Robert Ludlum

PROTOCOLUL SIGMA

ROBERT LUDLUM

PROTOCOLUL SIGMA

Traducere: VIOREL CIOCAN

V.1.0

V.1.0



I.S.B.N.
973-8117-93-3

THE SIGMA PROTOCOL
EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

1

Zurich

— Să vă aduc ceva de băut până vine maşina?

Comisionarul era un bărbat îndesat, care vorbea engleza cu un uşor accent străin. Plăcuţa de alamă cu numele lui strălucea pe uniforma, verde-loden.

— Nu, mulţumesc, zise Ben Hartman, schiţând un zâmbet.

— Sunteţi sigur? Poate nişte ceai? Cafea? Apă minerală?

În privirea comisionarului se citea nerăbdarea celui căruia îi mai rămăseseră doar câteva minute ca să-şi sporească bacşişul la despărţire.

— Îmi pare teribil de rău că maşina dumneavoastră întârzie.

— Nici o problemă.

Ben stătea în holul hotelului St. Gotthard, o elegantă construcţie din secolul nouăsprezece, specializat în satisfacerea pretenţiilor oamenilor de afaceri prosperi. Acum, când părăsea hotelul, se întreba într-o doară dacă putea să-i dea un bacşiş comisionarului ca să *nu-i* care bagajele, ca să *nu-l* urmeze la câţiva paşi distanţă, ca o mireasă bengaleză, ca să *nu* formuleze neîncetat scuze pentru că maşina care urma să-l ducă la aeroport nu sosise încă. Hotelurile de lux din lumea întreagă se mândreau cu asemenea servicii, însă Ben, care călătorise destul, le considera sâcâitoare. În fond petrecuse mult timp încercând să iasă din găoace. Dar găoacea – ritualurile demodate ale celor privilegiaţi – învinsese până la urmă. *Comisionarul* îl ghicise, de acord: încă un american bogat şi răsfăţat.

Ben Hartman avea treizeci şi şase de ani, dar astăzi se simţea mult mai vârstnic. Şi nu doar din cauza călătoriei – sosise cu o zi înainte de la New York şi încă nu se acomodase cu diferenţa de fus orar – ci mai ales pentru faptul că se afla din nou în Elveţia. Trăise aici clipe fericite, petrecuse mult timp schiind prea repede, şofând prea repede, simţindu-se ca un rebel printre localnicii cu chipuri împietrite, încorsetaţi de reguli. Îşi dorea să poată redobândi acel sentiment, dar nu putea. Nu mai venise în Elveţia de patru ani, de când Peter – fratele lui geamăn şi cel mai

bun prieten – fusese ucis aici. Se aşteptase ca excursia asta să-i împrospăteze amintirile, dar nu crezuse că-l va afecta atât de mult. Acum înţelegea ce greşeală făcuse venind încoace. Din clipa în care aterizase pe aeroportul Kloten, îl copleşiseră emoţiile, furia, mâhnirea şi singurătatea. Experienţa îl ajutase să se stăpânească. În după-amiaza zilei precedente, se ocupase puţin de afaceri, iar de dimineaţă avusese o întâlnire cordială cu dr. Rolf Grendelmeier, de la Banca Unională a Elveţiei. Trebuia să menţină buna dispoziţie a clienţilor şi întâlnirile amicale făceau parte din meserie. Ben îşi reproşa constatând cât de uşor intra în rol – cel al unicului fiu supravieţuitor al legendarului Max Hartman, moştenitorul prezumtiv al averii familiei şi al funcţiei de preşedinte la Hartman Capital Management, firmă care valora câteva miliarde de dolari şi fusese înfiinţată de tatăl său.

Acum Ben deţinea întregul bagaj de artificii folosit în finanţele internaţionale – dulapul plin cu costume Brioni şi Kiton, zâmbetul spontan, strângerea de mână fermă şi, mai presus de orice, privirea calmă, preocupată, o privire care exprima responsabilitate, încredere, inteligenţă, în realitate mascând adesea o plictiseală exasperată.

Nu venise în Elveţia ca să facă afaceri. De la Kloten, un mic avion avea să-l ducă la St. Moritz unde urma să petreacă o vacanţă împreună cu un client bătrân, extrem de bogat, cu soţia lui şi cu o presupusă nepoată, remarcabil de frumoasă. Presiunile la care-l supusese clientul fuseseră joviale, dar insistente. Era conştient de faptul că i se pregătea o întâlnire cu fata, ceea ce reprezenta unul dintre inconvenientele de-a fi un burlac din Manhattan, prezentabil, bogat şi „eligibil”. Clienţii lui încercau întotdeauna să-i prezinte fiicele, nepoatele şi verişoarele. Era greu să refuzi şi uneori chiar întâlnea câte o femeie a cărei companie îl încânta. Şi, apoi, nu se ştie niciodată. În orice caz, Max voia nepoţi.

Max Hartman, filantropul şi pacostea de bărbat, fondatorul firmei Hartman Capital Management, imigrantul care sosise în America, cu statutul de refugiat din Germania nazistă şi proverbialii zece dolari în buzunar, întemeiase imediat după război o companie de investiţii, pe care o dezvoltase cu tenacitate aducând-o la o cifră de afaceri de mai multe miliarde de dolari. Bătrânul Max, în vârstă de optzeci de ani, care trăia într-o splendidă reşedinţă la Bedford, New York, conducea compania şi avea grijă ca nimeni să nu uite acest lucru.

Nu e uşor să lucrezi pentru propriul tată, dar şi mai greu e dacă te interesează al naibii de puţin investiţiile bancare, „alocările de capital”, „managementul evitării riscurilor” şi toate celelalte expresii sforăitoare. Sau când interesul tău faţă de bani e aproape egal cu zero. Ben ştia că acesta este un lux pe care şi-l permit doar cei care au prea mulţi bani. Acesta era şi cazul familiei Hartman, cu fondurile ei, cu şcolile particulare şi imensa proprietate din districtul Westchester. Fără a mai menţiona cele opt mii de hectare de pământ de lângă Greenbriar şi restul.

Până la prăbuşirea avionului în care se aflase Peter, Ben reuşise să se ocupe de ceea ce-i plăcea cu adevărat: să predea, mai ales copiilor, acolo unde cei mai mulţi renunţaseră. Predase la clasa a cincea într-o şcoală de cartier dintr-o zonă a Brooklyn-ului cunoscută sub numele de East New York. Mulţi copii creau probleme şi, într-adevăr, existau găşti de puştani, la fel de bine înarmaţi ca lorzii columbieni ai drogurilor. Toţi aveau însă nevoie de un profesor care să le acorde o cât de mică atenţie. Ben le-o acorda şi, din când în când, reuşea să schimbe în bine viaţa câte unui elev.

După moartea lui Peter, fusese nevoit să se implice în afacerile familiei. În faţa prietenilor îşi motivase gestul susţinând că era o promisiune pe care i-o făcuse mamei sale aflată pe patul de moarte. De fapt aşa stăteau lucrurile. Cu sau fără cancer, nu şi-ar fi putut refuza mama niciodată. Îşi amintea faţa ei trasă, tenul gălbui datorat şedinţelor de chimioterapie, petele roşcate de sub ochi, ca nişte vânătăi. Fusese cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât tatăl lui, iar Ben nu se gândise niciodată că ea avea să se stingă prima. *Lucrează, că noaptea stă să cadă,* spusese ea, zâmbind cu curaj. Restul îl lăsase nerostit. Max supravieţuise lagărului de la Dachau doar ca să piardă un fiu, iar acum era pe cale să-şi piardă soţia. Cât putea îndura un om?

— Te-a pierdut şi pe tine? şoptise ea.

Pe atunci, Ben locuia la câteva străzi distanţă de şcoală, într-un apartament aflat la etajul şase al unui bloc neîngrijit în care culoarele miroseau a urină de pisică, iar linoleumul era desprins de podea. Refuzase, din principiu, să accepte bani de la părinţi.

— Ai auzit ce te-am întrebat, Ben?

— Elevii mei, spusese Ben, deşi în voce i se simţea deja înfrângerea, au nevoie de mine.

— El are nevoie de tine, îi răspunsese ea şi cu asta se încheiase conversaţia.

Şi aşa începuse să-i însoţească pe clienţii de seamă la prânz, să-i facă să se simtă importanţi, măguliţi de faptul că erau răsfăţaţi de fiul preşedintelui firmei. Mai făcea pe fugă puţină muncă voluntară la un centrul pentru „copii cu tulburări psihice”. În timpul rămas călătorea, schia, sărea cu paraşuta ori făcea alpinism; se întâlnea şi cu femei, dar evita orice relaţie de durată cu vreuna dintre ele.

Bătrânul Max trebuia să mai aştepte.

Brusc, atmosfera din holul hotelului tapetat în damasc roz şi cu mobilier veneţian întunecat la culoare i se păru apăsătoare.

— Ştii ceva, aş prefera să aştept afară, îi spuse Ben *Comisionarului.*

Bărbatul în uniformă verde zâmbi afectat.

— Sigur, domnule, cum preferaţi.

Ben ieşi clipind din ochi în lumina strălucitoare a soarelui de amiază. Se opri pe trotuar privind pietonii de pe Bahnhofstrasse, impunătorul bulevard străjuit de tei, cu magazine elegante, cafenele şi un şir de instituţii financiare adăpostite în mici clădiri albe. *Comisionarul* veni în grabă cu bagajul şi aşteptă până când Ben scoase o bancnotă de cincizeci de franci şi-i făcu semn să plece.

— Ah, vă mulţumesc foarte *mult,* domnule, exclamă el, prefăcându-se surprins.

Portarii urmau să-l anunţe când va apărea maşina lui pe aleea pietruită din stângă hotelului. Ben nu se grăbea. Briza ce bătea dinspre lacul Zurich era înviorătoare în comparaţie cu atmosfera înăbuşitoare din camerele supraîncălzite, unde aerul mirosea a cafea şi, vag, dar inconfundabil, a fum de trabuc.

Ben îşi propti schiurile nou-nouţe, Volant Ti Supers, de una dintre coloanele corintiene ale hotelului şi privi spectacolul trecătorilor anonimi: un tânăr om de afaceri răcnind într-un telefon mobil; o femeie obeză într-un hanorac roşu, împingând un cărucior de copil; un grup de turişti japonezi sporovăind cu entuziasm; un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu părul grizonat strâns la spate în coadă de cal; un curier cu o cutie cu flori, înveşmântat în uniforma oranj cu negru a celor de la *Blumehengallerie* – lanţul florăriilor de lux şi o remarcabilă blondă, îmbrăcată elegant, ţinând în mână o sacoşă Festiner, care se uita în direcţia lui. Tânăra îl mai privi o dată – rapid, cu un licăr de interes în ochi, apoi îşi feri privirea. *Măcar de-am avea suficient spaţiu şi timp,* îşi zise Ben. Îşi lăsă privirea să

rătăcească prin mulţime. Zgomotele traficului, continue, dar înăbuşite, veneau dinspre Lowenstrasse, aflată la câteva zeci de metri distanţă. Remarcă un bărbat între două vârste care purta un sacou de culoare purpurie, puţin prea elegant pentru Zurich. Pe urmă văzu un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu el păşind hotărât pe lângă Koss Konditerei. Omul i se păru cunoscut, chiar *foarte* cunoscut.

Ben nu reacţiona imediat şi îl privi mai atent. Să fie oare vechiul lui prieten din facultate, Jiramy Cavanaugh? Jimmy Cavanaugh, pe care-l cunoscuse la Princeton, în anul doi de facultate? Jimmy, cel care locuise în afara campusului, care fuma ţigări fără filtru şi putea vârî sub masă pe *oricine,* chiar şi pe Ben, care avea o oarecare reputaţie în materie de rezistenţă la băutură? Jimmy venise dintr-un orăşel din nord-vestul statului New York, pe nume Homer. Într-o seară, după ce-l învăţase pe Ben cum să dea gata mai multe pahare de tequila, Jimmy îl lăsase cu gura căscată povestindu-i cum „călăreau femelele” cei din oraşul lui natal. Jimmy era ager, hâtru, versat şi avea un imens repertoriu de farse, o inteligenţă vie şi darul vorbirii. Mai presus de orice, părea mai *viu* decât majoritatea tinerilor pe care-i cunoştea Ben: absolvenţii cu palme umede ai şcolilor pregătitoare, care vehiculau informaţii confidenţiale despre examenele de admitere la Facultatea de drept sau la cea de comerţ, potenţialii studenţi de la franceză, cu ţigările lor tăiate în două şi cravate negre, posacii alcoolici pentru care răzvrătirea însemna părul vopsit în verde. Jimmy părea să se ţină deoparte de toate astea, iar Ben, observând ce împăcat era cu sine, se simţea măgulit de prietenia lui. Cum se întâmplă adesea, după absolvire pierduseră legătura: Jimmy se dusese la Şcoala Georgetown pentru Relaţii Externe, iar Ben rămăsese la New York. Nici unul dintre ei nu avea nostalgia studenţiei, iar distanţa şi timpul îşi spuseseră cuvântul. Totuşi, îşi zise Ben, Jimmy Cavanaugh era probabil unul dintre puţinii oameni cu care i-ar fi plăcut să stea de vorbă.

Jimmy Cavanaugh. Da, el era, *cu siguranţă.* Jimmy ajunsese îndeajuns de aproape ca Ben să poată vedea că, pe sub trenciul cafeniu, purta un costum scump. Silueta i se modificase: avea umerii mai largi.

Porni pe Bahnhofstrasse către Jimmy, dar îşi aminti de schiuri. Se întoarse, le luă şi le ridică pe umăr, apoi se îndreptă spre Cavanaugh. Părul roşu i se decolorase, avea un început de

chelie, iar faţa, cândva pistruiată, era puţin ridată. Jimmy purta un costum Armani de două mii de dolari. Dar ce naiba făcea el la Zurich? Apoi privirile li se întâlniră.

Jimmy afişă un zâmbet larg şi porni către Ben, cu o mână întinsă şi cu cealaltă în buzunarul trenciului.

— Hartman, ticăloşiile, strigă Jimmy. Hei, bătrâne, mă bucur să te văd!

— Doamne, chiar tu eşti! exclamă Ben.

În clipa aceea, Ben observă uluit un tub metalic ce ieşea de sub trenciul vechiului său prieten, *un amortizor,* aţintit direct spre el de la nivelul taliei.

Trebuia să fie una din glumele bizare ale bătrânului Jimmy, îşi zise Ben. Chiar în clipa în care ridica braţele, simulând evitarea unui glonţ imaginar, Ben îl văzu pe Jimmy Cavanaugh mişcându-şi încet nuna, inconfundabila manevră a cuiva care apasă pe trăgaci.

Ce se întâmplă în continuare dură o fracţiune de secundă, deşi timpul păru că se opreşte în loc. Cu un reflex rapid, Ben răsuci schiurile de pe umărul drept într-un arc ascuţit, încercând să lovească arma, izbindu-l în acelaşi timp pe vechiul său prieten peste gât.

O clipă mai târziu – sau în aceeaşi clipă? – auzi explozia, simţi un jet usturător la ceafa, în vreme ce un glonţ foarte real sparse o vitrină de sticlă aflată la câţiva paşi distanţă.

Aşa ceva nu era posibil!

Luat prin surprindere, Jimmy îşi pierdu echilibrul şi răcni de durere. Împiedicându-se, întinse o mână ca să înhaţe schiurile. *O singură mână.* Stânga. Instinctiv încerci să te sprijini de ceva atunci când te împiedici: întinzi amândouă braţele şi laşi din mână valiza, pixul, ziarul. Puţine lucruri le-ai mai ţine strâns în vreme ce te prăbuşeşti: de exemplu un pistol.

Ben auzi schiurile căzând cu zgomot pe trotuar, observă o dâră de sânge pe obrazul lui Jimmy şi îl văzu luptându-se să-şi recapete echilibrul. Apoi, Ben se aplecă în faţă şi-o luă la goană pe stradă.

Arma era adevărată şi Jimmy trăsese în el.

Drumul lui Ben era blocat de mulţimea de pietoni. Croindu-şi drum prin aglomeraţie, se ciocni de mai multe persoane, care protestară zgomotos. El îşi continua drumul, fugind cum nu mai fugise în viaţa lui, în zigzag, spetind că înaintarea dezordonată

avea să-l transforme într-o ţintă greu de atins.

Ce dracu' se întâmpla? Asta era nebunie, curată nebunie!

Comise greşeala să privească în urmă în timp ce alerga, încetinindu-şi necugetat ritmul, cu faţa ca un semnal luminos întoarsă către un fost prieten care, dintr-un motiv de neînţeles, părea hotărât să-l ucidă. Deodată, la un pas în faţa lui, fruntea unei tinere explodă într-o pâclă însângerată.

Ben icni îngrozit.

Iisuse Hristoase!

Nu, nu se putea, trăia un coşmar…

Văzu câteva fragmente de piatră după ce un glonţ făcuse o gaură în faţada de marmură a clădirii înguste pe lângă care trecea în goană. Cavanaugh se ridicase şi alerga după ei. Deşi era nevoit să tragă din alergare, ochea descurajant de bine.

Încearcă să mă ucidă, nu, o să mă *ucidă…*

Brusc, Ben simula că o ia la dreapta, apoi ţâşni spre stângă, înaintând în salturi. Alerga cât îl ţineau puterile. În echipa de atletism de la Princeton fusese specialist al cursei de opt sute de metri. Cincisprezece ani mai târziu, înţelegea că singura lui şansă de supravieţuire era fuga. Avea nevoie de o destinaţie, de un scop precis. Asta era cheia: *gândeşte, fir-ar să fie!* În minte i se declanşa un resort: se afla la distanţă de o stradă de cel mai mare centru comercial subteran din Europa, un templu de prost-gust al consumului, cunoscut sub denumirea de Shopville, alături de principala gară, Elauptbahnhof. Văzu cu ochii minţii intrarea, şirul de scări rulante de la Bahnhofplatz; era mai comod să intri pe-acolo şi să străbaţi piaţa pe dedesubt, decât să te înghesui prin mulţimea care aglomera de obicei străzile de deasupra. Putea căuta un adăpost în pasajul subteran. Doar un nebun ar fi îndrăznit să-l vâneze acolo. Ben sprintă, conştient de briza ce-l bătea în faţă. Se pierduse de Cavanaugh? Nu-i mai auzea paşii, dar nu-şi putea permite să facă presupuneri. Cu înverşunare, disperat, continua să fugă.

Femeia blondă cu sacoşă Festiner închise micul telefon mobil şi-l puse într-un buzunar al compleului Chanel, încreţindu-şi buzele lucioase într-o expresie de iritare. La început, totul mersese ca… ei bine, ca uns. Îi trebuiseră doar câteva secunde ca să decidă că bărbatul din faţa hotelului St. Gotthard era probabil omul căutat. Avea aproximativ treizeci şi cinci de ani, o faţă ascuţită şi maxilare puternice, păr castaniu ondulat, uşor

grizonat şi ochi căprui-verzui. Un tip cu o înfăţişare plăcută, chiar frumos, dar pe care nu-l putea identifica cu precizie de la distanţa aceea. În ultimă instanţă n-avea importanţă. Trăgătorul pe care-l aleseseră putea să-l identifice, se asiguraseră de acest lucru.

În clipa aceea, situaţia părea oarecum scăpată de sub control. Ţinta era un amator, deci avea puţine şanse să supravieţuiască atacului unui profesionist. Şi, totuşi, amatorii o neliniştea. Făceau greşeli imprevizibile, naivitatea lor sfida previziunile raţionale, aşa cum se întâmpla acum. Încercarea nebunească de-a scăpa nu făcea altceva decât să amâne inevitabilul. Totuşi, asta însemna timp – adică exact ceea ce n-aveau ei de pierdut. Sigma Unu nu va fi deloc încântat. Se uită la cadranul micului ci ceas incrustat cu pietre preţioase, scoase telefonul şi mai formă un număr.

Cu răsuflarea tăiată, extenuat, Ben Hartman se opri în dreptul scărilor pasajului, conştient că trebuia să ia o decizie într-o fracţiune de secundă. 1. UNTERGESCHOSS SHOPVILLE scria pe indicatorul albastru. Scara rulantă ce cobora era înţesată de cumpărători cu sacoşe în mâini şi de pietoni; trebuia s-o folosească pe cea care urca, mai puţin aglomerată. Ben începu să coboare în grabă, despărţind cu coatele un cuplu de tineri ce se ţineau de mână, blocându-i înaintarea. Văzu privirile surprinse provocate de acţiunile lui, priviri în care se amestecau spaima şi ironia.

Acum alerga prin atriul central al pasajului subteran. Picioarele abia atingeau cauciucul negru al podelei – îşi permise un licăr de speranţă, apoi auzind ţipetele înţelese că a greşit. Cavanaugh îl urmărise până aici, în acest spaţiu închis, limitat. Auzi un foc de armă şi un glonţ străpunse panourile din mahon lustruit ale unei librării, scoţând la iveală plăcile fibrolemnoase de sub furnir. Era iadul pe pământ. Un bătrân într-un costum ponosit, aflat la câţiva paşi distanţă, se prinse cu mâinile de gât şi se răsturnă ca un popic de bowling, cu pieptul cămăşii înroşit de sânge.

Ben se ascunse în spatele punctului de informare, o structură rectangulară din beton şi sticlă, de vreun metru şi jumătate lăţime, pe care era afişată o listă a magazinelor, un ghid al cumpărătorului redactat în trei limbi. Explozia seacă a unui geam îi spuse că punctul de informare fusese lovit. După mai puţin de o secundă, se auzi un trosnet puternic şi o bucată de beton se

desprinse din structură, aterizând lângă picioarele lui.

La câţiva centimetri distanţă!

Alt bărbat, înalt şi voinic, într-un pardesiu din păr de cămilă şi cu o elegantă şapcă gri pe cap, se clătină la câţiva paşi de Ben, apoi se prăbuşi pe podea.

În mijlocul haosului, auzul lui Ben nu putea distinge paşii lui Cavanaugh, dar calculând distanţa care-l separa de flacăra de la gura ţevii pistolului, înţelese că n-avea să dureze mai mult de un minut până când duşmanul lui îl va ajunge din urmă. Se ridică în picioare şi privi în jur, căutând un nou refugiu.

În faţă, pasajul era înţesat de oameni care ţipau, se ghemuiau şi încercau să-şi ascundă capul în spatele braţelor împreunate.

La şase metri în faţă se aflau scările marcate cu numărul 2. UNTERGESCHOSS. Dacă reuşea să străbată distanţa fără să fie împuşcat putea ajunge la nivelul inferior. Acolo ar fi avut mai multe şanse. La câţiva paşi zăcea într-o baltă de sânge bărbatul cu pardesiul din păr de cămilă. La naiba, trebuia *să gândească!* N-avea cum să străbată distanţa aia în timp util, doar dacă…

Puse mâinile pe braţul mortului şi-l trase spre el. Îi luă pardesiul cafeniu şi sub privirile dezaprobatoare ale celor din jur, înşfacă şi pălăria gri. N-avea de ales. Îşi puse pardesiul şi îşi înfundă pălăria pe cap. Dacă voia să rămână în viaţă, trebuia să reziste tentaţiei de-a ţâşni spre scările ce duceau spre nivelul inferior. Vânase destul la viaţa lui ca să ştie că orice se mişca prea brusc avea şanse mari să fie ciuruit de un trăgător pe care-l mânca degetul apăsat pe trăgaci. Se ridică încet în picioare, se îndoi de şale, clătinându-se şi începu să-şi croiască drum prin mulţime asemeni unui om care pierduse mult sânge. Acum era perfect vizibil şi cu totul vulnerabil; trebuia să reziste până ajungea la scară. Cel mult zece secunde. Câtă vreme Cavanaugh îl credea un trecător rănit, n-avea să tragă.

Instinctul îi spunea s-o ia la goană, dar se stăpâni. Aplecat în faţă, cu umerii lăsaţi, înainta clătinându-se. Cinci secunde. Patru secunde. Trei secunde.

Ajuns la scara abandonată de pietonii îngroziţi, bărbatul cu pardesiu însângerat păru să se prăbuşească în faţă, apoi mişcarea treptelor îl făcu să dispară din vedere.

Acum!

Lipsa de acţiune fusese la fel de epuizantă ca şi efortul. Ben îşi oprise căderea cu mâinile. Se ridică şi coborî în fugă treptele rămase.

Auzi răcnetul furios al lui Cavanaugh. Fiecare secundă conta. O luă din nou la goană, însă al doilea nivel al pasajului era un adevărat labirint. Nu exista o cale directă de ieşire în cealaltă parte a Bahnhofplatz, ci o succesiune de drumuri laterale, pe aleile mai largi aflându-se chioşcuri din lemn şi sticlă unde se vindeau telefoane mobile, ţigări de foi, ilustrate. Pentru un cumpărător erau puncte de interes – pentru el, o cursă cu obstacole.

Totuşi, chioşcurile îngustau câmpul vizual al urmăritorului şi nu-i permiteau să tragă de la distanţă. Ben câştiga astfel timp. Poate suficient timp pentru a găsi singurul lucru pe care-l avea în minte: o pavăză.

Trecu în fugă pe lângă o serie de buticuri: Foto Video Ganz, *Restseller Buchhandlung, Presensende Stickler,* Microspot. Nici unul dintre ele nu prezentau interes pentru el. Apoi, chiar în dreapta lui, după un birou al Credit Suisse/Volksbank, zări un magazin cu articole de voiaj. Se uită în vitrina plină până sus cu valize din piele moale – nu-l ajutau. Ce voia el se afla înăuntru: o servietă mare, din oţel lucios. Fără îndoială, învelişul din oţel lucios i-ar fi fost de folos. Trebuia să-i fie. Ben pătrunse în magazin, înhaţă servieta şi ieşi în fugă. Proprietarul, palid şi transpirat, vorbea la telefon isterizat. Nimeni nu se osteni să alerge după Ben; zvonul despre nebunia din pasaj se răspândise deja.

Ben obţinuse o pavăză, dar pierduse timp preţios. În timp ce ieşea în salturi din magazin, văzu vitrina acestuia transformată într-o plasă de păianjen de o stranie frumuseţe, care se dezintegra imediat transformându-se în cioburi. Cavanaugh era aproape, atât de aproape încât Ben nu îndrăzni să se uite înjur ca să-l localizeze, ci se repezi în mulţimea de cumpărători care ieşeau de la Franscati, un magazin mare aflat la un capăt al pieţei în formă de cruce. Ţinând servieta ridicată, Ben se năpusti înainte, se împiedică de piciorul cuiva, îşi regăsi cu greu echilibrul şi pierdu câteva secunde preţioase.

Auzi zgomotul unui glonţ ce lovise servieta din oţel. Aceasta se zdruncină în mâinile lui. Ben observă o umflătură pe carcasa din faţa lui, ca şi cum servieta fusese lovită de un ciocan mic. Glonţul trecuse prin primul strat şi aproape că-l penetrase pe al doilea.

Totul în jurul lui se estompase, dar ştia că intra în supraaglomerata Halle Landesmuseum. Mai ştia şi că măcelul

continua în spatele lui.

Oamenii ţipau, se înghesuiau, se ghemuiau, alergau, în vreme ce vărsarea de sânge continua.

Ben se aruncă în mulţimea înnebunită şi fu înghiţit de ea. Preţ de câteva secunde, împuşcăturile păreau să fi încetat. Aruncă servieta deoarece carcasa ei lucioasă l-ar fi trădat.

Încetase atacul? Rămăsese Cavanaugh fără muniţie? Îşi încărca arma?

Înghiontit dintr-o parte, apoi din cealaltă, Ben cerceta cu privirea labirintul, căutând o ieşire, un *Ausgang,* prin care să se poată face nevăzut. *Poate că am scăpat de el,* îşi zise Ben, fără a îndrăzni să privească înapoi.

Pe aleea ce ducea spre magazinul Franscati, zări un indicator, pe care scria cu litere aurii: KATZKELLER BIERHALLE. Atârna deasupra unei bolţi-intrare a unui restaurant pustiu. GFSCHLOSSBN – închis – scria pe o placă mai mică.

Se îndreptă în fugă într-acolo, mascat de oamenii îngroziţi ce alergau în aceeaşi direcţie. Printr-o arcadă pseudo-medievală de sub indicator pătrunse într-o sufragerie spaţioasă şi pustie. Din tavan atârnau lanţuri ce susţineau enorme candelabre din lemn. Halebarde şi gravuri înfăţişând nobili medievali împodobeau pereţii. Mese rotunde şi grele, cioplite grosolan voiau să imite stilul secolului al cincisprezecelea.

Pe partea dreaptă a încăperii se afla un bar lung; Ben se ascunse în spatele lui, trăgând zgomotos aer în piept, deşi se străduia cu disperare să nu scoată nici un sunet. Inima îi bătea nebuneşte.

Ciocăni lemnul din faţa lui şi auzi un sunet sec. Era făcută din ghips furniruit – material care nu putea opri un glonţ. Ghemuindu-se se strecură după un colţ şi ajunse la o firidă de piatră, unde putea sta în picioare. Lăsându-se pe spate ca să se sprijine de o coloană, se lovi cu capul de un felinar din fier forjat, fixat în zid. Gemu fără să vrea. Apoi examina obiectul de iluminat care tocmai îl rănise la ceafa şi văzu că întregul ansamblu – braţul greu din fier negru şi felinarul ornamental în care se afla becul – putea fi desprins din suportul montat în perete.

Îl scoase, strânse braţul de fier în mâini şi-l aduse în dreptul pieptului.

Aştepta, încercând să-şi controleze bătăile inimii. Ştia câte ceva despre aşteptare. Îşi amintea de acele Zile ale Recunoştinţei petrecute la Greenbriar; Max Hartman insistase ca

fiii lui să înveţe să vâneze, iar Hank Megee, un localnic din White Sulfur Springs, primise însărcinarea să-i iniţieze. *Cât de greu poate fi?* Gândise el atunci: era as la talere şi-avea motive să fie mândru de coordonarea dintre mână şi ochi. Îi spusese asta lui Megee, iar ochii omului se întunecaseră: *Crezi că vânătoarea înseamnă să tragi? Înseamnă s-aştepţi.* Megee avusese dreptate, aşteptarea era cea mai dificilă parte, acea parte pentru care, temperamental, nu era potrivit.

Când vânase cu Hank Megee, stătuse în aşteptarea prăzii.

Acum, *el era* prada.

În afară de cazul în care ar fi putut inversa situaţia.

După câteva momente, Ben auzi paşi apropiindu-se. Jimmy Cavanaugh se furişă în restaurant privind în stânga şi-n dreapta. Gulerul cămăşii îi era pătat de sânge de la o rană din partea dreaptă a gâtului. Chipul lui trăda hotărâre, iar privirea cruzime.

Asta să fie prietenul lui? Ce se întâmplase cu Cavanaugh în cei cincisprezece ani de când nu-l mai văzuse? Ce-l transformase într-un criminal?

De ce se întâmplau toate astea?

În mâna dreaptă Cavanaugh strângea pistolul negru-albăstrui, cu amortizor.

Ben îşi ţinu răsuflarea îngrozit şi se retrase în firidă, strângând în mână braţul de fier pe care-l scosese din perete. Cavanaugh cerceta restaurantul. Cu o mişcare bruscă, dar sigură a braţului, Ben azvârli cu putere felinarul, care lovi ţeasta lui Cavanaugh cu un pocnet sonor.

Jimmy Cavanaugh urlă de durere – asemeni unui animal. Genunchii i se muiară, dar apucă să apese pe trăgaci.

Ben simţi un suflu fierbinte la câţiva milimetri de ureche, în loc să se retragă sau să încerce să fugă, Ben se năpusti înainte, aruncându-se peste duşmanul său. Ţeasta lui Cavanaugh se izbi de podeaua din piatră.

Deşi grav rănit, Cavanaugh îşi trecu braţul solid pe după gâtul lui Ben, presându-i carotida. Disperat, Ben întinse mâna după armă. Reuşi doar să întoarcă amortizorul lung spre Cavanaugh. Cu o explozie asurzitoare arma se descarcă. În urechile lui Ben răsună un ţiuit prelung.

Braţul din jurul gâtului lui Ben slăbi strânsoarea şi acesta se răsuci, eliberându-se. Cavanaugh zăcea pe podea. Ben văzu gaura de un roşu întunecat deasupra sprâncenelor fostului său prieten, ca un oribil al treilea ochi. Îl cuprinse un sentiment de

uşurare şi repulsie.

2

Halifax, Nova Scoţia, Canada

Afară începuse să se întunece şi un vânt îngheţat vuia de-a lungul străzii înguste ce cobora pe colina abruptă spre apele tulburi ale Atlanticului. Ceaţa se lăsase pe străzile cenuşii ale oraşului-port învăluindu-le, copleşindu-le. Începuse să cadă o burniţă sâcâitoare.

O lumină galbenă ardea deasupra unei verande şubrede şi a unor trepte tocite ale unei case mari, cenuşii, cu acoperiş din şindrilă. O siluetă întunecată, într-un impermeabil galben cu glugă, stătea sub becul galben, apăsând insistent pe butonul soneriei. În cele din urmă se auzi declicul lanţului de siguranţă şi uşa se deschise încet.

Un bărbat bătrân, într-un halat albastru, pătat, apăru în prag. Avea gura lăsată, faţa puhavă, palidă şi ochii cenuşii îi erau apoşi.

— Da, spuse bătrânul cu o voce ascuţită, stridentă. Vorbea cu un accent breton, moştenire de la strămoşii lui franco-canadieni care pescuiseră în apele de lângă Nova Scoţia.

— Trebuie să mă ajuţi! strigă omul în impermeabil galben, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Te rog! O, Doamne, te rog, trebuie să mă *ajuţi!*

Expresia de pe chipul bătrânului deveni confuză. Vizitatorul, deşi înalt, părea să nu fi împlinit douăzeci de ani.

— Ce vrei să spui? Cine eşti?

— A fost un accident orbii. O, Doamne! O, Iisuse! Tatăl meu! Tatăl meu! Cred că-i *mort!*

— Şi ce vrei de la mine?

Străinul întinse brusc mâna spre clanţă, apoi renunţă.

— Te rog, lasă-mă să dau un telefon. Lasă-mă să chem o ambulanţă. Am avut un accident, un accident teribil. Maşina e făcută praf. Sora mea – grav rănită. Tatăl meu conducea. Doamne, părinţi mei! Vocea băiatului se stinse. O, Doamne, cred că-i mort, continuă el în şoaptă.

Privirea bătrânului se îmblânzi şi deschise încet uşa ca să-l

lase pe străin să intre.

— În regulă, zise el. Hai înăuntru.

— Mulţumesc, exclamă băiatul, intrând în casă. Doar o clipă. Mulţumesc mult.

Bătrânul o luă înainte şi-l conduse în încăperea aflată în faţă, răsucind comutatorul când intră. Se întoarse să zică ceva, când băiatul în impermeabil cu glugă se apropie şi, cu ambele mâini, prinse palma bătrânului – aparent pentru a-i mulţumi. De pe mâneca fulgarinului galben se prelinse pe halatul bătrânului apă. Băiatul smuci brusc.

— Hei, protestă bătrânul, zăpăcit.

Se trase înapoi şi se prăbuşi pe podea. Băiatul se uită o clipă la trupul contorsionat. Scoase de la încheietură micul dispozitiv cu ac hipodermic şi-l vârî în buzunarul interior al impermeabilului.

Aruncă o privire rapidă prin cameră, zări vechiul televizor şi-l deschise. Se transmitea un film vechi, alb-negru. Mişcările tânărului deveniseră sigure, ca cele ale unui om mai vârstnic.

Se întoarse la cadavru, îl aşeză cu grijă într-un fotoliu oranj, ponosit şi aranja braţele şi capul astfel încât să pară că bătrânul adormise în faţa televizorului.

Scoţând din impermeabil un sul de prosoape din hârtie, şterse apa ce se adunase pe duşumeaua din scânduri de pin a holului. Apoi se întoarse la uşa din faţă, care rămăsese deschisă, se uită afară şi, mulţumit de ce văzuse, ieşi pe verandă şi închise uşa în urma lui.

Alpii Austrieci

Mercedesul argintiu S430 urcă drumul abrupt, cu multe curbe şi ajunse la porţile clinicii. Gardianul ieşi din cabină şi, văzând cine era pasagerul, salută respectuos:

— Bine aţi venit, domnule.

Maşina în care se afla directorul clinicii intră pe o alee circulară ce străbătea o pajişte în pantă, unde verdele intens al gazonului bine întreţinut şi al pinilor tunşi contrasta cu troienele de zăpadă pufoasă. În depărtare se înălţau magnificele ţarcuri şi platouri ale piscului Schneeberg. Maşina trecu printr-un pâlc des de arbori de tisă şi depăşi a doua cabină de pază. Gardianul, care

fusese deja anunţat despre sosirea directorului, apăsă pe un buton care ridică bariera metalică şi, în acelaşi timp, pe un altul, care cobora ţepuşele din oţel instalate în pavaj menite să străpungă cauciucurile oricărui vehicul intrat acolo fără să fie verificat.

Mercedesul porni pe un drum lung şi îngust, care ducea la o veche fabrică de ceasuri, construită cu două secole în urmă. Semnalul codificat deschise o uşă acţionată electronic şi maşina pătrunse în spaţiul de parcare. Şoferul coborî şi îi deschise uşa pasagerului, care porni în grabă spre intrare. Acolo, alt gardian, aflat în spatele unui geam antiglonţ, dădu din cap şi zâmbi în semn de bun-venit.

Directorul intră în ascensor, introduse într-o fantă cartela de identificare digitală şi liftul porni spre al treilea şi ultimul etaj al clădirii. Ajuns acolo, trecu prin trei rânduri de uşi, deschise pe rând tot cu cartela electronică şi ajunse în sala de şedinţe, unde ceilalţi aşteptau aşezaţi în jurul unei mese lungi din mahon lustruit. Luă loc în capul mesei şi se uită la cei prezenţi.

— Domnilor, începu el, au rămas doar câteva zile până la împlinirea visului nostru îndelung amânat. Lunga perioadă de gestaţie e aproape de sfârşit. Ceea ce înseamnă că răbdarea noastră e pe cale să fie răsplătită mai generos decât în cele mai optimiste vise ale fondatorilor organizaţiei noastre.

Aşteptă să înceteze exclamaţiile de satisfacţie înainte de a continua.

— În ce priveşte securitatea, am fost asigurat că au rămas foarte puţini *angeli rebelii.* În curând, nu va mai fi nici unul. Cu toate acestea, există o mică problemă.

Zurich

Ben încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Se lăsă la podea, cuprins de greaţă şi de fiori reci. Sângele îi vuia în urechi. Frica i se cuibărise în stomac.

Ce se întâmplase? se întrebă. De ce dracu' încercase Jimmy Cavanaugh să-l ucidă? Îşi pierduse minţile? Reapariţia bruscă a lui Ben, după cincisprezece ani, declanşase ceva într-un creier tulburat. Fusese Jimmy asaltat de vreo amintire deformată care, din cine ştie ce motiv, îl împinsese să ucidă?

Simţea în gură un gust sărat. Din nas îi curgea sânge. Probabil că fusese rănit în timpul luptei. El se alesese cu nasul însângerat, iar Jimmy Cavanaugh cu un glonţ în ţeastă.

Zarva ce venea dinspre pasajul de afară se atenua. Se mai auzeau încă ţipete, câte un strigăt de durere, dar vacarmul se potolea. Sprijinindu-se cu mâinile de podea, reuşi să se ridice în picioare. Se simţea năucit, ameţit, dar nu din cauza hemoragiei. Pur şi simplu era şocat.

Se strădui să privească trupul lui Cavanaugh. Se calmase îndeajuns ca să poată gândi.

Cineva pe care nu l-am văzul de când aveam douăzeci şi unu de ani apare deodată la Zurich, înnebuneşte şi încearcă să mă ucidă. Acum zace mort, într-un restaurant decorat în stil medieval. Nu există nici o explicaţie. Poate că nici nu va exista vreodată.

Evitând cu grijă balta de sânge din jurul capului lui Cavanaugh, îi scotoci buzunarele; mai întâi cele de la haină, apoi de la pantaloni şi la urmă cele de la trenci. Nu găsi nimic. Nici vreo legitimaţie, nici cărţi de credit. Bizar. Cavanaugh părea să-şi fi golit buzunarele, de parcă se pregătise pentru ce urma să se întâmple.

Fusese ceva premeditat. *Plănuit.*

Observă Waltherul PPK din mâna strânsă a lui Cavanaugh şi se gândi să verifice încărcătorul, ca să vadă câte gloanţe rămăseseră. Îi trecu prin minte să ia micul pistol. Dacă Jimmy Cavanaugh nu era singur?

Dacă mai erau şi alţii?

Ezită. Apoi îşi spuse că era mai bine să nu atingă nimic, pentru a nu crea probleme juridice mai târziu.

Se ridică încet şi o porni spre holul central acum aproape pustiu. Câteva grupuri de asistenţi medicali dădeau primul ajutor celor răniţi.

Trebuia să găsească un poliţist.

Cei doi poliţişti – unul, foarte tânăr, celălalt un bărbat între două vârste – îl priviră cu suspiciune. Îi găsise stând lângă chioşcul *Bijoux Suisse,* în apropierea magazinului alimentar. Purtau uniforme pe care scria *Zurichpolizei,* aveau staţii de emisie-recepţie şi câte un pistol în tocul de la centură.

— Pot să văd paşaportul dumneavoastră, vă rog? întrebă cel tânăr după ce Ben vorbise timp de câteva minute.

Poliţistul mai vârstnic fie nu vorbea engleza, fie prefera să tacă.

— Pentru Dumnezeu, se răsti Ben frustrat, au fost ucişi nişte oameni. Un tip zace mort în restaurant, după ce a încercat…

— *Ihren Pass, bitte,* insistă cu asprime tânărul. Aveţi vreun document de identitate?

— Sigur că am, zise Ben, căutându-şi portmoneul. Scoase paşaportul şi i-l întinse. Poliţistul îl examina cu atenţie, apoi i-l dădu colegului său, care-l privi fără interes şi i-l înapoie lui Ben.

— Unde eraţi când s-au întâmplat toate astea? întrebă tânărul.

— Aşteptam în faţa hotelului St. Gotthard. O maşină trebuia să mă ducă la aeroport.

Tânărul făcu un pas înainte apropiindu-se de Ben; privirea lui neutră deveni de-a dreptul bănuitoare.

— Vă duceaţi la aeroport?

— Mă pregăteam să plec la St. Moritz.

— Şi, deodată, omul ăla a tras în dumneavoastră.

— E un vechi prieten. *Era* un vechi prieten.

Poliţistul tânăr ridică o sprinceană.

— Nu l-am mai văzut de cincisprezece ani, continuă Ben. M-a recunoscut, a venit spre mine de parcă ar fi fost bucuros că mă vede, pe urmă a scos pistolul.

— V-aţi certat?

— Abia de-am schimbat două vorbe!

Ochii tânărului se îngustară.

— Trebuia să vă întâlniţi?

— Nu. A fost o pură întâmplare.

— Dar el avea o armă încărcată.

Tânărul se uită la poliţistul mai vârstnic, apoi îşi întoarse privirea spre Ben.

— Şi era prevăzut cu un amortizor, după cum spuneţi. Probabil că ştia că veţi fi acolo.

Ben dădu din cap, exasperat.

— N-am mai vorbit cu el de ani de zile! N-avea de unde să ştie că o să fiu acolo.

— Trebuie să fiţi de acord că oamenii nu poartă arme cu amortizor dacă n-au de gând să le folosească.

Ben ezită.

— Presupun că aşa e.

Poliţistul mai vârstnic îşi drese glasul.

— Şi ce fel de armă aveţi dumneavoastră? întrebă el într-o

engleză surprinzător de fluentă.

— Ce vrei să spui? întrebă Ben, ridicând glasul indignat. Nu am nici o armă.

— Atunci, iertaţi-mă, cred că nu înţeleg. Spuneţi că prietenul dumneavoastră avea o armă, iar dumneavoastră nu. În cazul ăsta, de ce e el mort şi nu dumneavoastră?

Era o întrebare bună. Ben dădu din cap, gândindu-se la momentul în care Jimmy Cavanaugh înălţase ţeava de oţel spre el. Nu-i venise să creadă, însă instinctul de conservare îl îmboldise să reacţioneze rapid. De ce? Revăzu în minte zâmbetul lui Jimmy… şi ochii lui reci. Ochi atenţi, care nu prea se potriveau cu zâmbetul. Un mic amănunt discordant pe care subconştientul lui îl înregistrase.

— Haideţi să vedem cadavrul acestui asasin, spuse poliţistul mai vârstnic şi puse o mână pe umărul lui Ben, într-un fel care-i sugeră că devenise prizonier.

Ben porni prin pasajul în care mişunau poliţiştii şi îşi croi drum spre al doilea nivel. Cei doi îl urmau îndeaproape. Când intră în sufragerie, se duse către firidă şi arătă cu mâna.

— Ei bine? întrebă tânărul înfuriat.

Uluit, Ben constată că trupul lui Cavanaugh dispăruse. La fel şi balta de sânge. Braţul felinarului fusese reaşezat în suportul lui, de parcă n-ar fi fost niciodată scos de-acolo.

Toate erau la locul lor ca şi cum nimic nu se întâmplase.

— Doamne, şopti Ben.

Îşi pierduse minţile, pierduse legătura cu realitatea? Dacă *totul fusese un truc minuţios pregătit?* Nu, nu aşa stăteau lucrurile. Nimerise într-o situaţie complicată, îngrozitoare.

Poliţiştii îl priveau cu suspiciune.

— Uite ce e, zise Ben, cu vocea răguşită, nu pot explica treaba asta.

Poliţistul mai vârstnic vorbi rapid în staţie şi curând apăru alt ofiţer.

— Poate că ei sunt puţin zăpăciţi; vreau să încerc să pricep.
Dumneata alergi pe o stradă aglomerată, pe urmă prin pasajul subteran. Peste tot în jurul dumitale, oamenii sunt împuşcaţi. Pretinzi că ai fost urmărit de un maniac. Promiţi să ni-l arăţi pe omul ăsta, pe americanul ăsta, dar maniacul nu există. Eşti doar dumneata. Un american ciudat, depănând poveşti de adormit copiii.

— *Pe dracu',* v-am spus *adevărul!*

— Susţii că un nebun din trecutul dumitale e răspunzător pentru vărsarea de sânge, spuse tânărul, cu un glas aspru. Eu văd aici un singur nebun.

Poliţistul mai vârstnic discuta cu celălalt ofiţer.

— Stăteai la hotelul St. Gotthard, da? îl întrebă într-un târziu pe Ben. Ce-ar fi să mergem până acolo?

Însoţit de cei trei poliţişti Ben străbătu pasajul subteran, urcă scara şi-o luă înapoi pe Bahnhofstrasse, către hotel. Deşi nu-i puseseră cătuşele, ştia că era arestat.

În faţa hotelului, o poliţistă, anunţată de colegii ei, stătea de pază lângă bagajele lui.

Prin ferestrele holului, Ben îl zări pe *Comisionarul* care-l servise mai devreme. Când privirile li se întâlniră, omul se întoarse cu un aer şocat, de parcă tocmai aflase că-i dusese valizele lui Lee Harvey Oswald.

— Ăsta-i bagajul dumitale, da? îl întrebă tânărul pe Ben.

— Da, da, spuse Ben. Ce-i cu el? Acum ce urmează? Ce-ar mai putea urma?

Poliţista deschise sacoşa din piele cafenie. Ceilalţi priviră înăuntru, apoi se întoarseră către Ben.

— Ăsta-i al dumitale? întrebă tânărul.

— Am spus deja că-i al meu, răspunse Ben.

Poliţistul între două vârste scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi scoase din sacoşă pistolul Walther PPK al lui Cavanaugh.

3

Washington, D. C.

O tânără suplă străbătea cu pas vioi lungul coridor central de la etajul cinci al clădirii Departamentului de Justiţie, o uriaşă construcţie în stil clasic ce ocupa întregul spaţiu dintre Ninth şi Tenth Street. Avea părul castaniu închis, ochi căprui şi un nas ascuţit. La prima vedere părea asiatică sau hispanică. Taiorul maro şi servieta de piele te făceau să crezi că e o avocată sau o funcţionară guvernamentală.

Numele ei era Anna Navarro. Avea treizeci şi trei de ani şi lucra la Biroul de Investigaţii Speciale, un serviciu puţin cunoscut al Departamentului de Justiţie.

Când ajunse în sala de şedinţe neaerisită, întrunirea săptămânală a serviciului începuse de mult. Arliss Dupree, care stătea în picioare lângă o tablă aşezată pe un şevalet, se întoarse când femeia intră, oprindu-se la mijlocul frazei. Simţind privirile îndreptate spre ea, tânăra roşi puţin ceea ce, fără îndoială, dorise şi Dupree. După ce se aşeză pe primul scaun liber, Dupree i se adresă:

— În sfârşit. Drăguţ din partea ta că ai venit.

Până şi ironiile lui erau previzibile. Tânăra se mulţumi să dea din cap, hotărâtă să nu-l lase s-o provoace. Dupree îi spusese că şedinţa va începe la ora opt şi un sfert. În realitate fusese programată la opt, dar el ar fi contestat că-i spusese altă oră. O manieră meschină, birocratică de-a o şicana. Ei doi ştiau de ce întârziase ea, nu şi ceilalţi.

Înainte ca Dupree să fie numit la conducerea Biroului de Investigaţii Speciale, şedinţele fuseseră o raritate. Acum, aveau loc săptămânal – o ocazie de a-şi etala autoritatea. Dupree, scund şi masiv, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, purta un costum gri deschis, prea strimt. Deşi aflată în celălalt capăt al încăperii, Anna simţea mirosul de after-shave ieftin.

Fusese o vreme când ei chiar îi păsa ce gândeau oamenii precum Arliss Dupree despre ea şi dorise să le câştige respectul.

Acum n-o mai interesa. Avea prietenii ei, iar Dupree nu figura printre ei. Din partea cealaltă a mesei, David Denneen, un bărbat cu maxilarul pătrat, cu părul de culoarea nisipului, îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— Aşa cum unii dintre voi au auzit, Serviciul Intern de Cooperare a cerut transferul temporar al colegei noastre la ei. Dupree se întoarse către Anna şi o privi cu severitate. Dat fiind numărul de lucrări neterminate, aş considera că e o decizie mai puţin responsabilă, agent Navarro, dacă ai accepta să lucrezi pentru un alt serviciu. Ai căutat ocazia asta. Nouă poţi să ne spui.

— N-am ştiut nimic până acum.

— Serios? Mă rog, poate m-am grăbit eu să trag concluziile, spuse Dupree pe un ton ceva mai blând.

— Nu-i exclus, zise Anna uşor enervată.

— Am presupus că ai fost solicitată pentru o însărcinare. Poate că dumneata *eşti* însărcinarea.

— Poftim?

— S-ar putea să te afli sub anchetă, zise Dupree pe un ton amabil, evident încântat de idee. Nu m-ar surprinde. Eşti o persoană inabordabilă, agent Navarro.

Încă de la Detroit, unde locuiseră la acelaşi etaj de la Westin şi ea refuzase (politicos, credea ea) propunerea făcută de Dupree la beţie, acesta presărase mici remarce răutăcioase, în dosarul ei de evaluare profesională: ... Cât *de bine poate, dat fiind interesul ei limitat... erori datorate neatenţiei, nu incompetenţei...*

Din câte auzise ea, o descrisese unui coleg drept „un potenţial proces de hărţuire sexuală”. O făcuse de râs cu cea mai gravă insultă care-i putea fi adresată cuiva din cadrul Biroului: *nu e un om de echipă.* Asta însemna că nu mergea să bea cu „băieţii” şi că modul ei de viaţă era diferit. În plus, el îşi făcuse un obicei din a menţiona pe dosarele ei greşelile comise – câteva omisiuni procedurale minore, nimic serios. Odată, pe când se afla pe urma unui agent corupt de la Brigada antidrog, implicat în mai multe crime, neglijase să predea un formular FD-460 în termenul legal de şapte zile.

Chiar şi cei mai buni agenţi comit greşeli. În ceea ce-o privea, era convinsă că cei buni făceau mai multe gafe minore decât ceilalţi, fiindcă se concentrau asupra urmăririi pistelor şi neglijau respectarea procedurilor regulamentare.

Anna îl privi pe Dupree.

— Avem extrem de multe cazuri de rezolvat, continuă Dupree. Dacă unul dintre noi nu-şi face treaba, ceilalţi vor avea mai mult de lucru. Sunt multe dosare – de la fisc, bănuit că a organizat nişte escrocherii destul de abile; un bandit de la FBI care pare să-şi folosească insigna în scopul unei răzbunări personale; o javră de la poliţie care vinde muniţie din depozitele cu probe.

Erau cazuri de care se ocupa BIS în mod curent: investigare („revizuirea" era termenul consacrat) comportamentului necorespunzător al membrilor altor agenţii guvernamentale – în esenţă, versiunea federală a afacerilor interne.

— Poate că volumul de muncă de-aici e cam mare pentru dumneata, insinua Dupree.

Anna nu răspunse. Îşi simţea obrazul fierbinte. Inspiră lent, străduindu-se să-şi reprime furia şi să nu muşte din momeala întinsă de el. Într-un târziu, vorbi:

— Uite ce e, dacă nu-ţi convine, de ce nu refuzi cererea de transfer între servicii? întrebă Anna pe un ton calm, ştiind că Dupree nu avea autoritatea de-a pune în discuţie ultrasecretul şi atotputernicul Serviciu de Cooperare Internă. În plus, orice referire la limitele autorităţii sale îl înfuria.

Urechile lui Dupree se înroşiră.

— Urmează să am o scurtă discuţie cu ei. Dacă vânătorii de fantome de la SCI ştiu atât de mult pe cât pretind, poate că or să priceapă că nu eşti tocmai potrivită pentru genul ăsta de muncă.

Anna îşi iubea meseria şi ştia că era o profesionistă. Nu aştepta să fie lăudată. Tot ce dorea era să nu fie şicanată şi să-şi cheltuiască timpul şi energia pentru a-şi păstra postul. Chipul ei nu exprima nimic din tensiunea care îi provocă un ghem în stomac.

— Sunt sigură că ţi-ai dat toată silinţa ca să-i faci să înţeleagă asta.

Urmă un moment de tăcere. Dupree se gândea cum să răspundă. El aruncă o privire spre nepreţuita lui tablă albă, apoi spre următorul punct din programul lui şi spuse:

— O să ne lipseşti.

La scurt timp după terminarea şedinţei, David Denneen intră în micul şi liniştitul ei birou.

— SCI te vrea pe tine fiindcă eşti cea mai bună, zise el. Ştii asta, nu-i aşa?

Anna dădu din cap, obosită.

— Am fost surprinsă să te văd la şedinţă. Acum eşti la

supravegherea operaţiunilor. Te descurci grozav, din câte se spune.

Umbla vorba că Denneen era pe cale să obţină un post la biroul procurorului general.

— Mulţumită ţie, zise Denneen. Am fost acolo astăzi, ca reprezentant al Departamentului. Facem treaba asta pe rând. Trebuie să stau cu ochii pe cifrele bugetului. Şi pe tine.

Îşi puse cu blândeţe mâna peste palmele ei. Anna observă căldura din ochii lui, amestecată cu îngrijorare.

— M-am bucurat să te văd acolo, spuse ea. Şi salută-l pe Ramon din partea mea.

— Aşa o să fac, zise el. Va trebui să te invităm din nou la o porţie de *paella.*

— Dar te gândeşti la altceva, nu-i aşa? Denneen continua s-o privească în ochi.

— Ascultă-mă, Anna, noua ta însărcinare, oricare-ar fi ea, nu va fi o nouă chemare la datorie. Ce se spune pe-aici e adevărat – Căile Fantomei sunt de nepătruns pentru om.

Repetase vechea vorbă de duh cu prea puţin umor. „Fantoma" era porecla directorului Serviciului de Cooperare Internă, Alan Bartlett. În timpul audierilor în faţa subcomitetului senatorial pentru serviciile de informaţii, prin anii '70, un adjunct al procurorului general se referise la el numindu-l „fantoma din aparat", iar apelativul se lipise de el. Bartlett era o figură de-o imaterialitate legendară. Rareori apărea în public, iar rafinamentul cu care conducea SCI făceau din el un simbol al metodelor secrete de lucru.

Anna dădu din umeri.

— Nu ştiam. Nu l-am întâlnit niciodată şi nu ştiu pe nimeni care să-l fi cunoscut. Zvonurile se hrănesc din ignoranţă, Dave. Dintre toţi, tu pricepi asta cel mai bine.

— Atunci acceptă o sugestie de la un ignorant căruia îi pasă de tine, zise el. Nu ştiu ce-i cu SCI-ul ăsta. Dar ai grijă, bine?

— Grijă în cel fel?

Denneen dădu din cap, tulburat.

— Acolo e o altă lume, spuse el.

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Anna se afla în imensul hol de marmură al unei clădiri de pe M. Street şi se îndrepta spre Serviciul de Cooperare Internă. Activităţile serviciului erau puţin cunoscute chiar şi în interiorul Departamentului, iar competenţa

sa operativă – cel puţin aşa susţineau ocazional anumiţi senatori – primejdios de neclară. *Acolo e o altă lume,* spusese Denneen şi se părea că nu greşise.

SCI îşi avea sediul la etajul zece al acestui modem complex din Washington. Anna încerca să nu se holbeze la fântâna arteziană din interior, la podeaua şi pereţii din marmură verde, întrebându-se în sinea ei: *Ce fel de agenţie guvernamentală poate fi amenajată în felul ăsta?* Intră în ascensor. În cabină mai era o persoană, un bărbat prea frumos, cam de vârsta ei, într-un costum prea scump. Un avocat, decise ea. Ca aproape toată lumea din oraşul ăsta. Anna simţi privirea bărbatului. Dacă i s-ar fi uitat în ochi, ştia că i-ar fi zâmbit, i-ar fi spus „bună dimineaţa" şi ar fi început o banală conversaţie în ascensor. N-avea chef de aşa ceva şi îi aruncă bărbatului o privire încruntată, care-l făcu să-şi întoarcă privirea.

Orice-ar fi vrut SCI de la ea, treaba asta venise într-un moment al naibii de nepotrivit; Dupree avusese dreptate în privinţa asta. *Poate că tu eşti însărcinarea,* spusese el şi Anna se întreba ce dracu' voia să însemne asta? Fără îndoială că Arliss Dupree se afla acum în biroul lui, împărtăşindu-şi bucuros speculaţiile unora dintre tovarăşii lui de pahar.

Ascensorul se deschise către un hol mobilat elegant, care ar fi putut aparţine conducerii unei firme de avocatură cu tarife piperate. În dreapta ei observă stema Departamentului de Justiţie, montată pe un perete. Vizitatorii erau îndrumaţi să sune pentru a fi admişi. Anna se conformă.

O voce feminină îi ceru să se prezinte, apoi fu condusă înăuntru de o femeie frumoasă, cu pielea măslinie, prea elegantă pentru un funcţionar guvernamental.

Secretara o privi cu răceală şi-i spuse să ia loc. Anna sesiză un foarte slab accent jamaican.

Anna privi în jur. Covorul de un gri perlat era imaculat, iar şirurile de becuri cu halogen nu lăsau efectiv nici un colţ umbrit. Fotografiile preşedintelui ţării şi procurorului general aveau rame din oţel lăcuit. Scaunele şi măsuţa pentru cafea erau din lemn galben de esenţă tare. Totul părea nou-nouţ, de parcă tocmai fusese despachetat.

Observă autocolantele din foiţă metalică, lipite pe faxul şi telefonul de pe biroul secretarei, însemne guvernamentale ce arătau că era vorba despre linii protejate.

Din când în când, telefonul bâzâia în surdină, iar femeia

vorbea cu voce joasă. La primele două apeluri secretara răspunse în engleză, iar la următorul în franceză. Apoi femeia răspunse într-o limbă pe care Anna o identifică greu. Se uită din nou la ceas, se foi în scaunul cu spătar tare, apoi se uită la secretară.

— Ai vorbit în bască, nu-i aşa? întrebă ea.

Era ceva mai mult decât o bănuială, dar mai puţin decât o certitudine. Femeia răspunse dând scurt din cap şi zâmbind sfios.

— Nu mai durează mult, domnişoară Navarro, spuse ea.

Privirea Annei era îndreptată acum spre panoul din lemn din spatele biroului secretarei pe care exista un semn ce indica o ieşire. Anna înţelese că structura din lemn ascundea accesul către o scară, realizată cu măiestrie, permiţând agenţilor SCI sau invitaţilor să vină şi să plece neobservaţi de către cei din sala de aşteptare. Ce fel de dispozitiv mai era şi ăla? Mai trecură cinci minute.

— Domnul Bartlett ştie ca sunt aici? întrebă Anna.

— Tocmai încheie discuţia cu cineva.

Anna se întoarse la scaunul ei, regretând că nu-şi luase ceva de citit. Nu avea nici măcar *The Washington Post.* Scoase o foaie de hârtie, un creion şi începu să-şi facă o listă cu problemele pe care le avea de rezolvat.

Secretara răspunse la un apel şi dădu din cap.

— Domnul Bartlett spune că o să vă primească acum.

Se ridică de la birou şi-o conduse pe Anna prin faţa mai multor uşi numerotate. În cele din urmă, la capătul unui hol, femeia deschise o uşă pe care scria DIRECTOR şi-o introduse în cel mai ordonat birou pe care-l văzuse Anna vreodată.

Un bărbat scund, cu părul alb, într-un costum bleumarin impecabil, se ridică din spatele unui vast birou din lemn de nuc şi îi întinse o mână mică, delicată. Anna remarcă rozul palid al unghiilor perfect îngrijite şi fu surprinsă de strângerea puternică a acelei mâini. Observă că biroul era gol, cu excepţia câtorva dosare cu coperte verzi şi a unui telefon negru, îngust; pe perete era montată o vitrină de sticlă, căptuşită cu catifea, în care se aflau două vechi ceasuri de buzunar. Era singurul aspect excentric al încăperii.

— Îmi pare teribil de rău că te-am făcut să aştepţi, zise el. Nu-şi arăta vârsta, însă Anna îşi zise că trebuia să aibă în jur de şaizeci de ani. Din spatele ochelarilor cu lentile mari, rotunde şi cu rama roşu deschis, o priveau nişte ochi asemănători celor de

bufniţă.

— Ştiu cât de ocupată eşti. Apreciez faptul că ai trecut, totuşi, pe aici.

Vorbea încet, atât de încet încât Anna trebuia să se concentreze ca să-i distingă vocea acoperită de bâzâitul continuu al sistemului de ventilaţie.

— Suntem foarte recunoscători că ţi-ai făcut timp să vii.

— Ca să fiu sinceră, nu prea aveam de ales după ce ne-a sunat SCI, spuse ea cu ţâfnă.

El zâmbi de parcă Anna spusese ceva amuzant.

— Te rog să iei loc.

Anna se aşeză în fotoliul cu spătar înalt din faţa biroului.

— Sinceră să fiu, domnule Bartlett, sunt curioasă să ştiu pentru ce mă aflu aici.

— Sper că n-ai avut neplăceri, zise Bartlett.

— Nu e vorba despre neplăceri, răspunse Anna, după care adăugă: Aştept să vă răspund la întrebări. Indiferent despre ce este vorba.

Bartlett dădu încurajator din cap.

— Mă tem că răspunsurile n-or să fie uşor de obţinut. De fapt, e dificil de formulat întrebările. Înţelegi ce vreau să spun?

— Mă întorc la întrebarea mea, zise Anna, stăpânindu-şi nerăbdarea. Ce caut eu aici?

— Iartă-mă. Te gândeşti că sunt exasperant de eliptic. Ai dreptate şi-mi cer scuze pentru asta. Riscurile meseriei. Petrec prea mult timp izolat între munţi de hârtii, lipsit de aerul înviorător al practicii. În asta va consta contribuţia dumitale. Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, domnişoară Navarro: ştii ce facem noi aici?

— Adică SCI? Vag. Anchete interguvernamentale secrete.

Anna optase pentru un răspuns rezervat; în realitate ştia ceva mai mult decât dorea să dezvăluie. Era conştientă că în spatele denumirii inofensive se afla o agenţie de investigaţii extrem de discretă, puternică şi cu vaste ramificaţii, însărcinată cu revizii contabile ultrasecrete şi verificări ale altor agenţii guvernamentale, ce nu puteau fi efectuate pe plan intern şi care vizau chestiuni extrem de sensibile. Se spunea că oficialii de la SCI erau profund implicaţi în cercetarea spionului Aldrich Ames, în investigare afacerii Iran-Contra din timpul administraţiei Reagan, în examinarea numeroaselor scandaluri provocate de achiziţiile Departamentului de Apărare. Se zvonea că SCI

descoperise activităţile suspecte ale lui Robert Philip Hanssen, agent de contrainformaţii al FBI. Se spunea chiar că SCI se aflase în spatele scurgerilor de informaţii din afacerea „Deep Throat” care duseseră la demisia lui Richard Nixon.

Bartlett rămase privind în gol.

— Tehnicile de investigaţie sunt, în esenţă, aceleaşi, zise el într-un târziu. Ceea ce se schimbă e domeniul, anvergura operaţiunilor. Noi ne ocupăm de probleme privind securitatea naţională.

— Nu posed genul ăsta de împuternicire, interveni Anna grăbită.

— De fapt – Bartlett îşi îngădui un mic zâmbet – acum o ai. Fusese împuternicită fără ştiinţa ei?

— Nu contează. Nu e domeniul meu.

— Ce-ar îi să vorbim despre acel membru al Consiliului Naţional de Securitate căruia i-ai aplicat anul trecut Codul 33?

— De *unde dracu*’ ştii despre asta? izbucni Anna, înşfăcând braţul fotoliului. *Scuze.* La cererea expresă a procurorului general treaba aia n-a fost consemnată nicăieri.

— N-a fost consemnată de voi, spuse Bartlett. Noi avem metodele noastre de-a ţine evidenţa. Joseph Nesbett, nu-i aşa? Lucra la Centrul Harvard pentru dezvoltare economică. A obţinut o funcţie importantă la Departamentul de Stat, pe urmă la Consiliul Naţional de Securitate. Nu era rău *din naştere,* ca să zic aşa. Lăsat de capul lui, bănuiesc că ar fi fost în regulă, dar tânăra lui soţie era cam risipitoare, nu? Pretenţii cam mari pentru salariul unui funcţionar de stat. Ceea ce a condus la afacerea lamentabilă cu conturile din străinătate. La deturnarea de fonduri şi tot restul.

— Ar fi fost un dezastru dacă s-ar fi aflat, zise Anna. Ar fi dăunat relaţiilor externe într-un moment extrem de sensibil.

— Ca să nu mai vorbim despre încurcătura în care s-ar fi aflat Administraţia.

— Ăsta n-a fost un motiv important. Nu sunt implicată politic. Dacă gândeşti altfel, nu mă cunoşti.

— Dumneata şi colegii dumitale aţi făcut exact ce trebuia, domnişoară Navarro. De fapt, noi ţi-am apreciat activitatea. Te-ai dovedit foarte abilă.

— Mulţumesc, spuse Anna. Dar dacă ştii asta, ştii şi că afacerea aia a fost departe de domeniul meu.

— Părerea mea rămâne valabilă. Ai rezolvat totul cu o maximă

discreţie. Bineînţeles că ştiu în ce constă activitatea dumitale curentă. Omul FBI corupt. Neplăcerile create de sistemul de protecţie a martorilor – a fost chiar un exerciţiu interesant. Cunoştinţele dumitale de medicină legală s-au dovedit salutare. Un martor mafiot a fost ucis, iar dumneata ai reuşit să dovedeşti implicarea ofiţerului care se ocupa de caz.

— Am avut noroc, zise Anna cu nepăsare.

— Norocul şi-l fac oamenii, domnişoară Navarro, spuse el, privind-o cu seriozitate. Ştim despre dumneata mai mult decât ţi-ai putea imagina. Cunoaştem bilanţurile contabile pe care le-ai făcut în urma acelei erori din operaţiunile bancare. Ştim cine sunt prietenii dumitale şi când ai sunat ultima dată acasă. Ştim că n-ai făcut niciodată vreo cerere pentru decontarea cheltuielilor de deplasare şi cu asta se pot lăuda puţini dintre noi. Făcu o pauză şi o privi cu atenţie. Îmi pare rău dacă te tulbură ceea ce îţi spun, dar înţelegi că venind la BIS ai renunţat la intimitate şi la anumite libertăţi. Nu contează. Realitatea e că munca dumitale a fost invariabil de calitate. Şi, adesea, extraordinară.

Ea înălţă din sprâncene, dar nu zise nimic.

— Ah. Pari surprinsă. Ţi-am spus, avem metodele noastre de-a ţine evidenţa. Şi propriile noastre rapoarte de apreciere, domnişoară Navarro. Sigur, ceea ce te evidenţiază imediat, raportat la preocupările noastre, e combinaţia specifică a talentelor dumitale. Ai o pregătire în „reviziile" standard şi metodele de investigaţie, dar şi experienţă în anchetarea omuciderilor. Asta te face, ca să zic aşa, unică. Dar să revenim la subiect. Mi se pare corect să te înştiinţez că am efectuat cea mai minuţioasă verificare a trecutului dumitale. Tot ce o să-ţi spun – tot ce declar, afirm, presupun, sugerez ori insinuez – trebuie considerat strict secret. Ne-am înţeles?

— Ascult.

— Excelent, domnişoară Navarro.

Bartlett îi întinse o coală de hârtie pe care erau scrise mai multe nume, urmate de datele naşterii şi ţările de origine.

— Nu înţeleg. Trebuie să iau legătura cu oamenii ăştia?

— Nu înainte de-a obţine o masă de spiritism. Toţi cei unsprezece bărbaţi sunt morţi. Toţi au pierit în ultimele două luni. Mulţi, o să vezi, sunt din Statele Unite, alţii din Elveţia, Anglia, Italia, Spania, Suedia, Grecia… Toţi au murit din cauze aparent naturale.

Anna privi coala de hârtie. Din cele unsprezece nume, recunoscu două – unul, un membru al familiei Lancaster, o familie ce deţinuse cândva majoritatea oţelăriilor din ţară, cunoscută acum mai ales datorită fundaţiilor sale de caritate şi altor forme ale filantropiei. Crezuse până acum că Philip Lancaster murise cu mulţi ani în urmă. Celălalt, Nico Xenakis, făcea parte probabil dintr-o familie de armatori greci. La drept vorbind, cunoştea acel nume datorită altui membru al familiei – un bărbat ce-şi crease o reputaţie de fustangiu în anii ’60, întreţinând relaţii cu mai multe starlete de la Hollywood. Celelalte nume nu-i spuneau nimic. Uitându-se la datele de naştere, constată că toţi fuseseră bătrâni – între optzeci şi nouăzeci de ani.

— Poate că vestea n-a ajuns la urechile geniilor de la SCI, zise ea, dar cine trece de şaptezeci de ani… ei bine, nu mai are prea mult de trăit.

— Mă tem că în nici unul dintre cazuri nu e posibilă exhumarea, continuă Bartlett imperturbabil. Poate că e aşa cum spui. Erau bătrâni. Totuşi, în ultimele zile ara avut un noroc neaşteptat. Am trecut nişte nume pe „lista de supraveghere” – una dintre acele convenţii internaţionale pe care nimeni nu pare să le ia în seamă. Cel mai recent deces a fost cel al unui pensionar din Nova Scoţia, Canada. Prietenii noştri canadieni sunt foarte pedanţi în materie de proceduri, astfel că alarma a sunat la timp. În cazul ăsta, avem la dispoziţie un cadavru.

— Ai omis cu siguranţa ceva. Ce anume îi leagă pe aceşti oameni?

— La fiecare întrebare, există un răspuns de suprafaţă şi unul de profunzime. O să ţi-l dau pe primul, pentru că e singurul pe care îl am. Acum câţiva ani s-a efectuat o revizie internă a dosarelor îngropate în arhivele CIA. S-o fi primit vreo informaţie confidenţială? Să zicem că da. Îţi amintesc că era vorba de dosare neoperative. Nu existau agenţi sau contacte directe. Erau, de fapt, dosare de verificare. Pe fiecare scria „Sigma” – probabil o referinţă la numele de cod al unei operaţiuni despre care se pare că nu există nici o menţiune în registrele Agenţiei. Nu aveam nici o informaţie despre caracterul ei.

— Dosare de verificare…? repetă Anna.

— Asta înseamnă că, în urmă cu mult timp, toţi aceşti oameni au fost verificaţi şi autorizaţi să facă un anume lucru, despre care nu ştim nimic.

— Iar sursa iniţială a fost un arhivar de la CIA.

Bartlett nu răspunse direct.

— Fiecare dosar a fost autentificat de cei mai buni experţi ai noştri în documente legale. Sunt vechi dosarele astea. Datează de la mijlocul anilor patruzeci, înainte chiar de a se înfiinţa CIA.

— Vrei să spui că au început să fie întocmite de OSS?

— Exact, zise Bartlett. Precursorul CJA. Multe dintre dosare au fost deschise spre sfârşitul războiului şi începutul războiul rece. Cele mai recente datează de la mijlocul anilor ’50. Am început să divaghez. Cum spuneam, avem acest curios „şablon” al deceselor. Sigur, asta nu ne-ar fi dus nicăieri – un semn de întrebare într-un domeniu plin cu semne de întrebare – numai că noi am început să distingem un model, l-am verificat şi l-am corelat cu dosarele Sigma. Eu nu cred în coincidenţe, domnişoară Navarro. Dumneata crezi? Unsprezece dintre bărbaţii menţionaţi în aceste dosare au murit într-un interval foarte scurt. Şansele ca acest lucru să se petreacă din întâmplare sunt, în cel mai bun caz, minime.

Anna dădu nerăbdătoare din cap. Din câte-şi dădea ea seama, Fantoma vedea fantome.

— Cât timp o să dureze însărcinarea asta? Eu am şi o slujbă permanentă.

— Asta *este* adevărata dumitale slujbă acum. Ai fost repartizată aici. Am luat noi toate măsurile. Prin urmare, înţelegi sarcina dumitale? Mi se pare mie sau asta nu te emoţionează?

Anna dădu din umeri.

— Mă întorc la faptul că indivizii ăştia erau cu toţi în pragul „absolvirii”, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tipii în vârstă pot da oricând ortul popii, nu? Iar ăştia erau toţi în vârstă.

— Şi în Parisul secolului nouăsprezece era ceva banal să fii călcat de o trăsură, zise Bartlett.

Anna se încruntă.

— Poftim?

Bartlett se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Ai auzit vreodată de un francez pe nume Claude Rochat? Nu? E cineva la care mă gândesc din când în când. Un tip mărginit, lipsit de imaginaţie, care muncea din greu şi cu perseverenţă. Între 1860 şi 1870 a fost contabil în slujba *Directoratului,* serviciul secret al Franţei. În 1867, atenţia i-a fost atrasă de faptul că doi funcţionari mărunţi de la *Directorat,* aparent necunoscându-se între ei, au fost ucişi în decurs de două

săptămâni – unul, victima unei tâlhări de stradă, celălalt, lovit mortal de un poştalion. Aşa ceva se întâmpla tot timpul. Nu era nimic ieşit din comun. Totuşi Rochat continua să-şi pună întrebări, mai ales după ce-a aflat că, în clipa morţii, cei doi umili funcţionari aveau asupra lor câte un ceas de buzunar din aur şi, după cum a aflat, ceasurile erau *identice;* fiecare avea gravat în interiorul capacului un peisaj. Această mică ciudăţenie i-a atras atenţia şi, spre exasperarea superiorilor lui, omul a petrecut următorii patru ani încercând să înţeleagă care era explicaţia. Până la urmă a descoperit o reţea de spionaj de o extraordinară complexitate: *Directoratul* fusese penetrat şi manipulat de adversarii săi prusaci. Observă că Anna priveşte spre vitrină şi zâmbi: Da, ceasurile din vitrină sunt cele despre care vorbesc. O lucrătură splendidă. Le-am cumpărat acum vreo douăzeci de ani, la o licitaţie. Îmi place să le am în preajmă. Mă ajută să-mi amintesc.

Bartlett închise ochii şi căzu o clipă pe gânduri. Apoi continuă:

— Desigur, atunci când Rochat şi-a încheiat investigaţiile, era prea târziu. Agenţii lui Bismarck, printr-un viclean sistem de dezinformare, păcăliseră deja Franţa determinând-o să declare război. Spre *Berlin* suna măreţul strigăt de luptă. Rezultatul a fost dezastruos pentru Franţa: dominaţia militară pe care o impusese încă de la bătălia de la Rocroi, în 1643, a fost complet distrusă, în numai două luni. Îţi poţi imagina? Armata franceză, cu împăratul în frunte, a fost condusă spre o ingenioasă ambuscadă, lângă Sedan. A fost sfârşitul, pentru Napoleon al III-lea. Ţara a pierdut Alsacia şi Lorena, a trebuit să plătească despăgubiri imense şi să se supună ocupaţiei timp de doi ani. O lovitură extraordinară – una care a modificat ireversibil întregul curs al istoriei europene. Cu câţiva ani mai devreme, Claude Rochat prinsese un fir subţire, neştiind încotro şi nici măcar dacă îl va duce undeva. Nu-i avea decât pe cei doi mărunţi funcţionari şi ceasurile lor identice. Bartlett scoase un sunet care se voia a fi un hohot de râs. De cele mai multe ori, ceva ce pare neînsemnat se dovedeşte cu adevărat neînsemnat. Sarcina mea e să-mi fac griji pentru astfel de chestiuni. Pentru firele subţiri. Pentru micile discrepanţe sâcâitoare. Banalele lucruri mărunte care ar putea conduce la altele mai mari. Ridică o sprinceană şi continuă: Caut ceasuri de buzunar asemănătoare.

Anna tăcu preţ de câteva clipe. Fantoma din faţa ei se ridica la înălţimea reputaţiei sale: un tip ascuns, un enigmatic.

— Mulţumesc pentru lecţia de istorie, zise ea încet, dar sistemul meu de referinţă a fost întotdeauna „aici şi acum”. Dacă crezi că aceste dosare îngropate în arhive sunt şi-acum importante, de ce nu-i pui pe cei de la CIA să facă investigaţii?

Bartlett scoase o batistă fină din buzunarul hainei şi începu să-şi şteargă ochelarii.

— Treburile sunt cam încurcate pe-aici, spuse el. SCI are tendinţa de-a se implica doar în cazurile în care există o posibilitate reală de amestec intern sau de preîntâmpinare a unei anchete minuţioase. S-o lăsăm baltă.

În vocea lui apăruse o notă de bunăvoinţă.

— Să n-o lăsăm, zise Anna tăios.

Nu era tonul cu care trebuia abordat şeful unui departament, mai ales al unuia atât de puternic precum SCI, dar slugărnicia nu-i stătea în fire. Bartlett trebuia să afle de la început la serviciile cui apelase.

— Cu tot respectul, dumneata vorbeşti despre posibilitatea ca o persoană din cadrul Agenţiei sau cineva pensionat de-acolo să se afle în spatele deceselor.

Bartlett păli uşor.

— N-am spus asta.

— Nici n-ai negat.

Bartlett oftă.

— Din oamenii cocoşaţi n-a ieşit niciodată ceva drept.

— Dacă te gândeşti că CIA ar putea li compromisă, de ce nu apelezi la FBI.

Bartlett pufni.

— De ce să nu apelez la *Associated Press?* Biroul Federal de Investigaţii are multe calităţi, însă discreţia nu se numără printre ele. Nu sunt sigur că înţelegi cât de sensibilă e această chestiune. Cu cât ştiu mai puţini despre ea, cu atât mai bine. De asta nu am apelat la o echipă, ci la *o* persoană. Persoana potrivită, sper din suflet, agent Navarro.

— Chiar dacă aceste decese sunt nişte crime, spuse ea, e foarte puţin probabil că o să găseşti vreodată asasinul. Sper că îţi dai seama de asta.

— Reacţia e tipic birocratică, zise el, dar dumneata nu-mi pari a fi o birocrată. Domnul Dupree spune că eşti încăpăţânată şi „nu tocmai un om de echipă”. Ei bine, exact asta mi-am dorit.

Anna îşi continuă ideea:

— În esenţă, îmi ceri să investighez CIA. Vrei să cercetez o

serie de decese pentru a stabili dacă sunt sau nu crime. Şi pe urmă…

— Şi pe urmă să aduni toate dovezile care ne-ar permite să declanşăm un control. Ochii lui Bartlett străluceau în spatele ochelarilor cu ramă de plastic. Indiferent cine e implicat. E limpede, continuă el.

— Nu prea, spuse Anna.

Fiind un anchetator experimentat, era obişnuită să conducă interogatorii. Uneori era de-ajuns să asculţi. Alteori însă trebuia să stimulezi, să provoci o reacţie. Arta şi experienţa te ajutau să ştii când s-o faci. Povestea lui Bartlett era plină de omisiuni. Aprecia reticenţa bătrânului funcţionar viclean, dar e bine să ştii mai multe decât strictul necesar.

— N-am de gând să mă joc de-a baba oarba, zise ea.

Bartlett clipi des.

— Poftim?

— Trebuie să ai copii ale acestor dosare Sigma. Presupun că le-ai studiat cu atenţie. Cu toate acestea, pretinzi că n-ai idee ce înseamnă Sigma.

— Unde vrei să ajungi?

Tonul devenise distant.

— O să-mi arăţi dosarele astea?

Un zâmbet ca un rictus:

— Nu. Nu, nu e posibil.

— De ce nu?

Bartlett îşi puse din nou ochelarii pe nas.

— Nu mă aflu aici în postura de anchetat, chiar dacă admir tehnicile dumitale de interogatoriu. Cred că am fost clar în privinţa aspectelor relevante.

— Nu, fir-ar să fie, nu-i de ajuns! Eşti pe deplin familiarizat cu dosarele astea. Dacă nu ştii ce reprezintă, trebuie să ai măcar nişte idei. O ipoteză. Orice. Păstrează-ţi expresia neutră pentru jocul de cărţi de marţi seara. Eu nu joc.

În cele din urmă, Bartlett izbucni:

— Dumnezeule, ai aflat destule ca să pricepi că e vorba despre reputaţia unora dintre personalităţile importante ale perioadei postbelice. Astea sunt dosare de *verificare.* Luate ca atare, nu dovedesc nimic. Te-am verificat înainte de conversaţia noastră. Am încredere în discreţia dumitale, dar aici e vorba despre persoane importante şi, în egală măsură, enigmatice. Nu poţi intra cu bocancii în vieţile lor.

Anna ascultă cu atenţie, auzi nuanţa de încordare din glasul lui.

— Vorbeşti despre reputaţii, deşi nu asta te preocupă cu adevărat, nu-i aşa? insistă ea. Am nevoie de mai multe date ca să pot continua!

El dădu din cap.

— E ca şi cum ai încerca să faci o scară de frânghie din fire de borangic. N-am reuşit niciodată aşa ceva. Cu o jumătate de secol în urmă, s-a pus ceva la cale. *Ceva.* Ceva ce implică interese vitale. Lista Sigma cuprinde o curioasă colecţie de indivizi. Ştim că unii erau industriaşi, dar mai erau şi alţii, a căror identitate n-am putut s-o descifrăm. Cu toţii au în comun faptul că un fondator al CIA, cineva cu o enormă putere în anii ’40 şi ’50, a manifestat un interes direct faţă de ei. Intenţiona să-i recruteze? Erau nişte *ţinte? Deocamdată* ne jucăm de-a baba oarba, totuşi se pare că a fost lansată în secret o iniţiativă. Ai întrebat ce-i leagă pe aceşti oameni? Pur şi simplu nu ştim.

Îşi potrivi manşetele – tic nervos specific omului greu de mulţumit.

— Iartă-mă, dar lista Sigma datează de o jumătate de *secol!*

— Ai fost vreodată la Somnie, în Franţa? întrebă brusc Bartlett, cu ochii strălucind. Ar trebui să te duci – măcar pentru a vedea macii care cresc în lanurile de grâu. Din când în când, un fermier din Somnie taie un stejar, se aşază pe trunchiul lui, pe urmă se îmbolnăveşte şi moare. Ştii de ce? Pentru că în timpul primului război mondial, pe câmpul ăla a avut loc o bătălie şi-a fost aruncată o canistră cu iperită. Arborii au absorbit otrava pe când erau puieţi, dar chiar şi după atâtea decenii tot mai are putere să ucidă un om.

— Şi crezi că asta e Sigma?

Privirea lui Bartlett deveni mai intensă:

— Există o vorbă: cu cât ştii mai mult, cu atât înţelegi cât de puţin ştii. Eu zic aşa: cu cât ştii mai mult, cu atât mai dificil e să transmiţi lucruri despre care nu ştii nimic. Numeşte-o vanitate sau prudenţă. Zâmbi trist. Partea necinstită a omenirii întotdeauna se ajunge la asta. Accept faptul că toate ţi se par istorie. S-ar putea să ai dreptate, agent Navarro. O să te întorci şi-o să mă lămureşti.

— Mira-m-aş, zise ea.

— Uite cum stau lucrurile: o să iei legătura cu diverşi reprezentanţi ai legii sub pretextul că te ocupi de anchetarea

unei omucideri. De ce am apelat la un agent al BIS? Explicaţia va suna astfel: pentru că aceste nume au ieşit la iveală în cursul investigării unui transfer fraudulos de fonduri, ale cărui detalii nu te va obliga nimeni să le dezvălui. O acoperire simplă. Nu e nevoie de ceva complicat.

— O să efectuez genul de investigaţie pe care am învăţat să-l fac, spuse Anna cu prudenţă. E tot ce pot promite.

— E tot ce-ţi cer. S-ar putea ca scepticismul dumitale să fie întemeiat. Indiferent de rezultat, am nevoie de o certitudine. Du-te în Nova Scoţia. Asigură-mă că Robert Mailhot a murit într-adevăr din cauze naturale. Sau… confirmă-mi că *nu aşa* stau lucrurile.

4

Ben fu condus la sediul central al poliţiei cantonului Zurich, o întunecată, dar elegantă clădire de piatră, situată pe Zeughausstrasse. Intră însoţit de doi poliţişti tineri şi tăcuţi, trecu printr-un garaj subteran, apoi urcă mai multe şiruri lungi de trepte şi ajunse într-o clădire relativ modernă, alăturată celei vechi. Interiorul semăna cu cel al unui liceu american de periferie, de la mijlocul anilor ’70. La toate întrebările lui, cei doi răspundeau ridicând din umeri.

Mintea îi lucra cu febrilitate. Cavanaugh nu se aflase din întâmplare pe Bahnhofstrasse. Venise la Zurich cu intenţia de a-l ucide. Cadavrul dispăruse, iar arma fusese pusă în sacoşa lui. Era limpede că avusese complici nişte profesionişti. Dar cine – şi, încă o dată, *de ce?*

Ben fu introdus într-o mică încăpere luminată cu tuburi de neon şi invitat să se aşeze în faţa unei mese metalice.
Poliţiştii rămaseră în picioare, în spatele lui. Apoi în cameră intră un bărbat îmbrăcat într-un halat alb, care, fără să-l privească, spuse:

— *Ihre Hande, bitte.*

Ben întinse mâinile, conştient că n-avea rost să se opună. Tehnicianul îi stropi cu un spray mâinile pe ambele părţi, apoi apăsă uşor, dar meticulos, un tampon de bumbac pe dosul palmei drepte şi pe faţa acesteia şi puse tampoanele într-un tub de plastic. Repetă operaţiunea la mâna stângă a lui Ben. Patru tampoane se aflau acum în patru tuburi de plastic etichetate, pe care tehnicianul le luă şi părăsi încăperea.

Câteva minute mai târziu, Ben se afla într-un birou plăcut, sumar mobilat, în faţa unui bărbat voinic, cu umeri laţi, îmbrăcat civil care se prezentă drept Thomas Schmid, detectiv de la secţia omucideri. Ben îşi aminti de o elveţiancă pe care o cunoscuse cândva la Gstaad şi care-i spusese că în Elveţia poliţiştii erau numiţi *bullen,* adică „tauri”. Înfăţişarea omului din faţa lui confirma informaţia.

Schmid începu să-i pună o serie de întrebări – numele, data naşterii, numărul paşaportului, numele hotelului din Zurich la care trăsese şi aşa mai departe. Aşezat în faţa unui computer,

bătea răspunsurile pe tastatură cu un singur deget.

Ben, furios, obosit şi dezamăgit, începuse să-şi piardă răbdarea, dar se strădui să vorbească pe un ton calm.

— Domnule detectiv, zise el, sunt arestat sau nu?

— Nu, domnule.

— Ei bine, povestea asta a fost amuzantă, dar, dacă n-o să mă arestezi, aş prefera să mă întorc la hotel.

— Am fi bucuroşi să te arestăm, dacă asta doreşti, răspunse detectivul, zâmbind vag ameninţător. Avem o celulă foarte confortabilă care te aşteaptă, dar ar fi mult mai simplu să ne înţelegem.

— Am voie să dau un telefon?

Schmid întinse ambele mâini, cu palmele în sus, către telefonul bej de pe marginea biroului său acoperit de hârtii.

— Poţi suna la consulatul american sau la avocatul dumitale. Cum doreşti.

— Mulţumesc, zise Ben, ridicând receptorul şi privindu-şi ceasul de la mână.

La New York era începutul după-amiezei. Avocaţii de la Hartman Capital Management cunoşteau legislaţia fiscală şi pe cea a asigurărilor, aşa că hotărî să sune un prieten specializat în drept internaţional.

Howie Rubin făcuse şi el parte din echipa de schi fond de la Deerfield şi deveniseră prieteni apropiaţi. Pe parcursul anilor îl vizitase pe Ben la Bedford şi, asemeni tuturor prietenilor săi, fusese puternic atras de mama acestuia.

Avocatul era la masă, dar primi apelul lui Ben transmis prin telefonul mobil. Zgomotul de fundal din restaurant tăcea greu de înţeles cuvintele lui Howie.

— Pentru Dumnezeu, Ben, spuse Howie, întrerupând relatarea succintă a prietenului său. O să-ţi spun ceea ce le spun tuturor clienţilor mei care se duc să schieze în Elveţia. Zâmbeşte şi îndură. Nu te da mare. Nu face pe americanul indignat. Nimeni nu te poate strivi sub reguli, regulamente şi totul-ca-la-carte precum elveţienii.

Ben se uită la Schmid, care bătea la tastatură, dar în acelaşi timp trăgea cu urechea.

— Încep să înţeleg asta. Deci, ce-ar trebui să fac?

— După cum merge treaba în Elveţia, te pot reţine până la douăzeci şi patru de ore, fără să te aresteze.

— Glumeşti.

— Iar dacă-i scoţi din sărite, te pot arunca într-o celulă mizerabilă peste noapte. Aşa că nu face asta.

— Şi ce-mi recomanzi?

— Hartman, băiete, tu te poţi vârî pe sub pielea oricui, aşa că fii tu însuţi. Dacă apar probleme, sună-mă, iar eu o să pun mâna pe telefon şi-o să-i ameninţ cu un incident internaţional. Unul dintre partenerii mei se ocupă de spionajul industrial, aşa că avem acces la nişte baze de date foarte „tari”. O să caut informaţii despre Cavanaugh, o să văd ce pot afla. Dă-mi numărul de telefon de unde te afli acum.

După ce Ben puse receptorul în furcă, Schmid îl conduse într-o cameră alăturată şi-l instala la un birou pe care se afla un alt computer.

— Ai mai fost vreodată în Elveţia? întrebă Schmid pe un ton agreabil, de parcă ar fi fost ghid turistic.

— De mai multe ori, spuse Ben. Mai ales la schi.

Schmid dădu din cap cu un aer distrat.

— Un mod obişnuit de-a te relaxa. Recomandabil pentru diminuarea încordării. Activitatea dumitale trebuie să fie foarte stresantă.

— N-aş spune asta.

— Stresul îi poate determina pe oameni să facă lucruri ieşite din comun. Se acumulează zi de zi şi brusc explodează. Când se întâmplă asta, cei în cauză sunt la fel de surprinşi ca restul oamenilor.

— După cum ţi-am spus, arma a fost pusă acolo de altcineva. Eu n-am folosit-o niciodată.

Ben pălise de mânie, dar vorbea cât putea de calm. N-avea rost să-l provoace pe detectiv.

— Totuşi, după propria dumitale relatare, ai ucis un om, l-ai cotonogit. Faci aşa ceva în mod obişnuit?

— Alea nu prea au fost împrejurări obişnuite.

— Dacă ar fi să vorbesc cu prietenii dumitale, domnule Hartman, ce mi-ar spune despre dumneata? Ar spune că eşti un tip iritabil? Îi aruncă lui Ben o privire ciudat de gânditoare. Ar spune că eşti… un om violent?

— Ţi-ar spune că respect legea, zise Ben. Unde vrei să ajungi cu întrebările astea?

Ben îşi privi mâinile care aruncaseră un suport de felinar în ţeasta lui Cavanaugh. *Era* el un om violent? Insinuările detectivului i se păreau ridicole – acţionase în legitimă apărare.

Apoi gândurile îl purtară cu câţiva ani în urmă şi în minte îi apăru chipul lui Darnell, unul dintre elevii lui de la East New York. Darnell fusese un elev conştiincios, inteligent şi curios, cel mai bun din clasa lui. Pe urmă, s-a întâmplat ceva cu el. Lua note mici şi nu-şi mai făcea temele pentru acasă. Darnell nu se bătea niciodată cu ceilalţi copii, dar pe faţa lui se vedeau uneori urme de lovituri. Într-o zi, Ben vorbise cu el după ore. Darnell evitase să-l privească în ochi şi părea speriat. În cele din urmă îi spuse că Orlando, noul prieten al mamei lui, voia ca el să renunţe la şcoală, pentru a-l ajuta să facă bani. „Cum să facă bani?" îl întrebase Ben, însă Darnell nu-i răspunsese. Când îi telefonase lui Joyce Stuart, mama lui Darnell, răspunsurile acesteia fuseseră evazive. Nu voia să vină la şcoală şi refuza să discute situaţia. Părea şi ea speriată. După câteva zile, Ben luase adresa lui Darnell din fişa şcolară şi-i făcuse o vizită.

Darnell locuia la etajul doi al unei clădiri cu faţada deteriorată şi pereţii scării mâzgăliţi cu inscripţii. Ben urcase scara şi bătuse la apartamentul 2B. După o lungă aşteptare, apăruse mama lui Darnell, cu obrajii învineţiţi şi buzele umflate. Ben se prezentase şi ceruse voie să intre. Joyce ezitase, apoi îl condusese într-o bucătărie mică, cu mobilier bej şi perdele galbene din bumbac.

Ben auzise ţipete în spatele lui, apoi prietenul mamei intrase cu paşi mari în bucătărie.

— Cine dracu' eşti? întrebase Orlando, un bărbat înalt, solid, îmbrăcat într-o bluză fără mâneci şi jeanşi largi.

Ben îşi dădu seama că omul stătuse la puşcărie. Muşchii păreau să-i acopere pieptul şi umerii ca o vestă de salvare.

— E profesorul lui Darnell, spuse mama băiatului.

— Iar tu… tu eşti paznicul lui Darnell? îl întrebase Ben pe Orlando.

— Pe dracu', acu' poţi să zici că-s profesoru' lui. Numa' că io-l învăţ ce rahat tre' să ştie. Nu ca tine.

Ben îl văzuse pe Darnell strecurându-se în bucătărie, speriat.

— Pleacă, Darnell, şoptise mama băiatului.

— Darnell n-are nevoie să-i umpli tu capu' cu tâmpenii. Darnell tre' să-nveţe să mute stânci.

Orlando zâmbise, dezvăluind nişte dinţi de aur. Ben fusese şocat. *A muta stânci:* era egal cu a vinde droguri.

— Îi în clasa a cincea. Are zece ani.

— Aşa e. E minor. Poliţia nu poate să-l aresteze. L-am lăsat s-aleagă: vinde droguri sau îşi vinde curu'.

Nepăsarea, vocabularul, brutalitatea individului îl dezgustaseră pe Ben, dar se străduise să vorbească fără patimă.

— Darnell e mai dotat decât toţi ceilalţi elevi din clasa lui. Ai datoria să-l ajuţi să progreseze.

Orlando pufnise:

— Poa' să-şi câştige pâinea pe stradă, ca mine.

Pe urmă auzise glasul subţire al lui Darnell, tremurător, dar hotărât.

— Nu vreau să mai fac asta. Domnul Hartman ştie ce e bine. După o mică pauză continuă: Nu vreau să fiu ca tine.

Speriată, Joyce Stuart interveni:

— Nu vorbi aşa, Darnell. Fusese însă prea târziu. Orlando îl izbise pe puştiul de zece ani în falcă, aruncându-l afară din încăpere, apoi se întoarse către Ben: Acum cară-te de-aici. Dă-mi voie să te ajut.

Ben se încordase, înfuriat. Orlando încercă să-l împingă, dar, în loc să se dea înapoi, Ben se năpusti către el, pocnindu-l cu pumnul în tâmplă. Apoi îl lovi încă o dată. Uluit, Orlando nu reacţiona câteva clipe. Apoi braţele lui puternice loviseră în gol, deoarece Ben era prea aproape ca să poată primi un pumn. El continuase să lovească, până când Orlando se lăsase moale pe podea. Era jos, dar nu leşinase.

Orlando îl fulgerase cu o privire în care frica luase locul sfidării.

— Eşti nebun, murmurase el.

Aşa era? Ce-l apucase?

— Dacă te mai atingi vreodată de Darnell, o să te ucid. Ben vorbise apăsat, rostind rar cuvintele.

Mai târziu aflase de la Carmen, o prietenă de la asistenţa socială, că Orlando îi părăsise pe Joyce şi Darnell în aceeaşi zi şi nu se mai întorsese niciodată. Şi-ar fi dat seama şi singur deoarece notele lui Darnell deveniseră iarăşi mari.

— În regulă, şefu', spusese Orlando în acea zi cu glasul stins, privindu-l de pe podeaua bucătăriei. Vezi tu, a fost o neînţelegere. Tuşise. Nu mai vreau necazuri. Tuşise iarăşi şi şoptise: Eşti nebun. Eşti nebun.

— Domnule Hartman, fii amabil şi pune degetul mare de la mâna dreaptă aici.

Schmid îi indică un mic dreptunghi alb, marcat PROIECŢIE ÎN PLAN A IDENTITĂŢII, deasupra căruia se afla un mic panou oval de sticlă de un roşu aprins.

Ben puse degetul mare al mâinii drepte pe ovalul de sticlă, apoi pe cel stâng. Amprentele apărură imediat, mult mărite, pe ecranul unui computer înclinat spre el.

Schmid bătu câteva numere la tastatură, apoi apăsă clapa de control, declanşând sunetul ascuţit al unui modem. Se întoarse către Ben şi zise parcă scuzându-se:

— Astea ajung direct la Berna. O să aflăm răspunsul în câteva minute.

— Să aflăm ce?

Detectivul se ridică şi-i făcu semn lui Ben să-l urmeze în prima încăpere.

— Dacă există deja în Elveţia un mandat de arestare pe numele dumitale.

— Cred că mi-aş fi amintit dacă ar fi existat vreunul.

Schmid îl privi lung înainte de a vorbi.

— Îi cunosc pe cei ca dumneata, domnule Hartman. Pentru americanii bogaţi, Elveţia e ţara ciocolatei, a băncilor, a ceasurilor cu cuc şi a staţiunilor de schi. Vă place să vă imaginaţi că fiecare din noi e *Hausdiener-ul* vostru, servitorul vostru. Dumneata cunoşti Elveţia. Pe parcursul sutelor de ani, fiecare putere europeană şi-a dorit să ne anexeze, dar nici una n-a reuşit. Poate că ţara dumitale, cu puterea şi bogăţia ei, crede că va reuşi. Dumneata, însă, nu eşti şef aici. Nu există ciocolată pentru dumneata în biroul ăsta. Şi nu dumneata decizi când sau dacă o să fii eliberat. Se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind ironic. Bun venit în Elveţia, *Herr* Hartman.

Ca la un semn, în cameră intră un bărbat înalt şi slab, într-un halat alb, bine scrobit. Purta ochelari fără ramă şi o mustăcioară zbârlită. Fără să se prezinte, arătă spre o porţiune a peretelui pe care erau marcate gradaţii metrice.

— Te rog să te duci acolo, i se adresă el lui Ben pe un ton autoritar.

Încercând să se stăpânească, Ben îşi lipi spatele de porţiunea gradată. Tehnicianul îi măsură înălţimea, apoi îl conduse la o chiuvetă şi-l puse să se spele pe mâini. La altă masă, tehnicianul acoperi o bucată de sticlă cu cerneală neagră, lipicioasă şi-i ceru lui Ben să-şi pună pe rând palmele peste ea. Apoi rulă fiecare deget al lui Ben pe o coală de sugativă şi le apăsă în nişte pătrate de pe un formular.

În timp ce tehnicianul lucra, Schmid se ridică şi se duse în camera alăturată de unde reveni după câteva clipe.

— Ei bine, domnule Hartman, n-am avut succes. Nu există nici un mandat pe numele dumitale.

— Ce surpriză, mormăi Ben, uşurat.

— Totuşi, mai rămân nişte întrebări. Raportul balistic va sosi în câteva zile de la laboratorul balistic din Zurich. Ştim deja că gloanţele adunate de pe platformă provin de la un Browning de 7,65 mm.

— Asta-i un soi de cartuş? întrebă Ben.

— E muniţia folosită la arma care a fost găsită când ţi-a fost percheziţionat bagajul.

— Păi, dumneata ştii mai bine, zise Ben, forţându-se să zâmbească. Apoi încercă altă metodă: francheţea. Ascultă, nu e nici o îndoială că gloanţele au fost trase cu arma pusă în bagajul meu. Nu înţeleg de ce nu stabiliţi dacă eu sunt cel care a tras.

— Analiza reziduurilor împuşcăturilor. Am făcut-o deja.

— Şi rezultatul?

— O să-l avem curând. După ce o să fii fotografiat.

— Nici amprentele mele n-o să le găsiţi pe armă.

Slavă Domnului că n-am pus mina pe ea, îşi zise Ben.

— Amprentele pot fi îndepărtate.

— Atunci, martorii…

— Martorii oculari descriu un bărbat elegant, cam de vârsta dumitale. A fost o mare zăpăceală. Totuşi cinci oameni sunt morţi, iar alţi cinci grav răniţi. Pe de altă parte, dumneata susţii că l-ai ucis pe făptaş. Cu toate astea, când am căutat n-am găsit cadavrul.

— Asta… asta n-o pot explica, recunoscu Ben, conştient că afirmaţia lui sunase bizar. E clar că trupul a fost luat de-acolo şi locul curăţat. Asta îmi spune că Jimmy Cavanaugh n-a acţionat singur.

— Ca să te ucidă.

Schmid îl privi zâmbind sumbru.

— Aşa se pare.

— Dar nu oferi nici un mobil. Spui că nu vă duşmăneaţi.

— Se pare că n-ai înţeles, zise Ben calm. Nu l-am văzut pe tipul ăla de cincisprezece ani.

Telefonul de pe biroul lui Schmid sună. Detectivul ridică receptorul.

— Schmid. Ascultă şi spuse în engleză: Da, imediat, vă rog. Îi întinse receptorul lui Ben.

Era Howie.

— Ben, bătrâne, spuneai că Jimmy Cavanaugh era din Homer, New York, corect?

— Un orăşel între Syracuse şi Binghamton.

— Da. Şi ţi-a fost coleg de an la Princeton?

— Ăsta-i tipul.

— Ei, bine, aici e buba. Jimmy Cavanaugh al tău nu există.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, zise *Ben. E mort de-a binelea.*

— Nu, Ben, ascultă-mă. Vreau să spun că Jimmy Cavanaugh *n-a existat niciodată.* Am verificat dosarele absolvenţilor de la Princeton. Nici un Cavanaugh, cu prima sau a doua iniţială J, n-a fost vreodată înscris la şcoala aia, cel puţin nu în perioada în care ai frecventat-o tu. De asemenea, în Homer n-a existat nici un Cavanaugh. Nici în alt loc din districtul ăla. Nici la Georgetown. Am verificat în tot soiul de bănci de date pretenţioase. Dacă ar fi existat vreun James Cavanaugh care să se apropie măcar de datele pe care mi le-ai dat, l-am fi găsit. Am încercat şi toate variantele ortografice. N-ai idee cât de puternice sunt băncile de date în ziua de azi. O persoană lasă urme ca un melc. Credite bancare, asistenţă socială, armată, câte şi mai câte. Tipul ăsta e cu totul în afara sistemului. Ciudat, nu?

— Trebuie să fie o eroare. Eu *ştiu* că a fost înscris la Princeton.

— Crezi că ştii asta. Nu pare posibil, nu?

— Dacă-i adevărat, nu ne-ajută cu nimic.

— Nu, admise Howie. Dar o să mai caut. Ai numărul meu de mobil, da?

Ben puse uimit receptorul în furcă. Schmid continuă:

— Domnule Hartman, ai venit aici în vacanţă sau cu treburi?
Ben se strădui să se concentreze şi să-şi păstreze calmul.

— În vacanţă, la schi, cum spuneam. Am avut vreo două întâlniri cu nişte bancheri, pentru simplul fapt că eram în trecere prin Zurich.

Jimmy Cavanaugh n-a existat niciodată. Schmid bătu din palme.

— Ultima dată ai fost în Elveţia acum patru ani, da? Ca să recuperezi cadavrul fratelui dumitale.

Ben făcu o pauză, incapabil să oprească fluxul năvalnic al amintirilor. *Telefonul de la miezul nopţii: niciodată nu aduce veşti bune. El dormea lângă Karen, o colegă profesoară, în apartamentul lui jalnic din East New York. Bodogănise şi se răsucise în pat ca să răspundă la telefonul care avea să schimbe totul.*

Un mic avion închiriat, pilotat de Peter, se prăbuşise cu câteva zile în urmă într-un defileu de lângă lacul Lucerna. Pe documentul de închiriere, numele lui Ben, figura la rubrica „ruda cea mai apropiată”. Durase ceva timp până identificaseră cadavrul. Autorităţile elveţiene îl consideraseră un accident. Ben zburase la Lucerna ca să aducă trupul neînsufleţit al fratelui său acasă – ce rămăsese din el după ce explodase fuzelajul.

În timpul zborului spre casă, nu plânsese. O făcuse mai târziu, după ce trecuse amorţeala şocului. Tatăl lui se prăbuşise, plângând, la auzul veştii; mama lui, deja ţintuită la pat de cancer, ţipase din răsputeri.

— Da, zise Ben încet. Atunci am fost ultima oară aici.

— E ciudat. Când vii în ţara noastră, moartea pare să te însoţească.

— Unde vrei să ajungi?

— Domnule Hartman, spuse Schmid pe un ton neutru, crezi că există vreo legătură între moartea fratelui dumitale şi ce s-a întâmplat azi?

La sediul central al poliţiei naţionale elveţiene, *Stadtpolizei,* la Berna, o femeie durdulie, de vârstă medie, purtând ochelari cu lentile groase şi ramă de baga, ridică privirea spre ecranul computerului din faţa ei pe care începu să curgă un text. După ce-l privi câteva secunde, îşi aminti ceea ce fusese învăţată cu mult timp în urmă să facă şi notă numele de pe ecran şi seria lungă de numere ce-l urma. Apoi se ridică şi bătu la uşa cu geam a şefului ei.

— Domnule, spuse ea, tocmai a fost activat un nume pe lista de supraveghere a RIPOL.

RIPOL era un acronim pentru *Recharche Informations Policier,* banca de date a poliţiei, care conţinea nume, amprente, numere de înmatriculare – o multitudine de date legale folosite de poliţiile federală, cantonala şi locală.

Şeful ei, un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, care avansase rapid în *Stadtpolizei,* luă bucata de hârtie, îi mulţumi secretarei şi o lăsă să plece. De îndată ce ea închise uşa biroului, el ridică receptorul unui telefon protejat şi formă un număr la care suna rareori.

O veche berlină cenuşie cobora alene pe Zeughausstrasse, dinspre sediul central al *Kantonspolizei.* Înăuntru, doi bărbaţi

fumau în tăcere, obosiţi de lunga aşteptare. Ţârâitul brusc al telefonului mobil montat în centrul bordului îi făcu să tresară. Pasagerul îl luă, ascultă, zise *„Ja, danke”* şi închise.

— Americanul părăseşte clădirea, spuse el.

Câteva minute mai târziu, americanul ieşea pe o uşă laterală şi lua un taxi. Când acesta ajunse la mijlocul cvartalului, şoferul berlinei intră în traficul de seară.

5

Halifax, Nova Scoţia

Când pilotul companiei Air Canada anunţă aterizarea, Anna Navarro adună dosarele de pe măsuţa rabatabilă, pe care o aşeză în suportul ei şi încercă să se concentreze asupra cazului pe care-l avea de rezolvat. Nu-i plăcea să zboare; pentru ea, singurul lucru mai rău decât aterizarea era decolarea. Stomacul ei protesta de fiecare dată. Ca de obicei, se lupta cu teama iraţională că avionul se va prăbuşi.

Unchiul ei preferat, Manuel, fusese ucis atunci când vechiul lui avion utilitar pentru stropit recoltele pierduse un motor şi se zdrobise de sol. Dar asta se întâmplase de mult – ea avea doar zece sau unsprezece ani, iar periculosul avion utilitar nu putea fi comparat cu zveltul Boeing 747 în care se afla acum. Nu le vorbise colegilor de la BIS despre fobia ei, deoarece nu dorea ca aceştia să-i cunoască slăbiciunile. În ultimele şase luni, trăise efectiv în avioane, zburând de la o misiune la alta.

Singurul lucru care-i permitea să-şi păstreze calmul erau dosarele ei în care se cufunda în timpul zborului. O absorbeau întotdeauna, o fascinau. Plicticoasele rapoarte de autopsie o îndemnau să le rezolve misterele.

În copilărie îi plăcuse să rezolve complicate jocuri de puzzle pe care mama ei, care lucra ca menajeră, le primea de la stăpâna casei în care lucra. Mai mult decât imaginea strălucitoare care se forma, îi plăceau senzaţia şi zgomotul pieselor ce se fixau la locul potrivit. Adesea, jocurile aveau piese lipsă, pierdute din neglijenţa proprietarilor iniţiali şi asta o irita. Încă din copilărie fusese o perfecţionistă.

Într-un anume fel, cazul ăsta era un joc de puzzle; cele o mie de piese zăceau răspândite în faţa ei.

În timpul zborului de la Washington la Halifax, studiase cu atenţie un dosar cu documente transmise prin fax de către PRCC din Ottawa. Poliţia Regală Călare a Canadei, echivalentul canadian al FBI, era, în ciuda numelui său desuet, o excelentă

agenţie de investigaţii. Relaţiile profesionale dintre Departamentul de Justiţie şi PRCC se dovediseră excelente.

Cine eşti tu? se întreba ea, uitându-se la fotografia bătrânului Robert Mailhot din Halifax, blândul pensionar, membru devotat al bisericii Fecioarei Milostive! Nu părea genul de persoană care să aibă un dosar de verificare la CIA, fie chiar adânc îngropat în arhive.

Oare ce l-ar fi putut lega de intrigile unor spioni şi oameni de afaceri morţi de mult şi peste care Bartlett dăduse întâmplător? Era sigură că Bartlett avea dosarul lui, dar preferase să nu i-l arate. Dorise ca ea să afle singură detaliile relevante.

Un judecător de provincie din Nova Scoţia fusese de acord să emită un mandat de percheziţie. Documentele pe care le voia – copii ale facturilor telefonice şi ale cărţilor de credit – îi fuseseră transmise prin fax la Washington. Ea făcea parte din BIS şi nimănui nu-i trecea prin minte să pună la îndoială vaga ei acoperire privind un transfer internaţional fraudulos de fonduri.

Din păcate dosarul întocmit nu-i spunea nimic. Cauza morţii, consemnată cu scrisul greu de înţeles, aproape ilizibil, al unui medic, era „naturală”, datorată unei „tromboze coronariene”. Poate că ăsta era adevărul.

Mailhot nu făcuse cumpărături deosebite şi singurele convorbiri telefonice la distanţă le avusese cu Newfoundland şi Toronto. În rest, nimic deosebit. Poate că avea să afle mai multe la Halifax. Sau poate că nu.

Era ameţită de acel straniu amestec de speranţă şi disperare care o domina întotdeauna când începea să lucreze la un caz. Era sigură că avea să-l rezolve, pentru ca în clipa următoare să i se pară imposibil. Era convinsă, însă, de un lucru: prima crimă dintr-o serie pe care o ancheta era cea mai importantă. Reprezenta etalonul. Dacă erai meticulos, dacă întorceai fiecare piatră aveai şansa să faci conexiuni.

Anna purta costumul ei de călătorie bleumarin, marca Donna Karan (seria mai ieftină) şi o bluză albă Ralph Lauren. Toată lumea recunoştea că se îmbracă impecabil. Salariul ei nu-i permitea să cumpere îmbrăcăminte de lux, dar o făcea, locuind în schimb într-un apartament întunecos, cu un singur dormitor, într-o zonă ieftină a Washingtonului şi renunţând la vacanţe.

Toţi o suspectau că se îmbrăca elegant pentru a fi mai atrăgătoare, aşa cum procedau de obicei femeile tinere şi singure. Dar se înşelau. Pentru ea hainele reprezentau o armură.

Cu cât erau mai scumpe, cu atât mai apărată şi sigură de sine se simţea. Folosea cosmetice scumpe şi purta haine de marcă dovedindu-şi astfel că nu mai era fiica unor imigranţi mexicani săraci. Îmbrăcându-se astfel putea fi oricine. Era conştientă de faptul că atitudinea ei era ridicolă. Cu toate acestea, nu renunţa.

Anna se întreba ce-l iritase mai mult pe Arliss Dupree – faptul că fusese refuzat de o femeie atrăgătoare, ori faptul că era mexicană. Poate amândouă. Probabil că în viziunea lui Dupree o mexicană americană n-avea dreptul să-l respingă.

Crescuse într-un orăşel din sudul Californiei. Părinţii fugiseră de pustietatea, bolile şi lipsa de speranţă din sudul Mexicului. Mama ei, cumpătată şi blândă, făcea pe menajera, iar tatăl, un om tăcut şi introvertit, se ocupa de grădinărit.

În şcoala primară purta rochii cusute de mama ei şi avea codiţe. Ţinuta ei o diferenţia de colege, dar abia în jurul vârstei de unsprezece ani, când fetele începuseră să formeze găşti care-o excludeau se simţise exclusă. Nici o fată nu s-ar fi împrietenit cu fiica femeii care le făcea curăţenie în casă.

Era o intrusă şi preferau să n-o bage în seamă. Nici măcar nu era în minoritate – în cursul superior învăţau atât hispanici, cât şi albi, dar graniţele nevăzute erau rareori depăşite. Se obişnuise să fie numită „spate ud” şi „spic” de către unii dintre copiii albi. Nici printre hispanici nu reuşise să se încadreze. Fetele se îmbrăcau elegant şi făceau haz de hainele ei chiar cu mai multă răutate decât colegele ei albe.

Soluţia, hotărâse ea la un moment dat, era să se îmbrace la fel ca restul fetelor. Îşi abordase mama, care la început n-o luase în serios, apoi îi explicase că nu-şi permiteau să-i cumpere haine şi în final o întrebase, care era deosebirea? Nu-i plăceau hainele pe care i le făcea? Anna se răstise: „Nu! Le urăsc!”, ştiind prea bine cât de tare îşi rănea mama. Chiar şi acum, după douăzeci de ani, Anna se simţea vinovată.

Mama ei fusese apreciată de toţi cei care o angajau. O femeie, cu adevărat bogată, începuse să-i dăruiască toate hainele pe care nu le mai purtau copiii ei. Anna le îmbrăcase bucuroasă, întrebându-se de ce aruncau lucruri atât de elegante. După o vreme înţelese că hainele erau demodate şi entuziasmul i se stinse. Într-o zi, pe când se afla pe culoarul şcolii, una din fetele dintr-o gaşcă în care îşi dorea să intre o strigase. „Hei, zise făta, aia-i fusta mea!” Roşind, Anna negă. Fata întorsese tivul, scoţând la iveală iniţialele.

Anna ştia că ofiţerul de la PRCC care-o aştepta la aeroport petrecuse un an la Academia FBI, pentru a învăţa tehnicile de investigare a omuciderilor. Nu era un expert, dar era bun.

Îl zări dincolo de poarta de acces – un bărbat înalt şi frumos, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un sacou albastru. O întâmpină zâmbind şi păru bucuros s-o vadă.

— Bun venit în Nova Scoţia, zise el. Sunt Ron Arsenault. Avea părul negru, ochi căprui şi fruntea înaltă.

Corectitudinea întruchipată, îşi zise ea.

— Anna Navarro, spuse, strângându-i mâna cu putere. Bărbaţii se aşteptau totdeauna ca femeile să dea mâna fără vlagă, de aceea ea le strângea mâna cât putea de tare; şi prelua astfel iniţiativa. Încântată să te cunosc.

Bărbatul întinse mâna spre bagajul ei, însă Anna dădu din cap şi zâmbi.

— Mă descurc, mulţumesc.

— Eşti pentru prima dată la Halifax?

Era limpede că o verifica.

— Da. Arată frumos din aer.

El risc şi îi indică drumul spre terminal.

— O să-ţi fac legătura cu autorităţile locale. Ai primit documentele?

— Mulţumesc. Pe toate, în afară de cele bancare.

— Trebuie să fi sosit şi ele până acum. Dacă le găsesc, ţi le trimit la hotel.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Bărbatul miji ochii. Poartă lentile de contact, îşi zise Anna.

— Ca să fiu sincer, domnişoară Navarro, la Ottawa, unii nu pricep de ce-i acorzi atâta interes bătrânului. Omul avea optzeci şi şapte de ani, a murit în casa lui, din cauze naturale…

Ajunseseră în parcare.

— Cadavrul e la morga poliţiei? întrebă ea.

— De fapt, e la morga spitalului. Te aşteaptă în frigider. Ai ajuns aici înainte ca bătrânul să fie îngropat, asta-i vestea bună.

— Şi vestea rea?

— Cadavrul a fost deja îmbălsămat pentru înmormântare.

Anna gemu.

— Asta ar putea da peste cap analiza toxicologică. Ajunseră la o berlină Chevrolet bleumarin, ultimul tip, care se vedea de la o

poştă că era „vehicul neînregistrat al poliţiei”. Se urcară şi merseră o vreme în tăcere.

— Cine e văduva? întrebă ea. Tot canadiană francofona?

— O localnică. Fostă învăţătoare. O zgripţuroaică bătrână. De fapt, o compătimesc şi-a pierdut soţul şi înmormântarea urma să fie mâine. A trebuit să-i cerem s-o amâne. Îi vin şi rudele din Newfoundland. Când a auzit de autopsie şi-a ieşit din pepeni. Se uită la Anna, apoi îşi întoarse privirea la drum. Fiindcă e seară, m-am gândit că ai putea să te instalezi la hotel şi să ne-apucăm de lucru mâine dimineaţă. Ne întâlnim cu medicul legist la ora şapte.

Anna se simţi dezamăgită. Ar fi vrut să înceapă treaba imediat.

— E bine şi aşa, spuse ea.

Anna îşi zise că avea noroc să lucreze cu un ofiţer de legătură care nu părea să aibă resentimente faţă de un emisar al guvernului american. Arsenault părea cât se poate de prietenos. Poate chiar prea prietenos.

— Asta-i hanul dumitale. Guvernul american nu prea face risipă de bani, nu?

Hanul era o casă în stil victorian situată pe Barrington Street, o clădire masivă din lemn, vopsită în alb şi cu obloane verzi.

— Dacă n-ai alte planuri mi-ar face plăcere să cinăm împreună. Poate la Clipper Cay, dacă-ţi plac fructele de mare sau la Middle Deck unde putem asculta muzică de jazz.

Parcă maşina.

— Mulţumesc, dar am avut o zi obositoare, refuză Anna politicos.

El dădu din umeri, evident dezamăgit.

În han se simţea un vag miros de mucegai. După ce dădu cartea de credit, primi o cheie de alamă. Intenţiona să-i spună tipului vânjos de la recepţie că se descurcă singură cu bagajul, dar nimeni nu se oferi s-o ajute. Acelaşi aer uşor stătut persista şi în camera ei de la etajul doi. Anna îşi puse hainele în dulap, trase perdelele şi îmbrăcă un trening gri. Hotărâse că o alergare avea să-i facă bine. Coborî, ieşi din han şi o luă la fugă prin Grand Parade, scuarul aflat la vest de Barrington Street; apoi urcă pe George Street, spre fortăreaţa în formă de stea, numită Citadela. Se opri la un chioşc de ziare şi luă o hartă a oraşului. Găsi repede adresa care o interesa şi constată că era suficient de

aproape pentru a trece imediat pe acolo.

Casa lui Robert Mailhot, o clădire cu două etaje din şindrilă gri, cu acoperiş triunghiular, era practic ascunsă de copacii aflaţi în spatele unui gard din lanţuri.

Lumina albastră a unui televizor licărea de după nişte perdele din dantelă. Anna se opri o clipă vizavi şi privi cu atenţie înjur. Apoi se decise să traverseze strada îngustă. Voia să ştie dacă în casă era într-adevăr văduva şi, dacă da, cum se comporta femeia: avea sau nu aerul unei femei îndoliate?

Strada era pustie. Dintr-o casă din vecinătate se auzea muzică, din alta un televizor. Se angajase în traversare când două faruri puternice o orbiră. Vehiculul venea drept spre ea, cu motorul urlând. Anna se năpusti spre trotuar, încercând cu disperare să sară din calea şoferului care scăpase maşina de sub control. Trebuie să fi rulat în josul străzii, cu luminile stinse, până când ajunsese la câţiva paşi distanţă şi aprinsese brusc farurile. Venea spre ca, nu era nici o îndoială, maşina nu încetinea. Şoferul viră spre trotuar, îndreptându-se direct către ea. Anna recunoscu grătarul cromat al radiatorului unui Lincoln Town, ale cărui faruri rectangulare, aplatizate îi dădeau înfăţişarea unui animal de pradă, a unui rechin.

Fugi!

Anna se întoarse şi văzu maşina, la patru-cinci metri distanţă. Speriată de moarte, ea plonja în gardul viu care înconjura casa alăturată. Ramurile groase, cu ghimpi, îi zgâriară picioarele prin trening. Anna începu să se rostogolească pe mica pajişte.

Auzi zgomotul făcut de impactul maşinii cu gardul viu, apoi scrâşnetul violent al roţilor. Ridică privirea şi văzu maşina îndepărtându-se pe drumul îngust şi întunecos, cu motorul ambalat la maximum.

Se ridică în picioare îngrozită, cu genunchii tremurând.

Ce dracu' fusese asta?

Maşina se îndreptase direct spre ea, de parcă ar fi încercat s-o doboare. Apoi dispăruse fără urmă!

La ferestre apăruseră câteva chipuri curioase. Oamenii se retraseră de la geamuri când îşi dădură seama că au fost observaţi.

Dacă maşina venise către ea ca s-o ucidă, de ce nu-şi terminase treaba?

Nu mai înţelegea nimic.

O porni respirând greoi, lac de sudoare. Încercă să-şi

limpezească gândurile, dar nu reuşi să găsească vreun sens bizarului incident.

Încercase sau nu cineva s-o ucidă?

Şi dacă da – de ce?

Singurele răspunsuri logice impuneau un mod de gândire paranoic, iar ea refuza cu îndârjire să-şi lase gândurile s-o ia în acea direcţie. *Pe-acolo ajungi la nebunie.* Se gândi la ce-i spusese Bartlett despre planurile vechi, urzite în cel mai mare secret, la bătrâni ce ascundeau taine, oameni puternici, dorind cu disperare să-şi protejeze reputaţiile. Bartlett era un om care, după cum recunoscuse singur, stătea într-un birou fi înconjurat de hârtii îngălbenite, departe de realitate, într-un mediu favorabil ţeserii de teorii ale conspiraţiei. Şi dacă incidentul cu maşina fusese o încercare de-a o determina să renunţe la caz?

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu-şi găsiseră omul. Procedând astfel nu făcuseră altceva decât să-i întărească hotărârea de-a afla despre ce era vorba în realitate.

Londra

Restaurantul Albion se afla pe Garrick Street, la marginea lui Covent Garden. Tavane joase, mese din lemn cioplit grosolan şi podele acoperite cu rumeguş – genul de local care oferea douăzeci de sortimente de adevărată bere englezească la butoi şi servea cârnaţi cu piure de cartofi, tobă, rinichi şi budincă de coacăze. La ora prânzului soseau o mulţime de bancheri şi directori de publicitate.

Jean-Luc Passard, un tânăr funcţionar din serviciul de securitate al Corporaţiei, intră în restaurant şi înţelese imediat de ce alesese englezul acel loc de întâlnire. Era atâta lume, încât ei doi puteau trece neobservaţi.

Englezul stătea singur într-un separeu. Îl recunoscu imediat: un bărbat şters de vreo patruzeci de ani, cu păr ţepos, încărunţit prematur. La o privire mai atentă, puţinele riduri existente te duceau cu gândul la o operaţie estetică. Purta un sacou albastru şi un pulover alb, cu guler colant. Umerii largi şi talia îngustă trădau un fizic impunător.

Passard luă loc în separeu şi întinse mâna.

— Sunt Jean-Luc.

— Trevor Griffith, zise englezul şi strânse fără vlagă mâna noului venit, asemeni unui om căruia nu-i pasă ce crezi despre el.

— E o onoare să te cunosc, spuse Passard. Serviciile pe care le-ai adus Corporaţiei de-a lungul anilor ţin de legendă.

Ochii cenuşii ai lui Trevor rămaseră inexpresivi.

— Nu te-am fi chemat din… izolarea dumitale dacă n-ar fi fost absolut necesar.

— Aţi dat-o-n bară.

— Am avut ghinion.

— Aveţi nevoie de ajutor.

— De o poliţă de asigurare, să zicem. O precauţie suplimentară. Nu ne putem permite să eşuăm.

— Lucrez singur. Ştiţi asta.

— Desigur. Vei rezolva chestiunea cum vei crede de cuviinţă.

— Bine. Spune-mi, ştii unde se află ţinta?

— Ultima oară a fost zărită la Zurich, dar nu ştim sigur unde-o să se ducă.

Trevor îşi arcui o sprinceană. Passard roşi.

— E un amator. Apare periodic la suprafaţă. O să-i dăm curând de urmă.

— Am nevoie de un set de fotografii ale ţintei din mai multe unghiuri.

Passard puse pe masă un plic mare.

— S-a rezolvat. Aici se află şi instrucţiunile. Vrem ca treaba să fie făcută repede şi să nu rămână urme.

Privirea lui Trevor Griffith îi aminti lui Passard de cea a unui boa constrictor.

— Aţi apelat deja la mai mulţi ageamii. În felul acesta, nu numai că aţi pierdut bani şi timp, dar aţi alertat ţinta. Acum a devenit prudentă. Prin urmare, o să fie mult mai greu de eliminat. Nici dumneata, nici superiorii dumitale nu sunteţi în măsură să-mi spuneţi cum să-mi fac treaba.

— Dar eşti sigur că poţi s-o faci, da?

— Presupun că din cauza asta aţi venit la mine.

— Da.

— Atunci te rog să nu pui întrebări stupide. Asta-i tot? Am o după-amiază foarte încărcată.

Anna se întoarse în camera ei de la han, îşi turnă într-o ceaşcă de plastic puţin vin alb dintr-o sticlă găsită în minibar şi îl bău.

Apoi făcu o baie fierbinte. Stătu în cadă vreo cincisprezece minute, încercând să se gândească la lucruri plăcute, însă imaginea grătarului cromat al Lincolnului continua s-o obsedeze. Îşi aminti remarca Fantomei, rostită cu voce joasă: *Eu nu cred în coincidenţe, domnişoară Navarro. Dumneata crezi?*

Încetul cu încetul îşi recapătă stăpânirea de sine. Astfel de lucruri se întâmplă, nu-i aşa? Un aspect al meseriei ei consta în a sesiza o semnificaţie ascunsă, dar era un risc profesional să găseşti vreun sens atunci când nu există nici unul.

Îşi puse un halat de baie şi constată că e moartă de foame. Pe sub uşa camerei ei fusese strecurat un plic cât timp lipsise. Îl luă şi se cufundă într-un fotoliu. Când îl deschise constată că plicul conţinea copiile declaraţiilor bancare ale lui Mailhot din ultimii patru ani.

Sună telefonul. Era sergentul Arsenault.

— Ce-ai zice dacă am merge la zece şi jumătate să-i facem o vizită văduvei?

În fundal, ea auzi zgomotul specific unei secţii de poliţie.

— Ne întâlnim acolo la zece şi jumătate, răspunse Anna pe un ton hotărât.

O clipă se gândi să-i spună despre Lincoln, despre faptul că fusese la un pas de moarte, dar se abţinu. Se temea că asta i-ar fi diminuat autoritatea, că ar fi părut vulnerabilă, fricoasă, uşor de speriat.

— O.K., atunci, o să mă duc acasă. Arsenault ezită. Nu cred… o să trec pe lângă hanul dumitale, dacă te-ai răzgândit şi vrei să mâncăm ceva… Sau să bem un pahar.

Anna nu răspunse imediat. La drept vorbind, n-ar fi deranjat-o o companie în acele momente.

— Eşti amabil că mă inviţi, zise ea într-un târziu, dar zău că sunt obosită.

— Şi eu, spuse el repede. Am avut o zi lungă. Atunci, e-n regulă. Ne vedem mâine dimineaţă.

În vocea lui se simţea dezamăgirea.

După ce închise telefonul, Anna trase draperiile şi începu să cerceteze documentele. După câtva timp gândurile îi zburară aiurea.

Era convinsă că adevăratul motiv pentru care nu se măritase, pentru care evitase orice relaţie ce părea să devină prea serioasă era hotărârea ei de a deţine controlul mediului în care trăia. Dacă te căsătoreşti, trebuie să dai socoteală celuilalt. Dacă

vrei să cumperi ceva, trebuie să explici de ce. Nu mai poţi lucra până târziu fără să te simţi vinovat; eşti nevoit să te scuzi, să negociezi.

La birou, oamenii care n-o cunoşteau bine o numeau „Fecioara de gheaţă”. Şi nu era vorba doar de Dupree. Oamenilor nu le place să vadă femei atrăgătoare neimplicate într-o relaţie. Este un atentat la ordinea firească a lucrurilor. Nu reuşeau să înţeleagă că pe ea n-o interesa decât munca ei. Ieşea rareori în lume, deci nu prea avea ocazia să cunoască bărbaţi, iar cei de la BIS îi erau colegi. A te întâlni cu un coleg însemna a-ţi bate cuie în talpă.

Cel puţin asta era părerea ei. Prefera să nu-şi amintească de incidentul din liceu care o întrista, dar se gândea la Brad Reedy aproape zilnic, cu o ură feroce. Dacă simţea în metrou o adiere din parfumul de lămâie pe care-l folosea Brad, inima îi bătea mai tare de frică şi apoi de furie. Dacă vedea pe stradă un adolescent blond şi înalt, într-un tricou de rugby cu dungi albe şi roşii, îl confunda cu Brad.

Răul acela se întâmplase pe când avea şaisprezece ani. După cum i se spusese, se împlinise şi era frumoasă. Avea puţini prieteni, însă nu se simţea proscrisă. Se certa cu părinţii ei aproape zilnic, fiindcă nu mai suporta să trăiască în căsuţa lor. Pur şi simplu se sufoca.

Brad Reedy juca hochei. Era mai în vârstă decât ea şi făcea parte din aristocraţia şcolii. Nu-i venise să creadă atunci când Brad Reedy, *marele* Brad Reedy se oprise lângă dulapul ei din vestiar şi-o întrebase dacă e de acord să iasă împreună undeva. Crezuse că era o glumă, că fusese pus de altcineva s-o abordeze, aşa că-l sfidase, întorcându-i spatele. Începuse deja să dobândească un strat protector de sarcasm.

Brad insistase. Zăpăcită de emoţie, Anna spusese: „Poate că da, într-o zi…”

Brad se oferise s-o ia de-acasă, însă ea nu voia ca el să vadă în ce condiţii locuieşte, aşa că insistase să se întâlnească la cinema. Cu câteva zile înainte, studiase cu atenţie *Mademoiselle* şi *Glamour.* Într-un articol din revista *Seventeen* despre „cum să-i atragi privirea”, găsise veşmintele perfecte, genul de lucruri pe care le-ar fi purtat o fată bogată, elegantă, fata pe care ar fi acceptat-o părinţii lui Brad.

Îmbrăcase o rochie Laura Ashley, imprimată cu motive florale, cu un guler plisat, înalt, pe care-l cumpărase de la Goodwill. Cu

espadrilele ei asortate, verde-gălbui, cu sacoşa verde-gălbui şi bentiţa verde-gălbui, se simţise dintr-o dată ridicolă – o fetiţă costumată pentru Halloween. Când se întâlnise cu Brad, care purta o pereche de jeanşi rupţi şi un tricou de rugby cu dungi, înţelesese că se vedea de la o poştă că-şi dăduse prea multă osteneală pentru acea întâlnire.

După film, el o invită la Ship's Pub, pentru o pizza şi o bere. Anna încercase să pară misterioasă şi greu de convins, dar se îndrăgostise deja nebuneşte de acel Adonis adolescent.

După trei sau patru beri, Brad devenise grosolan. Se apropiase de ea şi începuse să o pipăie. Ea pretinsese că o durea capul – era singurul lucru care-i venise în minte sub presiunea momentului – şi-i ceruse s-o ducă acasă. El condusese nebuneşte şi pe urmă făcuse o „întoarcere greşită" în parc.

Era un bărbat de nouăzeci de kilograme, incredibil de puternic, încălzit de alcool. O dezbrăcase cu forţa, îi pusese mâna peste gură ca să-i înăbuşe ţipetele şi continuase să spună sacadat: *„Ah şi tu vrei, căţea mexicană".*

Aşa se consumase prima ei noapte de dragoste.

Timp de un an se dusese cu regularitate la biserică. Vinovăţia o copleşea şi îi era teamă să nu afle mama ei.

Amintirea aceea o bântuise mulţi ani.

Brusc, îşi aminti de documentele întinse pe fotoliu. Nici nu putea găsi un material de lectură mai captivant în timpul unei cine primite de la serviciul de cameră.

Îi atrase atenţia un şir de cifre. Îl privi din nou. Cum era posibil? Cu patru luni în urmă, în contul lui Robert Mailhot fusese virat un milion de dolari.

Se aşeză în fotoliu şi privi pagina mai atent. Adrenalina i se revărsă în sânge. Studie îndelung coloana de cifre. În minte îi apăru imaginea casei modeste din şindrilă a lui Robert Mailhot.

Un milion de dolari.

Devenea interesant.

Zurich

Lămpile de pe stradă luminau bancheta din spate a taxiului precum scânteierea intermitentă a unei orgi de lumini. Ben

privea drept înainte dus pe gânduri.

Detectivul de la omucideri păruse dezamăgit de rezultatele analizelor care demonstrau că Ben nu trăsese cu arma şi-i întocmise documentele de punere în libertate cu vădită neplăcere. Era limpede că Howie reuşise să tragă nişte sfori ca să i se restituie paşaportul.

— Te eliberez cu o singură condiţie, domnule Hartman – să părăseşti cantonul meu, îi spuse Schmid. Pleacă din Zurich imediat. Dacă mai apari pe aici, n-o să-ţi fie bine. Ancheta privind focurile de armă din Bahnhofplatz rămâne deschisă şi există destule întrebări fără răspuns care să-mi dea dreptul să solicit un mandat de arestare. Dacă se implică şi biroul nostru de imigrări, îţi amintesc că poţi fi ţinut în detenţie administrativă timp de un an, înainte de a ajunge în faţa unui magistrat. Ai prieteni şi relaţii impresionante, însă data viitoare n-o să te mai poată ajuta.

Mai mult decât ameninţările, pe Ben îl chinuia întrebarea pe care detectivul o pusese cu atâta nepăsare. Coşmarul din Bahnhofplatz *avea* vreo legătură cu moartea lui Peter?

Formulată altfel: ce şanse existau *să nu aibă* legătură cu moartea lui Peter? Ben îşi amintea întotdeauna ce obişnuia să spună mentorul său de la colegiu, istoricul John Barnes Godwin: calculează-ţi şansele, recalculează-le şi pe urmă lasă-te în voia instinctului.

Instinctul îi spunea că nu era vorba despre o coincidenţă.

Pe urmă mai era şi misterul ce-l înconjura pe Jimmy Cavanaugh. Nu dispăruse doar cadavrul lui. Identitatea, întreaga lui existenţă dispăruseră. Cum se putea întâmpla aşa ceva? Şi cum aflase pistolarul la ce hotel stătea. Nimic din toate astea n-avea sens.

Dispariţia cadavrului, ascunderea pistolului în bagajul lui confirmau faptul că omul pe care el îl ştia drept Cavanaugh nu lucrase de unul singur. Dar cu *cine?* Şi la *ce?* Ce interes, ce posibilă *ameninţare* putea prezenta Ben Hartman pentru cineva?

Totul avea legătură cu Peter. Aşa *trebuia* să fie. Când vezi atâtea filme, înveţi că nişte cadavre sunt „arse şi imposibil de identificat” doar când există ceva de ascuns. Unul dintre primele gânduri ale lui Ben, după ce auzise îngrozitoarea veste, fusese acela că se făcuse o confuzie, că în avionul ăla nu murise, de fapt, Peter Hartman. Autorităţile comiseseră o eroare. Peter era în viaţă, trebuia să sune şi amândoi aveau să râdă de gluma aceea macabră. Ben nu îndrăznise să-i sugereze versiunea asta

tatălui său, pentru a nu-i da speranţe. Apoi sosiseră dovezile medicale, care erau incontestabile.

Acum, Ben începuse să se concentreze asupra adevăratei întrebări: *cum* murise Peter? Prăbuşirea unui avion putea fi o modalitate eficientă de-a ascunde dovezile unei crime. Dar dacă fusese într-adevăr un accident?

La urma urmei, cine-ar fi putut dori moartea lui Peter? Să ucizi pe cineva şi-apoi să prăbuşeşti un avion. I se părea prea complicat.

După-amiază redefinise ceea ce exista în sfera plauzibilului. Dacă acel Cavanaugh, *oricine* ar fi fost el, încercase să-l ucidă pe el, din cine ştie ce motiv, era posibil ca tot el – sau alţii aflaţi în legătură cu el – să-l fi ucis şi pe Peter, în urmă cu patru ani.

Howie menţionase nişte bănci de date, accesate de un coleg de-al lui care se ocupa de spionajul industrial. Lui Ben îi trecu prin minte că Frederic McCallan, clientul vârstnic cu care trebuia să se întâlnească la St. Moritz, l-ar putea ajuta în privinţa asta. McCallan, un serios agent de bursă pe Wall Street, fusese şi în slujba mai multor administraţii de la Washington şi nu ducea lipsă de legături. Ben scoase telefonul mobil şi sună la hotelul Carlton din St. Moritz. Cari ton era un hotel elegant şi liniştit, cu o remarcabilă piscină interioară, acoperită cu geamuri ce dădeau spre lac.

Apelul lui fu transmis direct în camera lui Frederic McCallan.

— Sper că n-o să ne tragi clapa, zise jovial bătrânul Frederic. Louise ar fi distrusă.

Louise era frumoasa lui nepoată.

— Deloc. Situaţia s-a complicat puţin şi-am pierdut ultimul zbor spre Chur.

La drept vorbind, ăsta era adevărul.

— Ţi-am rezervat un loc la cină, gândindu-ne că o să apari până la urmă. Când să te aşteptăm?

— O să închiriez o maşină şi-o să sosesc în noaptea asta.

— Cu maşina? Dar o să dureze *ceasuri* întregi!

— E un drum plăcut.

Un drum lung era exact ce-i trebuia acum ca să-şi limpezească mintea.

— Ai putea închiria un avion.

Adevărul era că voia să evite aeroportul, unde alţii – dacă *existau* alţii – l-ar fi putut aştepta.

— Ne vedem la micul dejun, Freddie.

Taxiul îl duse pe Ben la un birou Avis de pe Gartenhofstrasse, de unde închine un Opel Omega şi porni la drum pe autostrada A3. Ieşind din Zurich se îndreptă spre sud-est. Avu nevoie de ceva timp pentru a se acomoda cu şoferii elveţieni, cu felul agresiv în care semnalau că vor să te depăşească, încetinind în spatele tău şi aprinzând faza lungă.

O dată sau de două ori i se păru că un Audi verde îl urmărea. După câtva timp, începu să aibă senzaţia că lăsase toată nebunia la Zurich, în urma lui. Curând avea să fie la Carlton, în St. Moritz şi locul acela i se părea inviolabil.

Se ghidi la Peter, aşa cum făcuse deseori în ultimii patru ani şi simţi cum i se strânge stomacul. Se învinovăţea că-şi lăsase fratele să moară singur, că în ultimii câţiva ani de-abia dacă vorbise cu el.

Ben ştia că Peter nu fusese singur în ultimele lui zile. Trăise cu o elveţiancă, o studentă la medicină de care se îndrăgostise. Vorbiseră despre asta la telefon, cu câteva luni înainte ca Peter să fie ucis.

Ben îl văzuse pe Peter de două ori după absolvirea colegiului. Doar de două ori.

În copilărie, înainte ca Max să-i trimită la şcoli pregătitoare diferite, fuseseră nedespărţiţi. Se băteau mereu, se luptau până când unul din ei spunea: *Eşti bun, dar eu sunt mai bun.*

După colegiu, Peter intrase în Peace Corps şi plecase în Kenya. Nici pe el nu-l interesa Hartman Capital Management. Nu luase nici un ban din companie. Ce dracu' să fac cu ei în Africa? spusese el.

În realitate, Peter nu numai că dădea un sens vieţii lui, ci fugea şi de tăticu'. Max şi cu el nu se înţeleseseră niciodată.

— Dacă vrei să-l eviţi pe tata, poţi să trăieşti în Manhattan şi să nu-l suni, îi spusese Ben odată. Poţi lua prânzul cu mama o dată pe săptămână. Nu-i nevoie să trăieşti într-o afurisită de colibă de pământ, ce naiba!

Dar Peter plecase şi se întorsese în State doar de două ori: prima oară când mama lor îşi făcuse operaţia de mastectomie şi a doua oară după ce-l sunase Ben şi-i spusese că boala se generalizase şi nu mai avea mult de trăit.

Atunci, Peter se afla în Elveţia. Cunoscuse o elveţiancă în Kenya. „E frumoasă, e inteligentă şi încă nu ştie cu cine are de-a face. Trece asta la rubrica «ciudat, dar adevărat».” Era o

expresie favorită din copilăria lor.

Fata se întorsese la facultatea de medicină, iar el o urmase la Zurich. Atunci vorbiseră pentru prima dată. „Te ţii de coada vreunei puicuţe?” Era gelos – gelos pentru că Peter se îndrăgostise şi gelos pentru că altcineva îi luase locul în inima fratelui său.

Nu, spusese Peter, nu era doar asta. Citise, într-o ediţie internaţională a revistei *Time,* despre o bătrână, supravieţuitoare a Holocaustului care trăia în Franţa, într-o sărăcie lucie şi încercase fără succes să obţină de la o mare bancă elveţiană suma modestă pe care tatăl ei o lăsase pentru ea înainte de a pieri într-un lagăr de concentrare.

Banca îi ceruse certificatul de deces al tatălui. Ea le spusese funcţionarilor că naziştii nu eliberaseră certificate de deces pentru cele şase milioane de evrei pe care-i uciseseră.

Peter avea de gând să obţină pentru bătrână ceea ce i se cuvenea. Ce naiba, dacă un Hartman nu putea smulge acei bani din ghearele unui bancher Elveţia lacom, cine altcineva putea s-o facă?

Nimeni nu era atât de încăpăţânat ca Peter. Nimeni, în afară de bătrânul Max.

Ben nu se îndoia că Peter câştigase bătălia.

Ben simţi că îl cuprinde oboseala. Traficul scăzuse şi drumul era monoton. Şofa în ritmul traficului, iar celelalte maşini nu-l mai depăşeau atât de des. O fracţiune de secundă închise ochii. Un claxon asurzitor şi nişte faruri puternice îl făcură să înţeleagă că adormise. Reacţiona rapid, răsucind maşina spre dreapta şi scoţând-o de pe şosea, evitând astfel coliziunea.

Trase Opelul pe dreapta şi respiră uşurat. Decalajul de fus orar, întâmplările de peste zi, nebunia de la Bahnhofplatz îl copleşiseră.

Era momentul să se retragă de pe autostradă. Mai avea vreo două ore de mers până la St. Moritz, dar nu îndrăznea să mai şofeze. Trebuia să găsească un loc unde să petreacă noaptea.

Două maşini trecură pe lângă el, dar Ben nu le văzu. Una dintre ele era un Audi verde, uzat. Şoferul – singurul pasager – un bărbat înalt de vreo cincizeci de ani, cu părul lung şi cărunt legat la spate într-o coadă de cal, se întoarse să privească maşina lui Ben, parcată la marginea drumului.

După ce depăşi cu o sută de metri automobilul lui Ben, şoferul trase şi el pe dreapta. A doua maşină, care-l depăşi pe Ben era o berlină gri, cu doi bărbaţi înăuntru.

— Crezi că ne-a observat? îl întrebă şoferul pe pasager în germana elveţiană.

— E posibil, răspunse pasagerul. Altfel de ce ar fi oprit.

— Poate că s-a rătăcit. Se uită la o hartă.

— Poate e un şiretlic. O să trag pe dreapta.

Şoferul observă Audi-ul verde la marginea drumului.

— Avem companie? întrebă el.

6

Nova Scotia

În dimineaţa zilei următoare, Anna şi sergentul Arsenault se duseră la casa văduvei lui Robert Mailhot. Arsenault apăsă pe butonul soneriei.

Văduva întredeschise uşa şi-i privi bănuitoare. Era o femeie scundă, în jur de optzeci de ani, cu părul alb ca zăpada strâns într-un coc îngrijit. Avea un chip luminos şi ochi căprui. Nasul mare şi plat era roşu, semn că plânsese ori băuse.

— Da.

Ostilitatea din tonul ei nu-i surprinse.

— Doamnă Mailhot, eu sunt Ron Arsenault de la PRCC, iar ea e Anna Navarro de la Departamentul de Justiţie al Statelor Unite. Vrem să vă punem câteva întrebări. Putem intra?

— De ce?

— Avem câteva întrebări, asta-i tot.

Ochii căprui ai văduvei îl priviră cu răutate.

— Nu vorbesc cu nici un poliţist. Soţul meu e mort. De ce nu mă lăsaţi în pace?

Anna simţi disperarea din vocea bătrânei. Conform documentelor, numele ei de fată era Mărie Leblanc. Nu era obligată să vorbească cu ei, dar ca nu ştia asta. Totul depindea de puterea lor de convingere.

Anna detesta să discute cu familiile victimelor. I se părea indecent să-i agaseze cu întrebări într-un moment atât de greu, la câteva zile sau chiar ore de la moartea cuiva drag.

— Doamnă Mailhot, spuse Arsenault pe un ton oficial, avem motive să credem că cineva l-a ucis pe soţul dumitale.

Văduva îi privi cu atenţie.

— E ridicol, zise ea.

Spaţiul dintre uşă şi toc se îngustă.

— Poate că aveţi dreptate, spuse Anna încet. Dar dacă l-a agresat cineva, vrem să ştim şi noi.

Văduva ezită. După o clipă pufni dispreţuitor:

— Era bătrân. Era bolnav de inimă. Lăsaţi-mă în pace.

Annei îi era milă de bătrâna care trebuia să suporte un interogatoriu într-un moment atât de greu. Văduva putea să le trântească uşa în nas şi Anna nu accepta aşa ceva. I se adresă cu voce blândă:

— Soţul dumitale ar fi putut trăi mai mult. Aţi fi putut petrece mai mult timp împreună. Noi credem că cineva l-a ucis. Dacă aşa stau lucrurile, vrem să aflăm cine a fost.

Privirea văduvei deveni mai blândă.

— Fără ajutorul dumitale, n-o să ştim niciodată care este adevărul.

Încet, uşa cu plasă se deschise.

Salonul din faţă era întunecat. Doamna Mailhot aprinse lampa. Femeia avea şolduri late şi era chiar mai scundă decât păruse iniţial. Purta o fustă gri plisată şi un pulover crem. În încăpere mirosea a detergent cu parfum de lămâie. Se făcuse curăţenie recent fiindcă doamna Mailhot îşi aştepta rudele la înmormântarea soţului ei. Găsirea vreunor fire de păr sau fibre textile avea să fie o problemă.

Anna observă că încăperea era mobilată cu grijă. Pe o măsuţă văzu nişte fotografii în rame de argint.

Pe servanta din lemn de nuc, alături de televizor se afla un şir de elefanţi identici din fildeş. De prost-gust, însă înduioşător.

— O, dar sunt splendizi, spuse Anna, arătându-i elefanţii lui Arsenault.

— Sigur, zise Arsenault încercând să pară convins.

— Sunt Lenox? întrebă Anna.

Văduva păru surprinsă, apoi zâmbi mândră.

— Îi colecţionaţi?

— Mama mea o făcea.

Mama Annei nu avusese nici timp, nici bani ca să colecţioneze altceva decât insuficientele ei cecuri de plată. Bătrână făcu un semn.

— Vă rog să luaţi loc.

Anna se aşeză pe canapea, Arsenault pe fotoliul alăturat. Se aflau în camera în care Mailhot fusese găsit mort.

Doamna Mailhot se aşeză pe un scaun incomod, aflat în celălalt capăt al încăperii.

— N-am fost acasă când a murit soţul meu, zise ea cu tristeţe. Eram în vizită la sora mea, ca în fiecare marţi seară. Îmi reproşez că n-am fost lângă el când a murit.

Anna dădu din cap înţelegătoare.

— Am putea vorbi puţin despre felul în care a murit….

— A murit în urma unui atac de cord. Aşa mi-a spus doctorul.

— E posibil, spuse Anna. Dar, uneori, o persoană poate fi ucisă astfel încât să pară că a murit din cauze naturale.

— De ce-ar fi vrut cineva să-l ucidă pe Robert? Arsenault îi aruncă o privire rapidă Annei. Îl frapase ceva din tonul femeii: nu fusese o întrebare retorică. Se părea că bătrâna voia într-adevăr să afle adevărul. Felul cum avea s-o abordeze acum era esenţial. Cei doi se căsătoriseră în 1951 – o jumătate de secol împreună. Ea avea cu siguranţă o idee cât de vagă despre treburile în care fusese implicat soţul ei.

— V-aţi pensionat amândoi cu câţiva ani în urmă, aşa e?

— Da, zise bătrâna. Ce legătură are asta cu moartea lui?

— Aţi trăit din pensia soţului dumitale?

Doamna Mailhot îşi înălţă sfidător bărbia.

— Robert se ocupa de bani. Mi-a spus să nu-mi fac griji în legătură cu asta.

— Dar v-a spus vreodată de unde veneau banii?

— V-am spus, Robert avea grijă de tot.

— Ştiaţi că soţul dumneavoastră are la bancă un milion şi jumătate de dolari?

Chipul bătrânei rămase imobil.

— V-am spus, ştiu foarte puţin despre finanţele noastre.

— Nu v-a spus niciodată că primea bani de la cineva? întrebă Arsenault.

— Domnul Highsmith era un om generos, zise ea încet. Nu i-a uitat niciodată pe oamenii care l-au ajutat.

— Primea bani de la Charles Highsmith? insistă Arsenault. Charles Highsmith era un faimos magnat al mass-media. Deţinea ziare, posturi de radio şi companii de cablu în întreaga Americă de Nord. Cu trei ani în urmă, Highsmith căzuse peste bordul iahtului său şi murise; împrejurările incidentului rămăseseră o chestiune controversată.

Văduva încuviinţă.

— Soţul meu a fost în slujba lui aproape toată viaţa.

— Dar Charles Highsmith a murit acum trei ani, zise Arsenault.

— Trebuie să fi lăsat instrucţiuni pentru administrarea averii sale. Soţul meu nu-mi vorbea despre asta. S-a asigurat că noi o să avem tot ce ne trebuie. Era un om deosebit.

— Ce servicii i-a făcut soţul dumitale ca să-i poarte de grijă? întrebă Anna.

— Ăsta nu-i nici un secret, răspunse văduva.

— Până s-a pensionat, în urmă cu cincisprezece ani, a lucrat pentru el ca bodyguard, interveni Arsenault. De fapt era ca om bun la toate. Cineva care făcea comisioane speciale.

— Era un om în care domnul Highsmith se putea încrede fără rezerve, zise bătrâna.

— Aţi venit aici de la Toronto, imediat după moartea lui Charles Highsmith, spuse Anna uitându-se în dosarul ei.

— Soţul meu… avea anumite idei.

— În legătură cu moartea lui Highsmith?

Bătrâna vorbi cu evidentă reţinere.

— Ca şi alţi oameni, se întreba dacă a fost sau nu un accident. Sigur, Robert era pensionar la vremea aceea, însă îl mai consulta în probleme de securitate. Uneori se învinuia pentru cele întâmplate. Cred că de-aceea devenise puţin cam… ciudat. Se gândea că, dacă nu fusese un accident, duşmanii lui Highsmith s-ar putea să-l caute într-o zi. Pare o nebunie, însă nu m-am opus deciziei lui.

— De-aceea v-aţi mutat aici, spuse Anna, mai mult pentru sine.

După mai multe decenii trăite în oraşe mari ca Londra şi Toronto, soţul femeii se retrăsese la ţară – de fapt, se ascunsese. Se mutaseră în locul unde trăiseră strămoşii lui, un loc în care-şi cunoşteau toţi vecinii, un loc ce părea sigur.

— Niciodată n-am crezut. Soţul meu avea bănuielile lui, asta era tot. Pe măsură ce îmbătrânea, devenea mai neliniştit. Aşa sunt unii oameni.

— Să fi fost o ciudăţenie de-a lui?

— Toţi avem ciudăţenii.

— Şi-acum ce credeţi? întrebă Anna cu blândeţe.

— Acum nu ştiu ce să cred.

Ochii bătrânei se umeziră.

— Ştii unde-şi păstra documentele financiare?

— Exista nişte carnete de cecuri şi alte hârtii într-o cutie, la etaj. Dădu din umeri. Puteţi să vă uitaţi dacă vreţi.

— Mulţumim, zise Anna. Vrem să recapitulăm împreună ultima săptămână din viaţa soţului dumitale. În detaliu. Obiceiuri, unde s-a dus, unde-a călătorit. Telefoanele pe care le-a dat sau le-a primit. Dacă a primit scrisori. Dacă s-a dus la vreun restaurant. Lucrători care-ar fi putut veni în casă – instalatori, telefonişti, spălători de covoare, cititori de contoare. Tot ce vă puteţi aminti.

O interogară mai bine de două ore. Chiar şi atunci când deveni limpede că văduva începuse să obosească, ei continuară, hotărâţi să insiste cât avea să le îngăduie. Annei îi era teamă că, dacă s-ar fi oprit, a doua zi dimineaţă femeia s-ar fi putut răzgândi.

După două ore, ştiau ceva mai mult decât atunci când începuseră. Văduva le permise să inspecteze casa, însă nu găsiră urme de forţare la uşa din faţă sau la vreuna din ferestre. Ca şi cum ucigaşul – dacă bătrânul fusese într-adevăr ucis – intrase în casă printr-un subterfugiu sau era o cunoştinţă.

Anna găsi într-un dulap un vechi aspirator Electrolux şi-i scoase punga. Era plină, ceea ce însemna că nu fusese schimbată de când murise Mailhot. Le va cere criminaliştilor să caute în ea în speranţa că, până la urmă, vor găsi vreo probă.

Când se întoarseră în salonul din faţă, Anna aşteptă ca văduva să se aşeze şi luă loc pe un scaun lângă ea.

— Doamnă Mailhot, începu ea cu delicateţe, ţi-a spus vreodată soţul dumitale *de ce* credea că Charles Highsmith ar fi putut fi asasinat?

Văduva o privi îndelung, de parcă se gândea cât şi ce să spună.

— Les grands hommes ont leurs ennemis, spuse ea în cele din urmă, ameninţător. Personalităţile au întotdeauna duşmani.

— Ce înţelegeţi prin asta?

Doamna Mailhot îi evita privirea.

— E doar o expresie pe care obişnuia s-o spună soţul meu.

Elveţia

Ben o coti pe prima şosea laterală pe care o găsi.

Străbătu o câmpie netedă, apoi, după ce traversă mai multe căi ferate, drumul începu să şerpuiască pe o colină. La fiecare douăzeci de minute, trăgea pe dreapta ca să-şi consulte harta.

Se apropia de Chur pe autostrada A3, când îi atrase atenţia un Saab bleumarin din spatele lui. Nu era singur pe drum şi nici nu se aşteptase la asta. Poate că Saab-ul ducea alt grup de amatori de schi. Totuşi, părea să-şi sincronizeze ritmul cu al său. Ben trase pe dreapta. Saab-ul trecu pe lângă el. Ia te uită… începuse s-o ia razna.

Porni din nou la drum şi gândurile îi zburară la Jimmy Cavanaugh. Gândurile începură să se învălmăşească. Simţi că ameţeşte – mistere îngrămădite peste alte mistere. Hotărî să nu mai insiste asupra acestei chestiuni. Mai târziu va putea să limpezească lucrurile. Acum trebuia să ajungă la destinaţie.

Zece minute mai târziu, imagini ale măcelului de la Shopville îi năvăliră în minte. Deschise radioul ca să-şi alunge gândurile. Viteza avea să-l ajute, îşi zise el şi apăsă cu putere pedala acceleraţiei; simţi angrenajul cutiei de viteze cuplându-se lin, iar maşina ţâşni pe autostrada în pantă. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu un Saab bleumarin – acelaşi Saab bleumarin, era sigur. Când accelerase el, accelerase şi Saab-ul.

Simţi un nod în stomac. La viteze mai mari, şoferii lăsau instinctiv distanţe mai mari între ei şi maşina din faţă, dar Saab-ul menţinea distanţa. Dacă ar fi vrut să-l depăşească, ar fi trecut pe banda alăturată, dar se părea că pasagerii Saab-ului aveau altceva în minte. Ben se uită din nou în oglinda retrovizoare, încercând să vadă prin parbrizul celeilalte maşini, dar nu distinse decât nişte umbre – două siluete. *Ce dracu' aveau de gând?* Ben se concentra asupra drumului. Nu voia să le dea de înţeles că-i văzuse.

Încercă să scape de urmăritori. Saab-ul dispărea lungi perioade, însă niciodată îndeajuns de lungi. Reapărea mereu, de parcă ar fi fost legat de el printr-un cablu invizibil. Ben parcurse o serie de tuneluri şi câteva poduri de piatră construite deasupra unor prăpăstii adânci. Conducea nesăbuit, teama determinându-l să renunţe la prudenţă. Miza pe prudenţa urmăritorului său şi pe instinctul acestuia de conservare. Asta era unica lui şansă.

În timp ce se apropia de intrarea îngustă a unui tunel, Saab-ul îl depăşi brusc şi i-o luă înainte. Ben îşi zise că şi-a făcut griji degeaba. Abia când încercă să iasă din scurtul tunel îşi dădu seama Ben ce se întâmpla.

La cincisprezece metri în faţă, Saab-ul îi bloca ieşirea.

Şoferul, într-un pardesiu negru, ţinea o mână ridicată, făcându-i semn să oprească.

Apoi Ben observă o altă maşină care venea din spate – un Renault gri. O mai văzuse, dar nu-i dăduse atenţie.

G*ândeşte, ce naiba!* Încercau să-l înghesuie, să-l prindă în interiorul tunelului. *Iisuse!* Prudenţa îl îndemna să apese pe frână înainte de-a lovi bariera din faţă, dar nu-şi putea permite. Ben apăsă până la podea pedala de acceleraţie. Opelul izbi partea

stângă a Saab-ului ce staţiona. Saab-ul era o maşină sport, construită pentru viteze mari, dar cu vreo patru sute de kilograme mai uşoară. Îl văzu pe şofer sărind din mijlocul drumului exact înainte ca impactul să arunce Saab-ul într-o parte. Micşorarea bruscă a vitezei îl azvârli pe Ben în faţă. Centura de siguranţă îşi făcu datoria. Ben reuşi să se strecoare prin pasajul pe care-l crease. Maşina pe care o conducea – cu partea din faţă strivită – continua să înainteze în trombă. Ben nu privi în urmă. În spatele lui auzi focuri de armă. *O, Doamnei Nu se terminase. N-avea să se termine niciodată!*

Sub efectul adrenalinei, simţurile lui Ben se ascuţiseră. Vechiul Renault gri, cel care venise în urma lui în tunel, reuşise să se strecoare. Ben văzu o armă scoasă pe geamul din dreapta, *aţintită* spre el. Era o mitralieră şi, după câteva secunde, auzi o rafală de foc automat.

Fugi!

Ben trecu în goană peste un vechi pod de piatră aflat deasupra unui defileu atât de îngust, încât de-abia era loc pentru trafic în ambele direcţii. Deodată auzi un pocnet sec şi ceva explodă la câţiva centimetri de el. Oglinda retrovizoare fusese spartă, iar gloanţele făcuseră o reţea ca de păianjen pe lunetă. Urmăritorii îşi ştiau meseria.

Se auzi o explozie surdă, ca un pocnet înfundat şi maşina se înclină brusc spre stânga: unul dintre cauciucuri fusese spart. Trăgeau în cauciucuri încercând să-l oprească. Ben îşi aminti de expertul în probleme de securitate care ţinuse nişte cursuri directorilor de la Hartman Capital Management despre riscurile de răpire în ţările lumii a treia, prezentându-le o listă de contramăsuri recomandate. Păreau ridicol de nepotrivite cu realitatea cu care se confrunta. *Nu ieşi din maşină,* îşi aminti el una dintre indicaţii.

În clipa aceea se auzi vaietul inconfundabil al unei sirene de poliţie. Printr-o gaură din lunetă, văzu că o a treia maşină venea în viteză din spatele berlinei gri, un automobil civil fără însemne, cu o lumină albastră pe capotă. Atât reuşi să vadă: era prea departe ca să distingă modelul. Confuzia cuprinse din nou mintea lui Ben, dar împuşcăturile încetară brusc.

Berlina gri făcu o întoarcere rapidă de o sută optzeci de grade pe marginea drumului şi trecu în viteză pe lângă maşina poliţiei. Renault-ul urmăritorilor reuşise să fugă.

Ben opri Opel-ul chiar la ieşirea de pe podul de piatră şi

rămase în maşină, aşteptând să sosească *Polizei.* Trecu un minut, încă unul. Privi înapoi, dar maşina poliţiei dispăruse. Saab-ul avariat fusese abandonat.

Era singur. Nu auzea decât motorul maşinii şi bătăile puternice ale inimii lui. Scoase telefonul mobil din buzunar, îşi aminti conversaţia cu Schmid şi luă o decizie. *Te pot închide douăzeci şi patru de ore fără nici un motiv,* îi spusese Howie. Schmid îl asigurase că el căuta un pretext ca s-o facă. Ce rost avea să sune la poliţie?

În timp ce se calma, locul panicii fu luat de o profundă senzaţie de epuizare. Avea nevoie de odihnă. Trebuia să se refacă, să evalueze situaţia.

Porni Opelul, urcă cu roata dezumflată o pantă de câţiva kilometri şi ajunse într-un sat. Pe străzile înguste se înşirau vechi clădiri de piatră, de la mici construcţii dărăpănate până la case mai mari. Doar câteva geamuri erau luminate.

Drumul îngust deveni curând o stradă principală, străjuită acum de case mari, cu acoperişuri în pante şi de mai multe şiruri de clădiri acoperite cu olane. Ajunse într-un scuar larg, pavat cu piatră, dominat de o veche catedrală gotică. Pe un indicator scria RATHAUSPLATZ. În centrul scuarului se afla o fântână de piatră.

Vizavi de catedrala din scuar se afla un conac din secolul al şaptesprezecelea cu acoperişul vălurit. Pe o mică pancartă de lemn scria *Altes Gebaude,* Vechea Clădire. Ferestrele mici erau luminate. Hanul acesta îţi va îngădui să te odihneşti şi să *gândeşti.*

Ben parcă Opel-ul avariat lângă un vechi camion care îl masca şi intră în clădire.

Hanul era călduros şi tihnit, luminat de un foc ce licărea într-un imens şemineu de piatră. Mirosea îmbietor a lemn ars, a ceapă Şi carne prăjită. Hanul arăta ca un tradiţional *Stubli* elveţian, un restaurant de modă veche. O masă rotundă din lemn era locul rezervat clienţilor casei, care veneau în fiecare zi să bea bere şi să joace cărţi. Cinci bărbaţi, fermieri sau muncitori, îl priviră pe Ben cu suspiciune când intră, apoi se întoarseră la cărţile lor. În încăpere mai erau şi alţi clienţi, care luau cina sau beau.

Abia acum îşi dădu seama Ben cât de flămând era. Se uită înjur după un chelner sau o chelneriţă, dar nu văzu pe nimeni şi se aşeză la o masă liberă. Un bărbat scund şi rotofei de vârstă mijlocie se apropie şi Ben îi comandă o porţie de *Rosti* – cartofi

prăjiţi, carne de viţel cu sos de smântână şi un *Vierterl,* o carafa de un sfert de litru dintr-un vin roşu de regiune. Când chelnerul se întoarse cu mai multe platouri pe braţ, Ben întrebă în engleză:

— Unde mi-aş putea petrece noaptea?

Chelnerul se încruntă şi puse în tăcere platourile pe masă. Dădu la o parte scrumiera de sticlă şi plicul roşu de chibrituri cu numele hanului, apoi turnă vinul de un roşu închis într-un pahar încălzit.

— Langasthof, spuse el cu un puternic accent romanş. E singurul loc pe o rază de douăzeci de kilometri.

În timp ce chelnerul îi dădea îndrumările necesare, Ben înfuleca Rosti. Cartofii erau crocanţi, cu o aromă picantă de ceapă. Continuă să mănânce cu poftă, privind spre parcare prin fereastra parţial aburită. Lângă maşina lui parcase un Audi verde.

Să fie cumva acel Audi verde care mersese în spatele lui o bună bucată de drum pe autostrada A3, dincolo de Zurich? Atunci se întrebase dacă nu cumva îl urmăreşte.

Întorcându-şi privirea i se păru că vede cu coada ochiului pe cineva care-l privea cu atenţie. Cercetă încăperea, dar nu văzu pe nimeni care să-l privească mai insistent. Ben puse pe masă paharul cu vin. *Îmi trebuie o cafea tare,* îşi zise el, *nu vin. Încep să am halucinaţii.*

Mâncase în grabă, cu lăcomie şi îşi simţi stomacul plin cu cartofi unsuroşi şi sos de smântână. Îl căută cu privirea pe chelner, ca să-i ceară o cafea tare. Din nou avu senzaţia că cineva îl priveşte. Se întoarse către stânga, unde aproape toate mesele din lemn erau libere. Câţiva oameni stăteau în separeurile întunecoase de lângă un bar din lemn sculptat, în spatele căruia nu era nimeni. Singurul obiect aflat pe suprafaţa lui era un telefon alb, cu disc. Într-unui din separeuri zări un bărbat îmbrăcat într-o scurtă ponosită din piele cafenie, cu părul încărunţit strâns la spate într-o coadă de cal. *L-am mai văzut,* îşi zise Ben. *Ştiu că l-am mai văzul.* Dar unde? Bărbatul îşi puse un cot pe masă, se aplecă în faţă şi îşi sprijini obrazul în palmă.

Gestul i se păru studiat. Bărbatul încerca să-şi ascundă faţa.

Ben îşi aminti de un bărbat înalt în ţinută de afaceri, cu chipul pământiu şi părul lung, încărunţit, strâns în coadă de cal. Când şi unde îl văzuse? Îşi amintea că atunci îşi spusese cât de ridicol arăta un om de afaceri cu părul strâns în coadă de cal.

Brusc îşi aminti: Bahnhofstrasse.

Omul cu coadă de cal se aflase în mulţimea ce se învârtea în zona magazinelor, chiar înainte de a-l zări pe Jimmy Cavanaugh. Acum era sigur de asta. Bărbatul fusese în preajma hotelului St. Gotthard. Mai târziu, îl urmărise pe Ben într-un Audi verde, iar acum se afla aici.

Dumnezeule, s-a ţinut după mine, îşi spuse Ben. *Mă urmăreşte de azi după-amiază.*

Cine era şi de ce se afla aici? Dacă intenţiona să-l ucidă, din acelaşi motiv pentru care încercase şi Cavanaugh, de ce n-o făcuse deja? Avusese o sumedenie de ocazii. Cavanaugh scosese o armă în plină zi, chiar pe Bahnhofstrasse De ce ar fi ezitat Coadă de cal să tragă în el într-o tavernă aproape pustie?

Îi făcu semn chelnerului, care veni în grabă.

— Pot să beau o cafea? întrebă Ben.

— Sigur, domnule.

— Spune-mi unde e toaleta?

Chelnerul arătă spre un colţ slab luminat, unde se zărea un mic culoar. Ben arătă şi el într-acolo, confirmând localizarea toaletei, astfel încât Coadă de cal să vadă unde se ducea.

Ben strecură nişte bani sub platoul lui, vârî în buzunar un plic de chibrituri, se ridica încet şi se îndreptă către toaleta care se afla la capătul micului culoar, pe partea opusă bucătăriei. Bucătăriile restaurantelor aveau de obicei uşi de serviciu care dădeau afară şi reprezentau la nevoie căi de scăpare. Ben nu voia ca duşmanul lui să creadă că încerca să părăsească restaurantul prin bucătărie. Toaleta era mică şi fără ferestre, deci nu putea pleca pe-acolo. Coadă de cal, un profesionist, probabil că verificase căile de ieşire.

Încuie uşa WC-ului, scoase telefonul mobil şi formă numărul de *Altes Gebaude.* Auzi sunetul slab al telefonului din restaurant, probabil cel aflat la barul de lângă separeul lui Coadă de cal.

Răspunse o voce de bărbat.

— *Alles Gebaude, guten Abend.*

Ben era aproape sigur că răspunsese chelnerul. Pe un ton grav, Ben zise:

— Vreau să vorbesc cu unul dintre clienţii dumneavoastră, vă rog. Cineva care ia cina acolo în seara asta. E urgent.

— *Ja?* Cine anume?

— Cineva pe care probabil că nu-l cunoaşteţi. Nu e un client obişnuit. E un domn cu părul cărunt, strâns în coadă de cal. E posibil să poarte o jachetă din piele, mereu umblă cu ea.

— A, da, cred că ştiu la cine vă referiţi. Un bărbat de vreo cincizeci de ani?

— Da, acela. Vă rog să-l chemaţi la telefon. E urgent.

— Da, imediat, domnule, zise chelnerul, reacţionând la tonul grav al lui Ben.

Omul puse receptorul alături.

Lăsând linia deschisă, Ben strecură telefonul în buzunarul de la piept al sacoului, părăsi toaleta şi se întoarse în sala de mese. Coadă de cal nu mai era în separeul lui. Barul era situat în aşa fel încât nu putea fi văzut dinspre intrarea în restaurant – Ben nu-l văzuse până când nu se aşezase la masă. Cel care stătea în picioare sau aşezat la bar nu putea vedea nici intrarea, nici spaţiul dintre toaletă şi intrare. Ben porni grăbit spre intrare şi ieşi pe uşă. Avea cel mult cincisprezece secunde în care putea pleca fără a fi văzut de Coadă de cal, care asculta la receptor, neauzind altceva decât tăcerea.

Ben îşi înhaţă bagajele din maşina avariată şi alergă la Audi-ul verde; cheia era în contact, de parcă şoferul se pregătise pentru o plecare precipitată. Ben îşi spuse că domnul Coadă de cal nu era în postura de a anunţa poliţia că i se furase maşina. În ce-l priveşte, făcuse rost de o maşină, lipsindu-l pe urmăritorul său de ea. Ben porni motorul. Coadă de cal avea să audă zgomotul. Cu un scrâşnet de roţi, maşina parcurse scuarul pavat cu viteză maximă şi o porni spre ieşirea din sat.

După cincisprezece minute, opri maşina lângă o clădire de piatră şi lemn, situată într-o zonă izolată, împădurită, dincolo de drumul îngust de ţară. În faţa ei se afla o tăbliţă pe care scria LANGASTHOF.

Ascunse maşina în spatele unui pâlc des de pini şi se întoarse la uşa din faţă a casei de oaspeţi, unde era fixată o placă pe care scria „Recepţie”.

Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă câteva minute până când se aprinse o lumină. Era miezul nopţii şi-l trezise pe proprietar.

Un bătrân cu faţa brăzdată de riduri adânci deschise uşa şi, cu un aer ofensat, îl conduse pe Ben într-un hol lung, întunecat, aprinzând în drum câteva aplice, până când ajunse la o uşă cu furnir de stejar marcată cu numărul şapte. Descuie uşa şi aprinse un bec mic, luminând o cameră confortabilă, dominată de un pat dublu, pe care se afla o pilotă albă, frumos împăturită.

— Asta-i tot ce avem, zise ţâfnos proprietarul.

— E bine.

— O să dau drumul la căldură. Durează vreo zece minute până se încălzeşte.

Ben îşi despacheta cele necesare pentru noapte şi se duse la baie să dea drumul la duş. Instalaţia părea atât de complicată – patru sau cinci robinete şi mânere, un duş de mână în formă de telefon, ce atârna de un cârlig – încât Ben hotărî că n-avea rost să-şi piardă vremea cu ea. Îşi dădu cu apă rece pe faţă, se spălă pe dinţi şi se dezbrăcă.

După ce se acoperi cu pilota, adormi aproape imediat.

După câtva timp – poate ceasuri, auzi un zgomot.

Se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i puternic.

Zgomotul, un scârţâit stins, dar sesizabil se auzi din nou. Venea de lângă uşă.

Întinse mâna şi înşfacă piciorul veiozei din alamă, scoţând-o în acelaşi timp din priză.

Înghiţi în sec, încordat ca un arc, îşi scoase încet picioarele de sub pilotă şi le puse pe podea.

Ridică uşor veioza, până deasupra capului, ţinând-o strâns şi ţâşni în picioare.

Un braţ puternic se întinse, înşfacă lampa şi i-o smulse din mână. Ben se năpusti către forma întunecată, se răsuci şi îl izbi pe intrus cu umărul în piept. Concomitent atacatorul îl lovi pe Ben cu piciorul în gleznă trântindu-l la pământ. Adunându-şi puterile, Ben încercă să se ridice şi să-l pocnească pe atacator cu coatele, însă un genunchi îl izbi în plexul solar, lăsându-l fără aer. Înainte de-a putea să facă altă mişcare, mâinile intrusului îl ţintuiră pe Ben la podea. De îndată ce reuşi să respire, Ben răcni cât îl ţineau plămânii, dar o palmă îi astupă gura. În clipa aceea îşi văzu adversarul, era fratele lui.

— Eşti bun, zise Peter, dar eu sunt şi mai bun.

7

Asuncion, Paraguay

Bogatul corsican era pe moarte. De fapt era pe moarte de trei sau patru ani şi probabil că mai avea de trăit încă doi ani sau chiar mai mult.

Locuia într-o impunătoare vilă în stil spaniol, aflată într-un cartier bogat din Asuncion, la capătul unui drum străjuit de palmieri care traversa o proprietate întinsă, cu un peisaj superb.

Dormitorul lui senor Prosperi se afla la etajul doi şi era atât de înţesat cu aparatură medicală, încât părea camera unui spital de urgenţă. De mulţi ani, tânăra lui soţie, Consuela, dormea în propriul ei dormitor.

În dimineaţa aceea, Prosperi n-o recunoscu pe infirmieră, când deschise ochii.

— Nu eşti fata care vine de obicei, zise el cu voce gâjâită.

— Infirmiera dumneavoastră e bolnavă, spuse tânăra blondă cu înfăţişare plăcută.

Stătea în picioare lângă patul lui, făcându-şi de lucru la instalaţia de perfuzie.

— Cine te-a trimis? întrebă Marcel Prosperi.

— Agenţia de infirmiere, răspunse ea. Vă rog să vă calmaţi. Nu e bine să vă enervaţi.

Tânăra deschise complet valva perfuziei.

— Mereu pompaţi în mine tot soiul de chestii, mormăi senor Prosperi, dar fu tot ce reuşi să mai rostească înainte de-a leşina.

După câteva minute, infirmiera îi verifică pulsul. Inima lui Prosperi încetase să bată. Femeia readuse valva perfuziei la poziţia iniţială, după care alergă să-i ducă teribila veste văduvei bătrânului.

Ben se ridică în capul oaselor, cu capul golit de sânge. Simţea cum i se învârte capul în vreme ce trupul îi încremenise, de parcă ţeasta îi fusese desprinsă de corp.

Îşi aminti ceremonia funerară de la micul cimitir din Bedford, pe rabin intonând Kaddish, rugăciunea pentru morţi, micul sicriu

din lemn, pe tatăl său prăbuşindu-se la pământ cu pumnii încleştaţi, gemând răguşit.

Ben strânse pleoapele. Amintirile continuau să-i inunde mintea înceţoşată. Telefonul de la miezul nopţii. Drumul cu maşina până la Westchester County, ca să-şi anunţe părinţii. N-ar fi putut s-o facă la telefon. *Mamă, tată, am veşti proaste despre Peter.*

Mama lui, în patul mecanic de spital din camera alăturată, cu infirmiera de noapte moţăind pe canapea. Ea şoptise simplu: *Ce e?* Şi se uitase la Ben fără să înţeleagă. Părea să fi fost trezită dintr-un somn adânc: era dezorientată, pe jumătate în lumea viselor. *Tocmai am primit un telefon din Elveţia, mamă şi* Ben, îi puse cu blândeţe mâna pe obrazul moale, vrând parcă să atenueze şocul.

Ţipătul ei prelung, răguşit, îl trezise pe Max, care năvălise în cameră. *A fost un accident, Peter...* În astfel de momente, folosim clişee verbale fără să ne deranjeze. Clişeele sunt liniştitoare; sunt căi bătute pe care ne mişcăm cu uşurinţă, fără să mai gândim.

La început, Max nu reacţionase, aşa cum se aşteptase Ben. Bătrânul avea o expresie severă, ochii îi scânteiau de furie, nu de mâhnire; gura i se deschise în formă de O. Apoi dăduse încet din cap, închizând ochii, iar lacrimile începuseră să curgă pe obrajii lui palizi şi ridaţi, în timp ce continua să-şi scuture capul. Se prăbuşise pe podea. Părea vulnerabil, mărunt, fără apărare. În nici un caz. Bărbatul puternic, îmbrăcat în costume perfect croite, mereu calm, mereu stăpân pe sine.

Max nu se dusese să-şi liniştească soţia. Fiecare plânsese singur – două insule de tristeţe.

Acum, asemenea tatălui său la înmormântare, Ben ţinea ochii strâns închişi, vlăguit, incapabil să se ridice. Se întinse atingându-şi fratele, pipăindu-l ca şi cum ar fi vrut să se convingă că nu era o fantomă. Peter zise:

— Salut, frăţioare.

— O, Doamne, şopti Ben. O, Doamne.

Îşi îmbrăţişa fratele, strângându-l cu putere la piept.

— Ticăloşiile... *Ticălosule! ...*

— Asta-i tot ce poţi spune? întrebă Peter.

Ben îi dădu drumul.

— Ce dracu '...

Peter nu-l lăsă să continue şi zise pe un ton categoric:

— Trebuie să pleci de-aici. Trebuie să pleci din ţara asta

imediat.

Ben îşi dădu seama că lacrimile îi înceţoşau vederea.

— Ticălosule, repetă el.

— Trebuie să pleci din Elveţia. Au încercat să pună mâna pe mine. Acum te caută şi pe tine.

— Ce dracu'…? repetă Ben zăpăcit. Cum ai putut…? Mama a murit… nu voia să… Tu *ai ucis-o.*

Furia îl invada, îi curgea prin artere, îi înroşea faţa. Stăteau amândoi pe covor, uitându-se unul la altul: o reconstituire inconştientă a copilăriei lor, a zilelor când umblau de-a buşilea, când stăteau unul în faţa altuia ceasuri întregi, bolborosind în limbajul lor inventat un cod secret pe care nimeni altcineva nu-l înţelegea.

— Nu pari prea fericit că mă vezi, Benno, zise Peter. Peter era singurul care-i spunea Benno. Ben se ridică în picioare şi Peter îl imită.

Avea întotdeauna o senzaţie ciudată când se uita la chipului fratelui său geamăn: nu vedea decât ceea ce îi deosebea. Unul din ochii lui Peter era puţin mai mare decât celălalt. Sprâncenele se arcuiau diferit. Gura era mai marc decât a lui, curbată în jos. Expresia de ansamblu mai serioasă, mai aspră. Pentru Ben, Peter arăta cu totul diferit. Pentru oricine altcineva, deosebirile erau infime.

Constată şocat cât de mult îi lipsise Peter, ce rană adâncă îi provocase absenţa fratelui său. Nu se putea abţine să nu considere dispariţia lui Peter drept o formă de violenţă fizică, o mutilare.

Mulţi ani, în timpul copilăriei lor, fuseseră adversari, concurenţi. Tatăl lor îi educase aşa. Temându-se că bogăţia avea să-i înmoaie băieţii, îi trimisese la aproape toate şcolile şi taberele de „formare a caracterului" – cursuri de supravieţuire, unde trebuia să rezişti timp de trei zile doar bând apă. Max, indiferent ce intenţie avusese, îi determinase pe cei doi fii ai săi să concureze. În timpul liceului, când cei doi fuseseră despărţiţi, dispăruse adversitatea. Distanţa care îi separa îi determinase să renunţe la luptă.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Peter. Dacă te-ai înregistrat cu numele tău, am dat-o în bară.

Camioneta lui Peter, o Toyota ruginită, era plină de noroi uscat; fusese ascunsă într-un crâng, în imediata apropiere.

Ben îi povesti despre teribila urmărire de pe şoselele de lângă

Chur.

— Dar asta nu-i tot, continuă el. Cred că un tip m-a urmărit până aici.

— Un tip care conducea un Audi? întrebă Peter, pornind motorul vechii Toyota şi intrând pe drumul întunecat de ţară.

— Da.

— De vreo cincizeci de ani, cu părul lung, legat la spate, un soi de hippie bătrân?

— De unde ştii?

— E Dieter, omul meu. Antena mea. Se întoarse către Ben şi zâmbi. Şi un fel de cumnat al meu.

— Cum aşa?

— E fratele mai mare şi protectorul lui Liesl. De curând a hotărât că sunt suficient de bun pentru sora lui.

— Nu-i un expert în materie de supraveghere. Mi-a atras atenţia, l-am furat maşina. Iar eu sunt doar un amator.

Peter dădu din umeri şi privi în spate.

— Nu-l subestima. A lucrat treisprezece ani la Geneva, în serviciul de contrainformaţii al armatei elveţiene. De altfel, nu încerca să se ferească de *tine.* Făcea contrasupraveghere. Era doar o precauţie, după ce-am aflat că o să vii în ţară. Treaba lui era să vadă dacă te urmărea cineva. Să te supravegheze, să te urmărească, să se asigure că n-o să fii ucis ori rănit. Pe Autostrada 3 nu te-a salvat maşina poliţiei. Dieter a pus pe capotă o sirenă ca să-i păcălească. Era singura soluţie. Avem de-a face cu profesionişti extrem de abili.

Ben oftă.

— „Profesionişti extrem de abili.” „Ei te caută şi pe tine.” Cine sunteţi?

— Să zicem că e Corporaţia.

Peter se uită în oglinda retrovizoare şi continuă:

— Cine dracu’ *ştie* cine sunt cu adevărat.

Ben dădu din cap.

— Şi eu care credeam că am vedenii. Ţi-ai pierdut minţile. Îşi simţea faţa înfierbântată de furie. *Ticălosule,* accidentul ăla… Tot timpul am bănuit că a fost ceva dubios în povestea aia.

Când începu să vorbească, Peter părea neatent şi articula greu cuvintele.

— Mă temeam că o să vii în Elveţia. A trebuit să fiu mereu în gardă. Cred că ei n-au fost niciodată convinşi că am murit.

— Vrei, *te rog,* să-mi spui despre ce dracu’ e vorba? explodă

Ben.

Peter privea drept înainte.

— Ştiu că am făcut ceva teribil, dar n-am avut de ales, spuse el.

— Tata nu şi-a mai revenit niciodată, iar mama…

Câteva clipe tăcură, apoi Peter spuse:

— Ştiu despre mama. Nu… Glasul i se înăspri. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie ce-a păţit Max.

Surprins, Ben îşi privi fratele.

— Ei bine, asta ai dovedit-o, aşa e.

— De tine şi de mama îmi părea… rău. Habar n-ai cât de mult am dorit să iau legătura cu voi, să vă spun adevărul.

— Vrei să-mi spui de ce n-ai făcut-o?

— Încercam să te protejez, Benno. Dacă aş fi ştiut că o dată cu moartea mea s-ar fi terminat totul i-aş fi lăsat să mă ucidă. Dar ei îmi vânau şi familia. Adică pe tine şi pe mama. Tata… în ce mă priveşte, a murit acum patru ani.

Ben era în egală măsură emoţionat şi furios. I se părea greu să gândească logic.

— Ce tot spui? Ai de gând să-mi explici cum stau lucrurile?

Peter se uită spre ceva ce părea o cabană aşezată pe marginea drumului şi a cărei intrare era luminată de o lampă cu halogen.

— Cât o fi ora, cinci dimineaţa? Se pare că cineva este treaz aici.

Trase camioneta într-un luminiş ascuns printre arborii de lângă han şi opri motorul. Cei doi fraţi coborâră. Peter deschise uşa din faţă şi intrară amândoi într-un hol mic. În biroul recepţiei, luminat de o lampă fluorescentă, nu era nimeni.

— Lumina e aprinsă, dar nimeni nu-i acasă, zise Peter.

Ben zâmbi şi întinse mâna să apese pe o sonerie metalică de pe tejghea, dar se opri; o uşă din spatele biroului se deschise şi apăru o femeie corpolentă într-un halat de baie prea strimt. Părea iritată că fusese trezită.

— Ja?

Peter vorbi repede, într-o germană fluentă:

— Îmi pare rău dacă te deranjez, dar am vrea nişte cafea.

— Kaffee? se încruntă femeia. *M-aţi trezit pentru o cafea?*

— O să ne revanşăm pentru deranj, o asigură Peter. Două cafele, te rog.

Nemulţumită, hangiţa dădu din cap şi se îndreptă şchiopătând

spre un ungher de lângă o mică sufragerie întunecată. Aprinse luminile şi dădu drumul unei cafetiere mari, din metal roşu.

Sufrageria era mică, însă confortabilă. Câteva ferestre largi fără perdele, care în timpul zilei ofereau consumatorilor o minunată privelişte a pădurii în care se afla hanul, erau acum complet întunecate. Cinci sau şase mese rotunde, acoperite cu feţe de masă albe, scrobite, erau pregătite pentru micul dejun. Peter se aşeză la o masă de două persoane, lângă fereastră. Ben luă loc în faţa lui. Hangiţa, în timp ce îndepărta caimacul dintr-o cană cu lapte, îi privea cu atenţie pe cei doi gemeni.

Peter dădu la o parte farfuria şi tacâmurile din argint, ca să-şi facă loc pentru coate.

— Îţi aminteşti când a izbucnit scandalul cu băncile elveţiene şi aurul naziştilor?

— Sigur că da.

Deci despre asta era vorba.

— Asta s-a întâmplat chiar înainte de a veni eu din Africa. Am urmărit cu atenţie ştirile din ziarele de-atunci – cred că eram deosebit de interesat pentru că tata stătuse o vreme în lagărul de la Dachau. Pe faţă îi apăru un zâmbet sarcastic. În orice caz, peste noapte a apărut o întreagă reţea de avocaţi de mâna a doua care au avut strălucita idee de-a profita de pe urma supravieţuitorilor Holocaustului ce se străduiau să dea de urma bunurilor dispărute ale familiilor lor. Cred că ţi-am spus că citisem undeva despre o bătrână din Franţa, o supravieţuitoare a lagărelor de concentrare. S-a dovedit că fusese jecmănită de toate economiile de către o javră de avocat francez, care i-a spus că avea informaţii despre un potenţial cont dintr-o bancă elveţiană, care aparţinuse tatălui ei. Avocatul îi ceruse bani în avans ca să facă investigaţii, să dea în judecată banca elveţiană şi aşa mai departe. Bineînţeles, bătrâna doamnă a plătit vreo douăzeci şi cinci de mii de dolari, toate economiile ei, bani de care avea nevoie ca să trăiască. Avocatul a dispărut împreună cu banii. Treaba asta m-a iritat – nu puteam suporta ideea că se profitase în felul acesta de o bătrână fără apărare. Am luat legătura cu ea, oferindu-mă să caut eu, fără onorariu, contul elveţian al tatălui ei. Fireşte, femeia a fost bănuitoare dar, după ce-am stat de vorbă, mi-a acordat permisiunea să acţionez. Trebuia s-o conving că nu mă interesau banii ei.

Peter, care, în timp ce vorbise, privise la faţa de masă, ridică ochii spre Ben.

— Înţelege că aceşti supravieţuitori nu erau motivaţi de lăcomie. Căutau dreptatea şi o legătură cu părinţii lor morţi, cu trecutul. Se întoarse şi privi spre una dintre ferestre. Chiar şi în calitate de reprezentant legal al bătrânei doamne, am avut tot felul de necazuri cu banca elveţiană. Cei de-acolo spuneau că nu existau documente referitoare la contul respectiv. Vechea poveste. Afurisiţii ăştia de bancheri elveţieni care păstrează în general orice petic de hârtie declarau că pierduseră un cont. Ulterior am aflat despre existenţa unui gardian al băncii la care tatăl doamnei îşi deschisese contul. Omul fusese concediat fiindcă descoperise întâmplător o operaţiune de rupere a hârtiilor – funcţionari ai băncii distrugând grămezi de documente din anii ’40 în toiul nopţii. Gardianul reuşise să salveze *un* teanc de acte şi registre din tocător.

— Îmi amintesc vag, spuse Ben.

Hangiţa apăru cu o tavă şi puse pe masă o carată din metal cu cafea şi alta cu lapte fiert, după care părăsi încăperea.

— Autorităţilor elveţiene nu le-a plăcut treaba aia. Violarea secretului bancar, tot soiul de tâmpenii ipocrite, dar nimic despre distrugerea documentelor. L-am descoperit pe gardian lângă Geneva. Păstrase toate documentele, chiar dacă banca încercase să le recupereze. M-a lăsat să le studiez, ca să văd dacă există vreo menţiune a contului pe care-l căutam.

— Şi?

Ben desena pe faţa de masă cu dinţii unei furculiţe.

— Şi nimic. N-am găsit nimic acolo. De altfel, nici mai târziu. Într-unul dintre registre ara găsit însă o foaie de hârtie. Destul de concludentă. Era un *Grundungsvertrag* – contract de asociere – complet redactat, autentificat şi garantat.

Ben nu făcu nici un comentariu.

— În anii de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, a fost înfiinţată un fel de corporaţie.

— Vreo chestie nazistă?

— Nu. Au fost implicaţi şi câţiva nazişti, dar cei mai mulţi dintre lideri nici măcar nu erau germani. E vorba despre un consiliu de conducere compus din unii dintre cei mai puternici industriaşi provenind din Italia, Franţa, Germania, Anglia, Spania, Statele Unite, Canada. Nume de care ai auzit şi tu, Benno. Câţiva dintre liderii lumii capitaliste.

Ben încerca să se concentreze.

— Ai spus *înainte* de sfârşitul războiului, da?

— Aşa e. La începutul anului 1945.

— Printre fondatorii acestei corporaţii se aflau şi industriaşi *germani?*

Peter încuviinţă.

— A fost un parteneriat de afaceri care traversa liniile inamice. Te surprinde?

— Dar noi eram în război…

— Ce înţelegi prin „noi”? În America afacerile sunt afaceri, nu ţi-a spus nimeni chestia asta? Peter se lăsă pe spătar, cu ochii strălucind. Mai să vedem Standard Oil, din New Jersey, împarte în linii mari harta cu T. G. Farben, stabilind cine ar putea obţine monopolul petrolului şi al produselor chimice, împărţind brevetele şi aşa mai departe. Ce naiba, întregul război a fost susţinut de combustibilul de la Standard Oil – militarii nu-şi prea puteau permite să se amestece. Dacă acea companie începea să aibă „probleme de producţie”? Pe deasupra, însuşi John Poster Dulles a fost membru în consiliul de administraţie de la Farben. Pe urmă mai e şi Ford Motor Company. De unde aveau nemţii toate camioanele alea de cinci tone care au asigurat transporturile militare germane? Ford le-a construit. Doar maşinile de codificare Hollerith care i-au permis lui Hitler să-i aresteze pe „indezirabili”, toate au fost fabricate şi întreţinute de bătrânul I.B.M. – jos pălăria în faţa lui Tom Watson. A, pe urmă mai e şi ITT – un pion important la Focke-Wulf, compania care a produs cele mai multe bombardiere germane. Vrei să auzi ceva amuzant? După terminarea războiului, compania asta a dat în judecată guvernul american cerând compensaţii financiare, fiindcă bombardierele aliaţilor avariaseră fabricile Focke-Wulf. Aş putea continua mult şi bine cu exemplele. Însă asta e doar ceea ce ştim, o infimă parte din ceea ce s-a petrecut cu adevărat. Nici unul dintre personajele astea nu dădea doi bani pe Hitler. Ei credeau într-o ideologie superioară – profitul. Pentru ei, războiul era ca un meci între Harvard şi Yale – o abatere trecătoare de la chestiuni mai serioase, cum ar fi goana după atotputernicul dolar.

Ben era stupefiat.

— Scuză-mă, frate, dar ce spui tu pare ca în anticultura rap: proprietatea e hoţie, nu te încrede niciodată în cineva peste treizeci de ani – toate tâmpeniile violente şi depăşite ale teoriei conspiraţiei. Urmează să-mi mai spui că tot ei au făcut şi canalele de pe Marte. Lăsă ceaşca de cafea, care se lovi cu

zgomot de farfurie. Ciudat, era o vreme când tot ce-avea legătură cu afacerile te plictisea de moarte. Cred că într-adevăr te-ai *schimbat.*

— Nu mă aştept să pricepi totul dintr-o dată, zise Peter. Ţi-am oferit doar fundalul. Contextul.

— Atunci spune-mi ceva real. Ceva concret.

— Erau douăzeci şi trei de nume pe lista aia, spuse Peter, redevenind calm. Cei mai mulţi, căpitani ai industriei, cum li se spunea. Câţiva politicieni cu sânge albastru, de pe vremea când oamenii credeau că există aşa ceva. Vorbesc despre oameni care nici nu trebuia să se cunoască între ei – oameni despre care orice istoric ar fi jurat că nu *i-a cunoscut* niciodată. Şi uite-i pe listă, reuniţi într-un soi de parteneriat de afaceri.

— Lipseşte ceva, zise Ben, mai mult pentru sine. E limpede că ţi-a atras ceva atenţia la documentul ăsta. Ceva te-a făcut să-l pui deoparte. Ce-ai omis?

Peter zâmbi sarcastic.

— Un nume mi-a sărit în ochi, Ben, numele trezorierului.

Ben simţi o furnicătură pe şira spinării.

— Cine era?

— Trezorierul corporaţiei era un tânăr geniu financiar. Un *Obersturmfuhrer.* Din SS, mai exact. Poate că ţi-e cunoscut numele: Max Hartman.

— Tata!

Ben trebui să-şi amintească să respire.

— N-a fost un supravieţuitor al Holocaustului, Ben. *Tatăl nostru a fost un blestemai de nazist.*

8

Ben închise ochii, inspiră adânc şi scutură din cap.

— Asta-i absurd. Evreii n-au fost membri ai SS-ului. E clar că documentul e un fals.

— Crede-mă, zise Peter calm. Am avut o grămadă de timp să-l studiez. Nu e un fals.

— Dar atunci…

— Tatăl nostru pretindea că în aprilie 1945 se afla la Dachau. Îţi aminteşti? Şi că a fost eliberat de Armata a şaptea americană.

— Nu-mi amintesc perioada exactă…

— N-ai fost niciodată prea curios în legătură cu trecutul tatei, nu-i aşa?

— Nu prea, recunoscu Ben.

Peter schiţă un zâmbet sumbru.

— Probabil că aşa a vrut el. Şi eşti norocos că n-ai fost curios, îi plăcut să trăieşti într-o stare de inocenţă. Să crezi toate minciunile. Povestea, legenda pe care a creat-o tata despre supravieţuitorul Holocaustului care a venit în America cu zece dolari în buzunar şi a construit un imperiu financiar, devenind un mare filantrop. Dădu din cap şi pufni. Ce escroc e. Ce mit a creat. Adăugă cu un rânjet dispreţuitor: Marele om.

Ben nu putea să accepte ideea. Îi era greu să înţeleagă. Duşmanii lui îl considerau nemilos, dar nu escroc.

— Max Hartman a fost membru *al Schutzstaffel,* repetă Peter. SS-ul, da? Trece asta la rubrica „straniu, dar adevărat”.

Peter era al naibii de serios şi de convingător, iar Ben nu-şi amintea să-l fi minţit vreodată în faţă. Totuşi trebuia să fie o greşeală! Voia să strige: *încetează!*

— Ce fel de corporaţie era asta?

Peter scutură din cap.

— Poate că o faţadă, un fel de corporaţie-fantomă, înfiinţată cu multe milioane de dolari în bunuri deţinute în comun de către liderii ei.

— Pentru ce? În ce *scop?*

— Asta nu ştiu şi nici în document nu se precizează.

— Unde-i documentul ăsta?

— L-am ascuns, este în siguranţă, nu-ţi face griji. Corporaţia

asta, cu sediul la Zurich, era numită Sigma AG, la începutul lui aprilie 1945.

— Şi i-ai spus tatei ce-ai aflat?

Peter încuviinţă şi sorbi din cafea.

— L-am sunat, i-am citit lista şi l-am întrebat despre ea. A sărit ca ars, aşa cum ştiam că o să facă. A pretins ca şi tine că e un fals. S-a înfuriat şi s-a retras în apărare. A început să urle, acuzându-mă că am fost în stare să cred o asemenea calomnie. După cât a suferit el, bla-bla-bla, cum era posibil să cred o astfel de minciună. Replici de genul ăsta. Nu mă aşteptam să aflu ceva de la el, voiam doar să-i văd reacţia. Apoi am început să întreb în stânga şi-n dreapta. M-am uitat prin documentele corporaţiei la Geneva şi la Zurich. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu firma asta. Pe urmă, au încercat să mă ucidă. De două ori. Prima dată a fost un „accident” de maşină, au ratat la mustaţă. Un automobil s-a suit pe trotuar la Limmatquai, pe unde mă plimbam. A doua oară a fost un jaf pe Niederdorfstrasse, care numai jaf n-a fost. Am reuşit să scap în ambele cazuri, dar am fost avertizat. Dacă aş fi căutat să fac săpături în legătură cu lucruri care nu mă priveau, data viitoare aş fi fost ucis. Trebuia să predau toate documentele importante. Dacă vreun detaliu despre corporaţia asta ar ieşi la iveală, aş plăti cu viaţa. Eu şi toată familia mea. M-au prevenit să nu strecor vreo informaţie presei. De tata nu-mi păsa, evident. Pe tine şi pe mama v-am protejat.

— Dar de ce erau aşa îngrijoraţi de ceea ce ştiai tu? insistă Ben. Priveşte situaţia obiectiv. O corporaţie a fost înfiinţată cu mai bine de cincizeci de ani în urmă. Şi ce dacă? De ce atâta discreţie *acum?*

— E vorba de un parteneriat care ignora frontierele dintre inamici. E vorba despre riscul demascării publice şi, în consecinţă, a condamnării publice a unora dintre cele mai importante şi respectate personalităţi ale timpului nostru. Asta abia în ultimul rând. Gândeşte-te la natura acestei întreprinderi. Corporaţii-mamut ale aliaţilor şi ale Axei, punând bazele unei entităţi comune ca să se îmbogăţească cu toţii. Germania era sub blocadă la acea vreme, însă capitalul nu respectă graniţele naţionale, nu? Unii ar numi asta comerţ cu inamicul. Cine ştie ce legi internaţionale or fi fost violate? Şi dacă exista posibilitatea ca bunurile să fie blocate sau confiscate? N-ai cum să masori valoarea acelor bunuri. Într-o jumătate de secol poate interveni o

răsturnare de situaţie. S-ar putea să fie vorba despre sume uluitoare. Să nu uităm că până şi elveţienii au renunţat la legile secretului bancar sub presiunea internaţională. E clar că *nişte oameni* au ajuns la concluzia că aş putea şti suficient de mult ca să le periclitez confortabilul lor acord.

— *Nişte oameni?* Cine te-a ameninţat?

Peter oftă.

— Aş vrea să ştiu.

— Mai, Peter, dacă mai trăiesc oamenii implicaţi în întemeierea acelei corporaţii, trebuie să fie bătrâni.

— Sigur, cei mai mulţi dintre cei aflaţi în posturi înalte au murit, însă unii mai trăiesc, crede-mă. Au înjur de şaptezeci de ani. Dacă numai doi sau trei dintre tipii din consiliul de conducere mai sunt în viaţă, s-ar putea să deţină o avere. Te-ai gândit cine ar putea fi succesorii lor? E limpede că au destui bani ca să ţină secretul îngropat, înţelegi? Cu orice preţ.

— În consecinţă, te-ai hotărât să dispari.

— Ştiau prea multe despre mine. Programul meu zilnic, locurile unde mă duceam, numărul meu secret de telefon, numele şi adresele membrilor familiei, informaţii despre creditele mele. Mi-au dat de înţeles, cât se poate de limpede, că aveau resurse importante. Aşa că am luat o hotărâre, Benno. Trebuia să mor. Nu mi-au lăsat altă cale.

— Nici o altă *cale?* Puteai să le fi dat documentul ăla stupid, să accepţi cererile lor... să-ţi vezi de treabă ca şi cum n-ai fi văzut niciodată hârtia aia.

Peter protestă.

— E ca şi cum ai încerca să scuturi un clopoţel fără ca el să sune sau să vâri pasta de dinţi la loc în tub – nu se poate. Nu m-ar fi lăsat în viaţă, după ce ştiam ce ştiam.

— Atunci care-a fost scopul avertismentului?

— Să mă reducă la tăcere până când aveau să afle cât ştiam şi dacă spusesem cuiva. Apoi ar fi scăpat de mine.

Ben o auzi pe bătrâna hangiţă umblând prin camera alăturată. După o vreme, zise:

— Cum ai făcut, Peter? Cu moartea vreau să spun. Nu cred că a fost uşor.

— N-a fost. Peter se lăsă pe spătarul scaunului, sprijinindu-şi ceafa de tocul ferestrei. N-aş fi reuşit fără Liesl.

— Prietena ta.

— Liesl e o femeie minunată, absolut remarcabilă. Iubita mea

şi cel mai bun prieten. Ah, Ben, niciodată n-am crezut că o să am norocul să găsesc pe cineva ca ea. Sper că într-o bună zi o să cunoşti şi tu pe cineva care măcar să-i semene. Singur, n-aş fi reuşit niciodată să întocmesc planul. Ea a fost de acord că trebuia să dispar şi a insistat ca treaba să fie făcută bine.

— Dar amprentele dentare... adică, ce naiba, Peter, te-au identificat, mai presus de orice îndoială.

Peter dădu din cap.

— Au comparat dantura cadavrului cu amprenta dentară de-acasă, crezând că radiografiile dentare din cabinetul doctorului Meirill erau ale mele.

Ben îşi scutură capul, uluit.

— Al cui cadavru...?

— Liesl s-a inspirat din farsa pe care studenţii la medicină de la Universitatea din Zurich o pun la cale aproape în fiecare an, la sfârşitul semestrului de primăvară. Un mucalit fură cadavrul din sala de anatomie. E un fel de ritual macabru de primăvară, al studenţilor medicinişti – într-o zi, cadavrul dispare pur şi simplu. E întotdeauna reclamat şi se oferă un soi de recompensă. Ea a aranjat să fie furat un cadavru nerevendicat de nimeni, de la morga spitalului. Pe urmă a fost simplu să obţinem fişa medicală a mortului, inclusiv amprentele dentare – asta-i Elveţia, toţi au documente de identificare.

Ben zâmbi fără să vrea.

— Dar să înlocuieşti radiografiile...?

— Să zicem că am angajat pe cineva să facă o treabă simplă, deloc riscantă – să pătrundă într-o casă. Cabinetul doctorului Merrill nu e chiar Fort Knox. Nişte filme au fost înlocuite cu altele. N-a fost mare lucru. Când poliţia a cerut radiografiile dentare, le-a primit pe cele false.

— Şi prăbuşirea avionului?

Peter îi explică, neomiţând nici un detaliu semnificativ. În timp ce el vorbea, Ben îl privea cu atenţie. Peter fusese întotdeauna calm, domol, meditativ, deloc calculat sau prefăcut, iar planul său tocmai asta îi impusese prefăcătoria. Cât de înspăimântat trebuia să fi fost.

— Cu câteva săptămâni în urmă, Liesl a candidat pentru un post la un mic spital din cantonul St. Gallen. Cei de-acolo au fost bucuroşi s-o angajeze – aveau nevoie de un pediatru. Ea a găsit o căsuţă la ţara, într-o pădure de lângă un lac şi m-am instalat acolo. Treceam drept soţul ei, un scriitor canadian care lucra la o

carte. În tot timpul ăsta mi-am păstrat contactele, antenele mele.

— Oameni care ştiau că eşti în viaţă. N-a fost riscant?

— Oameni *de încredere* care ştiau că sunt în viaţă. Vărul lui Liesl e avocat la Zurich. El a fost postul nostru de ascultare, ochii şi urechile noastre. Omul are numeroase contacte internaţionale, cunoştinţe în poliţie, în comunitatea bancară, printre detectivii particulari. Ieri, a aflat despre baia de sânge de la Bahnhofplatz, despre un străin care a fost dus la poliţie pentru a fi interogat. Când Dieter mi-a vorbit despre tentativa de asasinat asupra ta, am înţeles ce se întâmplase. Ei, moştenitorii şi cei de pe listă care mai trăiesc au bănuit probabil tot timpul că moartea mea a fost înscenată. Au urmărit cu atenţie fie reapariţia mea în Elveţia, fie vreun semn care să le indice că tu ai continua investigaţiile mele. Ştiu sigur că au în buzunar o mulţime de poliţişti elveţieni şi că au pus un premiu pe capul meu. Dispun, practic, de jumătate din poliţie. Presupun că banca unde-ai avut întâlnire în dimineaţa aceea, UBS, a fost fitilul care-a declanşat toată povestea. Nu aveam încotro. Trebuia să ies din ascunzătoare şi să te avertizez.

Peter şi-a riscat viaţa pentru mine, îşi zise Ben, simţind că-l podidesc lacrimile. Pe urmă îşi aminti de Jimmy Cavanaugh, omul care nu exista şi îl puse pe Peter la curent.

— Incredibil, spuse Peter şi rămase cu privirea pierdută.

— Ca şi cum ar încerca să mă deruteze. Ţi-l aminteşti pe Jimmy Cavanaugh?

— Sigur. A petrecut Crăciunul cu noi la Bedford de vreo două ori. Şi mie îmi plăcea tipul.

— Ce legătură ar fi putut avea el cu Corporaţia? Să-l fi racolat ei, făcând să dispară la un moment dat orice urmă a existenţei lui?

— Nu, zise Peter, nu te-ai prins. Cred că Howie Rubin a avut dreptate. Jimmy Cavanaugh nu există şi nici n-a existat vreodată. Începu să vorbească repede. E o logică mai ciudată în toată povestea asta. Jimmy Cavanaugh – să-i zicem aşa, oricare ar fi numele lui real – n-a fost niciodată racolat. A lucrat pentru ei tot timpul. Apare un tânăr mai vârstnic decât restul clasei, locuieşte în afara campusului şi devine cel mai bun prieten al tău. Nu înţelegi, Benno? Ăsta a fost planul. Din cine ştie ce motiv, ei au hotărât că era important să stea cu ochii pe tine încă din perioada aceea. Şi-au luau măsuri de precauţie.

— Vrei să spui că acest Cavanaugh a fost… *însărcinat* să mă

supravegheze.

— Probabil că şi de mine se ocupa cineva. Tatăl nostru a fost unul dintre lideri. Se întrebau dacă nu cumva ştim ceva ce le-ar fi putut periclita organizaţia. Poate că voiau să fie siguri. Apoi tu te-ai dus la şcoala aia de ghetou, iar eu am plecat în Africa. Practic, ne-am scos singuri din circulaţie, din punctul lor de vedere.

Ben se simţea ameţit.

— Nu ţi se pare normal ca un grup de industriaşi să coopteze un agent operativ, un ucigaş, printre ale cărui calităţi se numără şi aceea că te cunoaşte din vedere?

— Ce dracu', Peter, cred că…

— *Crezi?* Benno, dacă te gândeşti la…

Se auzi un zgomot de geam spart.

Ben înţepeni, văzând gaura zimţată ce apăruse dintr-o dată în fereastră. Peter părea să-şi fi înclinat capul, aplecându-se intenţionat în faţă, peste masă, cu un gest de un comic straniu, de parcă s-ar fi ploconit în mod exagerat, cu genunchii îndoiţi, făcând o temenea politicoasă. În aceeaşi fracţiune de secundă se auzi un *aaah* gutural, fără sens. Apoi Ben văzu cumplita rană sângerie din mijlocul frunţii lui Peter, fărâmele de ţesut cenuşiu şi aşchiile albe de os ce se împrăştiaseră pe masă.

— O, *Doamne*! ţipă Ben. *O, Doamne. O, Doamne.* Se răsturnă pe spate, prăbuşindu-se pe podea, lovindu-se cu capul de parchetul dur din stejar. *Nu,* gemu el, vag conştient de rafala silenţioasă ce exploda peste tot în mica sufragerie. O, nu. O, Doamne.

Era paralizat de frică, şocat de oroarea din faţa lui, până când un semnal primitiv de autoconservare apăru din adâncul fiinţei sale, ridicându-l în picioare.

Se uită afară, prin fereastra spartă, dar nu văzu decât întunericul. Apoi, luminată de flacăra de la gura ţevii ce precedă altă împuşcătură, zări faţa pentru o fracţiune de secundă, o faţă ce i se întipări pentru totdeauna în minte. Ochii asasinului erau negri şi adânciţi în orbite, chipul palid şi tenul anormal de neted.

Ben traversă în salturi sufrageria; în spatele lui se sparse altă fereastră şi alt glonţ se înfipse în tencuiala peretelui, la câţiva centimetri de el.

Asasinul îl ţintea acum pe el. Îl văzuse şi ucigaşul pe *el?*

Răspunzând parcă întrebării lui nerostite, un cartuş despică tocul uşii la câţiva centimetri de capul lui, în timp ce el dispărea în coridorul întunecat ce lega sufrageria de holul de la intrare.

Din faţă, dinspre hol, se auzi un strigăt de femeie – probabil hangiţa care ţipa înfuriată sau înspăimântată. Apoi apăru drept în calea lui, agitându-şi braţele.

Ben o împinse într-o parte şi alergă în hol. Hangiţa protestă zgomotos. Nu mai ezită, se mişcă grăbit, insensibil precum un robot, gândindu-se doar la supravieţuirea lui.

După ce ochii i se acomodară cu semiîntunericul, văzu uşa din faţă şi alt hol care ducea spre camerele de oaspeţi.

O scară îngustă ce pornea din hol, vizibilă de unde era el, ducea la camerele de sus. Încăperea în care se afla acum nu avea ferestre, deci era ferit de gloanţele ce veneau de-afară, cel puţin pentru un timp.

Pe de altă parte, lipsa unei ferestre însemna că nu putea să vadă dacă trăgătorul venise în faţa clădirii. Ucigaşul lui Peter trebuia să-şi fi dat seama că ratase una din ţinte. În consecinţă, trebuie să fi alergat fie în faţă, fie în spatele hanului. Uşa din faţă ori cea din spate, dacă nu erau şi altele pe care Ben nu le ştia. Avea cincizeci la sută şanse să scape pe uşa din faţă.

Cincizeci la sută.

Lui Ben nu-i plăcea să acţioneze la noroc. Dacă existau mai multe ieşiri?

Dacă aşa stăteau lucrurile, cei de-afară trebuia să se împrăştie ca să le supravegheze pe toate. În orice caz, n-avea cum să scape prin faţă sau prin spate.

Un ţipăt se auzi din sufragerie: hangiţa îl descoperise fără îndoială pe Peter.

De la etaj, se auziră zgomote de paşi apăsaţi. Se treziseră turiştii.

Turişti? Oare câţi se aflau acolo?

Alergă la uşa din faţă şi trase zăvorul greu de oţel.

Dinspre scara de la celălalt capăt al camerei auzi nişte paşi repezi, apoi silueta masivă a unui bărbat solid apăru pe treapta de jos. Purta un halat albastru de baie şi părea îngrozit.

— *Was geht hier vor*? strigă el.

— Cheamă poliţia, ţipă Ben în engleză. *Polizei* – telefon!

Arătă spre telefonul din spatele recepţiei.

— Poliţia? De ce… e cineva rănit?

— Telefon! repetă Ben înfuriat. Du-te! Cineva a fost ucis! Cineva a fost ucis.

Grăsanul porni împleticindu-se spre recepţie, ridică receptorul, ascultă o clipă, apoi formă numărul.

Grăsanul vorbea repede şi tare în germană.

Unde erau pistolarul sau pistolarii? Aveau să năvălească înăuntru, să-l caute şi să-i facă de petrecanie. Turiştii de aici nu i-ar fi stat în cale, nu l-ar fi oprit. Îşi aminti masacrul din pasajul de la Zurich.

Grasul elveţian puse receptorul în furcă.

— *Sie sind unterwegs,* zise el. Poliţia... soseşte.

— Cât de departe sunt?

Omul îl privi o clipă, apoi înţelese.

— Sunt pe drum, spuse el. Foarte aproape. Ce s-a întâmplat... cine a fost ucis?

— Nu-l cunoşti.

Hangiţa năvăli pe uşă, ţipând:

— *Er ist lot! Sie haben ihn erschossen! Dieser Mann dori draussen – De în Bruder, er wurde ermordet!*

Femeia credea că Ben îşi omorâse fratele. O nebunie.

Ben, care fusese cu mintea înceţoşată, percepu brusc realitatea. Oroarea faptelor petrecute îl copleşea. O luă la fugă spre holul despre care credea că ducea în spatele casei.

Femeia ţipa în urma lui, dar Ben continua să alerge. Mieunatul ascuţit al unei sirene de poliţie se alătură ţipetelor isterice ale hangiţei şi deveni mai puternic pe măsură ce maşina poliţiei se apropia. Părea să fie o singură sirenă, o singură maşină.

Să rămână sau să plece?

Controlează jumătate din poliţie, îi spusese Peter.

Alergă pe hol, coti brusc la dreapta, pe urmă zări o uşă mică din lemn. O deschise şi văzu nişte rafturi pline cu lenjerie de pat.

Zgomotul sirenei era însoţit acum de scrâşnetul unor roţi de maşină pe pietriş. Poliţia sosise în faţa clădirii.

Ben alergă spre o altă uşă de lemn de la capătul holului, o mică fereastră cu jaluzele, aflată lângă ea, îl făcu să înţeleagă că uşa dădea spre exterior. Răsuci clanţa şi trase.

Era blocată; trase din nou, mai tare, clanţa cedă şi uşa se deschise.

Terenul trebuia să fie acum sigur: sirena poliţiei îi alungase pe pistolari. Nimeni n-ar fi rămas la pândă în pădurea deasă din spate, de teamă să nu fie prins. Sări în tufişuri, împiedicându-se de o coardă de viţă care-l trânti la pământ.

Iisuse! îşi zise el. *Trebuie să mă grăbesc,* să evit cu orice preţ poliţia. *Controlează jumătate din poliţişti.* Se ridică cu greu în

picioare şi se năpusti în beznă.

Sirena se oprise. Auzi strigăte şi zgomote de paşi pe pietriş. Ben continua să alerge în zigzag fără să slăbească ritmul, prin vegetaţia deasă şi tunelele înguste, formate de ramurile împletite. Ceva îi sfâşie pantalonii. Mâinile îi erau zgâriate şi însângerate, dar continuă să-şi croiască drum printre tufişuri până ajunse în luminişul unde se afla parcată camioneta lui Peter.

Deschise portiera şi se urcă la volan. Constată disperat că Peter nu lăsase cheia în contact. Pipăi sub covoraşul de pe podea. Nimic. Sub scaun. Nimic.

Panica îl copleşi, inspiră profund, încercând să se calmeze, apoi trase afară încâlceala de fire de sub bord. *Pornirea fără cheie,* le spusese îndrăgitul lor grădinar, Arnie, într-o dimineaţă de vară. *Asta-i un truc de care poate n-o să aveţi nevoie, dar e bine să-l ştiţi.*

În câteva secunde, legă cele două fire şi reuşi să pornească motorul. Trăgând schimbătorul de viteze în marşarier, ieşi cu spatele din poiană, până la drumul întunecat. Nu se vedeau faruri din nici o direcţie. Schimbă viteza; vechea camionetă icni, apoi porni în goană pe autostrada pustie.

9

Nova Scotia

Dimineaţa era rece şi mohorâtă. O ceaţă deprimantă se lăsase peste port şi vizibilitatea era redusă. Robert Mailhot zăcea pe o masă din inox, într-un costum albastru, cu faţa şi mâinile acoperite cu fondul de ten roz, de prost gust, folosit de serviciul de pompe funebre. Chipul părea bronzat, dar avea riduri adânci, gura subţire, scofâlcită şi nasul mare şi coroiat.

Higgins, medicul legist, un bărbat corpolent, cu faţa roşcovană, avea părul alb şi ochi cenuşii, mici şi bănuitori. Manifesta o cordialitate perfectă, dar în acelaşi timp prudentă.

— Aşadar, aveţi motive să credeţi că e vorba de o crimă, zise el fără a încerca să-şi mascheze scepticismul.

Anna încuviinţă.

Sergentul Arsenault era prost dispus după lungul interogatoriu al văduvei. E adevărat că obţinuse permisiunea pentru autopsie, dar nu spera să afle ceva.

Morga spitalului mirosea a formol şi mirosul ăsta o tulbura întotdeauna pe Anna.

— Sper că nu te aştepţi să găseşti vreo urmă pe cadavru, spuse Higgins.

— Presupun că a fost spălat cu atenţie la serviciul de pompe funebre, răspunse ea.

Omul ăsta o credea idioată?

— Atunci ce cauţi?

— Nu ştiu. Împunsături, vânătăi, răni, tăieturi, zgârieturi.

— Otravă?

— Posibil.

Dezbrăcară cadavrul şi Higgins curăţă faţa şi mâinile de machiajul ce putea ascunde eventuale semne. Pleoapele fuseseră cusute la serviciul de pompe funebre; Higgins tăie firele şi căută urme de hemoragie – mici puncte de sânge sub piele – care puteau indica strangularea.

— Sunt vânătăi în spatele buzelor? întrebă Anna.

Medicul tăie rapid firele cu un bisturiu, apoi introduse în gura mortului un deget. Anna ştia că atunci când cineva era sufocat cu o pernă, apăreau vânătăi acolo unde buzele fuseseră apăsate pe dinţi.

— Nu, zise el. Nu văd nimic.

Toţi trei începură să examineze cadavrul, centimetru cu centimetru. La o persoană în vârstă, e o treabă dificilă: pielea e acoperită cu pete şi vânătăi, aluniţe şi vase capilare sparte.

Căutară urme de ac în locurile obişnuite: la ceafă şi după urechi, în jurul nasului şi al obrajilor. Semnul unei injecţii putea fi ascuns de o zgârietură; nu găsiră nimic. Higgins examina până şi scrotul, care era larg şi lăsat.

Petrecură mai bine de o oră aplecaţi asupra cadavrului, apoi îl întoarseră şi reluară examinarea. Higgins fotografie corpul şi verifică unghiile de la mâini, căutând rupturi sau tăieturi şi răzui sub ele, punând fărâmele de materie în mici plicuri albe.

— Pe epidermă nu e nimic neobişnuit, din câte-mi dau cu seama, declară Higgins într-un târziu.

Anna era dezamăgită, dar nu surprinsă.

— Poate că otrava a fost ingerată, sugeră ea.

— O să ne dăm seama la examenul toxicologic, zise Higgins.

— Ştiu şi cu? Nu mai are sânge.

— Poate că avem noroc, zise Higgins.

De obicei, când serviciul de pompe funebre pregătea cadavrul, sângele era complet eliminat, cu excepţia câtorva pungi reziduale şi înlocuit cu lichidul de îmbălsămare. Metanolul, etanolul, formaldehida, coloranţii descompuneau anumite otrăvuri, făcându-le de nedepistat. Poate că rămăsese puţină urină în vezică.

Medicul făcu obişnuita tăietură în formă de Y, de la umeri până la pelvis, apoi vârî mâna în cavitatea toracică pentru a scoate organele. Anna îl considera cu totul respingător.

Arsenault, palid, se scuză, spunând că se duce să bea o ceaşcă de cafea.

— Poţi să iei nişte mostre de creier, de bilă, rinichi, inimă şi-aşa mai departe?

Higgins zâmbi caustic, vrând parcă să spună: nu mă învăţa pe mine meserie.

— Scuze, spuse ea.

— Pot să pariez că o să găsim arterioscleroză, zise Higgins.

— Fără îndoială, spuse ea. Omul era bătrân. E vreun telefon

pe-aici?

Telefonul public se afla pe hol, lângă un automat de cafea, ceai şi cacao fierbinte. În vreme ce forma numărul, Anna auzi bâzâitul ferăstrăului electric cu care Higgins tăia cutia toracică.

Anna ştia că Arthur Hammond pleca devreme la lucru. Conducea un centru de control al otrăvurilor în Virginia şi preda cursuri de toxicologie la o universitate. Se întâlniseră pe când ea lucra la un caz şi se plăcuseră imediat. Omul era timid, vorbea cu intermitenţe ascunzând o bâlbâială veche şi rareori te privea în ochi. Avea însă un simţ al umorului dezvoltat. Hammond cunoştea otrăvurile şi metodele de intoxicare practicate încă în Evul Mediu. Profesional era mult mai bun decât oricare specialist din laboratoarele federale şi cu siguranţă mult mai dispus să fie de folos. Nu era doar inteligent, ci avea şi o intuiţie deosebită. Din când în când, ea apela la el în calitate de consultant.

Îl găsi acasă.

— Unde eşti? întrebă el.

— A, în nord.

El pufni scurt, amuzat de discreţia ei:

— Înţeleg. Păi, ce-mi poţi spune despre victimă?

— Era bătrân. Cum ucizi pe cineva fără să laşi urme?

— Pur şi simplu nu mai vorbi cu el, Anna. Nu-i nevoie să-l ucizi.

Aşa flirta el.

— Dar clorura de potasiu? zise ea, ignorând gluma lui.

— Opreşte inima. Modifică prea puţin nivelul potasiului din organism, deci nu poate fi detectat. Era sub perfuzie?

— Nu cred. N-am găsit urme de ac.

— Atunci mă îndoiesc. Se face prea multă mizerie. Dacă nu era sub perfuzie, ar fi trebuit injectat direct în venă şi-ai fi găsit sânge înjur. Fără a mai vorbi de semnele unei lupte.

Anna lua notiţe în carnetul ei cu coperte din piele.

— S-a întâmplat brusc, nu-i aşa? Intoxicarea pe termen lung cu metale grele se exclude. E prea lentă. Te deranjează dacă mă duc să-mi iau o ceaşcă de cafea?

— Du-te.

Anna zâmbi în timp ce aştepta. Hammond se întoarse în mai puţin de un minut.

— Apropo de cafea, spuse el. E vorba de ceva pus în băutură, în mâncare, sau de o injecţie.

— N-am găsit urme de ac. Şi, crede-mă, am studiat cadavrul

cu atenţie.

— Dacă s-a folosit un ac de douăzeci şi cinci n-o să găseşti urme. Şi mai există şi sux.

Anna ştia că se referea la clorura de succinilcolină, curara sintetică.

— Aşa crezi?

— Îmi amintesc de un caz faimos în 1967 – un doctor din Florida a fost învinuit că şi-a ucis soţia cu sux. Ştii că ăsta e un relaxant al muşchilor scheletului. Nu te poţi mişca, nu poţi respira. Arată ca un stop cardiac. A fost un proces celebru – s-au făcut de râs medici legişti din întreaga lume.

Anna notă ceva în carnet.

— Există o întreagă listă de relaxanţi ai muşchilor scheletului. În cazul bătrânilor, orice-i poate face să dea ortul popii. Chiar şi puţin mai multă nitroglicerină.

— Sub limbă, nu?

— De obicei. Există însă şi fiole de, să zicem anil-nitrit, care te pot ucide dacă le inhalezi. Capsule. Sau butil-nitrit. Dau o reacţie de vasodilatare majoră, scade tensiunea arterială, te prăbuşeşti şi mori.

Anna lua notiţe cu înfrigurare.

— Pe urmă mai e şi gândacul de turbă, zise el, râzând înfundat. În cantitate mare, te poate ucide. Mi se pare că-i spune cantarida.

— Omul avea optzeci şi şapte de ani.

— Un motiv în plus să aibă nevoie de un afrodiziac.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Era fumător?

— Nu ştiu încă. Presupun că o să ne dăm seama după plămâni. De ce întrebi?

— E un caz interesant, la care am lucrat de curând. Nişte bătrâni din Africa de Sud au fost ucişi cu nicotină.

— Cu nicotină?

— Nu trebuie să foloseşti prea multă.

— Cum?

— E un lichid. Are gust amar, dar poate fi combinat cu altceva. Poate fi şi injectat. Moartea survine în câteva minute.

— La un fumător nu-ţi poţi da seama, nu-i aşa?

— Trebuie să fii isteţ şi să apreciezi nivelul nicotinei din sânge în comparaţie cu metaboliţii.

— Pricep.

— La un fumător găseşti mai mulţi metaboliţi decât nicotină pură. Dacă e vorba despre o intoxicare acută, găseşti mult mai multă nicotină şi mult mai puţini metaboliţi.

— La ce trebuie să mă aştept de la examenul toxicologic?

— Un examen toxicologic normal detectează abuzul de droguri. Opiacee, naturale şi sintetice, morfină, cocaină, LSD, Darvon, fenciclidină, amfetamina, benzodiazepine, valium şi barbiturice. Uneori antidepresive triciclice. Cere-le să facă un examen toxicologic complet, plus alte probe. Mai e placydilul, un vechi somnifer. Solicită analiza barbituricelor şi a somniferelor. Fentanylul e extrem de greu de detectat, ca şi Dimetil-sulfoxidul, folosit pentru cai. Vezi ce obţii. Cred că or să facă şi C.G.Spec.Mas.

— Nu ştiu. Ce-i aia?

— Cromatografie gazoasă, spectrometrie de masă. E proba de aur. Cât de departe eşti?

— Într-un oraş. De fapt sunt în Canada.

— A, cei de la PRCC sunt buni. Au laboratoare criminalistice mult mai bune decât ale noastre, dar să nu mă citezi. Asigură-te că verifică în apele locale şi în bazine tot ce-ar putea denatura analiza. Spuneai că trupul e îmbălsămat, da? Pune-i să ia o mostră din fluidul de îmbălsămare şi exclude substanţele din el. Cere-le un examen toxicologic complet – sânge, ţesut, păr. Unele proteine se dizolvă în grăsime. Cocaina se depozitează în muşchii inimii, nu uita asta. Ficatul e ca un burete.

— Cât or să dureze toate testele astea?

— Săptămâni, poate chiar luni.

— Nu se poate.

Entuziasmul ei se risipi brusc.

— Aşa e. Dar poate ai noroc. Poate să dureze luni de zile sau doar o zi. În orice caz, dacă nu ştii exact ce otravă cauţi, ai şanse să nu afli niciodată.

— Toate dovezile arată că a murit din cauze naturale, o anunţă Higgins când Anna se întoarse în laborator. Insuficienţă cardiacă, probabil. Arterioscleroză, sigur. Am depistat şi un vechi infarct miocardic.

Pielea capului lui Mailhot fusese desprinsă de pe ţeastă ca o mască de latex. Calota deschisă lăsa să se vadă cutele roz ale creierului. Anna îşi zise că avea să i se facă rău când văzu un plămân atârnând de cârligul unui cântar.

— Cât e de greu? întrebă ea.

— E uşor. Două sute patruzeci de grame. Nu e congestionat.

— Deci a murit repede. Putem exclude un sedativ destinat sistemului nervos central.

— Cum spuneam, arată ca un atac de cord.

Higgins părea să-şi piardă răbdarea. Ea îi spuse ce voia să obţină de la examenul toxicologic, citindu-şi notele. Medicul legist făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ai idee cât vor costa toate astea?

Anna inspiră profund:

— Guvernul american va suporta toate costurile. Am nevoie de o analiză minuţioasă. Dacă nu aflu acum, s-ar putea să nu aflu niciodată. Vreau să-ţi cer un serviciu.

Higgins o privi fix. Anna îi simţi iritarea.

— Vreau să-ţi cer să jupoi cadavrul.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu glumesc.

— E cazul să-ţi amintesc, agent Navarro, că văduva doreşte o ceremonie funerară cu sicriul deschis.

— Nu se văd decât mâinile şi faţa, nu?

Să jupoaie cadavrul însemna să înlăture toată pielea, în fâşii largi, ca să poată fi cusută la loc. Asta le-ar fi permis examinarea ţesutului subcutanat. Uneori, era unica modalitate de-a descoperi urme de injecţii.

— Asta dacă nu ai obiecţii, spuse Anna.

Higgins roşi. Întoarse cadavrul, luă bisturiul şi începu să înlăture pielea.

Anna nu rezistă şi ieşi pe coridor. Ron Arsenault se apropie, ţinând în mână o cană uriaşă cu cafea.

— Încă se mai taie şi se spintecă acolo? întrebă el, ceva mai bine dispus.

— Chiar mai rău. Jupuim pielea.

— Nici dumneata nu poţi suporta?

— Mă duc până la toaletă.

Sergentul o privi sceptic.

— Bănuiesc că n-ai avut noroc până acum.

Ea scutură din cap, încruntată.

— Voi, yankeii, nu credeţi în bătrâneţe?

— Mă întorc imediat, zise ea cu răceală.

Se stropi pe faţă cu apă rece, dându-şi seama prea târziu că nu existau prosoape de hârtie. Bodogăni şi intră într-o cabină, de

unde rupse nişte hârtie igienică. Privindu-se în oglindă, observă cearcănele întunecate de sub ochi. Se machie şi se întoarse la Arsenault, simţindu-se puţin mai înviorată.

— Te-a chemat medicul, spuse Arsenault grăbit, Higgins ţinea sus o bucată de piele îngălbenită de vreo opt centimetri pătraţi, ca pe un trofeu.

— Ai noroc că am jupuit şi mâinile, zise el, o să mă înjure directorul de la pompe funebre.

— Ce e? întrebă Anna, nerăbdătoare.

— Dosul palmei. Ţesutul degetului mare, muşchiul abductor alpolicelui. Priveşte aici.

Ea se apropie, împreună cu Arsenault, dar nu văzu nimic. Higgins luă lupa de pe masa de examinare.

— Vezi umflătura asta mică şi roşie, cam de un centimetru lungime, de forma unei flăcări?

— Da.

— Ăsta-i semn de injecţie. Crede-mă, nu acolo vâră acul o infirmieră ori un doctor. Până la urmă, s-ar părea că am găsit ceva.

10

Bedford, New York

Max Hartman şedea în fotoliul de piele cu spătar înalt, în biblioteca înţesată de cărţi, locul unde-şi primea de obicei vizitatorii. Ben considera ciudat felul în care tatăl său prefera să stea în spatele barierei formate de imensul birou de mahon tapiţat cu piele, chiar şi atunci când se întâlnea cu propriul său fiu.

În fotoliul imens, bătrânul, cândva înalt şi puternic, arăta; pricăjit – o imagine cu siguranţă diferită de cea pe care-ar fi vrut s-o prezinte. Ben stătea într-un fotoliu de piele din faţa: Biroului.

— Când ai sunat, mi s-a părut că voiai să discutăm despre ceva, spuse Max.

Vorbea cu un accent anglo-american cultivat, influenţa germanei fiind greu de detectat. În tinereţe, Max Hartman, luase lecţii de vorbire corectă şi elocinţă, de parcă ar fi vrut să şteargă toate urmele trecutului său.

Ben se uită cu atenţie la tatăl lui înainte de a-i răspunde, încercând să-l înţeleagă. *Totdeauna ai fost o enigmă pentru mine. Distant, imposibil de cunoscut.*

— Aşa e, zise el.

Un străin care-l vedea prima oară pe Max Hartman ar fi remarcat capul mare, pleşuv, împestriţat cu pete maronii, de bătrâneţe, urechile mari şi cărnoase, ochii apoşi, maxilarul proeminent, nările în permanenţă dilatate. În ciuda transformărilor provocate de vârstă, era evident că fusese cândva un bărbat frumos.

Ca de obicei bătrânul purta un costum de comandă, croit pentru el la Savile Row, în Londra. Cămaşa albă, scrobită, cu iniţialele brodate pe buzunarul de la piept, o cravată din rips albastru cu auriu, butoni din aur masiv completau ţinuta. Deşi era duminică dimineaţa, Max era îmbrăcat ca pentru o întrunire a consiliului de administraţie.

Ciudat cum se modifică percepţiile cu timpul, îşi zise Ben.

Uneori, îl vedea pe tatăl lui aşa cum era acum, bătrân şi fragil; alteori, îl privea cu ochii unui copil intimidat.

Adevărul era că Ben şi Peter fuseseră întotdeauna puţin speriaţi de tatăl lor. Max Hartman intimida în general oamenii; de ce ar fi făcut excepţie fiii lui? Nu era uşor să fii fiul lui Max, să-l iubeşti şi să-l înţelegi. Era ca şi cum ai fi învăţat o limbă străină complicată, una pe care Peter nu putuse ori nu voise s-o înveţe.

Lui Ben îi trecu brusc prin minte expresia dură a lui Peter atunci când îi dezvăluise ceea ce descoperise despre Max. Apoi imaginea lui Peter făcu loc unui şuvoi de amintiri legate de fratele său. Simţi un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi.

Nu te gândi, îşi spuse el. *Nu le gândi la Peter. Aici, în casa asta, unde ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea şi ne-am hârjonit, am conspirat în şoaptă la miezul nopţii, am ţipat, am râs şi-am plâns.*

Peter e mort, iar acum trebuie să înduri totul de unul singur.

Ben nu ştia cum să înceapă, cum să abordeze subiectul, în avionul cu care plecase de la Basel plănuise cum să-l înfrunte pe tatăl său, dar în clipa aceea uitase totul. Ştia doar că nu-i va spune nimic despre Peter, despre reapariţia şi asasinarea lui. Ce rost avea? De ce să-l tortureze pe bătrân? Max Hartman ştia că Peter murise cu ani în urmă. De ce să-l tulbure?

Îl lăsă pe tatăl lui să vorbească despre afaceri, să-l întrebe de conturile pe care le administra. Bătrânul e încă ager la minte, îşi zise Ben. Trebuia să schimbe subiectul, dar nu era uşor, nici elegant să spună: Apropo, tată, ai fost cumva nazist? Nu te superi că întreb?

În cele din urmă, Ben se hotărî să atace:

— Cred că vizita în Elveţia m-a făcut să înţeleg cât de puţin ştiu despre… despre perioada petrecută de tine în Germania…

Ochii tatălui său părură să se mărească în spatele lentilelor. Se aplecă în faţă.

— Ia spune, de unde interesul ăsta neaşteptat pentru istoria familiei?

— Cred că din pricina vizitei mele în Elveţia. Mi-a amintit de Peter. Pentru prima oară după moartea lui m-am dus acolo.

Bătrânul îşi privi mâinile.

— Eu nu stăruiesc asupra trecutului, ştii asta. N-am făcut-o niciodată. Privesc doar înainte. Nu-i nimic de spus. Am fost dus acolo, am avut norocul să supravieţuiesc şi m-au eliberat la 29 aprilie 1945. N-o să uit niciodată ziua asta, dar de acea perioadă

a vieţii mele prefer să nu-mi amintesc.

Ben trase adânc aer în piept, apoi lansă atacul. Era conştient de faptul că relaţia cu tatăl lui avea să fie alterată pentru totdeauna, că vălul urma să tic sfâşiat.

— Numele tău nu se află pe lista prizonierilor eliberaţi de aliaţi.

Era o cacealma. Urmări reacţia tatălui său. Max îl privi îndelung şi, spre surprinderea lui, zâmbi.

— Trebuie să fii totdeauna precaut cu documentele. Listele sunt întocmite în grabă, în perioade de haos total. Unele nume sunt ortografiate greşit, altele omise. Dacă numele meu lipseşte de pe vreo listă întocmită de cine ştie ce sergent american, ce-i cu asta?

— Dar n-ai fost la Dachau, nu-i aşa? întrebă calm Ben. Tatăl lui răsuci încet fotoliul, întorcându-i spatele lui Ben.

Când vorbi, glasul lui era ascuţit:

— Ce lucru straniu poţi să spui.

Ben simţea cum i se strânge stomacul.

— Dar adevărat, nu?

Max întoarse fotoliul. Chipul lui era lipsit de expresie, însă o pată roşie îi apăruse pe obrajii pământii.

— Există oameni care şi-au făcut o profesiune din contestarea faptului că Holocaustul a avut loc. Aşa-zişii istorici, scriitori… publică articole şi cărţi în care susţin că toată povestea a fost o farsă, că n-au fost ucişi milioane de evrei.

Ben îşi simţi gura uscată.

— Ai fost locotenent în SS. Numele tău apare pe un document – un document de asociere, unde sunt trecuţi membrii unui consiliu de directori ai unei companii secrete. Tu ai fost trezorierul.

Când bătrânul răspunse, o tăcu în şoaptă.

— N-o să ascult aşa ceva, zise el.

— Îi adevărat, nu?

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— De-aceea n-ai povestit niciodată despre Dachau. N-ai trecut niciodată pe acolo. Ai fost un nazist.

— Cum poţi spune aşa ceva? zise bătrânul cu glas aspru. Cum e posibil să crezi aşa ceva? Cum îndrăzneşti să mă insulţi în felul ăsta!

— Documentul ăla… e în Elveţia. Contractul de asociere, întregul adevăr e acolo.

Ochii lui Max Hartman aruncau fulgere.

— Cineva ţi-a arătat un document fals, menit să mă discrediteze. Iar tu, Benjamin, ai preferat să crezi asta. Adevărata întrebare e: pentru ce?

Ben simţea cum totul începe să se învârtă în jurul lui.

— *Pentru că mi-a spus Peter*! răcni el. Acum două zile, în Elveţia. El a găsit documentul şi a aflat adevărul. Peter a aflat ce-ai făcut. Încerca să ne protejeze de consecinţe.

— *Peter...? icni* Max.

Expresia de pe chipul tatălui său îl speria, însă Ben continuă:

— El mi-a vorbit despre corporaţia asta şi despre cine ai fost tu în realitate. Îmi spunea toate astea când a fost *împuşcat mortal.*

Faţa lui Max Hartman devenise palidă, iar mâna noduroasă aşezată pe birou tremura vizibil.

— Peter a fost ucis *sub privirile mele.* Ben aproape că scuipă cuvintele: Fratele meu, fiul tău... încă o victimă de-a ta.

— *Minciuni*! strigă Max.

— Nu, spuse Ben. E adevărul. Ceva ce-ai ascuns de noi toată viaţa.

Brusc, vocea lui Max deveni o şoaptă.

— Vorbeşti despre lucruri pe care n-ai cum să le înţelegi. Făcu o pauză. Conversaţia asta s-a încheiat.

— Am înţeles cine eşti *tu,* zise Ben. Şi sunt dezgustat.

— *Pleacă,* strigă Max Hartman, arătându-i uşa cu o mână tremurândă.

Ben îşi imagină acelaşi braţ ridicat într-un salut SS, într-un trecut insuficient de îndepărtat. Niciodată îndeajuns de îndepărtat. Brusc îşi aminti cuvintele adesea citate ale unui scriitor: *Trecutul nu e mort. Nici măcar nu e trecui.*

— *Ieşi afară*! strigă cu glas tunător tatăl lui. Ieşi afară din casa asta!

Washington, D.C.

Cursa Air Canada, venind de la Nova Scoţia, sosi pe Aeroportul Naţional Reagan după-amiază târziu. Taxiul opri în faţa blocului Adams-Morgan, unde locuia Anna, puţin înainte de ora şase. Era deja întuneric.

Anna se întorcea întotdeauna cu plăcere în apartamentul ei, singurul loc în care se simţea deplin stăpână pe situaţie.

Ieşind din ascensor, se întâlni cu un vecin, Tom Bertone. Tom şi soţia lui, Danielle, erau avocaţi – amândoi puţin prea exuberanţi, puţin prea prietenoşi, însă destul de simpatici.

— Hei, Anna, m-am întâlnit azi cu fratele tău mai mic, zise el. Cred că de-abia a sosit în oraş. Un băiat foarte drăguţ.

Uşile liftului se închiseră în urma lui înainte ca Anna să poată spune ceva.

Frate? Ea nu avea nici un frate.

Se opri lângă uşa apartamentului şi scoase pistolul, un Sig-Sauer de 9 mm. Ţinându-l într-o mână, răsuci cheia în broască cu cealaltă. În apartament era întuneric. Amintindu-şi antrenamentele din tinereţe, recurse la tactica standard E&C – eschivă şi căutare. Agenţii de teren învăţau tehnica asta în cadrul şedinţelor de antrenament, însă ei nu-i trecuse niciodată prin minte că avea s-o aplice în propriul ei apartament, în casa ei, în *sanctuarul* ei.

Închise uşa încetişor. În clipa următoare sesiză ceva ciudat. Apoi îşi dădu seama că mirosea a fum de ţigară. Mirosul era prea slab ca să provină de la o ţigară aprinsă. Probabil că venea de la hainele cuiva care fuma.

Cineva fusese în apartamentul ei.

În lumina slabă a lămpilor de pe stradă, mai observă ceva: unul dintre sertarele cartotecii ei era uşor întredeschis. *Cineva căutase prin lucrurile ei.*

Sângele îi îngheţă în vine.

Dinspre baie venea un curent de aer: fereastra fusese lăsată deschisă.

Apoi auzi un zgomot slab – scârţâitul aproape imperceptibil al unui pantof cu talpă de cauciuc pe dalele din baie. *Intrusul mai era acolo.*

Aprinse lumina şi se răsuci ghemuindu-se cu pistolul ridicat. Slavă Cerului că era un model mai mic, care se potrivea mai bine cu mâinile ei decât tipul standard. Intrusul nu se vedea, însă, apartamentul fiind mic, nu existau prea multe locuri unde să se ascundă. Se ridică în picioare şi, respectând regula perimetrului – *îmbrăţişează pereţii,* obişnuiau să spună instructorii ei – îşi croi drum spre dormitor.

Simţi mişcarea aerului cu o clipă înainte ca arma să-i fie smulsă din mâini de o lovitură puternică. De unde pornise?

Din spatele biroului? Al dulapului cu fişe? Pistolul căzu cu zgomot pe podeaua camerei de zi.

Recuperează-l prin orice mijloace.

Brusc, fu lovită din spate şi aruncată în uşa dormitorului cu o bufnitură surdă. Rămase încremenită şi agresorul se dădu câţiva paşi înapoi.

Anna desluşi silueta suplă a unui adolescent. Muşchii proeminenţi erau încordaţi sub tricoul negru, mulat pe corp, dar tânărul nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

Asta n-avea nici o logică.

Încet, cu grijă, Anna se ridică în picioare şi porni, cu o nepăsare simulată, spre canapeaua de culoarea fulgilor de ovăz. Patul gri-albăstrui al pistolului se profila abia vizibil de sub pliul tapiţeriei.

— Furtul din locuinţe e o problemă serioasă în cartierul ăsta, nu-i aşa? zise bărbatul-bălai, cu ironic. Părul lui negru, lucios, era tuns scurt, iar trăsăturile regulate erau lipsite de fermitate. Statisticile *sânt şocante.*

Nu prea semăna cu delincvenţii care bântuiau prin sud-estul Washingtonului. Dacă i s-ar fi cerut părerea, Anna ar fi spus că individul nu era american get-beget: i se părea că detectase un uşor accent irlandez.

— Aici nu e nimic de valoare, spuse Anna, încercând să pară calmă. Trebuie să fi aflat asta până acum. Nici unul dintre noi nu are nevoie de necazuri. Îşi dădu seama că mâna îi amorţise după lovitura primită. Fără să-l scape din ochi, mai făcu un pas spre canapea şi adăugă pe un ton detaşat: La ora asta n-ar trebui să fii la şcoală?

— Nu trimite niciodată un bărbat să facă treaba unui puşti, răspunse el bine dispus.

Brusc, el îi trase încă un pumn, iar Anna zbură înapoi. Lovitura administrată drept în plex o lăsă cu răsuflarea tăiată.

— Ştiai, continuă tânărul intrus, că *proprietarii* de arme sunt cei ucişi de ele? Încă o statistică la care merită să te gândeşti. Niciodată nu poţi fi destul de atent.

Nu era un hoţ. Nici nu vorbea ca un hoţ. Dar ce căuta? Închise ochii preţ de o clipă, făcând un inventar mintal al apartamentului ei sărac mobilat: hainele, lămpile, aparatul pentru controlul umidităţii... *generatorul M26. Trebuie să încerc să-l găsesc!* Precis că puştiul a căutat cu atenţie peste tot, dar funcţionarea acelui dispozitiv nu era limpede pentru cei nefamiliarizaţi cu el.

— O să-ţi dau bani, spuse ea şi se întoarse către birou, pentru a deschide sertarele. O să-ţi dau bani, repetă ea.

Unde pusese generatorul? Maţ funcţiona oare? Trecuseră cel puţin doi ani de când îl avea. Îl găsi în sertarul mare din mijloc, lângă o cutie roşie de carton în care-şi ţinea cecurile.

— În regulă, zise ea, i-am găsit.

Când se întorsese cu faţa spre el, ţinea strâns în mână generatorul M26 Tasertron. Îl porni şi un zgomot ascuţit indică faptul că dispozitivul era încărcat.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie, spuse ea. Ăsta-i un generator M26, cel mai puternic dintre cele care se fabrică. Dispari de-aici sau o să-l folosesc. Douăzeci şi cinci de mii de volţi or să scoată untul din tine.

Tânărul începu să se depărteze de ea, retrăgându-se către baie.

În clipa în care năucitoarea armă ar fi fost activată, încărcătura ar fi declanşat contactorii – două sârme subţiri, cu capete de trei mm. Electricitatea descărcată ar fi avut o tensiune suficientă pentru a-l imobiliza o vreme.

Anna îl urmă spre baie. Intrusul *nu avea* experienţă; retrăgându-se în încăperea strimtă, putea să fie încolţit. O mişcare greşită, eroarea unui amator. Răsuci butonul generatorului la maximum; n-avea rost să-şi asume riscuri în momentul ăsta. Dispozitivul din mâna ei bâzâia şi pocnea. Un arc electric albastru se formase între cei doi electrozi. O să ţintească în stomac.

Brusc auzi zgomotul apei curgând din robinetul deschis la maximum. *Ce dracu' avea de gând?* Se năpusti în baie, ţinând generatorul în faţa ei şi-l văzu pe bărbatul-copil întorcându-se spre ea cu ceva în mână. Îi pricepu jocul prea târziu. Era duza de la duşul ei. Acesta aruncă un şuvoi de apă în direcţia ei, apă care în condiţii normale ar fi fost inofensivă. Anna lăsă din mână generatorul. Un fulger electric se arcui dinspre dispozitiv către bustul ei ud, un fulger albastru, torturant. Grupele majore de muşchi i se contractară şi ea se prăbuşi pe podea.

— A fost amuzant, zise tânărul pe un ton neutru. Dar e deja târziu. Ne vedem altădată.

Anna îl privi neputincioasă cum se caţără pe fereastra de la baie şi dispare pe scara de incendiu.

După ce îşi reveni, sună la poliţia municipală. Când sosiră, poliţiştii îi puseră întrebările obişnuite, se sfătuiră dacă să

clasifice incidentul drept violare de domiciliu ori furt şi cam atât.

Anna se uită la ceas. Era opt scara. Formă numărul de-acasă al lui David Denneen.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse ea, voiam să te întreb dacă e liberă camera voastră de oaspeţi? Se pare că apartamentul meu tocmai s-a transformat în locul unei infracţiuni.

— Locul unei… Iisus*se, zise* Denneen. Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi explic mai târziu. Scuze pentru neplăcuta surpriză.

— Ai mâncat? Vino încoace imediat. O să mai punem un tacâm.

David şi Ramon locuiau într-un bloc construit înainte de război, lângă Dupont Circle. Drumul cu taxiul dură cincisprezece minute. Apartamentul, destul de mic, era frumos mobilat. După aromele plăcute care o întâmpinară când intră în casă – ardei iute, anason, chimion – Anna ghici că Ramon pregătea unul din sosurile lui mexicane.

Cu trei ani în urmă, Denneen, un tânăr agent, lucrase sub comanda ei. Învăţa repede, făcea treabă bună şi avusese câteva succese; supraveghease un asistent special al Casei Albe la ambasada Qatarului, pistă ce dusese la anchetarea unui caz major de corupţie. Anna anexase la dosarul lui rapoarte favorabile, dar aflase curând că Arliss Dupree, în calitate de director al serviciului, adăugase propriile sale evaluări „potrivite”. Erau vagi, însă acuzatoare ca intenţie: Denneen nu avea „stofă de agent guvernamental”. Îi lipsea „tăria de caracter” necesară unui anchetator BIS, era „moale”, „posibil nestatornic”, „frivol”. „Atitudinea lui era imprevizibilă.” O înşiruire de absurdităţi, camuflajul birocratic al unei ostilităţi viscerale, efectele unor prejudecăţi.

Anna se împrietenise atât cu David, cât şi cu Ramon, pe care îl cunoscuse când intrase la Kramerbooks, pe Connecticut Avenue şi-i văzuse târguind împreună. Ramon era un bărbat scund, cu un chip luminos şi o dantură albă, strălucitoare, care contrasta cu tenul măsliniu şi lucra ca administrator la programul local Hrană pe Roţi. Se plăcuseră imediat. Ramon insistase ca Anna să cineze cu ci în acea scară şi ea acceptase. Fusese o întâlnire plăcută, în parte graţie excelentei *paella* pregătite de Ramon, dar şi datorită conversaţiei relaxate şi tachinărilor nevinovate. Anna le invidia intimitatea firească şi afecţiunea.

David avea trăsături puternice şi un păr de culoarea nisipului.

Era un bărbat înalt, de o frumuseţe aspră şi Ramon observase felul în care Anna se uita la el.

— Ştiu ce gândeşti, îi mărturisi el la un moment dat, în timp ce David pregătea băuturile întors cu spatele la ei. Gândeşti: „Ce pierdere”.

Anna râse.

— Mi-a trecut prin minte, recunoscu ea.

— Toate fetele spun asta. Ramon zâmbi. Ei bine, pentru mine înseamnă mult.

Câteva săptămâni mai târziu, Anna luase prânzul cu David şi-i explicase de ce nu fusese promovat. Denneen nu se enervă.

— Ştii ceva, zise el, doresc doar să-mi fac meseria. De fapt vreau să plec dracului din serviciul lui Dupree. Se întâmplă să fiu interesat de operaţiuni şi strategie. Eu am doar gradul E-3, aşa că nu pot să-mi aranjez un transfer. În schimb s-ar putea să reuşeşti tu.

Anna trăsese câteva sfori. Asta însemna că-l evitase pe Dupree, ceea ce nu prea-i atrăsese simpatia conducerii BIS. Până la urmă reuşise, iar Denneen nu uitase niciodată serviciul făcut.

Anna îl pusese la curent pe Denneen cu cele întâmplate în apartamentul ei şi, între puiul cu sos mexican preparat de Ramon şi o sticlă de vin, simţi că se relaxează. Se pomeni glumind pe seama faptului că fusese „bătută de un membru al trupei Back Street Boys”.

— Puteai să fii ucisă, zise grav Denneen.

— Dar n-am fost. Ceea ce dovedeşte că nu asta urmărea.

— În fond ce voia?

Anna se mulţumi să ridice din umeri.

— Ascultă, Anna. Ştiu că nu poţi vorbi despre asta, dar poate că are legătură cu noua ta misiune de la SCI. Bătrânul Alan Bartlett a păstrat atâtea secrete de-a lungul anilor, încât n-a suflat o vorbă nici despre cei cu care te-a pus rău.

— El Diablo sabe mas par viejo que por diablo, murmură Ramon. Diavolul ştie multe doar pentru că e bătrân şi nu neapărat pentru că-i diavol.

— Îi o întâmplare? insistă Denneen.

Anna se uită la paharul ei de vin şi dădu din umeri tăcută. Existau şi alte persoane interesate de moartea celor din dosarele Sigma? Nu putea să se gândească acum la asta şi nici nu voia.

— Mai ia nişte *carnitas,* îi sări Ramon în ajutor.

În dimineaţa zilei următoare, Anna fu chemată în biroul lui Bartlett.

— Ce-ai aflat în Nova Scotia? întrebă Bartlett, fără să mai piardă vremea cu politeţuri.

Anna hotărâse să nu-i spună despre intrusul din apartamentul ei. N-avea nici un motiv să creadă că exista vreo legătură cu cazul la care lucra şi se temea că acel episod ar fi putut submina încrederea lui Bartlett în ea. În schimb îi spuse ceea ce era cu adevărat important: semnul de injecţie de pe mâna bătrânului.

Bartlett dădu încet din cap.

— Ce fel de otravă au folosit?

— N-am primit încă rezultatele analizei toxicologice. Durează. Te sun dacă găsesc ceva.

— Crezi sincer că Mailhot a fost otrăvit?

Bartlett părea nervos.

— Cred, zise ea. Pe urmă, mai e şi chestiunea banilor. Acum patru luni, tipului i s-a transferat în cont un milion de dolari.

Bartlett se încruntă.

— De unde?

— N-am idee. Un cont din Insulele Cayman. Apoi urma banilor dispare. Au fost spălaţi.

Bartlett nu făcu nici un comentariu. Anna continuă:

— Am cercetat documentele bancare pe ultimii zece ani şi totul a ieşit la iveală. În fiecare an, Mailhot primea cu regularitate nişte bani în contul lui. Sume care creşteau constant.

— Poate dintr-un parteneriat de afaceri?

— După cum spunea soţia lui, proveneau de la un patron recunoscător.

— Un patron foarte *generos.*

— Unul foarte bogat. Şi foarte *mort.* Bătrânul şi-a petrecut aproape toată viaţa lucrând ca secretar personal al unui bogat baron al presei. Bodyguard, om bun la toate, slujbaş pe viaţă, din câte mi-am dat seama.

— Pentru cine lucra?

— Pentru Charles Highsmith.

Anna urmări cu atenţie reacţia lui Bartlett. Era clar că ştia deja asta.

— Întrebarea e de ce s-au făcut plăţile în străinătate, zise el. De ce nu s-a făcut un transfer direct din averea lui Highsmith?

Anna ridică din umeri.

— E doar una dintre întrebări. Pentru a găsi răspunsul ar trebui

să dăm de urma fondurilor, să vedem dacă ele provin într-adevăr din conturile lui Charles Highsmith. Am mai avut cazuri de bani proveniţi din droguri. Dar nu sunt optimistă.

Bartlett dădu din cap.

— Şi văduva…?

— Nu ne-a fost de ajutor. S-ar putea să ascundă ceva, dar, din câte mi-am dat seama, nu ştie prea multe despre afacerile soţului ei. Părea convinsă că el o luase razna. Ne-a spus că era unul dintre cei care credeau că moartea lui Highsmith ar fi putut să nu se datoreze unui accident.

— Nu, zău.

— Şi dumneata crezi acelaşi lucru? E limpede că ştiai de legătura dintre Highsmith şi Mailhot. Avea şi el un dosar Sigma?

— Asta-i irelevant.

— Iartă-mă, dar va trebui să-mi permiţi să apreciez eu cât de irelevant este. Am senzaţia că puţine lucruri din cele pe care ţi le-am raportat sunt noutăţi pentru dumneata.

Bartlett încuviinţă.

— Highsmith făcea parte din Sigma. Highsmith pare să fi avut mare încredere în Mailhot.

— Iar acum, sunt nedespărţiţi, zise Anna pe un ton sumbru.

— Ai făcut o treabă excelentă la Halifax, zise Bartlett. Sper că ştii asta. Şi mai sper că nu ţi-ai despachetat lucrurile. Se pare că avem un caz nou.

— Unde?

— În Paraguay. La Asuncion.

Un caz nou. Cuvintele erau în egală măsură şocante şi descurajante. În acelaşi timp, maniera arbitrară a Fantomei de a-i furniza informaţii îi dădea un sentiment de frustrare şi de nelinişte. Studie chipul bărbatului din faţa ei, aproape admirându-i completa opacitate. Ce ştia el? Ce nu-i spunea? Şi de ce?

11

St. Gallen, Elveţia

Ben Hartman petrecuse ultimele două zile călătorind: de la New York la Paris, de la Paris la Strasbourg. La Paris, luase o cursă de legătură până la Mulhouse, Franţa, lângă frontiera cu Germania şi Elveţia. Acolo închinase o maşină cu care se dusese la aeroportul regional Basel-Mulhouse.

În loc să treacă în Elveţia, cum ar fi fost firesc, închinase un mic avion pentru a ajunge în Liechtenstein. Nici funcţionarul de la agenţia de închirieri, nici pilotul nu-i puseseră întrebări. De ce-ar fi dorit un om de afaceri prosper să intre în ducatul Liechtenstein, un cunoscut loc de spălare a banilor, într-o manieră greu de depistat, neobişnuită, evitând punctele vamale de la frontieră? Pentru cei de-acolo, funcţiona regula: *nu pune întrebări.*

Când ajunse în Liechtenstein, era aproape unu noaptea, îşi petrecu restul nopţii într-o mică pensiune de lângă Vaduz, iar în dimineaţa zilei următoare plecă să caute un pilot dispus să-l treacă graniţa elveţiană fără ca numele lui să apară pe vreo declaraţie vamală ori pe o listă de pasageri.

În Liechtenstein, costumul Kiton la două rânduri, cravată Hennes şi cămaşă Charvet erau doar o modalitate de protecţie, nimic mai mult. Ducatul făcea o distincţie clară între localnici şi intruşi, între cei care aveau ceva valoros de oferit şi ceilalţi. Străinii care doreau să devină cetăţeni ai ducatului trebuia să obţină atât aprobarea parlamentului, cât şi pe cea a prinţului.

Ben Hartman ştia să se descurce în astfel de locuri.

La vreo douăzeci de kilometri sud de Vaduz, se afla un câmp de aterizare folosit uneori de oameni de afaceri cu avioane particulare şi elicoptere. Acolo discută cu un tip mai vârstnic, morocănos, membru al echipei de întreţinere de la sol; îi vorbi despre intenţiile lui în termeni vagi, dar în acelaşi timp uşor de înţeles. Fără multă vorbă, omul îi scrise un număr de telefon pe spatele unui formular. Ben îl răsplăti cu generozitate pentru

recomandare, dar când sună la numărul primit, dădu peste un bărbat ce părea beat şi care îl refuză, spunând că avea altă treabă. Ben, *avea* totuşi un nume – Gaspar. Abia la amiază reuşi să se întâlnească cu Gaspar, un tip slab, între două vârste, care-l evalua rapid şi îşi exprimă pretenţiile exorbitante. Într-adevăr, pilotul câştiga bani frumoşi ducându-i în Elveţia pe oamenii de afaceri, fără să lase urme pe monitoarele controlorilor de trafic. Erau perioade când anumiţi lorzi ai drogurilor, potentaţi africani sau intermediari din Orientul Mijlociu voiau să facă operaţiuni bancare fără ştiinţa autorităţilor. Pilotul presupuse că Ben avea intenţii similare. După o jumătate de oră, pe când se pregătea de plecare, Gaspar află că se iscase o furtună deasupra localităţii St. Gallen şi vru să anuleze zborul. Câteva bancnote de o sută de dolari îl făcură însă să se răzgândească.

În vreme ce avionul bimotor sălta prin curenţii de aer de deasupra Alpilor, taciturnul pilot deveni aproape volubil.

— De unde mă trag eu, e o vorbă. *Es ist bessei; reich zu leben, als reich zu sterben.* Chicoti şi traduse: E mai bine să trăieşti bogat decât să mori bogat…

— Dumneata vezi-ţi de pilotat, zise Ben plictisit.

Se întreba dacă nu cumva precauţiile pe care şi le luase erau exagerate, dar avea idee până unde se întindea puterea celor care-i uciseseră fratele şi-l angajaseră pe omul cunoscut de el drept Jimmy Cavanaugh să-l omoare. În orice caz n-avea de gând să îi ajute.

La St. Gallen, Ben făcuse autostopul. Un agricultor care livra legume la pieţe şi restaurante îl luă în maşină. Fermierul îl cercetase cu privirea, nedumerit, dar Ben îi spuse că maşina lui se defectase. Îşi continuă drumul după ce închirie o maşină şi se îndreptă spre comunitatea izolată de fermieri de la Mettlenberg. Dacă avionul îl hurducase în aer, mersul cu maşina nu se dovedi mai liniştit. Ploaia care cădea acoperea parbrizul cu o pânză de *apă.* Ştergătoarele se mişcau rapid, însă fără folos. Ploua torenţial şi afară se lăsase întunericul. Ben abia vedea la câţiva metri în faţa lui. Traficul fiind intens şi drumul îngust, îl obligau să conducă încet.

Se afla într-o zonă izolată, slab populată din nord-estul Elveţiei, în cantonul St. Gallen, nu departe de lacul Constance. Când ploaia se mai domolea, reuşea să vadă fermele agricole ce se succedau pe ambele părţi ale drumului. Cirezi de vite, turme de oi, hectare de pământ cultivat. Construcţii masive, primitive,

cu grajduri şi hambare acoperite cu paie.

În timp ce conducea, îl copleşiră sentimente contradictorii: o profundă tristeţe, dar şi o furie aproape violentă. În faţă apăru un pâlc de clădiri, probabil satul Mettlenberg. Ploaia se transformase în burniţă. Ben văzu ruinele unui castel medieval, cândva fortificat. Se mai zăreau un grânar vechi şi o biserică de la începutul secolului şaisprezece, închinată Sfintei Maria. Casele din piatră erau pitoreşti, cu faţade din lemn şi acoperişuri roşii.

Peter îi spusese că Liesl, iubita lui, candidase pentru un post liber la un mic spital din zonă. Verificase: exista un singur spital pe o rază de mai mulţi kilometri – *Regionalspital Sankt Gallen Nord.*

La mică distanţă de „centrul oraşului” se înălţa o clădire oarecum modernă, din cărămidă roşie care adăpostea Spitalul regional. Găsi o staţie de benzină, parcă maşina şi se duse la un telefon public.

Când răspunse telefonistul de la centrala spitalului, Ben spuse încet, în engleză:

— Vreau să vorbesc cu pediatrul. Copilul meu e bolnav. N-avea rost să folosească germana lui de turist, de vreme ce-l trăda accentul american.

Peter spusese că spitalul o angajase pe Liesl fiindcă „aveau nevoie de un pediatru”. Se îndoia că existau mai mulţi într-un spital atât de mic.

— Vă fac legătura cu… ăă… *Notfallstation,* domnule Urgenţa…

— Nu, îl întrerupse repede Ben. Vreau să vorbesc direct cu pediatrul. Aveţi mai mulţi?

— Doar unul, domnule, însă acum nu e aici. Doar unul! Ben jubila. S-ar părea că o găsise.

— Da, o femeie pe nume Liesl-nu-ştiu-cum, nu-i aşa?

— Nu, domnule. Din câte ştiu eu, nu e nici o Liesl aici. Pediatrul e doctoriţa Margarethe Hubli, dar, cum vă spuneam, nu e la spital. Să vă fac legătura…

— Trebuie să fie o eroare. Ăsta-i numele care mi-a fost dat. A existat vreo doctoriţă numită Liesl, care-a plecat recent?

— Din câte ştiu eu, nu, domnule.

Eşec total.

Îi veni o idee. S-ar fi putut ca doctoriţa Hubli s-o fi cunoscut pe Liesl şi să ştie unde se dusese.

— Există vreun număr de telefon la care o pot găsi pe doctoriţa Hubli?

— Mă tem că nu vă pot da numărul ei de-acasă, domnule, dar dacă aduceţi copilul la spital…

— Puteţi să-i transmiteţi un mesaj pe pager din partea mea?

— Da, domnul, asta pot să fac.

— Mulţumesc.

Ben îi dădu numărul telefonului public şi un nume fals. După cinci minute, telefonul sună.

— Domnul Peters? întrebă o voce de femeie în engleză.

— Mulţumesc că m-aţi sunat, doamnă doctor. Sunt american şi mă aflu aici cu nişte prieteni. Încerc să găsesc o doctoriţă despre care cred că a lucrat la Spitalul regional. Mă întrebam dacă o cunoaşteţi cumva – o chema Liesl.

Urmă o pauză, o pauză *prea* lungă.

— Nu cunosc nici o Liesl, zise doctoriţa.

Minţea ca s-o protejeze pe Liesl? Ori aşa i se păruse lui.

— Sunteţi sigură? insistă Ben. Mi s-a spus că a lucrat acolo o doctoriţă pe nume Liesl şi e important să dau de ea. E o chestiune de familie.

— Ce „chestiune de familie”?

Bingo. O proteja cu siguranţă pe Liesl.

— E vorba despre… fratele ei, Peter.

— Fratele… ei? Doctoriţa părea încurcată.

— Spuneţi-i că numele meu e Ben.

Urmă o altă pauză lungă, după care femeia întrebă:

— Unde sunteţi?

Trecură doar douăzeci de minute şi un mic Renault roşu opri la staţia de benzină.

O femeie scundă, îmbrăcată într-o manta largă de ploaie, jeanşi murdari de noroi şi ghete, coborî din maşină şi trânti portiera. Zărindu-l pe Ben, se apropie. Ben observă că era o adevărată frumuseţe. Sub gluga mantalei îi văzu părul castaniu închis, tuns scurt, ochii albaştri, luminoşi şi tenul alb ca laptele. Femeia îl privea încordată, speriată.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse el. O cunoaşteţi cu siguranţă pe Liesl. Eu sunt fratele geamăn al soţului ei.

— Doamne Sfinte, şopti ea, semeni perfect cu el. Parcă aş vedea o *fantomă.* Chipul i se schimonosi brusc. Doamne, icni ea, izbucnind în plâns, a fost atât de atent! Atâţia… atâţia ani….

Ben o privi nedumerit.

— Nu s-a întors acasă în seara aceea, continuă ea. Am rămas trează până târziu, îngrijorată, îngrozită. Îşi acoperi faţa cu

mâinile. Şi pe urmă a venit Dieter şi mi-a spus ce se întâmplase…

— Eşti Liesl, şopti Ben.

— O, Doamne! gemu ea. Era… era un om atât de bun. L-am iubit aşa de mult.

Ben o luă în braţe, încercând s-o liniştească şi simţi lacrimile curgându-i pe obraji.

Asuncion, Paraguay

Anna fu oprită la vamă de un oficial paraguayan cu o faţă rotundă, îmbrăcat într-o cămaşă albastră cu mâneci scurte.

După culoarea părului şi trăsături îşi dădu seama că omul, asemenea majorităţii paraguayenilor, era metis.

Bărbatul o măsură cu privirea, apoi îi ceru să deschidă sacoşa. Îi puse câteva întrebări într-o engleză aproximativă, după care vădit dezamăgit îi tăcu semn să treacă.

Se simţea ca un infractor care studia terenul unde urma să dea viitoarea lovitură. Instrucţiunile federale cereau ca un agent aflat în străinătate să se prezinte la Ambasada americană, ceea ce ea nu va face. Riscul scurgerii de informaţii era prea mare. Dacă va avea necazuri, va discuta ulterior despre încălcarea protocolului.

În holul aglomerat al aeroportului găsi un telefon public şi îşi prelua mesajele.

Primise unul de la Arliss Dupree, care voia să ştie când se va întoarce la BIS. Cel de-al doilea era de la sergentul Arsenault, care a anunţa că primise rezultatele analizei toxicologice, fără a preciza ce conţineau.

Sună la sediul PRCC din Ottawa şi trebui să aştepte vreo cinci minute până Ron Arsenault fu găsit.

— Ce faci acolo, Anna?

— N-au găsit nimic, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Nu avea aerul că-i părea rău. Cred că ai pierdut timpul aici.

— Eu nu cred. Încerca să-şi ascundă dezamăgirea. Semnul de injecţie e important. Te deranjează dacă vorbesc şi eu cu toxicologul?

Ron ezită o clipă.

— Nu văd de ce n-ai vorbi, dar asta n-o să schimbe nimic.
— M-aş simţi mai bine.
— Sigur, de ce nu?
Arsenault îi dădu un număr din Halifax şi numele toxicologului – Denis Weese. Anna îl sună imediat.
— Am efectuat toate testele pe care le-ai cerut şi încă vreo câteva, zise Weese pe un ton defensiv.
Ea încercă să şi-l imagineze: precis că era mic şi chel.
— Îţi sunt recunoscătoare.
— Să ştii că au fost extrem de costisitoare.
— O să le plătim, însă vreau să te întreb ceva: există substanţe toxice care ajungând în sângele cerebral nu se mai întorc în organism?
Arthur Hammond, expertul ei în otrăvuri, îi sugerase în treacăt o asemenea explicaţie.
— Presupun că există.
— S-ar putea găsi în măduva spinării?
— N-aş băga mâna-n foc, dar e posibil.
Omul nu era cooperant: nu-i aprecia ipotezele. Anna aşteptă şi, pentru că el tăcea, avansa o idee:
— Ce spui de o puncţie în măduva spinării?
— Nu se poate.
— De ce nu?
— În primul rând, e aproape imposibil să faci o puncţie a măduvei spinării pe un cadavru. Nu e presiune. Lichidul n-o să iasă. În al doilea rând, cadavrul a fost luat.
Anna îşi muşcă buza de jos.
— A fost înmormântat?
— Ceremonia funerară are loc azi după-amiază. Corpul neînsufleţit a fost trimis la serviciul de pompe funebre, înmormântarea va fi mâine dimineaţă.
— Dar te poţi duce acolo, nu-i aşa?
— Teoretic, da. Dar pentru ce?
— Ochiul – lichidul ocular – nu are aceeaşi compoziţie ca măduva spinării?
— Ba da.
— Poţi extrage lichid ocular, nu?
Urmă o pauză.
— Dar n-ai cerut asta, spuse toxicologul.
— Tocmai am cerut-o, i-o întoarse Anna.

Mettlenberg, St. Gatten, Elveţia

Liesl tăcea. Lacrimile care-i umeziseră obrajii începeau să se zvânte. Stăteau pe scaunele din faţă ale maşinii ei.

Era mai prudent, spusese ea după ce-şi recăpătase calmul.

Se auzea doar zgomotul maşinilor ce goneau pe şosea şi, din când în când, claxonul vreunui camion. Într-un târziu Liesl vorbi:

— Nu eşti în siguranţă aici.

— Mi-am luat măsuri de precauţie.

— Dacă te vede cineva cu mine…

— O să creadă că sunt Peter, soţul tău…

— Dar dacă cei care l-au ucis au dat de urma mea…

— Dacă ar fi dat de urma ta, n-ai mai fi aici, spuse Ben.

Ea tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Cum ai ajuns aici?

Ben îi relată despre avioanele particulare şi maşinile pe care le schimbase, despre ruta lui ocolită. Ştia că pe Liesl prudenţa lui o va linişti. Ea dădu din cap în semn de apreciere.

— Presupun că genul ăsta de măsuri de precauţie a devenit a doua natură pentru tine şi Peter. Peter mi-a spus că tu ai pus la cale falsul lui deces. A fost o idee genială.

— Dacă ar fi fost genială, zise ca cu amărăciune, nu l-ar fi găsit niciodată.

— Nu, eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să vin în Elveţia, să-i scot din bârlog.

— N-aveai de unde să ştii, tu îl credeai mort pe Peter.

Se întoarse cu faţa spre el. Ben o privi admirativ. Nu era de mirare că Peter renunţase la tot ca să trăiască alături de ea. Se simţi atras de ea, dar ştia că n-avea să dea curs niciodată acelui impuls.

— Nu porţi numele tău adevărat, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Toţi prietenii mei de-aici mă cunosc sub alt nume. De fapt, Margarethe Hubli era numele unei mătuşi de-a doua. Mi-am schimbat numele.

Despre Peter ştiau că era un prieten de-al meu, un scriitor canadian pe care-l ajutam. Şi pe el îl cunoşteau sub alt nume. Glasul i se stinse şi privi, dusă pe gânduri, pe fereastră. Peter a păstrat totuşi câteva legături, oameni de încredere. Îi numea „sistemul lui de avertizare timpurie”. Cu câteva zile în urmă, a

primit un telefon şi-a aflat despre baia de sânge de pe Bahnhofstrasse… A înţeles ce se întâmplase. L-am implorat să nu întreprindă nimic, dar el s-a încăpăţânat să acţioneze! Spunea că n-avea de ales. Trebuia să te protejeze. Să te convingă să pleci din ţară. Trebuia să-ţi salveze viaţa, chiar dacă asta însemna să şi-o pună pe-a lui în pericol. O, Doamne, l-am rugat să nu plece. L-am implorat.

Ben îi luă mâna.

— Îmi pare nespus de rău.

— Nici măcar nu-i pot cere cadavrul, nu?

— Nu. Nici unul din noi nu poate.

Ea înghiţi în sec.

— Să ştii că Peter te-a iubit foarte mult.

Îl durea să audă asta.

— Voi doi nu semănaţi doar fizic, *eraţi* identici.

— Nu tocmai.

— Numai un frate geamăn poate spune asta.

— Pe mine nu mă cunoşti. Temperamental, eram total diferiţi.

— Şi doi fulgi de zăpadă sunt diferiţi, dar tot fulgi de zăpadă sunt.

Ben zâmbi.

— Nu mă pot gândi la noi ca la nişte fulgi de zăpadă. Mereu cream necazuri.

Ceva din spusele lui o întrista şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— O, Doamne, de ce l-au ucis? Pentru *ce?* În ce *scop?* El n-ar fi vorbit niciodată, nu era prost!

Ben aşteptă răbdător ca ea să se calmeze.

— Peter mi-a spus că a găsit un document, o listă de nume.
Douăzeci şi trei de nume ale unor oameni politici importanţi şi ale unor industriaşi. „Companii de care ai auzit”, mi-a spus. Zicea că era un contract de asociere, care punea bazele unei organizaţii în Elveţia.

— Da.

— Ai văzut documentul?

— L-am văzut.

— Ţi s-a părut autentic?

— Din câte mi-am dat seama, da. Toate indiciile, pună şi forma literelor, arătau ca ale unor documente din anii patruzeci.

— Unde se află?

Ea îşi muşcă buzele.

— Înainte de-a părăsi Zurich-ul pentru totdeauna, el a deschis un cont bancar şi-a închiriat un seif. Voia să păstreze acolo hârtiile. Bănuiesc că a pus documentul acolo.

— Îi posibil să-l fi ascuns acasă, în cabana voastră?

— Nu, zise ea repede, în cabana noastră nu e nimic.

Ben sesiză reacţia ei.

— A lăsat vreo cheie de la seiful ăla?

— Nu.

— Dacă a deschis contul pe numele lui, cei care-l urmăreau puteau să afle că n-a murit.

— Nu l-a deschis pe numele lui. E pe numele unui avocat.

— Ştii cine e?

— Sigur. Vărul meu, doctor Matthias Deschner. De fapt, e un văr de-al doilea. O rudă destul de îndepărtată, ca să nu se facă legătura cu noi… cu mine. E o persoană de încredere. Are biroul la Zurich, pe St. Annagasse.

— Ai deplină încredere în el.

— Totală. La urma urmei, i-am încredinţat vieţile noastre.

— Dacă persoane cu influenţă, putere şi numeroase legături vor neapărat să obţină documentul ăsta, înseamnă că e extrem de important.

Ben revăzu cu ochii minţii momentul uciderii lui Peter. Simţi că-şi pierde respiraţia: *Peter le stătea în drum, de aceea l-au ucis.*

— Sunt speriaţi că numele lor vor ieşi la iveală, spuse Liesl.

— Câţi or mai fi în viaţă după atâţia ani?

— Mai sunt şi moştenitorii. Oamenii puternici pot avea succesori puternici.

— Dar şi unii care nu sunt aşa de puternici. Trebuie să existe o verigă slabă undeva. Ben făcu o pauză. Toată povestea asta e *absurdă.* Ideea că i-ar păsa cuiva de o corporaţie înfiinţată cu jumătate de secol în urmă… e de-a dreptul *nebunească!*

Liesl zâmbi amar.

— Totul e relativ, nu-i aşa – ce are sens şi ce nu. Cât de mult din viaţa ta bine organizată mai are sens?

În urmă cu o săptămână, Ben îşi petrecea timpul la departamentul de „dezvoltare” de la Hartman Capital Management, cultivând clienţii vechi şi promovând noile proiecte, exploatându-şi farmecul la maximum. Lira o lume în care nu mai putea trăi; multe dintre lucrurile pe care le ştiuse până atunci tăceau parte dintr-o impostură mai vastă, pe care

putea doar spera s-o înţeleagă. *Cavanaugh a fost însărcinat cu supravegherea ta,* spusese Peter. Corporaţia – acest grup Sigma – părea să aibă peste tot agenţi. Să fi fost ăsta motivul pentru care mama lui insistase să se întoarcă la firma familiei după moartea lui Peter? Îşi închipuise că astfel se va afla în siguranţă, protejat de primejdii, de *adevăruri* pe care el de-abia începea să le priceapă?

— Peter a aflat cumva dacă există Corporaţia Sigma?

Ea îşi trecu mâna prin păr cu un gest nervos.

— Am aflat foarte puţine lucruri concrete. Multe sunt doar presupuneri. Noi credem – *credeam* – că există corporaţii – fantomă şi oameni foarte bogaţi care se străduiesc să ascundă originile averilor pe care le deţin. Firmele astea sunt necruţătoare, ca şi oamenii pe care-i finanţează. Nu se încurcă în amănunte cum ar fi moralitatea. De îndată ce au aflat, cine ştie cum, că Peter avea un document care putea dezvălui implicarea lor în Sigma, sau pe cea a părinţilor lor şi s-ar putea să dea în vileag complicatele aranjamente corporatiste din timpul războiului – n-au ezitat să-l ucidă. Nu vor ezita să te omoare şi pe tine sau pe mine. Pe oricine ar putea să-i dea în vileag sau să-i oprească, ori care pur şi simplu *ştie* prea multe despre existenţa lor. Peter ajunsese, însă, la concluzia că indivizii ăştia s-au reunit pentru scopuri mai importante. Să… controleze toată lumea.

— Când am vorbit cu Peter, mi-a spus doar că unii dintre membrii fostei conduceri îşi protejau propriile averi.

— Dacă ar fi avut timp, ţi-ar fi dezvăluit mai mult despre ipotezele lui.

— A vorbit vreodată despre tatăl nostru?

Ea făcu o grimasă.

— A spus doar că era un ipocrit şi un mare mincinos, că nu era supravieţuitor al Holocaustului. Că fusese un membru al SS. Adăugă sarcastic: Sigur, abstracţie făcând de toate astea, Peter îl iubea.

Ben se întrebă dacă sarcasmul ei nu ascundea un dram de adevăr.

— Ascultă, Liesl, vreau să-mi spui cum pot intra în legătură cu vărul tău, avocatul. Denscher…

— Matthias Denscher. Pentru ce?

— Ca să obţin documentul.

— Am zis: pentru *ce?* Ca să fii şi tu ucis?

— Nu, Liesl. N-am de gând să mă las ucis.

— Atunci trebuie să existe un motiv care mie îmi scapă.

— Vreau să-i demasc pe ucigaşi.

Ben se aştepta la o izbucnire de furie şi fu surprins când ea îl întrebă pe un ton cât se poate de calm:

— Vrei să-i răzbuni moartea?

— Da.

În ochii lui Liesl apărură lacrimi. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Dacă o s-o faci… dacă eşti atent, la fel de atent cum ai fost venind încoace, nimic n-o să mă bucure mai mult. Demască-i, Ben. Fă-i să plătească. Îşi şterse lacrimile. Acum trebuie să plec acasă.

Părea calmă, însă Ben îi simţea teama ascunsă. *O s-o fac pentru mine şi pentru tine,* îşi zise el.

— Adio, Liesl, spuse Ben, sărutând-o pe obraz.

— Adio, Ben. Şi fă-i să plătească.

12

Asuncion, Paraguay

Taxiul pe care-l luă Anna de la aeroport era un vechi şi zgomotos Volkswagen. Probabil că nu avea tobă de eşapament. Trecură pe lângă nişte vile în stil colonial spaniol înainte de a ajunge în centrul sufocat de trafic, cu străzi străjuite de arbori şi înţesate de pietoni. Asuncion părea să fi încremenit în perioada anilor ’40. Timpul trecuse pe lângă el.

Hotelul, aflat în centru, era o clădire mică şi sărăcăcioasă de pe strada Colon. În ghidul ci turistic figura cu trei stele, dar era limpede că autorul ghidului fusese mituit. Funcţionarul de la recepţie o întâmpină cu multă căldură când ea i se adresă într-o spaniolă fluentă.

Camera ei avea tavanul înalt, pereţii cojiţi şi, pentru că ferestrele dădeau spre stradă, era incredibil de zgomotoasă. Dacă vrei să treci neobservat, nu te instalezi acolo unde trag americanii, îşi zise ea consolându-se.

După ce îşi despacheta lucrurile, Atina formă numărul de la *Comisaria Centrico* – principala secţie de poliţie – care-i fusese dat.

Nu era o legătură oficială. Căpitanul Luis Bolgorio, un anchetator de la serviciul omucideri al poliţiei paraguayene, solicitase telefonic sprijinul agenţiilor americane în câteva cazuri de crimă. Anna obţinuse numele lui, evitând canalele oficiale, de la un prieten care lucra la FBI. Bolgorio datora agenţilor americani câteva favoruri; la asta se reducea loialitatea lui.

— Ai noroc, domnişoară Navarro, îi spuse căpitanul Bolgorio. Văduva a acceptat să te întâlnească, deşi se află în doliu.

— Minunat. Mulţumesc pentru sprijin.

— E o doamnă bogată şi influentă. Sper s-o tratezi cu tot respectul.

— Sigur. Cadavrul…?

— Nu e de competenţa mea, dar o să aranjez să poţi intra la morga poliţiei.

— Excelent.

— Casa e pe Avenida Mariscal Lopez. Poţi să ajungi acolo cu un taxi. O să iau cu mine documentele pe care le-ai cerut.
Când ne întâlnim?

Anna îşi petrecu următoarea oră studiind dosarul „victimei" – deşi îi venea greu să se gândească la un asemenea infractor ca la o victimă.

Ştia că dosarul pe care i-l dăduse Alan Bartlett conţinea, probabil, singurele informaţii pe care avea să le obţină. Căpitanul Bolgorio o ajuta din obligaţie – serviciu contra serviciu, doar aranjase ca trupul lui Prosperi să fie reţinut la morgă.

Conform spuselor lui Bartlett, Paraguay era faimos pentru lipsa de cooperare în cazurile de extrădare. Timp de multe decenii, fusese un refugiu pentru criminalii de război şi alţi fugari căutaţi în toată lumea. Odiosul şi coruptul său dictator, „preşedinte pe viaţă", generalul Alfredo Stroessner avusese grijă de asta. Existaseră unele speranţe de îmbunătăţire a situaţiei după răsturnarea de la putere a acestuia, în 1989, însă Paraguayul rămânea opac la cererile de extrădare. Iată de ce era locul ideal în care să-şi stabilească reşedinţa un tâlhar bătrân precum Marcel Prosperi. Corsican prin naştere, Marcel Prosperi fusese practic stăpânul Marsiliei în timpul şi după al doilea război mondial, controlând traficul de heroină, de arme şi prostituţia. La scurt timp după încheierea războiului, preciza dosarul de la SCI, fugise în Italia, apoi în Spania şi, în cele din urmă în Paraguay. Aici, Prosperi organizase reţeaua sud-americană de distribuţie a heroinei venite de la Marsilia – aşa-zisa „filieră franceză", răspunzătoare de aducerea „morţii albe" de la Marsilia în Statele Unite, în colaborare cu liderul mafiei americane Santo Trafficante jr. Anna ştia că printre complicii lui Prosperi se numărau unele dintre cele mai înalte oficialităţi. Asta însemna că rămânea foarte periculos, chiar şi după moarte.

În Paraguay, Prosperi îşi crease imaginea unui respectabil om de afaceri – era proprietarul unui lanţ de agenţii pentru vânzarea de automobile. În ultimii câţiva ani, boala îl ţintuise la pat. Murise cu două zile în urmă.

În timp ce se îmbrăca pentru întâlnirea cu văduva lui Prosperi, Anna medita la detaliile cazurilor Prosperi şi Mailhot. Indiferent ce afla de la văduvă, putea să parieze că Marcel Prosperi nu murise din cauze naturale. Era evident că cei care puseseră la cale asasinatele posedau bani, relaţii şi inteligenţă.

Faptul că victimele figurau în dosarele Sigma aflate la Alan Bartlett era semnificativ, dar nu clarifica lucrurile. Mai existau şi alţii care avuseseră acces la numele din acele dosare – cei din Departamentul de Justiţie, de la CIA sau din alte ţări? Existaseră scurgeri de informaţii privind conţinutul listei?

O ipoteză începea să prindă contur. Criminalii erau probabil bine plătiţi şi aveau acces la informaţii preţioase. Dacă nu acţionau de capul lor, însemna că fuseseră angajaţi de cineva cu bani şi putere – însă care era *motivaţia?* Şi de ce acum, de ce aşa de brusc?

Reveni la listă – cine anume o văzuse? Bartlett vorbise despre o revizie internă a CIA şi despre decizia de a implica SCI în această operaţiune. Asta sugera apariţia unor analişti, a unor funcţionari oficiali. Dar procurorul general – el văzuse lista?

O mulţime de întrebări la care nu găsea răspunsuri.

De ce fuseseră ascunse crimele sub aparenţa unor morţi naturale? De ce era aşa de important ca acele crime să fie tăinuite?

Şi cum era cu...

Telefonul sună şi omul de la recepţie o anunţă că sosise taxiul.

Îşi termină machiajul şi coborî la parter.

Taxiul, un Mercedes argintiu, gonea pe străzile aglomerate din Asuncion. Şoferul, un bărbat frumos de aproximativ patruzeci de ani, cu tenul măsliniu contrastând plăcut cu cămaşa albă din pânză subţire, se uita la ea din când în când, ca şi cum ar fi sperat să-i întâlnească privirea.

Arma îl ignora deliberat. Ultimul lucru de care avea nevoie era un Casanova latino-american căruia îi trezise interesul.

Nu văzuse nici o faţă de anglo-saxon de când sosise. Nimic surprinzător. Asuncion nu era Paris. Autobuzul din faţa lor arunca pe ţeava de eşapament un fum urât mirositor.

Observă că traficul se diminuase. Străzile largi erau străjuite de arbori. Se aflau probabil la periferia oraşului. Avea o hartă, dar nu voia s-o deschidă dacă nu era necesar. Îşi aminti că Bolgorio îi spusese că locuinţa lui Prosperi se afla pe Avenida Mariscal Lopez, în sectorul estic, pe drumul de întoarcere către aeroport. Trecuse pe-acolo când venise în oraş – era strada cu vile frumoase, în stil colonial.

Privi pe geam şi constată că străzile pe care le vedea nu-i erau cunoscute. În mod cert nu mai văzuse partea asta a oraşului.

— Unde mergem? îl întrebă ea pe şofer.

Omul nu răspunse şi ea insistă.

— Hei, n-auzi?

Şoferul trase maşina pe un drum lateral, necirculat.

Iisuse! N-avea armă. Pistolul ei se afla încuiat în sertarul de la birou. Cunoştinţele ei de arte marţiale şi autoapărare de-abia ar fi…

Şoferul o ameninţă cu un pistol negru, de calibrul 38.

— Acum o să vorbim, zise omul. Vii din America. Vrei să vizitezi proprietatea lui senor Prosperi. Unora dintre noi li se pare interesantă treaba asta.

Anna se strădui să rămână calmă. Unicul dezavantaj al individului era limita cunoaşterii lui. Nu ştia cine era ea. Sau ştia?

— Dacă eşti vreo târfă de la Brigada antidrog, am nişte prieteni cărora le-ar plăcea să se distreze cu tine… înainte de a te face să dispari. N-ai fi prima. Dacă eşti o *politico* americană, am alţi prieteni care s-ar bucura să poarte cu tine, să zicem, o conversaţie.

Anna îşi compuse o expresie ce exprima plictiseală amestecată cu dispreţ.

— Ce tot vorbeşti despre „prieteni”, zise ea. Apoi şuieră în spaniola ei fluentă. *El muerto al hoyo y le vivo al bollo.* Morţii nu au prieteni.

— Nu vrei să-ţi alegi felul în care o să mori? E singura alegere pe care-o au de făcut cei mai mulţi dintre noi.

— Dar va trebui să alegi *tu* primul. *El que mucho habla, much yerra.* Îmi pare rău pentru tine – să mă iei într-o cursă şi s-o dai în bară în halul ăsta. Chiar nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Dacă eşti deşteaptă, o să-mi spui.

Ea zâmbi dispreţuitor.

— Ăsta-i singurul lucru pe care n-o să-l fac. După o pauză adăugă: Pepito Salazar nu mi-ar da voie.

Şoferul încremeni.

— Ai spus *Salazar?*

Navarro menţionase numele unuia dintre cei mai importanţi exportatori de cocaină din regiune, un om ale cărui afaceri erau mai profitabile chiar decât cele ale cartelului din Medellin.

Şoferul o privi cu un aer bănuitor.

— E uşor să pomeneşti numele unui străin.

— Când o să mă întorc la Palaquinto, în seara asta, o să rostesc numele *tău,* zise Anna provocator. Palaquinto era numele adăpostului montan al lui Salazar, pe care puţini îl cunoşteau.

Regret că n-am făcut prezentările.

Bărbatului îi tremura glasul. Să-i facă necazuri unui curier personal al lui Salazar echivala cu sinuciderea.

— Am auzit vorbindu-se despre Palaquinto – robinete de aur, fântâni de şampanie…

— Asta doar la petreceri. Dacă aş fi în locul tău, n-aş miza pe vreo invitaţie.

Îşi vârî mâna în mica ei geantă, căutând cheile de la hotel.

— Îmi cer scuze, spuse şoferul. Instrucţiunile le-am primit de la oameni care nu ştiau nimic.

— Pepito ştie că se mai fac şi greşeli.

Anna privi pistolul pe care el îl ţinea lejer în mâna dreaptă, îi zâmbi şoferului încurajator, apoi, cu o mişcare rapidă, îi înfipse cheile în încheietură. Oţelul zimţat străpunse pielea şi arma căzu în poala Annei. În vreme ce omul urla de durere, ea ridică pistolul şi-l lipi de ţeasta bărbatului.

— La mejor palabra es la que no se dice, spuse ea printre dinţi. Cele mai importante cuvinte sunt cele care nu se rostesc.

Îi ordonă omului să coboare din maşină, să facă cincisprezece paşi prin tufele de lângă drum, apoi trecu la volan şi demară în trombă. Nu-şi putea permite să se lase copleşită de panică. Avea mult de lucru.

Casa lui Marcel Prosperi, retrasă de la stradă, era o vilă imensă în stil spaniol, înconjurată de un teren îngrijit, care-i amintea de locuinţele misionarilor spanioli din California. În loc de o simplă pajişte, întinderea de pământ, protejată de un gard înalt din fier forjat, fusese amenajată în terase cu şiruri de cactuşi şi vegetaţie sălbatică, luxuriantă.

Anna parcă Mercedesul argintiu la oarecare distanţă şi porni pe jos către intrare, unde staţiona un taxi cu motorul pornit. Un bărbat scund şi pântecos îi ieşi în întâmpinare. Omul era un metis, cu o mustaţă neagră de *bandido,* cu colţurile lăsate, părul negru, pieptănat pe spate, uns cu prea mult gel. Cămaşa albă, cu mânecă scurtă, era îmbibată de sudoare.

Trebuie să fie căpitanul Bolgorio, îşi zise Anna. Dar unde era maşina poliţiei? Taxiul care-l adusese se îndepărta.

Omul se apropie de ea radios şi-i prinse mâna între palmele lui mari şi umede.

— Agent Navarro, zise el. E o plăcere să cunosc o femeie atât de frumoasă.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Hai, senora Prosperi nu e obişnuită să aştepte. E foarte bogată şi foarte influentă, agent Navarro. Să intrăm chiar acum.

Bolgorio apăsă pe un buton aflat lângă poarta din faţă şi spuse numele amândurora. Se auzi un bâzâit şi broasca se deschise.

Anna observă un grădinar aplecat peste un strat de flori. O servitoare mai vârstnică mergea pe o cărare printre cactuşi, ducând o tavă cu pahare.

— E totul pregătit ca să pot merge la morgă după întrevederea asta? întrebă Anna.

— Cum spuneam, nu e tocmai de competenţa mea, agent Navarro. O casă magnifică, nu-i aşa?

Trecură pe sub o arcadă şi Bolgorio apăsă pe butonul soneriei unei uşi din lemn sculptat.

— Dar mă poţi ajuta să rezolv? mai întrebă Anna, chiar în clipa în care uşa se deschise.

Bolgorio dădu din umeri. Fata din casă îi invită să intre, înăuntru era răcoare. Slujnica îi conduse într-o încăpere spaţioasă decorată cu covoare tradiţionale, lămpi şi oale din ceramică. Iluminatul discret din stucatura tavanului nu se armoniza cu interiorul.

Cei doi se aşezară pe o canapea joasă, lungă. Menajera le oferi cafea şi apă minerală, dar amândoi refuzară.

În cele din urmă apăru o femeie înaltă, suplă şi graţioasă. Văduva Prosperi, având în jur de şaptezeci de ani, era foarte elegantă. Rochia neagră, turbanul negru şi nişte ochelari de soare imenşi, aminteau de Jackie Onassis.

Anna şi Bolgorio se ridicară de pe canapeaua joasă. Fără să dea mâna cu ei, femeia zise în spaniolă:

— Nu văd cu ce vă pot ajuta.

Bolgorio făcu un pas înainte.

— Sunt căpitanul Luis Bolgorio de la *poliţie,* zise el, înclinând capul, iar aceasta e agentul special Anna Navarro de la Departamentul de Justiţie american.

— Consuela Prosperi, spuse iritată femeia.

— Vă rog să acceptaţi sincerele noastre condoleanţe pentru decesul soţului dumneavoastră, continuă el. Am dori să ne răspundeţi la câteva întrebări, apoi plecăm.

— E vreo problemă? Soţul meu era bolnav de multă vreme, ştiţi asta. Moartea a fost o uşurare pentru el.

— Deţinem informaţii potrivit cărora soţul dumneavoastră ar fi

fost asasinat.

Consuela Prosperi nu părea impresionată.

— Luaţi loc, vă rog, zise ea.

Cei doi se aşezară pe canapea, iar ea într-un fotoliu alb aflat în faţa lor. Consuela Prosperi părea să fi făcut cel puţin câteva operaţii estetice.

— Marcel a fost ţintuit la pat în ultimii ani. Avea o sănătate foarte şubredă.

— Înţeleg, spuse Anna. Soţul dumneavoastră avea duşmani?

Văduva o privi cu aroganţă.

— De ce-ar fi avut duşmani?

— Senora Prosperi, ştim totul despre trecutul soţului dumneavoastră.

— Eu sunt a treia lui soţie, zise ea. Nu discutam cu el despre afacerile lui. Interesele mele se află altundeva.

Anna îşi dădu seama că femeia nu părea copleşită de pierderea suferită.

— Senor Prosperi avea vizitatori constanţi?

Văduva ezită o clipă.

— Nu câtă vreme am fost noi căsătoriţi.

— Ştiţi cumva de vreun conflict cu partenerii lui străini de „afaceri”?

Văduva îşi strânse buzele subţiri.

— Agenta Navarro nu vrea să fie lipsită de respect, interveni Bolgorio în grabă. Vrea să spună că…

— Înţeleg foarte bine ce vrea să spună, se răsti Consuela Prosperi.

Anna dădu din umeri.

— Trebuie să fi existat destui oameni de-a lungul anilor care să fi dorit ca soţul dumneavoastră să fie cercetat, arestat, chiar ucis. Rivali. Pretendenţi la aceleaşi teritorii. Parteneri de afaceri nemulţumiţi. Ştiţi asta la fel de bine ca mine.

Văduva nu răspunse.

— Mai există şi oameni care l-ar fi putut avertiza, continuă Anna. Agenţi de informaţii. Agenţi de securitate. Ştiţi cumva dacă l-a contactat cineva ca să-l prevină asupra unor posibile ameninţări?

— În cei nouăsprezece ani de căsnicie, spuse Consuela Prosperi întorcând capul, n-am auzit nimic de genul ăsta.

— Şi-a exprimat vreodată teama că ar fi căutat de anumiţi oameni?

— Soţul meu era un om discret. Îşi conducea agenţiile prin intermediari. Nu i-a plăcut niciodată să iasă în lume. Spre deosebire de mine.

— A spus că-i era teamă să iasă?

— Nu-i *plăcea* să iasă, o corectă ea. Prefera să stea în casă şi să citească.

Anna încercă o altă pistă:

— Se pare că aveţi aici un sistem de securitate foarte bun.

Văduva zâmbi ironic.

— Nu cunoşti Asuncion, nu-i aşa?

— Sărăcia şi rata criminalităţii sunt mari aici, agent Navarro, spuse căpitanul Bolgorio. Oamenii înstăriţi sunt nevoiţi să-şi ia măsuri de protecţie.

— Soţul dumneavoastră a primit vizite în ultimele săptămâni? continuă Anna, ignorându-l.

— Nu. Prietenii mei au mai venit pe-aici, dar nici unul nu a urcat la etaj să-l vadă. De altfel n-a avut prieteni în ultimii ani. La el intrau doar infirmiere.

— Cine trimitea infirmierele?

— O agenţie.

— Făceau cu schimbul… veneau aceleaşi mereu?

— Era o infirmieră de zi şi una de noapte – mereu aceleaşi. Îl îngrijeau foarte bine.

Anna îşi muşcă buza de jos.

— Va trebui să examinez anumite documente privind administrarea casei.

Văduva se întoarse către Bolgorio cu o expresie de indignare pe chip.

— Nu sunt obligată să tolerez aşa ceva, nu? Asta-i o violare grosolană a intimităţii mele.

Bolgorio întinse mânile, cerând parcă îndurare.

— Vă rog, senora Prosperi, singurul ei interes e să stabilească dacă a fost sau nu vorba de o crimă.

— Crimă? Soţului meu i-a cedat inima.

— Dacă va fi necesar, putem obţine documentele de la bancă, zise Anna, dar ar fi mult mai simplu dacă…

Consuela Prosperi se ridică şi-o privi pe Anna, de parcă agenta americană ar fi fost un şobolan care pătrunsese în casa ei. Bolgorio interveni în şoaptă:

— Oamenii de condiţia ei nu tolerează violarea intimităţii.

— Senora Prosperi, spuneţi că erau două infirmiere, insistă

Anna. Aveaţi încredere în ele?

— Da.

— N-au fost niciodată bolnave, n-au lipsit?

— Ba da, din când în când. Îşi mai luau liber când era vreo sărbătoare, dar agenţia avea grijă să trimită înlocuitoare. Chiar şi în ultima noapte a lui Marcel, înlocuitoarea a făcut tot ce-a putut ca să-l salveze.

Înlocuitoarea. Anna îşi îndreptă spatele, dintr-o dată atentă.

— A fost o înlocuitoare în noaptea când a murit domnul Prosperi?

— Da, dar cum spuneam, era la fel de bună…

— Aţi mai văzut-o până atunci?

— Nu…

— Puteţi să-mi daţi numele şi numărul de telefon al agenţiei care trimitea infirmierele?

— Sigur, dar dacă insinuezi că infirmiera aia l-a ucis pe Marcel, eşti ridicolă. Soţul meu era bolnav.

Anna îşi simţi pulsul bătându-i mai repede.

— Poţi să suni la agenţia asta? îl întrebă ea pe Bolgorio. Acum aş vrea să mergem direct la morgă. Poţi să-i suni şi să le spui să pregătească trupul neînsufleţit.

— Trupul neînsufleţit? întrebă Consuela Prosperi, alarmată, ridicându-se în picioare.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru amânarea funeraliilor, zise Anna. Avem nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru efectuarea unei autopsii. Putem obţine şi un ordin judecătoresc, dar ar fi mai simplu şi mai rapid dacă ne-aţi acorda permisiunea. Vă garantez că, dacă ceremonia funerară va avea loc cu sicriul deschis, nimeni nu-şi va da seama…

— Despre ce vorbeşti? întrebă văduva, sincer nedumerită şi se duse către imensul şemineu de pe a cărui poliţă luă o urnă din argint. Am primit cenuşa soţului meu acum câteva ore.

13

Washington, D.C.

Judecătoarea Miriam Bateman, de la Curtea Supremă, se ridică cu greu din spatele biroului dublu din mahon ca să-şi întâmpine vizitatorul. Sprijinindu-se în bastonul cu mâner de aur, ocoli biroul şi, zâmbind, în ciuda durerii provocate de artrită, luă mâna oaspetelui ei.

— Cât mă bucur să te văd, Ron, zise ea.

Vizitatorul, un negru înalt de aproximativ şaizeci de ani, se aplecă spre scunda judecătoare şi-o sărută uşor pe obraz.

— Arăţi minunat, zise el cu glas limpede, baritonal.

— Ei, lasă…

Judecătoarea Bateman se îndreptă şchiopătând spre un fotoliu cu spătar înalt de lângă şemineu, se aşeză şi îl invită pe musafirul ei să ia loc pe un altul, aflat alături. Bărbatul era unul dintre cei mai influenţi cetăţeni din Washington, un avocat foarte respectat, cu numeroase relaţii, care-şi practica independent profesiunea. Nu avusese niciodată o slujbă la stat, deşi fusese confidentul tuturor preşedinţilor, încă de pe vremea lui Lyndon Johnson. Ronald Evers, faimos pentru splendida sa garderobă, purta un minunat costum negru reiat şi o cravată de un cafeniu stins.

— Doamnă judecătoare, îţi mulţumesc că m-ai primit atât de repede.

— Ce naiba, Ron, sunt Miriam. De când ne cunoaştem noi?

Bărbatul zâmbi.

— Cred că de treizeci şi cinci de ani… Miriam, cu o aproximaţie de zece ani. Dar ţin şi-acum să te numesc *profesor* Stamberg.

Evers fusese unul dintre studenţii străluciţi ai lui Miriam Bateman şi acţionase din culise pentru numirea judecătorilor la Curtea Supremă, cu vreo cincisprezece ani în urmă. Avocatul se aplecă în faţă.

— Eşti o doamnă foarte ocupată, iar Curtea e în sesiune, aşa că dă-mi voie să trec direct la subiect. Preşedintele mi-a cerut să

aflu părerea dumitale despre o chestiune care trebuie să rămână între pereţii acestei încăperi, ceva la care el s-a gândit mult. Te rog să mă înţelegi, e o chestiune care nu suferă amânare.

Ochii albaştri, pătrunzători ai judecătoarei Bateman trădau o inteligenţă ieşită din comun.

— Vrea să demisionez, spuse ea cu un aer posomorit.

Francheţea ei îl prinse nepregătit pe vizitator.

— Preşedintele îţi apreciază judecata şi intuiţia şi ar dori să-ţi desemnezi succesorul. Mai are doar un an din mandat şi vrea să se asigure că locul care va deveni vacant de la Curtea Supremă nu va fi ocupat de un om al opoziţiei.

— Şi ce-l face pe preşedinte să creadă că postul meu o să rămână vacant în curând?

Evers îşi înclină capul şi închise ochii de parcă s-ar fi rugat.

— E o chestiune delicată, zise el pe un ton blând, dar noi doi am discutat totdeauna deschis. Eşti unul dintre cei mai buni judecători pe care i-a avut vreodată ţara asta şi nu mă îndoiesc că o să fii pomenită alături de Brandeis ori de Frankfurter. Ştiu că o să vrei să-ţi păstrezi moştenirea, aşa că va trebui să-ţi pui o întrebare foarte dificilă: câţi ani ţi-au mai rămas? Aminteşte-ţi că Brandeis, Cardozo şi Holmes au abuzat de ospitalitate zăbovind la Curtea Supremă cu mult peste perioada în care puteau da randament maxim.

Judecătoarea Bateman îl privi drept în ochi.

— Pot să-ţi ofer o cafea? zise ea pe neaşteptate. Apoi, coborând conspirativ glasul, spuse: Am un *sachertorte* pe care tocmai l-am adus de la Demel, din Viena, iar doctorii mi-au spus că nu mai am voie să mănânc.

Evers îşi lovi cu palma abdomenul plat.

— Încerc să mă menţin în formă. Oricum, îţi mulţumesc.

— Atunci dă-mi voie să răspund la francheţe cu francheţe. Cunosc reputaţia fiecărui judecător mai important din oricare zonă. În plus, n-am nici o îndoială că preşedintele va găsi pe cineva foarte competent, extrem de inteligent, un tip de mare anvergură şi generozitate. Vreau însă să-ţi destăinui ceva. Curtea Supremă e un loc pe care ajungi să-l cunoşti abia după mulţi ani. Nu poţi să te afirmi dintr-o dată şi să poţi exercita vreo influenţă. Pur şi simplu nu ai cu ce înlocui vechimea în muncă. Dacă am învăţat ceva aici, acel ceva e importanţa *experienţei.* De-acolo vine adevărata înţelepciune.

Oaspetele ei era pregătit pentru această argumentaţie.

— Şi nu e nimeni mai înţelept ca dumneata la Curtea Supremă, dar sănătatea ţi se şubrezeşte. Nu întinereşti. Zâmbi cu tristeţe. Nici unul dintre noi nu întinereşte. Ştiu că e cumplit să spun asta, dar nu există remediu.

— O, n-am de gând să mă prăbuşesc prea curând, zise ea.

Telefonul de lângă fotoliul judecătoarei sună pe neaşteptate, surprinzându-i pe amândoi. Ea ridică receptorul.

— Da.

— Îmi pare rău că vă deranjez, se auzi vocea secretarei, dar vă caută un domn Holland. Mi-aţi spus să vă fac legătura dacă sună.

— O să vorbesc din biroul meu secret. Puse receptorul în furcă şi se ridică cu greutate. Vrei să mă scuzi o clipă, Ron?

— Pot să aştept afară, zise Evers, ridicându-se în picioare şi sprijinind-o.

— Nu vorbi prostii. Rămâi aici. Şi, dacă te răzgândeşti în legătură cu tortul, Pamela e în încăperea alăturată.

Judecătoarea Bateman închise uşa biroului şi se îndreptă cu dificultate spre fotoliul ei preferat.

— Domnule Holland.

— Doamnă judecătoare, iertaţi-mă că vă deranjez, spuse vocea de la telefon, dar a apărut un impediment şi mă gândeam că ne-aţi putea ajuta.

Ea ascultă câteva clipe, apoi zise:

— Pot să dau un telefon.

— Numai dacă nu e prea mare deranjul, spuse bărbatul. Vă asigur că nu v-aş fi sunat dacă n-ar fi fost vorba despre o chestiune extrem de importantă.

— Nici o problemă. Nici unul dintre noi nu doreşte aşa ceva. Nu în momentul ăsta.

Judecătoarea îl ascultă în continuare, apoi zise:

— Ei bine, avem cu toţii încredere că faceţi ceea ce trebuie.

Făcu o pauză şi pe urmă adăugă înainte de a închide:

— Ne vedem curând.

Zurich

Un vânt îngheţat bătea pe cheiul râului Limmat, care trece prin centrul oraşului Zurich şi se varsă în Zurichsee, despărţind

metropola în două jumătăţi distincte – una a marilor bănci şi a magazinelor cu preţuri exorbitante, cealaltă reprezentând-o medievalul Oraş Vechi. Apele râului scânteiau în lumina blândă a dimineţii. Nu era încă ora şase, însă oamenii se îndreptau deja spre locurile de muncă, înarmaţi cu serviete şi umbrele. Nu era înnorat, însă localnicii manifestau prudenţă.

Ben păşea încordat pe promenadă. Trecu pe lângă *Zunfthamen,* casa breslelor, datând din secolul treisprezece, cu vitralii la ferestre, care adăpostea acum restaurante elegante. Ajuns la Marktgasse, o luă la stânga, către labirintul de străzi înguste, din Oraşul Vechi. După câteva minute ajunse pe Trittligasse, o stradă cu clădiri medievale din piatră, dintre care unele fuseseră transformate în locuinţe.

La numărul şaptezeci şi trei se afla o clădire veche din piatră transformată în bloc de locuinţe, într-un cadru mic de alamă fixat lângă uşa din faţă figurau doar şase nume, scrise cu litere albe, în relief, pe dreptunghiuri din plastic negru.

Pe unul dintre ele se putea citi numele M. DESCHNER.

Ben continuă să meargă cu paşi egali. Poate că exagera cu prudenţa, însă, dacă oamenii Corporaţiei erau cu ochii pe el, nu voia să-l pună în pericol pe vărul lui Liesl oprindu-se pur şi simplu la uşa lui. Apariţia unui vizitator străin putea trezi curiozitatea. Oricât de mică era posibilitatea ca nişte observatori să se afle în zonă, trebuia să-şi ia nişte precauţii elementare.

O oră mai târziu, un comisionar îmbrăcat în uniforma negru cu oranj a lucrătorilor de la *Blumehengallerie* suna la numărul 73 de pe strada Trittligasse. *Blumehengallerie* era cel mai elegant lanţ de florării, iar uniformele colorate ale comisionarilor nu erau o privelişte neobişnuită în cartierele bogate ale oraşului. Bărbatul ducea un buchet marc de trandafiri albi. Florile erau, într-adevăr, de la *Blumehengallerie,* însă uniforma fusese luată de la un bazar cu solduri al unei parohii catolice.

După câteva minute, bărbatul sună din nou. De astă dată, se auzi o voce metalică.

— Da, cine este?

— Sunt Peter Hartman.

Urmă o pauză lungă.

— Vreţi să repetaţi?

— Peter Hartman.

— Vino la etajul trei, Peter.

Cu un bâzâit, încuietoarea uşii din faţă se deschise şi Ben păşi

într-un hol întunecat. Depuse florile pe o masă de lângă perete şi începu să urce treptele de piatră tocite.

Liesl îi dăduse adresele şi numerele de telefon ale lui Matthias Deschner, atât de la birou, cât şi de-acasă. Ben hotărâse să vină neanunţat acasă la avocat, înainte ca acesta să plece la birou. Ştia că elveţienii îşi respectau cu sfinţenie programul, care începea de obicei între nouă şi zece. Era sigur că Deschner nu făcea excepţie.

Liesl îi spusese că avea încredere „totală”, în Deschner dar el nu mai avea încredere în nimeni. De aceea insistase ca Liesl să nu-l sune pe avocat şi să-l anunţe de sosirea lui. Ben prefera să-l surprindă, să-l ia pe nepregătite, să-i observe prima reacţie sinceră, neprefăcută, faţă de întâlnirea cu un om despre care credea că era Peter Hartman. Spera ca Deschner să nu fi aflat de moartea lui Peter.

Uşa se deschise. Matthias Deschner stătea în faţa lui, într-un halat de baie verde. Era scund, cu o faţă palidă, colţuroasă, purta ochelari cu ramă metalică şi lentile groase. Avocatul îl privi surprins.

— Doamne Sfinte, exclamă el. De ce te-ai îmbrăcat aşa? Dar nu sta acolo… Intră, intră, te rog. Închise uşa în urma lui Ben şi spuse: Vrei o cafea?

— Mulţumesc.

— Ce *cauţi* aici? Liesl e…?

— Nu sunt Peter. Sunt fratele lui, Ben.

— Eşti… ce? *Fratele lui?* O, D*oamne!* Deschner îl privi înspăimântat pe Ben. L-au găsit, nu-i aşa?

— Peter a fost ucis acum câteva zile.

— Dumnezeule! L-au găsit! Totdeauna s-a temut că… Deschner se opri brusc şi-l privi îngrozit. Liesl…

— Liesl n-a păţit nimic.

— Slavă Domnului. Adică, vreau să spun…

— Nu-i nimic. Înţeleg. Ţi-e rudă apropiată.

Deschner se opri în faţa unei măsuţe şi-i turnă cafea lui Ben într-o ceaşcă de porţelan.

— Cum s-a întâmplat? *Spune-mi,* pentru numele lui Dumnezeu.

— E clar că de la banca de pe Bahnhofstrasse unde aveai întâlnirea în dimineaţa incidentului a plecat totul, zise Deschner.

Stăteau la masă faţă în faţă, privindu-se cu atenţie. Ben îşi

dezbrăcase uniforma oranj cu negai şi rămăsese în hainele lui.

— Banca Unită a Elveţiei a apărut prin contopirea unor bănci mai vechi. Poate că e vorba despre vreun cont „sensibil”, care a fost blocat şi supravegheat. Probabil de vreun asistent sau funcţionar cu care te-ai întâlnit. Un informator căruia i se dăduse o listă de supraveghere.

— Trimis acolo de corporaţia despre care vorbeau Liesl şi Peter sau de vreuna dintre ramificaţiile ei?

— Foarte posibil. Toate firmele-mamut au avut şi au relaţii trainice cu băncile elveţiene importante. Lista completă a fondatorilor BUF o să ne ofere numele suspecţilor.

— Peter ţi-a arătat lista?

— Nu. La început nici nu mi-a spus de ce deschide acel cont. Suma era nesemnificativă. De fapt îl interesa seiful pe care-l putea folosi ca să păstreze nişte documente, zicea el. Te deranjează dacă fumez?

— E casa dumitale.

— Ştiu că voi, americanii, sunteţi adversari declaraţi ai tabagismului.

Ben zâmbi.

— Nu toţi.

Deschner scoase o ţigară şi-o aprinse cu o brichetă ieftină din plastic.

— Peter a insistat ca acel cont să nu fie pe numele lui. Se temea – pe bună dreptate – că duşmanii lui ar putea avea relaţii la bănci. Voia să-l deschidă sub un nume fals, însă băncile au înăsprit regulile în privinţa asta. S-au făcut multe presiuni din străinătate, mai ales din America. În anii ’70, băncile noastre au început să le ceară paşaportul celor ce voiau să deschidă un cont. Până atunci, puteai să-l deschizi prin poştă.

— Deci a fost nevoit să-l deschidă pe numele lui real.

— Nu. Pe numele *meu.* Eu sunt deţinătorul contului, iar Peter era ceea ce se numeşte „proprietarul beneficiar”. Trase din ţigară şi continuă: Trebuia să mergem împreună să-l deschidem, dar numele lui Peter apărea doar pe un formular şi era cunoscut numai de contabilul contului. Formularul se numeşte Stabilirea identităţii proprietarului beneficiar şi e ţinut sub cheie.

În camera alăturată sună un telefon.

— Eu am ales *Handelsbank Schweiz AG,* pentru că e mică şi discretă. Ara avut clienţi care au fost bucuroşi să facă afaceri *cu Handelsbank,* clienţi ai căror bani nu sunt, ca să zic aşa, în

întregime curaţi.

— Asta înseamnă că poţi să deschizi seiful lui Peter?

— Mă tem că nu. Va trebui să mă însoţeşti. În calitate de beneficiar menţionat şi moştenitor al proprietarului beneficiar.

— Dacă se poate, spuse Ben, aş dori să mergem imediat, îşi aminti avertismentele lui Schmid, care-i spusese să nu se mai întoarcă – prevenindu-l că dacă încălca acea înţelegere îl va aresta.

Telefonul continua să sune. Deschner strivi ţigara într-o farfurie.

— Foarte bine. Dacă nu te superi, aş vrea să răspund la telefon. Pe urmă, trebuie să dau câteva telefoane ca să-mi reprogramez întâlnirile.

Seduse la telefon şi reveni după câteva minute.

— În regulă, nici o problemă. Am reuşit să reprogramez întâlnirea.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin. Contabilul contului, Bernard Suchet, vicepreşedintele băncii, ţine documentele importante. Are la dosar şi o fotocopie a paşaportului lui Peter. F

Ei cred că a murit acum patru ani, ceea ce înseamnă că recenta… *tragedie* n-a fost anunţată. Identitatea dumitale poate fi uşor stabilită.

— Eu am sosit în ţara asta pe nişte căi mai puţin obişnuite, zise Ben, alegându-şi cu grijă cuvintele. Prezenţa mea legală aici nu poate fi verificată nici la vamă, nici la serviciul de imigrări. Ce se întâmplă dacă funcţionarii de la bancă alertează autorităţile?

— Să nu ne gândim la ce poate fi mai rău.

14

Anna se întoarse brusc spre căpitanul Bolgorio.

— Cum? Cadavrul a fost *incinerat?* Aveam o înţelegere, fir-ar să fie…!

Poliţistul paraguayan dădu din umeri neputincios şi vizibil îngrijorat.

— Agent Navarro, te rog, hai să discutăm despre asta mai târziu, nu în faţa îndureratei…

Fără să-l ia în seamă, Anna se întoarse către văduvă.

— Vi s-a spus că urma să se facă o autopsie? întreabă ea.

— Nu ridica vocea la mine, se răsti Consuela Prosperi. Nu sunt un infractor.

Anna se uită la Bolgorio. Poliţistul era livid.

— Dumneata ştiai că trupul soţului ei urma să fie incinerat?

Sigur că ştia ticălosul.

— Agent Navarro, ţi-am spus, nu e de competenţa mea.

— Dar ştiai asta, *nu?*

— Am auzit câte ceva, însă sunt un simplu subordonat, te rog să înţelegi.

— Am terminat cu povestea asta? interveni Consuela Prosperi.

— Încă nu, zise Anna. Aţi fost presată să-l incineraţi? o întrebă ea pe văduvă.

Aceasta i se adresă lui Bolgorio:

— Căpitane, te rog s-o scoţi din casa mea.

— Scuzele mele, doamnă, spuse Bolgorio. Agent Navarro, e cazul să plecăm.

— N-am terminat încă, zise calm Anna. Aţi fost presată, nu-i aşa? Ce vi s-a spus? Că fondurile vă vor fi imobilizate, ţinute sub cheie, inaccesibile pentru dumneavoastră daca nu vă împăcaţi cu ideea asta? Ceva de genul ăsta?

— Scoate-o din casa mea, căpitane! ordonă văduva ridicând glasul.

— Te rog, agent Navarro…

— Senora, să vă spun ceva. Se întâmplă să ştiu că o parte importantă din bunurile dumneavoastră e investită în speculaţii bursiere, parteneriate şi dividende, în Statele Unite şi în alte ţări din lume. Guvernul american are puterea de-a sechestra aceste

bunuri dacă vă bănuieşte că faceţi parte dintr-o conspiraţie internaţională. Se ridică de pe canapea şi porni spre uşă. Mă duc să telefonez la Washington şi să le cer s-o facă.

O auzi pe văduvă strigând:

— Nu poate să facă asta, nu-i aşa? M-ai asigurat că banii mei sunt în siguranţă dacă eu…

— Taci din gură! răcni poliţistul.

Surprinsă, Anna se întoarse şi-l văzu pe Bolgorio înfruntând-o pe văduvă. Servilismul lui se evaporase.

— Rezolv eu treaba asta, spuse el.

Se îndreptă către Anna şi-o înşfacă de braţ, trăgând-o după el.

Ajunşi la poarta proprietăţii familiei Prosperi, Anna îl întrebă:

— Ce ascunzi, de fapt?

— Ai face bine să laşi lucrurile aşa cum sunt, spuse Bolgorio. Tonul lui avea o siguranţă de sine pe care nu i-o remarcase până atunci. Eşti un vizitator aici. Nu te afli în ţara dumitale.

— Cum s-a procedat? Ordinele primite de morgă s-au „pierdut” sau au fost „greşit clasate”? Te-a plătit cineva, asta s-a întâmplat?

— Ce ştii dumneata despre cum merg lucrurile în Paraguay? zise Bolgorio, apropiindu-se de ea neliniştitor de mult. Anna îi simţi răsuflarea fierbinte. Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi.

— *Ştiai* că trupul fusese incinerat de când te-am sunat. Ştiai că nu voi găsi cadavrul la morgă. Ţi s-a ordonat să faci asta ori ai fost plătit? De unde-a venit ordinul?

Bolgorio nu-i răspunse.

— *Cine-a ordonat distrugerea cadavrului?*

— Îmi placi, agent Navarro. Eşti o femeie atrăgătoare. Mi-ar părea rău să păţeşti ceva.

Poliţistul voia s-o sperie şi, din nefericire, reuşi. Totuşi Anna se stăpâni.

— Nu-i o ameninţare prea subtilă, zise ea.

— Nu e o ameninţare. Chiar nu vreau să ţi se întâmple ceva. Trebuie să mă asculţi, apoi să părăseşti imediat ţara asta. În guvernul nostru sunt oameni cu funcţii înalte, care protejează familia Prosperi şi pe cei asemenea lor. Banii îşi schimbă stăpânii, în cantităţi mari. N-o să realizezi nimic punându-ţi viaţa în pericol.

Ah, îşi zise ea, *nu ştii cu cine ai de-a face. Ameninţându-mă în*

felul ăsta e ca şi cum ai flutura o pânză roşie în faţa unui taur.

— Ai ordonat personal incinerarea?

— S-a întâmplat, asta-i tot ce ştiu. Ţi-am spus, eu nu am putere.

— Asta înseamnă că există cineva care ştie că moartea lui Prosperi nu s-a datorat unor cauze naturale. Altminteri de ce-ar fi incinerat cadavrul?

— Îmi pui întrebări la care nu ştiu să răspund, zise el calm. Te rog, agent Navarro, ai grijă de dumneata. Există aici oameni care doresc ca lucrurile să rămână aşa cum sunt.

— Crezi că *ei* – aceşti „oameni care doresc ca lucrurile să rămână aşa cum sunt" – au ordonat uciderea lui Prosperi şi nu vor să fie descoperiţi?

Bolgorio întoarse privirea, de parcă ar fi meditat la ceva.

— O să neg că ţi-am spus vreodată asta. Am sunat la agenţia de plasare a asistentelor pentru îngrijirea bolnavilor înainte ca dumneata să ajungi aici. Când am aflat că investighezi moartea lui Prosperi. Era locul unde puteam pune întrebări.

— Înlocuitoarea – infirmiera care a stat cu Prosperi în noaptea când el a murit a dispărut.

— Cum a ajuns infirmiera la agenţie?

— Cei de-acolo spuneau că a venit cu recomandări excelente, l-au fost verificate referinţele. Le-a spus că locuia în apropiere şi că prefera să lucreze în zonă… A avut trei însărcinări diferite, toate în zona asta, de care s-a achitat excelent. Brusc infirmiera lui Prosperi s-a îmbolnăvit şi, pentru că înlocuitoarea era disponibilă…

— Agenţia n-are cum să dea de ea?

— Ţi-am spus, a dispărut.

— Dar cecurile ei, contul ei bancar…

— Era plătită cu bani gheaţă. Nu e ceva neobişnuit pe aici. Adresa pe care a dat-o s-a dovedit falsă. Cercetând, am constatat că toate datele despre ea erau false.

— Pare o treabă făcută de profesionişti. Vreau să vorbesc cu cei de la agenţie.

— N-o să afli nimic. Iar eu n-o să te ajut să faci asta. Ţi-am spus deja prea multe. Te rog, pleacă imediat. Sunt multe feluri de-a ucide aici un străin prea curios. Mai ales când oameni foarte puternici nu vor să fie dezvăluite anumite lucruri. Te rog… pleacă.

Anna îşi dădea seama că omul era îngrijorat. Nu o ameninţa.

Dar ea era încăpăţânată şi detesta să se dea bătută. *Totuşi uneori, cel mai important lucru e să rămâi pur şi simplu în viaţă.*

Zurich

În timp ce Ben Hartman şi Matthias Deschner mergeau pe Lowenstrasse, începu să burniţeze. Cerul avea culoarea cenuşie a oţelului. Teii ce străjuiau strada foşneau în bătaia vântului. Ceasul dintr-o turlă bătu ora nouă.

Ajunseră la o intersecţie aglomerată, unde Lagerstrasse, se întâlnea cu Lowenstrasse. Deschner se opri în faţa unei clădiri din piatră albă, semănând cu un bloc de locuinţe, pe faţada căreia era montată o mică placă din alamă care avea gravate pe ea, cu caractere elegante, cuvintele HANDELSBANK SCHWEIZ AG.

Deschner împinse uşa grea de sticlă şi cei doi intrară în clădire.

Pe partea opusă a străzii, un bărbat zvelt ca un adolescent stătea la masa unei cafenele, sub o umbrelă roşie Coca-Cola. Purta pantaloni kaki, un tricou cu inscripţia Me Solaar şi bea un suc de portocale, direct din sticlă. Cu mişcări leneşe, răsfoia o revistă muzicală în vreme ce vorbea la un telefon mobil. Din când în când arunca o privire spre intrarea băncii de vizavi.

Două uşi de sticlă culisară, acţionate electronic. Cei doi rămaseră o clipă în spaţiul îngust, apoi, cu un bâzâit înfundat, se deschise al doilea rând de uşi.

Molul mare al băncii, cu podea din marmură, nu avea alt mobilier decât un birou negru, lustruit, aflat la capătul opus. În spatele lui stătea o femeie cu o cască telefonică la urechi. La intrarea lor, femeia ridică privirea.

— *Guten morgen,* zise ea. *Kann ich Ihnen helfen!*

— *Ja, guten morgen. Wir haben eine Verabredung mit dr. Suchet.*

— *Sehr gut, mein Herr. Einen Moment.* Femeia vorbi încet în microfonul ataşat la cască. *Er wird gleich unten sein, um sie zu sehen.*

— Cred că o să-ţi placă Bernard Suchet, spuse Deschner. E un om deosebit, un bancher din vechea generaţie. Nu seamănă cu

tinerii agitaţi pe care-i vezi peste tot la Zurich în ultima vreme.

În momentul ăsta, îşi zise Ben, *nu mi-ar păsa nici dacă ar fi Charles Manson.*

Un ascensor din oţel opri la parter cu un şuierat, uşile se deschiseră şi un bărbat masiv, cu umeri largi, într-un sacou de tweed, porni spre ei şi dădu mâna, mai întâi cu Deschner, apoi cu Ben.

— *Es freut mich Dich wiederzusehen, Matthias,* exclamă el. Apoi, întorcându-se către Ben: Sunt încântat să vă cunosc, domnule Hartman. Vă rog, veniţi cu mine.

Urcară în ascensor, în al cărui plafon era montată o videocameră. Suchet avea un aer agreabil. Purta ochelari cu rame dreptunghiulare, avea bărbie dublă şi un pântece impunător. Batista de la buzunarul sacoului se asorta cu cravata. Un funcţionar superior, îşi spuse Ben studiindu-l cu atenţie. Sacou de tweed, nu costum de bancher: omul se situa deasupra unor fleacuri precum codul vestimentar.

Liftul se deschise în dreptul unei săli de aşteptare, cu podeaua acoperită de o mochetă groasă, de culoarea fulgilor de ovăz, mobilată clasic. Traversară încăperea şi se opriră în faţa unei uşi. Suchet introduse într-un decodor o cartelă şi uşa se deschise.

Biroul lui Suchet se afla la capătul culoarului – o cameră spaţioasă, scăldată în lumină. Singurul obiect de pe biroul său lung acoperit cu sticlă era un computer. Bancherul se aşeză în spatele lui, iar Deschner şi Ben luară loc vizavi. O femeie de vârstă mijlocie aduse două cafele şi două pahare cu apă pentru cei doi vizitatori. Apoi veni un tânăr, care-i înmână lui Suchet un dosar. Bancherul îl deschise.

— Dumneata eşti Benjamin Hartman, spuse el, mutându-şi privirea de bufniţă de la dosar spre Ben?

Ben încuviinţă, simţind cum i se strângea stomacul.

— Ni s-a furnizat documentaţia suplimentară care confirmă că dumneata eşti singurul moştenitor al „proprietarului beneficiar”. Susţii că dumneata eşti acela, corect?

— Corect.

— Din punct de vedere legal sunt satisfăcut de documentaţia dumitale. Cât despre înfăţişare… ei bine, e clar că eşti într-adevăr fratele geamăn al lui Peter Hartman. Zâmbi. Prin urmare, ce pot face pentru dumneata în această dimineaţă, întrebă el.

Seifurile de la *Handelsbank* se aflau la subsolul clădirii, într-un

spaţiu cu lumină fluorescentă, cu tavanul jos, care nu era nici pe departe la fel de curat şi modern ca etajele superioare. Pe un coridor îngust se aflau mai multe uşi numerotate, care dădeau probabil spre seifuri de mărimea unei camere. Nişte nişe mai largi aflate la capătul holului păreau căptuşite cu alamă. Privind mai atent, Ben înţelese că erau seifuri de diferite mărimi.

În dreptul nişei cu numărul 18C, Suchet se opri şi-i întinse lui Ben o cheie. Nu-i spuse care dintre seifurile de-acolo era al lui Peter.

— Cred că preferi să fii singur, zise el. *Herr* Deschner şi cu mine o să plecăm. Poţi să mă suni de la telefonul de-aici – îi indică un telefon alb ce se afla pe o masă metalică – după ce termini.

Ben se uită la şirurile de seifuri neştiind ce să facă. Să fi fost vreun test? Sau Suchet îşi închipuia că Ben cunoştea numărului seifului. Ben se uită la Deschner, care păru să-i intuiască nedumerirea, însă, în mod ciudat, nu spuse nimic. Pe urmă, Ben se uită din nou la cheie şi văzu un număr gravat pe ea. Desigur. *Cel mai vizibil loc.*

— Mulţumesc, zise el. Sunt gata.

Cei doi elveţieni plecară, sporovăind. Ben observă o videocameră de supraveghere montată în locul unde tavanul se întâlnea cu peretele. Lumina roşie de control era aprinsă.

Găsi seiful 322 şi răsuci cheia în broască.

O, Doamne, îşi zise el, *ce-o fi înăuntru? Peter, a meritat să-ţi dai viaţa pentru ceea ce ai ascuns aici?*

Înăuntru se afla un plic din hârtie cerată. Îl scoase. Documentul aflat în el era exasperant de subţire.

Îl deschise şi constată că nu era o hârtie, ci o fotografie. O fotografie, cam de doisprezece centimetri pe optsprezece.

Privind-o, i se tăie răsuflarea. Fotograful imortalizase imaginea unui grup de bărbaţi, câţiva în uniforme naziste, alţii în costume şi pardesie croite după moda anilor ’40. Câţiva dintre ei erau uşor de recunoscut: Giovanni Vignelli, marele industriaş italian din Torino, magnatul construcţiilor de maşini, care furniza armatei italiene motoare diesel, locomotive şi avioane; liderul lui Royal Dutch Petroleum, sir Han Detwiler, un olandez xenofob, legendarul fondator al primei şi celei mai mari companii americane. Erau şi chipuri pe care nu le putea identifica, dar le văzuse în cărţile de istorie. Câţiva dintre bărbaţi purtau mustaţă, inclusiv frumosul tânăr cu păr negru care stătea lângă un nazist

arogant, care i se păru cunoscut lui Ben.

Nu, te rog, nu el.

Tânărul frumos era, indiscutabil, tatăl lui. Max Hartman.

O explicaţie bătută la maşină pe marginea de jos a chenarului alb menţiona: ZURICH, 1945, SIGMA AG.

Puse fotografia la loc şi strecură plicul în buzunarul interior al hainei.

Nu mai era nici o îndoială. Tatăl lui îl minţise. I se învârtea capul. Brusc, o voce îi risipi amorţeala.

— Domnule Hartman! Domnule Benjamin Hartman. Există un mandat de arestare pe numele dumitale! Trebuie să te reţinem.

O, Iisuse.

Vorbise Bernard Suchet, bancherul. Contactase cu siguranţă autorităţile locale. O examinare rapidă a listei cu turişti sosiţi în ţară ar fi dezvăluit faptul că el nu intrase legal în Elveţia. Cuvintele glaciale ale lui Schmid îi reveniră în minte: *Dacă aflu vreodată că te-ai întors aici, n-o să-ţi meargă bine.*

Suchet era flancat de Matthias Deschner şi de doi gardieni înarmaţi.

— Domnule Hartman, *Kantonspolizei* m-a informat că te afli ilegal în această ţară. Ceea ce înseamnă că ai comis o infracţiune, spuse bancherul.

Faţa lui Deschner nu exprima nimic.

— Despre ce e vorba? întrebă Ben indignat.

Îl văzuseră oare strecurând fotografia în buzunarul hainei?

— Trebuie să te reţinem până când sosesc autorităţile.

Ben îl privi fără să scoată o vorbă.

— Acţiunile dumitale sunt pedepsite de codul penal al Federaţiei Elveţiene, continuă Suchet pe un ton ridicat. Se pare că eşti implicat şi în comiterea altor infracţiuni.

Deschner continua să tacă. Lui Ben i se păru că citeşte în ochii lui teamă.

— Gardieni, vă rog să-l escortaţi pe domnul Hartman la camera blindată nr. 4. Domnule Hartman, nu poţi lua nimic cu dumneata. Eşti reţinut în aşteptarea arestării oficiale.

Gardienii se apropiară cu armele îndreptate spre el. Ben se ridică în picioare şi porni pe coridor, flancat de cei doi gardieni. Când trecu pe lângă Deschner, avocatul dădu uşor din umeri.

Îşi aminti avertismentul lui Peter: Controlează, *practic, jumătate din poliţie.* Şi ameninţarea lui Schmid: *te pot ţine în*

detenţie administrativă chiar şi un an, până când dosarul dumitale o să ajungă la un magistrat.

Nu-şi putea permite să se lase păcălit. Ceea ce-l incita nu era perspectiva de-a fi ucis ori arestat, ci faptul că, în ambele cazuri, investigaţiile lui s-ar fi încheiat. Eforturile lui Peter ar fi fost zadarnice. Corporaţia ar fi învins.

Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva. În nici un caz.

Camerele blindate, erau, după cum ştia Ben, locuri unde se păstrau bunuri de valoare – aur, pietre preţioase, obligaţiuni la purtător. Deşi nu erau impenetrabile ca seifurile, prezentau totuşi siguranţă, având uşi blindate cu oţel şi sisteme de supraveghere cu circuit închis. La intrarea în *Zimmer Vier,* unul din gardieni flutură o cartelă electronică prin faţa unei lumini roşii; când uşa se deschise, îi făcu semn lui Ben să intre primul. Uşa se închise în urma lor cu trei declicuri.

Ben privi în jur. Încăperea era intens luminată şi sumar mobilată; era greu să ascunzi ceva în acel spaţiu. O masă lungă, din plexiglas transparent, cu şase scaune pliante, din metal vopsit în gri, se afla în mijlocul încăperii.

Unul din gardieni – solid, chiar supraponderal, cu faţa roşie – îi făcu semn lui Ben să se aşeze pe un scaun. Ben adastă puţin înainte de-a se conforma. Cei doi paznici îşi vârâseră armele în tocuri, însă îi dăduseră de înţeles cât se poate de limpede că n-ar fi ezitat să folosească „aranjamente” fizice mai dure dacă nu stătea liniştit.

— Deci stăm şi-aşteptăm*, ja*? zise al doilea gardian, într-o engleză stricată.

Omul avea părul castaniu tuns scurt, era mai suplu şi, după cum aprecie Ben, mult mai rapid decât colegul lui. Şi mai isteţ, fără îndoială.

Ben se întoarse către el.

— Cu cât vă plătesc aici? Să ştiţi că eu sunt *foarte* bogat. Vă pot asigura o viaţă îmbelşugată. Dacă voi îmi faceţi un serviciu, vă fac şi eu unul.

Îşi exprimă clar disperarea, aşteptând reacţia celor doi. Gardianul mai suplu pufni şi dădu din cap.

— Ar trebui să-ţi rosteşti propunerea mai tare, ca să fii sigur că se aude în microfoane.

Gardienii n-aveau nici un motiv să creadă că Ben se va ţine de cuvânt, iar el nu era în măsură să le dea asigurări, fiind captiv. Cu toate astea, ironia lor era încurajatoare. Marea lui şansă era

ca cei doi să-l subestimeze. Ben se ridică, gemând şi se prinse de mijloc.

— Stai *jos*, îi ordonă gardianul.

— Claustrofobia… nu suport locurile… mici, închise!

Ben vorbea pe un ton disperat, părea în pragul isteriei.

Cei doi gardieni se priviră şi râseră batjocoritor – n-aveau să se lase păcăliţi de un truc atât de ieftin.

— Nu, nu, vorbesc serios, zise Ben precipitat. Doamne! Cum să vă explic? Am un… stomac iritat. Trebuie să mă duc imediat la baie sau o să… Juca rolul americanului frivol, cu totul aerian. Stresul îmi provoacă crize! Am nevoie de pastile. La naiba. Valiumul meu! Un sedativ. Sufăr de claustrofobie – nu pot sta în spaţii închise. *Vă rog!*

În vreme ce vorbea, începu să gesticuleze nebuneşte, de parcă ar fi avut un atac de panică. Gardianul se mulţumea să-l privească cu un zâmbet dispreţuitor.

— Va trebui să-ţi rezolvi problema la infirmeria închisorii.

Cu o expresie îngrozită, Ben se apropie de gardian, aruncând o privire spre arma din toc, apoi către faţa bărbatului.

— Te rog, înţelege-mă! începu să gesticuleze şi mai tare. O să fac o criză de panică! Trebuie să mă duc la baie! Am nevoie de un *tranchilizant!*

Apoi, cu iuţeala fulgerului, îşi vârî mina în tocul de la şoldul gardianului şi scoase revolverul cu ţeava scurtă, făcând doi paşi înapoi, cu arma în mână.

— Ridică mâinile, îi zise el gardianului solid, sau o să muriţi amândoi.

Cei doi se priviră.

— Acum, unul din voi o să mă scoată de-aici sau vă omor pe amândoi. E un târg avantajos. Acceptaţi-l înainte ca oferta să expire.

Paznicii schimbară câteva replici în germană, apoi bărbatul mai suplu vorbi:

— Ar fi o prostie din partea dumitale să foloseşti arma aia, presupunând că ştii s-o faci, lucru de care mă îndoiesc. Vei sta la închisoare tot restul vieţii.

Tonul era prudent, alarmat, dar nu trăda teamă. Gardianul nu era speriat. Poate demonstraţia de slăbiciune a lui Ben fusese *prea* eficientă. Brusc, înţelese ce trebuia să spună.

— Credeţi că n-o să trag cu arma asta? zise Ben privindu-i ameninţător. Am ucis cinci oameni la Bahnhofplatz. Încă doi nu

mai contează.

Gardienii încremeniră.

— *E monstrul din Bahnhofplatz,* îi zise paznicul solid colegului său, în timp ce o expresie de groază îi apăru pe chip. Faţa roşcovană i se albise.

— Tu! răcni Ben la el, sesizând avantajul situaţiei. Scoate-mă de-aici.

În câteva secunde gardianul masiv deschise uşa cu cartela electronică.

— Dacă vrei să trăieşti, rămâi aici, îi zise el gardianului mai suplu.

Uşa se închise în urma lui, cele trei declicuri înăbuşite confirmând că zăvoarele fuseseră acţionate electronic. Avându-l în faţă pe gardian, Ben parcurse rapid coridorul cu mochetă bej. Imaginile oferite de sistemul video cu circuit închis nu erau examinate, în timp real, cel puţin aşa spera el.

— Cum te cheamă? îl întrebă Ben.

— Laemmel, mormăi gardianul. Christoph Laemmel.

Ajunse la capătul coridorului şi dădu s-o ia la stânga.

— *Nu,* şuieră Ben. *Nu* pe-acolo! Nu ieşim prin faţă. Du-mă în spate. La intrarea de serviciu.

Laemmel se opri pentru moment, încurcat. Ben lipi ţeava revolverului de tâmpla gardianului, făcându-l să simtă metalul rece. Mişcându-se mai repede, gardianul îl duse pe scara din spate, al cărei oţel zimţat contrasta puternic cu luciul din spaţiile publice ale băncii. Semiîntunericul din casa scării era, vag luminat de becuri slabe, fixate în perete la fiecare palier.

Paşii grei ai paznicului făceau zgomot pe treptele metalice.

— Linişte, spuse Ben, în germană. Nu face zgomot sau o să fac eu unul asurzitor, ultimul pe care-o să-l auzi.

— N-ai şanse, zise Laemmel cu voce joasă, speriat.

În cele din urmă ajunseră la uşile duble ce dădeau spre aleea din spate. Ben trase zăvorul, asigurându-se că se deschidea din interior.

— Aici ne despărţim, spuse el.

Laemmel mormăi:

— Crezi că eşti în siguranţă în afara clădirii?

Ben ieşi pe aleea umbrită.

— Ce face poliţia nu e treaba ta, zise Ben, cu arma îndreptată spre gardian.

— *Poliţia*? răspunse Laemmel. Nu mă refeream la *ei.* Un fior de

spaimă străbătu stomacul lui Ben.

— Ce vrei să spui?

Ţinând arma cu ambele mâini, Ben ţinti fruntea lui Laemmel.

— *Spune-mi!* Spune-mi ce ştii!

Laemmel horcăi şi stropi calzi de sânge împroşcară faţa lui Ben. Un glonţ străpunsese gâtul omului. Oare îşi pierduse cumpătul şi apăsase pe trăgaci fără să-şi dea seama? se întrebase Ben. A doua explozie, la câţiva centimetri de capul lui, îi dădu răspunsul la întrebare.

O, Iisuse! Începe iar!

În vreme ce gardianul se prăbuşea cu faţa în jos, Ben se – năpusti pe alee. Auzi un pocnet sec, provenit parcă de la o armă de jucărie, apoi un ecou metalic şi văzu o gaură în containerul mare din stângă lui. Necunoscutul trăgea din dreapta lui.

Simţi o fierbinţeală în umăr şi se ascunse în spatele containerului. Cu colţul ochiului, văzu mişcându-se ceva mic şi întunecat – un şobolan, deranjat de sosirea lui. *Fugi!* Creasta zidului din ciment care despărţea curtea din spate a băncii de cea vecină era la înălţimea umărului; Ben vârî pistolul la centură şi, folosindu-se de mâini, se săltă şi escaladă zidul. O cărare scurtă îl despărţea de Usteristrasse. Scoase revolverul şi trase în neştire, în trei direcţii diferite. Spera ca trăgătorul să se ascundă, să creadă că era atacat. Avea nevoie de timp. Fiecare secundă conta.

Urmară nişte împuşcături şi Ben auzi gloanţele lovind zidul de beton. Deocamdată era în siguranţă.

O luă la goană pe cărarea ce ducea spre Usteristrasse. Mai repede. Şi mai repede! „Fugi de parcă viaţa ta ar depinde de asta”, îi spunea antrenorul lui de atletism înaintea concursurilor. Asta făcea acum.

Spera să nu fie mai mulţi trăgători. Ceva îl făcea să creadă că nu fuseseră suficient de prevăzători să instaleze o întreagă echipă pe poziţie. Gândurile se învălmăşeau în mintea lui Ben.
Concentrează-te, fir-ar să fie!

Un miros sălciu – briza ce venea dinspre râul Sihl – îi sugeră următoarea mişcare. Canalul îngust, ce se despărţea de Limmat în dreptul promenadei Platz. Traversă Gessner Alice, strecurându-se prin trafic. Un şofer bărbos claxona şi-l înjură, dar el traversase. Canalul Sihl, cu maluri abrupte, din blocuri de zgură, se întindea în faţa lui. Privi înnebunit suprafaţa apei şi zări o mică barcă cu motor. Nu era ceva neobişnuit pe Sihl; cea la

care se uita avea un singur pasager – un bărbat rotofei, cu o undiţă în mână. Vesta de salvare îl făcea să pară şi mai gras. Pe canal putea ajunge la Sihiwald, o rezervaţie naturală aflată la zece kilometri sud de Zurich. Acolo malurile râului pierdeau din înălţime, formând numeroase pâraie. Era o zonă împădurită, un loc preferat de locuitorii oraşului.

Bărbatul corpolent dezveli un sandviş cu pâine albă şi aruncă ambalajul în apă. Un act de-a dreptul antisocial, după reglementările elveţiene. Ben plonja în apă îmbrăcat şi începu să înoate spre barcă.

Apa era foarte rece. Intrând în curentul ce curgea lent, Ben îşi simţi trupul înţepenit.

Omul din barcă, muşcând din sandviş şi sorbind din sticla de Kronenberg, nu-şi dădu seama de nimic până când mica ambarcaţiune se aplecă brusc într-o parte. Mai întâi apărură două mâini, cu degetele învineţite de frig, apoi îl văzu pe bărbatul complet îmbrăcat ridicându-se şi răsturnându-se în barcă.

— *Was is das*! strigă el. Speriat, scăpă sticla de bere din mână. *Wer sind Sie?*

— Vreau să împrumut barca, îi spuse Ben în germană.

— *Nie Ravs!* Dă-te jos!

Bărbatul ridică undiţa groasă şi-o flutură ameninţător.

— Cum vrei, zise Ben şi, făcând un salt spre el, îl aruncă în apă. Omul începu să se agite cu gesturi dezordonate, susţinut de vesta de salvare, bolborosind indignat.

— Păstrează-ţi opiniile pentru dumneata. Ben arătă spre podul Zollstrasse, din apropiere. Tramvaiul o să te ducă acasă.

Ben întinse mâna spre acceleraţie şi-o răsuci la maximum. Motorul tuşi, apoi porni şi barca îşi spori viteza în timp ce se îndrepta spre sud. N-avea să meargă până la Sihiwald, ci doar vreo opt sute de metri, până la cotul râului. Întins pe podeaua din fibră de sticlă a bărcii, reuşi să vadă clădirile mai înalte şi vitrinele magazinelor de pe malurile canalului, uriaşul depozit Migros, o construcţie rectangulară; turnurile negre de la Schwarzenkirche, pereţii acoperiţi cu fresce bogate ai clădirii Klathaus. Ben ştia că era vulnerabil dacă ar fi existat trăgători prin preajmă, însă erau puţine şanse ca ei să-i fi anticipat mişcările. Pipăi plicul din buzunarul hainei; hârtia cerată foşni liniştitor. Spera să reziste la apă.

Barca înainta rapid pe sub zidăria plină de alge a podului

Stauffacherstrasse. Mai avea de parcurs vreo două sute de metri. Auzi zgomotele inconfundabile ale unei autostrăzi: şuieratul roţilor pe asfalt şi huruitul motoarelor sutelor de vehicule ce se deplasau în viteză. Totul se contopea într-un zgomot de fond care sporea şi scădea în intensitate.

Ben îndreptă mica şalupă spre zidul de siguranţă uşor înclinat şi auzi scrâşnetul carcasei din fibră de sticlă frecându-se de cărămizi; apoi opri ambarcaţiunea cu o smucitură şi sări pe mal. Porni spre staţia de benzină unde-şi lăsase Range Rover-ul închiriat. Curând avea să se piardă în traficul autostrăzii.

Întorcând volanul ca să treacă pe altă bandă, Ben simţi un junghi în umărul stâng. Ridică mâna dreaptă şi-l frecă uşor. Încă un junghi şi mai ascuţit. Îşi privi degetele şi constată că erau pline de sânge.

Matthias Deschner şedea în fotoliul din faţa biroului lui Suchet în care stătuse cu o oră în urmă. Suchet, aplecat peste birou, îl privea încordat.

— Trebuia să mă fi avertizat, zise bancherul înfuriat. Puteam să-i fi oprit accesul la seif.

— Nici cu n-am ştiut dinainte! obiectă Deschner. Am fost contactat abia ieri. Voiau să ştie dacă-l adăpostesc. *E absurd!*

— Cunoşti foarte bine pedeapsa pentru nesupunere în astfel de cazuri.

Chipul lui Suchet exprimă furie şi teamă.

— Mi-au spus-o foarte limpede, zise Deschner pe un ton neutru.

— De-abia acum? Înseamnă că tocmai au aflat despre posibila dumitale legătură cu subiectul.

— Cu siguranţă. Crezi că ştiam în ce erau implicaţi fraţii ăştia? Habar n-aveam!

— Scuza asta n-a prea avut succes la salvarea capetelor de teutoni, istoriceşte vorbind.

— O rudă îndepărtată mi-a cerut un serviciu, protestă Deschner. N-am fost înştiinţat de caracterul acestuia.

— Şi n-ai făcut cercetări?

— Cei din profesiunea noastră sunt învăţaţi să nu pună prea multe întrebări. Cred că eşti de acord cu asta.

— Iar acum ne expui pe *am îndoi* primejdiei! se răsti Suchet.

— M-au sunat imediat după ce a apărut el. Am bănuit că *doreau* ca el să aibă acces la seif.

Se auzi o bătaie în uşă. Secretara lui Suchet intră, ţinând în mână o mică videocasetă.

— Tocmai a sosit pentru dumneavoastră de la serviciul de pază, domnule.

— Mulţumesc, Irige, zise blând Suchet. Va veni imediat un curier. Aş vrea să pui caseta într-un plic şi să i-o dai.

— Prea bine, domnule, zise secretara şi părăsi biroul la fel de discret precum intrase.

15

Într-o clădire modernă cu opt etaje, aflată pe Schaffhausserstrasse, nu departe de Universitatea Zurich, trei bărbaţi se aflau într-o încăpere înţesată de computere puternice şi monitoare video de mare rezoluţie, lira un studio închiriat de la o companie de producţie multimedia care executa copii, restaurări şi editare de imagini video pentru firme de securitate şi diverse corporaţii.

Unul dintre bărbaţi, un om uscăţiv, cu părul alb, care părea mult mai în vârstă de patruzeci şi şase de ani, cât avea, luă o videocasetă dintr-un videorecorder digital D-2 şi-o introduse într-una din fantele unui computer Quantel Sapphire pentru prelucrarea imaginilor. Tocmai terminase de făcut o copie a casetei de supraveghere care i se dăduse. Folosind computerul creat iniţial pentru serviciul secret britanic MI-5, începu să mărească imaginea. Bărbatul, unul dintre cei mai buni specialişti în aparatură video de la MI-5, fusese racolat de o firmă londoneză de securitate care-i oferise un salariu dublu. Ceilalţi doi bărbaţi aflaţi în cameră îl angajaseră, prin firma de securitate, pentru o treabă de scurtă durată la Zurich. Omul habar n-avea cine erau. Ştia doar că-l plătea foarte bine. Îl aduseseră de la Londra la Zurich cu avionul, la clasa „business”.

În clipa aceea, cei doi indivizi misterioşi discutau între ei. Puteau fi nişte oameni de afaceri internaţionali din orice ţară a lumii, deşi vorbeau olandeza, limbă pe care expertul în aparatură video o înţelegea destul de bine.

Tehnicianul cu părul alb privea cu atenţie ecranul. La extremitatea inferioară scria CAM 2 şi erau afişate data şi ora exactă. Omul strigă spre clienţii lui, aflaţi în celălalt capăt al camerei:

— În regulă, acum spuneţi-mi ce vreţi să fac. Vreţi să compar imaginea electronică a tipului cu vreo fotografie?

— Nu, răspunse primul olandez. Ştim cine e. Vrem să vedem ce citeşte.

— Trebuia să-mi închipui, mormăi tehnicianul. Doamne, bucata aia de hârtie din mâna lui e umbrită.

— E bună înregistrarea? întrebă al doilea bărbat.

— Nu e rea, zise tehnicianul. Două cadre pe secundă, adică modelul standard. Din fericire, banca asta are videocamere performante. Mă rog, nu pot să spun că obiectivul a fost poziţionat foarte bine, dar asta-i ceva obişnuit.

Al doilea om de afaceri întrebă:

— Prin urmare, poţi mări ce ţine în mână?

— Sigur. Programul din acest Quantel compensează toate dificultăţile care apar de obicei la mărirea digitală a imaginii. Nu asta e problema. Afurisita de hârtie se află în umbră.

— Se spune că eşti cel mai bun, zise primul bărbat. Cert este că eşti cel mai scump.

— Ştiu, ştiu, zise tehnicianul. E adevărat. Păi, aş putea să măresc contrastul.

Apăsă câteva clape pe care scria „Claritate”, „Mărire”, „Culoare” şi „Contrast”. Presând tasta „+”, lumină umbra până când hârtia la care se uita bărbatul din camera de valori a băncii deveni aproape lizibilă. Apoi, îmbunătăţi rezoluţia apăsând pe altă clapă. Corectă contrastul şi pe urmă bătu tasta „Claritate”, pentru a limpezi şi mai mult imaginea.

— Bun, zise el într-un târziu.

— Poţi vedea ce citeşte? întrebă al doilea bărbat.

— De fapt, e o fotografie.

— O fotografie?

— Da. Una veche. O imagine de grup. Mulţi bărbaţi în ţinută oficială. Par nişte oameni de afaceri. Şi vreo doi ofiţeri germani. Da, e o imagine de grup. Cu munţi în fundal…

— Poţi să le distingi feţele?

— Dacă-mi daţi… doar, aha, am găsit.

Mări fotografia până când aceasta ocupă întregul ecran.

— Aici scrie „Zurich 1945”. Pe urmă „Sig” nu ştiu cum… Cei doi bărbaţi se priviră stupefiaţi.

— Dumnezeule mare, exclamă unul.

Tehnicianul zise:

— E cumva „Sigma AG”?

Al doilea bărbat îi şopti primului:

— A intrat pe fir.

— Aşa cum bănuiam, zise primul.

— În regulă, i se adresă al doilea bărbat tehnicianului. Vreau să-mi faci o copie şi, încă ceva. Vreau cea mai bună imagine a capului acestui tip.

— Să faci cincizeci de copii, interveni primul bărbat, ridicându-

se din fotoliu.

Al doilea bărbat se apropie de colegul său.

— Trimite vorbă, spuse el încet. Precauţiile noastre n-au fost suficiente. Americanul a devenit o ameninţare serioasă.

Washington, D.C.

Biroul lui Alan Bartlett arăta ireproşabil, ca de obicei, iar expresia de pe chipul bărbatului era impenetrabilă. Din fotoliul în care stătea, Anna Navarro se aplecă în faţă.

— Am descoperit transferuri ale banilor lui Robert Mailhot de la Nova Scotia National Bank într-un cont din Insulele Cayman, însă mă tem că acolo am dat de-o fundătură, zise Anna. Sursa pe care-o avem acolo confirmă faptul că în acel cont s-a operat recent, fiind implicat şi unul dintre fondurile lui Prosperi. Dar de-acolo, cum spuneam, urma banilor se pierde. Trebuie să aflăm unde ajung. Dar, înainte de toate să descoperim cine depune bani acolo. Începem să acţionăm prin canalele obişnuite?

— Nici pomeneală, spuse Bartlett, puţin iritat. Asta ar compromite securitatea întregii operaţiuni. Oricine ar avea interes să stopeze investigaţia ar putea-o face cu uşurinţă. De asemenea, am periclita vieţile altor oameni, care ar putea fi ţinte.

— Înţeleg, zise Anna, dar nici nu vreau să se repete povestea de la Asuncion. Ăsta-i preţul plătit pentru folosirea căilor lăturalnice. Oricine s-ar afla în spatele acestei conspiraţii are, evident, destulă influenţă ca să ne oprească.

— De acord, însă dacă ridicăm întreaga afacere la nivelul A-II – o investigaţie aprobată – e ca şi cum am publica un anunţ în *The New York Times,* în care i-am înştiinţa pe subiecţii anchetei noastre ce-avem de gând să facem. Nu putem face abstracţie de posibilitatea ca nişte oameni din serviciile de informaţii să fi fost racolaţi.

— Nivelul A-II e totuşi foarte secret. Nu sunt de acord….

— Nu, să nu fii, spuse el cu răceală. Poate că m-am înşelat – poate că dumneata eşti într-adevăr o funcţionară profund loială.

Anna ignoră înţepătura.

— Am fost implicată în multe anchete internaţionale, inclusiv în investigare unor omucideri, acţiuni care au rămas secrete, mai

ales când am considerat că ar putea fi implicat cineva din guvern. În El Salvador, când oficialii guvernamentali au ordonat uciderea unor americani pentru a acoperi…

— După cum ştii, sunt familiarizat cu isprăvile dumitale anterioare, agent Navarro, spuse Bartlett nervos. Dumneata vorbeşti despre un guvern străin. Eu vorbesc despre şase, ori mai multe guverne. Aici e deosebirea.

— Spui că acum există o victimă la Oslo?

— Da, asta-i ultima noastră informaţie.

— Atunci hai să cerem procurorului general să facă un apel confidenţial, la procurorul statului norvegian şi să-i solicite păstrarea secretului deplin.

— Nu. Riscurile unui apel direct către autorităţile norvegiene sunt mult prea mari.

— Atunci vreau lista. Nu lista cadavrelor. Vreau numele celor care au dosare Sigma de verificare. „Lista fierbinte.”

— Asta-i imposibil.

— Înţeleg – eu mă ocup de ei doar când sunt morţi. Ei bine, în cazul ăsta, îmi declin competenţa.

Bartlett ezită.

— Nu te juca, domnişoară Navarro. Ai fost numită.

Aerul de solicitudine al lui Bartlett, cultivat cu grijă, se evaporase. Anna întrezări inflexibilitatea, trăsătura de caracter care-l propulsase pe Bartlett în fruntea uneia dintre cele mai puternice agenţii guvernamentale de investigaţii.

— Nu prea depinde de dumneata.

— Mă pot îmbolnăvi, pot deveni inaptă să călătoresc.

— N-ai face aşa ceva.

— Nu, dacă-mi dai „lista fierbinte”.

— Ţi-am spus. E imposibil. Operaţiunea asta trebuie să respecte anumite reguli. Dacă acestea se transformă uneori în constrângeri, trebuie să le accepţi ca pe nişte parametri ai anchetei dumitale.

— Ascultă, zise ea, treisprezece dintre bătrânii de pe lista Sigma au murit deja în „împrejurări discutabile” să zicem. Doar trei se mai află în viaţă, nu-i aşa?

— Din câte ştim noi.

— Atunci dă-mi voie să-ţi prezint situaţia. Când unul dintre tipii ăştia moare, e ucis, mă rog – nu putem vedea cadavrul fără cooperarea autorităţilor. Corect? În schimb, dacă ajungem la unul din ei *înainte* de-a fi ucis… Uite, înţeleg că trebuie să investighez

oameni morţi, dar dacă-i considerăm pe cei vii potenţiali martori şi-i punem sub supraveghere permanentă – dis*cret, fire*şte…

Bartlett o privi cu atenţie, pradă unor impulsuri contradictorii. Pe urmă se duse la un seif mai înalt decât el, îl deschise şi scoase un dosar. Îi întinse o foaie de hârtie pe care erau ştampilate cuvintele SECRET şi NETRANSMISIBIL. Aceste clasificări stipulau că, pe lângă limitările impuse de caracterul strict secret, documentul nu putea fi cunoscut sub nici o formă de către state străine sau de funcţionarii agenţiilor guvernamentale.

— Lista, zise el în şoaptă.

Anna citi în grabă coloanele cu informaţii – pseudonime, nume reale, numele rudelor în viaţă şi numerele dosarelor. Trei bătrâni mai erau în viaţă. Ţările de origine: Portugalia, Italia, Elveţia.

— Fără adrese? întrebă ea.

— Doar cele vechi. Nici una actuală, pe care s-o fi putut obţine prin metodele obişnuite. Toţi s-au mutat în ultimul an.

— În ultimul *an?* Ar putea fi oriunde în lume.

— Mi se pare logic ceea ce spui, dar s-ar putea să se afle în aceeaşi ţară, poate în aceeaşi zonă; bătrânilor le vine greu să se dezrădăcineze cu totul. Chiar dacă e în joc siguranţa lor, schimbarea domiciliului presupune un anume disconfort pe care ei refuză să-l accepte. În orice caz, nu şi-au lăsat noile adrese. E limpede că nu vor să atragă atenţia.

— Se ascund, zise Anna. Le e frică.

— S-ar părea că au motive.

— Parcă ar fi nişte bătrâni ce se întrec în a face răutăţi. Cum e posibil ca o organizaţie înfiinţată înainte de CIA să mai aibă atâta putere?

— Anumite organizaţii îşi sporesc puterea o dată cu timpul. Bineînţeles că ar fi o greşeală să confunzi mărimea cu puterea de influenţă. Astăzi, CIA e o vastă şi solidă instituţie guvernamentală, cu nenumăraţi funcţionari. La început, adevărata putere o deţineau reţelele personale. Aşa a fost în cazul lui Bill Donovan, întemeietorul OSS şi chiar mai mult în cazul lui Allen Dulles. Da, Dulles e cunoscut mai ales pentru rolul lui în crearea CIA, dar nu asta a fost cea mai impresionantă realizare a lui. Pentru el, exista o singură bătălie, cea împotriva stângii revoluţionare.

— I se spunea „spionul gentleman”, nu-i aşa?

— Calificativul „gentleman” îl echivala ca periculozitate pe cel

de „spion”. N-a fost niciodată mai puternic ca atunci când era un particular, pe vremea când el şi fratele lui, Foster, conduceau Departamentul de Finanţe internaţionale la Adler & Cooper.

— Firma de avocaţi? Ce făceau, îşi puneau clienţii să plătească de două ori?

Bartlett îi aruncă o privire vag compătimitoare.

— Subestimarea sferei de influenţă şi a anvergurii companiilor private e o eroare de începător. Adler & Cooper a fost mai mult decât o prestigioasă firmă de avocaţi. Avea o sferă de influenţă cu adevărat internaţională. Călătorind în întreaga lume, Dulles a reuşit să ţeasă un soi de pânză de păianjen de-a lungul şi de-a latul Europei. Şi-a recrutat complici în toate oraşele importante, atât din ţările Axei cât şi din cele neutre.

— Complici? îl întrerupse Anna. Ce vrei să spui?

— Indivizi aflaţi în poziţii înalte – contacte, prieteni, numeşte-i cum vrei – pe care Allen Dulles îi folosea printre altele şi ca agenţi de influenţă. Dulles ştia să exploateze egoismul oamenilor. La urma urmei, a facilitat un număr enorm de afaceri care implicau guverne şi corporaţii multinaţionale. Asta a făcut din el un om de o valoare inestimabilă. Trebuia să-l cunoşti. Dacă erai om de afaceri, el te putea asigura că un mare contract cu statul avea să se îndrepte către tine. Dacă erai un funcţionar guvernamental, îţi putea furniza câteva informaţii esenţiale care te ajutau în carieră. Banii şi informaţiile! Dulles a înţeles că se puteau converti fără probleme, precum valuta forte, în pofida ratelor de schimb permanent modificate. Rolul de mijlocitor al lui Dulles, de intermediar, se baza pe faptul că el ştia ceva mai mult decât toţi ceilalţi.

— Mijlocitor?

— Poate că ai auzit de Banca de Plasament Internaţional din Basel.

— Poate că nu.

— Era de fapt o instituţie contabilă, unde oamenii de afaceri din ambele tabere aflate în război se întâlneau şi analizau distribuirea dividendelor. Instituţia aceasta s-a dovedit foarte utilă pentru oamenii de afaceri. La urma urmei, afacerile nu încetau doar fiindcă începuseră să tragă tunurile. Ostilităţile dăunau însă parteneriatelor şi alianţelor, creând tot soiul de obstacole. Dulles a imaginat modalităţi de-a evita acele obstacole.

— Nu-i o imagine prea plăcută.

— Nu, dar e reală. Dulles credea în ideea de „reţea”. A fost scopul vieţii lui. O reţea însemna o mulţime de indivizi – o configuraţie complexă, care putea avea o influenţă mult mai mare decât suma părţilor ei. E un subiect de meditaţie extraordinar. După cum spuneam, totul se reduce la partea malefică a umanităţii.

— Sună puţin înfricoşător.

O vână zvâcni la timp la lui Bartlett.

— Este puţin înfricoşător, poate chiar mai mult decât atât. Caracteristic acestor reţele este faptul că sunt invizibile pentru cei care nu fac parte din ele – chiar şi pentru unii dintre membrii lor. În plus, au tendinţa de-a supravieţui indivizilor care le-au creat. S-ar putea spune că dobândesc o viaţă proprie şi pot avea efecte serioase asupra organizaţiilor în care se infiltrează.

Îşi aranja din nou manşetele cămăşii, gest care devenise un tic.

— Dulles vorbea despre pânze de păianjen. Există o viespe parazitară, foarte mică, o creatură isteaţă, care înţeapă un păianjen, paralizându-l temporar, după care îşi depune ouăle în abdomenul lui. Păianjenul îşi reia activitatea, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, în timp ce larvele viespii cresc în el, hrănite de propriile-i fluide. Apoi, când larvele năpârlesc ucid păianjenul, dar nu înainte de a-i modifica pe cale chimică comportamentul. În acea noapte, păianjenul e determinat să ţeasă o gogoaşă pentru cocon, inutilă pentru el, dar necesară larvelor. De îndată ce păianjenul şi-a terminat treaba, larvele îl consumă şi atârnă coconul pupei în gogoaşa special creată. E extraordinară rafinata manipulare a comportamentului gazdei de către larvele parazitare. Dar asta nu-i nimic în comparaţie cu ce pot născoci oamenii. Asta mă frământă, domnişoară Navarro. Cine se află înăuntrul *nostru?* Ce forţe ar putea manipula maşinăria puterii civile pentru a o determina să ţeasă o pânză care să servească doar propriilor lor scopuri şi când se va hotărî parazitul să-şi consume gazda?

— În regulă, accept metafora, spuse Anna. Să zicem că, acum cincizeci de ani, o conspiraţie misterioasă ne-a înţepat, implantându-ne ceva ce-o să crească şi-o să provoace pagube. Chiar dacă aşa s-a întâmplat, cum ne putem da seama?

— Asta-i o întrebare excelentă, domnişoară Navarro, răspunse Bartlett. Pânzele de păianjen sunt greu de văzut, nu-i aşa, chiar mari fiind. Ai intrat vreodată într-o pivniţă veche sau într-un

depozit întunecos? Nu vezi nimic, dar când aprinzi o lanternă şi îţi dai seama brusc că spaţiul pustiu de deasupra capului tău nu e tocmai pustiu – e plin cu pânze de păianjen, care alcătuiesc un vast baldachin de filamente fragile. Îndrepţi lanterna în altă direcţie şi baldachinul dispare. Să fi fost oare o nălucire? Ridici privirea spre tavan. Nimic. Pe urmă, orientând lanterna într-un unghi potrivit, totul devine iarăşi vizibil.

Privirea lui Bartlett căuta o expresie de înţelegere pe chipul ei.

— Cei asemeni mie îşi petrec timpul căutând acel unghi care fiice vizibile vechile pânze de păianjen. Deseori ne imaginăm tot soiul de lucruri. Uneori chiar vedem ceea ce se află acolo. Dumneata, domnişoară Navarro, nu pari o persoană înclinată să-şi imagineze tot felul de lucruri.

— O să iau drept bună remarca asta, răspunse Anna.

— Nu vreau să sugerez că-ţi lipseşte imaginaţia, ci doar că o ţii sub control strict. Mă rog. Cert e că au existat nişte alianţe realizate între nişte indivizi cu resurse considerabile. Asta face parte din istoria cunoscută. Şi ce-a ieşit de-aici? Pot doar să-mi doresc să aflu. Tot ce-avem e lista asta.

— Trei nume, zise Anna. Trei bătrâni.

— Ţi-aş sugera să-ţi îndrepţi atenţia spre Gaston Rossignol. În vremurile bune a fost un important bancher elveţian. Cel mai important om de pe listă. Şi cel mai bătrân.

— În regulă, spuse ea. Omul din Zurich. Presupun că ai pregătit un dosar cu date despre el.

Bartlett deschise un sertar al biroului, scoase un dosar împodobit cu ştampile de clasificare şi-l împinse către ea.

— E destul de consistent, cu excepţia lacunelor pe care le ştii.

— Bine, zise Anna. Vreau să vorbesc cu omul ăsta înainte să-l găsească ceilalţi.

— Dacă o să dai de el.

— A trăit toată viaţa la Zurich. După cum spuneai chiar dacă s-a mutat, trebuie să fi lăsat în urmă prieteni, membri ai familiei. Afluenţi care conduc la izvor.

— Sau şanţuri de apărare, protejând o fortăreaţă. Un om ca Rossignol are prieteni influenţi, în poziţii înalte, care vor face orice pentru a-l proteja. Prieteni care sunt, cum zic francezii, *branche.* Puternici şi în contact direct cu el. Care au capacitatea de a-l îndepărta de reţeaua vizibilă – dosarele şi înregistrările din computere. Te-ai gândit la vreun subterfugiu isteţ?

— Nicidecum. Oamenii ăia se vor păzi de subterfugii. Rossignol

n-are de ce să se teamă de mine. Dacă prietenii şi asociaţii lui sunt atât de informaţi pe cât sugerezi, vor înţelege asta şi vor răspândi zvonul.

— Te gândeşti să apari pur şi simplu acolo?

— Cam aşa ceva. Bănuiesc că cea mai bună cale e cea directă. Dar o să aflu asta curând. Îşi privi ceasul. O să iau primul avion spre Zurich.

Mettlenberg, St. Gallen, Elveţia

Ben Hartman stătea în Range Rover-ul închiriat, în parcarea personalului de la *Regionalspital Sankt Gallen Nord,* uitându-se la oamenii care intrau şi ieşeau din clădire: medici, infirmiere, angajaţi ai spitalului. Motorul puternic al maşinii torcea încet. Din fericire, nu era multă lume acolo, la ora aceea. Era cinci – sfârşitul zilei de lucru pentru funcţionari.

Sunase la spital de la Zurich şi ceruse să vorbească cu Margarethe Hubli. I se făcuse imediat legătura cu secţia de pediatrie şi întrebă în engleză dacă doctoriţa era acolo.

Da, i se spusese; dorea să stabilească o consultaţie? Engleza infirmierei era o catastrofă, dar o putea înţelege.

— Nu, spuse el, voiam doar să ştiu dacă se află în spital. Copilul meu e bolnav şi s-ar putea să am nevoie de un pediatru.

După ce aflase până la ce oră lucra doctoriţa Hubli, îi mulţumise infirmierei şi închisese telefonul.

Liesl trebuia să stea la spital până la ora patru. Ben aştepta de două ceasuri. Se făcuse cinci şi ea nu apăruse. Ben era sigur că Liesl nu ieşise din clădirea spitalului. De altfel, îi văzuse Renault-ul în parcare. Îşi imagină că era genul de medic devotat profesiunii sale, care nu ţinea seama de program şi că va avea să mai aştepte o vreme.

Ben nu găsise în seif documentul de asociere la care se referise Peter. Se întreba unde-ar fi putut fi? Fratele lui spusese că-l ascunsese într-un loc sigur. Era posibil ca Liesl să-l fi spus adevărul, când afirmase că nu ştie nimic despre el. În cazul ăsta, era cu putinţă ca Peter să-l fi ascuns undeva printre lucrurile lui de la cabană.

Liesl îi răspunsese prea repede atunci când o întrebase dacă Peter ar fi putut ascunde ceva acolo. Ştia ceva despre care nu

voia să vorbească. Trebuia să se ducă la cabană.

Mai trecură patruzeci de minute până când Liesl ieşi pe uşa camerei de urgenţă, discutând veselă cu cineva. Flutură mâna în semn de rămas-bun şi îşi trase fermoarul jachetei de piele. Apoi se grăbi să se urce în maşină.

Ben aşteptă până când Liesl pătrunse în traficul de pe şosea şi abia după aceea ieşi din parcare. Fata nu cunoştea Range Rover-ul şi nu avea motive de suspiciune. Cu toate acestea, conduse prudent ca să n-o alarmeze.

Cumpărase din Zurich o hartă a cantonului St. Gallen şi studiase drumurile din regiune. Atât Peter, cât şi Liesl menţionaseră că trăiau într-o „cabană”. Asta însemna că se afla într-o pădure sau într-un loc împădurit. Exista o zonă împădurită la vreo opt kilometri de spital, în direcţia nord-nord-vest. O altă zonă împădurită se găsea la două ore de mers cu maşina. Era prea departe pentru cineva care trebuia să meargă la lucru în fiecare zi. În consecinţă, bănui că e vorba de păduricea apropiată.

Deoarece memorase drumurile din zonă, Ben ştia că următoarea intersecţie se afla la doi kilometri. Rămase departe în urma fetei, cu riscul de-a o pierde. Tot ce putea face era să spere că nu va coti pe un drum lăturalnic.

Reuşi să observe o maşină care trebuia să fie Renault-ul ei, oprit la un stop. La următoarea intersecţie era o autostradă al cărei indicator arăta cifra zece. Dacă fata o lua la stânga, pe acea şosea, însemna că se îndrepta spre pădurea localizată de el pe hartă.

Renault-ul coti la stânga.

Ben acceleră şi ajunse la intersecţia cu autostrada zece la câteva minute după Liesl. Erau destule maşini pe şosea, astfel încât o urmărea cu greu.

Autostrada cu patru benzi mergea paralel cu o cale ferată şi trecea pe lângă nişte ferme imense, cu câmpuri ce se întindeau cât vedeai cu ochii. Brusc, Renault-ul coti la dreapta, cu câţiva kilometri înainte de locul în care se aşteptase el s-o facă.

După ce intră pe drumul îngust, şerpuit, Ben constată că nici o altă maşină nu se mai interpunea între el şi Renault. Se întunecase, drumul nu era circulat, aşa că Liesl îşi va da curând seama că e urmărită. În mod firesc va încerca să scape de urmăritor. În cazul acesta va fi nevoit să se deconspire.

Din fericire, drumul şerpuit îl ajuta să se ascundă, câtă vreme

rămânea la cel puţin o curbă în urma ei. Pe măsură ce înaintau pădurea devenea tot mai deasă. Ben urmărea lumina farurilor maşinii ei, apărând şi dispărând după curbe. Păstra o distanţă suficientă hotărât s-o mărească dacă ea ar fi observa Rover-ul.

Brusc lumina farurilor Renault-ului dispăru.

Ben îşi zise că Liesl părăsise şoseaua. Acceleră, parcurse un kilometru, dar nu dădu de urma ei.

Nu văzuse nici un drum care intra în pădure. Se opri, întoarse şi porni înapoi cu viteză redusă, căutând o bifurcaţie. Curând zări un drumeag, mai degrabă o potecă. Drumul era destul de lat pentru Renault. Conduse încet printre ramurile care zgâriau caroseria maşinii, sperând că zgomotul nu-i va atrage atenţia lui Liesl.

Conform hărţii cantonului St. Gallen pădurea nu era mare. Ea înconjura un mic lac şi nu exista alt drum spre ori dinspre ea. Asta în caz că harta era exactă.

Cărarea îl conduse la o bifurcaţie; Ben opri, coborî din maşină şi văzu că o ramificaţie a drumului sfârşeşte într-o fundătură, la vreo treizeci de metri în faţă. Cealaltă, adânc brăzdată, continua. O urmă, înaintând cu greu, întrebându-se cum reuşise să treacă Renault-ul lui Liesl.

Ajuns la capătul drumului văzu Renault-ul. Parcă maşina lângă el şi coborî. Nu vedea nimic din cauza întunericului. Liniştea care se aşternuse după ce oprise motorul era tulburată doar de zgomotele pădurii.

Când se obişnui cu întunericul reuşi să distingă altă cărare, mai îngustă, ce se pierdea printre arbuşti. O urmă şi ajunse într-o poiană. O căsuţă construită din buşteni se ridica în mijlocul pajiştii, cu ferestrele luminate. Păşind cu grijă, se apropie de cabană, îndreptându-se spre latura pe care se aştepta să fie intrarea.

Brusc auzi un declic metalic. Liesl apăruse din întuneric, cu arma aţintită spre el.

— Rămâi acolo!

— Stai! strigă şi Ben.

— Tu eşti! spuse ea furioasă, lăsând brusc pistolul. Ce dracu' faci aici?

— Am nevoie de ajutorul tău, zise el.

— M-ai urmărit de la spital! Cum ţi-ai permis?

— Te rog, Liesl, trebuie să mă ajuţi să găsesc ceva.

Trebuia s-o facă să-l *asculte.*

— Mi-ai pus în pericol securitatea. Lua-te-ar dracu'!

— Liesl, n-am fost urmărit.

— De unde ştii? Ai închiriat maşina asta?

— La Zurich.

— Sigur. *Idiotule!* Dacă te supravegheau la Zurich, au aflat că ai închiriat maşina!

— Dar nu m-a urmărit nimeni până aici.

— De unde ştii? repetă ea. Eşti un amator!

— Ca şi tine.

— Da, dar eu sunt o amatoare care trăieşte sub ameninţarea cu moartea de patru ani. Acum te rog să pleci. *Pleacă!*

— Nu plec, Liesl, zise el pe un ton ferm. Trebuie să stăm de vorbă.

16

Cabana, modest mobilată, era confortabilă. Plafonul şi podeaua erau din scânduri de pin. Liesl îi arată cu mândrie rafturile din lemn, pe care le confecţionase Peter pentru a-şi pune cărţile. Lângă semiticul de piatră, se înălţa o stivă de buşteni.

Liesl aprinse focul. Ben îşi dezbrăcă haina deşi în încăpere era frig.

— Eşti rănit, zise Liesl. Ai fost împuşcat.

Ben observă că pe umărul stâng cămaşa se pătase de sânge. Ciudat, nu-l duruse – încordarea şi oboseala îl făcuseră să uite de rană.

— Scoate cămaşa, îi ordonă Liesl, pe un ton profesional. Ben îşi descheie cămaşa. Ţesătura era lipită de umărul stâng şi, când trase, durerea îl fulgeră.

Liesl luă un burete curat, îl înmuie în apă caldă, umezi locul şi îndepărtă cu grijă pânza de pe umărul rănit.

— Ai avut noroc: glonţul te-a zgâriat, nimic mai mult. Spune-mi ce s-a întâmplat.

În vreme ce Liesl se ocupa de rana lui, Ben îi povesti prin ce trecuse cu câteva ore în urmă.

— Trebuie să-ţi curăţ rana, ca să nu se infecteze.

Îl aşeză lângă chiuvetă, turnă nişte apă fiartă dintr-un ibric şi-o lăsă să se răcească într-un vas de porţelan. Apoi ieşi pentru câteva minute şi se întoarse cu bandaje şi cu o sticlă galbenă cu antiseptic.

Ben gemu şi în timp ce îi spăla rana şi când i-o tampona cu vată îmbibată cu antisepticul cafeniu.

— Mă doare mai rău curăţatul, zise el în timp ce Liesl aplica patru benzi de leucoplast ca să fixeze bandajul.

— Data viitoare n-o să mai fii aşa norocos, zise ea pe un ton sec.

— Acum n-am nevoie de noroc, ci de informaţii. Trebuie să înţeleg ce dracu' se întâmplă. Trebuie să mă concentrez asupra acestei Sigma. În mod sigur ei stau cu ochii pe mine.

Liesl îi întinse o cămaşă groasă, din bumbac tricotat, care-i aparţinuse lui Peter.

Realitatea, pe care încercase s-o ţină la distanţă, dădu buzna peste Ben. Se simţea ameţit, alarmat, mâhnit, disperat.

— Te ajut eu s-o îmbraci, spuse ea, sesizând durerea întipărită pe chipul lui.

Ben trebuia să-şi recapete calmul. Îşi închipuia cât de mult suferea Liesl pentru că îl pierduse pe Peter.

— Semănaţi atât de mult, zise ea. Peter nu mi-a spus niciodată. Cred că nu şi-a dat seama cât de mult semănaţi.

— Gemenii nu se recunosc niciodată unul în celălalt.

— E ceva mai mult decât atât. Nu mă refer doar la aspectul fizic. Unii ar putea spune că Peter n-a avut nici un scop în viaţă. Eu îl cunosc mai bine. Era ca o pânză de vas, moale, până când prinde forţa vântului. Dădu din cap, dezamăgită parcă de încercările ei stângace de a comunica. Vreau să spun că Peter avea un ţel înalt.

— Ştiu ce vrei să spui. Asta am admirat cel mai mult la el – felul în care a reuşit să-şi creeze o viaţă a lui.

— Iubea dreptatea, spuse Liesl, cu ochi trişti, scânteietori, o iubea cu patimă.

— O patimă pentru dreptate. Asta nu înseamnă mare lucru într-o lume preocupată doar de administrarea bunurilor materiale, zise Ben cu amărăciune.

— O lume care ţi se pare înăbuşitoare, spuse Liesl. Te sufocă treptat, aşa cum zicea Peter că o să se întâmple.

— Există căi mai rapide de-a muri, zise Ben. De curând am avut ocazia să aflu.

— Vorbeşte-mi despre şcoala la care ai predat. Am fost de vreo două ori la New York, în adolescenţă şi o dată mai târziu, la o conferinţă.

— Da, era la New York. Dar nu în New York-ul pe care-l văd turiştii. Am predat într-un cartier numit East New York. Vreo doisprezece kilometri pătraţi, în care locuiesc cei mai nevoiaşi oameni din oraş. Sunt câteva băcănii, locuri de unde cumperi ţigări şi băutură şi unde schimbi cecurile pe bani gheaţă. Secţia şaptezeci şi cinci – Şapte-Cinci, cum îi zic poliţiştii care au ghinionul să lucreze acolo. În unele nopţi, parcă eram la Beirut. Mă duceam la culcare în zgomot de împuşcături. Un cartier ignorat de restul societăţii.

— Şi-acolo ai predat tu.

— Mi se părea dezgustător că America, ţara cea mai bogată din lume, tolera o asemenea decădere. Faţă de locul ăla, Soweto

părea raiul pe pământ. Sigur, existau obişnuitele şi ineficientele programe de combatere a sărăciei, dar şi nerostita convingere a zădărniciei lor. „Săracii vor fi mereu cu noi” – nimeni nu mai folosea cuvintele astea, dar asta voiau să spună. Foloseau alte sloganuri, vorbeau despre cutare chestie „structurală”, despre alta „comportamentală” şi de clasa de mijloc care se descurca bine, nu? Dar nu m-am dat bătut. N-aveam de gând să salvez lumea, nu eram naiv, dar mi-am zis că, dacă reuşesc să salvez un copil, sau doi, eforturile mele nu vor fi zadarnice.

— Şi-ai reuşit?

— Posibil, spuse Ben, obosit. Posibil. N-am rămas acolo să-mi pot da seama. Rosti cuvintele cu dezgust. Am ajuns să comand budincă de carne cu trufe şi să beau şampanie cu clienţii.

— Cred că această schimbare a fost un şoc pentru tine, zise Liesl cu blândeţe.

Îl asculta cu atenţie, parcă dorind să uite de propria ei durere.

— Cred că voiam să-mi alung durerea. Culmea e că mă pricepeam la astfel de lucruri. Cunoşteam ritualurile curtării clienţilor. Dacă aveai nevoie de cineva care să comande în cele mai scumpe restaurante din oraş fără să se uite la lista de meniuri, eu eram ăla. Apoi am început să-mi risc viaţa practicând sporturi extreme. Mă căţăram pe piscurile Vermillion, din Arizona, navigam singur în Bermude, schiam în trecătoarea Cameron. Courtney – o veche prietenă de-a mea – îmi spunea mereu că-mi caut moartea şi nu greşea. Făceam toate astea ca să simt că trăiesc. Făcu o pauză, după care continuă: Acum pare stupid, nu? Distracţiile prosteşti ale unui puşti bogat şi răsfăţat.

— Poate că te purtai aşa pentru că fuseseşi scos din mediul tău.

— Crezi? Nici măcar nu eram sigur că salvarea sufletelor din East New York era scopul vieţii mele. Oricum, n-am avut ocazia să mă conving.

— Cred că şi tu ai fost o pânză, ca şi Peter. Trebuia doar să prinzi vântul.

Pe chipul lui Ben apăru un zâmbet trist.

— S-ar părea că vântul m-a găsit pe mine. Şi e un blestemat de muson. O conspiraţie pusă la cale în urmă cu cincizeci de ani, care sacrifică vieţi şi-acum. Cu precădere pe cele ale oamenilor care-mi sunt dragi. Nu ştiu dacă ai fost vreodată într-o ambarcaţiune mică pe timp de furtună. Eu am fost. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să cobori pânzele.

— Chiar crezi că ai de ales?

Liesl îşi turnă puţin coniac.

— Nici măcar nu ştiu care sunt opţiunile. Tu şi cu Peter v-aţi gândit la asta mai mult decât mine. La ce concluzie aţi ajuns?

— Doar la cele pe care ţi le-am spus. Ipoteze, în cea mai mare parte. Peter a cercetat mult perioada aceea. L-a întristat ceea ce a aflat. În perioada celui de-al doilea război mondial au existat numeroase corporaţii preocupate doar de a-şi menţine aria operaţiunilor. Din nefericire, unii considerau războiul o ocazie ce trebuia exploatată – o ocazie de a-şi spori profiturile. Învingătorii n-au luat niciodată atitudine faţă de duplicitatea corporaţiilor. Nu era convenabil s-o facă.

Zâmbetul ei sarcastic îi aminti lui Ben de furia mocnită a fratelui său.

— De ce?

— Prea multe întreprinderi americane şi britanice ar fi trebuit trase la răspundere pentru colaborare cu inamicul. Era preferabil să ascunzi gunoiul sub covor. Fraţii Dulles, după cum ştii, au rezolvat treaba asta. Descoperirea adevăraţilor colaboratori n-ar fi „dat” bine, ar fi estompat limitele dintre bine şi rău, ar fi dăunat mitului inocenţei aliaţilor. Iartă-mă dacă nu reuşesc să explic prea bine – sunt istorii pe care le-am auzit de multe ori. A existat un tânăr avocat la Departamentul de justiţie care a îndrăznit să ţină o cuvântare despre colaborarea dintre oamenii de afaceri americani şi nazişti. A fost imediat concediat. După război, câţiva conducători germani au fost chemaţi să dea socoteală, însă, „citadela” industriaşilor axei n-a fost niciodată cercetată. De ce să-i judeci pe industriaşii germani care făcuseră afaceri cu Hitler – câtă vreme aceştia făceau bucuroşi afacerile cu America? Atunci când nişte oficiali prea zeloşi de la Nurenberg i-au condamnat pe câţiva dintre ei, John J. McCloy, înaltul comisar american, le-a diminuat sentinţele. „Excesele” fascismului erau regretabile, dar industriaşii trebuia să aibă grijă unii de alţii, nu?

Încă o dată, pe Ben îl surprinse în relatarea ei prezenţa tonului pătimaş al lui Peter.

— Totuşi, îmi vine greu să pricep – parteneriate financiare cât timp cele două tabere se aflau în război?

— Lucrurile nu sunt totdeauna ce par a fi. Cel mai important ofiţer de informaţii al lui Hitler, Reinhard Gehlen, se gândea, în 1944, să se predea Aliaţilor. Înaltul comandament german ştia din ce parte bătea vântul, ştia că Hitler era paranoic. În

consecinţă, a trecut la negocieri. Ofiţerii germani au microfilmat dosarele lor despre URSS, le-au introdus în containere etanşe, le-au îngropat într-o pajişte din Alpi – cam la o sută de kilometri de-aici – şi au contactat serviciile americane de contrainformaţii, ca să încheie un târg. După război, voi, americanii, l-aţi pus pe Gehlen în fruntea Organizaţiei pentru Dezvoltare Industrială a Germaniei de Sud.

Ben dădu încurcat din cap.

— Se pare că voi doi aţi studiat temeinic problema asta, spre deosebire de mine. Dădu pe gât restul de coniac.

— Aşa este, am aprofundat adânc problema asta. Trebuia s-o facem. Îmi amintesc ce mi-a spus Peter. El zicea că n-ar trebui să ne întrebăm unde se află ei, ci unde nu se află. Şi, mai ales în cine se poate avea încredere. Atunci mi s-a părut o nebunie.

— Dar acum nu mai pare.

— Nu, admise Liesl, acum şi-au concentrat forţele asupra ta; pe căi oficiale, dar şi neoficiale. Ezită, înainte de a continua. Trebuie să-ţi mai dau ceva.

Dispăru în dormitor, apoi se întoarse cu o cutie de carton, asemănătoare celor în care se împachetează cămăşile la curăţătorie. O puse pe masă şi o deschise. Conţinea hârtii, cărţi de identitate plastifiate şi paşapoarte.

— Au fost ale lui Peter, zise Liesl. Rezultatul a patru ani trăiţi în ilegalitate.

Degetele lui Ben răsfoiră actele de identitate, de parcă ar fi fost nişte cărţi de joc. Trei nume diferite, toate ataşate aceleiaşi feţe. A lui Peter.

— „Robert Simon.” Inteligent. Trebuie să fie mii de oameni cu numele ăsta în America de Nord. „Michael Johnson.” La fel. „John Freedman.” Par să fie făcute de un profesionist.

— Peter era un perfecţionist, spuse Lisei. Sunt sigură că actele astea sunt fără cusur.

Ben continuă să cerceteze documentele şi văzu că fiecărui paşaport îi corespundeau cărţi de credit pe acelaşi nume. În plus, existau documente şi pentru soţia celui al cărui nume şi-l atribuise. Admiraţia lui Ben pentru fratele său era umbrită de o profundă tristeţe. Precauţiile lui Peter nu reuşiseră să-i salveze viaţa.

— Trebuie să te mai întreb ceva Liesl: putem fi siguri că urmăritorii lui Peter – grupul Sigma sau oricine ar fi ei – nu sunt la curent cu identităţile astea?

— Posibilităţile nu sunt probabilităţi.

— Când a folosit ultima oară numele „Robert Simon” şi în ce împrejurări?

Liesl închise ochii, concentrându-se şi-i oferi detaliile cu remarcabilă precizie. După douăzeci de minute, Ben se convinsese că cel puţin două dintre pseudonimele lui Peter, nefolosite în ultimii doi ani, puteau să fi trecut neobservate.

Ben puse documentele în buzunarele interioare ale hainei lui de piele, apoi îi luă mâna lui Liesl, o privi în ochi şi zise:

— Îţi mulţumesc.

— Rana de la umăr o să facă o crustă şi-o să se vindece în câteva zile. Va fi greu să-ţi ascunzi identitatea, deşi documentele te vor ajuta.

Liesl destupă o sticlă cu vin roşu şi turnă în două pahare. Vinul era excelent – aromat, tare, închis la culoare. Ben bău un pahar şi simţi că se relaxează.

Preţ de câteva clipe, amândoi priviră în focul din şemineul primitiv.

Dacă Peter a ascuns documentul aici, unde-ar putea fi? Şi dacă nu-i aici, atunci unde? Îi spusese că se afla undeva, în siguranţă. Să-l fi lăsat la Matthias Deschner? De ce deschisese un cont bancar pentru seiful care i se dădea, dacă nu pusese în el documentul de asociere?

Începu să-şi pună întrebări despre Deschner. Care era rolul lui, dacă avea vreunul, în tot ce se întâmplase la bancă? Îl avertizase oare pe bancher că Ben intrase ilegal în ţară? Dacă aşa stăteau lucrurile, Deschner ar fi putut s-o facă înainte ca Ben să aibă acces la seif. Oare reuşise Deschner să deschidă seiful în urmă cu mai multe luni ca să ia documentul şi să-l dea urmăritorilor lui Peter? Liesl afirmase că are deplină încredere în vărul ei... Gânduri contradictorii se învârteau în mintea lui Ben creându-i o stare de confuzie, în cele din urmă Liesl îi întrerupse meditaţia.

— Faptul că ai reuşit să mă urmăreşti până aici mă îngrijorează, zise ca. Nu te supăra, te rog, dar îţi spun încă o dată – eşti un amator. Gândeşte-te cât de uşor i-ar fi unui profesionist.

Indiferent că ea avea sau nu dreptate, Ben simţi nevoia s-o liniştească.

— Nu uita că Peter mi-a spus că locuiţi într-o cabană, lângă un lac. După ce am localizat spitalul, totul a fost simplu. Dacă n-aş fi ştiut ce ştiam, probabil că te-aş fi pierdut din ochi mult mai devreme.

Liesl nu comentă şi continuă să privească flăcările din şemineu.

— Ştii să foloseşti chestia aia? întrebă Ben, arătând spre revolverul pe care ea îl lăsase pe masă.

— Fratele meu a fost militar. Fiecare puşti elveţian ştie să tragă cu o armă. Există chiar şi o sărbătoare naţională, la care se organizează concursuri de tir. Tatăl meu mă trata ca pe un băiat şi m-a învăţat să folosesc o armă. Liesl se ridică în picioare. Mi s-a făcut foame. O să pregătesc ceva pentru cină.

Ben o urmă în bucătărie. Liesl aprinse aragazul, scoase un pui din micul frigider, îl unse cu unt, presără peste el ierburi aromate şi îl puse în cuptor. În timp ce curăţa cartofii şi prepara salata îi povesti lui Ben despre nunta ei.

Ben scoase plicul cu fotografia din buzunarul jachetei şi i-o arătă.

— Ai idee cine-ar putea fi oamenii ăştia?

— O, Doamne, ăsta trebuie să fie tatăl vostru! Seamănă atât de mult cu voi. Ce bărbat frumos a fost!

— Şi ceilalţi?

Ea ezită, apoi dădu din cap, vizibil tulburată.

— Par a fi nişte oameni importanţi. Toţi par aşa în ţinută de afaceri. Îmi pare rău, nu ştiu. Peter nu mi-a arătat niciodată fotografia, însă mi-a vorbit despre ea.

— Şi documentul de care vorbeam – contractul de asociere – ţi-a spus cumva că l-a ascuns aici?

— Nu.

— Eşti sigură? Nu l-am găsit în seif.

— Mi-ar fi spus dacă l-ar fi ascuns aici.

— Nu neapărat. Nu ţi-a arătat nici fotografia asta. Poate că voia să te protejeze. Te deranjează dacă mă uit puţin prin casă?

— Te rog.

În timp ce ea termina de pregătit cina, Ben cercetă cabana metodic, încercând să se pună în situaţia fratelui său. Unde ar fi ascuns Peter documentul? Elimină locurile pe care Liesl le curăţa cu regularitate sau în care avea vreun motiv să umble. Dormitorul era una din cele două încăperi mici de lângă camera de zi, cealaltă fiind biroul lui Peter. Ambele erau mobilate sumar.

Verifică podeaua, căutând vreo scândură desprinsă, apoi inspecta pereţii din buşteni, dar nu găsi nimic.

— Ai o lanternă? întrebă Ben. Vreau să arunc o privire afară.

— Sigur. Există câte o lanternă în fiecare încăpere – lumina se

întrerupe des. Găseşti una pe masa de lângă uşă. Cina e gata în câteva minute.

— Termin repede.

Luă lanterna şi ieşi afară. Făcu un tur rapid al pajiştei din jurul cabanei şi observă un petic de pământ pârjolit, unde cei doi făcuseră grătar şi o stivă mare de buşteni, acoperită cu o prelată. Documentul s-ar fi putut afla într-o cutie aşezată sub o piatră, dar ca să-l caute trebuia să aştepte până a doua zi de dimineaţă. Îndreptă fasciculul lanternei spre exteriorul cabanei, lumină pereţii, scotoci într-un rezervor de propan, dar fără succes.

Când se întoarse în casă, Liesl pusese deja două farfurii pe o măsuţă rotundă de lângă fereastră.

— Miroase grozav, zise Ben.

— Ia loc, te rog.

Liesl turnă vin în pahare şi aduse mâncarea. Puiul la cuptor se dovedi excelent.

Mâncară în tăcere şi începură să vorbească abia după ce-şi potoliră foamea. Al doilea pahar cu vin o tăcu pe Liesl să devină melancolică. În timp ce vorbea despre Peter şi povestea cum se cunoscuseră, o podidi plânsul. Îşi aminti cât de mândru fusese Peter că mobilase cabana, meşterind singur rafturile de cărţi şi mare parte din mobilier.

Rafturile de cărţi, îşi zise Ben. Peter lucrase singur la rafturile pentru cărţi... Se ridică brusc.

— Te superi dacă mă uit mai bine la rafturi?

— Deloc, spuse ea, dând obosită din mină.

Rafturile păreau să fi fost confecţionate pe segmente şi apoi asamblate. Nu erau rafturi deschise; Peter le fixase la spate o placă de lemn.

Ben începu să scoată cărţile pentru a căuta în spatele lor.

— Ce faci? strigă Liesl contrariată.

— Le pun la loc, nici o grijă, zise Ben.

Trecuse o jumătate de oră, dar nu găsise nimic. Liesl termină de strâns masa şi îl anunţă că era epuizată. Ben scotea cărţile de pe fiecare raft şi se uita în spatele lor, tot mai dezamăgit. Când ajunse la seria de romane ale lui F. Scott Fitzgerald, zâmbi trist. *Marele Galsby* fusese cartea favorită a lui Peter.

În spatele romanelor lui Fitzgerald, găsi un mic compartiment aproape invizibil, încastrat în tăblia de lemn.

Peter făcuse o lucrare de tâmplărie impecabilă: vagul contur rectangular al compartimentului se vedea cu greu. Trase cu

unghiile, dar nu ieşi nimic. Împinse, apoi apăsă şi compartimentul se deschise cu un pocnet.

Documentul se afla acolo. O bandă de cauciuc ţinea sulul strâns. Ben îl scoase, dădu la o parte banda şi-l desfăşură.

Coala de hârtie fragilă, îngălbenită, era acoperită cu litere şapirografiate. Prima pagină a dosarului unei corporaţii.

Pe antet scria SIGMA AG. Era şi o dată: 6 aprilie 1945.

Urma o listă cu membrii consiliului de administraţie şi directorii companiei.

Peter avusese dreptate: erau nume pe care le cunoştea, nume ale unor corporaţii care existau şi azi, care produceau automobile, arme şi bunuri de consum, nume de preşedinţi de trusturi. Pe lângă cei pe care-i recunoscuse în fotografie figurau acolo fabulosul magnat Cyrus Weston, al cărui imperiu al oţelului îl întrecea chiar şi pe cel al lui Andrew Carnegie, sau Avery Henderson, considerat de istoricii economiei mondiale drept cel mai important bancher al secolului douăzeci după John Pierpont Morgan. Mai apăreau acolo directorii executivi ai marilor companii constructoare de maşini, producători de tehnologic de primă generaţie, pionieri în dezvoltarea tehnologiilor radar, a microundelor şi congelării. Erau prezenţi numele primelor trei companii petroliere din lume, aflate în America, Anglia şi Olanda, ale giganţilor telecomunicaţiilor, înainte de-a ajunge să fie numiţi astfel, ale corporaţiilor-mamut, unele existând ca atare, altele subordonate unor conglomerate mai mari. Erau prezenţi industriaşi din America, Europa Occidentală, ba chiar şi câţiva din Germania, din timpul războiului. Iar în fruntea listei se afla numele trezorierului:

MAX HARTMAN (OBERSTURMFUHRER, SS).

Inima îi bătea nebuneşte. Max Hartman, locotenent în ŞS. Dacă hârtia reprezenta un fals, atunci era impecabil realizat. Ben văzuse şi alte documente de asociere, iar cel pe care-l avea în faţă era foarte asemănător.

Liesl intră în cameră.

— Ai găsit ceva? întrebă ea.

Focul din sobă se stingea treptat, iar în cameră se făcuse frig.

— Cunoşti vreunul din numele astea? o întrebă Ben.

— Pe cele celebre. Atotputernicii „căpitani ai industriei”, cum îi numea Peter.

— Aproape toţi sunt morţi.

— Cu siguranţă au moştenitori, succesori.

— Da. Bine păziţi, spuse Ben. Sunt aici şi nume pe care nu le cunosc. Nu sunt istoric.

— Pe Gaston Rossignol îl ştiu. Probabil că trăieşte şi azi la Zurich. Toată lumea a auzit de el. E un pilon al sistemului bancar elveţian din perioada postbelică. Gerhard Lenz a fost asociatul lui Josef Mengele. A murit undeva în America de Sud cu mulţi ani în urmă. Şi, desigur… Glasul i se stinse.

— Peter a avut dreptate, zise Ben.

— În ce-l priveşte pe tatăl vostru?

— Da.

— E ciudat. *Der Apfel fallt nicht weit vom Stamm,* se spune pe la noi – aşchia nu sare departe de trunchi. Tu şi Peter eraţi identici. Când mă uit la chipul din tinereţe al lui Max Hartman, vă recunosc în el. Cu toate acestea, sunteţi complet diferiţi de tatăl vostru. Aparenţele înşală.

— E un om rău.

— Regret…

Liesl îl privi lung. Ben nu-şi dădea seama dacă privirea ei exprima mâhnire, milă sau altceva.

— În clipa asta semeni teribil de mult cu fratele tău.

— Ce vrei să spui?

— Pari… bântuit. Cum fusese el în ultimele luni. Închise ochii, pentru a-şi opri lacrimile, apoi zise: Canapeaua din biroul lui Peter se poate transforma în pat. O să ţi-l pregătesc eu.

— Nu-i nevoie, spuse el. Mă descurc singur.

— Să-ţi aduc măcar nişte aşternuturi. Pe urmă o să-ţi spun noapte bună. Cad din picioare de oboseală şi de prea mult vin. Niciodată n-am fost o băutoare.

— Ai trecut prin multe în ultima vreme. Amândoi am trecut.

Ben îi ură noapte bună, se dezbrăcă, împături cu grijă documentul şi-l vârî în buzunarul jachetei lângă actele de identitate ale lui Peter. După câteva clipe, dormea profund.

El şi Peter se aflau într-un vagon de marfă închis, înghesuiţi printre alţi oameni, într-o căldură insuportabilă şi o duhoare cumplită. Nu putea să-şi mişte braţele şi picioarele. Îşi pierdu cunoştinţa. Pe urmă văzu că se aflau în altă parte, tot într-o mulţime de prizonieri – schelete ambulante, cu capetele rase. Peter părea fericit pentru că i se îngăduia să facă un duş. Ben intră în panică şi încercă să strige: „Peter! Nu! Nu! Nu e un duş – e o cameră de gazare! Ieşi de-acolo! E o cameră de gazare!”

Nimeni nu-l auzea. Ceilalţi păreau nişte stafii, iar Peter îl privea încruntat, fără să priceapă. Strigă din nou, însă nu se auzea nimic. Se sufoca. Îşi văzu fratele cu capul dat pe spate, aşteptând ca apa să-i învăluie trupul. În acelaşi timp, auzi răsucindu-se robinetele, scârţâitul ruginit al supapelor ce se deschideau, şuieratul gazului. Răcni „Nu!” şi se trezi.

Se ridică încet în capul oaselor ascultând. Nu se auzea nici un scârţâit; visase. Se afla în cabana fratelui său şi dormise.

Totuşi, auzise un zgomot. Poate că nu în vis. Un zgomot de portieră trântită. Era inconfundabil; nu exista unul asemănător. Şi venea de la o maşină mare, poate un camion. Să fi fost Rover-ul lui?

Sări din pat, înşfacă lanterna, îşi puse în grabă jeanşii, bascheţii şi jacheta, li trecu prin minte că poate Liesl era cea care închisese uşa maşinii. Deschise uşa dormitorului ei şi constată că fata dormea.

Alergă spre ieşire, înhaţă revolverul de pe masă şi deschise încet uşa din faţă. Se uită de jur-împrejurul poienii luminate slab de lună. Nu voia să aprindă lanterna, ca să nu atragă atenţia asupra sa ori să-l alerteze pe cel de-afară.

Apoi auzi un motor pornind. Făcu câţiva paşi. Rover-ul era la locul lui, dar observă stopurile roşii ale unui camion.

— Hei! strigă el, alergând spre vehicul.

Camionul porni pe cărarea îngustă cu viteză maximă. Ben continuă să fugă, cu pistolul într-o mână, strângând în cealaltă lanterna. Stopurile camionului se îndepărtau, deşi el fugea cât putea de repede. În vreme ce alerga pe drumul de ţară care se întâlnea cu cărarea ce ducea spre cabană, se întrebă dacă intruşii auziseră vreun zgomot în cabană şi renunţaseră să intre. Continuă să alerge, dar stopurile roşii deveneau tot mai mici. Ben înţelese că efortul lui era zadarnic. Camionul dispăruse. Se întoarse amintindu-şi de Rover, l-ar li putut urmări cu el. Brusc o explozie asurzitoare se declanşa lângă cabană. Cerul se coloră în oranj şi roşu şi Ben văzu cabana cuprinsă de flăcări.

17

Washington

Fermoarul de la sacoşa Annei agăţă una din rochiile ei chiar în clipa când taxiul care sosise claxona insistent.

— Bine, bine, mormăi ca. Potoleşte-te.

Trase iarăşi de fermoar, însă fără succes. Pe urmă sună telefonul.

— Dumnezeule!

Întârziase. Voia să ajungă la Aeroportul Naţional Reagan, ca să prindă cursa de seară către Zurich. N-avea timp să vorbească la telefon. Apoi se răzgândi.

— Agent Navarro, scuză-mă că te-am sunat acasă. Recunoscu imediat vocea deşi n-o auzise decât o dală. Am obţinut numărul dumitale de-acasă de la sergentul Arsenault. Sunt Denis Weese, de la secţia de chimie a Laboratorului de Medicină Legală Nova Scotia.

Omul vorbea exasperant de lent.

— Da, zise ea iritată, toxicologul. Care-i problema?

— Îţi aminteşti că mi-ai cerut să examinez lichidul ocular?

Arma reuşi în cele din urmă să scoată ţesătura rochiei dintre zimţii fermoarului. Încerca să nu se gândească la cât de mult o costase rochia aia.

— Ai găsit ceva?

— Da, ceva foarte interesant.

Taximetristul claxona insistent.

— Poţi să aştepţi o clipă? zise ea şi lăsă receptorul alergând la fereastră. Cobor în câteva minute, strigă ea.

La rândul lui şoferul strigă:

— Navarro? Ai chemat un taxi?

— Poţi să porneşti ceasul. Cobor imediat, zise ea şi reveni în fugă la telefon.

— Scuze. Vorbeai de lichidul ocular.

— Legătura a apărut la electroforeză, continuă toxicologul. Nu e o proteină naturală. E o peptidă, un fel de lanţ de aminoacizi…

Anna puse sacoşa pe podea.

— Un compus sintetic, asta vrei să spui?

Nu era o proteină naturală. Ceva creat în laborator. Ce putea însemna asta?

— Unul care se fixează selectiv pe neuroreceptori. Asta explică de ce nu l-am găsit în sânge. Poate fi detectat, în cantităţi infime, doar în lichidul spinal şi în cel ocular.

— Asta înseamnă că se duce direct la creier?

— Cam aşa ceva.

— Despre ce compus e vorba?

— E ceva exotic. În natură, cea mai apropiată de el e o peptidă aflată în veninul de şarpe.

— O otravă, deci.

— O moleculă cu totul nouă, una dintre toxinele pe care le pot sintetiza oamenii de ştiinţă. Presupun că are ca efect stopul cardiac şi nu lasă urme în limfa sanguină. E o chestie tare. O moleculă cu totul nouă.

— Unde crezi că poate fi folosită toxina asta? În războiul biologic?

Omul râse stânjenit.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Astfel de peptide sintetice sunt create pornind de la otrăvurile naturale secretate de broaşte râioase, melci sau şerpi în cercetările de biotehnologie fundamentală. Faptul că se fixează selectiv pe anumite proteine le face utile pentru cercetare. E adevărat că sunt toxice, dar nu de-aceea au fost inventate.

— Deci această... această substanţă ar putea fi produsă de un laborator de biotehnologie.

— Sau de orice laborator care face studii de biochimie moleculară. Poate fi şi o mare firmă de cercetări agricole – Monsanto, Archer Daniels Midland şi altele asemenea. Oricum, habar n-am unde a fost creată.

— Te rog să-mi faci un serviciu. O să-ţi cer să trimiţi un fax cu tot ce mai afli la numărul pe care ţi-l voi da.

Îi dădu numărul, îi mulţumi, închise telefonul, apoi sună la SCI. Dacă pierdea avionul, asta era. Acum, avea altă prioritate.

— Pot să vorbesc cu cineva care are relaţii la Biroul de patente american? întrebă ea.

După ce i se făcu legătura, zise:

— Agent Stanley? Agent Anna Navarro la telefon. Vreau să verifici foarte repede ceva pentru mine şi să mă contactezi.

Peste câteva minute o să primeşti un fax de la Laboratorul de Medicină Legală Nova Scoţia. E vorba despre descrierea unei molecule sintetice. Vreau să aflu dacă a înregistrat vreo companie patentul pentru chestia asta.

„Află cine o produce şi-o să afli ucigaşul. Una va duce la cealaltă.” Ce bine ar fi să se rezolve totul atât de simplu.

Şoferul claxona din nou şi Anna îi strigă de la fereastră să aibă răbdare.

Elveţia

Ben conducea maşina spre Zurich. Înapoi în bârlogul lupului, îşi zise el cu mâhnire. Da, era „persona non grata” acolo, însă oraşul avea aproape patru sute de mii de locuitori; aşa că putea să se descurce, dacă nu atrăgea atenţia şi evita capcanele. Se întrebă unde-ar fi putut fi? Era un risc, unul calculat. Liesl citase avertismentul lui Peter: important nu e unde se află ei, ci unde nu se află.

O, Doamne. Liesl! Chipul ei îi revenea mereu în minte, ca şi cabana incendiată de explozia la care fusese martor.

Singurul lucru de care se agăţa, care-i permitea să-şi păstreze judecata limpede era speranţa că Liesl murise în explozie şi nu se chinuise.

Se gândise îndelung la cele petrecute. Totul avea o logică descurajantă. Scârţâitul pe care-l auzise în puterea nopţii, pe care-l integrase în visul lui teribil, se datorase supapei rezervorului de propan care fusese deschisă complet. Cabana se umpluse imediat cu gaz inodor care trebuia să-i amorţească, să-i adoarmă şi pe urmă să-i ucidă. Pentru a distruge dovezile, recurseseră la o bombă cu ceas. Era limpede că nu durase mult până când gazul, extrem de inflamabil, luase foc. Autorităţile vor pune catastrofa pe seama unei defecţiuni la rezervorul de propan – ceva obişnuit în zonele rurale.

Pe urmă, cel care pusese totul la cale se suise în camion şi îşi luase tălpăşiţa.

Când Ben ajunsese la cabană aceasta arsese aproape în totalitate.

Liesl nu se chinuise. Murise înainte ca mica ei cabană să se transforme într-un infern.

Vreme de patru ani, Liesl şi Peter locuiseră acolo, trăiseră ascunşi, marcaţi de teamă, însă netulburaţi. Probabil că ar fi putut sta acolo mult şi bine.

Dar el îşi făcuse apariţia la Zurich şi-i scosese din bârlog pe fanaticii ăia, împingându-l pe Peter spre moarte. Şi asta nu era tot.

Îi condusese pe aceiaşi fanatici, anonimi, la Liesl, femeia care-i salvase cândva viaţa lui Peter.

Ben era amorţit. Nu mai simţea durerea ascuţită a vinovăţiei. Şocul îl transformase într-un automat – şofa privind drept înainte. Devenise o maşinărie incapabilă de emoţii.

Pe măsură ce se apropia de oraşul întunecat, creştea în el o furie mistuitoare. O furie îndreptată împotriva celor care uciseseră oameni nevinovaţi, care din întâmplare dăduseră peste o anume informaţie.

Aceşti ucigaşi, ca şi cei care-i dirijau, n-aveau chip pentru el. Nu şi-i putea imagina, dar era hotărât să-i demaşte. Îl voiau pe Ben mort; intenţionau să-l sperie, să-l reducă la tăcere, dar în loc să fugă, în loc să se ascundă, el hotărâse să-i caute. Ei voiau să opereze din umbră; el avea să-i scoată la lumină. Ei voiau să se ascundă; el avea să-i dea în vileag, să-i demaşte pe cei printre care figura şi tatăl lui.

Acum era nevoit să sape adânc în trecut, ca să afle cine erau asasinii, de unde veneau şi, mai presus de toate, ce ascundeau. Mânia lui depăşea teama firească pe care o simţea.

Ştia că depăşise limita raţiunii, că devenise obsedat.

Dar cine erau aceşti agresori fără chip?

Nebuni? Fanatici? Indivizi plătiţi de conducerea corporaţiei la a cărei întemeiere contribuise şi Max Hartman? O corporaţie înfiinţată cu multe decenii în urmă de către un grup de industriaşi importanţi şi nazişti cu rang înalt care încercau acum să ascundă originile ilegale ale averilor pe care le deţineau? Asasini cu sânge rece, fără vreo ideologie, a căror motivaţie era profitul, dolarul atotputernic, marca germană, francul elveţian?

Avea nevoie de informaţii certe.

Ben îşi aminti că una dintre marile biblioteci ştiinţifice ale Elveţiei se afla la Universitatea Zurich, situată pe colinele ce dominau oraşul şi hotărî să se îndrepte într-acolo pentru a începe să cerceteze trecutul.

Washington

Anna îl privea pe stewardul care demonstra cum să-ţi pui o pungă peste nas şi gură ca să poţi respira dacă avionul se prăbuşea. Citise cândva într-o revistă că nimeni nu a supravieţuit vreodată unei aterizări forţate în apă. Scoase din geantă o sticluţă de Ativan. Era singura modalitate de-a rezista traversării Atlanticului.

Tresări când auzi telefonul ei mobil StarTac, oferit de SCI, ţârâind din fundul genţii. Era un telefon codificat, puţin mai mare decât modelul din comerţ. Uitase să-l închidă. Îl scoase din poşetă.

— Navarro.

— Vă caută Alan Bartlett, auzi ea o voce cu un vag accent jamaican.

Simţi o bătaie uşoară pe umăr. Era un steward.

— Îmi pare rău, doamnă, zise el. Nu aveţi voie să folosiţi telefonul mobil în timpul zborului.

— Nu zburăm încă, îi atrase atenţia Anna.

— Agent Navarro, spuse Bartlett. Mă bucur că te-am prins.

— Doamnă, insistă stewardul, regulamentul de zbor vă interzice să folosiţi telefonul mobil după ce aeronava a părăsit locul de îmbarcare.

— Scuze, durează doar un minut. Ce ai pentru mine? Sunt în avionul pentru Zurich, i se adresă ca lui Bartlett.

— Doamnă, zise stewardul, exasperat. Fără să se uite la el, Anna scoase legitimaţia de la Departamentul de Justiţie şi i-o arătă.

— Am mai pierdut unul, zise Bartlett.

Încă unul? Aşa de repede? Crimele se succedau cu iuţeală. Stewardul se retrase.

— Îmi cer scuze, doamnă.

— Glumeşti, murmură Anna în telefon.

— În Olanda. Într-un oraş numit Tilburg, la vreo două ore de mers de la Amsterdam, spre sud. Poate schimbi avionul la Zurich şi te duci acolo.

— Nu, spuse ea. Mă duc la Zurich. O să-i spun delegatului FBI la Amsterdam să ceară imediat o autopsie. De data asta putem să le spunem ce otravă să caute.

— Chiar aşa?

— Sunt în drum spre Zurich, domnule director. Vreau să-l prind

pe unul în viaţă. Morţii nu vorbesc. Care e numele victimei de la Tilburg?

Bartlett făcu o pauză.

— Un anume Hendrik Korsgaard.

— O clipă, strigă Anna. Numele ăsta nu e pe lista mea.

Tăcere.

— Vorbeşte, Bartlett, fir-ar să fie!

— Mai sunt şi alte liste, agent Navarro, zise încet Bartlett.

— Mi se pare mie sau asta e încă o încălcare a înţelegerii noastre, spuse Anna pe un ton ferm, uitându-se înjur să vadă dacă nu era ascultată.

— Deloc, domnişoară Navarro. Instituţia mea lucrează ca oricare alta, conform principiului diviziunii muncii. Informaţiile sunt furnizate în consecinţă. Misiunea dumitale e să-i găseşti pe asasini. Am avut motive să credem că numele de pe lista pe care ţi-am dat-o erau cele vizate. N-aveam de ce să credem că... şi ceilalţi erau în pericol.

— Ştiaţi unde locuia victima din Tilburg?

— Nu. Toate eforturile de a-l localiza au fost zadarnice.

— Atunci putem exclude posibilitatea ca ucigaşii să fi avut pur şi simplu acces la dosarele voastre.

— Mai mult decât atât, zise Bartlett pe un ton tranşant. Cei care-i ucid pe bătrânii ăştia au surse mult mai bune decât ale noastre.

Era ora patru dimineaţa atunci când Ben găsi *Univesitatsbibliothek,* în Zahringerplatz. Biblioteca urma să se deschidă abia peste cinci ceasuri.

La New York, calculă, trebuia să fie ora zece seara. Probabil că tatăl lui nu se culcase încă şi chiar dacă adormise, nu prea-i păsa că îl trezeşte. Nu-i mai păsa.

Rătăcind pe *Universitatstrasse* ca să-şi mai dezmorţească picioarele, se asigură că telefonul lui mobil corespundea standardului GSM folosit în Europa şi sună la Bedford.

Răspunse doamna Walsh, menajera.

Doamna Walsh, pe care Ben o considerase dintotdeauna o versiune irlandeză a doamnei Danvers din *Rebecca,* era angajata familiei de peste douăzeci de ani, însă Ben nu reuşise niciodată să treacă peste atitudinea ei rezervată.

— Benjamin, exclamă ea pe un ton straniu.

— Bună seara, doamnă Walsh. Vreau să vorbesc cu tata. Era pregătit pentru o înfruntare cu cerberul tatălui său.

— Benjamin, tatăl tău a plecat.

Ben îngheţă.

— Unde-a plecat?

— Păi, tocmai asta e, nu ştiu.

— Cine ştie?

— Nimeni. Azi-dimineaţă a venit o maşină să-l ia. Nu mi-a spus unde se duce. A zis doar că o să dureze „o vreme”.

— Conducea Gianni?

Gianni era şoferul tatălui său, un tip taciturn pentru care bătrânul avea o anume afecţiune.

— Nu era Gianni. Nici vreo maşină a companiei.

— Nu înţeleg. N-a mai procedat aşa niciodată, nu?

— Niciodată. Ştiu că şi-a luat paşaportul, fiindcă nu mai e la locul lui.

— Paşaportul? Păi asta înseamnă ceva, nu?

— Am sunat la birou, am vorbit cu secretara, dar ea nu ştia nimic despre vreo călătorie peste hotare. Speram că ţi-a spus ţie ceva.

— Nici un cuvânt. A primit vreun telefon…?

— Nu, nu… Stai să verific mesajele. Urmă o scurtă pauză după care femeia continuă: A sunat doar un domn Godwin.

— Godwin?

— Mă rog, de fapt e menţionat profesorul Godwin. Numele îl luă prin surprindere pe Ben. Trebuie să fie vorba despre mentorul lui din colegiu, istoricul de la Princeton, John Barnes Godwin. Pe urmă înţelese că nu era chiar atât de ciudat ca Godwin să-l sune pe Max: cu câţiva ani în urmă, impresionat de cele spuse de Ben despre faimosul istoric, Max donase nişte bani Colegiului pentru înfiinţarea unui Centru pentru studiul valorilor umane, al cărui director devenise Godwin.

Oare despre ce vorbiseră cei doi în acea dimineaţă, înainte ca Max să dispară?

— Dă-mi numărul lui, ceru Ben şi, după ce-l notă închise telefonul.

Preţ de o clipă, îşi închipui că tatăl lui fugise, pentru că aflase că-i fusese dezvăluit trecutul. Apoi îşi zise că n-avea sens – în fond de ce fugea? Încotro fugea?

Epuizat şi de oboseală şi de emoţii, Ben îşi dădu seama că nu mai gândea limpede. Avea mare nevoie de un somn bun. Începea să facă legături aiurea.

Peter aflase nişte lucruri despre trecutul tatălui lor, despre o

companie la a cărei înfiinţare pusese umărul şi Max. Apoi, Peter fusese ucis.

Pe urmă am găsit o fotografie a fondatorilor acestei corporaţii, printre care se afla şi tatăl meu. După aceea m-am dus la cabana lui Liesl unde am găsit o pagină din documentul de asociere prin care se înfiinţa acea companie. Apoi, ei au încercai să ne ucidă, pe mine şi pe Liesl, ca să înlăture dovezile. Deci e posibil ca ei... să se fi dus la tatăl meu, să-l fi informat că secretul fusese divulgat, secretul trecutului său ori poate secretul acestei ciudate corporaţii? Ori amândouă?

Da, era posibil de vreme ce ei încercau eliminarea celor care aflaseră despre companie...

Din care altă pricină să fi dispărut Max?

Poate că fusese obligat să se ducă undeva, să se întâlnească cu anumiţi oameni...

De un lucru era sigur Ben: brusca dispariţie a tatălui său avea legătură cu uciderea lui Peter şi Liesl şi cu descoperirea acelui document.

Se urcă în Range Rover şi se îndreptă către Zahringerplatz. Ajuns acolo, dădu un telefon la Princeton, New Jersey.

— Domnul profesor Godwin?

Se părea că-l trezise pe bătrân din somn.

— Sunt Ben Hartman.

John Barnes Godwin, istoric al Europei secolului douăzeci, cândva cel mai popular conferenţiar de la Princeton, se pensionase de câţiva ani buni. Avea optzeci şi doi ani, dar venea zilnic la biroul lui ca să lucreze.

Lui Ben îi apăru în minte imaginea lui Godwin – înalt şi slab, cu părul alb şi faţa brăzdată de riduri adânci.

Godwin nu fusese doar îndrumătorul lui, ci un fel de al doilea părinte. Ben îşi amintea de biroul lui Godwin, înţesat de cărţi, de la Dickenson Hali, de lumina filtrată, de mirosul de mucegai şi vanilie al cărţilor vechi.

Discutaseră despre felul în care Roosevelt izbutise să atragă izolaţionistele State Unite în cel de-al doilea război mondial. Ben lucra la teza de licenţă despre Roosevelt şi-i spusese lui Godwin că se simţea ofensat de viclenia preşedintelui american.

— Ah, domnule Hartman, spusese Godwin. Aşa i se adresa lui Ben la acea vreme. Cum stai cu latina? *Honesta turpitudo est pro causa bona.*

Ben îl privise inexpresiv pe profesor.

— „Pentru o cauză bună”, îi tradusese Godwin, schiţând un zâmbet şiret, „delictele sunt pline de virtute.” Publilius Syrus, care a trăit la Roma cu o sută de ani înaintea lui Hristos. A spus o mulţime de lucruri inteligente.

— Nu cred că sunt de acord, afumase Ben cu moralitatea indignată a studentului. Mie îmi sună ca o justificare pentru a-i înşela pe oameni. Sper să n-ajung vreodată să spun asta.

Godwin îl privise nedumerit.

— Presupun că ăsta-i motivul pentru care nu vrei să intri în afacerea tatălui dumitale, rostise pe un ton apăsat profesorul. Preferi să fii neprihănit.

— Prefer să predau.

— Dar de ce eşti atât de sigur că vrei să predai? îl întrebase Godwin, sorbind dintr-un pahar cu vin roşu.

— Pentru că asta-mi place.

— Eşti sigur?

— Nu, recunoscuse Ben. Cum poate să fie sigur de ceva un tânăr de douăzeci de ani?

— O, cred că tinerii de douăzeci de ani sunt siguri de multe lucruri.

— Dar de ce m-aş apuca de o treabă care nu mă interesează, într-o companie creată de tatăl meu? Ca să fac mult mai mulţi bani decât am nevoie? Ce bine fac societăţii banii noştri? De ce să posed eu o mare avere, câtă vreme alţii n-au ce pune pe masă?

Godwin închisese ochii.

— E un lux să dai cu tifla banilor. La cursul meu am avut câţiva studenţi extrem de bogaţi, chiar şi un Rockefeller. Toţi se luptau cu aceeaşi dilemă – să nu lase banii să le dirijeze vieţile sau să-i definească. Iată, tatăl dumitale a reuşit, e unul dintre cei mai mari filantropi ai ţării…

— Da, dar nu cumva Reinhold Niebuhr spunea că filantropia e o formă de paternalism? Şi că pătura privilegiată încearcă să-şi menţină statutul împărţind cu zgârcenie bani celor nevoiaşi?

Godwin ridicase privirea, impresionat. Ben se abţinuse să zâmbească. Tocmai citise despre asta în cursul de teologie, iar paragraful îi rămăsese întipărit în minte.

— O întrebare, Ben. Faptul de a deveni profesor de gimnaziu e o formă de răzvrătire împotriva tatălui dumitale?

— Poate că da, spusese Ben, nedorind să mintă.

Ar fi vrut să adauge că Godwin fusese cel care-l inspirase să

predea, însă ar fi sunat prea… deplasat. Fusese surprins când Godwin îi răspunsese:

— Asta-i grozav. Îţi trebuie mult curaj. O să fii un profesor formidabil, nu mă îndoiesc de asta.

Revenind în prezent, Ben zise:

— Îmi pare rău că vă sun aşa de târziu…

— Nici o problemă, Ben. Unde eşti? Legătura…

— În Elveţia. Tatăl meu a dispărut…

— Cum adică, „a dispărut”?

— A plecat de-acasă azi-dimineaţă, s-a dus undeva, nu ştim unde şi, pentru că l-aţi sunat în dimineaţa asta, chiar înainte de-a pleca…

— M-a sunat el întâi. Voia să vorbim despre altă donaţie pe care intenţiona s-o facă Centrului.

— Asta a fost?

— Mă tem că da. Nimic neobişnuit, din câte-mi amintesc. Dacă se întâmplă să mă sune din nou, cum iau legătura cu tine?

Ben îi dădu lui Godwin numărul telefonului său mobil.

— Încă o întrebare. Cunoaşteţi pe cineva la Universitatea Zurich? Cineva care să lucreze în domeniul dumneavoastră – istoria modernă a Europei.

— La Universitatea Zurich? Cel mai bun este Carl Mercandetti. Un cercetător de prima mână. Specialitatea lui e istoria economiei, însă are cunoştinţe vaste, în cea mai bună tradiţie europeană. Tipul mai are şi o uluitoare colecţie de sticle cu brandy, deşi cred că asta n-are legătură cu subiectul. Nu contează, Mercandetti e omul pe care-l cauţi.

— Vă mulţumesc, spuse Ben. Închise telefonul, coborî spătarul scaunului şi încercă să doarmă câteva ceasuri.

Dormi cu intermitenţe, somnul fiindu-i tulburat de coşmaruri.

Se trezi, puţin după ora nouă. Se privi în oglinda retrovizoare şi constată că arăta îngrozitor. Ar fi trebuit să facă un duş şi să se radă, dar nu mai avea timp.

Sosise momentul să înceapă cercetarea unui trecut care nu mai era trecut.

18

Paris

Doar o mică placă din alamă indica sediul firmei Groupe TransEuroTech SA, la etajul trei al unei clădiri de pe Avenue Marceau. Placa era montată în stânga uşii din faţă, alături de alte şase ce aveau înscrise numele unor firme de avocatură şi ale altor mici companii, motiv pentru care atrăgea prea puţin atenţia.

La TransEuroTech nu veneau niciodată vizitatori neanunţaţi. Cineva care ar fi trecut întâmplător pe la etajul trei n-ar fi văzut nimic neobişnuit. Un tânăr recepţioner stătea în spatele unui geam de ghişeu dintr-un material antiglonţ cu policarbonat care arăta ca un simplu geam din sticlă, în spatele lui se vedea o mică încăpere, mobilată cu câteva scaune din plastic şi o singură uşă care ducea spre birourile din interior.

Nimeni n-ar fi bănuit că recepţionerul era de fapt un fost membru al trupelor de comando, înarmat şi n-ar fi identificat videocamerele de supraveghere, detectoarele de mişcare cu infraroşii sau comutatoarele magnetice încastrate în fiecare uşă.

Sala de conferinţe din interiorul sediului era de fapt o cameră într-o cameră: un modul separat de pereţii din beton de blocuri din cauciuc groase de treizeci de centimetri, care împiedicau propagarea spre exterior a sunetelor. Lângă modul era fixată o instalaţie de antene care verifica permanent transmisiile de înaltă frecvenţă, ultraînaltă frecvenţă, video şi microunde – cu alte cuvinte, depistau orice încercare de-a asculta discuţiile ce aveau loc în interiorul camerei. La sistemul de antene era ataşat un spectrometru, programat să controleze spectrul audio pentru depistarea oricăror anomalii.

La capătul unei mese dreptunghiulare din mahon şedeau doi bărbaţi. Conversaţia lor era protejată împotriva interceptării atât de nişte generatoare de zgomote ascuţite, cât şi de o „bandă magnetică flecară”, ce suna precum hărmălaia dintr-un bar aglomerat la ora reducerilor de preţuri. Oricine ar fi reuşit să

penetreze complicatul sistem de securitate şi să asculte ce se vorbea înăuntru n-ar fi fost în stare să distingă cuvintele celor doi bărbaţi de la masă de zgomotul de fond.

Cel mai vârstnic dintre cei doi vorbea la un telefon protejat – o cutie neagră şi plată de fabricaţie elveţiană. Era un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu o faţă palidă şi aer preocupat. Purta ochelari cu ramă de aur, avea o guşă flască, tenul gras şi părul rar vopsit într-un roşcat nenatural. Numele lui era Paul Marquand şi deţinea funcţia de director adjunct al serviciului de securitate al Corporaţiei. Marquand îşi începuse cariera în infanteria armatei franceze, fusese dat afară pentru comportament violent şi intrase în Legiunea Străină; apoi se mutase în Statele Unite, unde lucrase ca spărgător de grevă pentru o companie minieră. Ulterior fusese angajat la serviciul de securitate al unei firme multinaţionale.

Marquand vorbea repede, în şoaptă, apoi închise telefonul.

— Sectorul Viena e tulburat, îi spuse el bărbatului aflat alături, un francez cu păr negru şi ten măsliniu, cu vreo douăzeci de ani mai tânăr, pe nume Jean-Luc Passard. Americanul a supravieţuit accidentului cu propan din St. Gallen. Apoi adăugă, cu un aer sumbru: Nu ne mai putem permite erori. Mai ales după dezastrul din Bahnhofplatz.

— Nu dumneata ai hotărât angajarea asasinului american.

— Sigur că nu, dar nici n-am obiectat. Argumentul era convingător: omul petrecuse o vreme în preajma subiectului şi-l putea identifica în mulţime în câteva secunde.

— Acum l-am mobilizat pe cel mai bun, spuse Passard. Dacă se ocupă Arhitectul de caz, n-o să dureze mult până când mizeria o să fie îndepărtată cu totul.

— Perfecţionismul lui îl determină să meargă până la capăt, observă Marquand. Totuşi, răsfăţatul american nu trebuie subestimat.

— E un miracol că amatorul ăla mai e în viaţă, recunoscu Passard. Faptul că frecventezi sălile de fitness nu-ţi dă îndemânarea de-a supravieţui. Pufni şi continuă, într-o engleză cu puternic accent străin: Nu cunoaşte jungla. Cunoaşte doar menajeria din sala de gimnastică.

— Oricum, zise Marquand, există şi norocul începătorului.

— El nu mai e un începător, remarcă Passard.

Viena

Bătrânul american elegant ieşi pe poartă, mergând încet, ţeapăn, strângând în mână baierele unei sacoşe. Cercetă mulţimea cu privirea până când văzu un şofer în uniformă care ţinea ridicat un carton pe care era scris numele lui.

Bătrânul făcu un semn de recunoaştere cu mâna; şoferul, însoţit de o femeie în uniformă albă de infirmieră, porni în grabă spre el. Şoferul luă bagajul americanului, iar infirmiera spuse:

— Cum a fost călătoria cu avionul, domnule?

Vorbea în engleză, cu accentul germanei austriece.

Bărbatul mormăi:

— Detest să călătoresc. Nu mai suport.

Infirmiera îl escortă prin mulţime, până la locul unde era parcată o limuzină neagră Daimler. Îl ajută să urce în maşina echipată cu accesoriile standard – telefon, televizor şi bar. Într-un colţ se aflau mai multe instrumente medicale pentru urgenţe, printre care un mic tub de oxigen, furtunuri, o mască de faţă, palete pentru defibrilaţie şi tuburi de perfuzie.

— Ei bine, domnule, spuse infirmiera de îndată ce bătrânul fu instalat în fotoliul de piele cu perne moi, drumul nu e prea lung.

Bătrânul mormăi ceva, coborî spătarul fotoliului şi închise ochii.

— Vă rog să-mi spuneţi dacă pot să fac ceva ca să vă simţiţi mai confortabil, zise infirmiera.

19

Zurich

Anna se întâlni la hotelul unde trăsese cu un ofiţer de legătură de la biroul procurorului public al cantonului Zurich. Bernand Kesting era un tânăr scund, solid, cu părul negru, o barbă deasă şi sprâncene împreunate. Bărbatul, un tip rigid, cu un aer preocupat, foarte profesional era prototipul funcţionarului elveţian.

După câteva minute de amabilităţi, Kesting o conduse la maşina lui, un BMW 728, parcată pe aleea semicirculară din faţa hotelului.

— Desigur, Rossignol ne este bine cunoscut, zise Kesting, ţinând portiera deschisă pentru Anna. O figură respectată în comunitatea bancară. N-am avut niciodată motive să-i punem întrebări.

Anna intră în maşină, dar Kesting rămase lângă portiera deschisă.

— Mă tem că natura anchetei dumitale nu ne este foarte clară. Să ştii că acest domn n-a fost niciodată acuzat de vreo infracţiune.

— Înţeleg, zise Anna şi închise portiera. Omul era enervant.

Aşezat la volan, în vreme ce părăsea aleea, îndreptându-se către Steinwiesstrasse – o stradă liniştită de lângă Kunsthans – Kesting continuă:

— Era, de fapt, un strălucit om de finanţe.

— Nu pot dezvălui natura investigaţiei noastre, spuse Anna, dar pot să-ţi spun că nu el e cel vizat.

Bărbatul rămase o vreme tăcut, apoi spuse, oarecum încurcat:

— Ai solicitat supravegherea de protecţie. După cum ştii, n-am reuşit să-l localizăm.

— Asta-i ceva obişnuit pentru bancherii elveţieni importanţi? Să dispară pur şi simplu?

— Obişnuit? La urma urmei, omul s-a pensionat. Îşi poate permite să aibă unele ciudăţenii.

— Cum se desfăşoară comunicaţiile lui oficiale?

— Sunt primite de nişte reprezentanţi locali, de încredere, ai unei entităţi din străinătate care, până şi pentru ei, este complet necunoscută.

— Transparenţa nu are mare importanţă în Elveţia. Kesting îi aruncă iute o privire, nefiind sigur dacă ea fusese sau nu sarcastică.

— Se pare că anul trecut omul a hotărât să… mă rog, să trăiască retras. Poate că avea impresia că e pândit, urmărit… La urma urmei, are vreo nouăzeci de ani. La vârsta asta oamenii au comportări ciudate.

— Poate că nu era doar o impresie.

Kesting o privi cu atenţie, dar nu comentă.

Herr Professor Doktor Carl Mercandetti manifestase un mare entuziasm atunci când Ben îi precizase că era un prieten al profesorului John Barnes Godwin.

— Nu e nici un deranj şi n-ai de ce să te scuzi. Eu am un birou la bibliotecă. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo pe la mijlocul dimineţii? Eu oricum voi fi acolo. Trebuie să public o monografie într-o colecţie pe care-o editează Godwin la Cambridge University Press şi sunt deja în întârziere cu doi ani! Profesorul îmi spune că am o percepţie mediteraneană a timpului.

Râsul lui Mercandetti răsunase cu putere în receptorul telefonului.

Ben nu precizase ce voia de la el, iar acesta bănuise că era vorba despre un banal telefon amical.

Ben îşi petrecuse prima parte a dimineţii căutând prin toate cărţile de telefon numele firmelor din Elveţia, dar nu găsi nici o menţiune a vreunei corporaţii cu numele Sigma AC. Din câte-şi dădea seama, nu exista nici o consemnare a faptului că acea firmă existase vreodată.

Carl Mercandetti avea o înfăţişare mai austeră decât îşi închipuise Ben atunci când vorbiseră la telefon. În vârstă de vreo cincizeci de ani, bărbatul era suplu, avea părul cărunt tuns scurt şi purta ochelari cu rame metalice ovale. Când Ben se prezentă, privirea i se însufleţi, iar strângerea de mână fu călduroasă.

— Orice prieten al lui God… zise Mercandetti.

— Şi eu care credeam că doar studenţii de la Princeton îi spuneau aşa.

Mercandetti dădu din cap, zâmbind.

— În perioada în care l-am cunoscut şi-a sporit renumele. Mă gândesc cu încântare că, atunci când o să ajungă la porţile raiului, o să zică: „Şi-acum, o mică întrebare despre nota de subsol patruzeci şi trei din ultimul dumneavoastră articol…”

După câteva minute, Ben pomeni despre eforturile lui de-a descoperi o corporaţie numită Sigma AG, înfiinţată la Zurich spre sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Nu dădu alte explicaţii: savantul putea presupune că era genul de informaţii de care un bancher internaţional avea nevoie pentru a recupera anumite datorii. În orice caz, Ben hotărâse să fie reticent.

Mercandetti se dovedi politicos, dar rămase indiferent. Era clar că numele Sigma nu-i spunea mare lucru.

— Spui că a fost înfiinţată în 1945? întrebă istoricul.

— Exact.

— Un an extraordinar pentru viile de la Bordeaux, ştiai asta? Dădu din umeri. Sigur, a trecut mai mult de jumătate de secol. Multe companii înfiinţate în timpul războiului, sau imediat după, au dat faliment. Economia noastră nu era atât de înfloritoare ca acum.

— Am motive să cred că acea corporaţie există şi azi, spuse Ben.

Mercandetti îl privi cu blândeţe.

— Ce fel de informaţii deţii?

— Nu sunt informaţii certe. Mai degrabă e vorba despre… Mă rog, despre spusele unor oameni. Oameni în măsură să ştie.

Mercandetti părea amuzat şi septic.

— Oamenii ăştia au şi alte informaţii? Numele putea fi schimbat cu uşurinţă.

— Dar schimbările numelor de firme nu sunt înregistrate undeva?

Ochii istoricului cercetară tavanul boltit al bibliotecii.

— Există un loc unde-ai putea căuta. Se numeşte *Handelsregisteramt des Kantons Zurich.* Toate firmele constituite aici trebuie să depună nişte documente la registratură.

— În regulă. Vreau să vă mai întreb ceva în legătură cu lista asta.

Îi întinse peste masa din stejar masiv lista directorilor de la Sigma AG, pe care o copiase de mână.

— Recunoaşteţi vreunul dintre numele astea?

Mercandetti îşi puse ochelarii pentru citit.

— Majoritatea numelor sunt ale unor faimoşi industriaşi. Ăsta,

Prosperi, e un soi de figură a lumii interlope… cred că a murit de curând. În Brazilia sau Paraguay. Oamenii ăştia sunt fie morţi, fie foarte bătrâni. A şi Gaston Rossignol, bancherul… cred că trăieşte la Zurich.

— Mai trăieşte?

— N-am auzit să fi murit. Dacă trăieşte, trebuie să aibă optzeci sau nouăzeci de ani.

— Există vreo cale de-a afla?

— Ai încercat în cartea de telefon?

Profesorul îl privi amuzat.

— Erau mai mulţi Rossignol. Nici unul cu iniţiala pe care o caut.

Mercandetti dădu din umeri.

— Rossignol a fost un bancher important. A pus umărul la restabilirea solidităţii sistemului nostru bancar după al doilea război mondial. Avea mulţi prieteni aici. Poate că s-a retras la Cap d'Antibes şi îşi unge umerii bătrâni cu ulei de cocos chiar în timp ce noi stăm de vorbă. Sau poate că nu doreşte să atragă atenţia, din cine ştie ce motiv. După recentele controverse legate de aurul elveţian şi al doilea război mondial, au apărut tot felul de agitatori, unii dintre ei membri ai unor comitete civice. Sigur, nici măcar un bancher elveţian nu poate trăi într-un seif. Aşa că omul îşi ia măsuri de precauţie.

Omul îşi ia măsuri de precauţie.

— Mulţumesc, zise Ben. Asta mi-e de mare ajutor.

Pe urmă scoase fotografia alb-negru pe care o luase de la *Handelsbank* şi i-o întinse savantului.

— Vi se pare cunoscut vreunul dintre oamenii ăştia?

— Nu ştiu dacă eşti bancher, un pasionat de istorie, ori un negustor de fotografii vechi – se face un adevărat comerţ cu ele în ziua de azi. Colecţionarii plătesc averi pentru ferotipii din secolul nouăsprezece. Nu e deloc genul meu. Mie dă-mi oricând poze color.

— Ăsta nu pare un instantaneu de vacanţă, zise Ben cu blândeţe.

Mercandetti zâmbi şi luă fotografia.

— Ăsta trebuie să fie Cyrus Weston… da, cu pălăria lui elegantă, spuse el. Ăsta pare să fie Avery Henderson, mort de mulţi ani. Ăsta-i Emil Menard, care a creat Trianon, primul conglomerat cu adevărat modern. Ăsta ar putea fi Rossignol, dar nu sunt sigur. Toţi şi-l imaginează cu păr negru, dar în poză era

mult mai tânăr. Iar aici…

Urmă o pauză lungă până când Mercandetti lăsă fotografia din mină. Zâmbetul îi dispăruse.

— Ce festă mai e şi asta? îl întrebă pe Ben, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Uimirea i se întipărise pe faţă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ăsta trebuie să fie un soi de montaj, un trucaj fotografic.

Profesorul părea iritat.

— De ce spuneţi asta? E sigur că Weston şi Henderson se cunoşteau.

— Weston şi Henderson? Sigur că da. Şi la fel de sigur e că nu s-au aflat niciodată în acelaşi loc cu Sven Norquist, magnatul armator norvegian, cu Cecil Benson, potentatul britanic al industriei constructoare de maşini, cu Drake Parker, liderul giganticului trust petrochimic şi cu Wolfgang Siebing, industriaşul german a cărui companie producea cândva echipament militar, iar acum e cunoscută pentru filtrele sale de cafea şi alte produse de acelaşi gen. Unii dintre oamenii ăştia erau duşmani de moarte, alţii activau în ramuri complet diferite. Să susţii că toţi ăştia s-au întâlnit ar însemna să rescrii întreaga istorie economică a secolului douăzeci.

— N-ar putea să fie vorba de o conferinţă economică de la mijlocul secolului, cum e cea de la Davos? îndrăzni Ben. O precursoare a conferinţelor Bilderberg? Vreo întrunire a titanilor industriei acelor vremuri?

Istoricul arătă spre altă siluetă.

— Cred că cineva se ţine de glume. E o imagine foarte inteligent contrafăcută.

— Pe cine aţi identificat?

— Ăsta e Gerhard Lenz, omul de ştiinţă vienez.

Numele îi suna vag cunoscut, însă Ben nu era sigur de unde-l ştia.

— Ăsta cine e?

— A fost. A murit în America de Sud. Doctorul Gerhard Lenz, o minte strălucită din toate punctele de vedere, fără a mai menţiona că a fost produsul celei mai bune şcoli medicale vieneze – esenţa civilizaţiei vieneze. Scuze, devin sarcastic şi asta nu-i stă bine unui istoric. Cert e că Lenz, ca şi prietenul lui, Josef Mengele şi-a dobândit o reputaţie oribilă datorită experimentelor făcute pe prizonierii lagărelor de concentrare,

mai ales pe copii invalizi. Avea aproape cincizeci de ani când s-a încheiat războiul. Fiul lui trăieşte şi-acum la Viena.

Doamne. Gerhard Lenz fusese unul dintre monştrii secolului douăzeci. Ben era năucit. Gerhard Lenz, un ofiţer nazist, stătea alături de Max Hartman.

Mercandetti scoase o lupă dintr-un buzunar al jachetei şi studie imaginea. Apoi examina cartonul îngălbenit pe care fusese fixată emulsia. După câteva minute, dădu din cap.

— Pare autentică. Totuşi, nu e posibil. Nu poate fi. Mercandetti vorbea cu o vehemenţă calmă, iar Ben se întrebă dacă nu cumva istoricul încerca să se convingă pe sine, deoarece în timp ce nega dovada din faţa lui, se albise la faţă.

— Spune-mi, zise el cu glas stins, de unde ai fotografia asta?

Omul îşi ia măsuri de precauţie. Gaston Rossignol era în viaţă: moartea unui personaj atât de important n-ar fi trecut neobservată. Cu toate acestea, după încă o oră de căutări, Mercandetti şi Ben nu aflaseră nimic.

— Îmi cer scuze pentru cercetarea asta eşuată, spuse resemnat Mercandetti, dar eu sunt istoric, nu un detectiv particular. În plus, îmi imaginam că genul ăsta de probleme ţine de domeniul dumitale de vreme ce eşti familiarizat cu stratagemele financiare.

Savantul avea dreptate. Mercandetti se referea la ceea ce se chema protecţia bunurilor, o noţiune cu care Ben era întrucâtva familiarizat. Acum era rândul lui să stea şi să se gândească. Oamenii importanţi nu dispar pur şi simplu; îşi creează edificii legale în spatele cărora să se adăpostească. Modalitatea de-a ascunde de urmăritori locul în care stai nu se deosebeşte de cea de-a te ascunde de creditori sau de autorităţile fiscale ale statului. Rossignol dorea să deţină controlul posesiunilor lui, lăsând totodată impresia că s-a dispensat de ele. Nu era uşor să ţii sub observaţie pe cineva fără proprietăţi.

Ben Hartman îşi aminti de un client foarte zgârcit al Hartman Capital Management, care era obsedat de schemele de protecţie a bunurilor. Omul îi displăcuse profund lui Ben, însă, oricât detestase timpul pierdut lucrând la contul zgârcitului, Ben înţelese că tot ce aflase despre subterfugiile „protecţiei bunurilor” îi pica bine acum.

— Gaston Rossignol trebuie să aibă rude de sânge în zonă, îi spuse Ben lui Cari Mercandetti. Mă gândesc la cineva de încredere şi supus. Cineva destul de apropiat ca să-i execute

ordinele, dar în mod cert mai tânăr decât el.

În orice variantă a unei scheme de concesionare, după cum ştia Ben, se ivea o complicaţie nedorită dacă pseudo-beneficiarul murea înaintea proprietarului de drept. Iar secretul oricărei scheme depindea de discreţia partenerului înregistrat în documente.

— Vorbeşti despre Yves-Alain, desigur, zise profesorul.

— Da?

— Tocmai l-ai descris. Yves-Alain Taille, nepotul bancherului. Un lider destul de cunoscut al luptei pentru drepturi civile şi un bancher fără renume, din cauza mediocrităţii lui intelectuale. Slab, însă bine intenţionat, aşa se spune, în general, despre el. A fost preşedinte la Consiliul Artelor din Zurich sau aşa ceva. Are o sinecură la o bancă privată, vicepreşedinte cu nu ştiu ce probleme. E destul de uşor de găsit.

— Cum pot afla dacă Taille are titluri de proprietate în canton, pe lângă reşedinţa lui principală? Nu există documente fiscale publice în legătură cu transferurile de proprietăţi?

— Există documente municipale la Rathaus, dincolo de Limmat. Dacă e vorba despre un transfer recent, din ultimii cinci ani, poţi apela la calculator. Ca şi documentele fiscale pe care le vrei, ar trebui să fie publice, dar sunt păstrate într-un server codat, ca să ilustreze una dintre cele două mari pasiuni elveţiene – pentru ciocolată şi pentru secrete. Eu însumi am o legitimaţie de utilizator şi o parolă care-mi permite accesul. Nu cu mult timp în urmă, notabilii oraşului m-au angajat să scriu ceva pentru o broşură care consemna a şase sute cincisprezecea aniversare de la alăturarea oraşului Zurich Confederaţiei Elveţiene.

În mai puţin de o oră, Ben avea adresa unei reşedinţe evident mai modestă decât cea în care locuise Rossignol în trecut. Două ore mai târziu, după ce se cufundase într-o scrie de documente fiscale de o uimitoare complexitate, se convinsese că era adresa lui Gaston Rossignol. Proprietatea figura pe numele lui Taille, dar nu era reşedinţa lui principală. O casă la ţară? Nu! Un adăpost pentru o amantă? Era prea mare pentru aşa ceva. Şi dacă era vorba despre un trust de investiţii în proprietăţi care îşi păstra privilegii de administrare? Taille nu avea control unilateral asupra proprietăţii; n-o putea vinde, nici transfera titlul fără permisiunea trustului. Dar unde era sediul trustului? În Jersey, una dintre Insulele Anglo-Normande. Ben zâmbi. Bine lucrat – un paradis fiscal, unul dintre cele cu proastă reputaţie. Nu era la fel

de celebru ca Nauru, dar sistemul său bancar părea mai compact şi mai greu de penetrat.

Ben se mai uită o dată la adresa pe care şi-o notase. Nu-i venea să creadă că un scurt drum cu maşina avea să-l ducă la unul dintre întemeietorii corporaţiei Sigma. Peter încercase să se ascundă de Sigma, iar aceasta îl distrusese. Ben răsuflă adânc şi simţi ura acumulată mistuindu-l lăuntric. *Ei bine, planurile s-au schimbat,* îşi zise el. *Acum Sigma va trebui să se ascundă de mine.*

20

Ben găsi casa lui Gaston Rossignol într-un sector al Zurich-ului numit Hottingen, o zonă cu coline abrupte ce dominau oraşul. Casele de-aici, situate pe terenuri întinse, erau ascunse în spatele arborilor. Foarte discret. Foarte retras.

Casa lui Rossignol se afla pe Hauserstrasse, aproape de Dolder Grand Hotel, perla hotelurilor din Zurich, considerat drept cel mai elegant din Europa. Clădirea joasă era construită din piatră cafenie probabil pe la începutul secolului douăzeci.

Nu părea o locuinţă sigură, dar poate că tocmai de aceea nu atrăgea atenţia. Rossignol crescuse la Zurich, dar petrecuse mult timp la Berna. Cunoştea oameni importanţi din Zurich, dar acolo nu avea cunoştinţe. În plus, locuitorii de pe Hauserstrasse erau genul de oameni care evitau lumea. Un bătrân care îşi cultiva grădina n-ar fi atras niciodată atenţia.

Ben îşi parcă Range Rover-ul, deschise torpedoul şi scoase revolverul lui Liesl. În încărcător mai erau patru cartuşe. Trebuia să mai cumpere muniţie de undeva dacă voia să folosească arma. Asigurându-se că piedica este pusă, strecură pistolul în buzunarul hainei.

Sună la uşă. Nu primi nici un răspuns şi, după câteva minute, sună din nou.

Tot nimic.

Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Observă un Mercedes ultimul tip parcat în şopronul aflat lateral, lângă casă. N-avea de unde şti dacă era maşina lui Rossignol ori a altcuiva.

Se întoarse să plece, dar se răzgândi şi hotărî să încerce toate uşile, ocolind casa printr-o parte. Iarba de pe pajişte era tunsă recent, iar straturile de flori bine întreţinute. Cineva avea mare grijă de proprietate. Spatele casei era mai mare decât faţada – o suprafaţă întinsă de pământ mărginită de mai multe straturi de flori scăldate în soarele dimineţii. O cupolă se înălţa în mijlocul unei terase largi, pe care se aflau nişte şezlonguri.

Ben se apropie de intrarea din spate. Apucă mânerul sferic al uşii şi-l răsuci.

Cu inima bubuindu-i în piept, deschise uşa şi aşteptă declanşarea unei alarme, dar nu auzi nimic.

Să fi fost acasă Rossignol? Sau altcineva, un servitor, o menajeră, vreun membru al familiei?

Pătrunse într-o încăpere întunecată, un vestibul pardosit cu dale. Câteva haine atârnau în cuiere, alături de mai multe bastoane de lemn cu minere ornamentale. Traversând vestibulul, intră în ceea ce părea a fi o cameră de lucru, o încăpere mică, mobilată cu un birou lat şi câteva rafturi de cărţi. Gaston Rossignol, cândva un stâlp al sistemului bancar elveţian, părea un om cu gusturi relativ modeste.

Pe birou se afla o mapă verde cu sugativă şi un telefon Panasonic negru, lucios, prevăzut cu facilităţi moderne: teleconferinţă, apel personal, interfon, speaker, robot digital.

În timp ce Ben se uita la telefon, acesta începu să sune asurzitor. Încremeni, aşteptându-se ca Rossignol să intre, întrebându-se ce explicaţie avea să-i dea. Telefonul sună de trei-patru ori, apoi se opri.

Ben aştepta.

Nimeni nu ridicase receptorul. Oare nu era nimeni acasă? Se uită la ecranul pe care era afişată identitatea apelantului şi văzu o lungă serie de cifre – evident, cineva încercase o convorbire internaţională.

Hotărî să inspecteze casa. În timp ce mergea pe coridor, auzi nişte acorduri muzicale – Bach, se părea – dar de unde veneau? Se afla cineva acasă?

În capătul îndepărtat al culoarului văzu o lumină ce venea dintr-o cameră. Se apropie în timp ce muzica se auzea mai puternic.

Intră în ceea ce recunoscu imediat a fi o sufragerie, cu o masă lungă în centrul camerei, acoperită cu o faţă de masă albă, scrobită, pe care se afla o cafetieră de argint, un singur tacâm şi o farfurie cu ouă şi cârnaţi. Micul dejun părea să fi fost pregătit de o menajeră, dar unde era aceasta? De la un casetofon aşezat pe un bufet, lângă perete, se auzea o suită pentru violoncel de Bach.

La masă, cu spatele la Beri, într-un fotoliu pe rotile şedea un bătrân. Un cap pleşuv bronzat, tivit cu cenuşiu, o ceafa ca de taur, umeri rotunzi.

Bătrânul nu părea să-l fi auzit intrând pe Ben. Era probabil tare de ureche, îşi zise Ben, bănuială confirmată de proteza auditivă din urechea dreaptă.

Pentru orice eventualitate, Ben vârî mâna în buzunarul din

faţă al jachetei de piele, scoase revolverul şi trase piedica. Bătrânul nu se mişcă. Trebuia să fie surd de-a binelea sau proteza auditivă fusese închisă.

Brusc telefonul începu să sune, dar bătrânul rămase nemişcat.

Telefonul sună de câteva ori, apoi se opri.

Pe urmă se auzi vocea disperată a unui bărbat. Ben înţelese că glasul se auzea din robotul telefonic, dar nu putu distinge ce spunea.

Făcu câţiva paşi şi lipi ţeava revolverului de capul bătrânului.

— Nu mişca.

Capul bătrânului căzu în faţă, sprijinindu-se în piept. Ben înşfacă braţul fotoliului cu mâna liberă şi-l răsuci spre el.

Bătrânul era mort.

Pe Ben îl cuprinse panica.

Pipăi mâncarea din farfurie. Ouăle şi cârnaţii erau calzi. Se părea că Rossignol murise cu câteva clipe în urmă. Oare fusese *ucis?*

Dacă era aşa, asasinul trebuia să mai fie în casă!

O luă la fugă pe coridorul pe unde venise, în timp ce telefonul sună din nou. Ajuns în camera de lucru, se uită la ecranul de identificare a apelului: aceeaşi serie lungă de cifre, începând cu 431. De unde venea apelul? Cifrele îi păreau cunoscute. Dintr-o ţară europeană, era sigur.

Robotul telefonic intră în funcţiune.

— Gaston! Gaston! Striga o voce de bărbat.

Ben reuşi să distingă câteva cuvinte rostite într-o franceză stâlcită.

Cine-l suna pe Rossignol şi de ce?

Alt ţârâit: soneria de la uşă!

Alergă spre uşa din spate pe care-o lăsase întredeschisă.

Păşi afară şi ocoli în fugă casa, încetinind când ajunse aproape de faţadă. Din spatele unei tufe înalte, văzu o maşină albă a poliţiei trecând agale pe stradă. Patrula de cartier, bănui el.

Un gard jos din fier forjat separa curtea lui Rossignol de cea a vecinului său. Fugi într-acolo şi sări gardul. Îşi asuma riscul enorm de-a fi observat de cineva, dar nimeni nu ţipă la el, nu se auziră strigăte şi el continuă să alerge spre Hauserstrasse. La vreo treizeci de metri în josul străzii se afla Rover-ul. Fugi spre el, se urcă la volan şi răsuci cheia în contact. Motorul porni.

Făcu o întoarcere rapidă şi coborî pe strada înclinată, încetinind mersul astfel încât să fie luat drept un locuitor al

cartierului, în drum spre serviciu.

Cineva tocmai încercase să vorbească cu Rossignol. Cineva sunând dintr-un loc al cărei prefix era 431.

Cifrele i se învârtiră în minte până când făcu o legătură: Viena, Austria.

Apelul venise de la Viena. Oamenii ăştia au succesori, moştenitori, îi spusese Liesl. Unul dintre ei, conform lui Mercandetti, locuia la Viena: fiul monstrului Gerhard Lenz. După moartea lui Rossignol, reprezenta o pistă de urmat. Nu era o certitudine, ci o posibilitate. O pistă posibilă. Una dintre puţinele piste existente.

În câteva minute ajunsese în centrul oraşului, lângă Bahnhofplatz, unde Jimmy Cavanaugh încercase să-l ucidă. Acolo unde începuse totul.

Trebuia să ia primul tren spre Viena.

Alpii Austrieci

Auzind o bătaie uşoară în uşă, bătrânul strigă iritat:

— Da!

Un bărbat scund, rotofei, îmbrăcat într-un halat alb intră în cameră.

— Ce mai faceţi, domnule? Cum vi se pare apartamentul?

— Ăsta-i apartament? îl întrebă pacientul cu numărul optsprezece.

Într-adevăr, încăperea era mobilată sumar, doar cu un scaun, un birou, o veioză şi un televizor. Covor nu exista. Bărbatul în halat alb zâmbi:

— Sunt doctorul Lofquist, zise el, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Aş vrea să vă urez bun venit şi să vă avertizez că vor urma zece zile foarte dificile. Veţi trece prin cele mai minuţioase teste fizice şi psihice de care aţi avut vreodată parte.

Pacientul optsprezece nu se obosi să se ridice în capul oaselor.

— De ce dracu' şi psihice?

— Pentru că, vedeţi dumneavoastră, nu oricine poate fi ales.

— Ce se întâmplă dacă ajungeţi la concluzia că sunt nebun?

— Cei care nu sunt invitaţi să ni se alăture sunt trimişi acasă, cu regretele noastre.

Pacientul nu comentă.

— Poate că ar trebui să vă odihniţi, domnule. După-amiaza asta va fi obositoare. Vom face o tomografie computerizată, o radiografie pulmonară, pe urmă o serie de teste cognitive. Şi, desigur, testul standard pentru depresie.

— Nu sunt depresiv, se răsti pacientul.

Doctorul îl ignoră.

— Desearǎ va trebui să postiţi, ca să putem măsura cu precizie colesterolul din plasmă, trigliceridele, lipoproteinele şi-aşa mai departe.

— Să postesc? Adică să flămânzesc? Nu vreau să flămânzesc!

— Domnule, zise medicul ridicându-se, sunteţi liber să plecaţi oricând doriţi. Dacă rămâneţi şi dacă veţi fi invitat să vă alăturaţi nouă, veţi constata că procedura e îndelungată şi destul de dureroasă. Dar va fi ceva ce n-aţi trăit niciodată în lunga dumneavoastră viaţă. Niciodată. Asta v-o promit.

Kesting nu-şi ascunse surprinderea atunci când Anna se întoarse, câteva ore mai târziu, cu o adresă; chiar şi ea era, într-o oarecare măsură, surprinsă. Făcuse ceea ce hotărâse să facă şi avusese succes. După ce lecturase hârtiile din dosarul lui Rossignol, descoperise un nume care considera că îi va fi de folos: cel al unui funcţionar de stat – Daniel Taine. Numele apărea în diverse contexte, iar cercetările ulterioare îi confirmaseră intuiţia. Gaston Rossignol fusese primul patron al lui Taine şi, din câte se părea, un fel de mentor. Taine şi Rossignol fuseseră parteneri prin anii ’70 la o societate cu răspundere limitată. Rossignol susţinuse cererea lui Taine de intrare în Societatea Kifkintler, un club printre ai cărui membri figurau mulţi cetăţeni influenţi ai oraşului Zurich. Acum, după ce făcuse o mică avere, Taine deţinea diverse funcţii onorifice în canton şi avea acces la resurse care asigurau aplicarea fără impedimente a planurilor fostului său mentor.

Anna se dusese neanunţată acasă la Taine, se legitimase şi jucase cu cărţile pe faţă. Mesajul fusese simplu: Gaston Rossignol se afla într-un mare şi iminent pericol.

Taine fusese vizibil impresionat, dar îşi ţinuse gura, aşa cum se aşteptase Anna.

— Nu vă pot ajuta. S-a mutat. Nimeni nu ştie unde şi nu e treaba nimănui.

— Cu excepţia ucigaşilor.

— Chiar dacă există nişte asasini, spusese Taine cu

scepticism, deşi acceptase cam repede afirmaţia ei, ce vă face să credeţi că îl pot găsi atâta vreme cât dumneavoastră nu puteţi, deşi aveţi resurse considerabile.

— Am motive să cred că ucigaşii au deja un avans.

Taine îi aruncase o privire pătrunzătoare.

— Serios? De unde ştiţi?

— Sunt anumite chestiuni pe care le pot discuta numai cu Gaston Rossignol.

— Şi de ce credeţi că ar vrea cineva să-l ucidă? El se numără printre cei mai apreciaţi cetăţeni din Zurich.

— De asta trăieşte ascuns.

— Astea sunt aberaţii, spusese Taine, după o scurtă pauză.

Anna îl privise în ochi câteva clipe, apoi îi întinsese o carte de vizită cu numele ei şi numerele de la Biroul de Investigaţii Speciale.

— O să mă întorc peste o oră. Am motive să cred că şi resursele dumitale sunt considerabile. Verifică-mă. Convinge-te de buna mea credinţă. Acţionează cum crezi de cuviinţă ca să te convingi că sunt cine spun că sunt şi că m-am prezentat corect.

— Cum aş putea eu, un simplu cetăţean elveţian…

— Ai soluţii, domnule Taine. Dacă nu dumneata, atunci amicii dumitale. Sunt sigură că vrei să-ţi ajuţi prietenul. Cred că ne înţelegem unul pe altul.

Două ore mai târziu, Anna îi făcuse o vizită lui Taine la locul său de muncă. Ministerul Economiei se afla într-o clădire de marmură, construită în stilul Beaux Arts de la sfârşitul secolului nouăsprezece. Biroul lui Taine era vast, însorit şi căptuşit cu rafturi de cărţi. Anna fusese introdusă la el imediat după ce sosise; uşa cu furnir întunecat se închisese discret în urma ei.

Taine şedea calm în spatele biroului său din lemn de nuc.

— Nu a fost decizia mea, subliniase el. E hotărârea domnului Rossignol. Eu nu o susţin.

— M-ai verificat.

— Aţi fost verificată, domnişoară, spusese el pe un ton oficial şi îi înapoiase cartea de vizită.

Adresa fusese scrisă cu litere mărunte, într-un spaţiu liber din stânga numelui ei.

Anna îi dăduse primul telefon lui Bartlett, punându-l la curent cu progresele ei.

— Nu încetezi să mă uluieşti, domnişoară Navarro, răspunsese el, sincer entuziasmat.

În vreme ce Anna şi Kesting se îndreptau spre adresa din Hottingen, acesta spuse:

— Cererea dumitale pentru supraveghere a fost aprobată azi-dimineaţă. Vor fi repartizate câteva maşini de poliţie neînregistrate.

— Şi telefonul lui.

— Da, putem face o interceptare în câteva ore. Un ofiţer de la *Katlonspolizei* va fi desemnat să asculte la *Mutterhaus.*

— La *Mutterhaus?*

— Sediul poliţiei. Aşa-i spunem noi, Casa Maternă. Urcară în grabă pe Hottingerstrasse. Pe măsură ce înaintau casele deveneau mai mari şi mai frumoase, copacii mai deşi. Până la urmă ajunseseră pe Hauserstrasse şi opriră pe aleea ce ducea spre o casă joasă din piatră cafenie, situată în mijlocul unei curţi bine îngrijite. Anna observă că în zonă nu se vedeau maşini neînregistrate ale poliţiei.

— Asta-i adresa corectă, zise Kesting.

Anna încuviinţă în tăcere. Alt bancher elveţian, cu o casă mare şi o grădină frumoasă, îşi zise ea.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre uşa din faţă. Kesting sună.

— Sper că nu te deranjează dacă o să conduc eu discuţia.

— Deloc, răspunse Anna.

După o aşteptare de câteva minute, Kesting sună din nou.

— E bătrân şi de câţiva ani e ţintuit într-un fotoliu cu rotile. Se mişcă greu.

După alte câteva minute, Kesting spuse:

— Nu cred că iese prea mult din casă la vârsta lui.

Sună din nou.

Ştiam eu că a fost prea uşor, îşi zise Anna. *Ce treabă de mântuială.*

— Poate că e bolnav, zise Kesting.

Răsuci neliniştit mânerul, dar uşa era încuiată. Ocoliră casa, către uşa din spate care era deschisă. Bărbatul strigă:

— Doctor Rossignol, sunt Kesting de la biroul procurorului public.

Tăcere.

— Doctor Rossignol!

Kesting pătrunse înăuntru, urmat de Anna.

— Doctor Rossignol! strigă mai tare Kesting. Neprimind

răspuns se aventurară în interiorul casei. Găsiră curând sufrageria. Luminile erau aprinse, iar de la un casetofon se auzea muzică. Anna simţi miros de cafea, de ouă şi carne prăjită.

— Doctor… O, Doamne Sfinte!

Îngrozită, Anna urmări privirea lui Kesting. Un bătrân stătea la masă într-un fotoliu cu rotile, în faţa unei farfurii cu micul dejun. Capul îi căzuse în piept, iar ochii dilataţi aveau o privire fixă. Era mort.

Ceilalţi ajunseseră înainte la el. Faptul în sine n-o surprindea. Ce o uluia era momentul – trebuia să fi fost acolo cu puţin înainte de sosirea lor, de parcă ar îi ştiut că urmau să vină autorităţile.

Pe Anna o trecu un fior rece.

— Fir-ar să fie, spuse ea. Cheamă o ambulanţă. Şi echipa de criminalişti. Şi, te rog, nu-i lăsa să atingă nimic.

21

O echipă de ofiţeri de la serviciul criminalistic al poliţiei din Zurich sosi la faţa locului în mai puţin de o oră şi începu să filmeze, să fotografieze şi să ia amprente. Anna le ceru să ia amprente atât de pe fotoliul lui Rossignol, cât şi de pe toate porţiunile expuse ale pielii cadavrului.

Dacă americanii n-ar fi manifestat atâta interes faţă de Rossignol, solicitând până şi supravegherea lui, moartea batonului ar fi fost atribuită cu siguranţă unor cauze naturale. La urma urmei, Gaston Rossignol avea nouăzeci şi unu de ani.

Anna ceru ca la autopsie să se acorde o atenţie specială lichidului ocular. Aceasta urma să fie efectuată în laboratoarele Institutului de Medicină Legală al Universităţii din Zurich, deoarece în oraş nu exista un serviciu specializat.

Anna ajunse la hotel epuizată. Trase draperia, îmbrăcă un tricou larg şi se vârî în pat.

După o vreme fu trezită brusc de ţârâitul telefonului. Dezorientată, crezu pentru o clipă că se afla la Washington şi că era miezul nopţii. Se uită la cadranul fosforescent al ceasului ei şi văzu că era două şi jumătate după-amiaza. Ridică receptorul.

— Domnişoara Navarro? întrebă o voce de bărbat.

— Eu sunt, zise dregându-şi glasul. Cine e?

— Sunt sergent-major Schmid de la *Kantonspolizei.* Îmi cer scuze dacă te-am trezit.

— Nu, nu, moţăiam. Ce s-a-ntâmplat?

— Analiza amprentelor a dat nişte rezultate interesante. Poţi să vii până la sediul poliţiei?

Biroul lui Schmid era plăcut, luminos, mobilat sumar. Două birouri din lemn deschis la culoare erau aşezate faţă în faţă. Anna se aşeză la unul din ele, bărbatul la celălalt.

— Amprentele au fost analizate la *Kriminaltechnik.* Cele ale lui Rossignol au fost eliminate, dar au rămas altele, majoritatea neidentificate. Omul era văduv. Presupunem că aparţin menajerei lui şi altor persoane care lucrau la el acasă. Menajera a fost de serviciu până azi-dimineaţă. I-a pregătit micul dejun, apoi aplecat. Criminalii trebuie să fi supravegheat casa şi-au văzut-o plecând.

— N-avea o infirmieră?

— Nu, zise Schmid. Să ştii că acum avem şi noi o bază de date computerizată a amprentelor, la fel ca a voastră.

Se referea la Serviciul de Identificare Automată a Amprentelor, unde erau stocate milioane de amprente.

— Amprentele au fost scanate, codificate şi trimise prin modem la biroul central de la Berna. Căutarea n-a durat mult. Am găsit foarte repede o potrivire.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Serios?

— Da, de aceea cazul mi-a fost încredinţat mie. Amprentele aparţin unui american care a fost reţinut aici cu câteva zile în urmă, în legătură cu nişte împuşcături de lângă Bahnhofplatz.

— Cine e?

— Un american numit Benjamin Hartman.

Numele nu-i spunea nimic.

— Ce ştiţi despre el?

— Destul de multe. Eu l-am interogat.

Îi întinse un dosar ce conţinea fotocopii ale paşaportului lui Hartman, ale permisului de conducere şi cărţilor de credit, ca şi formularele poliţiei elveţiene cu fotografiile lui Hartman.

Anna examina dosarul cu atenţie. Asta să fie omul ei, asasinul? Un american? Avea treizeci şi cinci de ani şi era bancher. Lucra la Hartman Capital Management. O afacere de familie, presupuse ea. Asta însemna că avea bani. Locuia la New York şi venise în Elveţia ca să schieze. Cel puţin aşa declarase.

Trei dintre victimele râmase pe lista Sigma fuseseră ucise în timp ce el se afla la Zurich. Una dintre ele locuise în Germania, unde se putea ajunge cu trenul. Alta locuise în Austria, deci la fel de aproape.

Dar în Paraguay? Era un zbor lung cu avionul până acolo.

Totuşi, posibilitatea nu putea fi exclusă. Poate că omul nu lucra singur.

— Ce s-a întâmplat la Bahnhofstrasse? întrebă ea. A împuşcat pe cineva?

— Au fost împuşcături pe stradă şi în pasajul comercial de sub Bahnhofplatz. L-am interogat în legătură cu asta. Personal, nu cred că el a tras. A afirmat că cineva a încercat să-l ucidă.

— Au fost victime?

— Câţiva trecători. Şi, după cum spune el, tipul despre care susţine că a încercat să-l împuşte.

— Hmm, făcu ea, nedumerită.

O poveste bizară. Oare cât de adevărată era? Şi cine era individul?

— L-ai lăsat să plece?

— N-aveam motive să-l reţinem. De altfel s-au tras nişte sfori de la firma lui. I s-a cerut să părăsească cantonul.

— Ai idee unde e acum?

— Pretindea că are de gând să se ducă la St. Moritz. La hotelul Carlton. Dar am aflat că n-a ajuns acolo. Ieri am primit un raport potrivit căruia a reapărut la Zurich, la *Handelshank Schweiz.* Am încercat să-l reţinem ca să-l anchetăm, dar a fugit. Altă nenorocire însoţită de împuşcături. Se pare că-l urmăresc pretutindeni.

— Surpriză, surpriză, spuse Anna. Poţi să afli dacă Hartman stă la vreun hotel în Zurich sau altundeva în ţară?

Schmid încuviinţă.

— Pot să iau legătura cu Controlorul hotelier din fiecare canton. Copiile formularelor de înregistrare la hotel ajung la poliţia locală.

— Cât de recente sunt?

— Relativ recente, recunoscu Schmid. Dar putem afla măcar unde a fost.

— Dacă s-a înregistrat cu numele lui.

— Toate hotelurile autorizate le cer străinilor să prezinte paşapoartele.

— Poate că are mai multe paşapoarte. Poate că nu stă la un hotel „autorizat”. Poate că are prieteni aici.

Schmid părea oarecum iritat.

— Vezi dumneata, eu l-am cunoscut şi nu mi s-a părut o persoană care să recurgă la paşapoarte false.

— Unii dintre oamenii ăştia de afaceri au şi al doilea paşaport pentru ţări precum Panama, Irlanda sau Israel.

— Da, dar şi aceste paşapoarte sunt pe numele reale, nu?

— Poate că da, poate că nu. Există vreo cale de-a afla dacă a părăsit ţara?

— Există mai multe posibilităţi de-a părăsi ţara – cu avionul, cu automobilul, cu trenul sau mergând pe jos.

— Poliţia de frontieră nu face menţiuni?

— Păi, poliţia de frontieră trebuie să se uite la paşapoarte, recunoscu Schmid, însă deseori n-o face. Şansa noastră sunt liniile aeriene. Acestea înregistrează toţi pasagerii.

— Şi dacă a plecat cu trenul?

— S-ar putea să nu găsim nici o urmă, dacă nu şi-a făcut o rezervare la un tren internaţional. Eu nu mi-aş face iluzii.

— Nu, zise Ana, dusă pe gânduri. Poţi să începi căutarea?

— Sigur, spuse Schmid indignat. E procedura standard.

— Când pot primi rezultatele autopsiei? Mă interesează îndeosebi examenul toxicologic.

Îşi dădea seama că, probabil, abuza de răbdarea poliţistului, însă n-avea de ales. Schmid dădu din umeri.

— Ar putea dura o săptămână. Le-aş putea cere să se grăbească.

— Există o anume neurotoxină pe care aş vrea s-o caute, zise ea. Asta nu le-ar lua prea mult timp.

— Pot să le cer asta pentru dumneata.

— Da? Şi documentele bancare. Am nevoie de documentele bancare ale lui Rossignol pe ultimii doi ani. Vor coopera băncile elveţiene sau ne vor servi povestea cu secretul deplin?

— Or să coopereze cu poliţia la un caz de omucidere, zise Schmid cu năduf.

— Asta-i o surpriză plăcută. A şi încă ceva. Fotocopiile cărţilor lui de credit – crezi că pot să le iau?

— Nu văd de ce n-ai putea.

— Minunat, zise ea, constatând că începe să-i placă individul.

Săo Paolo, Brazilia

Nunta avea loc la cel mai exclusivist club privat din Brazilia, Hipica Jardins. Membri clubului proveneau mai ales din aristocraţia braziliană, urmaşii primilor colonişti portughezi, familii care se aflau în ţară de cel puţin patru sute de ani. Erau latifundiari, proprietari de fabrici de hârtie şi cărţi de joc, de gazete şi edituri, magnaţi ai industriei hoteliere – cei mai bogaţi dintre cei bogaţi, după cum atesta lungul şir de Bentley-uri şi Rolls-Royce-uri parcate în faţa clădirii clubului. Toţi erau prezenţi pentru a sărbători căsătoria fiicei unuia dintre plutocraţii Braziliei, Doritor Otavio Carvalho Pinto. Fernanda, intra prin căsătorie într-o la fel de ilustră familie, Alcantara Machados.

Unul dintre oaspeţi, un bărbat impozant, cu părul alb, avea aproape nouăzeci de ani. Bătrânul care nu făcea parte din

aristocraţie, venise la São Paolo în anii ’50 şi era un bancher putred de bogat. În plus, timp de mai multe decenii fusese prieten şi partener de afaceri cu tatăl miresei.

Jorge Ramago, căci aşa se numea, stătea la masă, fără să se atingă de fi leul de vită Perigourdine din faţa lui. Una dintre chelneriţe, o tânără cu părul negru, se apropie de el şi-i spuse în portugheză:

— Senor Ramago, vă caută cineva la telefon.

Ramago se întoarse încet şi-o privi.

— La telefon?

— Da, senor. Spune că e urgent. De la dumneavoastră de-acasă. Soţia.

Ramago păru brusc îngrijorat.

— Unde? … unde? … bolborosi el.

— Pe-aici, domnule, zise chelneriţa, ajutându-l să se ridice de pe scaun.

Traversară încet sala banchetului, deoarece bătrânul portughez suferea de reumatism.

Chelneriţa îl îndrumă pe Ramago spre o veche cabină telefonică din lemn şi-l ajută să intre.

În clipa în care întinse mâna spre receptor, Ramago simţi o împunsătură în partea de sus a coapsei. Icni, privi înjur, dar chelneriţa dispăruse. Durerea se domoli repede. Bătrânul duse receptorul la ureche, dar nu auzi decât tonul.

— Nu e nimeni la telefon, mai apucă să zică Ramago înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Un minut mai târziu, un chelner observă trupul fără viaţă din cabina telefonică. Alarmat, strigă după ajutor.

Alpii Austrieci

Pacientul cu numărul optsprezece fu trezit la miezul nopţii. O infirmieră îi puse un garou pe antebraţ şi începu să recolteze sânge.

— Ce dracu-i asta? mormăi el.

— Îmi pare rău, domnule, zise infirmiera, într-o engleză cu puternic accent străin. Trebuie să luăm probe de sânge venos la fiecare patru ore, până la sfârşitul zilei.

— Doamne Sfinte, pentru ce?

— Ca să fie măsurat nivelul serului epo… eritropoietic.

— Nu ştiam că am aşa ceva.

Analizele astea medicale îl nelinişteau.

— Vă rog să vă culcaţi, domnule. Vă aşteaptă o zi grea.

Micul dejun fu servit într-o sufragerie elegantă. Bufetul era plin cu fructe, biscuiţi, corn uri proaspete, cârnăciori, ouă, slănină şi jambon.

După ce „Pacientul Optsprezece” termină de mâncat, fu condus într-un cabinet aflat în altă aripă a clădirii.

Acolo, i se făcu o incizie pe partea interioară a antebraţului. Omul gemu.

— Îmi pare rău dacă vă doare, zise infirmiera.

— Mă doare tot afurisitul ăsta de trup. Pentru ce faci asta?

— E o biopsie a pielii, pentru a examina fibrele elastice din derma reticulară, răspunse ea, aplicându-i un bandaj.

În spate, doi medici în halate albe vorbeau încet în germană. Pacientul Optsprezece înţelese fiecare cuvânt.

— Funcţiile cerebrale sunt oarecum slăbite, spuse bărbatul mai scund, dar nu e ceva anormal la un om de vârsta lui. Nu sunt semne ale demenţei senile ori ale bolii Alzheimer.

Un bărbat înalt, slab, cu ten cenuşiu, zise:

— Dar masa musculară cardiacă?

— Acceptabilă. Am măsurat tensiunea arterială la artera tibială posterioară, folosind de astă-dată ultrasonografia Doppler şi am găsit o circulaţie periferică defectuoasă.

— Deci tensiunea arterială e ridicată.

— Oarecum, dar ne aşteptam la asta.

— Bine. Cred că e un candidat bun. Aş sugera să accelerăm testele.

Un candidat bun, îşi zise Pacientul Optsprezece. Aşadar, până la urmă avea să se întâmple. Se întoarse către medicii din spate şi le adresă un zâmbet larg, simulând recunoştinţa.

22

Viena

Detectivul particular întârzia. Ben stătea în holul spaţios al hotelului de pe Karntner Strasse, cu cocteilul neatins în faţa lui, aşteptându-l pe detectivul al cărui nume îl găsise în Pagini Aurii.

Ştia că existau soluţii mult mai bune de a găsi un detectiv particular decât cartea de telefoane. Ar fi putut să sune un cunoscut de-aici şi să-i ceară o recomandare, însă instinctul îi spunea să evite cunoscuţii.

Se suise în primul tren, apăruse neanunţat la un mic hotel, găsise o cameră liberă şi se înregistrase sub numele de Robert Simon, unul dintre pseudonimele fratelui său. I se ceruse paşaportul şi stătuse cu sufletul la gură cât timp îi fusese verificat.

Primul lucru pe care-l făcuse fusese să caute în cartea de telefoane a Vienei un detectiv care să pară, cel puţin după anunţ, demn de încredere. Unii aveau adresele în primul district, centrul oraşului, unde se afla şi hotelul lui Ben. Găsise unul care îşi oferea serviciile pentru localizarea rudelor de mult dispărute şi îl angajase prin telefon, cerându-i să verifice trecutul unui cetăţean austriac.

Acum, se întreba dacă detectivul avea să mai apară. Un bărbat corpolent, de vreo patruzeci de ani, se apropie şi se aşeză pe scaunul de la masa joasă, vizavi de Ben.

— Domnul Simon? zise omul şi puse pe masă o servietă ponosită din piele.

— Eu sunt.

— Hans Hoffman, se recomandă detectivul. Ai banii?

— Şi eu sunt încântat de cunoştinţă, spuse Ben pe un ton ironic.

Îşi scoase portmoneul, numără patru sute de dolari şi-i împinse pe masă.

Hoffman îi privi o clipă.

— Ce nu e-n regulă? Preferi şilingi austrieci? Îmi pare rău, n-

am fost încă la bancă.

— E vorba de o cheltuială suplimentară, zise detectivul.

— Zău?

— O obligaţie faţă de un vechi prieten de-al meu de la FINA serviciul de informaţii al armatei austriece.

— Tradus: un bacşiş, spuse Ben.

Hoffman dădu din umeri.

— Nu cred că amicul ăla ţi-a dat vreo chitanţă.

Hoffman oftă.

— Aşa se fac treburile aici. Nu poţi obţine informaţiile pe care le cauţi fără să explorezi diverse canale. Prietenul ăsta va trebui să-şi folosească legitimaţia de militar ca să obţină informaţii. Mai e nevoie de două sute de dolari. Numărul de telefon – apropo, nu era înregistrat – şi adresa ţi le pot da acum.

Ben scoase banii, ultimii pe care îi avea la el. Detectivul numără bancnotele.

— Nu ştiu de ce-ai vrut numărul de telefon şi adresa acestei persoane, dar presupun că eşti implicat într-o afacere interesantă.

— De ce spui asta?

— Omul dumitale e o figură importantă la Viena.

Îi făcu semn chelneriţei şi când aceasta sosi, îi comandă un cocteil şi o tartă Maximilian. Apoi scoase din servietă un laptop, îl deschise şi-l porni.

— Ultimul model, zise el mândru. Cu senzor digital. Foloseşte amprenta mea ca parolă. Fără ea, computerul e închis.

Detectivul apăsă tastele, apoi întoarse laptopul către Ben. Ecranul era alb, cu excepţia numelui şi adresei lui Jurgen Lenz.

— Îl cunoşti? întrebă Hoffman, întorcând laptopul spre el. E o cunoştinţă de-a dumitale?

— Nu tocmai. Vorbeşte-mi despre el.

— A, mă rog, doctorul Lenz e unul dintre cei mai bogaţi oameni din Viena, un filantrop şi un protector al artelor. Fundaţia familiei lui construieşte clinici medicale pentru săraci. Face parte şi din consiliul de administraţie al Filarmonicii din Viena.

Chelneriţa puse în faţa lui Hoffman o cafea şi prăjitura. Detectivul se năpusti asupra lor înainte ca femeia să se îndepărteze.

— Ce fel de doctor e Lenz?

— În medicină, dar a renunţat să profeseze cu mulţi ani în urmă.

— Ce vârstă are?

— Înjur de cincizeci, aş zice.

— Medicina trebuie să fie un soi de tradiţie în familia lui.

Hoffman râse.

— Îţi aminteşti de tatăl lui, Gerhard Lenz? Un caz interesant. Poate că ţara noastră nu e cea mai progresistă, în anumite privinţe. Compatrioţii mei ar prefera să uite anumite neplăceri. Ăsta-i stilul austriac: după cum se spune, ne-am convins singuri că Beethoven a fost austriac, iar Hitler german. Însă Jurgen e croit din altă stofă. Asta-i un fiu care caută să compenseze crimele comise de tatăl său.

— Serios?

— O, da. Jurgen Lenz e detestat în anumite cercuri din cauza sincerităţii lui. Chiar îşi demască tatăl. Toţi ştiu că-i e ruşine de faptele tatălui său. Spre deosebire de mulţi copii ai unor nazişti faimoşi, el a trecut la fapte. Fundaţia Lenz e susţinătorul principal al studiilor despre Holocaust, al bibliotecilor din Israel… finanţează lupta împotriva terorismului, a rasismului ştii, genul ăsta de activităţi.

Îşi concentra atenţia asupra tartei, înfulecând-o de parcă s-ar fi temut să nu-i fie luată de sub nas.

Fiul lui Lenz era un antinazist de frunte? Poate că aveau în comun mai multe decât bănuise.

— În regulă, zise Ben, făcându-i semn chelneriţei să-i pregătească nota. Mulţumesc.

— Mai pot să fac ceva pentru dumneata? întrebă detectivul, scuturându-şi firimiturile de pe reverele hainei.

Trevor Griffiths părăsi hotelul Imperial, aflat la câteva străzi distanţă de Operă. Imperial nu era doar cel mai elegant hotel din Viena, medita Trevor, ci în acelaşi timp celebru deoarece fusese cartierul general al naziştilor în timpul războiului. Oricum, hotelul îi plăcea.

Avea de făcut un scurt drum pe jos, pe Mariahilfer Strasse, până la un mic bar de pe Neubaugasse. Firma cu neon roşu indica numele barului: BROADWAY CLUB. Se aşeză într-un separeu din fundul încăperii slab luminată şi începu să aştepte. În costumul său gri la două rânduri, nu se încadra în atmosferă.

În aer plutea un fum sufocant de ţigări proaste şi Trevor îşi zise că părul şi hainele aveau să-i miroasă urât mai târziu. Îşi privi ceasul, un Audemars Piguet, unul dintre cele câteva

extravaganţe pe care şi le îngăduia. Costume scumpe, ceasuri şi sex pe săturate. Zău aşa, ce altceva îţi puteai dori, dacă nu te interesa mâncarea, arta sau muzica?

Era nerăbdător. Contactul austriac întârzia, iar Trevor nu suporta lipsa de punctualitate.

În cele din urmă, după aproape jumătate de oră, austriacul îşi făcu apariţia – un troglodit lat în umeri, mătăhălos, pe nume Otto. Individul se strecură în separeu şi aşeză în faţa lui Trevor o sacoşă roşie, ponosită, din postav.

— Eşti englez, da?

Trevor încuviinţă şi trase fermoarul sacoşei. În interior erau două piese metalice mari – un Makarov de 9 mm, cu ţeava filetată şi un amortizor lung, perforat.

— Gloanţe? întrebă Trevor.

— Suit acolo, zise Otto.

— Ce producţie? întrebă Trevor. Ungară? Chineză?

— Rusească. Dar e sculă bună.

— Cât?

— Trei mii de şilingi.

Trevor se strâmbă. Nu era zgârcit, dar detesta jaful la drumul mare. Trecu la limba germană, pentru ca Otto, a cărui engleză era rudimentară, să poată înţelege tot.

— Piaţa e plină de Makarov.

Otto deveni brusc atent.

— Chestiile astea sunt foarte ieftine, continuă Trevor în germană. Toată lumea le fabrică, sunt peste tot. O să-ţi dau o mie de şilingi şi trebuie să te consideri norocos că primeşti atât.

Pe chipul lui Otto apăru o expresie de respect.

— Eşti german? întrebă el uluit.

De fapt, dacă Otto ar fi fost un ascultător atent şi-ar fi dat seama că germana lui Trevor provenea din regiunea Dresda.

Trevor nu mai vorbise germana în ultimul timp, dar cuvintele îi veneau cu uşurinţă.

La urma urmei, era limba lui maternă.

Anna cină singură la restaurantul Movenpick, la câteva străzi distanţă de hotelul ei.

Fireşte, i se părea deprimant să cineze singură într-un oraş străin, dar în seara aceea era prea absorbită de gânduri ca să se simtă stingherită.

La consulatul american, folosise o linie de fax protejată ca să

transmită la SCI tot ce ştia despre Hartman, inclusiv numerele cărţilor lui de credit şi ceruse ca serviciul de identificare să contacteze toate companiile ce emiseseră cârdurile, astfel încât să fie informaţi în câteva minute dacă Hartman şi-ar folosi cărţile de credit.

Le mai ceruse să afle tot ce puteau despre Hartman. Cineva o sunase pe telefonul mobil codificat, după mai puţin de o oră. După spusele celor de la biroul lui Hartman, omul se afla în vacanţă în Elveţia şi nu sunase la firmă de mai multe zile şi n-aveau cum să ia legătura cu el.

Funcţionarul de la identificare aflase însă ceva interesant: fratele geamăn al lui Hartman murise într-un accident de avion în Elveţia, cu patru ani în urmă. Se părea că acesta venise în Elveţia pentru a-l răzbuna. Anna nu ştia ce să facă cu informaţia, deşi ridica o sumedenie de întrebări.

Benjamin Hartman era plin de bani. Compania la care lucra, Hartman Capital Management, administra fonduri de investiţii uriaşe şi fusese creată de tatăl lui Hartman, un cunoscut filantrop şi un supravieţuitor al Holocaustului.

Posibilităţile se impuneau de la sine. Bietul băieţaş bogat, fiul unui supravieţuitor, îşi vâră în cap ideea că bancherii elveţieni n-au fost corecţi faţă de victimele Holocaustului. Acum, fratele lui geamăn continuă cruciada, încercând un fel de răzbunare nechibzuită asupra unui mahăr al sistemului bancar elveţian.

Dar dacă era implicat mai profund? Dacă lucra pentru organizaţia Sigma, dintr-un motiv inexplicabil?

Se mai punea şi întrebarea: de unde obţinuse numele şi adresele acestor bătrâni care se ascundeau? Şi ce legătură avea toată povestea cu moartea fratelui său – dacă exista vreuna?

Puţin după ora nouă, Anna se întoarse la hotel, unde recepţionerul de noapte îi înmână un bilet. Thomas Schmid, detectivul de la omucideri, o căutase la telefon.

Îl găsi la birou.

— Am primit câteva dintre rezultatele autopsiei, zise el. Otrava aia, care-ai cerut să fie căutată de toxicologi…

— Da.

— Au găsit neurotoxina aia în lichidul ocular. Rossignol a fost într-adevăr otrăvit.

Anna se aşeză pe scaunul de lângă telefon. Orgoliul îi era satisfăcut. Nu greşise.

— Au găsit vreun semn de injecţie pe corp?

— Până acum, nu, dar spun că e foarte greu să găsească semne atât de mici. Or să mai caute.

— Când a fost ucis?

— Se pare că azi-dimineaţă, puţin înainte de sosirea noastră.

— Asta înseamnă că Hartman ar putea să mai fie la Zurich. Ţii situaţia sub control?

După o pauză, Schmid zise pe un ton glacial:

— Ţin situaţia sub control.

— Vreo veste de la bănci?

— Băncile vor coopera, dar nu se grăbesc. Au şi ele anumite proceduri.

— Sigur.

— Ar trebui să avem documentele bancare ale lui Rossignol mâine…

Un semnal sonor îl întrerupse pe Schmid.

— O clipă, mi se pare că am alt apel, spuse Anna şi apăsă pe tui buton. Operatorul hotelului îi comunică că avea un apel de la biroul ei din Washington.

— Domnişoară Navarro, sunt Robert Polozzi, de la serviciul de identificare.

— Mulţumesc pentru telefon. A apărut ceva?

— Tocmai au sunat cei de la Mastercard. Hartman şi-a folosit cârdul acum câteva minute. A făcut o plată la un restaurant din Viena.

Kent, Anglia

La domeniul său de la ţară, în Westerham, Kent, sir Edward Downey, fost prim-ministru al Angliei, juca şah cu nepotul lui, în grădina de trandafiri, când sună telefonul.

— Nu se poate, exclamă Christopher, nepotul de opt ani.

— Păzeşte-ţi caii, tinere, i-o întoarse bine dispus sir Edward.

— Sir Edward, sunt Holland, zise vocea de la telefon.

— Domnule Holland, e totul în regulă? întrebă sir Edward, brusc îngrijorat. Întrunirea noastră se ţine aşa cum am stabilit?

— A, fără îndoială, dar s-a ivit o chestiune minoră şi mă întrebam dacă ne-aţi putea ajuta.

Sir Edward asculta în tăcere.

— Ei bine, domnule Holland, o să dau câteva telefoane, să văd

ce pot face.

Viena

Casa lui Jurgen Lenz era situată într-o zonă împădurită, exclusivistă, din partea de sud-vest a Vienei, numită Hietzing. Casa, mai exact vila, era mare, modernă – o combinaţie uimitoare şi reuşită între arhitectura tiroleză şi cea a lui Frank Lloyd Wright.

Elementul-surpriză, îşi zise Ben. Voi avea nevoie de *el când o să-l înfrunt pe Lenz.* Într-un fel, era o chestiune de supravieţuire. Nu voia ca ucigaşii lui Peter să descopere că el se afla la Viena. În ciuda grăuntelui de îndoială pe care i-l semănase Hoffman în minte, cea mai plauzibilă presupunere era că Lenz se număra printre ei.

Bineînţeles că nu se putea prezenta pur şi simplu la uşa lui Lenz, cu speranţa că va fi primit. Abordarea trebuia să fie mai complexă. Ben parcurse în gând o listă a celor mai importanţi şi influenţi oameni pe care-i cunoştea şi care ar fi garantat pentru el, sau chiar ar fi minţit ca să-l ajute.

Îşi aminti de preşedintele unei importante societăţi filantropice americane, care venise de mai multe ori la el ca să-i ceară bani. De fiecare dată, familia Hartman şi firma, îi oferiseră sume substanţiale.

Era momentul să se achite de obligaţii, îşi spuse Ben.

Preşedintele societăţii filantropice, Winston Rockwell, grav bolnav de hepatită, se afla la spital şi era imposibil de abordat. Era teribil de trist pentru Rockwell, dar foarte convenabil pentru Ben.

Sună acasă la Lenz şi ceru să vorbească cu Jurgen Lenz. Femeii care răspunsese la telefon – probabil doamna Lenz – îi spuse că era un prieten al lui Winston Rockwell, interesat de Fundaţia Lenz. Asta însemna de fapt că dorea să facă o donaţie. Nici măcar fundaţiile bogate nu refuzau asemenea oferte.

Doamna Lenz răspunse într-o engleză fluentă că soţul ei urma să sosească acasă pe la ora cinci şi întrebă dacă domnul Robert Simon n-ar dori să vină să bea ceva? Jurgen ar fi fost încântat să cunoască un prieten al lui Winston Rockwell.

Femeia elegantă, în vârstă de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie gri de lână, purta un şirag de perle la gât şi cercei asortaţi.

— Vă rog să intraţi, spuse ea. Domnul Simon, da? Eu sunt Ilse Lenz. Îmi pare bine să vă cunosc.

— Mulţumesc că m-aţi primit atât de repede, zise Ben.

— O, nu fiţi naiv, suntem bucuroşi să cunoaştem pe cineva recomandat de Winston. Sunteţi din… de unde spuneaţi?

— Din Los Angeles, răspunse el.

— Am fost acolo cu ani în urmă, la o conferinţă. Jurgen ar trebui să apară… a, iată că a sosit!

Un bărbat suplu ca un ogar, cu aspect atletic urca în fugă treptele.

— Salutare! strigă Jurgen Lenz.

În sacoul lui albastru, cu pantaloni gri de lână şi cravată de rips, ar fi putut trece drept un director, poate un preşedinte de colegiu universitar. Faţa lui netedă strălucea de sănătate şi era luminată de un zâmbet amabil.

Ben nu se aşteptase la aşa ceva. Arma lui Liesl, pusă în tocul de la umăr, sub sacoul sport i se păru dintr-o dată grea.

Lenz strânse cu putere mâna lui Ben.

— Orice prieten al lui Winston Rockwell e şi prietenul meu! Apoi, coborî vocea. Cum se mai simte?

— Nu e bine, zise Ben. Se află la Centrul Medical George Washington de mai multe săptămâni, iar medicii i-au spus că trebuie să mai rămână acolo cel puţin încă două săptămâni.

— Îmi pare teribil de rău, spuse Lenz, înconjurând cu braţul talia zveltă a soţiei lui. Ei, dar să nu stăm aici. Să bem ceva, nu?

Trevor parcă Peugeot-ul furat pe stradă, vizavi de casa lui Lenz din Hietzing, opri motorul şi începu să aştepte. Când ţinta va ieşi din casă, el va coborî din maşină, va traversa strada şi se va apropia. N-avea de gând să rateze.

23

Nu mai era timp.

Cu siguranţă nu mai era timp să treacă prin procedurile standard.

Hartman tocmai făcuse o plată la un hotel din Viena. Era o sumă mică, echivalentul a vreo cincisprezece dolari. Oare se oprise la hotel doar ca să bea ceva, să ia o cafea ori să mănânce? Dacă era aşa, plecase de mult de-acolo; dacă stătea la hotel, avea să-l prindă, îşi zise Anna.

Ar fi putut lua legătura cu reprezentanţa FBI din Viena, dar până când biroul ar fi contactat poliţia locală prin Ministerul austriac al Justiţiei, Benjamin Hartman ar fi avut timp să dispară.

În consecinţă, alergase la Aeroportul Kloten din Zurich, cumpărase un bilet la prima cursă Austrian Airlines către Viena şi se oprise la primul telefon public pentru a-l suna pe Fritz Weber de la poliţia vieneză. Dr. Fritz Weber era şeful *Sicherheitsburo,* serviciul de securitate al poliţiei vieneze, specializat în infracţiunile cu violenţă. Nu era chiar secţia la care voia ea să ajungă, însă ştia că Weber o va ajuta bucuros.

Îl cunoscuse pe Weber cu câţiva ani în urmă, când fusese trimisă la Viena să rezolve un caz în care era implicat un ataşat cultural de la Ambasada americană, care intrase într-un grup ce furniza fete minore.

Weber, un bărbat afabil şi un politician abil, fusese recunoscător pentru ajutorul şi discreţia ei în rezolvarea unei probleme ce prezenta potenţiale complicaţii pentru ambele ţări şi o invitase la o cină înainte de plecare. Acum părea încântat s-o audă şi-i promise că o să numească imediat pe cineva care să se ocupe de caz.

Al doilea telefon îl dădu reprezentantului FBI din Viena, Tom Murphy, pe care nu-l cunoştea, dar despre care auzise numai lucruri bune. Îi oferi lui Murphy o versiune prescurtată a motivelor pentru care venea la Viena. El o întrebă dacă voia să-i stabilească o legătură cu poliţia vieneză, însă ea îl refuză, spunându-i că avea propriile ei contacte acolo. Murphy, un adevărat om al regulamentelor, nu păru fericit să audă asta, dar nu obiectă.

De îndată ce ajunse la Aeroportul Schwechat din Viena, Anna îl mai sună o dată pe Fritz Weber, care îi dădu numele şi numărul de telefon al inspectorului districtual de la brigada de supraveghere, care lucra acum la caz.

Sergentul Walter Heisler nu vorbea fluent engleza, însă reuşiră să se înţeleagă.

— Am fost la hotelul unde a plătit Hartman cu cartea de credit, îi explică Heisler. Locuieşte acolo.

Sergentul acţionase rapid. Asta era încurajator.

— Bună treabă, zise ea. Avem şanse să-i găsim maşina? Complimentul păru să-l însufleţească pe poliţist. Deoarece subiectul investigaţiei era un american, omul înţelese că prin implicarea unui reprezentant al guvernului american vor fi eliminate aspectele de jurisdicţie pe care le-ar fi presupus arestarea unui cetăţean străin.

— I-am pus deja… cum spuneţi voi, o coadă, zise Heisler.

— Glumeşti. Cum ai reuşit?

— Păi, de cum am aflat că locuieşte la hotel, am plasat doi oameni la chioşcul de ziare din faţa clădirii. Mi-au spus că omul foloseşte o maşină închiriată, un Opel Vectra. L-au urmărit până într-un cartier al Vienei numit Hietzing.

— Ce face acolo?

— Vizitează pe cineva, probabil. E o locuinţă particulară, încercăm să aflăm a cui e.

— Uimitor. Aţi făcut o treabă fantastică.

— Mulţumesc, zise el vesel. Vrei să vin să te iau de la aeroport?

Statură câteva minute la taifas, ceea ce pentru Ben era stresant, deoarece îşi elaborase în pripă acoperirea. Inventatul Robert Simon conducea o firmă de management financiar plină de succes, cu sediul în L.A. – Ben îşi spuse că, dacă nu se depărta prea mult de adevăr, existau mai puţine şanse de-a comite o gafă – şi administra bunurile starurilor de cinema, ale magnaţilor proprietăţilor imobiliare, ale miliardarilor din Silicon Valley. Ben se scuză spunând că lista clienţilor lui trebuia să rămână confidenţială, dar menţiona un nume sau două de care cei doi auziseră cu siguranţă.

În acelaşi timp, Ben continua să se întrebe: cine-i omul ăsta? Singurul moştenitor al lui Gerhard Lenz – faimosul om de ştiinţă şi unul dintre liderii unei organizaţii numite Sigma.

În vreme ce sporovăia cu soţii Lenz, Ben observa pe furiş camera în care se aflau. Încăperea era mobilată cu vechi piese englezeşti şi franţuzeşti. Picturile iluştrilor maeştri aveau rame aurite, fiecare fiind perfect luminată. Pe o masă aflată lângă canapea, remarcă nişte fotografii în rame de argint, ale celor despre care bănui că erau membrii familiei. Era frapantă absenţa oricărei imagini a tatălui lui Lenz.

— Am vorbit destul despre munca mea, zise Ben. Voiam să vă întreb despre Fundaţia Lenz. Înţeleg că scopul ei principal e de a promova studiile despre Holocaust.

— Da, finanţăm studiile istorice ale savanţilor şi oferim bani bibliotecilor din Israel, îi explică Jurgen Lenz. Considerăm că e extrem de important ca elevii austrieci să cunoască atrocităţile făptuite de nazişti. Să nu uităm că mulţi austrieci i-au primit cu braţele deschise pe nazişti. În anii ’30 când Hitler a venit aici şi a ţinut o cuvântare din balconul hotelului Imperial, s-au adunat foarte mulţi. Lenz oftă. O ruşine.

— Dar tatăl dumitale… dacă nu te superi că întreb… începu Ben.

— Istoria consemnează faptele tatălui meu, spuse Lenz. A făcut cele mai îngrozitoare, cele mai cumplite experimente pe prizonierii de la Auschwitz, pe copii…

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Lise Lenz, ridicându-se în picioare. Nu pot să aud vorbindu-se despre tatăl lui, murmură ca.

— Iubito, îmi pare rău, strigă Lenz după ea.

Se întoarse către Ben, îndurerat.

— N-o pot învinui. Tatăl ei a fost ucis în război, când ea era foarte mică.

— Îmi pare rău că am deschis discuţia, zise Ben.

— Te rog, nu-ţi face probleme. E o întrebare foarte firească. Sunt sigur că americanilor li se pare ciudat faptul că fiul celebrului Gerhard Lenz şi-a făcut un scop în viaţă din finanţarea studierii crimelor tatălui său. Trebuie să înţelegi un lucru: aceia dintre noi care am fost nevoiţi să ne confruntăm cu situaţia asta – noi, copiii celor mai importanţi nazişti – reacţionăm foarte diferit. Există unii, precum Wolf, fiul lui Rudolf Hess, care îşi consacră viaţa încercării de-a lămuri trecutul tatălui său. Mai sunt şi cei care cresc în confuzie, luptându-se să găsească un sens întregii istorii. Eu m-am născut prea târziu ca să am amintiri personale despre tatăl meu, dar există alţii care şi-au cunoscut taţii doar aşa cum se comportau acasă, nu ca pe oamenii lui

Hitler.

În timp ce vorbea, Jurgen Lenz devenea tot mai pătimaş.

— Noi am trăit în case confortabile. Mergeam cu maşina prin ghetoul din Varşovia, stând pe bancheta din spate a unei limuzine şi nu înţelegeam de ce copiii de-acolo erau atât de trişti. Vedeam cum le străluceau ochii taţilor noştri atunci când suna însuşi Fuhrerul ca să ureze familiei „Crăciun fericit”. Unii dintre noi, atunci când am crescut îndeajuns ca să putem gândi, am învăţat să ne detestăm taţii şi tot ce însemnau ei. Să-i dispreţuim cu fiecare fibră a fiinţei noastre.

Chipul surprinzător de tânăr al lui Lenz se înroşise.

— Înţelegi, nu mă gândesc la tatăl meu ca la un tată. Pentru mine e un străin. La scurt timp după încheierea războiului, a fugit în Argentina, sunt sigur că ştii asta. A ieşit din Germania cu documente false şi ne-a lăsat, pe mama şi pe mine, fără un ban, într-un lagăr militar. Făcu o pauză. Aşa că, vezi dumneata, n-am avut niciodată îndoieli sau mustrări de cuget în legătură cu naziştii. Iar crearea acestei fundaţii a fost cel mai mărunt lucru pe care l-am putut face.

Preţ de o clipă, în cameră se aşternu tăcerea.

— Am venit în Austria ca să studiez medicina, continuă Lenz. În anumite privinţe, părăsirea Germaniei a fost o uşurare. Mi-a plăcut aici – eram născut aici – şi am rămas, am practicat medicina, trăind retras. După ce am cunoscut-o pe Lise, am discutat ce-am putea face cu banii pe care-i moştenise ea – tatăl ei făcuse o avere publicând cărţi religioase – şi-am hotărât ca cu să renunţ la medicină şi să-mi consacru viaţa luptei împotriva idealurilor tatălui meu.

Discursul lui Lenz părea puţin prea şlefuit, de parcă-l rostise de o mie de ori până atunci. Fără îndoială că aşa făcuse. Totuşi, nici o notă falsă nu era sesizabilă. Era clar că în spatele fermităţii calme a lui Lenz se afla un om chinuit.

— Nu ţi-ai mai revăzut tatăl niciodată?

— L-am văzut de două sau trei ori înainte de-a muri. A venit din Argentina în Germania, în vizită. Avea alt nume, altă identitate. Mama n-a vrut să-l vadă. Eu l-am văzut, însă n-ara simţit nimic pentru el. Era un străin.

— Mama dumitale l-a evitat, pur şi simplu?

— S-a dus în Argentina, la înmormântarea lui. A făcut asta de parcă ar fi vrut să se asigure că era mort. Interesant e că a îndrăgit ţara aia. Acolo s-a stabilit în cele din urmă.

Urmă altă pauză, apoi Ben vorbi pe un ton calm, dar hotărât:

— Sunt impresionat de toate resursele pe care le-ai alocat pentru a face lumină asupra trecutului tatălui dumitale. În legătură cu asta, mă întreb dacă poţi să-mi spui ceva despre o organizaţie cunoscută sub numele Sigma.

În vreme ce rostea numele, Ben studia cu atenţie chipul lui Lenz. Acesta îl privi îndelung. Ben îşi auzea bătăile inimii, într-un târziu, Lenz vorbi:

— Ai menţionat Sigma în treacăt, dar cred că ăsta este adevăratul motiv pentru care ai venit aici. Ce doreşti, domnule Simon?

Ben se înfiora. Se lăsase încolţit. N-avea prea multe soluţii: putea încerca să se cramponeze de falsa identitate ori să scoată adevărul la iveală.

Era momentul să scoată vânatul din vizuină.

— Domnule Lenz, te invit să clarifici natura implicării dumitale în organizaţia Sigma.

Lenz se încruntă.

— De ce te afli aici, domnule Simon? De ce te furişezi în casa mea şi mă minţi? zise Lenz calm, zâmbind straniu. Eşti de la CIA, domnule Simon, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? zise Ben, zăpăcit.

— De fapt, cine eşti, domnule Simon? şopti Lenz.

— Frumoasă casă, zise Anna. A cui e?

Stătea pe scaunul din faţă al unui BMW albastru, un vehicul al poliţiei fără plăci de înmatriculare. La volan era sergentul Walter Heisler, un bărbat vânjos, de vreo patruzeci de ani, destul de prietenos.

— A unuia dintre cei mai, ăă, importanţi cetăţeni ai noştri, spuse Heisler, trăgând din ţigară. Jurgen Lenz.

— Cine e?

Priveau amândoi o vilă frumoasă, aflată cam la o sută de metri distanţă. Anna observă că aproape toate maşinile parcate acolo aveau plăci de înmatriculare negre, cu litere albe. Heisler o lămuri că trebuia să plăteşti ca să ai astfel de plăci de modă veche.

Sergentul scoase un nor de fum.

— Lenz şi soţia lui sunt activi în cercurile înaltei societăţi de-aici. Cred că voi îi numiţi… cum îi zice, filo – filantropi? Lenz conduce fundaţia familiei. Au venit aici acum vreo douăzeci şi

ceva de ani, din Germania.

— Hmm.

Ochii o usturau de la fumul de ţigară, dar nu se plânse. Heisler îi făcea o mare favoare. Prefera să stea acolo, în maşina poliţiei plină de fum.

— Câţi ani are?

— Cincizeci şi şapte, cred.

— Şi e un personaj important?

— Foarte.

Mai erau încă trei vehicule neînmatriculate parcate în zonă: una lângă ei şi alte două la câteva sute de metri în josul străzii, vizavi de vila lui Lenz. Maşinile erau dispuse într-o clasică formaţie rectangulară, astfel ca indiferent pe unde ar fi părăsit Hartman cartierul, să-l prindă în cursă. Ofiţerii din maşini, membri experimentaţi ai brigăzii de supraveghere erau înarmaţi.

Anna nu avea nici o armă. Era puţin probabil, îşi zise ea, ca Hartman să opună rezistenţă. Din dosarul lui reieşea că nu deţinuse niciodată o armă, nici nu făcuse vreo cerere pentru permis de portarma. Crimele fuseseră comise cu ajutorul unei seringi cu otravă.

Anna nu ştia prea multe despre Hartman, iar colegii ei vienezi cu atât mai puţin. Anna îi spusese prietenului ei Fritz Weber că americanul lăsase amprente la locul unei crime din Zurich, nimic mai mult. La rândul său, Heisler ştia doar că Hartman era căutat pentru uciderea lui Rossignol. Asta era suficient pentru a-l urmări şi, la cererea oficială a reprezentantului FBI în Viena, a-l aresta.

Anna se întreba câtă încredere putea avea în poliţia locală. Nu era o întrebare retorică. Hartman era acolo şi se întâlnea cu un om care…

Brusc îi veni o idee.

— Tipul ăsta, Lenz, zise ea, are vreo legătură cu naziştii?

Heisler îşi strivi ţigara în scrumiera plină de la bordul maşinii.

— Păi, tatăl lui… Ai auzit de doctorul Gerhard Lenz?

— Nu, ar trebui să fi auzit?

Sergentul dădu din umeri: americani naivi.

— E unul dintre cei mai răi. A fost coleg cu Josef Mengele, care a făcut tot felul de experimente cumplite în lagărele de concentrare.

— Aha.

Anna îşi zise că Hartman-fiul, cu spiritul de răzbunare al unui supravieţuitor, era pe urmele descendenţilor naziştilor.

— Fiul lui e un om bun. Şi-a consacrat viaţa îndreptării răului făcut de tatăl lui.

Anna privi prin parbriz magnifica vilă a lui Lenz. Fiul era antinazist? Uimitor. Se întrebă dacă Hartman ştia asta. S-ar fi putut să nu ştie decât că tânărul Lenz era fiul lui Gerhard, fiul unui nazist. Dacă este un fanatic, nu-i va păsa că Lenz junior nu semăna cu tatăl său. În cazul acesta s-ar fi putut ca Hartman să-i fi administrat deja lui Jurgen Lenz o injecţie fatală.

Iisuse, îşi spuse ea, în vreme ce Heisler îşi aprindea altă ţigară. *De ce-om sta noi aici fără să facem nimic?*

— Ea dumitale? întrebă deodată Heisler.

— Ce să fie a mea?

— Maşina aia. Arătă spre un Peugeot parcat vizavi de vila lui Lenz. E acolo de când am ajuns noi aici.

— Nu. Nu e una de-a voastră?

— Sigur că nu. Îmi dau seama după număr.

— Poate că e a unui vecin.

— Mă întreb dacă nu cumva colegii dumitale americani sunt implicaţi în treaba asta şi te verifică, spuse Heisler înfierbântat. Dacă aşa stau lucrurile, anulez operaţiunea asta imediat!

Tulburată, încercând să se apere, Anna zise:

— Nu poate fi aşa. Tom Murphy mi-ar fi spus înainte de-a trimite pe cineva. Oricum, nu prea părea interesat când i-am vorbit despre asta.

Dar dacă o verifica pe ea? Era posibil?

— Bine, atunci cine e?

— Cine eşti dumneata? repetă Jurgen Lenz, cu frica întipărită pe chip. Nu eşti un prieten de-al lui Winston Rockwell.

— Într-un fel, da, zise Ben. Îl cunosc dintr-o activitate comună. Sunt Benjamin Hartman. Tatăl meu e Max Hartman.

Îl privi din nou cu atenţie pe Lenz, ca să-i surprindă reacţia. Lenz se albi la faţă, apoi expresia i se îmblânzi.

— Doamne Sfinte, şopti el, acum remarc asemănarea. Fratelui dumitale i s-a întâmplat ceva teribil.

Ben se simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Ce ştii dumneata? strigă el.

Staţia radio din maşina poliţiei prinse viaţă.

— Korporal, wer ist das?

— Keine Ahnung.

— *Keiner von uns, oder?*

— *Richtig.*

Cealaltă echipă observase Peugeot-ul şi voia să ştie dacă era o maşină de-a lor; Heisler le spuse că n-avea idee cui aparţinea. Luă o lunetă, pentru vedere nocturnă, de pe bancheta din spate şi o duse la ochi. Pe stradă se întunecase, iar maşina neidentificată stinsese luminile. În apropiere nu era nici un stâlp de iluminat, aşa că faţa şoferului nu se putea distinge.

— Are un ziar în faţă, zise Heisler. *Die Kronen Zeitung…* Deabia îl pot distinge.

— Cred că nu-i e uşor să citească pe întuneric, nu?

— Nu cred că vede mare lucru.

Heisler părea să împărtăşească umorul ei.

— Pot să mă uit şi eu?

Anna nu văzu decât ziarul.

— E limpede că se străduieşte să nu fie identificat, spuse ea, gândind în acelaşi timp: dacă într-adevăr este de la FBI? Ceea ce ne spune ceva. Te deranjează dacă folosesc telefonul dumitale mobil?

— Deloc.

Poliţistul îi dădu Eriksonul lui butucănos şi Anna formă numărul Ambasadei americane din Viena.

— Tom, zise ea când Murphy veni la aparat. Sunt Anna Navarro. Ai trimis pe cineva la Hietzing?

— La Hietzing? Aici, în Viena?

— Da, cazul meu.

Urmă o pauză.

— Nu, nu mi-ai cerut asta, nu-i aşa?

— Ei bine, cineva îmi dă peste cap supravegherea. Crezi că ar putea fi de la biroul dumitale?

— Mai degrabă nu. Oricum, cei de-aici dau socoteală de acţiunile lor, din câte ştiu eu.

— Mulţumesc.

Închise şi-i înapoie telefonul lui Heisler.

— Ciudat.

— Atunci cine-i în maşina aia? întrebă Heisler.

— De ce ai crezut că sunt de la CIA? întrebă Ben.

— Există nişte veterani în comunitatea aia care sunt mai degrabă împotriva mea, zise Lenz, dând din umeri. Ai auzit de proiectul Agrafa?

Trecuseră la votcă. Lise Lenz tot nu se întorsese în cameră şi trecuse o oră de când plecase.

— Poate că nu sub numele ăsta. Imediat după război guvernul american – OSS, cum se numea organizaţia de dinainte de CIA – a adus ilegal în Statele Unite câţiva din cercetătorii de frunte ai Germaniei naziste. „Agrafa” era numele de cod al acestui plan. Americanii au „albit” dosarele germanilor: le-au falsificat trecutul şi au acoperit faptul că erau criminali de război. Au acţionat astfel deoarece imediat după încheierea războiului, America şi-a îndreptat atenţia spre o nouă formă de luptă – războiul rece. Brusc, tot ce conta era lupta împotriva Uniunii Sovietice. Americanii pierduseră patru ani şi nenumărate vieţi luptându-se cu naziştii şi, deodată, naziştii au devenit prietenii lor – câtă vreme îi puteau ajuta în bătălia împotriva comuniştilor. Acei cercetători erau oameni străluciţi, creierele din spatele extraordinarelor realizări ştiinţifice ale celui de-al Treilea Reich.

— Şi criminali de război.

— Exact. Unii dintre ei erau răspunzători pentru uciderea a mii de prizonieri în lagărele de concentrare. Alţii, precum Wernher von Braun şi doctor Hubertus Strughold, inventaseră multe dintre armele folosite de nazişti. Arthur Rudolph, care a contribuit la uciderea a douăzeci de mii de oameni nevinovaţi la Nordhausen, a primit cea mai înaltă distincţie civilă a NASA!

Se însera. Lenz se ridică şi aprinse luminile.

— Americanii l-au adus în Statele Unite pe omul care răspundea de lagărele morţii din Polonia. I-au acordat azil unui cercetător nazist care condusese experimentele de congelare la Dachau, care a ajuns un distins profesor de medicină spaţială. Oamenii de la CIA care s-au ocupat de treaba asta, puţinii care au supravieţuit, n-au apreciat deloc eforturile mele de-a elucida acest episod.

— Eforturile dumitale?

— Da şi pe cele ale fundaţiei mele. Nu e o parte nesemnificativă a cercetărilor pe care le finanţăm.

— Dar ce ameninţare putea constitui CIA?

— CIA, din câte-am înţeles, n-a apărut decât la câţiva ani după război, dar a moştenit controlul operativ al acestor agenţi. Există aspecte ale istoriei pe care cei din garda veche a CIA preferă să le lase necercetate. Unii dintre ei ar fi capabili de orice ca să fie siguri de asta.

— Îmi pare rău, dar nu pot crede. CIA nu se ocupă cu uciderea

oamenilor.

— Nu, nu se mai ocupă, admise Lenz, cu o notă de sarcasm în glas. Nu după ce l-au ucis pe Allende în Chile, pe Lumumba în Congo şi-au încercat să-l asasineze pe Castro. Nu, legea le interzice să facă aşa ceva. Acum „încheie contracte secundare", cum vă place vouă, oamenilor de afaceri americani, să spuneţi. Angajează liber-profesionişti, mercenari, prin intermediul unor organizaţii-paravan, astfel că ucigaşii nu pot fi niciodată asociaţi cu guvernul american. Lenz tăcu o clipă şi apoi continuă: Lumea e mai complexă decât îţi închipui dumneata.

— Dar toate astea sunt de domeniul trecutului, irelevante.

— Nu chiar irelevante dacă eşti unul dintre bătrânii care ar putea fi implicat, continuă Lenz neînduplecat. Vorbesc despre politicieni vârstnici, diplomaţi pensionaţi, foşti demnitari care şi-au făcut datoria în tinereţea lor faţă de Biroul de Servicii Strategice. În timp ce-şi fac de lucru prin bibliotecile lor şi îşi scriu memoriile, nu pot evita o anume senzaţie de nelinişte. Se uită la lichidul transparent din paharul lui, de parcă văzuse ceva acolo. Sunt oameni obişnuiţi să aibă putere şi să fie respectaţi. N-ar privi cu ochi buni nişte revelaţii care le-ar umbri epoca lor de aur. O, sigur, îşi spun că tot ce fac e pentru binele ţării, pentru renumele Statelor Unite. Multe dintre ticăloşiile oamenilor se fac în numele binelui comun. Asta o ştiu, domnule Hartman. Câinii bătrâni şi slabi pot fi foarte periculoşi. Se pot da telefoane, pot fi solicitate servicii. Mentorii pretind loialitate protejaţilor. Bătrânii înspăimântaţi sunt hotărâţi să moară măcar cu onoarea nepătată. Mi-aş dori să nu ţin seama de scenariul ăsta, însă eu îi cunosc şi ştiu de ce sunt în stare.

Ilse reapăru, ţinând în mână un mic volum legat în piele, pe cotorul căruia Ben citi numele Holderlin, scris cu litere aurii.

— Văd că tot despre asta vorbiţi, zise ea.

— Înţelegi, nu-i aşa, de ce suntem uneori uşor iritaţi, zise Lenz cu glas domol. Avem mulţi duşmani.

— Soţul meu a primit multe ameninţări, spuse Iise. Există fanatici de dreapta care-l consideră drept un renegat, un om care şi-a trădat tatăl. Zâmbi trist şi se înapoie în camera alăturată.

— Aceia mă îngrijorează mai puţin decât cei care din raţiuni egoiste nu înţeleg de ce nu putem lăsa şarpele să doarmă.

Ochii lui Lenz îl priveau cu atenţie.

— Şi ai căror prieteni, cum spuneam, pot fi tentaţi să ia măsuri

extreme pentru a se asigura că epoca lor de aur rămâne de aur. Dar e timpul să mă opresc. Aveai nişte întrebări despre perioada postbelică, întrebări la care sperai să pot răspunde.

Jurgen Lenz examina fotografia, ţinând-o strâns cu ambele mâini.

— Ăsta-i tatăl meu, spuse el.

— Semeni foarte bine cu el.

— Asta-i moştenirea, nu? zise Lenz cu tristeţe.

Nu mai era gazda amabilă, fermecătoare. Acum studia atent fotografia.

— Doamne Sfinte, nu. Nu se poate.

Se cufundă în fotoliu, pământiu la faţă.

— Ce nu se poate? Ben insistă. Spune-mi ce ştii.

— Poza e autentică?

— Da.

Vieţile lui Peter, Liesl şi cine ştie ale câtor altora erau garanţia autenticităţii ei.

— Dar Sigma a fost un mit! O legendă! Cu toţii ne-am convins de asta.

— Deci ştii despre ea?

Lenz se aplecă în faţă.

— Trebuie să-ţi aminteşti că, în tumultul de după război, au circulat tot felul de poveşti fantastice. Una dintre acestea a fost Sigma. Se spunea că fusese încheiată un fel de alianţă între marii industriaşi ai lumii. Arătă spre două chipuri din fotografie. Se afirma că oameni precum sir Alford Kittredge şi Wolfgang Sieber, unul respectat, celălalt hulit, au făcut front comun, că s-au întâlnit în secret şi-au încheiat un pact clandestin.

— Şi care era natura acelui pact?

Lenz dădu neajutorat din cap.

— Mi-aş dori să ştiu, domnule Hartman… pot să-ţi spun Ben? Îmi pare rău. Până acum, n-am luat în serios poveştile astea.

— Şi implicarea tatălui dumitale?

Lenz dădu încet din cap.

— Dumneata ştii mai multe decât mine. Poate că Jakob Sonnenfeld ştie ceva despre asta.

Sonnenfeld… Sonnenfeld era cel mai important vânător de nazişti încă în viaţă.

— M-ar ajuta?

— Vorbind în calitate de sponsor principal al institutului său, răspunse Lenz, sunt sigur că o să-şi dea toată silinţa. Îşi turnă

ceva mai multă votcă. Încă nu mi-ai explicat cum ai ajuns să fii implicat în povestea asta.

— Îl recunoşti pe omul de lângă tatăl dumitale?

— Nu, zise Lenz. Apoi miji ochii studiind fotografia. Seamănă puţin cu... dar nici asta nu se poate.

— Ba da. Tatăl meu lângă tatăl dumitale.

— Dar n-are sens, protestă Lenz. Toţi cei din lumea mea au auzit de tatăl dumitale. E un mare filantrop. O forţă a binelui. Şi, desigur, un supravieţuitor al Holocaustului. Da, seamănă cu el... cu dumneata, de fapt, însă, repet: nu are sens.

Ben râse cu amărăciune.

— Îmi pare rău, dar lucrurile au încetat să aibă sens pentru mine de când fostul meu prieten din colegiu a încercat să mă ucidă.

Lenz îl privi compătimitor.

— Spune-mi cum ai găsit asta.

Ben îi vorbi despre evenimentele ultimelor câteva zile, încercând să rămână cât mai calm cu putinţă.

— Deci şi dumneata cunoşti pericolul, zise grav Lenz. Există fire invizibile care leagă această fotografie de acele morţi.

Frustrarea încolţea în sufletul lui Ben în vreme ce se străduia să găsească un sens celor spuse de Lenz şi să rearanjeze informaţiile fragmentare pentru a obţine o imagine coerentă. În loc să devină mai clare, lucrurile erau tot mai tulburi, mai năucitoare.

Ben îşi dădu seama că Ilse revenise în cameră simţindu-i parfumul.

— Tânărul ăsta aduce numai primejdii, îi spuse ea soţului ei, cu un glas aspru. Se întoarse către Ben. Iartă-mă, dar nu mai pot să tac. Aduci moartea în casa asta. Soţul meu e ameninţat de extremişti de mulţi ani. Îmi pare rău pentru tot ce-ai suferit, însă eşti neglijent, ca toţi americanii. Ai venit să-l vezi pe soţul meu sub un pretext fals, urmărind propria dumitale vendetă.

— Te rog, Ilse, interveni Lenz.

— Iar acum ai adus moartea cu dumneata, ca pe un oaspete neanunţat. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai părăsi casa mea. Soţul meu a făcut destul. Trebuie să-şi dea şi viaţa?

— Ilse e supărată, zise Lenz în chip de scuză. Există aspecte ale vieţii mele cu care nu s-a obişnuit.

— Nu, spuse Ben. Poate că are dreptate. Am pus deja prea multe vieţi în pericol.

Chipul lui Ilse devenise imobil.

— *Gute Nacht,* spuse ea, pe un ton calm, dar ferm.

Conducându-l pe Ben spre hol, Lenz îi spuse în şoaptă:

— Aş fi bucuros să te ajut. Să fac ce pot. Să trag nişte sfori unde pot, să-ţi înlesnesc nişte contacte. Ilse are dreptate într-o privinţă. Te sfătuiesc să fii prudent, prietene.

Ben părăsi năucit casa lui Lenz. Era depăşit de situaţie. De ce nu putea recunoaşte că era neputincios, nepregătit să lupte cu cei care-i omorâseră fratele? Ceea ce aflase până acum nu-l conducea nicăieri. Mintea îi era plină de întrebări fără răspuns. Max Hartman, filantropul, supravieţuitorul Holocaustului, umanitarul – era, în realitate, un om precum Gerhard Lenz, un tovarăş de barbarii? Era posibil ca Max să fi fost complice la uciderea lui Peter? Era el omul din spatele morţii propriului său fiu?

De-aceea dispăruse brusc? Ca să nu aibă de înfruntat propria-i demascare? Şi complicitatea CIA? Cum dracu' a ajuns un *Obersturmfuhrer* din SS să emigreze şi să se stabilească în State dacă nu cu ajutorul guvernului american? Aliaţii lui, vechii prieteni, erau în spatele acelor evenimente oribile? Era posibil ca ei să acţioneze în folosul tatălui său, ca să-l protejeze şi să se protejeze – fără ştiinţa bătrânului?

„Vorbeşti despre lucruri pe care nu le poţi înţelege", îi spusese tatăl lui.

Ben era pradă unor sentimente contradictorii. O parte din el – fiul devotat, loial – voia să creadă că exista o altă explicaţie. De când auzise dezvăluirile lui Peter dorise un motiv ca să creadă că tatăl lui nu era un… un ce? Un monstru. Auzea glasul mamei lui, pe patul de moarte, rugându-l stăruitor să înţeleagă, să încerce să acopere ruptura, să se împace cu situaţia, să-l iubească pe acel bărbat complicat, dificil care era Max Hartman.

În acelaşi timp o parte din el simţea o bine venită limpezime.

M-am străduit mult să te înţeleg, ticălosule! se pomeni Ben strigând în gând. Am încercat să te iubesc. Dar pentru o impostură ca asta, pentru hidoşenia adevăratei tale vieţi – cum aş putea simţi altceva decât ură?

Parcase la mare distanţă de casa lui Lenz. Nu voia ca numărul maşinii să-l dea de gol; cel puţin aşa gândise mai devreme, când crezuse că Lenz era unul dintre conspiratori.

Coborî pe aleea din faţa casei şi înainte de-a ajunge în stradă,

văzu cu coada ochiului o lumină aprinzându-se. Era becul din plafonul unei maşini aflate la câţiva metri distanţă.

Cineva ieşi din maşină şi se îndreptă spre el.

Trevor văzu o lumină aprinzându-se şi se întoarse să se uite. Uşa din faţă era deschisă. Ţinta sporovăia cu un bărbat mai vârstnic, probabil Lenz. Trevor aşteptă până când cei doi îşi strânseră mâinile şi ţinta porni pe aleea din faţa vilei, apoi coborî din maşină.

24

— Vreau să verificaţi numărul de înmatriculare, ceru Heisler prin staţia radio din maşină. Apoi se întoarse către Anna. Dacă nu sunteţi voi şi nici noi, atunci cine e? Trebuie să ai vreo idee.

— Cineva care supraveghează casa, zise ea. Nu-mi place treaba asta.

Se întâmplă ceva aici. Oare ar trebui să-i spun lui Heisler ce cred despre Hartman? Era o speculaţie la urma urmei. Dacă Hartman se afla acolo doar ca să obţină informaţii de la Lenz şi nu ca să-l ucidă?

Cu toate astea… aveau justificarea legală de-a năvăli în vilă. Dacă se dovedea că în timp ce ei stăteau acolo şi supravegheau casa, unul dintre cetăţenii de vază ai oraşului era în pericol de-a fi ucis? Protestele ar fi fost teribile; s-ar fi creat un incident internaţional şi toate oalele s-ar fi spart în capul ci.

Heisler îi întrerupse gândurile.

— Vreau să te duci până la maşina aia şi să te uiţi la faţa omului, spuse el. Vezi dacă îl cunoşti.

Părea un ordin, nu o cerere. Anna acceptă.

— Am nevoie de o armă, zise ea.

Heisler îi întinse arma lui.

— Ai luat-o de pe podeaua maşinii. Probabil că am lăsat-o acolo. Nu ţi-am dat-o eu.

Anna ieşi din maşină şi porni spre vila lui Lenz. Uşa din faţă a casei se deschise. Doi bărbaţi stăteau de vorbă.

Lenz şi Hartman, observă ea uşurată.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu prietenie, apoi Hartman o luă pe alee, spre stradă.

În interiorul Peugeot-ului se aprinse o lumină. Un bărbat, cu un trenci împăturit pe braţul drept ieşi din maşină. Atunci îi văzu faţa pentru prima oară.

Faţa!

Cunoştea faţa aia. O mai văzuse. Dar unde?

Bărbatul cu trendul pe braţ închise portiera în timp ce Hartman ajunse la cinci metri distanţă.

Preţ de o clipă, Anna îl văzu pe bărbat din profil.

O poză din profil. Văzuse o fotografic din profil a acestui om. Imagini din faţă şi din profil. Asocierea era neplăcută, sugerând primejdia.

Poze ale unui suspect. La birou. Fotografii destul de proaste ale acestui om, din fală şi profil. Un tip rău.

Da, văzuse fotografiile alea o dată sau de două ori, la şedinţa săptămânală de informare.

Dar nu erau poze pentru cazier, ci fotografii făcute de la distanţă, în timpul supravegherii, mărite până când deveniseră granulare.

Nu era un infractor obişnuit, desigur.

Era un asasin, un asasin de talie internaţională, foarte experimentat. Se ştiau puţine lucruri despre el, însă dovezile existente sugerau că era cineva cu resurse şi capacităţi deosebite. Îi veni în minte altă fotografie: cadavrul unui lider sindical din Barcelona, despre care se credea că fusese ucis de el. Imaginea i se întipărise în memorie, poate din cauza felului în care cursese sângele pe cămaşa victimei – în formă de cravată. Altă imagine: un om politic foarte popular din sudul Italiei, care conducea o mişcare de reformă naţională. Moartea lui fusese atribuită iniţial Mafiei, dar ulterior nişte fragmente de informaţii îl indicaseră drept asasin pe un bărbat cunoscut sub numele de Arhitectul. Candidatul, care primise deja ameninţări, beneficiase de o gardă personală. Asasinatul fusese pus la cale în mod strălucit, nu doar din punct de vedere balistic, ci şi politic. Politicianul fusese împuşcat mortal într-un bordel plin cu imigranţi clandestini din Somalia, iar circumstanţele jenante nu îngăduiseră susţinătorilor lui să-i transforme moartea într-un martiriu.

Arhitectul. Un asasin de talie internaţională. Victima – Hartman.

Încercă să discearnă un sens: *Hartman e într-o vendeta,* îşi zise ea. *Dar celălalt?*

O, Doamne, Ce fac acum? Să încerc să-l prind pe asasin?

Duse aparatul de emisie-recepţie la buze şi apăsă pe butonul de pornire.

— Îl cunosc pe tipul ăsta, îi spuse ea lui Heisler. E un ucigaş profesionist. O să încerc să-l elimin. Voi ocupaţi-vă de Hartman.

— Scuzaţi-mă, strigă bărbatul, îndreptându-se grăbit spre Ben.

Ceva nu e-n regulă cu tipul ăsta, îşi zise Ben. Trenciul de pe

braţul drept. Mersul rapid cu care se apropia.

Faţa – o faţă pe care o mai văzuse. O faţă pe care n-avea s-o uite niciodată.

Ben îşi strecură mâna dreaptă sub jachetă, ajunse cu mâna la oţelul rece al armei şi i se făcu frică.

Anna avea nevoie de Hartman viu; mort, nu i-ar fi fost de nici un folos.

Asasinul era pe cale să-l omoare pe Hartman. Din punctul ei de vedere, era mai bine ca Hartman, suspectul ei, să fugă decât să fie ucis. În orice caz, trebuia să lase urmărirea lui Hartman în seama celorlalţi.

Ridică pistolul lui Heisler.

Asasinul părea să n-o fi zărit. Era concentrat asupra lui Hartman. Anna ştia de la antrenamente că individul căzuse victimă celei mai mari slăbiciuni a ucigaşilor profesionişti: fixarea asupra ţintei. Nu mai era conştient de ce e înjur. Marile feline sunt ţinte sigure pentru vânători exact în momentul când se pregătesc să atace.

Poate că ăsta era avantajul de care avea nevoie.

— Stai pe loc! strigă ea. Halt, fir-ar să fie!

Îl văzu pe Hartman întorcându-se şi privind-o.

Asasinul îşi smuci uşor capul spre stânga, dar nu se întoarse să vadă de unde venise strigătul.

Anna ţinti direct în pieptul asasinului, în centrul masei musculare. Era un gest reflex, fusese antrenată să tragă ca să ucidă, nu să rănească.

Ucigaşul se întoarse către Hartman, care scosese şi el o armă.

Arhitectul avea ţinta în vizor. Bănuia că, oricine ar fi strigat, nu era o ameninţare imediată. Să se întoarcă şi să atace? Ar fi însemnat să-şi piardă ţinta şi nu va face asta, gândi Anna.

Dintr-o dată, asasinul începu să se întoarcă…

Anna calculase greşit.

Mişcările lui erau nefiresc de line, ca ale unui balerin. Răsucindu-se pe călcâie, se întoarse cu o sută optzeci de grade, cu arma ridicată şi trase repetat la intervale de o fracţiune de secundă. Arma se mişca imperceptibil în mâna lui puternică. Când se întoarse să se uite, Anna înţelese ce se întâmplase. Cu doar o clipă în urmă, patru poliţişti vienezi înarmaţi erau concentraţi asupra lui. Toţi fuseseră împuşcaţi! Fiecare dintre gloanţele lui îşi atinsese ţinta.

Fusese o execuţie teribilă, demonstrând o îndemânare pe care ea n-o mai întâlnise niciodată. Era înspăimântată.

Omul era un profesionist; hotărâse să elimine toate obstacolele înainte de-a se întoarce la ţinta lui – iar ea era ultimul obstacol.

Anna ochise deja când bărbatul se răsuci spre ea. Îl auzi pe Hartman strigând. Apăsă pe trăgaci şi nimeri în centrul ţintei!

Ucigaşul se prăbuşi la pământ, iar arma lui se lovi cu zgomot de caldarâm. Îl doborâse. Era mort?

Hartman o rupse la fugă pe stradă. Anna ştia că strada era blocată de poliţie în ambele direcţii, aşa că fugi spre bărbatul prăbuşit, luă arma de jos şi apoi porni în urmărirea lui Hartman.

Printre ţipetele victimelor ce supravieţui seră împuşcăturilor, auzi strigăte în germană, pe care nu le înţelegea.

— Er steht auf!

— Er lebt, er steht!

— Nein, nimm den Verdachtigen!

Hartman alergase direct spre pilcul de experţi în supraveghere, toţi cu armele scoase şi aţintite spre el. Anna auzi alte strigăte…

— Hall! Keiner Schritt weiter!

— Polizei! Sie sind verhaftet!

Un zgomot venit din spatele ei, dinspre locul unde zăcea asasinul, îi atrase atenţia şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe ucigaş urcându-se cu greu în Peugeot şi trântind portiera în urma lui.

Supravieţuise, iar acum fugea!

— Hei, strigă ea către toţi, opriţi-l! Peugeot-ul! Nu-l lăsaţi să scape!

Hartman era înconjurat de cinci poliţişti. Anna se năpusti spre maşina care se îndrepta direct spre ea.

Trase în parbriz, care crăpă formând mici pânze de păianjen, în vreme ce maşina continua să se apropie în viteză de ea. Se aruncă într-o parte, lângă drum şi Peugeot-ul trecu vuind pe lângă ea şi dispăru din vedere.

Fugise!

— Drace! strigă ea şi se întoarse la timp ca să-l vadă pe Hartman cu mâinile sus.

25

Pacientul Optsprezece alerga încet pe o bandă rulantă, în gură avea un fel de muştiuc conectat la două furtunuri lungi. Nările îi erau prinse cu o clemă.

Pe pieptul scobit, gol, erau prinse douăsprezece fire ce duceau la un monitor EKG. Alt fir ieşea dintr-un mic dispozitiv ataşat la degetul arătător. Omul transpira şi era palid.

— Cum te simţi? întrebă doctorul, un bărbat înalt, cu faţă pământie.

Pacientul nu putea vorbi, însă ridică degetul mare – semn că totul era în regulă.

— Nu uita că e un buton de alarmă chiar în faţa dumitale, zise medicul. Foloseşte-l dacă simţi nevoia.

Pacientul Optsprezece continuă să alerge. Doctorul îi spuse colegului său mai scund şi rotofei:

— Cred că suntem la capacitatea maximă a exerciţiului. Pare să fi depăşit nivelul transferului respirator – a trecut testul. Nici un semn de ischemie. Tipul e tare. În regulă, să-l lăsăm astăzi să se odihnească. Mâine o să înceapă tratamentul.

Pentru prima dată în acea zi, doctorul cu faţă pământie îşi îngădui să zâmbească.

Princeton, New Jersey

Marele istoric de la Princeton lucra în biroul său de la Dickenson.

Tot ce se afla în biroul profesorului John Barnes Godwin data din anii ’40 sau ’50, fie că era vorba despre telefonul negru cu disc, despre sertarele din lemn de stejar ale fişierului sau despre maşina de scris Royal (nu avea nevoie de computere). Îi plăceau lucrurile vechi, soliditatea obiectelor de pe vremea când erau făcute din bachelită, lemn şi oţel, nu din plastic.

Totuşi, nu făceau parte dintre acei bătrâni care trăiau în trecut. El îndrăgea lumea de azi. Adesea, îşi dorea ca draga lui Sarah, soţia lui vreme de cincizeci şi şapte de ani, să fie prezentă

şi să împărtăşească bucuriile vieţii cu el. Mereu îşi doriseră să călătorească după pensionarea lui.

Godwin studia istoria Europei secolului douăzeci, câştigase premiul Pulitzer, iar cursurile lui se bucurau de o largă audienţă în campusul de la Princeton. Mulţi dintre foştii lui studenţi aveau acum funcţii importante în domeniile lor de activitate.

Preşedintele Rezervelor Federale fusese unul dintre cei mai străluciţi, ca şi preşedintele de la WorldCom, secretarul de stat şi adjunctul său de la Apărare, ambasadorul american la ONU, nenumăraţi membri ai Consiliului Economic, până şi actualul preşedinte al Comitetului Naţional Republican.

Telefonul sună şi profesorul Godwin îşi drese glasul înainte de a răspunde:

— Alo.

Recunoscu imediat vocea.

— O, da, domnule Holland, mă bucur să te aud. Sper că treaba merge bine.

Ascultă câteva clipe, după care spuse:

— Sigur că îl cunosc, mi-a fost student… Păi, dacă vrei părerea mea, un tip fermecător, dar cam încăpăţânat şi foarte inteligent. Totdeauna am crezut că avea o puternică motivaţie morală. Însă Ben Hartman mi-a făcut impresia unui om rezonabil şi echilibrat.

Ascultă din nou.

— Nu, nu e un cruciat. Pur şi simplu nu are temperamentul ăsta. Şi cu siguranţă nu e un martir. Cred că se poate discuta cu el.

Altă pauză.

— Ei bine, nici unul dintre noi nu doreşte subminarea acestui proiect, însă doresc să-i acordaţi tânărului o şansă. N-aş vrea să aud că i s-a întâmplat ceva.

Viena

Camera pentru interogatorii era rece şi sumar mobilată. *Am început să devin expert,* îşi zise Ben sumbru. Oglinda prin care putea fi văzut era mare cât o fereastră de dormitor dintr-o casă de la periferie. O plasă de sârmă acoperea o fereastră ce dădea într-o deprimantă curte interioară.

Americanca şedea în celălalt capăt al micii încăperi pe un

scaun metalic rabatabil. Se prezentase drept agent special Anna Navarro de la Departamentul de Justiţie al SUA, Biroul de Investigaţii Speciale şi îi arătase o legitimaţie pentru a-şi întări spusele. Ben îi admiră părul castaniu închis, ondulat, ochii de culoarea caramelei, tenul măsliniu. Era înaltă, suplă, avea picioare lungi şi se îmbrăca foarte elegant, lucru rar la Departamentul de Justiţie. Nu avea verighetă, ceea ce însemna că era divorţată, deoarece femeile atât de atrăgătoare se măritau de obicei devreme. Fără îndoială că se căsătorise cu vreun anchetator guvernamental galant, cu bărbia pătrată, care-o cucerise cu poveşti despre curajul dovedit de el în prinderea criminalilor… Apoi stresul creat de două cariere dinamice le destrămase căsnicia…

Pe scaunul de lângă ea stătea un poliţist cu faţă de boxer, un tip vânjos, tăcut ce fuma ţigări Casablanca una după alta. Ben nu ştia dacă poliţistul vorbea engleza. Îşi spusese doar numele: sergent Walter Heisler, de la Brigada criminalistică a poliţiei vieneze.

După jumătate de oră de interogatoriu, Ben devenise nerăbdător. Încercase să fie rezonabil, să vorbească logic, însă anchetatorii lui erau neînduratori.

— Sunt arestat? întrebă el într-un târziu.

— Vrei să fii? i-o întoarse americanca. O, Doamne, să nu înceapă iar.

— Are dreptul să facă asta? îl întrebă Ben pe masivul poliţist vienez care fuma şi-l fixa cu o privire bovină.

Tăcere.

— Ei bine? întrebă Ben. Cine-i şeful aici?

— Câtă vreme răspunzi la întrebările mele, nu există nici un motiv să te arestăm, spuse femeia. Încă.

— Deci sunt liber să plec.

— Ai fost reţinut pentru interogatoriu. De ce l-ai vizitat pe Jurgen Lenz? Nu ne-ai lămurit.

— Aşa cum spuneam, a fost o vizită de curtoazie. Întreabă-l pe Lenz.

— Te afli la Viena pentru afaceri sau ca turist?

— Ambele.

— N-ai programată nici o întâlnire de afaceri.

— Îmi place să fiu spontan.

— Ai reţinut o cameră pentru cinci zile la o staţiune de schi din Alpii Elveţieni, dar nu te-ai dus acolo.

— M-am răzgândit.

— Oare de ce mă îndoiesc?

— N-am idee. Voiam să văd Viena.

— Deci ai apărut la Viena, fără rezervare la hotel.

— Cum spuneam, îmi place neprevăzutul.

— Înţeleg, zise Anna Navarro, vădit dezamăgită. Şi vizita dumitale la Gaston Rossignol, în Zurich, tot de afaceri a fost?

Doamne, ştiau şi despre asta! Dar cum? Îl cuprinse panica.

— Era prietenul unui prieten.

— Şi aşa îl tratezi dumneata pe prietenul unui prieten – îl ucizi? O, Iisuse.

— Era mort când am ajuns acolo!

— Zău, spuse Navarro, deloc convinsă. Te aştepta?

— Nu. Pur şi simplu m-am dus acolo.

— Fiindcă îţi place să fii spontan.

— Voiam să-i fac o surpriză.

— În schimb, te-a surprins el, nu?

— Da, a fost un şoc.

— Cum ai ajuns la Rossignol? Cine te-a pus în legătură cu el?

Ben ezită, puţin cam mult.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Ea se agăţă de răspunsul lui.

— Pentru că nu există nici o cunoştinţă comună, ori ceva asemănător, nu? Care a fost legătura lui Rossignol cu tatăl dumitale?

Ce dracu' înseamnă asta? Cât de multe ştia? Ben o privi pătrunzător.

— Să-ţi spun ceva, zise Anna Navarro pe un ton sec. Cunosc genul dumitale. Băiat de bani gata, care obţine întotdeauna ce vrea. De câte ori ajungi într-un mare rahat, tăticu' te salvează, ori avocatul familiei plăteşte cauţiunea. Te-ai obişnuit să faci orice îţi trece prin cap şi-ţi închipui că n-o să trebuiască niciodată să achiţi nota de plată. Ei bine, nu şi de data asta, amice.

Beri zâmbi involuntar, dar refuză să-i dea satisfacţia de a discuta în contradictoriu.

— Tatăl dumitale e supravieţuitor al Holocaustului, corect? continuă ea.

Deci nu ştie chiar totul. Ben dădu din umeri.

— Aşa mi s-a spus.

— Iar Rossignol a fost un mare bancher elveţian, da? Acum o privea cu atenţie. Unde voia să ajungă?

— De-aceea stăteaţi de veghe dumneata şi toţi poliţiştii ăia austrieci, în faţa casei lui Lenz, spuse el. Vă aliaţi acolo ca să mă arestaţi.

— De fapt, nu, zise femeia cu răceală. Voiam să vorbim cu dumneata.

— Puteai pur şi simplu să mă contactezi. N-aveai nevoie de jumătate din poliţia Vienei. Pun pariu că ţi-ar plăcea să mă acuzi de uciderea lui Rossignol ca să scoţi CIA din rahat, nu? Sau voi, tipii de la Departamentul de Justiţie, detestaţi CIA? Sunt derutat.

Agentul Navarro se aplecă în faţă, privindu-l sever cu frumoşii ei ochi căprui.

— De ce erai înarmat?

Ben ezită, doar o secundă sau două.

— Pentru a mă apăra.

— Corect.

Era o afirmaţie sceptică, nu o întrebare.

— Ai permis de portarma în Austria?

— Cred că asta-i o chestiune între mine şi autorităţile austriece.

— Reprezentantul autorităţilor austriece stă pe scaunul de lângă mine. Dacă el hotărăşte să te acuze de port ilegal de armă, eu n-o să-l contrazic. Austriecii dezaprobă vehement vizitatorii străini care deţin arme neînregistrate.

Ben dădu din umeri. Femeia avea dreptate, desigur, dar asta părea cea mai mică grijă a lui în acel moment.

— Aşa că dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule Hartman. Mi se pare cam greu de crezut că purtai o armă la dumneata ca să-l vizitezi pe „prietenul unui prieten”. Mai ales că amprentele dumitale au fost găsite peste tot în casa lui Rossignol. Ai înţeles?

— Nu, nu tocmai. Mă acuzi că l-am ucis? Dacă-i aşa, de ce n-o spui limpede?

Ben făcea eforturi să-şi păstreze calmul.

— Elveţienii cred că fratele dumitale ducea o campanie de răzbunare împotriva sistemului bancar. Poate că s-a întâmplat ceva cu dumneata după moartea lui, ceva care te-a făcut să continui campania lui, dar mai dur. N-ar fi greu de demonstrat motivaţia. Şi mai sunt şi amprentele dumitale. Cred că un tribunal elveţian te-ar putea condamna fără probleme.

Oare credea sincer că el îl omorâse pe Rossignol? În cazul acesta, de ce era atât de interesat anchetatorul ăsta special de la Departamentul de Justiţie? Nu ştia câtă putere avea cu

adevărat aici şi această incertitudine îl nelinişte. Nu da înapoi, îşi zise el. Ripostează.

Ben să lăsă pe spătarul scaunului.

— N-ai nici o autoritate aici.

— Foarte corect. Dar n-am nevoie de autoritate.

Ce dracu' voia să spună?

— Atunci ce vrei de la mine?

— Vreau informaţii. Vreau să cunosc motivul real al vizitei dumitale la Rossignol. Motivul real al vizitei la Jurgen Lenz. Ce urmăreşti de fapt, domnule Hartman?

— Şi dacă nu vreau să-ţi spun?

Încerca să pară sigur pe el.

— Vrei să afli ce s-ar întâmpla? Asumă-ţi riscul şi fa o încercare.

Iisuse, femeia era pricepută, îşi zise Ben. Răsuflă adânc. Pereţii camerei păreau să se strângă în jurul lui, dar chipul îi rămase inexpresiv. Ea continuă:

— Ştii că există un mandat de arestare pe numele dumitale la Zurich?

Ben dădu din umeri.

— Asta-i tare.

Hotărî că venise momentul să fie agresiv, ofensat, să atace, aşa cum ar fi reacţionat un american arestat pe nedrept.

— Cunosc, poate, ceva mai bine decât dumneata felul în care procedează elveţienii. În primul rând, îţi trântesc o amendă dacă scuipi guma pe trotuar. Pe urmă, nu există posibilitatea extrădării.

Aflase toate astea din conversaţiile cu Howie.

— Cantonul Zurich obţine destul de greu cooperarea poliţiei din celelalte cantoane. Faptul că Elveţia a devenit celebră pentru adăpostirea celor ce fug de plata taxelor înseamnă că alte ţări ignoră cererile de extrădare ale Elveţiei, considerându-le o chestiune politică.

Erau cuvintele lui Howie, pe care Ben le repetă nepăsător, înfruntând-o. Trebuia să priceapă că nu se putea juca cu el.

— Poliţiştii din Zurich susţin că nu vor să mă „interogheze". Nici măcar nu pretind că au un caz. Atunci de ce nu încetăm cu tâmpeniile?

Anna Navarro se apropie de el.

— E cunoscut faptul că fratele dumitale încerca să adune probe împotriva sistemului bancar elveţian. Gaston Rossignol a

fost un important bancher elveţian. Îl vizitezi şi e găsit mort. O să revenim la asta. Pe urmă, apari dintr-o dată la Viena şi te întâlneşti cu fiul unui nazist notoriu, în ciuda faptului că tatăl dumitale a fost într-un lagăr de concentrare. Asta seamănă teribil de mult cu un fel de voiaj de răzbunare.

Deci asta era. Poate că aşa i se părea cuiva care nu cunoştea adevărul. Dar Ben nu putea să-i spună adevărul!

— E absurd, se răsti Ben. Nu-mi pasă de fanteziile dumitale despre vendete şi violenţă. Vorbeai despre bancherii elveţieni. Eu fac afaceri cu oamenii ăştia, agent Navarro. Asta-i meseria mea. Noi nu ne lăsăm pradă furiei criminale. În lumea mea, cele mai adânci răni pe care le poţi căpăta sunt cele făcute de cuţitul pentru tăiat hârtie.

— Atunci explică-mi ce s-a întâmplat la Bahnhofplatz. Vorbeşte-mi şi despre ceilalţi. Vreau să ştiu de unde le-ai obţinut numele şi adresele.

Ben se mulţumi s-o privească.

— Unde-ai fost miercuri?

— Nu-mi amintesc.

— Cumva în Nova Scotia?

— Dacă mă gândesc bine, eram arestat la Zurich, i-o întoarse el. Poţi verifica la prietenii dumitale, din Zurich. Vezi, îmi place să fiu arestat în fiecare ţară pe care-o vizitez. E cea mai bună ocazie de-a aprecia obiceiurile locale.

Ea ignoră înţepătura.

— Spune-mi de ce-ai fost arestat.

— Ştii la fel de bine ca mine.

Navarro se întoarse către colegul care fuma impasibil, apoi îl privi din nou pe Ben.

— De mai multe ori în ultimele zile era să fii ucis. Chiar şi azi…

Ben se trezi la realitate şi se simţi cuprins de un sentiment de recunoştinţă.

— Mi-ai salvat viaţa. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Să fii al naibii de sigur că trebuie, răspunse ea. Acum, spune-mi: de ce crezi că a încercat cineva să te ucidă? Cine-ar fi putut şti ce puneai la cale?

Bună momeală, cucoană.

— N-am idee.

— Pot jura că ai idee.

— Scuze. Poate îi întrebi pe prietenii dumitale de la CIA ce anume încearcă să ascundă. Sau e şi biroul dumitale implicat în

muşamalizare?

— Domnule Hartman, fratele dumitale geamăn a fost ucis în Elveţia, într-un accident de avion dubios. Mai recent, ai avut legături inexplicabile cu nişte atacuri armate în ţara aia. Moartea pare să te înconjoare ca un parfum ieftin. Ce-ar trebui să cred eu?

— Crede ce vrei. Eu n-am comis nici o crimă.

— O să te mai întreb o dată: de unde ai numele şi adresele acelor oameni?

— Ale cui?

— Ale lui Rossignol şi Lenz.

— Ţi-am spus, sunt cunoştinţe.

— Nu cred.

— N-ai decât.

— Ce ascunzi? De ce nu eşti sincer cu mine, domnule Hartman?

— Îmi pare rău. N-am nimic de ascuns.

Agentul Navarro îşi încrucişa picioarele lungi şi frumoase.

— Domnule Hartman, zise ea, de-a dreptul exasperată. O să-ţi propun un târg. Dumneata cooperezi cu mine, iar eu o să-mi dau toată silinţa să-i fac pe elveţieni şi austrieci să te lase în pace.

Oare era sinceră? Neîncrederea lui devenise aproape reflexă.

— Deoarece am impresia că dumneata i-ai pus pe urmele mele, promisiunea asta mi se pare fără suport. Nu trebuie să mai stau aici, nu?

Ea îl privi în tăcere, muşcându-şi buza.

— Nu. Scoase o carte de vizită, scrise ceva pe spatele ei şi i-o întinse. Dacă te răzgândeşti, asta-i adresa hotelului meu din Viena.

Se terminase. Slavă Domnului. Neliniştea îi dispăru brusc.

— Încântat de cunoştinţă, agent Navarro, spuse Ben, ridicându-se. Şi-ţi mulţumesc încă o dată că mi-ai salvat viaţa.

26

Durerea era intensă, copleşitoare; altul în locul lui şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Mobilizându-şi întreaga capacitate de concentrare, Trevor transmise durerea altui corp – o sosie imaginară. Numai prin puterea voinţei reuşi să-şi croiască drum pe străzile din Viena până la o clădire de pe Taborstrasse.

Pe urmă îşi aminti că maşina fusese furată – gândea cu încetineală, asta-l îngrijora cel mai mult. Mai conduse pe vreo cinci străzi, apoi o abandonă, cu cheile în contact. Poate că vreun idiot avea s-o fure şi va fi prins în plasa pe care poliţia o întinsese, cu siguranţă, în tot oraşul.

Porni şchiopătând pe stradă, ignorând privirile curioase ale trecătorilor. Ştia că sacoul îi era pătat de sânge.

Reuşi să ajungă la Taborstrasse, la biroul aflat la parter, anunţat de o placă din alamă pe care scria. DR. THEODOR SCHREIBER, INTERNE ŞI CHIRURGIE GENERALĂ.

Biroul era cufundat în întuneric şi nu răspunse nimeni când sună. Trevor ştia că e târziu şi că dr. Schreiber îşi respecta programul. Continuă să sune. Schreiber locuia în apartamentul din spatele micului său cabinet, iar soneria se auzea şi acolo.

După câteva minute, lumina se aprinse şi la interfon se auzi o voce iritată:

— *Ja.*

— *Doktor Schreiber, es is Christoph. Es ist ein Notfall.* Uşa din faţă a clădirii fu deschisă electronic. Pe urmă se deschise şi uşa din hol, pe care se afla altă placă din alamă, cu numele doctorului pe ea.

Doctorul Schreiber părea prost dispus.

— Mi-ai întrerupt cina, spuse el pe un ton grav. Sper să fie ceva important. Apoi observă sacoul pătat de sânge. În regulă, în regulă, urmează-mă. Medicul se întoarse şi intră în cabinet.

Doctorul Schreiber avea o soră care trăia la Dresda, de mai multe decenii. Până la căderea Zidului Berlinului, acest simplu accident geografic – el fugise din Berlinul de Est în 1961 – fusese suficient pentru a acorda serviciilor secrete est-germane un ascendent asupra doctorului.

Dar Stasi nu intenţiona să-l şantajeze sau să-l transforme într-

un soi de spion. Nu, Stasi avea o treabă mult mai banală pentru el: pur şi simplu să le acorde asistenţă medicală agenţilor săi din Austria în caz de urgenţă. Medicii din Austria, ca şi din multe alte ţări ale lumii, sunt obligaţi de lege să raporteze poliţiei rănile provocate de gloanţe. Doctorul Schreiber trebuia să fie mai discret atunci când se întâmpla să apară la uşa lui vreun agent Stasi rănit.

Trevor, care trăise la Londra mai mulţi ani ca agent sub acoperire înainte de-a fi recrutat de Sigma, fusese trimis din când în când la Viena, sub pretextul unor călătorii de afaceri şi apelase de două ori la bravul medic.

Chiar şi acum, când războiul rece se terminase de mult şi perioada în care Schreiber acorda asistenţă sub acoperire Germaniei de Est era aproape încheiată, Trevor nu se îndoia că doctorul va coopera. Schreiber putea fi condamnat pentru sprijinul acordat Stasi şi nu dorea asta.

Vulnerabilitatea nu-l împiedică pe doctorul Schreiber să se zbârlească revoltat:

— Eşti norocos, se răsti el. Glonţul a trecut chiar pe deasupra inimii. Dacă intra sub un unghi ceva mai mic, ai fi murit imediat. Se pare că a intrat pe o direcţie oblică, săpând un fel de canal în piele şi în ţesutul gras. A sfâşiat chiar şi câteva fibre de la suprafaţa muşchiului pectoral şi a ieşit pe la subsuoară. Probabil că te-ai răsucit la timp.

Doctorul Schreiber îl privi pe deasupra ochelarilor pe Trevor, care tăcea.

Introduse un forceps în rană şi Trevor gemu. Îşi simţi trupul inundat de o neplăcută fierbinţeală şi de o durere atroce.

— A fost câte pe ce să-ţi provoace vătămări serioase ale nervilor şi vaselor sanguine din zona plexului brahial. Dacă s-a fi întâmplat aşa, n-ai mai fi putut folosi braţul drept. Poate chiar l-ai fi pierdut.

— Sunt stângaci, zise Trevor. Oricum, nu vreau să cunosc detaliile macabre.

— Bine, spuse absent doctorul, ar trebui să mergi la spital, *Allgemeines Kremkenhaus,* dacă vrei să facem o treabă ca lumea.

— Asta-i exclus, ştii bine.

O durere ascuţită îl fulgeră în braţ.

Medicul injecta cu anestezic zona din jurul rănii. Cu un foarfece mic şi un forceps, extirpă nişte ţesut, spălă rana şi

începu s-o coasă.

Trevor simţea nişte zvâcnituri, dar nu durere.

— Vreau să te asiguri că rana n-o să se deschidă dacă mă mişc, zise el.

— Ar trebui s-o laşi mai moale o vreme.

— Mă vindec repede.

— Aşa e, spuse doctorul. Acum îmi amintesc. Omul se vindeca repede, ciudat de repede.

— Timpul e un lux pe care nu mi-l permit, zise Trevor. Vreau să coşi rana strâns.

— Aş putea folosi un material mai dur, dar va rămâne o cicatrice urâtă.

— Nu-mi pasă.

— Bine, spuse medicul, întorcându-se către masa cu ustensile.

După ce-şi termină treaba i se adresă lui Trevor:

— Pentru dureri, pot să-ţi dau nişte Demerol.

— N-am nevoie, spuse Trevor.

— Cum doreşti.

Trevor se ridică gemând.

— În regulă, mulţumesc pentru ajutor, zise el şi îi întinse doctorului câteva bancnote de o mie de şilingi.

Anna îşi stropi faţa cu apă fierbinte. De treizeci de ori, cum o învăţase mama ei, ca să-şi menţină tenul sănătos şi strălucitor.

Auzi telefonul sunând. Înşfacă un prosop ca să se şteargă pe faţă şi alergă să răspundă.

— Anna, sunt Robert Polozzi. Am sunat cumva prea târziu? Robert Polozzi, de la serviciul de identificare.

— Nu, deloc, Robert. Ce e?

— E vorba despre verificarea patentului.

Uitase de asta. Îşi tampona faţa umedă cu prosopul.

— Neurotoxina…

— A, da. Ai găsit ceva?

— Ascultă aici. La 16 mai, anul ăsta, număr de patent – mă rog, e un număr lung – în orice caz, un patent pentru exact acest compus sintetic a fost solicitat de o mică firmă de biotehnologie numită Vortex, cu sediul în Philadelphia. Acolo scrie că e „un produs sintetic analog veninului melcului de mare conus, propus pentru utilizarea în vitro”. Urmează nişte chinezării despre „localizarea canalelor ionice” şi „depistarea receptorilor sucului gastric”. Făcu o pauză, apoi continuă cu glas nesigur: Am sunat

acolo. Adică la Vortex. Cu un pretext, desigur.

— Ai aflat ceva?

— Păi, nu prea. Cei de-acolo spun că stocurile din toxina asta sunt minime şi se află sub control strict. Substanţa e greu de produs, aşa că au cantităţi mici şi se află în stadiu experimental, l-am întrebat dacă ar putea îi folosită drept otravă, iar tipul cu care am vorbit, directorul ştiinţific al firmei, a confirmat. Zicea că o doză foarte mică poate provoca imediat un stop cardiac.

Anna fu cuprinsă de entuziasm.

— Ţi-a spus că produsul se află sub control strict – asta înseamnă că e ţinut sub cheie?

— Da.

— Şi tipul ăsta ţi s-a părut sincer?

— Da, dar cine ştie?

— Bună treabă, mulţumesc. Poţi afla dacă le lipseşte vreo cantitate din produsul ăsta?

— Am făcut asta deja, zise mândru funcţionarul. Răspunsul e nu.

Anna se simţi dezamăgită.

— Vreau tot ce poţi afla despre Vortex. Proprietari, directori, angajaţi şi-aşa mai departe.

— Voi încerca.

Anna închise telefonul şi rămase pe marginea patului, cugetând. Era posibil ca, mergând pe acest fir, să dezlege misterul conspiraţiei din spatele crimelor. Sau să nu dezlege nimic.

Rezultatele investigaţiilor se dovedeau tot mai frustrante. Poliţia vieneză nu reuşise să-l prindă pe asasin, iar maşina se dovedise a fi furată. Altă fundătură.

Îşi aminti apoi de Hartman. Împotriva voinţei ei, îl găsea simpatic, chiar atrăgător. Un băiat de bani gata, născut în belşug, binecuvântat cu o înfăţişare plăcută, extrem de încrezător în sine. Era ca Brad, jucătorul de fotbal care o violase. Lumea le acorda favoruri speciale acestor oameni. Asemenea indivizi, după cum spunea o prietenă de-a ei din colegiu mai slobodă la gură, îşi închipuiau că rahatul lor nu are miros. Credeau că puteau ieşi basma curată din orice situaţie.

Oare era Hartman un criminal? Puţin probabil. Anna credea versiunea lui despre cele întâmplate acasă la Rossignol. Se potrivea cu amprentele şi cu impresia pe care şi-o făcuse despre el. Totuşi, avea o armă, vameşii nu înregistraseră intrarea lui în

Austria, iar el nu oferise nici o explicaţie pentru asta… Pe de altă parte, o percheziţie minuţioasă a maşinii lui nu dezvăluise nimic. Nici seringi, nici otrăvuri, nimic.

Era greu de spus dacă el făcea parte din conspiraţie. Dar dacă moartea fratelui lui fusese impulsul pentru crimele ce-au urmat? Dar de ce aşa multe şi într-un interval atât de scurt?

Un lucru era cert: Benjamin Hartman ştia mai mult decât voia să spună, iar ea nu avea nici autoritatea, nici motivele pentru a-l reţine. Era teribil de frustrant. Se întrebă dacă dorinţa ei – mă rog, obsesia – de a-l încolţi avea vreo legătură cu Brad, cu vechile ei răni.

Îşi luă agenda de pe masă, căută un număr de telefon şi-l formă.

Aşteptă puţin înainte ca o voce gravă de bărbat să răspundă:

— Donahue.

Donahue era expert în operaţiunile de spălare a banilor, iar ea îi ceruse discret ajutorul înainte de-a pleca în Elveţia. Nu-i dăduse amănunte, dar lui nu-i păsa de natura investigaţiei ei; părea să privească situaţia ca pe o provocare.

— Sunt Anna Navarro, zise ea.

— A, da, în regulă, ce faci pe-acolo, Anna?

Ea se trezi abordând limbajul tipic de gaşcă:

— Bine fac, mersi. Dumneata ce faci cu urma banilor?

— Aăă, nimic. Ne lovim cu capu’ de un mare zid. Se pare că tipii ăia morţi primeau regulat bani, viraţi în conturile lor din nişte paradisuri fiscale de genul Insulelor Cayman. Acolo am dat de zid.

— Şi dacă se duce cineva la băncile alea cu o cerere oficială?

Un râs scurt, zeflemitor:

— Ne-ar trage în piept. Dacă le-am trimite o cerere TAM pentru verificarea documentelor financiare, ne-ar spune că or să se ocupe de ea în următorii câţiva ani.

Anna ştia că TAM era tratatul de asistenţă mutuală, în vigoare între Statele Unite şi multe dintre acele paradisuri fiscale.

— Virginele Britanice şi Insulele Cayman sunt cele mai rele, ne-ar spune că o să dureze doi sau trei ani.

— Oho.

— Şi chiar dacă şi-ar deschide porţile magice şi ne-ar arăta tot, n-am afla decât de unde-au primit banii. Poţi paria pe salariul tău că ar fi vorba despre alt paradis fiscal. Isle of Man, Bahamas, Bermude, San Marino, Anguilla. Probabil că un întreg lanţ de

bănci străine şi companii fictive. În ziua de azi, banii pot străbate întreaga lume, trecând prin zeci de conturi, în câteva secunde.

— Te superi dacă te întreb ceva?

— Dă-i drumu'.

— Cum reuşiţi voi să aflaţi ceva despre spălarea banilor?

— A, avem resurse, spuse el, oarecum defensiv. Numai că durează ani de zile.

— Grozav, zise ea. Mulţumesc.

Într-o încăpere mică de la etajul cinci al *Sicherheitsburo,* la sediul central al poliţiei vieneze de pe Rossauer Lande, un tânăr stătea în faţa unui computer, cu nişte căşti la urechi. Din când în când, strivea câte-o ţigară într-o scrumieră aurie de pe masa gri din plastic.

Într-un chenar mic, în partea superioară din stânga ecranului, era numărul de telefon pe care-l supraveghea, data, ora de începere, durata convorbirii măsurată până la o zecime de secundă, numărul de telefon apelat. Pe restul ecranului era o listă cu numere de telefon, reprezentând fiecare apel făcut la numărul supravegheat. Tot ce-aveai de făcut era să îndrepţi cursorul spre oricare dintre numere şi să apeşi de două ori pe mouse, iar conversaţia înregistrată digital începea să se audă, fie în căşti, fie la difuzoarele exterioare. Mici bare roşii dansau pe ecran, după cum fluctua volumul sonor. Se putea regla atât volumul, cât şi viteza redării.

Fiecare telefon pe care-l dăduse femeia din camera ei de hotel era înregistrat în memoria acestui computer. Tehnologia impresionantă fusese livrată poliţiei vieneze de către israelieni.

Uşa micii încăperi se deschise şi intră sergentul-detectiv Walter Heisler. Tehnicianul îşi scoase căştile, stinse ţigara şi ridică privirea.

— Ceva interesant? întrebă detectivul.

— Majoritatea apelurilor au fost spre Washington.

— Conform legii ar trebui să informăm Interpolul când înregistrăm convorbiri internaţionale.

Detectivul clipi şiret din ochi. Tehnicianul ridică sprâncenele într-o complicitate tăcută, Heisler trase un scaun.

— Te deranjează dacă rămân şi eu?

California

Tânărul miliardar Arnold Carr, magnat al computerelor, primi apelul pe telefonul său mobil în timp ce se plimba printr-o pădure de conifere din nordul Californiei împreună cu vechiul său prieten şi mentor, expertul în investiţii Ross Cameron.

Cei doi petreceau un weekend în compania unora dintre cei mai bogaţi şi puternici oameni din America, la cabana cunoscută sub numele de Dumbrava Boemiană. În tabără începuse un fel de joc stupid, numit *paintball,* condus de directorul executiv al Bank America şi de ambasadorul american în Marea Britanic.

Carr, fondatorul unei companii de software extrem de prosperă, avea rareori şansa de a-şi petrece timpul cu prietenul său, miliardarul Ross Cameron, aşa-numitul înţelept din Santa Fe. Profitând de ocazie, cei doi colindau mult prin păduri, vorbind despre bani şi afaceri, filantropie şi colecţii de artă, despre copiii lor şi despre extraordinarul, ultrasecretul proiect la care fuseseră amândoi invitaţi să participe.

Carr scoase micul telefon din buzunarul cămăşii ecosez cu vizibilă iritare. Prea puţini oameni aveau acest număr şi primiseră instrucţiuni să nu-l deranjeze sub nici o formă în timpul weekendului.

— Da, spuse Carr.

— Domnule Carr, îmi pare foarte rău că vă deranjez într-o dimineaţă de duminică, se auzi un glas domol. Sper că nu v-am trezit. Sunt domnul Holland.

Carr recunoscu imediat vocea.

— O, nu-i nimic, zise el, devenind cordial. Sunt treaz de mai multe ceasuri. Ce s-a întâmplat?

După ce „domnul Holland” termină ce-avea de spus, Carr zise:

— Să văd ce pot să fac.

27

Ben sosi la hotelul său pe la ora nouă seara. Luase un taxi de la sediul poliţiei, deoarece nu mai putea folosi Opelul Vectra. Două geamuri fuseseră sparte în timpul schimbului de focuri, iar scaunele din piele erau acoperite cu cioburi de sticlă.

Holul era liniştit, turiştii aflându-se fie la cină, fie în camerele lor.

Recepţionerul, de vârstă medie, cu o privire şireată, îi întinse cheia camerei înainte de a i-o cere Ben.

— Mulţumesc, zise el. Am vreun mesaj?

Recepţionerul apăsă pe tastele computerului.

— Nu, domnule, doar cel pe care l-aţi primit deja.

— Care-a fost ăsta?

Cum? îşi spuse alarmat. *N-am primit nici un mesaj de când sunt la Viena.*

— Nu ştiu, domnule. L-aţi obţinut acum câteva ore.

Bătu din nou tastele.

— În seara asta, la ora şase şi douăzeci, aţi primit un mesaj de la operatorul hotelului.

— Poţi să mi-l mai dai o dată? Fie era o greşeală, fie…

— Îmi pare rău, domnule, de îndată ce turistul primeşte mesajul, acesta e şters.

Ben luă micul ascensor până la etajul patru, strângând nervos între degete sfera de alamă ce atârna de cheia camerei. O suspecta pe Anna Navarro că a pus pe vreun coleg de-al ei să sune la hotel ca să primească mesajele lui, ca să vadă cu cine era în legătură.

Dar cine lăsase mesajul? În afară de agentul Navarro, doar detectivul particular ştia unde locuia. Era prea târziu ca să-l sune pe detectiv; Hans Hoffman nu putea fi la birou la ora aceea.

Navarro îl bănuia; însă nu avea certitudinea că el îl ucisese pe Rossignol. Trebuia să-şi fi dat seama că nu avea de-a face cu un criminal în serie. La urma urmei, dată fiind experienţa ei în materie de omucideri, trebuia să ştie dacă el corespundea profilului de asasin.

Atunci ce urmărea? Oare lucra ea pentru CIA sau pentru vreo echipă de veterani de-acolo, ştergând urmele, ajutând la

acoperirea implicării lor prin aruncarea bănuielilor asupra lui?

Un fapt era cert: Gaston Rossignol, unul dintre fondatorii acelei misterioase corporaţii în care se putea ori nu să fie implicată CIA, tocmai fusese ucis. Ca şi Peter, a cărui singură greşeală consta în aceea că descoperise o listă de directori ai misterioasei corporaţii. Oare amândoi fuseseră ucişi de aceiaşi oameni? Părea foarte probabil.

Să fie vorba despre americani? Despre CIA?

Era greu de stabilit. Jimmy Cavanaugh era american… Dar ar fi putut lucra pentru nişte străini.

Pe urmă, mai era şi misterioasa dispariţie a lui Max.

De ce se făcuse nevăzut? Godwin nu elucidase această enigmă. De ce-l sunase Max pe Godwin chiar înainte de-a pleca? Oare fusese ucis şi tatăl său?

Era momentul să mai dea un telefon la Bedford.

Cheia camerei îi dădu puţin de furcă, apoi uşa se deschise, încremeni.

Lumina era stinsă, deşi atunci când plecase lăsase toate becurile aprinse.

Ei haide, îşi zise el, probabil că le stinsese camerista.

Devenise de-a dreptul paranoic, după evenimentele din ultimele zile.

Şi, totuşi…

Încet, închise uşa, o încuie şi se întoarse pe hol, în căutarea unui îngrijitor sau a şefului personalului. Nu văzu pe nimeni. Se întoarse şi coborî pe scări până la etajul trei. Acolo, la capătul altui hol lung, zări un îngrijitor ieşind dintr-o cameră.

— Fii amabil, zise Beri, mărind pasul. Ai putea să mă ajuţi?

Tânărul îngrijitor se întoarse.

— Da, domnule.

— Uite ce e, spuse Ben, uşa camerei mele s-a blocat. Poţi s-o deschizi?

Îi puse îngrijitorului în palmă o bancnotă de cincizeci de şilingi şi adăugă ruşinat:

— Ea doua oară când mi se întâmplă. Nu vreau să mai cobor la recepţie. E la etajul de deasupra. Camera patru sute şaisprezece.

— A, da, sigur, domnule. Un moment, vă rog. Căută într-un inel de chei prins la centură. Da, domnule, vă rog.

Luară ascensorul până la etajul patru. Îngrijitorul deschise uşa cu numărul 416. Ben rămase în spatele lui, lateral, ca să poată privi în cameră dintr-un unghi oblic, fără să fie văzut.

Observă o siluetă! Conturul unui bărbat profilat în lumina ce venea dinspre uşa deschisă a băii. Omul stătea ghemuit şi ţintea uşa cu o armă cu ţeava lungă!

Bărbatul se întoarse şi Ben îi văzu faţa. Era asasinul care încercase să-l ucidă cu câteva ceasuri în urmă în faţa vilei lui Jurgen Lenz! Asasinul de la hanul elveţian. Omul care-i omorâse fratele.

Îngrijitorul ţipă „Nu!” şi-o luă la fugă pe hol.

Preţ de o clipă, ucigaşul fu derutat. Ezitarea lui îi permise lui Ben să-şi ia tălpăşiţa. Auzi în spatele lui o serie de şuierături înfundate, apoi zgomotul gloanţelor ce se înfigeau în pereţi, îngrijitorul ţipa tot mai tare, iar împuşcăturile se auzeau tot mai aproape, ca şi paşii grăbiţi ai ucigaşului. Ben o luă la goană. Drept în faţa lui se afla uşa care dădea spre scări. Renunţă să o ia pe acolo ca să nu ajungă prizonier în casa scării, cu un asasin înarmat pe urmele lui. Coti pe coridor la dreapta, văzu uşa deschisă a unei camere, lângă care era căruciorul unei menajere şi sări în încăpere, închizând uşa după el. Se lipi cu spatele de uşă, cu răsuflarea întretăiată, întrebându-se dacă ucigaşul îl văzuse intrând acolo. Auzi nişte paşi înfundaţi – asasinul trecuse mai departe – şi pe îngrijitor strigând.

Un ţipăt răsună în cameră! O cameristă scundă, în uniforma bleu stătea ghemuită într-un colţ al încăperii.

— Taci! şuieră Ben.

— Cine eşti? bolborosi femeia, îngrozită, într-o engleză stâlcită. Te rog, nu mă lovi!

— Taci, repetă Ben. Lasă-te jos. Dacă taci, n-o să ţi se întâmple nimic rău.

Femeia se întinse pe covor, scâncind înspăimântată.

— Chibrituri! spuse Ben. Am nevoie de chibrituri!

— În scrumieră! Vă rog… pe birou, lângă televizor! Ben le găsi. Detectorul de fum era montat în tavan. Se sui pe un scaun, aprinse un chibrit şi-l ţinu lângă rola detectorului. În câteva secunde porni sirena unei alarme de incendiu în cameră şi pe coridor – un zgomot metalic aspru, repetat la intervale regulate. Dinspre hol se auziră ţipete, în vreme ce oaspeţii hotelului ieşeau în fugă din camere. După alte câteva secunde, apa începu să curgă din sistemul de stropire din tavan, udând covorul şi patul. Camerista ţipă din nou când Ben se întoarse şi deschise uşa. Pe hol era o zarvă de nedescris: oamenii alergau zăpăciţi, gesticulând, ţipând unul la altul în timp ce apa curgea din

tavanul coridorului. Ben ieşi în goană din cameră, alăturându-se mulţimii înnebunite ce fugea spre casa scării. Ştia, după înălţimea scării principale ce ducea spre intrarea din faţă a hotelului, că trebuia să mai existe o ieşire spre o stradă sau alee din spatele clădirii.

Casa scării se deschidea spre un coridor întunecat, luminat doar de un tub cu neon ce clipea bâzâind în tavan, dar reuşi să distingă uşile duble ale bucătăriei hotelului. Alergă într-acolo, împinse uşile şi continuă să alerge. Trase zăvorul de oţel şi deschise uşa masivă spre exterior. O rampă cobora spre o alee îngustă, ticsită cu lăzi de gunoi. Se avântă pe rampă şi, auzind sirenele pompierilor în depărtare, dispăru pe aleea întunecată.

După douăzeci de minute ajunse la o clădire înaltă, modernă, cu vedere spre Dunăre – un hotel american banal, ce făcea parte dintr-o reţea internaţională. Traversă cu pas sigur holul spre ascensoare, ca un turist ce locuia acolo.

Un minut mai târziu bătea la uşa camerei 1423.

Agentul special Anna Navarro întredeschise uşa. Era într-o cămaşă de noapte din flanel, nemachiată, dar arăta superb.

— Cred că sunt pregătit să cooperez, spuse Ben.

Anna Navarro îi oferi lui Hartman un pahar cu băutură de la micul bar aflat în cameră. Părea chiar mai serioasă decât la secţia de poliţie. Peste cămaşa de noapte îşi pusese un halat de baie alb. Probabil că nu se simte la largul ei, îşi zise Ben, cu un bărbat străin în cameră, îmbrăcată pentru culcare.

Ben dădu peste cap paharul. Scotch-ul era slab, dar cu toate acestea alcoolul îşi făcu efectul.

Anna se aşeză întâi în faţa lui, pe marginea patului, apoi renunţă şi se instala într-un fotoliu mare, pe care-l trase lângă canapea.

Prin fereastră se vedeau lămpile cu neon ale Vienei, scânteind sub cerul înstelat. Navarro se aplecă spre Ben.

— Crezi că a fost acelaşi tip?

Din glas îi dispăruse tonul aspru.

— Sigur. N-o să-i uit niciodată faţa.

Ea oftă.

— Şi cu care credeam că l-am rănit grav. Tipul e extrem de periculos. Ai avut noroc şi ai procedat bine folosindu-l pe îngrijitor. Ai reuşit să-l derutezi pe amicul nostru şi ai câştigat timp. Bine lucrat.

Ben o privi încântat de complimentul neaşteptat.

— Ştii ceva despre tipul ăsta?

— Am citit un dosar, dar e incomplet. Se pare că trăieşte în Anglia, probabil la Londra.

— E englez?

— Fost ofiţer de informaţii est-german – Stasi. Agenţii lor de teren se numărau printre cei mai antrenaţi din lume şi, cu siguranţă, printre cei mai cruzi. Se pare că omul a părăsit organizaţia cu multă vreme în urmă.

— De ce trăieşte în Anglia?

— Cine ştie? Poate că evită autorităţile germane, ca majoritatea foştilor lui colegi. N-am aflat însă dacă e un ucigaş plătit, ori dacă e în slujba vreunei organizaţii.

— Cum îl cheamă?

— Vogler, cred. Flans Vogler. În mod sigur e aici cu o sarcină precisă.

Sarcina sunt eu, ghidi Ben.

— Ziceai că ar putea fi în slujba unei organizaţii.

— Aşa spunem noi când nu descifrăm schema unei acţiuni. Făcu o pauză înainte de a continua. Şi dumneata ai putea fi în slujba unei organizaţii şi nu mă refer la Hartman Capital Management.

— Tot nu mă crezi, nu-i aşa?

— Ei bine, cine eşti şi ce urmăreşti de fapt?

— Ei, haide, zise el înfierbântat. Să nu-mi spui că voi nu aveţi un afurisit de dosar despre mine.

Ea se încruntă.

— În ce te priveşte nu cunosc decât fapte izolate, fără vreo explicaţie raţională care să le confere coerenţă. Susţii că te afli la Zurich când, dintr-o dată, apare cineva din trecutul dumitale şi încearcă să te ucidă, dar ajunge să fie el omorât. Şi pe urmă cadavrul lui dispare. Mai ştiu că ai intrat ilegal în Elveţia şi că amprentele dumitale se află în casa unui bancher numit Rossignol, despre care pretinzi că era mort când ai ajuns acolo. Ai o armă, deşi nu vrei să spui de unde o ai şi pentru ce.

Ben o asculta cu răbdare.

— De ce te-ai întâlnit cu acest Lenz, fiul unui faimos nazist?

Ben clipi, nehotărât cât anume să divulge. Înainte ca el să formuleze un răspuns, ea vorbi din nou.

— Asta vreau să ştiu. Ce are Lenz în comun cu Rossignol?

— Fratele meu… începu Ben.

— Cel care a murit acum patru ani.

— Aşa credeam. S-a dovedit însă că se ascundea de nişte oameni periculoşi. Nu ştia exact cine erau, aşa cum nici eu nu ştiu. Un soi de conclav al unor industriaşi sau al descendenţilor lor, poate nişte mercenari ai CIA ori altcineva.

— Cine ştie? Cert este că fratele meu a descoperit o listă de nume…

Navarro făcu ochii mari.

— Ce fel de listă?

— Una foarte veche.

Faţa ei se îmbujora.

— De unde-a obţinut lista asta?

— A dat peste ea în arhivele unei bănci elveţiene.

— O bancă elveţiană?

— E o listă cu membrii consiliului de administraţie al unei corporaţii ce-a fost înfiinţată în ultimele zile ale celui de-al doilea război mondial.

— Iisuse Hristoase, şopti ea. Deci asta era.

Ben scoase din buzunarul de la piept o hârtie împăturită şi i-o întinse.

— Scuze, e puţin pătată. Am ţinut-o în pantof, ca s-o ascund de oameni ca dumneata.

Anna o citi cu atenţie, încruntându-se.

— Max Hartman. Tatăl dumitale?

— Vai, da.

— Ţi-a vorbit despre corporaţia asta?

— Nicidecum. Fratele meu a descoperit-o.

— Dar tatăl dumitale nu este un supravieţuitor al Holocaustului…?

— Acum ajungem la întrebarea de un milion de dolari.

— Nu are vreun semn – un tatuaj sau altceva?

— Un tatuaj? De la Auschwitz, dar de la Dachau, nu.

Ea părea că nu-l auzise.

— Doamne, seria de crime misterioase… toate numele sunt aici. Rossignol… Prosperi… Ramago… toţi sunt aici. Nu, nu toţi sunt pe lista mea. Unii sunt omişi, dar… Ridică privirea. Ce sperai să afli de la Rossignol? Unde voia să ajungă?

— Credeam că el ar putea şti de ce a fost ucis fratele meu şi cine-a făcut-o.

— Dar a fost omorât înainte de a apuca să-i vorbeşti.

— Aşa se pare.

— Ai cercetat compania asta, Sigma? Ai încercat s-o localizeze, să-i afli trecutul?

— Da, dar n-am găsit nimic. Poate că n-a existat niciodată, dacă înţelegi ce vreau să spun. Văzând că nu înţelege, Ben continuă: O entitate abstractă, o companie fictivă.

— Ce fel de companie fictivă?

Ben dădu din cap.

— Nu ştiu. Poate ceva în care sunt implicate serviciile militare americane de informaţii.

Îi vorbi despre temerile lui Lenz.

— Nu pot să fiu de acord cu asta.

— De ce nu?

— Eu lucrez pentru guvern, nu uita. Birocraţii sunt flecari. N-ar reuşi să pună la cale o serie de crime Fără să se afle.

— Atunci care crezi că e legătura? Vreau să spun, dincolo de faptele evidente.

— Nu ştiu cât de mult îţi pot spune.

— Ascultă, zise Ben înfuriat, dacă o să ne împărtăşim informaţiile – dacă o să ne ajutăm unul pe altul – nu te poţi eschiva. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea încuviinţă, apoi păru să fi ajuns la o decizie.

— Mai întâi, oamenii ăştia nu sunt, ori n-au fost, nişte servitori, crede-mă, nici unul. Toţi aveau avere sau, oricum, aproape toţi, chiar şi cel care trăia modest tot avea grămezi de bani la bancă.

Îi vorbi în linii mari despre ancheta ei.

— Spuneai că unul dintre ei a lucrat pentru Charles Highsmith, da? E ca şi cum i-ai fi adus aici pe boşi, apoi pe tipii care-au lucrat pentru ei, locotenenţii lor de încredere şi pe alţii. Prin 1945, Allen Dulles i-a verificat, deoarece nu-i plăcea să fie surprins de partenerii săi de joc.

— Totuşi, întrebarea majoră rămâne fără răspuns. Care-i jocul? În primul rând, de ce a fost creată Sigma? Pentru ce?

— Poate că explicaţia e simplă, zise Ben. O gaşcă de magnaţi se adună prin 1944 – 1945, pentru a scoate din al Treilea Reich o sumă uriaşă de bani. După cum gândesc tipii ăştia, probabil au considerat că le aparţinea de drept.

Anna părea uluită.

— Bine, dar aici scârţâie ceva. E vorba despre nişte oameni care, până la moartea lor, cu câteva zile în urmă, primeau regulat sume mari de bani, prin transferuri în conturile lor bancare.

— Bani transferaţi de unde?

— Spălaţi. Nu ştim de unde provin banii; cunoaştem doar ultimele verigi ale lanţului – locuri precum Insulele Cayman şi altele din Atlantic.

— Paradisuri fiscale, spuse Ben.

— Exact. Mai departe, e imposibil de obţinut vreo informaţie.

— Nu neapărat, zise Ben. Depinde pe cine cunoşti şi dacă eşti dispus să încâlci puţin legea. Să ungi nişte rotiţe.

— Noi nu încălcăm legea.

Anna Navarro rostise fraza cu o mândrie aproape trufaşă.

— Din cauza asta habar n-aveţi de unde provin banii.

Ea tresări, de parcă Ben ar fi plesnit-o peste faţă, dar pe urmă râse.

— Ce ştii dumneata despre spălarea banilor?

— Nu mă ocup de asta, dacă ţi-a trecut aşa ceva prin cap, dar compania mea are un serviciu în străinătate care administrează nişte fonduri – pentru evitarea taxelor, a reglementărilor statului şi-aşa mai departe. Am avut clienţi foarte pricepuţi să-şi ascundă valorile de oameni ca dumneata. Cunosc persoane care pot obţine informaţii de la băncile din străinătate. Sunt specialişti. Câştigă o avere. Pot obţine informaţii financiare oriunde în lume, doar prin relaţiile lor personale. Ştiu pe cine să mituiască.

După câteva secunde, Anna spuse:

— Ce-ai zice să lucrezi cu mine în direcţia asta? Neoficial, desigur.

Surprins, Ben întrebă:

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Împărţirea informaţiilor. Motivaţiile noastre coincid parţial. Dumneata vrei să ştii cine ţi-a ucis fratele şi de ce. Eu vreau să aflu cine i-a omorât pe bătrâni.

Vorbea sincer sau era vreun şiretlic? Ce voia de fapt?

— Crezi că asasinii sunt aceiaşi? Ai fratelui meu şi-ai celor de pe lista dumitale?

— Acum sunt convinsă de asta. Toţi fac parte din aceeaşi structură.

— Şi eu ce-am de câştigat?

O privi sfidător, dar îşi îmblânzi expresia cu un zâmbet.

— Nimic oficial, îţi spun asta de la început. Poate puţină protecţie. Oamenii ăia au încercat deja să te ucidă de mai multe ori. Cât crezi c-o să te ţină norocul?

— Şi dacă stau lângă dumneata sunt în siguranţă?

— Poate ceva mai în siguranţă. Ai o idee mai bună? La urma urmei, dumneata ai venit la hotelul meu. Oricum, poliţiştii ţi-au luat arma, nu?

— Sunt sigur că-mi înţelegi reţinerea – până foarte de curând, voiai să mă vezi la închisoare.

— Uite ce e, eşti liber să te întorci la hotelul dumitale. Somn uşor.

— Punct ochit. Îmi faci o ofertă generoasă. Poate că ar trebui s-o accept. Nu… nu ştiu.

— Atunci continuă să dormi.

— Apropo de dormit…

Anna cercetă încăperea cu privirea.

— Eu…

— O să sun la recepţie şi-o să cer o cameră.

— Mă îndoiesc că o să găseşti. Are loc nu ştiu ce conferinţă aici şi toate camerele sunt ocupate. Dar poţi să dormi pe canapea.

El o privi surprins. Dura Anna Navarro Îl invita să petreacă noaptea în camera ei? Nu. Se amăgea singur. Limbajul trupului ei, semnele nerostite erau clare: îl invitase să rămână ca să se ascundă, nu să se strecoare în patul ei.

— Mulţumesc, zise el.

— Un singur lucru: canapeaua e cam scurtă.

— Crede-mă, am dormit în condiţii şi mai rele.

Ea se ridică, se duse la un dulap, luă o pătură şi i-o întinse.

— Pot cere la serviciul de cameră să-ţi aducă o periuţă de dinţi. Mâine dimineaţă vom merge să-ţi recuperezi bagajul de la hotelul dumitale.

— N-am de gând să mă întorc acolo.

— Bineînţeles. Mă voi ocupa eu.

Brusc conştientiza că stătea prea aproape de el şi făcu un pas înapoi, stingherită.

— Bine, mă duc să mă culc.

Ben îşi aminti brusc ceva, ceva ce-l obseda de când plecase din vila lui Lenz.

— Bătrânul vânător de nazişti Jakob Sonnenfeld locuieşte în oraşul ăsta, nu?

Ea se întoarse către el.

— Aşa mi se pare.

— Am citit recent undeva că, deşi e bătrân, e mai ager ca niciodată. În plus, ar trebui să aibă nişte dosare masive. Mă

întreb…

— Crezi că te-ar primi?

— Cred că merită să încerc.

— Dacă te duci, ia-ţi nişte măsuri de precauţie. Nu lăsa pe nimeni să te urmărească. Pentru siguranţa lui.

— Păi, o să accept orice sfat pe care mi-l dai.

În timp ce ea se pregătea să se culce, el sună la Bedford de la telefonul mobil. Răspunse doamna Walsh. Părea agitată.

— Nu, Benjamin, n-am aflat nimic. A dispărut fără urmă. Am… ei bine, am anunţat poliţia despre treaba asta. Nu mai ştiu ce să fac!

Ben simţi o durere surdă de cap: tensiunea, care se domolise o vreme, revenea. Buimăcit, murmură câteva cuvinte convenţionale, închise telefonul, îşi dădu jos jacheta şi-o puse pe spătarul scaunului de la birou. Apoi, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, se instala pe canapea şi trase pătura peste el.

Ce să însemne oare dispariţia tatălui său fără să lase o vorbă? Se urcase de bunăvoie într-o limuzină, deci nu era vorba despre o răpire. Probabil că ştia unde se ducea.

Dar unde?

Se foi ca să se aşeze mai confortabil pe canapea. Navarro avusese dreptate – era prea scurtă ca să fie comodă. Acum stătea în capul oaselor în pat şi citea un dosar la lumina veiozei.

— Era vorba despre tatăl dumitale? întrebă ea. Scuze, ştiu că nu trebuia să trag cu urechea, dar…

— E-n regulă. Da, tatăl meu a dispărut acum câteva zile. A plecat cu o limuzină la aeroport şi de-atunci n-a mai auzit nimeni de el.

Ea lăsă dosarul din mină şi îşi îndreptă spatele.

— E posibil să fi fost răpit. Iar ăsta-i un delict federal.

Ben îşi simţi gura uscată. Ar fi putut într-adevăr să fie răpit?

— Spune-mi ce ştii, zise Anna.

Telefonul sună trezindu-i pe amândoi. Anna ridică receptorul.

— Da.

— Anna Navarro?

— Da, cine e?

— Anna, sunt Phil Ostrow, de la Ambasada americană de aici. Sper că nu te-am sunat prea târziu.

Omul avea accentul monoton din centrul Americii, cu vocalele pronunţate ca la Chicago.

— Oricum trebuia să mă scol ca să răspund la telefon, zise ea sec. Cu ce te pot ajuta? Ce funcţionar de la Departamentul de Stat sună la miezul nopţii?

— Eu… ei bine, Jack Hampton mi-a sugerat să te sun.

Făcu o pauză cu subînţeles.

Hampton era director de operaţiuni la CIA şi o ajutase de mai multe ori pe Anna într-o misiune anterioară. Un om cumsecade şi de încredere, pe cât putea fi cineva într-o meserie ca a lor. Îşi aminti cuvintele lui Bartlett despre „partea malefică a umanităţii”. Dar Hampton nu era aşa.

— Am nişte informaţii despre cazul la care lucrezi.

— Care e… Cine eşti dumneata, dacă nu te superi că întreb?

— Aş prefera să nu discut despre asta la telefon. Sunt un coleg al lui Jack.

Anna ştia ce însemna asta: CIA. Aşadar, legătura lui Hampton.

— Ce informaţii ai, sau preferi să nu discuţi nici despre asta?

— Să zicem doar că e ceva important. Poţi să treci pe la birou mâine dimineaţă, la prima oră? Şapte e prea devreme pentru dumneata?

Ce putea fi aşa de urgent? Se întrebă ea.

— Vă treziţi devreme, băieţi, nu? Da, cred că pot.

— În regulă… atunci, pe mâine dimineaţă. Ai mai fost pe la birou până acum?

— La ambasadă?

— Vizavi de secţia consulară.

Omul îi dădu nişte indicaţii. Anna închise telefonul, derutată. Din celălalt capăt al camerei, Ben zise:

— Totul e-n regulă?

— Da, rosti ea fără convingere. În regulă.

— Ştii că nu putem rămâne aici.

— Corect. Mâine ne vom muta amândoi.

— Pari îngrijorată, agent Navarro.

— Totdeauna sunt îngrijorată, zise ea. Toată viaţa am trăit îngrijorată. Şi spune-mi Anna.

— Eu nu mi-am făcut niciodată prea multe griji, zise el. Noapte bună, Anna.

28

Ben fu trezit de zgomotul unui uscător de păr; după câteva clipe de mahmureală, îşi dădu seama că era într-o cameră de hotel din Viena şi că-l durea spatele după o noapte petrecută pe canapea.

Îşi întinse gâtul, auzi pocnetul vertebrelor şi se simţi mai relaxat.

Uşa băii se deschise şi camera fu luminată pe jumătate. Anna Navarro apăru machiată îmbrăcată într-un costum cafeniu de tweed, puţin demodat, dar elegant.

— Mă întorc într-o oră, zise ea pe un ton categoric. Culcă-te la loc.

Vizavi de secţia consulară a Ambasadei americane, aşa cum îi spusese Ostrow, se afla o modernă clădire cenuşie. Pancarta din hol menţiona numele mai multor firme americane şi austriece. La etajul unsprezece, era Biroul Reprezentanţei Comerciale a Statelor Unite – acoperirea pentru biroul vienez CIA.

Anna pătrunse într-un spaţiu de primire banal, unde o tânără stătea la un birou, sub stema Statelor Unite şi bătea la tastatura unui computer. Anna se prezentă, iar recepţionera apăsă pe un buton şi-o anunţă.

În mai puţin de un minut, un bărbat îşi făcu apariţia. Avea obrajii ciupiţi de vărsat şi scofâlciţi, iar părul castaniu începuse să-i încărunţească. În spatele unor ochelari mari, cu ramă metalică, ochii erau mici şi cenuşii.

— Domnişoara Navarro? Sunt Phil Ostrow, zise el întinzându-i mina.

Ostrow o conduse într-o mică sală de şedinţe, unde un bărbat suplu, de o frumuseţe misterioasă, stătea la o masă din imitaţie de lemn, cu tăblia din plastic. Părul negru şi ţepos, presărat cu fire argintii, era tuns scurt; avea ochi căprui şi gene lungi, negre. În vârstă de aproximativ patruzeci de ani, părea să provină din Orientul Mijlociu. Ostrow şi Anna se aşezară în faţa lui.

— Yossi, ea e Anna Navarro.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Yossi, zise Anna.

— Yossi e ofiţer de caz – nu te deranjează că-i spun asta, nu,

Yossi? Lucrează aici sub acoperirea de funcţionar comercial. O situaţie convenabilă. A emigrat în State din Israel când nu împlinise douăzeci de ani.

Ostrow chicoti.

— Ostrow, gata… ajunge, spuse Yossi.

Avea un glas baritonal, răguşit, iar în engleza lui se auzeau r-urile guturale din ivrit.

— Hai să trecem la ce te interesează. În ultimele câteva săptămâni mai mulţi oameni din întreaga lume au fost găsiţi morţi. Dumneata anchetezi aceste decese. Eşti convinsă că e vorba de crime, dar nu ştii cine se află în spatele lor.

Anna îl privi plictisită.

— L-ai interogat pe Benjamin Hartman şi ai rămas în strânsă legătură cu el de-atunci. Aşa e?

— Unde vrei să ajungi?

Ostrow interveni:

— Noi formulăm o cerere oficială: lasă-l pe Hartman în seama noastră.

— Ce dracu'…?

— Situaţia asta te depăşeşte, Navarro.

— Nu te înţeleg.

— Hartman reprezintă un risc de securitate. E cu fundu-n două luntre, în regulă?

Anna recunoscu jargonul agenţiei – se referea la agenţii dubli, care fuseseră recrutaţi de adversar.

— Nu înţeleg. Vrei să spui că Hartman e unul de-ai voştri?

Asta era o nebunie. Sau poate nu. Pe lângă alte lucruri care o nedumeriseră, asta ar fi explicat şi cum reuşise Hartman să călătorească prin ţările europene fără să alerteze punctele vamale. În plus, acoperirea lui de bancher internaţional ar fi fost în concordanţă cu diversele activităţi ale agenţiei. Era vorba chiar despre odrasla unei bine cunoscute figuri a finanţelor internaţionale – nici o biografie plăsmuită n-ar fi fost mai convingătoare.

Yossi şi Ostrow se priviră.

— De fapt, nu e unul de-ai noştri.

— Nu? Atunci de-al cui?

— Noi credem că se află în slujba cuiva din dispozitivul nostru, dar care lucrează independent. Ar putea fi vorba despre o recrutare sub pavilion fals.

— M-aţi chemat aici ca să-mi vorbiţi despre teorii?

— E necesar ca el să se întoarcă în America. Te rog, agent Navarro. Zău că nu ştii cu cine ai de-a face.

— Am de-a face cu cineva derutat de nişte lucruri, şocat de moartea fratelui său geamăn – ucis, cum crede el.

— Ştim totul despre asta. Nu ţi-a trecut prin minte că tot el ar fi putut să-l ucidă?

— Glumeşti.

Acuzaţia era incredibilă, teribilă.

— Ce ştii de fapt despre Benjamin Hartman? întrebă morocănos Ostrow. O să-ţi pun altă întrebare. Ce ştii despre felul în care lista dumitale de persoane vizate a început să circule? Informaţiile nu trebuie să circule liber, agent Navarro. Informaţiile trebuie să aducă profituri importante, iar cineva ca Benjamin Hartman are banii necesari ca să le plătească. Unge nişte rotiţe: erau vorbele lui Hartman.

— Dar de ce? Care-i planul lui?

— N-o să aflăm niciodată, câtă vreme el se zbenguie prin Europa.

Ostrow făcu o pauză.

— Yossi a aflat câte ceva de la foştii lui compatrioţi. Şi Mossadul are oameni în oraşul ăsta. Există o posibilă legătură cu victimele dumitale.

— Un grup de lichidare? întrebă ea. Sau vorbeşti despre Kidon?

Se referea la echipa de asasini a Mossadului.

— Nu. Nu e ceva oficial. E o chestiune particulară.

— În care sunt implicaţi agenţi ai Mossadului?

— Şi câţiva mercenari angajaţi de ei.

— Dar crimele astea nu poartă semnătura Mossadului.

— Te rog, zise Yossi, strâmbându-se dezgustat. Nu fi naivă. Crezi că fraţii mei îşi lasă tot timpul cărţile de vizită pe unde trec? O fac doar când vor să fie cunoscuţi. Ce naiba!

— Înseamnă că acum nu vor să fie cunoscuţi.

— Sigur că nu. E o chestiune prea sensibilă. Are un potenţial exploziv în climatul actual. Israelul nu vrea să fie asociat cu asta.

— Atunci pentru cine lucrează ei? Yossi îl privi pe Ostrow, apoi pe Anna.

— Nu pentru Mossad, asta vrei să spui? Autorizarea Mossadului de-a comite asasinate e o treabă foarte riguroasă. Există o întreagă filieră internă, o „listă de execuţii” pe care trebuie s-o aprobe primul-ministru. El avizează fiecare nume de

pe listă, altfel nu e valabilă. Oameni din Mossad şi Shin Bet au fost daţi afară pentru că au ordonat asasinate fără aprobare de la vârf în cazul ăsta nu e vorba de acţiuni autorizate.

— Te întreb din nou: pentru cine lucrează ei?

Yossi se uită din nou la Ostrow, însă de astă dată privirea lui părea să fie un îndemn.

— N-ai auzit asta de la mine, spuse Ostrow.

Annei i se făcu pielea ca de găină. Uluită, ea şopti:

— Îţi baţi joc de mine.

— Vezi dumneata, Agenţia nu şi-ar murdări niciodată mâinile, zise Ostrow. N-o mai face. În vremurile bune de demult, n-am fi ezitat să lichidăm vreun pârlit de dictator dacă se uita urât la noi. Acum avem comitete de supraveghere ale Congresului şi directori ai CIA ale căror boaşe au fost retezate. Iisuse, ne temem până şi să transmitem unui străin guturai.

Se auzi un ciocănit în uşă. Un tânăr îşi vârî capul înăuntru.

— Langley pe linia trei, Phil, zise el.

— Zi-le că n-am venit încă.

Uşa se închise, iar Ostrow îşi dădu ochii peste cap.

— Să te întreb ceva pe şleau, spuse Anna, adresându-se lui Ostrow. Voi aţi furnizat informaţii unor mercenari ai Mossadului?

— Cineva a făcut-o. Asta-i tot ce ştiu. Umblă vorba că Ben Hartman a servit drept intermediar.

— Aveţi dovezi incontestabile?

— Yossi a venit cu nişte detalii sugestive, zise Ostrow calm. A descris suficiente „filigrame”, proceduri de „asanare”, repere interne, ca să-mi dau seama că veneau direct de la CIA. Vorbesc despre nişte lucruri care nu pot fi contrafăcute, repere şi coduri care se schimbă zilnic.

Anna se pricepea să facă o deducţie: Yossi trebuia să fi fost un valoros agent american de infiltrare ce lucra sub acoperire, spionând Mossadul pentru CIA. Se gândi să pună întrebarea direct, dar îşi zise că ar fi fost o încălcare a eticii profesionale.

— Cine de la Langley, întrebă ea.

— Ţi-am spus, nu ştiu.

— Nu ştii sau nu vrei să-mi spui?

Yossi, spectator la coridă, surâse pentru prima oară. Avea un zâmbet care te năucea.

— Dumneata nu mă cunoşti, spuse Ostrow, dar cei care mă cunosc ştiu că birocraţia mă enervează suficient pentru a dori să i-o trag cuiva de-acolo care nu-mi place. Dacă i-aş cunoaşte

numele, ţi l-aş spune doar ca să-l termini pe individ.

Asta era de crezut – reacţia firească a cuiva implicat în disputele din interiorul Agenţiei. Anna hotărî să nu-l lase să vadă că fusese convinsă.

— Dar care-i motivaţia? Vorbeşti despre fanaticii din CIA?

Ostrow dădu din cap.

— Mă tem că nu cunosc pe nimeni de-acolo care să se simtă puternic legat de ceva, în afara planurilor de vacanţă.

— Atunci de ce? Care-i motivaţia posibilă?

— Ce cred eu? Să-ţi spun ceva. Ostrow îşi scoase ochelarii şi curăţă lentilele cu batista. Dumneata ai o listă cu infractori şi capitalişti – oameni de nimic lucrând pentru oameni importanţi. Imediat după război, când se ajunge la CIA şi la nazişti, secrete importante sunt îngropate. Care-i părerea mea? Cineva sus-pus, vreau să spun foarte sus-pus, a înţeles că nişte nume de demult erau pe cale să iasă la suprafaţă.

— Ce-nseamnă asta?

Ostrow îşi puse ochelarii pe nas.

— Sunt numele unor tipi în vârstă pe care i-am folosit noi, i-am plătit. Cei mai mulţi au dispărut în negura istoriei, da? Dintr-o dată apare o listă şi sunt gata să iasă la iveală numele unor veterani din Agenţie care-au ajutat şi-au fost complici la tot rahatul ăsta. Poate şi la câteva escrocherii financiare, profituri majore obţinute din vechea mină de aur. E al naibii de sigur că bătrâni ar începe să guiţe şi i-ar lăsa de izbelişte pe oamenii lor. Atunci la cine să apeleze? La cine altcineva decât la nişte israelieni fanatici? Elegant şi curat. Vorbesc despre fantome rămase din al doilea război mondial, fac nişte aluzii la inexplicabile asasinate din răzbunare, salvează spatele băieţilor de gaşcă – toată lumea-i fericită.

Da, îşi zise ea posomorită. Toată lumea-i fericită.

— Ascultă-mă. Aici e o convergenţă de interese. Dumneata încerci să elucidezi o serie de crime. Noi încercăm să elucidăm o serie de fisuri în sistemul de securitate, dar nu putem rezolva problema fără Ben Hartman. N-am de gând să arunc bănuiala asupra dumitale. E foarte posibil ca el să fie vânat chiar de oamenii pentru care lucrează. Eliminările nu încetează niciodată: asta-i problema lor.

Eliminare: oare asta făcea şi ea?

Ostrow păru să sesizeze ezitarea ei.

— Vrem doar să ştim ce e adevărat şi ce nu.

— Aveţi documente? întrebă Anna.

Ostrow bătu cu arătătorul bont un document ştampilat. Titlul cu majuscule se distingea clar: TRANSFER ÎN STARE DE REŢINERE AL UNUI CETĂŢEAN AMERICAN.

— Da, am documente. Tot ce-mi trebuie e persoana. Jack Hampton spunea că o să înţelegi situaţia.

— Cum vă gândiţi să se facă predarea?

— Uite, aici sunt aspecte delicate legate de extrateritorialitate…

— Asta înseamnă că nu vreţi să-l aduc eu aici.

— Ai priceput. Vom suna la hotel. Poţi să-i pui cătuşe. Ne dai un semn şi noi o să apărem. Dacă vrei să rămâi cu mâinile curate, e bine şi-aşa. Dă-ne o oră şi un loc, de preferinţă mai retras şi…

— Şi noi avem grijă de rest.

Yossi devenise iarăşi sobru.

— Iisuse, voi chiar sunteţi nişte *cowboys,* nu? zise Anna.

— În orice caz, putem scoate pe cineva din teritoriul inamic dacă trebuie. Nimeni nu e rănit. O răpire curată – un act chirurgical.

— Operaţiile rănesc.

— Nu te gândi prea mult la asta. Aşa trebuie procedat.

— O să mă gândesc la asta, zise Anna, făcând o grimasă.

— Atunci gândeşte-te şi la asta.

Ostrow scoase o coală de hârtie cu orele de plecare ale curselor aeriene de la Viena la Aeroportul Internaţional Dulles din Washington şi la Aeroportul Kennedy din New York.

— Timpul e esenţial.

În biroul întunecat de la etajul doi al unei clădiri aflate pe Wallnerstrasse, masivul *Berufsdetektiv* Mans Hoffman trânti receptorul şi înjură în gura mare. Era ora zece dimineaţa şi-l sunase deja de patru ori pe american la hotelul lui. Nici la mesajul pe care i-l lăsase cu o seară în urmă nu primise răspuns. Cei de la hotel nu aveau alt număr al lui Hartman şi nu voiau să spună dacă el îşi petrecuse ori nu noaptea acolo.

Trebuia să-l găsească neîntârziat pe Hartman. Îl îndrumase greşit pe american, îi dăduse o pistă periculoasă şi, orice-ar fi spus oamenii despre Mans Hoffman, nimeni nu contesta faptul că era un tip corect. Trebuia să dea de Hartman înainte ca acesta să-l întâlnească pe Jurgen Lenz. Ceea ce descoperise detectivul

cu o zi în urmă, spre scară, era de-a dreptul senzaţional. Investigaţiile de rutină pe care le efectuase în legătură cu Jurgen Lenz aduseseră cele mai neaşteptate şi mai uluitoare rezultate.

Hoffman ştia că doctorul Lenz nu mai practica medicina, dar dorise să afle de ce. În acest scop, ceruse o copie a autorizaţiei medicale a lui Lenz, de la *Arztekammer,* arhivele unde se păstrează autorizaţiile tuturor medicilor din Austria.

Spre stupoarea lui constatase că *nu* exista o autorizaţie medicală pe numele. Jurgen Lenz. Nici nu existase vreodată.

Hoffman se întrebase: Cum era posibil? Minţea Lenz? Nu practicase niciodată medicina?

Biografia oficială a lui Lenz, oferită gratuit la birourile Fundaţiei Lenz, menţiona că absolvise Facultatea de Medicină la Innsbruck. În consecinţă, Hoffman verifică şi acolo. Rezultatul? Jurgen Lenz nu fusese niciodată student al Facultăţii de Medicină din Innsbruck.

Mânat de o nepotolită curiozitate, Hoffman se dusese la Universitatea din Viena, unde se păstrau rezultatele examenelor pentru autorizarea medicală a tuturor doctorilor din Austria.

Nimic.

Hans Hoffman îi oferise clientului său numele şi adresa unui om a cărui biografie fusese măsluită.

Hoffman îşi cercetase notele stocate în laptop, încercând să găsească o logică, să aranjeze faptele în altă ordine. Acum privea din nou ecranul, întocmind lista documentelor pe care le verificase, încercând să se gândească la vreo omisiune care-ar fi putut explica această situaţie ciudată.

Un bâzâit puternic îl făcu să tresară. Cineva suna din stradă la biroul lui. Se ridică şi se duse la interfonul montat în perete.

— Da.

— Îl caut pe domnul Hoffman.

— Da.

— Numele meu e Leitner. Nu am programare, însă am de discutat o afacere importantă.

— Ce fel de afacere? întrebă Hoffman.

Spera că nu era vreun comis-voiajor.

— O treabă confidenţială. Am nevoie de ajutorul lui.

— Urcă la etajul doi.

Hoffman apăsă pe butonul care descuia electronic uşa din faţă a clădirii. Salvă dosarul lui Lenz, închise laptopul şi deschise uşa biroului.

Un bărbat într-o jachetă neagră de piele, cu barbişon, păr cărunt şi un cercel mic în urechea stângă zise:

— Domnul Hoffman?

— Da.

Hoffman îl măsură cu privirea, aşa cum făcea cu toţi clienţii potenţiali, încercând să evalueze câţi bani ar fi putut cheltui individul. Tenul bărbatului era neted, fără riduri, cu pielea aproape întinsă peste pomeţii înalţi. În ciuda părului cărunt, omul nu avea mai mult de patruzeci de ani. Fizic, era un specimen impresionant, dar trăsăturile erau comune, greu perceptibile, cu excepţia ochilor cenuşii. Un tip serios.

— Intră, zise Hoffman cordial. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

Anna se întoarse la hotel abia la ora nouă.

În vreme ce strecura cârdul electronic în fanta aflată deasupra minerului uşii, auzi apa de la baie curgând. Intră în grabă, îşi atârnă haina în cuierul de lângă uşă şi se duse în dormitor. Avea de luat o decizie importantă: şi trebuia să se bizuie doar pe intuiţia ei.

Zgomotul duşului încetă şi Ben apăru în pragul uşii de la baie, neştiind că ea se întorsese.

În jurul taliei îşi înfăşurase lejer un prosop. Trupul armonios şi musculos sugera o activitate fizică intensă. Cu ochi expert, ea studie efectele regimului fizic – abdomenul plat ca o scândură, pectoralii ca două scuturi, bicepşii proeminenţi. Apa lucea pe pielea lui bronzată. Îşi scosese bandajul de la umăr şi se vedea o pată mică, roşie.

— Te-ai întors, zise el, remarcându-i în sfârşit prezenţa. Ce mai e nou?

— Dă-mi voie să mă uit la umăr, spuse Anna.

Ceva o făcu să se întrebe dacă interesul faţă de el era pur profesional.

— Rana e aproape vindecată, rosti ca, trecându-şi degetul în jurul porţiunii înroşite. Nu-ţi mai trebuie pansament. Poate un strat subţire de bacitracin. Am o trusă de prim-ajutor în bagaj.

Se duse s-o ia. Când se întoarse, Ben îmbrăcase un şort, dar era tot fără cămaşă.

— Ieri spuneai ceva despre CIA, zise ca în timp ce-şi făcea de lucru cu tubul de unguent.

— Poate că mă înşel în legătură cu ei. Lenz avea nişte bănuieli, dar ezit să le iau în considerare.

Oare minţea? O păcălise cu o seară în urmă? Nu-i venea să creadă. Ar fi contrazis toate instinctele şi intuiţia ei. Nu detecta bravadă, nici încordare în vocea lui – nici unul dintre semnele imposturii.

În timp ce aplica unguentul antiseptic pe umărul lui, feţele lor se apropiară. Ea simţi parfumul de măr al săpunului şi încă ceva, mirosul de bărbat. Inspiră încet, adânc. Apoi, copleşită dintr-o dată de un val de emoţii, se îndepărtă.

Evaluarea onestităţii lui fusese oare tulburată de alte sentimente? Nu era o situaţie pe care să şi-o poată îngădui în postura ei, mai ales în împrejurările actuale.

Dar dacă ofiţerii de la CIA fuseseră dezinformaţi? Care erau de fapt sursele lor? Un ofiţer de caz e bun în măsura în care sursele lui sunt bune. Ea ştia cât de imperfect putea fi sistemul. Iar dacă CIA era implicată, proceda bine predându-l agenţiei? Prea multe incertitudini. Trebuia să se încreadă în instinctele ei, altfel era pierdută.

Formă numărul lui Walter Heisler.

— Vreau să-ţi cer un serviciu, spuse ea. L-am sunat pe Hartman la hotel. Pare să fi plecat fără să anunţe. A fost acolo un fel de confruntare violentă. Evident, omul şi-a lăsat bagajul acolo. Aş vrea să te ocupi dumneata de el, ca să-mi acorzi un răgaz.

— Păi, să ştii că, de fapt, e proprietatea noastră, de vreme ce a început ancheta.

— Aţi început-o?

— Nu, nu încă, dar…

— Atunci, te rog, fă-mi o marc favoare şi trimite bagajul la hotelul meu.

— Cred că asta se poate aranja, zise Heisler ursuz. Deşi e… mai degrabă nefiresc.

— Mulţumesc, Walter, spuse ea cu căldură şi închise telefonul.

Ben se apropie de ea.

— Asta numesc eu un serviciu adevărat, zise el zâmbind larg.

Ea îi aruncă un maiou.

— E cam rece afară.

Ben Hartman ieşi din hotel, privind nervos înjur. Deşi purta aceleaşi haine în care dormise, se simţea înviorat. Măsură cu privirea bulevardul larg, cu trafic intens şi, simţindu-se expus, vulnerabil, se întoarse spre dreapta, îndreptându-se către primul

district.

Petrecuse ultima jumătate de oră dând telefoane. Mai întâi trezise o cunoştinţă, prietenul unui prieten, din Insulele Cayman, care conducea un serviciu de „investigaţii” format din doi oameni ce se ocupau, aparent, cu verificări de culise pentru companii multinaţionale. În realitate, firma era deseori angajată de persoane sau companii multinaţionale prospere care, din când în când, voiau să cunoască tainele băncilor de-acolo.

O'Connor Security Investigations era firma unui expatriat irlandez, fost ofiţer de poliţie, pe nume Fergus O'Connor, care venise în Cayman pe post de gardian pentru o bancă britanică şi se stabilise acolo. Devenise ofiţer al serviciului de pază, pe urmă şeful acestuia. Când îşi dăduse seama că reţeaua lui de contacte şi experienţa pe care-o dobândise erau negociabile – îi cunoştea pe toţi ceilalţi şefi ai serviciilor de securitate, ştia cine putea fi mituit şi cine nu, ştia cum funcţiona în realitate sistemul – îşi deschisese propria firmă.

— Ar fi bine să fie al naibii de important, mormăise Fergus la telefon.

— Asta nu ştiu să-ţi spun, răspunse Ben, dar e o treabă grozav de profitabilă.

— Atunci stăm de vorbă, zise Fergus.

Ben îi citi o listă de coduri şi numere de transfer electronic, după care îi spuse că o să-l sune la sfârşitul zilei.

— O să-mi ia mult mai mult timp, obiectă Fergus.

— Chiar dacă dublez onorariul? Asta cred că urgentează treaba.

— Poţi fi sigur. Urmă o pauză. Apropo, ştiai că se zvonesc nişte chestii teribile despre tine?

— Ce vrei să spui?

— O grămadă de răutăţi. Ştii cum funcţionează sursele de zvonuri. Se zice că te-ai vârât într-un scandal sângeros.

— Glumeşti.

— Lumea spune că ţi-ai omorât fratele.

Ben nu răspunse, simţi că i se face rău. Poate că era o fărâmă de adevăr în afirmaţia aceea?

— Numai tâmpenii din astea. Nu-i treaba mea, dar ştiu câte ceva despre felul cum împrăştie oamenii zvonuri în lumea financiară, doar ca să provoace necazuri. O grămadă de răutăţi, cum ziceam. Totuşi, e interesant că cineva s-a hotărât să pună în circulaţie zvonul ăsta.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Fergus, zise Ben, mai şovăitor decât ar fi vrut.

Răsuflă adânc de câteva ori ca să se calmeze, apoi dădu al doilea telefon, unei tinere de la biroul new yorkez al altei firme de investigaţii. Era o companie mare, internaţională, legală, având printre angajaţi foşti agenţi FBI şi chiar câţiva foşti ofiţeri ai CIA. Knapp Incorporated ajuta firmele să-şi dirijeze „eforturile necesare” către potenţialii parteneri de afaceri şi să depisteze infracţiunile funcţionarilor, delapidările, furturile din interiorul companiilor – o agenţie de detectivi la nivel global. Din când în când, Hartman Capital Management apela la serviciile sale.

Unul dintre anchetatorii faimoşi de la Knapp era Megan Crosby, absolventă a Facultăţii de drept la Harvard. Megan făcea anchete corporatiste ca nimeni altul posedând straniul talent de-a descoperi şi apoi clasifica mecanismele complicate ale corporaţiilor, menite să scape atenţiei organelor de control, a investitorilor prudenţi şi concurenţei, pricepându-se mai bine ca oricine să dezvăluie cine era proprietarul real al cutărei firme, sau cine se afla în spatele cutărei companii fictive. Nu divulgase niciodată clienţilor săi felul în care proceda. Un scamator nu-şi dă în vileag trucurile. Ben o invitase pe Megan la masă de câteva ori şi ea îi dăduse numărul de-acasă.

— E ora trei dimineaţa, cine mă sună?

— Sunt Ben Hartman, Megan, Iartă-mă, e ceva important.

Megan deveni brusc atentă.

— Nici o problemă. Cu ce te pot ajuta?

— Sunt la Amsterdam, în toiul unei întruniri importante, îi explică el, coborând glasul. La Philadelphia există o mică firmă de biotehnologie, numită Vortex Laboratories, care mă intrigă. Aflase numele firmei de la Anna. Vreau să ştiu cine e proprietarul, cu cine ar putea avea relaţii discrete de afaceri, treburi de genul ăsta.

— O să fac tot ce pot, zise ea, dar nu promit nimic.

— Se poate până la sfârşitul zilei?

— Iisuse. Făcu o pauză. Sfârşitul cărei zile? A ta sau a mea? Şase ore în plus contează.

— Atunci să fie sfârşitul zilei tale. Fă tot ce poţi.

— Am înţeles, spuse ea.

— Încă ceva. E un tip, Osear Peyaud, de la Paris, pe care firma mea l-a folosit pentru comisioane în Franţa. Vreau informaţii directe de la el.

Pe la ora zece, Graben, una dintre marile artere pietonale ale Vienei, forfotea de gură-cască, oameni de afaceri şi turişti. Ben trecu pe lângă Cafe Demel, renumita patiserie şi se opri să privească numeroasele produse din vitrină. Observă, reflectată de geam, imaginea cuiva care îl privea. Bărbatul înalt, cu înfăţişare de bandit, într-un trenci bleumarin nepotrivit îşi întoarse privirea.

Ben ştia că-l mai văzuse undeva. Era convins de asta. Şi asta în ultimele două zile. Într-o aglomeraţie, dar unde?

Ben se întoarse să se mai uite o dată, însă bărbatul dispăruse.

— Dragă domnişoară Navarro, zise Alan Bartlett, mă întreb dacă nu cumva avem păreri diferite în legătură cu obiectul misiunii dumitale. Trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgit. Mi-ai dat mari speranţe.

Anna îl sunase pe Robert Polozzi, de la serviciul de identificare, dar i se făcuse legătura, fără să fie prevenită, cu Bartlett.

— Uite ce e, protestă ea, cu receptorul prins între bărbie şi umărul stâng, cred că sunt pe punctul…

Bartlett o întrerupse:

— Ai obligaţia să raportezi periodic, agent Navarro, nu să dispari ca un student în vacanţa de primăvară.

— Dacă o să asculţi ce-am descoperit… începu Anna, exasperată.

— Nu, dumneata ascultă-mă pe mine. Ţi s-a ordonat să rezolvi problema şi aşa o să faci. Am aflat că Ramago a fost deja ucis. Rossignol era ultima, cea mai mare şansă a noastră. Nu ştiu ce mijloace ai folosit ca să ajungi la el, dar e limpede că au dus la moartea lui. E clar că am fost indus în eroare în privinţa discreţiei dumitale.

— Dar lista Sigma…

— Mi-ai vorbit despre supraveghere şi localizare în legătură cu acest subiect. Nu m-ai atenţionat că aveai de gând să îndrepţi un reflector spre el. De câte ori am subliniat delicateţea misiunii dumitale? De câte ori?

Anna se simţea de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

— Îmi cer scuze dacă am făcut ceva care a avut efectul…

— Nu, agent Navarro, pe mine mă învinuiesc. Eu ţi-am încredinţat misiunea asta. E adevărat că am fost sfătuit să n-o

fac. M-am încăpăţânat. A fost greşeala mea că ţi-am încredinţat misiunea asta. Îmi asum întreaga responsabilitate.

— Termină cu prostiile, zise Anna, săturându-se brusc de reproşuri. Nu ai elemente care să-ţi susţină acuzaţiile.

— Te afli deja în faţa unor sancţiuni administrative. Te aştept în biroul meu, mâine după-amiază la ora cinci şi nu-mi pasă dacă va trebui să închiriezi un avion particular ca să ajungi aici.

Trecură câteva secunde până când Anna pricepu că Bartlett închisese telefonul. Inima îi bătea cu putere, obrajii îi ardeau. Dacă el n-ar fi încheiat convorbirea, ea ar fi ripostat şi astfel ar fi pus capăt definitiv carierei ei.

Nu, îşi zise Anna, ai făcut deja asta. S-a terminat. Când se va afla că intrase în conflict cu Serviciul de Cooperare Internă, Dupree îi va retrage privilegiile în mai puţin de cinci minute.

Ei bine, cel puţin va pleca trântind uşa.

29

Biroul legendarului Jakob Sonnenfeld, vânătorul de nazişti, care apăruse pe copertele multor reviste, subiectul unui mare număr de biografii şi documentare, se afla într-o clădire mică şi mohorâtă, de pe Salztorgasse, o stradă lipsită de eleganţă, cu magazine de solduri şi cafenele întunecoase. Numărul lui Sonnenfeld era trecut în cartea de telefoane a Vienei fără adresă. Ben sunase pe la opt şi jumătate dimineaţa şi fusese surprins când i se răspunsese. O femeie cu glas răstit îl întrebase ce treabă avea, de ce voia să-l vadă pe marele om.

Ben îi spusese că era fiul unui supravieţuitor al Holocaustului şi că efectua la Viena cercetări pe cont propriu privind regimul nazist. Fusese şi mai surprins când femeia acceptase cererea lui de a-l întâlni pe legendarul personaj în acea dimineaţă.

Cu o seară în urmă, Anna Navarro îi sugerase câteva „măsuri de eschivare”, cum le numise ea, ca să scape de oricine l-ar fi putut urmări. În drumul său întortocheat spre biroul lui Sonnenfeld, Ben se întorsese de câteva ori, după ce-l văzuse pe bărbatul roşcovan cu sprâncene groase, traversase brusc strada, intrase într-o librărie, răsfoise nişte cărţi şi aşteptase. Părea că şi-a pierdut „coada” sau poate că, din cine ştie ce motiv, bărbatul evitase să fie observat a doua oară.

Ajunse la clădirea de pe Salztorgasse. Uşa din faţă se deschise cu un bâzâit şi Ben luă ascensorul până la etajul patru, unde un gardian îi făcu semn să treacă. Uşa fu deschisă de o tânără care-i arătă un scaun incomod aflat pe un hol cu pereţii plini de plachete, diplome şi certificate de donaţii primite de Sonnenfeld.

În timp ce aştepta, îşi scoase telefonul mobil şi lăsă un mesaj pentru Oscar Peyaud, anchetatorul de la Paris. Apoi sună la hotelul pe care-l părăsise în fugă cu o seară în urmă.

— Da, domnule Simon, răspunse operatorul hotelului cu o amabilitate care i se păru exagerată. Da, domnule, aveţi un mesaj… e, dacă aştepţi puţin… da, de la un domn Hans Hoffman. Spune că e ceva urgent.

— Mulţumesc, zise Ben.

— Vă rog, domnule Simon, rămâneţi la aparat, domnul director mi-a făcut semn că ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Ben nu dădu curs primului impuls, acela de-a întrerupe imediat convorbirea; era important să afle ce ştia direcţia hotelului şi dacă exista vreo complicitate din partea acesteia.

— Domnule Simon, zise directorul, cu o voce gravă, autoritară, una dintre cameristele noastre mi-a spus că aţi ameninţat-o. Mai mult, chiar aseară a avut loc aici un incident şi s-au tras focuri de armă; poliţia doreşte să vă întoarceţi imediat la hotel ca să vă pună nişte întrebări.

Ben închise telefonul.

Nu-l surprindea faptul că directorul dorise să vorbească cu el. Hotelul suferise nişte pagube şi omul fusese obligat să cheme poliţia. Simţise însă ceva în vocea lui, acea sfidătoare încredere în sine a celui care se sprijină pe puterea autorităţilor şi asta îl alarmase. Se întrebă de ce Hoffman, detectivul particular, era aşa de grăbit?

Uşa biroului lui Sonnenfeld se deschise şi un bătrân scund, gârbovit, îi făcu semn să intre. Bătrânul îi întinse lui Ben o mână tremurândă, apoi se aşeză în spatele unui birou cu dosare aruncate de-a valma. Jakob Sonnenfeld avea o mustaţă încărunţită, ţepoasă, fălcile căzute, urechi mari şi ochi apoşi, înfundaţi în orbite. Purta o cravată lată, demodată, înnodată stângaci, o vestă cafenie din lână, roasă de molii şi o jachetă ecosez.

— Mulţi oameni doresc să vadă arhivele mele, spuse Sonnenfeld fără altă introducere. Unii din motive întemeiate, alţii fără un motiv anume. Dumneata de ce vrei?

Ben îşi drese glasul, dar Sonnenfeld continuă să vorbească:

— Spui că tatăl dumitale e supravieţuitor al Holocaustului. Şi ce dacă? Există mii ca el. De ce eşti dumneata aşa de interesat de activitatea mea?

Să îndrăznesc să fiu sincer cu omul ăsta? se întrebă Ben.

— Îi vânezi pe nazişti de mai multe decenii, începu el brusc. Asta înseamnă că-i urăşti cu toată fiinţa, ca şi mine.

Sonnenfeld dădu din mână a lehamite.

— Nu. Nu sunt răzbunător. N-aş fi putut face treaba asta timp de peste cincizeci de ani îmboldit de ură. M-ar fi mistuit lăuntric.

Ben deveni brusc neîncrezător şi iritat de pioşenia lui Sonnenfeld.

— Ei bine, se întâmplă ca eu să cred că aceşti criminali de război n-ar trebui să fie liberi.

— Bine, dar nu ei sunt adevăraţii criminali de război, nu-i aşa?

Un criminal de război comite crime ca să-şi îndeplinească ţelurile, nu? Ucide şi torturează ca să contribuie la câştigarea războiului. Dar ia spune-mi: a fost nevoie ca naziştii să masacreze şi să gazeze milioane de nevinovaţi ca să câştige? Sigur că nu. Au făcut-o exclusiv din raţiuni ideologice. Ca să cureţe planeta, cum credeau ei. A fost ceva cu totul inutil şi i-a făcut să risipească resurse preţioase în timpul războiului. Aş zice că acest genocid le-a stânjenit efortul de război. Nu, ăştia cu siguranţă n-au fost criminali de război.

— Atunci dumneata cum îi numeşti? întrebă Ben, pricepând într-un târziu.

Sonnenfeld zâmbi. Câţiva dinţi de aur îi scânteiară printre buze.

— Monştri.

Ben trase adânc aer în piept. Trebuia să se încreadă în bătrânul vânător de nazişti; era singura cale de a-şi asigura colaborarea lui. Sonnenfeld era prea inteligent.

— Atunci dă-mi voie să fiu foarte direct cu dumneata, domnule Sonnenfeld. Fratele meu – fratele meu geamăn, cel mai bun prieten pe care l-am avut – a fost ucis de nişte oameni despre care cred că sunt în legătură cu unii dintre aceşti monştri.

— Acum m-ai zăpăcit de tot, zise bătrânul. Sunt sigur că dumneata şi fratele dumitale sunteţi mult, mult prea tineri ca să fi trecut prin război.

— Asta s-a întâmplat acum o săptămână şi ceva, spuse Ben. Sonnenfeld ridică o sprinceană şi-l privi neîncrezător.

— Ce tot spui? N-are nici un sens.

Ben îi relată pe scurt despre descoperirea lui Peter.

— Acest document i-a atras atenţia fratelui meu fiindcă unul dintre lideri era tatăl nostru. Făcu o pauză înainte de a-i rosti numele: Max Hartman.

Bătrânul părea uluit.

— Cunosc numele ăsta. Tatăl dumitale a dat mulţi bani pentru cauze nobile.

— În anul 1945, una dintre cauzele lui era ceva numit Sigma. Printre ceilalţi fondatori se numărau mulţi industriaşi occidentali şi câţiva oficiali nazişti. Era şi un trezorier, identificat cu funcţia de *Obersturmfuhrer* şi numele Max Hartman.

Ochii apoşi ai lui Sonnenfeld nu clipiră.

— Extraordinar. Ai spus „Sigma”, da? Doamne Sfinte.

— Mă tem că-i o poveste veche, zise vizitatorul îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele.

— Soţia, sugeră Hoffman, detectivul particular, făcând cu ochiul.

Bărbatul zâmbi ruşinat.

— E tânără şi foarte frumoasă, da?

— Da.

— Sunt cele mai rele, femeile tinere şi frumoase, spuse Hoffman, ca între bărbaţi. Te sfătuiesc s-o uiţi, pur şi simplu. N-o să mai ai niciodată încredere în ea.

Privirea vizitatorului se fixă pe noul şi modernul laptop al lui Hoffman.

— Drăguţ, zise omul.

— Nu ştiu cum de-am putut folosi altceva până acum. Nu prea mă pricep la chestii tehnice, dar ăsta e uşor de mânuit.

— Te deranjează dacă arunc şi eu o privire?

Hoffman ezită. Omul putea foarte bine să fie un hoţ. Se uită din nou la el, îi cercetă cu privirea umerii largi şi talia suplă. Trase încet sertarul metalic de lângă laptop şi se convinse că pistolul era acolo.

— Poate cu altă ocazie, spuse Hoffman. Toate dosarele mele confidenţiale sunt acolo. Dă-mi, te rog, nişte detalii despre tânăra şi frumoasa dumitale soţie şi despre ticălosul care-o regulează.

— De ce nu deschizi laptopul? întrebă vizitatorul.

Hoffman ridică brusc privirea. Nu era o rugăminte, ci un ordin.

— Ce cauţi aici? apucă să întrebe Hoffman, înainte de a înţelege că se uita la ţeava unui Makarov cu amortizor.

— Dă drumul la computer, spuse omul încet. Deschide-ţi dosarele.

— O să-ţi spun ceva. Documentul ăsta nu trebuia să iasă niciodată la lumină, spuse Sonnenfeld. Era un act doar pentru uzul intern al băncilor elveţiene. Numai pentru spiriduşii de la Zurich.

— Nu înţeleg.

— Sigma a fost mult timp o legendă. Nimic, nici un indiciu nu confirma existenţa ei. Eu aş fi ştiut. Crede-mă.

— Până acum, corect?

— Aşa s-ar părea, zise bătrânul în şoaptă. E o faţadă, un şiretlic – un mijloc pentru industriaşii din ambele tabere de-a

încheia o pace separată, indiferent de termenii armistiţiului. Hârtia pe care a descoperit-o fratele dumitale ar putea fi singura probă materială a acestei iniţiative.

— Spui că a fost o legendă? În ce a constat ea?

— Oameni de afaceri şi politicieni importanţi s-au întâlnit în secret pentru a transfera imense bunuri de stat furate din Germania. Nu toţi cei care i s-au opus lui Hitler au fost eroi, poate ai aflat asta. Mulţi s-au dovedit nişte indivizi pragmatici. Ceea ce îngrijora era perspectiva repatrierii şi a naţionalizării. Trebuia să aibă grijă de propriile lor imperii. Imperii industriale. Există numeroase dovezi despre astfel de planuri, dar am crezut întotdeauna că nu s-a depăşit acest stadiu, mai ales că aproape toţi cei implicaţi şi-au dat duhul.

— Ai spus „aproape toţi”. Dă-mi voie să te întreb despre cei câţiva membri din conducere care cad sub incidenţa preocupărilor dumitale. Naziştii. Gerhard Lenz, Josef Strasser. Făcu o pauză înainte de-a rosti ultimul nume. Max Hartman.

Sonnenfeld îşi prinse capul între mâinile cu degete noduroase.

— Cine sunt oamenii ăştia? se întrebă el retoric. Asta mă întrebi. Am şi cu întrebările mele: cine întreabă? De ce vrea să ştie?

— Pune arma jos, zise Hoffman. Nu fi absurd.

— Închide sertarul, spuse intrusul. Te urmăresc foarte atent. O singură mişcare greşită şi eşti mort.

— Atunci n-o să ajungi niciodată la dosarele mele. Computerul e dotat cu un dispozitiv biometric de identificare – un scaner pentru amprente. Fără amprenta mea, nimeni nu-l poate accesa. Aşa că ai fi nesăbuit dacă m-ai ucide.

— Deocamdată nu e cazul s-o fac, spuse vizitatorul cu calm.

— Cred că ştii adevărul despre tatăl meu. Mă surprinde că n-ai întocmit un dosar despre un supravieţuitor atât de cunoscut şi – te rog să mă ierţi – potenţial susţinător material al eforturilor dumitale. Ai fi putut să-i descoperi minciunile. Ai toate listele victimelor din lagărele de concentrare, un depozit de dosare. De-aceea trebuie să te întreb: ştiai cine este în realitate tatăl meu?

— Dumneata ştiai? i-o întoarse cu asprime Sonnenfeld.

— Eu am văzut adevărul negru pe alb.

— Ai văzut negru pe alb, da, însă n-ai văzut adevărul. O eroare de amator. Iartă-mă, domnule Hartman, dar te afli în faţa unei

situaţii ale cărei ambiguităţi îmi sunt foarte cunoscute. Despre cazul tatălui dumitale îţi pot spune foarte puţin, însă e o poveste teribil de cunoscută. Totuşi, trebuie să te pregăteşti să intri într-un tărâm al clarobscurului moral. Al umbrelor, al ambiguităţii etice. Pentru început trebuie să ştii că, dacă un evreu avea bani, naziştii erau dispuşi să negocieze cu el. Ăsta a fost unul dintre secretele cumplite ale războiului secret despre care oamenii vorbesc rareori. Frecvent, cei bogaţi îşi asigurau cu bani o trecere liniştită în lumea liberă. Naziştii luau aur, bijuterii, garanţii, orice. Era pur şi simplu un jaf. Aveau chiar şi o listă de preţuri – trei sute de mii de franci elveţieni pentru o viaţă! Un membru al familiei Rothschild a pus la bătaie oţelăriile sale – le-a cedat firmei Hermann Goring Works. Dar n-o să citeşti nicăieri despre aşa ceva. Nici măcar zvonuri n-o să auzi. A existat o familie foarte bogată de evrei unguri, Weiss – aveau afaceri în douăzeci şi trei de ţări ale lumii. Şi-au dat întreaga avere celor de la SS, pentru a fi escortaţi fără probleme până în Elveţia. Ben întrebă nerăbdător:

— Dar un *Obersturmfuhrer*...

— Un *Obersturmfuhrer* evreu? E posibil aşa ceva? Mai suportă-mă câteva clipe. Sonnenfeld făcu o pauză, apoi continuă: Pot să-ţi vorbesc despre un colonel SS, Kurt Becher, însărcinat să conducă asemenea negocieri pentru Eichmann şi Himmler. Becher a făcut un târg cu un ungur, doctor Rudolf Kastner – o mie şapte sute de evrei, a câte o mie de dolari bucata. Un tren plin. Evreii din Budapesta s-au bătut ca să prindă trenul ăla. Ştii că familia dumitale avea bani înainte de război, nu? Totul se rezolva foarte simplu, dacă erai Max Hartman. Într-o zi, *Obergruppenfuhrerul* vine să te vadă. Faceţi un târg. Ea ce mai era bună averea dacă oricum aveaţi să muriţi cu toţii? Aşa că îţi răscumperi familia. Pe surori şi pe dumneata. Făceai orice ca să rămâi în viaţă.

Ben nu şi-l imaginase pe tatăl său înspăimântat, disperat. Se simţea ameţit. Mătuşa lui, Sarah, murise înainte de-a se naşte el, dar şi-o amintea pe mătuşa Leah, o fiinţă măruntă, liniştită, amabilă, care trăise discret ca bibliotecară la Philadelphia. Afecţiunea pe care-o avusese pentru fratele ei fusese reală, ca şi aprecierea tăriei lui de caracter. Murise când el era în liceu.

— Dacă tot ce spui e adevărat, nouă de ce nu ne-a vorbit niciodată despre asta? întrebă Ben.

— Crezi că el voia să auziţi aşa ceva? În glasul lui Sonnenfeld

răzbătea o undă de dispreţ. Crezi că voi aţi fi înţeles cu adevărat? Milioane de oameni au fost incineraţi, în timp ce Max Hartman venea în America pentru că avea destui bani. Cei aflaţi în situaţia lui n-au spus nimic nimănui, prietene. Deseori şi-au dat toată silinţa ca să uite. Ştiu toate astea pentru că e treaba mea să ştiu, însă e mai bine ca ei să rămână neştiuţi. Ben nu ştia ce să răspundă.

— Până şi lui Churchill şi Roosevelt le-a făcut Himmler o ofertă. În mai ’44. Era pregătit să le vândă Aliaţilor toţi evreii pe care-i deţineau naziştii, cu condiţia ca Aliaţii să le dea câte un camion pentru fiecare sută de evrei. Naziştii ar fi demolat camerele de gazare şi ar fi încetat brusc uciderea evreilor dacă ar fi primit nişte camioane pe care să le folosească împotriva ruşilor. Evreii erau de vânzare, dar nu existau cumpărători! Roosevelt şi Churchill au refuzat să-şi vândă sunetele diavolului. Le era uşor să spună asta, nu? Ar fi putut salva un milion de evrei europeni, dar n-au făcut-o. Existau lideri ai evreilor care doreau cu disperare să se facă acest târg. Vrei să vorbim despre moralitate, dar nu e chiar aşa de simplu, nu? Dumneata exişti pentru că tatăl dumitale a făcut un târg dezgustător ca să-şi salveze viaţa.

Ben revăzu cu ochii minţii imaginea tatălui său, bătrân şi plăpând la Bedford, dar şi cea din vechea fotografie, unde era băţos şi arătos. Ben nu-şi putea închipui prin ce trecuse el ca să ajungă până aici. Era într-adevăr constrâns tatăl său să ascundă toate astea? Ce altceva mai ascundea?

— Totuşi, povestea asta lasă fără răspuns chestiunea prezenţei numelui său pe documentul ăla, reaminti Ben, unde apărea drept un SS-ist.

— Numai cu numele, sunt sigur.

— Asta ce înseamnă?

— Cât de multe ştii despre tatăl dumitale?

Bună întrebare, îşi zise Ben.

— Tot mai puţin, se pare.

Max Hartman, puternic şi dominator, conducând o şedinţă de consiliu, ridicându-l pe Ben, la vârsta de şase ani, în aer, citind *The Financial Times* la micul dejun, distant şi evaziv.

Cât m-am străduit să-i câştig dragostea şi respectul! Şi ce încântat eram când mă aproba din când în când.

Omul ăsta fusese întotdeauna un mister.

— Atâta pot să-ţi spun, zise Sonnenfeld impasibil. Încă de când

era tânăr, tatăl dumitale devenise o legendă în cercurile financiare germane. Dar era evreu. Când evreii au început să fie trimişi în lagăre de concentrare, lui i s-a oferit ocazia de-a lucra la *Reichsbank,* în vederea elaborării unor complicate scheme financiare care să le permită naziştilor să se sustragă blocadelor aliaţilor. I s-a acordat gradul ăla în SS ca un fel de acoperire.

— Deci, într-un sens, a ajutat la finanţarea regimului nazist, zise Ben pe un ton neutru.

— Din nefericire, da. Sunt sigur că a avut motivele lui. Cum era de aşteptat, a fost recrutat în proiectul Sigma.

Se opri din nou, neluându-şi ochii de la Ben. Cred că nu prea reuşeşti să distingi nuanţele de gri.

— Ciudat mod de-a vorbi pentru un vânător de nazişti.

— Iar apelezi la refrenul ăsta jurnalistic, zise Sonnenfeld. Eu lupt pentru dreptate, iar în lupta asta trebuie să fii în stare să distingi ce e scuzabil de ce e corupt, între greşelile comune şi marile păcate. Nu încape îndoială: vitregia sorţii nu scoate la iveală calităţile oamenilor.

Camera părea să se învârtă în jurul lui Ben. Încrucişa braţele şi inspiră adânc, încercând să se calmeze şi să-şi limpezească gândurile.

Îi apăru deodată în minte imaginea tatălui său în biroul de-acasă, ascultând *Don Giovanni* de Mozart, instalat în fotoliul său preferat. Deseori, după cină, Max stătea singur, cu lumina stinsă şi asculta *Don Giovanni.* Cât de singur trebuia să fi fost, cât de înspăimântat că trecutul său avea să iasă într-o zi la iveală. Ben era surprins de tandreţea ce-l cuprinsese brusc. *Bătrânul m-a iubit atât cât putea el iubi. Cum l-aş putea dispreţui*? îi trecu prin minte că adevăratul motiv pentru care Lenz ajunsese să-şi urască tatăl nu era atât repulsia faţă de nazism, cât faptul că îşi abandonase familia.

— Vorbeşte-mi despre Strasser, zise Beri, dându-şi seama că doar schimbarea subiectului i-ar fi putut diminua ameţeala ce-l copleşea.

Sonnenfeld închise ochii.

— Strasser a fost consilierul ştiinţific al lui Hitler, un strălucit om de ştiinţă. A ajutat la dezvoltarea I.G. Farben, ai auzit de faimoasa I.G. Farben, firma industrială controlată de nazişti? Acolo, a contribuit la inventarea unui gaz sub formă de granule, numit Ciclon-B. Agitai granulele şi ele se transformau în gaz. Ca o scamatorie! L-au testat prima oară în duşurile de la Auschwitz. O

invenţie fantastică. Gazul otrăvitor se răspândea în camerele de gazare. Moartea survenea în maximum patru minute.

Sonnenfeld făcu o pauză, privind în gol. În tăcerea ce urmă, Ben auzi ticăitul unui ceas.

— Foarte eficient, continuă Sonnenfeld. Trebuie să-i mulţumim pentru asta doctorului Strasser. Ştii că Allen Dulles, directorul CIA din anii ’50, a fost avocatul american al lui I. G. Farben şi loialul său apărător?

Ben mai auzise undeva istoria asta, care nu înceta să-l uimească.

— Deci, într-un anume sens, Strasser şi Lenz au fost parteneri.

— Da. Doi dintre cei mai străluciţi şi teribili oameni de ştiinţă nazişti. Lenz, cu experimentele lui pe copii, pe gemeni, s-a dovedit un cercetător genial, depăşindu-şi cu mult epoca. Era foarte interesat de metabolismul copiilor. Pe unii îi omora înfometându-i, ca să studieze cum le era încetinită şi oprită creşterea. Pe alţii îi congela, ca să vadă cum le era afectată dezvoltarea. A avut grijă ca toţi copiii care sufereau de progeria[1], o formă oribilă de îmbătrânire prematură, să-i fie trimişi ca să-i studieze. Un tip adorabil, doctorul Lenz, nu? Foarte apropiat de înaltul comandament, desigur. Ca om de ştiinţă, se bucura de mai multă încredere decât majoritatea politicienilor. Se considera că avea „puritatea obiectivelor”. Ca şi doctorul Strasser, Lenz s-a refugiat la Buenos Aires, aşa cum au procedat mulţi nazişti după război. Ai fost vreodată acolo? E un oraş frumos. Pe cuvânt. Parisul Americii de Sud. Nu-i de mirare că toţi naziştii doreau să trăiască acolo. Apoi, Lenz a murit.

— Dar Strasser?

— Poate că văduva lui Lenz ştie unde se află Strasser, dar să nu-ţi treacă prin minte s-o întrebi. N-o să-ţi spună niciodată.

— Văduva lui Lenz? întrebă Ben, îndreptându-şi spatele. Da, Jurgen Lenz menţiona că mama lui se retrăsese la Buenos Aires.

— Ai vorbit cu Jurgen Lenz?

— Da. Presupun că-l cunoşti.

— A, cu Jurgen Lenz e o poveste complicată. Trebuie să-ţi mărturisesc că la început mi-a fost foarte greu să accept bani de la el, dar fără donaţii am fi fost obligaţi să ne încetăm activitatea. În ţara asta, unde naziştii au fost totdeauna protejaţi, nici în ziua de azi nu primim donaţii. Nici un cent! Aici n-a fost condamnat

[1] Afecţiune în care dezvoltarea normală este oprită după primul an de viaţă şi este urmat de un retard sever în creştere, (n. t.).

vreun nazist de peste douăzeci de ani! Aici am fost, timp de mai mulţi ani, Inamicul Public Numărul Unu. Lumea mă scuipa pe stradă. Iar Lenz… ei bine, părea limpede că erau banii vinovăţiei. După ce l-am cunoscut, mi-am schimbat părerea. Omul s-a angajat în mod sincer să facă bine. De exemplu, e singurul girant al fundaţiei pentru suferinzii de progeria din Viena. Fără îndoială că vrea să anihileze activitatea părintelui său… Nu-i putem atribui crimele tatălui.

Cuvintele lui Sonnenfeld avură ecou în mintea lui Ben. Crimele tatălui. Ce straniu – Lenz şi cu mine suntem într-o situaţie similară.

— Profetul Ieremia ne spune: „Nu vor mai grăi că taţii au mâncat struguri acri, iar dinţii copiilor s-au strepezit”. Iar Iezechiel spune: „Fiul nu va purta blestemul tatălui”. E foarte limpede.

— Susţii că Strasser ar putea fi în viaţă.

— Sau ar putea fi mort, răspunse în grabă Sonnenfeld. Cine mai ştie ceva despre bătrânii ăia?

— Dar trebuie să ai un dosar despre el.

— Nu-mi vorbi despre aşa ceva. Îţi faci iluzii. Ani la rând am fost sâcâit de fanatici tineri care încercau să-şi domolească frământările cu sângele unui tâlhar dovedit. E o preocupare penibilă, care sfârşeşte prost pentru toată lumea. Am avut impresia că nu eşti unul dintre ei. De altfel mizerabilul ăla e cu siguranţă mort.

Tânărul care răspunsese la uşă când sosise Ben reapăru şi urmă o conversaţie în şoaptă.

— Am primit un telefon important la care trebuie să răspund, zise Sonnenfeld în chip de scuză şi se retrase într-o cameră din spate.

Ben privi în jur, la uriaşele fişete de culoarea ardeziei. Sonnenfeld fusese cât se poate de neclar când venise vorba despre situaţia actuală a lui Strasser. Refuza oare să-i ofere informaţii? Şi dacă da, de ce?

După reacţia lui Sonnenfeld, Ben deduse că discuţia de la telefon avea să fie lungă. Poate suficient de lungă ca să-i îngăduie să cerceteze rapid dosarele. Se duse în grabă la un imens fişet cu cinci sertare, marcat cu literele R-S. Sertarele erau încuiate, dar cheia se afla pe fişet. Descuie sertarul de jos, plin cu dosare îngălbenite şi hârtii sfărâmicioase. Stefans. Stemgeld. Streitfeid.

STRASSER. Numele era scris cu cerneală cafenie, decolorată. Scoase repede dosarul, apoi îi veni brusc o idee. Căută la literele K-M. Gerhard Lenz avea un dosar gros, dar pe Ben nu-l interesa acela. Voia dosarul subţire de alături – cel al văduvei lui.

Auzi paşi. Sonnenfeld se întorcea mai repede decât se aşteptase Ben! Trase dosarul, mişcându-l dintr-o parte în alta, până când ieşi dintre celelalte. Luându-şi trenciul de pe spătarul unui scaun alăturat, ascunse dosarele îngălbenite sub el şi se întoarse la locul lui chiar în clipa când Sonnenfeld pătrunse în cameră.

— E periculos să tulburi liniştea bătrânilor, spuse Sonnenfeld. Poate îi consideri doar nişte creaturi ştirbe şi zbârcite. Aşa arată, dar au încă o puternică reţea de susţinători. Mai ales în America de Sud, unde au mulţi adepţi fideli, indivizi violenţi, cum sunt *kamaradenwerk.* Bătrânii aceia sunt protejaţi aşa cum animalele sălbatice îşi protejează rudele vârstnice şi slăbite. Iar apărătorii lor ucid de câte ori e nevoie.

— La Buenos Aires?

— Acolo mai mult decât în oricare altă parte.

Sonnenfeld părea că obosise.

— De-aceea nu trebuie să te duci acolo şi să întrebi despre bătrânii germani.

Se ridică, clătinându-se şi Ben îl urmă.

— Vezi dumneata, până şi în ziua de azi trebuie să am în permanenţă o gardă. Nu e cine ştie ce, dar atât ne putem permite să plătim.

— Totuşi, continui să trăieşti într-un oraş unde oamenilor nu le plac întrebările despre trecut, zise Ben.

Sonnenfeld puse mâna pe umărul lui Ben.

— A, păi, cum să-ţi spun... dacă studiezi malaria, domnule Hartman, trebuie să trăieşti în mlaştină, nu?

Julian Bennett, asistentul directorului executiv al Agenţiei de Securitate Naţională, stătea în faţa lui Joel Skolnik, directorul adjunct al Departamentului de Justiţie, în mica sufragerie din sediul central al ASN de la Fort Mead. Deşi Skolnik, un bărbat înalt şi pleşuv, avea un rang mai înalt, Bennett adoptase o atitudine dominatoare. Agenţia de Securitate Naţională era astfel structurată încât îi ferea pe cei ca Bennett de supravegherea administrativă din afara agenţiei. Asta încuraja o anume aroganţă, iar Bennett nu era omul care s-o ascundă.

În farfuria din faţa lui Skolnik erau, aproape neatinse, un cotlet de miel bine prăjit şi o garnitură de spanac. Pofta de mâncare îi dispăruse. Dincolo de o pojghiţă de amabilitate, atitudinea lui Bennett era terorizantă în mod subtil, iar mesajul lui – de-a dreptul alarmant.

— Asta nu e bine pentru dumneata, spuse Bennett. Ochii lui mici, depărtaţi şi sprâncenele deschise la culoare îi dădeau un aer vag porcin.

— Înţeleg asta.

— Se consideră că dumneata conduci o organizaţie eficientă, zise Bennett.

Farfuria lui era goală; devorase fileul din câteva înghiţituri.

— Iar treaba peste care-am dat e al naibii de îngrijorătoare.

— Ai fost clar în legătură cu asta, zise Skolnik, detestând felul în care vorbise – respectuos, chiar timid.

Ştia că era o greşeală să-şi trădeze teama în faţa unui om ca Bennett.

— Nechibzuinţa pe care aţi manifestat-o faţă de chestiuni de securitate naţională ne compromite pe toţi. Mă uit la felul în care s-au purtat oamenii dumitale şi nu ştiu dacă să rid ori să plâng. Ce rost are să încui uşa din faţă dacă cea din spate se leagănă în vânt?

— Să nu exagerăm importanţa posibilei dezvăluiri în discuţie, zise Skolnik.

Până şi lui, exprimarea rigidă îi suna defensiv.

— Vreau să mă asigur că panica declanşată de Navarro va înceta. Bennett se aplecă în faţă şi-l bătu pe Skolnik pe braţ, cu un gest binevoitor şi ameninţător în acelaşi timp. Şi că vei folosi toate mijloacele pe care le ai la dispoziţie ca s-o aduci pe femeie în ţară, continuă el.

— Nici nu încape discuţie, spuse Skolnik, înghiţind în sec.

— Acum ridică-te, zise bărbatul cu barbişon, cu Makarovul în mâna stângă.

— N-o să te-ajute cu nimic. N-o să pun degetul pe senzor, spuse detectivul. Pleacă de-aici până n-o să se-ntâmple ceva ce-o să regreţi.

— Nu regret niciodată nimic, zise bărbatul. Ridică-te.

Hoffman se ridică în silă.

— Îţi spun…

Intrusul se ridică şi se apropie de el.

— Îţi spun încă o dată, zise Hoffman, că n-o să te ajute cu nimic dacă mă ucizi.

— Nu trebuie să te ucid, spuse omul cu blândeţe şi sări spre el cu iuţeala fulgerului.

Hoffman văzu sticlirea unui obiect metalic chiar înainte de-a simţi o durere incredibilă la mână. Privi în jos. Acolo unde fusese arătătorul lui se vedea un ciot. Tăietura fusese perfectă. La baza degetului său, chiar lângă degetul mare, văzu cercul alb al osului înconjurat de carne. În fracţiunea de secundă dinaintea ţipătului, văzu cuţitul de vânătoare, apoi degetul zăcând pe covor, ca o bucată inutilă tranşată dintr-un pui şi aruncată acolo de un măcelar neglijent.

Urlă – un ţipăt ascuţit, teroare şi copleşitoare durere.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Trevor luă degetul dezmembrat şi-l ţinu în sus. Din capătul tăiat, sângele picura.

30

Anna îl sună pe David Denneen.

— Tu eşti, Anna? întrebă Denneen, obişnuita căldură din glasul lui fiind înlocuită de o bizară prudenţă. Rahatul s-a împrăştiat.

— Vorbeşte cu mine, David. Spune-mi ce dracu' se întâmplă.

— E o nebunie. Se spune că eşti…

Vocea i se stinse.

— Ce?

— O nebunie. Vorbeşti pe o linie protejată?

— Da.

Urmă o pauză.

— Ascultă, Anna. Departamentul a primit ordin să-ţi aplice un P-47 – interceptarea completă a corespondenţei, mesajelor şi convorbirilor telefonice.

— Iisuse Hristoase, zise Anna. Nu pot să cred.

— E chiar mai rău. De azi-dimineaţă te afli sub incidenţa articolului 12-44: arestarea pe loc. Urmează să fii adusă aici cu orice mijloace. Iisuse, nu ştiu ce pui la cale, dar eşti considerată un risc pentru securitatea naţională. Se spune că primeşti de mulţi ani bani de la cercuri ostile. Nici măcar n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— Ce?!

— Umblă vorba că FBI a descoperit tot felul de devize şi bijuterii în apartamentul tău. Haine scumpe. Conturi bancare în străinătate.

— Minciuni! explodă Anna. Toate-s nişte minciuni sfruntate.

Urmă o pauză lungă.

— Ştiam eu că aşa stau lucrurile, Anna. Mă bucur să aud asta. Cineva ţi-a pus gând rău. De ce?

Anna închise o clipă ochii.

— Ca să nu ajung în situaţia de-a descoperi *de ce.* Asta-i bănuiala mea.

Ce dracu’ se întâmpla? Turnase cumva „Yossi” ori Phil Ostrow otravă în urechea lui Bartlett? Poate că Bartlett era furios fiindcă ei aflaseră despre investigaţia ei, chiar dacă nu din vina ei. Sau poate că Bartlett era înfuriat pentru că nu fusese de acord cu cererea lor de a-l aresta pe Hartman.

Brusc îşi dădu seama că nici unul din cei doi agenţi CIA nu-l pomenise pe Mans Vogler, asasinul de la fosta Stasi. Oare „Yossi” nu ştia nimic? Dacă era aşa, însemna că mercenarii Mossadului n-aveau nici o legătură cu angajarea lui Vogler? Scoase cartea de vizită a lui Phil Ostrow şi formă numărul lui de telefon. Îi răspunse robotul. Anna hotărî să nu-i lase mesaj.

Poate că Jack Hampton ştia ceva despre toată povestea, îi telefona acasă, în Chevy Chase.

— Jack, începu ea. Sunt…

— Iisuse Hristoase, spune-mi că nu m-ai sunat, zise precipitat Hampton. Spune-mi că nu periclitezi siguranţa prietenilor tăi cu un telefon necugetat.

— Aparatul tău e interceptat?

— Aparatul meu? Nu. Sunt sigur de asta.

— Atunci nu eşti în pericol. Eu vorbesc pe o linie protejată. Nu văd cum ar putea fi depistată convorbirea.

— Să zicem că ai dreptate, Anna, spuse el nesigur. Nici nu ştiu ce să cred. Umblă vorba că eşti o ticăloasă de mare clasă – o combinaţie de Ma Barker şi Mata Hari.

— Prostii. Ştii asta.

— Poate că ştiu, Anna, poate că nu. Sumele pe care le-am auzit vehiculate în legătură cu tine sunt teribil de tentante. Cumpără-ţi un petic de pământ în Virgin Gorda. Nisip trandafiriu, cer albastru. Du-te să înoţi acolo în fiecare zi…

— Ce dracu’, Jack!

— Îţi dau un sfat. Să nu ici vreo copeică la tine şi să nu mai lichidezi nici un bancher elveţian.

— Asta se spune despre mine.

— Unul dintre lucruri. Unul dintre multele lucruri. Să zicem doar că e cea mai mare exagerare pe care am auzit-o de la Wen Ho Lee încoace. S-a cam întrecut măsura, ca să fiu sincer. Mă tot întreb: cine are atâţia bani de aruncat? Rusia a strâns atât de mult cureaua, încât majoritatea specialiştilor lor în fizică nucleară au părăsit ţara şi conduc taxiuri la New York. Şi ce fel de valută forte are China – locul ăla e un fel de Zambia cu rachete nucleare. Ce naiba, hai să fim realişti. Tonul lui Hampton se mai îmblânzise. Aşadar, de ce m-ai sunat? Vrei codurile rachetelor noastre ca să le vinzi Chinei Roşii? Stai puţin să-mi notez numărul tău de fax.

— Acordă-mi o şansă.

— Asta-i gagica mea, o tachina Hampton, relaxat.

— Băga-te-aş undeva. Ascultă, înainte ca rahatul ăsta să cadă din cer am avut o întâlnire cu prietenul tău Phil Ostrow…

— Ostrow? întrebă Hampton cu prudenţă. Unde?

— La Viena.

Urmă o izbucnire de mânie.

— Ce încerci să scoţi de la mine, Navarro?

— Stai puţin. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ceva din vocea ei îl făcu să se oprească.

— Vrei să mă prosteşti ori te-a prostit cineva pe tine?

— Ostrow nu e ataşat la secţia din Viena? întrebă ea surprinsă.

— E sub incidenţa lui 0-l5.

— Ajută-mă să pricep.

— Asta înseamnă că oficial e activ, dar în realitate e în concediu. În felul ăsta, băieţii răi sunt derutaţi. Diabolic, nu? E în State de câteva luni. Depresie nervoasă, dacă vrei să ştii. A mai avut crize în trecut, dar acum e chiar de rău. De fapt, e internat la Walter Reed.

— Acum e acolo?

Anna simţi un fior pe şira spinării şi încercă să-şi domolească neliniştea ce-o cuprinsese.

— Acolo e. Trist, dar adevărat. Se află într-una dintre secţiile unde toate infirmierele au dosare verificate.

— Şi dacă ţi-aş spune că Ostrow e un tip scund, cu părul castaniu încărunţit, ten palid, ochelari cu ramă metalică…

— Ţi-aş zice să-ţi mai verifici descrierea. Ostrow arată ca un amator de surfing mai vârstnic – înalt, suplu, blond şi-aşa mai departe.

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Anna, ce dracu' se întâmplă cu tine?

31

Uluită, Anna se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben.

— Zău că nu mai pricep.

— Dacă e vorba despre treaba la care lucrăm noi…

— Nu. Nu-i vorba despre asta. *Ticăloşii* ăia!

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Te rog, exclamă ea. Lasă-mă *să gândesc!*

— Bine.

Iritat, Ben îşi scoase telefonul mobil din buzunarul jachetei.

Anna îşi zise că „Phil Ostrow" o sunase atât de târziu – prea târziu pentru ca ea să mai telefoneze la Ambasada americană şi să-l verifice. Dar atunci cu cine se întâlnise la Secţia CIA?

Şi *era* într-adevăr o secţie CIA?

Cine erau „Ostrow" şi „Yossi"?

Îl auzi pe Ben vorbind repede în franceză. Apoi el tăcu, ascultând o vreme.

— Oscar, eşti un geniu, zise el în cele din urmă.

După câteva minute, vorbea din nou la telefon.

— Cu Megan Crosby, vă rog.

Dacă „Phil Ostrow" era un impostor, îşi jucase excelent rolul. „Yossi" putea să fie israelian, ori de altă naţionalitate orientală; era greu de spus.

— Megan, sunt Ben.

Cine *erau* ei? se întrebă Anna. Luă receptorul telefonului şi-l sună din nou pe Jack Hampton.

— Jack, am nevoie de numărul secţiei CIA.

— Ce sunt eu, serviciul de informaţii?

— E în clădirea aflată vizavi de oficiul consular, da?

— Secţia CIA e în clădirea ambasadei, Anna.

— Nu, în anexă. O clădire cu birouri aflată vizavi. Sub acoperirea Biroului Reprezentanţei Comerciale a Statelor Unite.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. CIA nu are nici un sediu sub acoperire în afară de cel din ambasadă. Cel puţin aşa ştiu *eu.*

Anna închise telefonul, cuprinsă de panică. Dacă locul unde-l întâlnise pe Ostrow nu era un sediu al CIA, atunci ce era? Amplasamentul, împrejurimile – toate detaliile fuseseră corecte.

Prea corecte, *prea* convingătoare.

— Cred că glumeşti, îl auzi ea pe Ben spunând. *Iisuse,* dar ştiu că eşti iute.

Deci cine încerca s-o manipuleze? Şi în ce scop? Evident, cineva care ştia pentru ce se afla la Viena şi la ce hotel stătea. Dacă Ostrow era un impostor, însemna că povestea lui despre Mossad trebuia să fie falsă. Fusese victima unei escrocherii bine ticluite. Plănuiseră să-l răpească pe Hartman – cerându-i să livreze „pachetul” drept în ghearele lor. Se simţea năucită, pierdută.

Recapitula totul în minte, de la telefonul lui „Ostrow” până la locul unde se întâlnise cu el şi cu „Yossi”. Să fi fost totul un şiretlic bine ticluit?

Îl auzi pe Hartman spunând:

— În regulă, stai să-mi notez. Bună treabă, puştiule. Grozavă.

Aşadar, istoria cu Mossadul, zvonurile şi bârfele nu erau decât o farsă plăsmuită de nişte mincinoşi din fragmente plauzibile? Doamne, oare cât din ce ştia ea era eronat?

Şi cine încerca s-o inducă în eroare – şi în ce scop?

Care era adevărul? Doamne Sfinte, *unde* era adevărul?

— Ben, spuse ea.

El ridică arătătorul, făcându-i semn să aştepte, spuse grăbit ceva la telefon, apoi închise.

Anna se răzgândi şi hotărî să nu-i dezvăluie nimic din ceea ce aflase. Nu încă. În schimb, îl întrebă:

— Ai aflat ceva de la Sonnenfeld?

Hartman îi relată discuţia cu Sonnenfeld. Anna îl întrerupse din când în când ca să clarifice vreun aspect ori să ceară o explicaţie mai completă.

— Deci spui că tatăl dumitale n-a fost de fapt un nazist?

— După cum susţine Sonnenfeld, nu.

— Are vreo bănuială despre ce înseamnă Sigma?

— În afară de ce ţi-am spus, nu. Şi-a fost de-a dreptul evaziv când a venit vorba despre Strasser.

— Dar în privinţa motivului pentru care a fost ucis fratele dumitale?

— E limpede că a fost ucis din cauza *ameninţării cu demascarea.* Cineva, poate un grup, se temea de dezvăluirea acelor nume.

— Sau a faptului că Sigma *a existat.* Evident, cineva cu interese financiare majore. Ceea ce demonstrează că bătrânii

ăştia au fost… Anna se opri brusc. Sigur! Bani spălaţi! Bătrânii ăştia erau plătiţi. Poate de cineva care controlează corporaţia la a cărei constituire au pus umărul cu toţii.

— Fie plătiţi, adică mituiţi, adăugă Ben, fie primeau o sumă convenită, o parte din profituri.

Anna se ridică.

— Dacă-i elimini pe beneficiarii plăţilor, nu mai există transferuri bancare. Asta înseamnă că cine a ordonat aceste asasinate urmăreşte să obţină avantaje *financiare* de pe urma lor. Asta *trebuie* să fie. Cineva ca Strasser, poate chiar tatăl dumitale.

Se uită la Ben. Nu putea exclude ipoteza asta. Chiar dacă el nu voia s-o accepte.

Dar cum se putea explica impostura lui Ostrow, falsul agent CIA? Avea el vreo legătură cu moştenitorii unei vaste averi tăinuite?

— Presupun că, teoretic, tatăl meu ar putea fi unul dintre ticăloşi. Dar nu-mi vine să cred.

— De ce?

Anna nu ştia cât de mult putea întinde coarda.

— Pentru că tatăl meu are deja mai mulţi bani decât îi trebuie. Pentru că poate fi un om de afaceri neîndurător, poate fi chiar un mincinos dar, după ce am vorbit cu Sonnenfeld, am ajuns să cred că, de fapt, nu e un om rău.

Anna se îndoia că Hartman îi ascundea ceva, însă era reţinut din cauza devotamentului filial. Ben părea să fie o persoană loială, dar uneori loialitatea te putea împiedica să vezi adevărul.

— Nu pricep un lucru: oamenii ăştia sunt bătrâni şi bolnavi, continuă Hartman. De ce s-au mai ostenit să angajeze pe cineva să-i elimine? Nu era nevoie să-şi asume acest risc.

— Asta dacă nu s-ar fi temut că unul dintre ei va vorbi, va dezvălui nişte aranjamente financiare, oricare ar fi ele.

— Dacă n-au scos o vorbă timp de cincizeci de ani, ce i-ar putea determina s-o facă acum?

— Poate nişte presiuni din partea autorităţilor, declanşate de apariţia listei. Confruntat cu ameninţarea unei acţiuni în justiţie, oricare dintre ei ar fi putut vorbi. Sau poate că această corporaţie se îndreaptă spre o etapă nouă, o tranziţie şi se consideră ciudat de vulnerabilă în perioada asta.

— Am auzit numai presupuneri, zise Ben. Avem nevoie de fapte.

— Cu cine vorbeai adineauri la telefon?

— Cu o anchetatoare care m-a mai ajutat. A aflat nişte lucruri ciudate despre Laboratoarele Vortex.

Anna deveni brusc atentă.

— Serios?

— Aparţine în întregime gigantului tehnologic Armakon AG. O companie austriacă.

— Austriacă… murmură ea. Foarte interesant.

— Firmele astea uriaşe cumpără micile companii nou-apărute, sperând să pună mâna pe drepturile de-a folosi invenţiile realizate de cercetători. Făcu o pauză. Şi încă un lucru. Prietenul meu din Insulele Cayman a reuşit să dea de urma câtorva transferuri bancare.

Iisuse. Şi colegul ei de la Departamentul de Justiţie nu aflase nimic. Încercă să-şi ascundă entuziasmul.

— Spune-mi.

— Banii au fost trimişi de o companie-fantomă înregistrată în Insulele Anglo-Normande, la câteva secunde după ce veniseră din Liechtenstein, de la o *Anstalt,* o companie deţinătoare de acţiuni. Un soi de punct mort.

— Dacă au venit de la o companie, numele adevăraţilor deţinători sunt consemnate undeva?

— Aici e şmecheria. Aceste *Anstalts* sunt administrate de obicei de un agent, deseori un avocat. În fond sunt corporaţii fictive, care există doar pe hârtie. Un agent din Liechtenstein poate administra mii de asemenea firme.

— Prietenul dumitale a reuşit să obţină numele agentului?

— Da, cred că da. Necazul e că nici un agent n-ar furniza decât sub tortură informaţii despre vreuna dintre acele *Anstalts* pe care le administrează. Nu-şi permit să-şi compromită reputaţia de oameni discreţi. Dar prietenul meu lucrează la asta.

Anna zâmbi încântată. Ben crescuse în ochii ei. În clipa următoare sună telefonul. Ea ridică receptorul.

— Navarro.

— Anna, sunt Walter Heisler. Am nişte informaţii pentru dumneata.

— Informaţii?

— Despre arma care a fost aruncată de trăgătorul de la Hietzing. Amprentele pe care mi-ai cerut să le iau. Se potrivesc cu unele dintr-un dosar al Interpolului aparţinând unui anume Hans Vogler, fost agent Stasi. Probabil că nu se aştepta să rateze

şi nici să fim noi acolo, fiindcă nu purta mănuşi.

Informaţia lui Heisler nu era o noutate, însă amprentele puteau constitui o probă preţioasă.

— Fantastic. Uite, Walter, vreau să-ţi mai cer un serviciu.

— Nu pari surprinsă, zise Heisler îmbufnat. Am spus că a fost agent Stasi, pricepi? Fostul serviciu secret est-german.

— Da, Walter, pricep şi-ţi mulţumesc. E impresionant. Ar mai fi ceva…

— Da, spune.

Walter părea plictisit.

— O clipă, zise Anna acoperind microfonul telefonului şi întrebându-l pe Ben: Tot n-ai dat de Hoffman?

— Nu. Nu răspunde… e ciudat.

Anna luă mâna de pe microfon.

— Walter, vreau să afli pentru mine tot ce poţi despre un detectiv particular din Viena pe nume Hans Hoffman.

Tăcere.

— Alo.

— Da, Anna, sunt aici. De ce întrebi despre acest Hans Hoffman?

— Am nevoie aici de un ajutor, răspunse ea, gândind febril, iar numele lui mi-a fost dat…

— Păi, cred că va trebui să găseşti pe altcineva.

— De ce?

— Acum vreo oră a sunat la *Sicherheitsburo* o angajată a unui *Berufsdetektiv* pe nume Hans Hoffman. Femeia, anchetatoare la firma lui Hoffman, a venit la lucru şi l-a găsit pe şeful ei mort. Împuşcat în frunte. Şi, lucru curios – arătătorul drept îi era tăiat.

Nevenindu-i să creadă, Ben o asculta pe Anna, care-i povestea ce aflase.

— Iisuse, orice-am face, ei se află mereu pe urmele noastre, murmură el.

— Poate că expresia potrivită e „înaintea noastră”.

Ben îşi masă tâmplele cu vârfurile degetelor şi continuă pe un ton calm:

— Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu.

— Cum adică?

— E limpede că Sigma şi-a ucis propriii oameni. Toate victimele au ceva comun cu mine – acelaşi duşman. E vorba de nişte bătrâni speriaţi care se ascund spre sfârşitul vieţii lor,

trăind sub protecţia pseudonimelor. În mod cert ei au idee despre ce dracu' se întâmplă. Asta înseamnă că singura noastră şansă e să luăm legătura cu unul care mai este în viaţă, care poate vorbi. Cineva cu care să pot stabili un limbaj comun, să-i cer ajutorul pentru propria lui protecţie.

Anna se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Asta dacă a mai rămas vreunul în viaţă, Ben.

El o privi îndelung, fără să comenteze. Anna pricepea că Ben îşi dorea să stabilească între ei un climat de încredere reciprocă. Încet, ezitând, el răspunse:

— Am impresia – e doar o impresie, o bănuială bazată pe nişte informaţii – că s-ar putea să mai existe unul în viaţă.

— Cine anume?

— Un francez numit Georges Chardin.

Ea dădu încet din cap.

— Georges Chardin... am văzut numele pe lista Sigma... Dar e mort de patru ani.

— Faptul că numele lui se află în dosarele Sigma înseamnă că Allen Dulles l-a verificat din anumite motive.

— În anii '50. Dar aminteşte-ţi că cei mai mulţi dintre oamenii de pe listă sunt morţi de mult. Atenţia mea era îndreptată asupra victimelor recentei avalanşe de crime – sau care sunt pe cale să devină victime. Chardin nu face parte din nici o categorie. Chardin nu e un *fondator,* aşa că nu figurează pe documentul dumitale de constituire. Lista Sigma conţine şi alte nume pe lângă cele ale fondatorilor. Mă întreb cum de-ai aflat de el? Îmi ascunzi ceva?

Ben negă în tăcere.

— N-avem timp de prostii, zise Anna. Georges Chardin e doar un nume pe o hârtie. Nu e cineva celebru, cineva de care să fi auzit. Atunci care-i importanţa lui?

— Important e şeful lui, un legendar industriaş francez – un om aflat printre fondatorii din fotografie. Un om numit Emil Menard. La vremea lui, unul dintre titanii industriei. A murit de mult.

— Am auzit de el. A fost întemeietorul firmei Trianon, considerată primul conglomerat modern.

— Trianon e unul dintre cele mai mari imperii industriale ale Franţei. Emil Menard a transformat Trianonul într-un gigant petrochimic francez.

— Georges Chardin a lucrat pentru legendarul Emil Menard?

— Dacă a lucrat? Aproape că şi-a dat sufletul pentru el.

Chardin a fost omul de încredere, aghiotantul, numeşte-l cum vrei. Nu era doar omul din dreapta lui Menard, ci mâna lui dreaptă. Chardin a fost angajat în 1950, când avea doar douăzeci de ani şi, în scurt timp, a schimbat modul în care erau calculate costurile de capital, a introdus o nouă metodă de-a *depista* profiturile din investiţii, a restructurat corespunzător economia. Şi-a depăşit cu mult epoca. A fost o figură importantă.

— Poate că în lumea dumitale.

— Sigur. Cert e că, în scurt timp, bătrânul industriaş i-a încredinţat protejatului său totul, fiecare detaliu al conducerii vastei sale întreprinderi. După 1950, Menard nu pleca nicăieri fără Chardin. Se spune că Chardin memorase toate registrele firmei. Era un computer ambulant.

Ben scoase fotografia îngălbenită a grupului Sigma, o puse în faţa Annei şi i-l arătă pe Emil Menard.

— Ce vezi?

— Menard arată destul de tras la faţă.

— Corect. La vremea aceea era grav bolnav. Şi-a petrecut ultimii zece ani ai vieţii luptându-se cu cancerul, dar a rămas o forţă până la sfârşit. A murit ferm convins că firma lui se va dezvolta sub conducerea tânărului şi strălucitului *Directeur General du Departement des Finances* – de fapt, şeful lui contabil.

— Putem presupune că Menard i-a încredinţat lui Georges Chardin, printre altele şi secretul corporaţiei Sigma?

— Sunt aproape sigur de asta. Chardin se ţinea în umbră, dar era umbra lui Menard peste tot. E de neconceput ca Chardin să nu fi fost implicat în corporaţia Sigma, indiferent de obiectivele şi metodele acesteia. Priveşte lucrurile din punctul de vedere al Sigmei: pentru a rămâne viabilă, trebuia să recruteze mereu oameni noi, ca să-i înlocuiască pe membrii fondatori. Chardin trebuie să fi jucat un rol semnificativ, probabil ca membru al consiliului intern – cu sprijinul lui Menard.

— Bine, bine, m-ai convins, interveni Anna nerăbdătoare. Dar cu ce ne-ajută asta acum? Ştim deja că Chardin e mort de patru ani. Crezi că a lăsat nişte dosare, documente sau altceva?

— Ni s-a spus cu certitudine că Chardin a murit cu patru ani în urmă. Cam în aceeaşi perioadă în care fratele meu, Peter şi-a înscenat moartea. Dacă Chardin a procedat ca Peter – şi-a aranjat dispariţia şi trăieşte ascuns, fugind de asasinii aflaţi pe urmele lui?

— Ei, haide, Ben! Faci tot soiul de presupuneri şi ajungi la nişte concluzii neîntemeiate!

— Lista dumitale specifică faptul că a pierit într-un incendiu, da? Vechiul truc cu victima „arsă şi imposibil de recunoscut”. Ca fratele meu. Scuze! N-o să mă mai las prostit.

Beri remarcă expresia de scepticism.

— Ascultă-mă! Chiar dumneata ai spus-o. Ştim despre o serie de bătrâni care au fost ucişi, deoarece reprezentau o ameninţare pentru cineva – Sigma, moştenitorii ori controlorii săi. Hai să examinăm treaba asta: de ce ar putea fi consideraţi nişte bătrâni o ameninţare suficient de serioasă pentru a fi ucişi? Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Am greşit considerând tot timpul Sigma doar o organizaţie de faţadă, o falsă corporaţie, nu una autentică.

— Cum vine asta?

— Trebuia să-mi dau seama, deoarece am exemple din cariera mea de pe Wall Street. În 1992, un tip şi-a eliminat un rival ca să devină unicul director executiv la Time Warner. Ştii care a fost prima lui mutare? S-a descotorosit de persoanele ostile lui din consiliul director. Aşa procedează administratorii. Scapă de adversari!

— Presupun că tipul de la Time Warner nu şi-a ucis oponenţii, zise ea pe un ton sec.

— Pe Wall Street există diferite modalităţi de eliminare a duşmanilor. Asta se întâmplă totdeauna când apare o schimbare bruscă a conducerii.

— Prin urmare, sugerezi că a existat o „schimbare a conducerii” la Sigma.

— Exact. O eliminare a celor consideraţi membri disidenţi ai consiliului director.

— Rossignol, Mailhot, Prosperi şi ceilalţi – vrei să spui că erau cu toţii disidenţi. Că s-au ridicat împotriva noii conduceri?

— Cam aşa ceva. Georges Chardin era cunoscut pentru inteligenţa lui. Fără îndoială că a priceput ce avea să urmeze, aşa că şi-a regizat dispariţia.

— Poate că da, poate că nu. Ne aflăm tot pe tărâmul purelor speculaţii.

— Nu tocmai, spuse Ben încet, privind-o în ochi pe Anna. Pornind de la principiul verificat de timp „la urma banilor”, am angajat un anchetator francez cu care mai lucrasem la Hartman Capital Management. Un magician pe nume Oscar Peyaud. L-am

folosit pentru nişte operaţiuni financiare la Paris şi m-a uimit de fiecare dată rapiditatea şi calitatea serviciilor lui. Şi mărimea notei de plată, dar asta-i altă chestiune.

— Mulţumesc că m-ai ţinut la curent cu ceea ce făceai, zise Anna cu ironie. Asta fiindcă suntem parteneri.

— Ascultă-mă. Un om nu poate trăi fără un anume sprijin financiar. Aşa că mi-am spus: ce-ar fi dacă ai putea da de urma executorului averii lui Chardin ca să vezi în ce formulă şi-a lăsat bunurile, cum ar fi putut avea acces la ele. Făcu o pauză şi scoase o coală împăturită din buzunarul jachetei. Cu o oră în urmă Oscar Peyaud mi-a transmis asta de la Paris.

Pe hârtie era trecută doar o adresă:

Rogier Chabot
1554 rue des Vignoles
Paris 20

Anna ridică privirea, nedumerită şi emoţionată.

— Chabot?

— Pot să jur că-i pseudonimul lui Georges Chardin. Cred că l-am găsit pe omul nostru, trebuie doar să ajungem la el înaintea celor de la Sigma.

O oră mai târziu, telefonul de pe biroul lui Walter Heisler sună. Două semnale scurte: era o linie internă. Heisler ridică receptorul, nu înainte de a trage zdravăn din ţigară.

— Heisler, zise el.

La capătul celălalt al firului era tehnicianul din cămăruţa de la etajul cinci.

— Ai primit nota despre agenta americană Navarro?

— Ce notă?

Heisler dădu drumul încet fumului pe nări.

— Tocmai a sosit.

— Înseamnă că a stat toată dimineaţa la centrul de triere a mesajelor.

Centrul de triere a mesajelor care opera cu o ineficientă exasperantă.

— Ce s-a-ntâmplat? Sau trebuie să aflu ştirile de la radio?

— Se pare că-i o impostoare. Am fost traşi pe sfoară. Guvernul american a emis un mandat pe numele ei. Nu e treaba mea, dar m-ara gândit că trebuie să-ţi atragă cineva atenţia.

— Hristoase! zise Heisler, lăsând ţigara să-i cadă dintre buze în ceaşca de cafea. *Rahat!* A naibii încurcătură.

— Ce-ai zice să pui tu mâna pe ea? îi sugeră tehnicianul.

— Plata pentru camera 1423, îi zise Anna funcţionarului de la recepţie, punând pe poliţa de granit negru cele două carduri-chei.

— O clipă, vă rog. Doar să-mi semnaţi pe nota finală, *ja?*

Bărbatul părea obosit şi agasat.

— Sigur, spuse Anna.

— Sperăm că v-a priit şederea la noi, domnişoară Navarro. Bătu nişte clape de pe tastatură, apoi ridică privirea spre ea, arătându-şi dinţii îngălbeniţi într-un zâmbet larg. Scuze. O să dureze câteva momente până apar fişierele. Avem o problemă în sistem. Aşa-s computerele astea. Zâmbetul i se lăţi, de parcă spusese ceva hazliu. Sunt nişte instrumente de mare ajutor în muncă, atunci când funcţionează. O să-l chem pe director.

Ridică un receptor roşu şi spuse câteva cuvinte în germană.

— Ce se întâmplă? întrebă Ben, care stătea în spatele ei.

— Zice că e o problemă la computer, murmură Anna. Din spatele recepţiei ieşi un bărbat scund, cu burtă mare, îmbrăcat într-un costum negru.

— Sunt directorul şi îmi cer scuze pentru întârziere, i se adresă el Annei.

Schimbă o privire cu recepţionerul.

— Avem o defecţiune. O să dureze câteva minute până găsim fişierele. Telefoanele şi celelalte servicii. Le vom obţine curând, iar dumneavoastră o să le puteţi verifica, să vedeţi dacă sunt corecte.

Ceva nu era în regulă. Directorul se comporta prea jovial. Şi în ciuda răcorii din hol, Anna observă broboane de sudoare pe fruntea lui.

— Veniţi în biroul meu până când rezolvăm problema. Relaxaţi-vă. Mergeţi la aeroport, da? V-aţi aranjat transportul? Putem să vă ducem cu maşina hotelului – pe cheltuiala noastră. Măcar aşa să ne revanşăm pentru acest inconvenient.

— Sunteţi foarte amabil. Anna recunoştea genul de reacţie a celui pe care încordarea îl făcea vorbăreţ. Omul avea ordin să-i reţină.

— Pentru puţin. Pentru puţin. Veniţi cu mine să beţi o ceaşcă de cafea. Nimeni nu o prepară mai bine decât vienezii.

Probabil că omul nu fusese informat pentru ce urmau să fie reţinuţi sau dacă erau periculoşi. Fusese instruit să anunţe serviciul de pază, dar oamenii lui nu sosiseră încă, altfel n-ar fi fost aşa de neliniştit. Ea pleca mai devreme de la hotel, ceea ce însemna… ei bine, existau mai multe posibilităţi. Poate că ea sau el fusese luat doar de curând în vizor şi pregătirile nu fuseseră încheiate.

— Uite ce e, spuse Anna, poţi să-mi trimiţi nota. Nu-i mare lucru, nu?

— Durează doar câteva minute, zise directorul, fără s-o privească. Ochii lui fixau un gardian aflat în celălalt capăt al holului.

Anna îşi consultă ostentativ ceasul de la mână.

— Verii tăi or să se întrebe ce-am păţit, îi spuse ea lui Ben. Ar fi bine să ne grăbim.

Directorul ocoli recepţia şi-i puse o mână rece şi umedă pe braţ.

— Doar câteva minute, zise el.

— Ia mâna de pe mine, spuse Anna pe un ton vag ameninţător.

Ben fu surprins de brusca răceală din glasul ei.

— Vă putem duce oriunde vreţi să mergeţi, protestă managerul pe un ton linguşitor.

Dinspre partea opusă a holului, gardianul se apropia cu paşi mari şi repezi.

Anna îşi puse geanta pe umăr şi se îndreptă spre uşa din faţă.

— Vino cu mine, i se adresă ea lui Ben.

Cei doi porniră în grabă spre ieşire. Anna ştia că gardianul trebuia să vorbească cu directorul înainte de a-i urmări în afara clădirii. Ajunşi pe aleea din faţa hotelului, Anna se uită cu atenţie înjur. La capătul blocului un ofiţer de poliţie vorbea la o staţie de emisie-recepţie, anunţând probabil unde se afla. Probabil că sosise primul acolo.

Ea îi aruncă sacoşa lui Ben şi porni direct spre poliţist.

— Doamne, Anna! strigă Ben.

Anna i se adresă poliţistului, pe un ton oficial:

— Vorbeşti engleza?

— Da, zise şovăitor poliţistul, un tânăr tuns scurt, cu o alură atletică.

— Sunt de la FBI, spuse Anna. Biroul Federal de Investigaţii, pricepi? Căutăm un cetăţean american care se sustrage justiţiei,

o femeie. Se numeşte Anna Navarro.

Îi flutură insigna de la BIS în timp ce-l privea în ochi obligându-l să-şi concentreze atenţia asupra ei.

— Ai spus Anna Navarro, răsuflă uşurat poliţistul recunoscând numele. Da. Am fost anunţaţi. În hotel, da?

— S-a baricadat în camera ei, spuse Anna. La etajul paisprezece. Camera 1423. Şi e cu cineva, pricepi?

Poliţistul dădu din umeri.

— Noi avem doar numele Anna Navarro, zise el.

Anna dădu din cap. Era o informaţie importantă.

— Am doi agenţi la faţa locului, înţelegi? Dar ca observatori. Noi nu putem acţiona pe teritoriul austriac. E treaba voastră. Te rog să intri pe uşa de serviciu şi să urci la etajul paisprezece. Crezi că te descurci?

— Sigur că da, spuse poliţistul.

— Şi anunţă-i şi pe ceilalţi, da?

El încuviinţă nerăbdător.

— O s-o prindem pentru voi. Austria e… cum spuneţi voi… un loc unde domneşte legea şi ordinea.

Anna îi adresă cel mai călduros zâmbet.

— Contăm pe voi.

Câteva minute mai târziu, Ben şi cu Anna se aflau într-un taxi, în drum spre aeroport.

— A fost cam riscant, spuse Ben încet.

— Nu prea. Mi-am imaginat că de-abia primiseră ordinul, altfel ar fi fost mai bine pregătiţi. Asta-nseamnă că n-aveau idee cum arăt. Ştiau doar că sunt în căutarea unui cetăţean american.

— De fapt, de ce te urmăresc?

— Încă nu ştiu precis. Am aflat doar că cineva a împrăştiat zvonul că aş fi trecut de partea duşmanului, că vând secrete de stat ori aşa ceva. Întrebarea e cine, cum şi de ce?

— Am impresia că Sigma utilizează canalele oficiale. Se foloseşte de poliţie pentru manipulări.

— Aşa se pare.

— Asta nu-i bine, zise Ben. Faptul că o să avem toată poliţia europeană pe urmele noastre, pe lângă criminalii psihopaţi plătiţi de Sigma, o să ne încurce socotelile.

— E un fel de-a privi lucrurile, zise Anna.

— Suntem morţi.

— E cam mult spus. Ce-ar fi să abordăm chestiunea asta pas cu pas?

— Cum?

— Ben Hartman şi Anna Navarro or să-şi ia bilete la o cursă aeriană de la Graz, aflat la vreo sută cincizeci de kilometri sud, pentru Munchen.

— Şi ce-o să facem la Munchen?

— N-o să mergem la Munchen. Adevărul e că ţi-am dat în urmărire cărţile de credit. E un duh pe care-l pot vârî la loc în sticlă. De îndată ce-o să foloseşti o carte de credit pe numele tău, o să se declanşeze alarma la Washington şi la cine ştie ce alte filiale de-ale noastre.

— Deci suntem terminaţi.

— Deci o să ne *folosim* de asta. Vreau să te concentrezi, Ben. Uite, fratele tău a pregătit documente de călătorie pentru el şi Liesl, în cazul în care ar fi trebuit să plece undeva incognito. Din câte ştim, documentele de identitate sunt bune, iar cartea de credit ar trebui să fie valabilă. Robert şi Paula Simon or să-şi cumpere de la Viena bilete pentru prima cursă spre Paris. Un cuplu de americani obişnuiţi, printre atâţia alţii care trec zilnic prin aeroport.

— Corect, spuse Ben. Corect. Îmi cer scuze, Anna. Nu mai gândesc limpede. Există totuşi riscuri, nu?

— Sigur că există. Tot ce facem prezintă riscuri. Însă dacă plecăm acum, există şanse ca poliţia să nu fi afişat fotografiile noastre peste tot şi să nu-i caute pe domnul şi doamna Simon. Important e să fim calmi şi atenţi. Pregătiţi să improvizăm la nevoie.

— Sigur, zise Ben, nu prea convins.

Anna îl privi. Părea tânăr, mai tânăr decât era; îi dispăruse aroganţa şi avea nevoie de susţinere morală.

— După câte-ai păţit, sunt convinsă că n-o să-ţi pierzi capul. Până acum nu ţi s-a întâmplat. S-ar putea ca ăsta să fie cel mai important lucru acum.

— Cel mai important lucru e să ajungem la Chardin.

— O să ajungem la el, spuse Anna, scrâşnind din dinţi încrâncenată. O să ajung la el.

Zurich

Martinas Deschner îşi cuprinse faţa în palme, încercând să-şi

limpezească mintea tulburată. Una dintre cărţile de credit pe care prietenul lui Liesl şi le făcuse cu ajutorul lui fusese în cele din urmă folosită. Un funcţionar de la un serviciu de securitate a creditelor dăduse telefon ca să se asigure că acel card nu fusese pierdut.

Peter plătise cotizaţia anuală; numele, numărul de telefon şi adresa erau ale unei firme pe care Matthias o înfiinţase pentru el; toate mesajele ajungeau la el, ca reprezentant legal. Deschner fusese destul de incomodat de întreaga afacere – în cel mai bun caz îndoielnică din punct de vedere legal – dar Liesl îl implorase s-o ajute. Privind retrospectiv lucrurile, îşi zise că ar fi trebuit *să fugă,* să fugă în direcţia opusă. Deschner se considera un tip onorabil, dar nu un erou.

Pentru a doua oară în ultimele zile se afla în faţa unei dileme. Să-l ia dracu' pe Ben Hartman. Să-i ia dracu' pe *amândoi* fraţii Hartman.

Deschner se ţinuse de cuvânt faţă de Peter şi Liesl, dar, o dată cu *moartea* lor, era dezlegat de jurământul lui. Lucrurile se complicaseră. Supravieţuirea lui se afla acum pe primul plan.

Bernard Suchet, de la *Handelsbank,* era prea isteţ ca să-l fi crezut când îi spusese că habar n-avea în ce era implicat Peter Hartman. De fapt, nu voia să ştie, crezând că tot ce nu ştia nu-l putea afecta.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai furios devenea.

Liesl fusese o fată minunată – i se punea un nod în gât când se gândea că murise dar greşise implicându-l în afacerile ei. Procedase greşit. El nu dorise niciodată să ia parte la cruciada ei.

Îşi aminti vorbele ei: *Avem nevoie de ajutorul tău. Asta-i tot. Nimeni altcineva nu ne poate ajuta.*

Pe Deschner începu să-l doară capul. Tânăra lui verişoară îi ceruse prea mult.

Ea îşi atrăsese duşmănia unei organizaţii care ucidea oamenii cu indiferenţa unui poliţist care împarte amenzi pentru parcare neregulamentară.

Oamenii ăia aveau să afle despre activarea cărţii de credit. Pe urmă, vor descoperi că dr. Matthias Deschner fusese înştiinţat de acest fapt, dar omisese să raporteze. În curând, dr. Matthias Deschner n-avea să mai existe. Se gândi la fiica lui, Alma, care urma să se mărite peste două luni. Înghiţi în sec, imaginându-şi-o pe Alma ducându-se la altar singură. Nu, asta nu trebuia să se întâmple. N-ar fi fost doar nepăsare, ci de-a dreptul *egoism* din

partea lui.

Pulsaţia dureroasă din spatele globilor oculari nu înceta.

Deschise sertarul biroului, luă o sticlă de Panadol şi înghiţi fără apă o tabletă amară, cretoasă. Se uită la ceas.

O să raporteze activarea creditului. Dar nu imediat. Va mai aştepta câteva ore. Întârzierea putea fi uşor explicată, iar ei vor aprecia faptul că le furniza informaţia de bunăvoie.

Întârzierea îi va permite lui Hartman să fugă. La urma urmei, era vorba doar de câteva ore. Îi datora măcar atât, hotărî Deschner.

32

Paris

Arondismentul douăzeci al Parisului, sectorul cel mai estic al capitalei Franţei, se întinde pe un mic deal de lângă autostrada ce încercuieşte oraşul şi-i defineşte hotarele, în secolul al XVIII-lea, pe acel teren se afla un sat de viticultori numit Charonne. De-a lungul anilor, în locul viilor au apărut case mici, care, la rândul lor, au lăsat spaţiu larg unor dizgraţioase structuri de beton. Aici se afla rue des Vignoles, punctul lor de reper.

Călătoria spre Paris fusese exasperantă; fiecare privire întâmplătoare, chiar şi indiferenţa vameşilor francezi li se păreau suspecte. Anna, care cunoştea eşecurile alertelor internaţionale şi modul în care stânjeneau autorităţile de frontieră executarea eficientă a directivelor de securitate, nu era surprinsă că reuşiseră să treacă de controalele vamale.

Abia când se pierdură în mulţimea de la Aeroportul De Gaulle începură să se relaxeze. Anna şi Ben ieşiră din staţia de metrou Gambetta, trecură pe lângă clădirea masivă a tribunalului şi-o luară pe rue Vitruve, către rue des Orteaux. Făcură la stânga. Din rue des Vignoles porneau mai multe străduţe înguste.

Zona ce înconjura Charonne, la sud de Belleville, era populată mai ales de africani, hispanici sau antilezi. Chiar şi înainte de recentele valuri de imigranţi, cartierul nu se bucurase de atenţia burgheziei oraşului. Era un loc unde se adunaseră săracii şi infractorii, unde insurgenţii Comunei din Paris găsiseră sprijin popular. Un loc al declasaţilor şi-al celor năpăstuiţi de soartă. Singurul obiectiv important al arondismentului era cimitirul Pere Lachaise, o grădină cu morminte, întinsă pe patruzeci şi patru de hectare. Începând cu secolul nouăsprezece parizienii, care altfel n-ar fi catadicsit să viziteze zona lăsată în părăsire, au fost de acord să-i încredinţeze trupurile lor după moarte.

Îmbrăcaţi asemeni unor turişti americani, Anna şi Ben cercetau împrejurimile. Oamenii de pe stradă, înveşmântaţi în toate culorile curcubeului, erau tineri artişti sau imigranţi din Mahgreb, care sperau să câştige destui bani ca să le poată

trimite şi rudelor din Tunisia ori Algeria.

— E greu de imaginat că un mare mahăr s-a retras într-un asemenea cartier, spuse Anna. Ce s-a întâmplat şi-a abandonat casele de pe Coasta de Azur?

— De fapt, e aproape perfect, zise Ben gânditor. Dacă vrei să dispari, nu există loc mai bun. Nimeni nu remarcă pe nimeni, nimeni nu *cunoaşte* pe nimeni. Dacă vrei să rămâi în oraş dintr-un motiv oarecare, e cel mai pestriţ loc pe care-l poţi găsi – plin de străini, imigranţi, excentrici de tot soiul.

Spre deosebire de Anna, Ben cunoştea oraşul, fapt ce-i dădea o anume încredere în sine. Anna încuviinţă.

— Siguranţa pe care ţi-o dă mulţimea.

— Plus un labirint de străzi, un tren rapid spre provincie şi accesul imediat la autostrada de centură. Un loc bun atunci când vrei să-ţi asiguri mai multe căi de scăpare.

Anna zâmbi.

— Înveţi repede. Eşti sigur că nu vrei o slujbă de anchetator guvernamental? Îţi putem oferi un salariu de cincizeci şi cinci de mii de dolari anual, plus propriul tău loc de parcare.

— Tentant, zise Ben.

Trecură pe lângă *La fleche d'Or,* un restaurant cu acoperiş din ţiglă roşie, înălţat deasupra unor şine ruginite de cale ferată. Apoi Ben se îndreptă către o cafenea marocană, unde aerul umed era încărcat de arome de cuşcuş.

— Nu garantez calitatea hranei, dar mirosul e îmbietor, zise Ben.

Prin vitrina de sticlă vedeau triunghiul de piatră pe care scria „1554, rue des Vignoles”. Clădirea de şapte etaje ocupa un teren izolat, înconjurat de trei părţi de străzi înguste. Faţada era înnegrită de fumul maşinilor şi pătată cu excremente de pasăre.

— După cum spune sursa mea, Peyaud, omul e cunoscut drept „L'Ermite”, pustnicul. Ocupă tot etajul şapte. Vecinii ştiu că se află acolo după comenzile pe care le primeşte – alimente şi altele. Nici măcar comisionarii nu l-au văzut vreodată. Lasă marfa într-un mic ascensor şi încasează banii când acesta coboară. Puţinii oameni care-i acordă cât de cât atenţie îl consideră un excentric. Însă, locul ăsta e plin de excentrici.

Ben începu să înfulece din friptura de miel.

— Deci trăieşte retras, zise Anna.

— *Foarte* retras. Se pare că *nimeni* nu l-a văzut vreodată. Peyaud a vorbit cu femeia care locuieşte la parter. Ea, ca şi

ceilalţi aflaţi în clădire, au hotărât că e un *rentier* bătrân, paranoic şi excesiv de timid. Un caz patologic de agorafobie. Habar n-au că el e proprietarul clădirii.

— Şi crezi că o să-i putem face o vizită neanunţată acestui posibil dezechilibrat, posibil paranoic, posibil periculos şi cu siguranţă bolnav şi speriat individ şi că o să ne servească cu cafea şi-o să ne spună tot ce vrem să ştim?

— Nu, nu cred deloc asta. S-ar putea să n-aibă cafea, zise Ben zâmbind.

— Ai o încredere fără margini în farmecul dumitale. Vorbeşte engleza?

— Fluent. Ca majoritatea oamenilor de afaceri francezi. Ben îşi şterse buzele cu un şerveţel de hârtie. Contribuţia mea a constat în a ajunge până aici. Dumneata eşti profesionistul şi a sosit timpul să iei comanda. Ce spun manualele de operare în teren? Ce trebuie să faci într-o situaţie ca asta?

— O să mă gândesc cum trebuie procedat într-o vizită prietenească la un psihopat despre care lumea crede că e mort, în vreme ce dumneata eşti convins că deţine secretul unei ameninţătoare organizaţii globale. Nu cred că o asemenea situaţie este descrisă în manual.

Se ridicară şi Anna îi luă mâna.

— Vino după mine, spuse ea.

Therese Broussard privea posomorită de la fereastra aflată la etajul şapte, traficul pietonilor de pe rue des Vignoles. Se uita ca să-şi domolească nervii şi să-şi alunge plictiseala; se uita fiindcă n-avea nimic mai bun de făcut. Tocmai terminase de călcat şi avea nevoie de o pauză.

În vârstă de şaptezeci şi patru de ani, îndesată, cu ten unsuros şi trăsături porcine, Therese le mai spunea şi-acum oamenilor că era croitoreasă, deşi nu mai tăiase o bucată de material de zece ani şi nici nu fusese vreodată foarte pricepută în meseria asta. Crescuse la Belleville, părăsise şcoala la paisprezece ani şi nu fusese niciodată suficient de drăguţă ca să-şi găsească un bărbat care s-o întreţină. În consecinţă, fusese nevoită să înveţe o meserie. Bunica ei avea o prietenă croitoreasă, care acceptase s-o ia pe fată ca ucenică. Mătuşa Jeanne îi plătea totdeauna meschina sumă săptămânală cu mare ezitare. Clientela deja redusă se micşora mereu şi, o dată cu ea, câştigurile ei.

Într-o zi a anului 1945, o bombă căzuse lângă Therese pe când

cobora pe Porte de la Chapelle; deşi nu fusese rănită, explozia intrase în visurile ei nocturne, împiedicând-o să doarmă. Cu timpul, starea ei psihică se înrăutăţise. Tresărea la cel mai mic zgomot şi începuse să mănânce cu lăcomie. După ce mătuşa Jeanne murise, Therese îi preluase clientela. Câştiga cât să-şi asigure traiul zilnic.

La scurt timp după ce împlinise şaizeci şi cinci de ani, îl cunoscuse pe Laurent pe rue Ramponu, în faţa clădirii Soeurs de Nazareth, de unde lua o porţie săptămânală de mâncare. Laurent era cu zece ani mai vârstnic decât ea, dar arăta mult mai bătrân. Cocârjat şi chel, îmbrăcat cu o jachetă de piele cu mânecile prea lungi pentru el, plimba un căţeluş, un terrier. Therese îl întrebase cum se numeşte căţelul şi începuseră să stea de vorbă. Ll îi spusese că-şi hrănea câinele – Poupee – i înainte de-a mânca el şi că-l lăsa să-şi aleagă ce-i plăcea. Ea îi vorbise despre crizele ei de panică şi despre faptul că un funcţionar de la asistenţa socială o pusese cândva sub supraveghere. Funcţionarul mai făcuse şi demersuri pentru ca statul să-i acorde cinci sute de franci săptămânal. Când aflase. De ajutorul pe care-l primea, interesul lui Laurent faţă de ea sporise simţitor. O lună mai târziu, se căsătoriseră. El se mutase în apartamentul ei de lângă Charonne, care deşi mic, sărăcăcios şi murdar, era mai plăcut decât locuinţa lui, de unde urma să fie dat afară. La scurt timp după căsătorie, Laurent insistase să se apuce iarăşi de croitorie: aveau nevoie de bani, porţiile de mâncare de la Soeurs de-abia le ajungeau jumătate de săptămână, iar banii de la ajutorul social erau insuficienţi. Ea obiectase, cu calm, arătându-şi degetele mici şi noduroase, explicându-i că nu mai avea dexteritatea necesară. El protestase, mai puţin calm. Ea îl contrazisese cu vehemenţă, amintindu-i că fusese concediat până şi din cele mai umile slujbe şi că ea nu s-ar li măritat niciodată cu el dacă ar fi ştiut ce beţiv era. Şapte luni mai târziu, în toiul uneia dintre frecventele certuri, Laurent îşi pierduse echilibrul şi căzuse. Ultimele cuvinte pe care i le adresase fuseseră: *Eşti grasă ca o scroafă.* Therese aşteptase câteva minute ca să-i treacă furia şi chemase salvarea. Mai târziu, aflase că soţul ei fusese doborât de o hemoragie masivă – un anevrism cerebral. Un medic tracasat îi explicase ceva despre vasele de sânge care erau ca nişte tuburi în organism şi cum pereţii slăbiţi puteau ceda. Ea îşi dorise ca ultimele vorbe pe care i le adresase Laurent să fi fost mai civilizate.

Puţinilor prieteni pe care îi avea le spunea că soţul ei fusese un sfânt, dar nimeni nu se lăsa amăgit. În orice caz, căsnicia fusese pentru ea o experienţă. Crezuse că un soţ i-ar fi împlinit viaţa, dar Laurent îi demonstrase că nu te puteai bizui pe nici un bărbat.

În vreme ce urmărea cu privirea siluetele de la colţul străzii aflate lângă blocul masiv din beton, încerca să le ghicească deviaţiile de comportament. Care dintre bărbaţii ăia era toxicoman? Care era hoţ? Care-şi bătea prietena?

O bătaie în uşă, puternică şi autoritară, o smulse din reverie.

— *Je suis de l'Assedic, laissez-moi entrer, s'il vous plaît!*

— De ce n-ai sunat la poartă? răcni *madame* Broussard.

— Am sunat. De mai multe ori. Soneria e stricată. Ca şi poarta. Chiar nu ştiai?

— Ce cauţi aici? Situaţia mea nu s-a schimbat. Ajutorul meu…

— Se verifică, zise bărbatul pe un ton oficial. Trebuie să lămurim câteva lucruri, altfel plăţile încetează.

Therese îşi târî cu greu picioarele spre uşă şi se uită pe vizor. Omul avea aroganţa obişnuită a funcţionarului, a omului căruia i se dă o fărâmă de putere care-l făcea despotic. Totuşi ceva din glasul lui, accentul i se părea mai puţin familiar. Poate că provenea dintr-o familie belgiană. Lui Therese nu-i plăceau belgienii.

Omul de la asistenţa socială era îmbrăcat într-o jachetă subţire de lână, purta o cravată ieftină, tipică pentru funcţia lui şi avea o chică de păr încărunţit. Tenul însă era neted, fără riduri, pielea nefiind întinsă pe oasele feţei.

Therese trase cele două zăvoare, scoase lanţul de siguranţă, apoi descuie ultima broască şi deschise uşa.

Ieşind după Anna din cafenea, Ben nu-şi lua ochii de la clădirea cu numărul 1554 de pe rue des Vignoles, încercând să-i descifreze misterele. Clădirea era prea neîntreţinută ca să atragă atenţia. Cu toate acestea, puteai observa structura unei clădiri ce fusese cândva elegantă: nişele ferestrelor, împodobite cu piatră sculptată, colţarele, unde blocurile de piatră lustruită erau aşezate astfel încât suprafeţele largi să alterneze cu cele înguste şi acoperişul mansardat, mărginit de un parapet jos, acum ruinat.

Instrucţiunile pe care i le dăduse Anna fuseseră clare. Urmau să traverseze strada amestecaţi într-un grup de trecători, mergând în pas cu ei. N-ar fi atras atenţia printre oamenii care se

îndreptau spre magazinul ce vindea băuturi ieftine şi ţigări sau *Shawarma* aflată alături. Oricine-ar fi privit de la vreo fereastră n-ar fi remarcat nimic neobişnuit în circulaţia pietonilor. Abia doar când aveau să ajungă în faţa uşii blocului, cei doi s-ar fi desprins din mulţime pentru a încerca să intre.

— Sunăm la uşă? întrebă Ben când ajunseseră la intrare.

— Dacă am suna, n-am mai fi neanunţaţi, nu? Mi se pare că ăsta era planul.

Aruncând o privire grăbită înjur, Anna introduse o lamă îngustă de oţel în broască şi îşi făcu de lucru cu ca câteva clipe.

Fără rezultat.

Ben se alarmă. Până acum, avuseseră grijă să se amestece în mulţime, să-şi potrivească paşii cu cei ai trecătorilor, însă acum stăteau pe loc. Oricine i-ar fi văzut din întâmplare ar fi observat că nu erau din partea locului.

— Anna, murmură el încordat.

— Scoate-ţi portmoneul şi numără-ţi banii, şopti ea. Scoate telefonul şi verifică mesajele. Fă ceva. Calm. Fără grabă.

În timp ce ea vorbea, se auzea zgomotul slab al metalului alunecând pe metal. În cele din urmă broasca cedă. Anna apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

— Uneori, încuietorile astea au nevoie de o atenţie mărită. Oricum, asta nu e foarte sigură.

— Ascuns la vedere, cred că asta-i ideea.

— În orice caz, ascuns. Spuneai că nimeni nu l-a văzut vreodată.

— Aşa e.

— Te-ai gândit că, dacă n-a fost nebun la începutul vieţii lui retrase, ar fi putut deveni? Totala izolare socială poate avea un asemenea efect.

Se îndreptară spre ascensorul murdar. Arma apăsă pe buton, chemând liftul la parter. Ascultară amândoi huruitul cablului şi hotărâră că era mai sigur s-o ia pe scări. Urcară cele şapte etaje, având grijă să nu facă zgomot.

Holul de la ultimul nivel, acoperit cu dale albe, soioase, se întindea în faţa lor. Surprinzător, uşa singurului apartament de pe palier era întredeschisă.

— *Monsieur* Chabot, strigă Anna.

Nu-i răspunse nimeni.

— *Monsieur Chardin!* spuse ea, aruncând o privire spre Ben.

Percepură un zgomot în interiorul învăluit în semiîntuneric.

— Georges Chardin! strigă iarăşi Anna. Avem informaţii care ţi-ar putea fi de folos.

Câteva momente de tăcere, urmate de o explozie asurzitoare.

Ce se întâmplase?

O privire spre peretele din faţa uşii deschise îi lămuri: fusese găurit de un jet de alice din plumb.

Persoana aflată în apartament trăgea cu o armă în ei.

— Nu ştiu care-i *problema,* spuse Therese Broussard, îmbujorându-se. De când a murit soţul meu, n-a intervenit nici o schimbare în situaţia mea.

Bărbatul, cu o valiză mare şi neagră în mână, trecu pe lângă ea şi se duse la fereastră, ignorând-o preţ de o clipă.

— Frumoasă priveliştе, zise el.

— Camera nu e luminată direct, îl contrazise cu asprime Therese. E întunecoasă mai tot timpul zilei. Ai putea developa filme aici.

— Pentru anumite scopuri, ăsta poate fi un avantaj. Ceva nu era în regulă. Franceza vizitatorului îşi pierduse nota autoritară caracteristică funcţionarilor de la asistenţa socială şi suna mai puţin *franţuzeşte.*

Therese se depărta cu câţiva paşi de bărbat. Pulsul i se acceleră când îşi aminti brusc relatările despre un violator care brutalizase mai multe femei lângă Place de la Reunion. În plus, unele dintre victime fuseseră mai în vârstă. Omul ăsta e un impostor, îşi zise ea. Felul în care se mişca individul, asemeni unei feline, îi confirma bănuiala – era violatorul de la Reunion. *Mon dieu!* Ucigaşul câştigase, din câte auzise ea, încrederea victimelor, care-l invitaseră în casă!

Cum de putuse să fie atât de proastă! Privi înnebunită în jur, căutând ceva cu care să se poată apăra şi luă un ghiveci greu de lut, în care se afla un ficus.

— Te rog să pleci imediat! zise ea cu glas tremurător.

— *Madame,* rugăminţile dumitale nu înseamnă nimic pentru mine, spuse calm bărbatul, privind-o ameninţător.

Therese sesiză o sclipire argintie când intrusul scoase un cuţit cu lamă lungă curbată şi aruncă ghiveciul spre el cu toată puterea. Greutatea vasului îi dejuca intenţiile. Acesta căzu lovindu-l pe bărbat doar la picioare fără să-l rănească. *Iisuse Hristoase!* Cu ce se mai putea apăra? Cu micul ei televizor stricat! Îl smulse de pe poliţă, îl înălţă cu greu deasupra capului

şi-l azvârli spre el. Zâmbind, bărbatul se feri de proiectilul improvizat, care se izbi de perete, înainte de a cădea pe podea, unde se sparse cu zgomot.

Trebuia să găsească altceva. *Da* – fierul de pe scândura de călcat! Îl scosese oare din priză? Therese alergă spre el, dar intrusul înţelese ce avea ea de gând.

— Stai pe loc, vită bătrână şi enervantă, strigă el.

Mişcându-se cu iuţeala fulgerului, scoase alt cuţit, mai mic şi-l aruncă spre ea.

Therese nu-l văzu venind, dar simţi când lama se înfipse adânc în sânul ei drept. La început, crezu că obiectul o lovise şi ricoşase. Pe urmă îşi coborî privirea şi văzu mânerul de oţel ieşindu-i din bluză. Ce ciudat, îşi zise ea, nu simt nimic. Pe urmă, o cuprinse o senzaţie rece, iar în jurul lamei de oţel înflori o pată roşie. Frica îi dispăru şi fu cuprinsă de turbare. Dacă omul o credea o victimă, greşea. Îşi aminti vizitele nocturne ale tatălui ei beat, răsuflarea lui acră în timp ce-şi vâra în ea degetele noduroase, rănind-o cu unghiile lui murdare. Îşi aminti de Laurent şi de ultimele cuvinte pe care i le adresase el.

Răcnind, se năpusti către adversar, cu toate cele o sută cincisprezece kilograme ale ei şi reuşi să-l placheze, să-l trântească la pământ.

Ar fi fost mândră de ceea ce făcuse, dacă bărbatul n-ar fi împuşcat-o mortal, cu o fracţiune de secundă înainte ca trupul ei să se izbească de-al lui.

Trevor se înfiora de scârbă când împinse de pe el trupul obez, inert. Moartă, femeia era doar o idee mai puţin antipatică decât în viaţă, îşi spuse el în timp ce vâra pistolul cu amortizor în toc. Cele două găuri făcute de gloanţe în fruntea ei păreau o altă pereche de ochi. O trase de lângă fereastră. Ar fi trebuit s-o împuşte imediat după ce intrase în casă. Oricum, întotdeauna intervenea ceva neaşteptat. Tocmai de-aceea îi plăcea meseria lui. Niciodată nu era doar rutină; exista totdeauna posibilitatea unor surprize, a unor provocări. Niciodată nu apăruse vreo situaţie pe care Arhitectul să n-o poată controla.

— *Dumnezeule,* şopti Anna. Ploaia de alice trecuse la cel mult jumătate de metru de ea. Nu e cea mai călduroasă primire.

Dar unde era trăgătorul?

O serie neîntreruptă de explozii venea dinspre uşa deschisă a

apartamentului, de undeva din interiorul întunecat. Era limpede că omul trăgea prin deschizătura dintre uşa grea de oţel şi toc.

— George Chardin, strigă Ben, n-am venit să-ţi facem vreun rău. Vrem să te *ajutăm* – şi avem nevoie de ajutorul dumitale! Te rog, ascultă-ne! *Ascultă*-ne până la capăt!

Din adăpostul întunecat al apartamentului se auzi un zgomot bizar, un geamăt de groază, aparent involuntar, precum strigătul unui animal rănit. Omul rămase invizibil, învăluit în întuneric. Auziră declicul unui cartuş alunecând în locaş şi o luară la goană în direcţii opuse pe holul lung.

Altă explozie! O rafală de alice ieşi prin uşa deschisă, făcând scobituri de forme neregulate în tencuiala pereţilor. Aerul era încărcat de mirosul înţepător al corditei. Întregul hol arăta acum ca un câmp de bătălie.

— *Ascultă!* strigă Ben spre adversarul lor nevăzut. Noi nu tragem în dumneata. N-am venit aici să-ţi facem rău! Urmă o pauză. Am venit să te apărăm de Sigma!

Tăcere. Omul asculta! Invocarea numelui Sigma, a parolei unei conspiraţii de mult îngropate îşi făcuse efectul.

Ben o văzu pe Anna făcându-i semn cu mâna. Voia ca el să rămână acolo unde era, în timp ce ea va încerca să pătrundă în apartamentul lui Chardin. Dar *cum?* Anna deschise fără zgomot o fereastră dublă şi Ben simţi o adiere rece venind de afară. Îngrozit, Ben înţelese. Anna intenţiona să iasă pe fereastră, să meargă pe îngusta margine exterioară, până când ajungea la un geam care se deschidea spre apartamentul francezului. Era o *nebunie!* O rafală mai puternică de vânt şi Anna ar fi dispărut în golul de dedesubt. Dar era prea târziu să-i mai spună ceva. *Doamne Atotputernic!* voia el să strige. *Nu face asta!*

După o vreme, un glas straniu, baritonal se auzi din apartament.

— Deci ei au trimis un american.

— Nu există „ei”, Chardin, răspunse Ben. Suntem doar noi.

— Şi cine sunteţi voi? se auzi vocea încărcată de scepticism.

— Suntem americani, e adevărat şi avem nevoie de ajutorul dumitale. Sigma mi-a ucis fratele.

— Nu sunt idiot. Vreţi să ies afară, ca să puneţi mâna pe mine. Ei bine, *nu* o să mă prindeţi viu!

— Există metode mult mai simple, dacă am intenţiona asta. Te rog, lasă-ne să intrăm... să vorbim cu dumneata, măcar un minut.

— De ce vreţi să vorbiţi cu mine?

— Avem nevoie de ajutorul dumitale ca să-i învingem.

După o scurtă pauză se auzi un hohot de râs sarcastic.

— Să învingeţi Sigma? E imposibil! Până adineauri credeam că te poţi ascunde de ei. Cum m-aţi găsit?

— Printr-o muncă de investigaţie a naibii de isteaţă. Te admir, ţi-ai acoperit de minune urmele. Ţi-a fost greu să renunţi la controlul proprietăţilor. Înţeleg asta. Aşa că ai folosit o *fictio juris.* O agenţie izolată. Ai fost totdeauna strălucit în materie de strategie. Nu degeaba ai ajuns *Directeur General du Departement des Finances* la Trianon.

Se auzi un zgomot în interiorul apartamentului şi Ben se întreba dacă nu cumva Chardin hotărâse să se arate. Ben o văzu pe Anna strecurându-se cu grijă pe marginea de piatră, ţinându-se cu ambele mâini de parapet. Apoi dispăru din vedere.

Trebuia să-l ţină de vorbă pe Chardin, să-l împiedice să observe apariţia Annei la fereastra lui. Trebuia să-i capteze atenţia.

— Ce vreţi de la mine? se auzi vocea lui Chardin. Tonul devenise neutru.

Omul asculta; ăsta era primul pas.

— Monsieur Chardin, avem informaţii capitale pentru dumneata. Ştim multe lucruri despre Sigma, despre moştenitori – noua generaţie care a preluat controlul. Singura protecţie – pentru oricare dintre noi – constă în cunoaştere.

— Nu *există* protecţie împotriva lor, prostule!

Ben ridică glasul:

— Pe dracu'! Judecata dumitale era cândva legendară. Dacă ai pierdut-o, înseamnă că ei au învins. Nu-ţi dai seama cât de lipsit de logică eşti? Dacă ne goneşti, o să te întrebi mereu ce-ai fi putut afla. Sau poate că n-o să mai ai ocazia...

Se auzi un zgomot de geam spart, urmat imediat de un trosnet puternic şi un zăngănit.

Reuşise Anna să pătrundă fără probleme în apartamentul lui Chardin? Câteva clipe mai târziu, auzi vocea Annei:

— I-am luat arma! îl ţin la respect.

Ben porni spre uşa deschisă şi intră în camera întunecată. După câteva secunde, când ochii i se acomodară cu întunericul, distinse silueta Armei lângă o draperie groasă, ţinând în mână arma cu ţeava lungă. Un bărbat într-un ciudat halat gros, cu glugă, se ridică încet de la podea, cu picioarele tremurând. Părea

un om bolnav.

Probabil că Anna, năpustindu-se pe fereastră, sărise spre arma lungă şi grea; impactul trebuie să-l fi răsturnat pe bătrân.

Câteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă. Se auzea doar respiraţia lui Chardin – greoaie, aproape chinuită.

Supraveghindu-l cu atenţie pe Chardin, pentru ca acesta să nu scoată altă armă de sub veşmântul lui de călugăr, Ben bâjbâi cu mâna după un comutator. Când lumina se aprinse, Chardin se întoarse cu faţa la perete. Căuta oare altă armă?

— Nu mişca! strigă Anna.

— Foloseşte-ţi mult lăudata raţiune, Chardin, zise Ben. Dacă voiam să te ucidem, ai fi fost deja mort. E clar că *nu* pentru asta ne aflăm aici!

— Întoarce-te cu faţa la noi, îi ordonă Anna.

— Aveţi grijă ce-mi cereţi, spuse el răguşit.

— *Acum,* la naiba!

Mişcându-se ca într-o secvenţă filmată cu încetinitorul, Chardin se supuse, iar când Ben percepu realitatea celor văzute de el, stomacul i se-ntoarse pe dos şi fu cât pe ce să vomite. Anna rămase cu răsuflarea tăiată. Era o imagine oribilă, mai presus de orice închipuire. Chipul lui Chardin era o masă de ţesut cicatrizat, aproape fără trăsături. Carnea părea crenelată, tăiată în zigzag: aproape lucioasă, de parcă ar fi fost lăcuită sau acoperită cu folie de plastic. Vasele capilare expuse dădeau ovalului care fusese cândva faţa lui o nuanţă de roşu cărnos, cu excepţia zonelor unde inflamaţiile produseseră nişte spirale vineţii. Ochii cenuşii, înceţoşaţi păreau nelalocul lor.

Ben îşi feri privirea, apoi, cu greu, se strădui să se uite din nou. Într-o concavitate centrală a feţei, încreţită oribil, se aflau două orificii nazale, mai sus de locul unde fuseseră cândva nările. Dedesubt, distinse o gură puţin mai mare decât o tăietură.

— *Dumnezeule,* şopti Ben.

— Eşti surprins? zise Chardin. Se auzi un râs ca o tuse. Relatările despre moartea mea au fost destul de exacte. „Ars şi imposibil de identificat.” Trebuia să fi pierit în acel incendiu. Deseori îmi doresc să se fi întâmplat aşa. Supravieţuirea înseamnă cea mai cumplită soartă pe care-o poate avea o fiinţă umană.

— Au încercat să te ucidă, şopti Anna. Şi-au eşuat.

— A, nu. Cred că în multe privinţe au reuşit, spuse Chardin şi gemu.

Era limpede că şi vorbirea îi provoca dureri. Pronunţa cuvintele cu o precizie exagerată, însă rănile făceau ca anumite consoane să se audă neclar.

— Un prieten apropiat bănuia că vor încerca să mă elimine. Circulau deja zvonuri despre trimiterea unor *angeli rebelii.* Prietenul a ajuns la locuinţa mea de la ţară prea târziu. Totul era scrum. Corpul meu – ce mai rămăsese din el – era ars. Prietenului meu i s-a părut că mi-a găsit pulsul. M-a dus la un mic spital de provincie, la treizeci de kilometri distanţă, le-a spus celor de-acolo o poveste despre o lampă cu kerosen răsturnată şi le-a dat un nume fals. Şi-a dat seama că, dacă duşmanii mei ar fi aflat că supravieţuisem, ar fi încercat din nou. Am petrecut mai multe luni în clinica aceea. Aveam arsuri pe nouăzeci la sută din suprafaţa corpului. Nimeni n-a crezut că voi supravieţui.

Vorbea împleticindu-se, ca în transă: era o poveste pe care n-o mai spusese nimănui. Apoi se aşeză pe un scaun de lemn cu spătar înalt.

— Dar ai *supravieţuit,* spuse Ben.

— Chinurile erau mai mari decât poate îndura o fiinţă umană. Pansarea rănilor era un calvar mai presus de orice închipuire. Pe urmă, după ce s-a format ţesutul granular, o nouă teroare mă aştepta – contractarea. Cicatricele urmau să se micşoreze, iar chinurile aveau să înceapă din nou. Durerile mă chinuiesc şi acum. Nu vă puteţi uita la mine, nu? Nimeni nu poate. De altfel, nici eu nu mă pot privi.

Anna vorbi, încercând să restabilească o relaţie firească:

— Tăria pe care a dovedit-o... e ceva extraordinar. Nici un manual de medicină nu poate explica treaba asta. Instinctul de supravieţuire. Ai scăpat din incendiul ăla. Ai fost salvat. Te-ai luptat ca să trăieşti. *Trebuie* să fi existat un motiv!

— Un poet a fost întrebat cândva: Dacă locuinţa dumitale ar lua foc, ce-ai salva? Iar el a răspuns: Aş salva focul. Fără foc, nimic nu e posibil. Râsul lui era stins, deconcertant. La urma urmei, focul a făcut posibilă civilizaţia, dar tot el poate fi şi un instrument al barbariei.

Anna îi înapoie puşca lui Chardin, nu înainte de a scoate ultimul cartuş din încărcător.

— Avem nevoie de ajutorul dumitale.

— Arăt eu ca un om în stare să ajute pe cineva, eu care nu mă pot ajuta pe mine?

— Dacă vrei să le ceri socoteală duşmanilor dumitale, noi am

putea fi cea mai bună ocazie pe care-o ai, spuse Ben.

— Nu există răzbunare pentru aşa ceva. N-am supravieţuit bând din cupa mâniei.

Scoase un mic atomizor de plastic din halat şi îndreptă un jet de vapori spre ochii săi.

— Timp de mai mulţi ani te-ai aflat la conducerea unei importante corporaţii petrochimice – Trianon, îl provocă Ben. Compania a rămas un lider în industrie. Dumneata ai fost omul lui Emil, creierul care a restructurat Trianonul la mijlocul secolului. În acelaşi timp era unul dintre fondatorii corporaţiei Sigma. Cu timpul trebuie să fi devenit şi dumneata unul dintre şefi.

— Sigma, repetă el cu glas tremurător. De unde a început totul.

— Şi, fără îndoială, geniul dumitale contabil a contribuit la scoaterea unor bunuri în afara graniţelor celui de-al Treilea Reich.

— Zău? Crezi că ăsta a fost marele proiect? Ăsta n-a fost decât un exerciţiu neglijabil. Marele proiect… *le grand projet…* Glasul i se stinse. A fost cu totul altceva. Ceva ce dumneata nu poţi să pricepi.

— Pune-mă la încercare, zise Ben.

— Ca să divulg secretele pe care le-am protejat o viaţă întreagă?

— Chiar dumneata spuneai: care viaţă? Ben făcu un pas către el şi-l privi în ochi reprimându-şi repulsia. Ce mai ai de pierdut?

— În sfârşit eşti sincer, spuse încet Chardin; ochii lui fără pleoape păreau că se rotesc, privindu-l pătrunzător pe Ben.

Făcu o pauză lungă, după care începu să vorbească, lent, ca un hipnotizator:

— Povestea începe înainte de-a apărea eu şi va continua, fără îndoială, după ce nu voi mai exista. Originea ei se află în ultimele luni ale celui de-al doilea război mondial, când un consorţiu format din cei mai importanţi industriaşi ai lumii s-a întrunit la Zurich pentru a stabili direcţia în care avea să se îndrepte lumea postbelică.

Ben îşi aminti bărbaţii cu priviri ferme din vechea fotografie.

— Erau nişte oameni furioşi, continuă Chardin, cărora le ajunsese la urechi ce plănuia să facă Franklin Roosevelt – să-l înştiinţeze pe Stalin că nu se va opune unei masive acaparări teritoriale de către sovietici. Lucru pe care l-a şi făcut înainte de-

a muri. A cedat jumătate din Europa comuniştilor! Aceşti lideri ai capitalului mondial ştiau că n-aveau cum să dejoace dezgustătorul târg americano-sovietic de la Ialta. În consecinţă, au constituit o Corporaţie care urma să fie un cap de pod, o modalitate de a canaliza importante sume de bani pentru susţinerea luptei împotriva comunismului, întărind astfel ordinea occidentală. Începuse un nou război mondial.

Ben se uită la Anna, care părea fascinată şi uluită în acelaşi timp de spusele lui Chardin.

— Aceşti lideri capitalişti au prevăzut că popoarele Europei, înfuriate şi dezgustate de fascism, aveau să reacţioneze întorcându-se către stânga. Au înţeles că, fără o masivă infuzie de resurse în momentele-cheie, socialismul avea să prindă rădăcini, mai întâi în Europa, apoi în întreaga lume. Au înţeles că misiunea lor consta în menţinerea şi întărirea statului industrializat. Ceea ce însemna, în egală măsură, înăbuşirea vocilor proletarilor. Par exagerate neliniştile astea? Nu prea. Industriaşii ăştia ştiau cum funcţionează mecanismul istoriei. Dacă unui regim fascist îi urma unul socialist, Europa ar fi fost cu adevărat pierdută. Cel puţin aşa vedeau ei lucrurile. Ca o măsură de prudenţă au recrutat nazişti de rang înalt, care ştiau dincotro bătea vântul şi erau la fel de hotărâţi să combată stalinismul. De îndată ce organizaţia şi-a stabilit principiile politice şi financiare, a început să manipuleze evenimentele mondiale, finanţând partidele politice din spatele unei cortine imaginare. În mod surprinzător, au avut succes! Banii lor, judicios orientaţi, au ajutat crearea celei de-a Patra Republici a lui De Gaulle în Franţa şi au menţinut regimul de dreapta al lui Franco în Spania. Mai recent, generalii au fost aduşi la putere în Grecia, punându-se capăt regimului de stânga, liber ales. În Italia, Operaţiunea Gladio a declanşat o campanie permanentă de subversiuni menite să paralizeze încercările stângii de a se organiza şi a influenţa politica naţională. Se întocmiseră planuri pentru poliţia paramilitară, *carabinieri,* urmând ca aceştia să preia controlul staţiilor de radio şi televiziune dacă ar fi fost nevoie. Aveam dosare consistente despre politicieni, sindicalişti, preoţi. Partidele de extremă dreaptă din toată lumea erau sprijinite în secret de la Zurich, pentru a-i face pe conservatori să pară moderaţi prin contrast. Alegerile erau controlate, se plătea mită, liderii politici de stânga erau asasinaţi; sforile erau trase de maeştrii păpuşari de la Zurich, în condiţiile unui secret absolut. Au fost sprijiniţi

financiar politicieni precum senatorul Joseph McCarthy din Statele Unite şi s-au finanţat lovituri de stat în Europa, Africa şi Asia. Au fost create şi grupuri de extremă stânga, pentru a servi drept *agents provocateurs* şi a stârni revolta populară faţă de cauza lor. Această cabală de industriaşi şi bancheri a avut grijă ca lumea să devină sigură pentru capitalism. Preşedintele vostru, Eisenhower, care a avertizat asupra ascensiunii complexului militaro-industrial, n-a văzut decât vârful aisbergului. În realitate, mare parte din istoria ultimei jumătăţi de secol a fost scrisă de aceşti oameni de la Zurich şi de succesorii lor.

— *Hristoase,* îl întrerupse Ben. Vorbeşti despre…

— Da, spuse Chardin, clătinându-şi hidosul cap fără chip. Conspiraţia lor a dat naştere războiului rece. Ei l-au declanşat. Sau poate că ar trebui să zic *noi.* Acum începi să înţelegi?

Degetele lui Trevor se mişcau cu iuţeală şi pricepere. El deschise valiza şi începu să asambleze puşca de calibru 12,7 mm, o versiune fabricată la comandă a puştii BMG AR-I5. După părerea lui era o operă de artă, o armă de precizie pentru un trăgător de elită, cu bătaia de până la şapte mii patru sute de metri. La distanţe mai mici, capacitatea de penetrare era uimitoare: glonţul putea străpunge o placă de oţel de opt centimetri grosime, traversa caroseria unui automobil sau putea dărâma colţul unei clădiri. Cartuşul era proiectat cu o viteză de peste nouă sute de metri pe secundă. Aşezată pe un biped şi prevăzută cu o lunetă Leupold Vari-X arma oferea precizia de care avea el nevoie. Zâmbi în timp ce o fixa pe biped.

Ţinta lui se afla pe partea opusă a străzii.

33

— E incredibil, *zise Anna.*

— M-am obişnuit aşa de mult cu situaţia, astfel încât pentru mine a devenit un loc comun, spuse Chardin. Sunt conştient de uriaşele transformări ce-ar urma dacă oamenii ar afla că istoria contemporană lor a fost, în bună măsură, un *scenariu* scris de un grup de oameni ca mine: oameni de afaceri, bancheri, industriaşi, care au acţionat prin intermediul asociaţilor lor răspândiţi în toată lumea. *Un scenariu scris de Sigma.* Toate cărţile de istorie ar trebui rescrise. Carierele de succes ale unor oameni importanţi ar părea doar mişcările unor marionete. Sigma e o poveste despre cum au căzut cei puternici şi cum au devenit puternici cei căzuţi. E o poveste care nu trebuie spusă niciodată. Înţelegi, nu-i aşa! *Niciodată.*

— Cine a avut tupeul – *nebunia* – să iniţieze o asemenea aventură?

— Trebuie mai întâi să înţelegi simţul triumfalist, vizionar al îndeplinirii unei misiuni de care a fost animată corporaţia înfiinţată la mijlocul secolului, zise Chardin. Transformasem deja destinul fiinţei umane, nu uita. Doamne, automobilul, avionul, în curând avea să urmeze avionul cu reacţie: omul se putea mişca pe pământ cu viteze de neconceput pentru strămoşii noştri… omul putea zbura până la ceruri! Undele radio şi cele sonore puteau fi folosite ca un al şaselea simţ, oferind o viziune asupra lumii acolo unde ea nu fusese nicicând posibilă. Calculele puteau fi acum automatizate. Realizările din domeniul ştiinţelor erau extraordinare – în metalurgie, mase plastice, tehnici de producere a noi tipuri de cauciuc, adezivi, textile şi multe altele. Peisajul obişnuit al vieţii cotidiene era în plină transformare. Se declanşase o revoluţie în toate ramurile industriei moderne.

— O a doua revoluţie industrială, spuse Bon.

— A doua, a treia, a patra, a *cincea,* răspunse Chardin. Posibilităţile păreau a fi infinite, iar randamentul nelimitat. Vannevar Bush, Lawrence Marshall şi Charles Smith la Raytheon, făceau muncă de pionierat în toate domeniile, de la microunde la sistemele de ghidare a rachetelor şi echipamentelor de supraveghere prin radar. Multe dintre descoperirile care au

devenit omniprezente în ultimele decenii – xerografia, tehnologia microundelor, calculul binar, aparatura cu tranzistori – fuseseră deja concepute şi testate în laboratoarele Bell, General Electric, Westinghouse, RCA, IBM şi alte corporaţii. Lumea materială se supunea voinţei noastre. De ce n-ar fi făcut-o şi cea politică?

— Şi unde te aflai dumneata în toată această perioadă? întrebă Ben.

Chardin rămase o vreme cu privirea pierdută. Scoase apoi atomizorul şi îşi umezi din nou ochii înainte de a reîncepe să vorbească.

Eram copil – aveam opt. Ani când a izbucnit războiul. Învăţam la o mică şi părăginită şcoală provinciala, din oraşul Lyon. Tatăl meu lucra ca inginer constructor la primărie. Eram singur la părinţi şi un fel de copil-minune. La doisprezece ani frecventam cursuri de matematică aplicată la Ecole Normale Superieure de Lyon, *colegiul care pregătea profesori. Aveam un real talent la matematică, dar universitatea nu mă atrăgea. Voiam altceva. Aerul tare al enigmelor teoriei numerelor mă ispitea prea puţin. Mi-ar fi plăcut să influenţez lumea reală, viaţa cotidiană. Mi-am ascuns vârsta atunci când am căutat prima oară de lucru la departamentul de control de la Trianon. Emil Menard era considerat un profet, printre patronii din epocă, un adevărat vizionar. Alcătuise o companie din părţi disparate, între care nimeni nu văzuse până atunci posibile legături. Descoperise că, prin unificarea operaţiunilor anterior segmentate, puteai crea o forţă industrială infinit mai mare decât suma părţilor sale. Pentru mine, în calitate de analist al capitalului, Trianon era o capodoperă – Capela Sixtină a modelului corporatist.*

După câteva luni, şeful departamentului la care lucram, monsieur Arteaux, a aflat despre îndemânarea cu care rezolvam probleme de statistică. Era un domn în vârstă, un om cu puţine pasiuni extraprofesionale, devotat viziunii lui Menard. Unii dintre colegii mei mă găseau rezervat, dar nu şi monsieur Arteaux. Conversaţiile dintre noi se desfăşurau ca între microbişti. Puteam discuta ceasuri întregi despre avantajele relative ale pieţelor interne de capital sau despre măsuri alternative la primele de risc ale dividendelor, chestiuni care-i năuceau pe cei mai mulţi, dar care implicau

arhitectura capitalului – raţionalizarea deciziilor privind locurile unde trebuia investit şi reinvestit. Arteaux, care se apropia de pensionare, a aranjat să fiu prezentat marelui bărbat, catapultându-mă peste nenumărate trepte ierarhice. Menard. Amuzat de tinereţea mea, mi-a pus câteva întrebări condescendente, l-am dat nişte răspunsuri serioase şi provocatoare – de fapt, răspunsuri care frizau insolenţa. Arteaux s-a speriat, dar Menard părea fascinat. Mai târziu mi-a spus că amestecul de insolenţă şi înţelepciune pe care-o manifesta îi aminteau de el însuşi. Un individualist, dar de un individualism dobândit. Aroganţa mea poate că nu era lipsită de temei. Smerenia se potrivea de minune preoţilor, însă raţiunea impunea ca omul să fie atent la propriile-i calităţi. Aveam o mare experienţă în tehnicile de evaluare. De ce n-aş fi extins-o la propria mea persoană? Tatăl meu era dezavantajat de o atitudine prea respectuoasă; îşi considera propriile calităţi prea mărunte şi-i convingea şi pe ceilalţi să le subevalueze. Eu n-aveam să comit greşeala asta.

În câteva săptămâni am devenit asistentul personal al lui Menard. Îl însoţeam peste tot. Nimeni nu ştia dacă eram secretarul lui particular sau consilier. În realitate, am trecut de la primul rol la cel de-al doilea. Marele om mă trata mai degrabă ca pe un fiu adoptiv decât ca pe un salariat. Eram singurul lui protejat, unicul acolit demn să-i urmeze exemplul. Îi făceam propuneri curajoase, care dădeau peste, cap ani întregi de planificare, fi sugeram, de exemplu, să vindem în pierdere nişte exploatări petrolifere pe care directorii săi le dezvoltaseră timp de mai mulţi ani. L-am sugerat să facă investiţii masive în tehnologii încă neverificate. Atunci când ţinea cont de sfaturile mele, era aproape invariabil încântai de rezultate. L’ombre de Menard *– umbra lui Menard – a devenit, porecla mea la începutul anilor ’50. Chiar şi în perioada în care se lupta cu boala, un limfom care avea să-l răpună în cele din urmă, el şi Trianonul ajunseseră să se bizuie tot mai mult pe judecata mea. Ideile mele erau îndrăzneţe, aparent nebuneşti, dar în scurt timp le adoptau toţi. Menard mă studia tot atât de mult pe cât îl studiam şi eu, cu detaşare, dar şi cu sinceră afecţiune.*

În ciuda privilegiilor pe care mi le acorda, simţeam că exista un sanctuar la care nu aveam acces. Menard făcea călătorii fără să dea explicaţii, făcea donaţii al căror rost nu-l pricepeam şi despre care nu accepta să discute. Pe urmă, a venit ziua în care a hotărât că trebuia să fie atras într-o societate despre care nu ştiam nimic, o organizaţie pe care voi o cunoaşteţi sub numele de Sigma.

Aveam douăzeci şi ceva de ani şi eram complet nepregătit pentru ceea ce aveam să văd la prima întrunire la care am participat. Ne-am dus la un castel din Elveţia rurală, situat pe un teren întins şi izolat care aparţinea unuia dintre lideri. Măsurile de securitate de-acolo erau extraordinare; până şi priveliştea – arborii şi tufele ce înconjurau proprietatea – permitea sosirea şi plecarea clandestină a tot soiul de indivizi. De altfel, la prima mea vizită n-am reuşit să-i văd pe ceilalţi venind. Nici un echipament de supraveghere nu putea rezista impulsurilor electromagnetice de mare intensitate, de înaltă şi joasă frecvenţă – o tehnologie de ultimă oră la acea vreme. Toate obiectele metalice trebuia depozitate în containere; chiar şi un simplu ceas de mină putea fi detectat de impulsuri. Am fost conduşi direct în camerele noastre, el într-un apartament splendid cu vedere spre un mic lac glaciar, eu într-o cameră alăturată, mai puţin impunătoare, dar foarte confortabilă.

Întrunirea a începui în dimineaţa zilei următoare. Îmi amintesc câte ceva din ce s-a discutat atunci. Conversaţiile erau continuarea unora anterioare, despre care eu nu ştiam nimic. Un nou-venit era greu să se orienteze, dar cunoşteam feţele bărbaţilor din jurul mesei. A fost o experienţă de-a dreptul extraordinară, ceva de domeniul fanteziei. Menard avea puţini concurenţi în ce privea averea, influenţa corporatistă sau viziunea sa managerială. Toţi aceştia se aflau în acea încăpere: liderii a două conglomerate metalurgice concurente; şeful celui mai important concern american de echipament electric; boşii din industria grea, petrochimie, tehnologie. Oameni răspunzători pentru crearea aşa-zisului secol american, dar şi egalii lor din Europa; cei mai faimoşi magnaţi de presă ai lumii. Aceşti oameni deţineau controlul unor valori ce

depăşeau produsul intern brut al multor ţări din lume, luate laolaltă.

Viziunea mea despre lume a fost serios zdruncinată în acea zi.

La lecţiile de istorie, copiii se familiarizează cu liderii politici şi militari. Toţi erau, în realitate, ceva mai mult decât nişte purtători de cuvânt. Sigma a ţinut, cont de ei. Bărbaţii care aveau într-adevăr în mâini pârghiile puterii stăteau în fund acelei mese lungi de mahon. Ei erau adevăraţii maeştri păpuşari.

În timp ce orele treceau şi noi beam cafea şi gustam produse de patiserie, am înţeles la ce eram martor; la o întrunire a consiliului de directori ai unei unice corporaţii masive, care le controla pe toate celelalte.

Un consiliu de directori care răspundea de istoria lumii occidentale!

Atitudinea lor, capacităţile lor mă încântau mult mai mult decât vorbele pe care le rosteau. Erau manageri profesionişti care n-aveau timp pentru emoţii inutile ori sentimente iraţionale. Credeau în dezvoltarea productivităţii, în proclamarea ordinii, în concentrarea raţională a capitalului. Credeau că istoria – însăşi soarta omenirii – era prea importantă ca să ajungă pe mâinile maselor. Transformări le produse de două războaie mondiale îi convinseseră. Istoria trebuia administrată. Deciziile trebuia luate de profesionişti imparţiali. Haosul cu care ameninţa comunismul – dezordinea, redistribuirea bogăţiilor – făcea din proiectul lor o chestiune de reală şi de imediată urgenţă. Un pericol prezent trebuia evitat.

Au căzut de acord asupra necesităţii de a crea o lume în care adevăratul spirit întreprinzător să fie ferit de invidia şi lăcomia maselor. La urma urmei, cine ar fi acceptat să lase moştenire urmaşilor o lume infestată de comunism şi fascism? Capitalul modern ne arăta drumul, însă viitorul stalului industrializat trebuia protejat, ferit de furtuni. Asta era viziunea acelor oameni. Deşi originile acestei viziuni se aflau în depresiunea globală care a precedat războiul, ea a devenit mult mai convingătoare în urma distrugerilor provocate de război.

Am vorbit puţin în acea zi, nu pentru că aş fi taciturn din fire, ci fiindcă rămăsesem fără grai. Eram un pigmeu printre

giganţi. Un ţăran luând cina cu împăraţii. Nu-mi mai încăpeam în piele şi, multă vreme, am făcut totul pentru a păstra un aer indiferent, imitându-l pe marele meu mentor. Acelea au fost primele ceasuri pe care le-am petrecut în compania societăţii Sigma, iar viaţa mea s-a schimbat total. Ştirile zilnice din ziare – o grevă undeva, o adunare de partid altundeva, un asasinat în altă parte – nu mai însemnau pentru mine relatarea unor evenimente întâmplătoare. În spatele lor se puteau distinge manevrele complexe şi încâlcite ale unei maşinării la fel de complexe şi încâlcite.

Sigur, fondatorii, liderii au profitat enorm. Firmele lor prosperau în permanenţă, în vreme ce multe altele, care nu avuseseră norocul să facă parte din Sigma, piereau. Dar adevăratul motiv consta în viziunea lor cuprinzătoare: Occidentul trebuia să fie unit în faţa unui duşman comun, altfel ar fi slăbit şi-ar fi dispărut. Înăsprirea bătăliilor sale trebuia să se facă însă discret şi prudent. O mişcare prea agresivă, prea rapidă ar fi putut declanşa o ripostă.

Reforma trebuia dozată atent. Un departament s-a concentrat asupra asasinatelor, eliminând vocile serioase ale stângii. Altul a inventat – termenul e adecvat – grupările extremiste, Baader-Meinhof Brigăzile Roşii şi altele, menite să-şi atragă duşmănia oricăror simpatizanţi moderaţi.

Lumea occidentală şi mare parte din rest, avea să reacţioneze la serviciile sale şi-avea să accepte poveştile din ziare ce le însoţeau. În Italia am creat o reţea de douăzeci de mii de „comitete civice”, pentru a direcţiona banii spre creştin-democraţi. Însuşi Planul Marshall, ca şi multe altele, a fost elaborat de Sigma. De multe ori Sigma născocea până şi limbajul documentelor care trebuia să fie supuse aprobării şi trecute prin Congresul american! Toate programele europene de redresare, agenţiile de cooperare economică, chiar şi NATO au devenit organisme ale Sigma, care rămânea invizibilă tocmai pentru că era omniprezentă. În orice manual găseşti lecţii despre reconstrucţia Europei, însoţite de o fotografie a generalului Marshall. În realitate, fiecare amănunt fusese schiţat de noi, aprobat de noi cu mult timp înainte.

Nu i-a trecut nimănui prin minte că Occidentul era administrat de un consorţiu secret. Era de neconceput,

deoarece ar fi însemnat că mai bine de jumătate din planetă era pur şi simplu o filială a unei unice megacorporaţii SIGMA.

Cu timpul, bătrânii magnaţi au murit şi-au fost înlocuiţi cu protejaţii lor mai tineri. Sigma dăinuia, transformând ceea ce era necesar. Nu aveam o ideologie. Eram oameni pragmatici. Sigma căuta doar să remodeleze întreaga lume modernă, pretinzând dreptul de proprietate asupra istoriei.

Şi a reuşit.

Trevor Griffiths privi prin luneta cu infraroşii. Draperiile groase opace din punct de vedere optic, erau pentru o asemenea lunetă o pânză transparentă. Siluetele umane aveau forme verzi, înceţoşate, ca nişte picături de mercur, schimbându-şi vizibil contururile în timp ce se mişcau printre coloane şi obiecte de mobilier. Silueta aşezată avea să fie prima lui ţintă. Ceilalţi se vor îndepărta de ferestre, considerându-se astfel în siguranţă, dar el avea să-i nimicească chiar prin zidul de cărămidă. Un glonţ urma să creeze o breşă, iar celălalt să distrugă ţinta. Restul cartuşelor vor desăvârşi treaba.

— Dacă e adevărat ce spui… începu Ben.

— De obicei, oamenii mint ca să iasă cu faţa curată. Vă daţi seama că eu nu mai am o asemenea motivaţie. Fanta care era gura lui Chardin se ridică la colţuri, în ceea ce putea fi o grimasă ori un zâmbet. V-am avertizat că nu sunteţi pregătiţi să înţelegeţi ce vă spun. Poate că totuşi vedeţi situaţia ceva mai limpede. Un mare număr de oameni influenţi din toată lumea are motive – chiar şi în prezent – să lase adevărul îngropat. Poate mai mult ca niciodată. Şi asta pentru că Sigma s-a orientat, în urmă cu câţiva ani, spre o nouă direcţie. Parţial, asta a fost consecinţa succeselor sale. Comunismul nu mai era o ameninţare – părea inutil să continue să cheltuiască miliarde pentru organizarea unor acţiuni civice şi politice, mai ales că existau modalităţi mai eficiente de îndeplinire a obiectivelor corporaţiei.

— Obiectivele corporaţiei Sigma, repetă Ben.

— Adică stabilitatea. Realizată prin presiuni asupra oponenţilor, „dispariţia” turbulenţilor şi-a ameninţărilor la adresa statului industrializat. Când Gorbaciov a devenit incomod, am aranjat îndepărtarea lui. Când regimurile din Pacific ni s-au împotrivit, am pus la cale o bruscă şi masivă retragere de capital

străin, aruncându-le economiile într-o gravă recesiune. Când liderii din Mexic s-au dovedit mai puţin cooperanţi, am aranjat schimbarea guvernului.

— *Doamne,* zise Ben, cu gura uscată.

— Era convocată o şedinţă, se lua o hotărâre care se punea rapid în practică. Ne pricepeam la asta, zău – puteam mânui guvernele ca pe o orgă. Faptul că Sigma ajunsese să deţină un număr imens de companii, participaţiile sale fiind ascunse prin diverse firme particulare, nu deranja. Apoi un mic grup de lideri a ajuns să creadă că soluţia nu consta doar în adaptarea la cerinţele noii epoci, la înfruntarea crizelor periodice, ci în perpetuarea unei conduceri stabile, pe termen lung. Aşa că, în ultimii ani, a apărut un proiect extraordinar. Succesul său ar fi însemnat revoluţionarea esenţei controlului asupra lumii. N-avea să mai fie vorba despre alocarea de fonduri şi orientarea resurselor. Devenea o simplă chestiune de identitate a celor „aleşi”. Eu m-am opus acestei idei.

— Ai intrat în dispută cu Sigma, spuse Ben. Ai devenit un paria. Şi totuşi ai păstrat secretele.

— Repet: dacă s-ar afla câte evenimente importante ale epocii postbelice au fost manipulate în secret, conform unui scenariu al acestei conspiraţii, reacţia ar fi violentă. Lumea ar ieşi în stradă.

— Dar de ce această bruscă intensificare a activităţii – dumneata descrii ceva ce s-a desfăşurat timp de mai multe *decenii!* zise Ben.

— Da, dar acum e vorba despre *zile,* răspunse Chardin.

— Ai aflat asta?

— Te miră că nu om retras ca mine e la curent cu ce se întâmplă? Cu timpul, înveţi cum să citeşti viitorul în măruntaie. *Înveţi,* dacă vrei să supravieţuieşti. Pe urmă, există micile nimicuri care umplu timpul unui bolnav. Anii trăiţi printre ei m-au învăţat să detectez anumite semnale în ceea ce dumitale ţi s-ar părea a fi doar paraziţi.

Făcu un gest către partea laterală a capului. Chiar şi prin glugă, Ben îşi dădu seama că urechea externă a omului lipsea cu totul, canalul auditiv fiind doar o gaură într-o excrescenţă.

— Asta explică recenta serie de crime?

— E vorba despre ce spuneam mai devreme: În ultimul timp Sigma trece printr-o transformare. O schimbare a conducerii, dacă vrei.

— Căreia dumneata te-ai opus.

— Sigma şi-a rezervat întotdeauna dreptul de a-i „sancţiona” pe cei a căror loialitate era pusă sub semnul întrebării. În aroganţa mea, n-am înţeles că atitudinea exaltată nu-mi oferea nici o protecţie. Dimpotrivă. Însă curăţenia, epurarea disidenţilor a început în mod serios doar de câteva săptămâni. Cei care erau percepuţi drept ostili de către noua conducere – împreună cu cei care au lucrat pentru ei – au fost consideraţi neloiali. Ne-au numit *angeli rebelii*: îngeri răzvrătiţi. Dacă îţi aminteşti că primii *angeli rebelii* s-au răzvrătit chiar împotriva Atotputernicului Dumnezeu, o să-ţi dai seama cât de puternici şi îndreptăţiţi se simt actualii lideri ai Sigma. Poate că ar trebui să spun „lider”, întrucât consorţiul a ajuns sub conducerea unui singur… individ redutabil. În cazul ăsta, Sigma a alergat contracronometru, ca să zic aşa.

— *Ce* cronometru? *Explică*-mi, începu Ben.

O mulţime de întrebări i se îmbulzeau în minte.

— E vorba despre zile, repetă Chardin. Ce stupizi aţi fost venind la mine, de parcă adevărul v-ar mai putea ajuta. Aţi venit la mine când nu mai e timp! Cu siguranţă e prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— De-aceea am bănuit la început că aţi fost trimişi de ei. Ei ştiu că, puţin înainte de ascensiunea finală, sunt mai vulnerabili ca ori când. Cum vă spuneam, acum e perioada ultimelor lichidări, a sterilizării, a eliminării oricăror dovezi care i-ar putea incrimina.

— Te întreb din nou: *de ce acum?*

Chardin scoase atomizorul şi îşi umezi din nou ochii cenuşii, înceţoşaţi. Brusc o explozie asurzitoare îl azvârli pe Chardin, cu tot cu scaun, pe podea. Ben şi Anna săriră imediat în picioare şi văzură îngroziţi gaura de cinci centimetri care apăruse în tencuiala peretelui opus, de parcă fusese făcută cu o bormaşină.

— *Fugi!* ţipă Anna.

De unde venise proiectilul ăla – părea mult prea mare că să fie doar un glonţ obişnuit. Ben sări într-o parte a camerei, Anna în cealaltă. El se întoarse ca să privească trupul răstignit al legendarului finanţist. Un fir de fum se înălţa dintr-o bucată de glugă arsă, iar Ben înţelese că un glonţ uriaş traversase ţeasta lui Chardin. Omul fără chip – cel a cărui voinţă de a supravieţui îl ajutase să îndure ani de chinuri indescriptibile – era mort.

Ce se întâmplase? Ben ştia doar că trebuia să se adăpostească, pentru a nu fi omorâţi. Dar unde se puteau duce, cum puteau scăpa de un atac câtă vreme nu ştiau de unde

venea? O văzu pe Anna alergând spre capătul îndepărtat al încăperii şi aruncându-se apoi pe podea; procedă şi el la fel.

Pe urmă se auzi o a doua explozie şi un alt cartuş pătrunse prin zid. Ben văzu un cerc de lumină în zidul de cărămidă şi înţelese că împuşcăturile veneau de afară!

Gloanţele străpungeau zidul de cărămidă ca pe o perdea de mărgele. Ultimul glonţ trecuse foarte aproape de Anna. Nicăieri nu erau în siguranţă.

— O, *Doamne!* strigă Anna. Trebuie să plecăm de-aici!

Ben se răsuci şi privi pe geam. În lumina soarelui, văzu faţa unui bărbat la o fereastră aflată vizavi de clădirea în care se aflau ei.

Tenul neted, fără riduri, pomeţii înalţi: asasinul de la vila lui Lenz. Asasinul de la hanul din Elveţia…

Asasinul care-l, omorâse pe Peter.

Răscolit de o intensă mânie, Ben scoase un strigăt puternic, de avertisment, de neîncredere, de furie şi o luă la fugă împreună cu Anna spre ieşirea din apartament. Urmă altă explozie, asurzitoare. Ben şi Anna se repeziră către casa scării. Proiectilele alea nu se înfigeau în carne, nici nu ardeau pielea, pur şi simplu sfâşiau corpul uman aşa cum o suliţă ar fi sfâşiat pânza unui păianjen. Era clar că se foloseau împotriva tancurilor blindate. Distrugerile pe care le făcuseră vechii clădiri erau incredibile.

Ben fugea în urmă Annei pe scara întunecată, în vreme ce sena de explozii continua să răsune în urma lor. Ajunseră împleticindu-se în holul mic de la parter.

— Pe-aici! şopti Anna, alergând spre o ieşire care avea să-i ducă spre o stradă laterală, unde asasinul îi putea ochi mai greu.

Ieşiră din clădire, privind înnebuniţi înjur. Pe rue des Orteaux, în colţ, stătea o femeie blondă în jeanşi. La prima vedere, părea o târfă sau o toxicomană, dar ceva îi spuse lui Ben că era *deplasată* în acel loc. Din nou, o faţă pe care-o mai *văzuse.* Dar unde?

Brusc, îşi aminti de Bahnhofstrasse. O blondă îmbrăcată elegant, ţinând în mână nişte sacoşe de la un magazin de lux. Un schimb fugar de ocheade. Ea era. O santinelă a Corporaţiei.

Pe trotuarul opus, un adolescent într-un tricou rupt şi jeanşi şi el cunoscut, deşi nu-l putea localiza. Doamne! Încă unul?

La celălalt capăt al străzii stătea un bărbat roşcovan, cu obrajii arşi de soare şi sprâncene stufoase.

Altă faţă cunoscută.

Trei criminali ai Corporaţiei, plasaţi strategic în jurul lor? Profesionişti care voiau să se asigure că nu vor scăpa?

— Suntem înconjuraţi, îi spuse el Annei. Cel puţin unul se află la fiecare capăt al străzii.

Rămaseră pe loc, neştiind încotro s-o ia. Anna cercetă strada cu privirea şi spuse:

— Ascultă, Ben. Ziceai că Chardin a ales zona asta, blocul ăsta dintr-un motiv întemeiat. Nu ştim ce planuri pentru situaţii neprevăzute avea, ce căi de scăpare îşi pregătise, dar ştim că trebuie să fi avut ceva în minte. Era prea isteţ ca să nu se fi gândit la vreun traseu suplimentar.

— Traseu suplimentar?

— Urmează-mă.

Anna alergă direct spre clădirea unde asasinul se instalase la etajul şapte. Ben văzu încotro se îndrepta ea.

— E o nebunie! protestă el, dar o urmă.

— Baza clădirii e singurul loc unde el *nu poate* ajunge, îi striga Anna.

Pe aleea întunecoasă, forfoteau şobolanii printre mormanele de gunoi. O poartă metalică încuiată bloca ieşirea spre rue des Halles.

— Trebuie să ne căţărăm?

Ben privi cu scepticism partea superioară a porţii, unde nişte vârfuri ascuţite ca nişte suliţe se profilau ameninţător, la aproape patru metri deasupra lor.

— Aşteaptă, zise Anna şi îi întinse pistolul.

Ben trase câteva gloanţe şi lanţul care ţinea poarta încuiată se rupse.

— Asasinul a folosit o puşcă de calibru 12,7 ram, spuse Anna. După războiul din Golf, s-au găsit multe arme de acest tip. Au fost folosite împotriva tancurilor irakiene. Dacă pui mâna pe o asemenea armă, un oraş ca ăsta ţi se pare făcut din carton.

— La naiba. Ce facem? o întrebă Ben.

— Nu ne lăsăm loviţi, răspunse Anna şi o luă la fugă, urmată de Ben.

După un minut, se aflau pe rue de Bagnolet, în faţa restaurantului *La Fleche d’Or.* Ben traversă în goană strada.

— Vino cu mine, strigă el.

Un bărbat îndesat tocmai se dădea jos de pe o Vespa, unul dintre acele mici *velocipedes* motorizate care deveniseră o

pacoste pentru şoferii francezi.

— *Monsieur,* zise Ben. *J'ai besoin de votre velo. Pardonnez-moi, s'il vous plaît.*

Bărbatul îl privi speriat. Ben îndreptă pistolul spre el, îi înhaţă cheile, sări în şaua micului vehicul şi porni motorul.

— Urcă, îi strigă el Annei.

— Eşti nebun, protestă ca. O să fim o ţintă uşoară pentru oricine s-ar afla într-un automobil, de îndată ce ajungem la *Peripherique.* Chestiile astea n-au o viteză mai mare de optzeci de kilometri pe oră. Un fleac pentru ei!

— Nu mergem la *Peripherique,* spuse Ben. Nici pe alt drum. Suie-te!

Anna se supuse, urcându-se pe locul din spatele lui Ben.

Ben ocoli cu motocicleta *La Fleche d'Or,* apoi o luă pe un dig de beton ce ducea spre o cale ferată dezafectată.

Ben porni printre şinele ruginite. Trecură printr-un tunel, apoi ieşiră la loc deschis.

— Şi dacă apare un tren? strigă Anna, ţinându-se strâns de Ben în timp ce treceau peste traverse.

— Pe şinele astea n-a mai trecut un tren de peste cincizeci de ani.

— Văd că ştii o mulţime de lucruri.

— Rezultatul unei tinereţi irosite, strigă Ben. Am petrecut o vreme pe-aici în adolescenţă. Suntem pe o linie moartă, cunoscută drept *Petite Ceinture* – mica centură. Înconjoară tot oraşul. Şine-fantomă. *La Fleche d'Or* e de fapt o veche staţie de tren, construită în secolul nouăsprezece. Linia asta lega douăzeci de staţii, făcând o buclă în jurul Parisului. Acum e o lungă fâşie a nimănui. Chardin şi-a ales cartierul ăsta tocmai pentru că există această linie moartă.

Intrară într-un alt tunel spaţios, apoi ieşiră la lumină.

— Unde ne aflăm acum? întrebă Anna.

— Greu de stabilit, fiindcă nu există nici un fel de repere, zise Ben. Probabil că suntem la Fort d'Obervillier. Poate la Simplon. Dacă ajungem la metrou şi ne pierdem printre călători, putem să ne îndreptăm spre următoarea noastră întâlnire.

„Flann O'Brien." Numele barului era scris cu tuburi de neon. Localul se afla în primul arondisment, pe rue Balleul, lângă staţia de autobuz Louvre-Rivoli.

— Ne întâlnim cu el într-un bar irlandez? întrebă Anna, privind

atentă înjur pentru a depista eventualele pericole.

— Oscar are simţul umorului.

— Aminteşte-mi de ce ai atâta încredere în el.

Ben deveni serios.

— Avem de-a face cu probabilităţi, nu cu posibilităţi, am căzut de acord în privinţa asta. Sigma reprezintă o ameninţare fiindcă pretinde loialitate deplină adepţilor ei. Oscar e prea *lacom* ca să fie un adept. L-am plătit totdeauna la timp. Cred că asta contează pentru Oscar. Trebuie să mă bizui pe instinctele mele. Îmi place Oscar, totdeauna mi-a plăcut. Cred că şi el mă place.

Ben privi înjur şi îl văzu pe Oscar şezând pe o banchetă din fundul sălii. În faţa lui se afla o halbă enormă cu bere neagră. Lângă halbă era un ziar împăturit, pe care se vedea un careu de cuvinte încrucişate, pe jumătate rezolvat. Avea o expresie amuzată pe chip, de parcă s-ar fi pregătit să facă cu ochiul. Îi salută pe cei doi făcându-le semn cu mâna.

— Aştept de patruzeci de minute, zise el, strângând mâna lui Ben.

— Patruzeci de minute care costă, sublinie el.

— Am întârziat puţin la întâlnirea noastră anterioară, zise Ben scurt.

— Îmi închipui.

Oscar o privi pe Anna.

— Doamnă, spuse el. Vă rog, luaţi loc.

Ben şi Anna se strecurară pe banchetă, în faţa francezului.

— *Madame,* zise Oscar, îndreptându-şi întreaga atenţie spre ea. Sunteţi chiar mai frumoasă decât în fotografie.

— Poftim? spuse Anna, nedumerită.

— Un set de fotografii cu dumneata a fost trimis colegilor mei de *Surete.* Imagini digitale. Am şi eu unul. Le-am primit la timp.

— Pentru munca lui, explică Ben.

— De la nişte *artisans* de-ai mei, spuse Oscar. Atât de reuşite şi *atât de* scumpe. Atinse braţul lui Ben.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Din păcate fotografia ta nu e prea reuşită. Paparazzi ăştia nu găsesc niciodată unghiul avantajos, nu?

Zâmbetul lui Ben dispăru.

— Ce vrei să spui?

— Sunt foarte mândru că reuşesc să rezolv careul din *Herald Tribune.* Te asigur că nu orice francez poate s-o facă. Aproape l-am terminat pe ăsta. Acum am nevoie de un cuvânt din

cincisprezece litere pentru un fugar căutat în toată lumea, deoarece se sustrage justiţiei.

— „Benjamin Hartman” – e bun?

Pe prima pagină din *Tribune* trona un titlu cu majuscule: CRIMINAL ÎN SERIE CĂUTAT. Alături era fotografia lui, făcută se pare cu un aparat de supraveghere. Faţa era umbrită, imaginea granulară, însă era fără îndoială el.

— Cine-ar fi bănuit că prietenul meu e o persoană atât de căutată? zise Oscar şi întoarse ziarul.

Râse în gura mare, iar Ben îl imită într-un târziu, înţelegând că era singura cale de-a trece neobservat într-un bar ce răsuna de veselia băutorilor.

— Asta-i o problemă, spuse Ben, tonul lui alarmat dezminţind zâmbetul dulceag pe care-l afişa. Asta-i o problemă mare cât Turnul Eiffel.

— M-ai *omorât,* spuse Oscar, bătându-l pe spate, de parcă Ben spusese o glumă bună. Apoi scoase un pachet de sub perna banchetei. Ia asta, spuse el.

Era o sacoşă albă de plastic, cu reclama unui magazin de suveniruri.

— Pentru noi? întrebă Anna neîncrezătoare.

— Orice turist ar trebui să aibă aşa ceva, zise Oscar.

Ben se lăsă mai jos pe banchetă, copleşit de situaţia dificilă în care se afla.

— Nu te mai ascunde sub banchetă, şopti Oscar. Nu lăsa impresia că te furişezi, nu evita privirile celorlalţi şi nu încerca să treci neobservat. Ai fi ca un star de cinema care-şi pune ochelari de soare ca să facă cumpărături la Fred Siegel, ai înţeles?

— Da, răspunse Ben vlăguit.

— Ia spune, cum sună fermecătoarea expresie pe care o folosiţi voi, americanii: „Plecaţi dracului de-aici”.

După ce cumpărară câteva lucruri de la nişte tarabe de pe stradă, se întoarseră la metrou.

— Trebuie să stabilim ce dracu’ o să facem mai departe, spuse Ben.

— Mai departe? Nu ştiu dacă avem de ales. Strasser e singura legătură în viaţă despre care ştiu – un membru fondator al corporaţiei Sigma care mai trăieşte. Trebuie să ajungem la el.

— Cine spune că mai trăieşte?

— Nu ne putem permite altă ipoteză.

— Îţi dai seama că supraveghează fiecare aeroport, fiecare terminal, fiecare poartă.

— Bineînţeles. Începi să gândeşti ca un profesionist. Înveţi repede.

În timpul lungii călătorii către cartierele sărăcăcioase care înconjurau Parisul, cei doi îşi făcură planul.

Coborâră la staţia La Courneuve, un cartier muncitoresc de modă veche. Deşi se afla doar la câţiva kilometri distanţă de centru, era o altă lume – case cu două etaje şi magazine fără pretenţii. În vitrinele bistrourilor şi-ale băcăniilor se vedeau afişe mari cu Steaua Roşie, echipa de fotbal din divizia a doua. La Courneuve, situat exact în nordul Parisului, nu era departe de Aeroportul Charles de Gaulle, dar ei nu se îndreptau într-acolo.

Ben arătă spre un Audi roşu, parcat peste drum.

— Ce zici de ăla?

— Cred că putem găsi ceva mai puţin bătător la ochi.

După câteva minute, dădură peste un Renault albastru.

Maşina era destul de murdară, iar pe podea zăceau ambalaje galbene de la un magazin fast-food şi câteva pahare din carton pentru cafea.

Anna se puse pe treabă cu şperaclul ei şi după un minut, portiera maşinii era descuiată. Dură ceva mai mult până Ben făcu legătura ce asigura aprinderea. În cele din urmă motorul porni. Ben se înscrise în trafic, conducând cu viteza legală.

După zece minute, se aflau pe autostrada Al, în drum spre Aeroportul Lille-Lesquin din Pas de Calais. Călătoria avea să dureze mai multe ore şi era riscantă. Furturile de maşini erau însă ceva obişnuit în La Courneuve, iar previzibila reacţie a poliţiei avea să constea în efectuarea unor anchete formale printre localnicii cunoscuţi că se ocupau cu aşa ceva. Era aproape sigur că incidentul n-avea să fie raportat la *Police Naţionale,* care patrula pe arterele principale.

Merseră în tăcere preţ de o jumătate de oră. Apoi Anna rupse tăcerea.

— Povestea aia despre care vorbea Chardin mi se pare imposibil de digerat. Vine cineva şi-ţi spune că tot ce ştii despre istoria contemporană e eronat, cu fundu-n sus. Cum e posibil?

— Nu ştiu, Anna. Situaţia a încetat să mai aibă sens pentru mine din ziua aia de la Bahnhofplatz.

Ben încerca să alunge senzaţia de moleşire care-l cuprinsese.

— Cu câteva zile în urmă, mă ocupam de anchetarea unor

omucideri, nu cu examinarea problemelor fundamentale ale epocii moderne. Îţi vine să crezi?

Ben tăcu o clipă neştiind ce să răspundă.

— Omuciderile, zise el. Îl cuprinse o vagă nelinişte. Spuneai că au început cu Mailhot, în Nova Scotia – omul care a lucrat pentru Charles Highsmith, unul dintre fondatorii corporaţiei Sigma. A urmat Marcel Prosperi, care a fost şi el unul dintre lideri. Rossignol, la fel.

— Trei puncte definesc un plan, zise Anna. Geometrie de liceu.

Lui Ben îi trecu ceva prin minte.

— Rossignol era în viaţă când ai plecat să-l întâlneşti, dar murise când ai ajuns, nu-i aşa?

— Da, dar…

— Cum îl cheamă pe omul care ţi-a dat misiunea asta?

— Alan Bartlett.

— După ce l-ai localizat pe Rossignol la Zurich, i-ai spus şi lui?

— Imediat, zise Anna.

Ben îşi simţi gura uscată.

— Da. Sigur că i-ai spus. De-aceea te-a şi trimis acolo.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu înţelegi? Ai fost unealta lui, Anna. *Omul te-a folosit.*

— *Cum* m-a folosit?

Succesiunea de evenimente se derula în mintea lui Ben.

— *Gândeşte,* ce naiba! A procedat aşa cum se procedează cu un câine de vânătoare. Alan Bartlett ţi-a oferit mai întâi mirosul. Ştie cum lucrezi. Bănuia că următorul lucru pe care o să-l ceri…

— Ştia că o să-i cer lista, spuse Anna cu glas dogit. Să fie posibil? Afurisitul ăla de spectacol al ezitării lui… să fi fost o scenă de teatru jucată pentru mine, ca să-mi întărească hotărârea? Ca şi în cazul maşinii ăleia din Halifax: ştia că o spaimă ca aia avea să-mi ascută şi mai mult simţurile.

— Aşa că ai obţinut o listă de nume. Numele unor oameni legaţi de Sigma. Dar nu orice nume, ci a oamenilor care se ascund. Oameni pe care Sigma nu-i poate găsi fără să-i alarmeze. Nimeni legat de Sigma nu putea să dea de oamenii ăştia. *Altfel, ei ar fi fost deja morţi.*

— Pentru că… începu Anna încet. Pentru că toate victimele erau *angeli rebelii*. Disidenţi. Oameni în care nu se mai putea avea încredere.

— Chardin ne-a spus că Sigma se apropia de o delicată etapă de tranziţie – o perioadă de maximă vulnerabilitate. *Trebuia* ca

aceşti oameni să fie eliminaţi. Iar *tu* puteai găsi un om ca Rossignol, tocmai fiindcă *erai cine susţineai că eşti.* Chiar încercai să-i salvezi viaţa. Buna ta credinţă putea fi verificată. În realitate ai fost *programată* fără să ştii.

— Ăsta-i principalul motiv pentru care Bartlett mi-a dat misiunea asta, zise Anna furioasă, începând să înţeleagă. Să-i localizez pe ultimii *angeli rebelii.*

Lovi bordul maşinii cu palma.

— Iar Bartlett avea grijă să fie ucişi. *Deci Bartlett lucrează pentru Sigma.*

Ben se detesta pentru durerea pe care vorbele i-o provocau Annei, însă totul ieşea acum la lumină.

— Fir-ar a dracului de treabă! *Şi eu lucram pentru Sigma.*

— *Fără să ştii,* sublinie Ben. În chip de *unealtă.* Când ai devenit prea greu de controlat, Bartlett a încercat să-ţi ia cazul, îl găsiseră pe Rossignol, aşa că nu mai aveau nevoie de dumneata.

— *Dumnezeule!*

— Sigur, nu-i decât o ipoteză, spuse Ben, deşi era convins că nu greşeşte.

— O ipoteză, da. Însă una foarte *logică.*

Ben nu comentă. Pretenţia ca realitatea să aibă logică i se părea acum un lux bizar. În minte îi răsunau cuvintele lui Chardin, semnificaţia lor părându-i-se la fel de respingătoare ca şi faţa omului care le rostise: *Roţi în interiorul altor roţi – aşa funcţionam noi... organisme ale corporaţiei Sigma, care rămâneau invizibile... Fiecare amănunt fusese schiţat de noi... cu mult înainte... nu i-a trecut nimănui prin minte că Occidentul intrase sub administrarea unui consorţiu secret. Ideea era de neconceput, deoarece, dacă ar fi fost adevărat, însemna că mai bine de jumătate de planetă era o filială a unei singure megacorporaţii – Sigma.*

Ben rupse tăcerea şi spuse pe un ton ferm:

— Trebuie să elaborăm un itinerariu.

Anna citea din nou articolul din *Herald Tribune.*

— „Se presupune că suspectul foloseşte numele Robert Simon şi John Freedman în călătoriile sale.” Deci actele alea sunt inutile, conchise Anna.

Lui Ben nu-i venea să creadă. Liesl îi spusese cum fuseseră ţinute cărţile de credit, cum făcuse Peter aranjamente cu vărul ei, un om de toată încrederea.

— Deschner, zise Ben scurt. Trebuie să fi ajuns la el. După o

clipă, adăugă: Mă întreb de ce nu mi-au publicat numele real.

— Au gândit bine. Ştiau că nu călătoreşti sub numele dumitale real. Dezvăluirea adevăratei identităţi ar fi tulburat apele. Profesoara dumitale de engleză ar fi putut declara că acel Benny pe care-l cunoaşte ea n-ar face niciodată aşa ceva. În plus, elveţienii au analizele reziduurilor împuşcăturilor, care te scot din cauză, dar ele sunt pe numele Benjamin Hartman. Dacă întinzi un năvod, e logic s-o faci cât mai simplu.

Lângă oraşul Croisilles, văzură firma unui motel şi parcară lângă o clădire joasă din beton.

— Stăm doar o noapte, zise Ben şi numără câteva sute de franci.

— Paşaportul? întrebă funcţionarul.

— Sunt în bagaje, zise Ben în chip de scuză. O să vi le aduc mai târziu.

— Doar o noapte?

— Atât, spuse Ben, privind-o pofticios pe Anna. Facem turul Franţei. Suntem în luna de miere.

Anna păşi în faţă şi îşi lăsă capul pe umărul lui Ben.

— E o ţară atât de frumoasă, îi zise ea funcţionarului. Şi-atât de sofisticată. Sunt absolut încântată.

— Lună de miere, repetă funcţionarul şi, pentru prima dată, zâmbi.

— Nu te supăra, ne cam grăbim, spuse Ben. Suntem de mai multe ore pe drum şi-avem nevoie de odihnă.

Îi făcu recepţionerului cu ochiul. Acesta îi înmână o cheie de care era legată o bilă grea, din cauciuc.

— Chiar la capătul holului. Camera 125. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi.

Încăperea era mobilată sumar, iar mirosul vag de cireşe al deodorantului de cameră nu ascundea inconfundabilul iz de mucegai.

De îndată ce uşa se închise în urma lor, goliră pe pat sacoşa de plastic pe care le-o dăduse Oscar. Anna luă un paşaport european. Fotografia era a ei, deşi fusese transformată digital în mai multe locuri. Anna rosti cu voce tare noul ei nume de câteva ori, ca să se obişnuiască cu sunetele ciudate.

— Tot nu pricep cum o să meargă treaba asta, zise Ben.

— După cum spunea Oscar eşti categorisit înainte de-a fi privit cu adevărat. Operaţiunea se numeşte stabilirea profilului. Dacă nu aparţii tipologiei suspectului, treci fără probleme.

Anna luă un tub cu ruj de buze şi, uitându-se în oglindă, începu să se machieze cu atenţie.

Ben era deja în baie, cu părul lucindu-i de la vopseaua de păr, spumantă, care emana un miros de amoniac. Instrucţiunile menţionau că trebuia să aştepte douăzeci de minute înainte de-a se clăti. De asemenea avertizau şi asupra riscului orbirii, în caz că se vopseau şi sprâncenele. Ben hotărî să-şi asume acest risc. Cu un tampon de bumbac, aplică fluidul gros pe sprâncene şi puse câte o bucată de foiţă peste ochi ca să-i ferească de scurgerea lichidului.

Cele douăzeci de minute i se părură două ceasuri. Intră sub duş şi deschise ochii doar atunci când fu sigur că peroxidul fusese îndepărtat total.

Ieşi de sub duş şi se uită în oglindă. Era un blond destul de verosimil.

— Salută-l pe David Paine, îi zise el Annei.

Ea îl privi atentă.

— Părul e prea lung. Ridică maşina de tuns electrică. Pentru aşa ceva e făcută scula asta.

După alte zece minute, părul excedentar fusese îndepărtat, iar Ben era pregătit să îmbrace uniforma proaspăt călcată a armatei americane pe care i-o procurase Oscar Peyaud. Blond, tuns scurt, cu însemnele, tresele şi decoraţiile obţinute în misiunile din străinătate arăta ca un ofiţer. Dacă era luat drept cine se dădea putea crea o diversiune care să-i salveze viaţa.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, spuse Anna. Cu cât vom ieşi mai repede din ţara asta, cu atât vom fi mai în siguranţă. Timpul e de partea *lor.*

Îşi luară bagajele şi ieşiră în parcare. Aruncară sacoşa cu hainele Annei pe bancheta din spate a Renault-ului albastru, împreună cu punga din plastic alb pe care le-o dăduse Oscar, în pungă se afla sticla de vopsea pentru păr şi alte câteva fleacuri pe care nu voiau să le lase în urma lor. În situaţia lor, cel mai mic detaliu îi putea da de gol.

— Cum spuneam, am ajuns la ultima noastră carte, la ultimul nostru joc, i se adresă Anna în timp ce se îndreptau spre autostrada ce mergea spre nord. Strasser a fost un fondator. Trebuie să-l găsim.

— *Dacă* mai e în viaţă.

— Reieşea altceva din dosarul lui Sonnenfeld?

— L-am recitit azi-dimineaţă. Dar Sonnenfeld credea că era

foarte posibil ca Strasser să fi murit, poate chiar cu mulţi *ani* în urmă.

— Sau poate că nu.

— Poate că nu. Eşti de-un optimism incurabil. Ce te face să crezi că n-o să fim arestaţi la Buenos Aires?

— Ce dracu', aşa cum spuneai, există nazişti faimoşi care trăiesc acolo de mai multe decenii fără să se ascundă. Poliţia locală o să fie cea mai mică dintre problemele noastre.

— Dar Interpolul?

— La asta mă gândeam – ne-ar putea ajuta să-l localizăm pe Strasser.

— Eşti nebună? Vrei să intrăm în bârlogul lupului? Ăia trebuie să aibă numele tău pe vreo listă de supraveghere.

— E limpede că nu ştii nimic despre felul cum e condus biroul Interpol de-acolo. Nimeni nu verifică identităţile. Eşti cine pretinzi că eşti. Să spunem doar că nu e vorba despre o operaţiune foarte complicată. Ai o idee mai bună?

— Sonnenfeld spunea că văduva lui Gerhard Lenz ar putea fi în viaţă, zise Ben, dus pe gânduri. Ea ar trebui să ştie?

— Totul e posibil.

— O să încerc să-mi amintesc, spuse Ben. Chiar crezi că o să reuşim să ieşim neobservaţi din ţara asta?

— La aeroportul ăsta nu există curse transatlantice, dar putem ajunge în câteva capitale europene. Aş sugera să călătorim separat. E posibil ca ei să caute un bărbat şi o femeie care călătoresc împreună.

— Sigur, spuse el. Eu o să plec la Madrid, iar tu la Amsterdam.

Se aşternu tăcerea. În ciuda încercărilor prin care trecuseră, Anna arăta minunat. La un moment dat, privirile li se întâlniră; Anna îşi alungă uşoara stinghereală zâmbind încurcată.

— Scuze, încerc să mă obişnuiesc cu noua ta înfăţişare, zise ea.

Ceva mai târziu, Anna scoase telefonul mobil din sacoşă şi formă un număr.

Vocea lui David Denneen avea limpezimea vagă, artificială, conferită de sistemul de decriptare telefonică.

— Anna! spuse el. Totul e-n regulă?

— David, ascultă. *Trebuie* să mă ajuţi – eşti singurul în care am încredere.

— Ascult.

— David, am nevoie de orice informaţie poţi obţine despre

Josef Strasser. A fost un fel de frate mai mare şi mai isteţ al lui Mengele.

— O să fac tot ce pot, răspunse Denneen. Unde vrei să-ţi trimit materialul.

— La B.A.

El înţelese abrevierea pentru Buenos Aires.

— Dar nu pot trimite dosarul la ambasadă, nu?

— Ce-ar fi să-l trimiţi prin American Express?

Anna îi dădu un nume.

— În regulă. Discreţia e o idee bună acolo.

— Aşa am auzit şi eu. Cât de rea e situaţia?

— Ţară mare, oameni mari. Dar există nişte amintiri vechi. Păzeşte-ţi spatele. Te rog, Anna. Eu mă apuc imediat de treabă.

Biroul central al serviciului de control la frontieră de la Aeroportul Lille-Lesquin era un spaţiu mohorât, fără ferestre, cu tavanul jos şi izolat acustic. La un capăt avea un ecran alb de proiecţie, fotografiile color ale infractorilor daţi în urmărire internaţională erau atârnate sub o placă pe care scria DEFENSE DE FUMER. Nouă funcţionari de la serviciul de control şi imigrări stăteau pe nişte scaune pliante din ţeava metalică şi plastic bej, în vreme ce şeful lor, Bruno Pagnol, directorul serviciului, îi punea la curent cu noile probleme ale după-amiezei. Unul dintre funcţionari era Marc Sully, care încerca să nu arate atât de plictisit, pe cât se simţea. Nu-i plăcea munca lui, dar nici nu voia să renunţe la ea.

În săptămâna ce trecuse, le reaminti Pagnol, arestaseră şapte turcoaice tinere care veniseră de la Berlin transportând în burţile lor punguţe pline cu heroină pură pe care le înghiţiseră. Descoperirea celor şapte fusese parţial o chestiune de noroc, însă trebuia recunoscut meritul lui Jean-Daniel Roux (încântat, dar hotărât să nu pară aşa, Roux făcu semn cu ochiul atunci când fu menţionat de şef), care fusese îndeajuns de atent ca s-o prindă pe prima turcoaică. Femeia i se păruse agitată. La spital, îi scoseseră cincisprezece bile, înfăşurate în latex şi legate cu gută, fiecare conţinând câteva grame de heroină pură.

— Şi cum i le-au scos? întrebă un funcţionar.

— Prin extracţie posterioară, zise Marc Sully.

Ceilalţi râseră.

Directorul serviciului de control se încruntă. Nu vedea nimic amuzant.

— Cărăuşa a fost pe punctul de a muri. Astea-s femei disperate. Cu cât credeţi că a fost plătită? Cu o mie de franci. Acum o aşteaptă o lungă pedeapsă cu închisoarea. Femeile astea sunt nişte valize ambulante. Ascund droguri unde nu te aştepţi. Treaba noastră e să nu lăsăm otrava să intre în ţară. Vreţi ca puştii voştri să ajungă dependenţi de ea? Ca să îmbogăţească vreun asiatic cu fundul mare? Îşi imaginează că se pot plimba chiar pe sub nasul nostru. Aveţi de gând să-i învăţaţi minte?

Marc Sully lucra de patru ani la poliţia de frontieră şi participase la sute de asemenea şedinţe. An de an, faţa lui Pagnol devenea şi mai roşie, iar gulerul mai strâmt. Sully n-ar fi fost îndreptăţit să vorbească. El însuşi fusese dintotdeauna ceva mai corpolent, dar nu se ruşina. Ţinuse o vreme regim, dar până la urmă renunţase căci nu dăduse nici un rezultat.

Marc ştia că unii din colegii lui mai tineri – care se spălau în fiecare zi, temându-se să miroasă ca o fiinţă umană – nu-l agreau. Se învârteau de colo-colo, cu buclele lor proaspăt spălate, zâmbindu-le pasagerelor mai drăguţe în speranţa de-a le agăţa. Marc îi considera stupizi. Era o treabă fără sorţi de izbândă.

— Şi-acum, două noi recomandări de la DEPAF. *La Direction centrale de la police aux frontieres* era biroul naţional care le dădea ordine. Pagnol apăsă câteva butoane şi reuşi să proiecteze nişte fotografii direct dintr-un computer.

— Prioritate maximă. Asta-i o americancă, cu strămoşi mexicani. E profesionistă. Dacă o găsiţi, fiţi foarte atenţi. Trataţi-o ca pe un scorpion, s-a înţeles?

Se auziră murmure de aprobare.

— Ăsta-i celălalt, zise directorul. Bărbat alb, de vreo treizeci şi cinci de ani. Păr castaniu ondulat, ochi verzi, aproximativ un metru şaptezeci şi cinci înălţime. Posibil criminal în serie. Tot american, cred ei. Foarte periculos. Există motive să credem că încearcă s-o şteargă din ţară. O să punem fotografii la posturile voastre, dar vreau să le priviţi acum cu mare atenţie. Dacă se dovedeşte că au plecat prin Lille-Lesquin şi că i-aţi lăsat să vă scape, n-o să fie doar slujba *mea* în joc. A înţeles toată lumea?

Ben o lăsă pe Anna la o staţie de autobuz şi duse maşina într-o parcare pe termen lung de la aeroportul Lille-Lesquin.

Intrară separat în aerogara şi luară bilete la curse diferite.

Conveniseră să se întâlnească la Buenos Aires, peste zece ore.

În caz că nu se întâmpla nimic.

Anna se uită la ofiţerul american blond, tuns scurt şi zise că nu va fi demascat. În ce-o privea, nu era atât de sigură. Nu-şi tăiase părul, nici nu-l vopsise; şi-l pieptănase altfel, îşi schimbase veşmintele, dar n-avea prea multă încredere în camuflajul ei. Simţea un nod în stomac. Încercă să se calmeze spunându-şi că nimic n-ar putea-o trăda mai repede decât frica. Trebuia să se concentreze. Înainte de-a intra în terminal, trebuia să-şi alunge din minte orice motiv de frică şi nelinişte, îşi imagină că strânge mâna cuiva credincios şi puternic. Putea fi oricine – era doar un exerciţiu mintal – dar persoana pe care şi-o imagina era Ben.

De la postul său, Sully stătea cu ochii pe pasagerii care soseau, atent la orice semn de nelinişte sau agitaţie, la cei care călătoreau cu prea puţine sau prea multe bagaje şi la cei care semănau cu descrierea pe care o primiseră de la DEPAF.

Un bărbat îi atrase atenţia. Avea cam aceeaşi înălţime cu a omului pe care-l căutau, păr castaniu ondulat şi îşi tot zornăia mărunţişul din buzunar – un tic nervos. După haine era aproape sigur american. Poate că avea motive să fie nervos.

Aşteptă până când bărbatul arătă biletul şi paşaportul controlorului, apoi păşi în faţă.

— Aş avea câteva întrebări, domnule, zise Sully, sfredelindu-l cu privirea.

— E în regulă, spuse omul.

— Veniţi cu mine, zise Sully şi-l duse la un birou de lângă casa de bilete. Ce v-a adus în Franţa?

— O conferinţă medicală.

— Sunteţi medic?

Omul oftă.

— Lucrez la serviciul de vânzări al unei companii farmaceutice.

— Sunteţi negustor de droguri! zâmbi Sully.

— E un fel de-a spune, răspunse încet bărbatul.

Privirea lui Sully zăbovi pe chipul lui. Omul avea aceeaşi faţă prelungă, bărbia pătrată şi părul ondulat ca şi cel din fotografie. Trăsăturile însă nu prea se potriveau – erau mai banale. Sully nu detectase încordare în vocea lui când îi răspunsese la întrebări. Ajunse la concluzia că îşi pierdea vremea.

— În regulă, zise el. Călătorie plăcută.

Sully se întoarse să examineze şirul de pasageri. O femeie cu părul blond, cu ten închis îi atrase atenţia. Suspecta putea să-şi fi

vopsit părul; celelalte trăsături se potriveau. Se îndreptă către ea.

— Aş putea vedea paşaportul dumneavoastră, *madame?* întrebă el.

Femeia îl privi inexpresiv.

— Votre passport, s'il vous plaît, madame.

— Bien sur. Vous me croyez etre anglaise? Je suiş italienne, mais tous mes amis pensent que je suiş allemande ou anglaise ou n'importe quoi.

Conform paşaportului, femeia locuia la Milano, iar Sully îşi spuse că un american nu putea vorbi franceza cu un asemenea accent italian. Nimeni altcineva nu-i stârnea interesul. În faţa italiencei blonde se afla o indiancă cu doi copii gălăgioşi. Din partea lui Sully, cei din neamul ei puteau părăsi cât mai repede ţara. Puiul cu mult curry era pe cale să devină mâncare naţională ţinând cont de numărul indienilor care emigrau în Franţa. Sigur, cu musulmanii era şi mai rău, dar indienii, cu numele lor imposibil de pronunţat…

Sully se uită fără interes la paşaportul femeii şi-i făcu semn să treacă.

Un rus tânăr cu acnee. Numele de familie era german – probabil un evreu. *Mafia?* Nu era problema lui.

Altă afurisită de indiancă într-un sari. Gayatri era numele şi pe urmă ceva imposibil de pronunţat.

Nici unul dintre ceilalţi bărbaţi nu se potrivea cu descrierea.

Păcat. Probabil că asta nu era ziua lui norocoasă.

Anna se aşeză în fotoliul ei de la clasa a doua, potrivindu-şi sari-ul şi repetându-şi numele în minte: Gayatri Chandragupta. N-ar fi fost bine să-l stâlcească dacă ar fi întrebat-o cineva. Părul negru şi lung şi-l pieptănase spre spate şi, când îşi văzu imaginea reflectată într-un geam, de-abia se recunoscu.

34

Buenos Aires

Ana privea neliniştită pe geamul biroului companiei American Express spre solemna Plaza Libertador General San Martin. Parcul, fost târg de sclavi şi apoi târg de vite, era dominat de uriaşa statuie ecvestră a generalului Jose de San Martin. Soarele ardea necruţător. Înăuntru era linişte, iar instalaţia de climatizare menţinea o răcoare plăcută.

— Senorita Acampo?

Anna se întoarse şi văzu un bărbat zvelt, îmbrăcat într-un sacou albastru.

— Îmi pare foarte rău, senorita, dar nu reuşim să dăm de acest pachet.

— Nu înţeleg.

Începu să vorbească în spaniolă, ca să se facă mai bine înţeleasă.

— *Esta registrado que lo recibio?*

— Da, l-am primit, *madame,* dar nu poate fi găsit.

Era un progres, deoarece celălalt funcţionar negase categoric că fusese primit vreun pachet pe numele ei.

— Vrei să spui că s-a pierdut?

Un gest reflex din umeri, ca un tic nervos.

— Computerele noastre menţionează că a fost trimis de la Washington, D.C. Şi-a ajuns aici ieri, dar după asta nu mai ştim nimic. Dacă veţi completa formularul ăsta, o să începem o cercetare. Dacă nu va fi găsit, aveţi dreptul să fiţi despăgubită pentru valoarea lui.

La naiba! I se părea imposibil ca plicul să se ti pierdut. Mai degrabă fusese furat. Dar de cine? Şi de ce? Cine ştia ce e înăuntru? Cine ştia ce să caute? O trădase Denneen? Nu prea-i venea să creadă. Poate că telefonul lui era ascultat, fără ca el să ştie. Prea multe explicaţii, dar nici una nu modifica realitatea: dacă pachetul *fusese* furat, cel care-o făcuse ştia cine era ea şi de ce se afla acolo.

Biroul interpol din Argentina se afla în sediul central al *Policia Federal Argentina*, în Suipacha. Omul Interpolului la Buenos Aires era Miguel Antonio Peralta. Pe o placă de pe uşa lui scria SUBCOMISARIO DEPARTAMENTO INTERPOL. Era un bărbat voinic, cu umerii căzuţi şi un cap mare, rotund. Şuviţele de păr negru încâlcite pe ţeasta lui îi scoteau în evidenţă chelia în loc s-o ascundă.

Biroul era înţesat de distincţii primite în activitatea sa la Interpol. Plachete şi medalii de la forţele de poliţie din întreaga lume umpleau pereţii, alături de crucifixe, diplome, imagini de sfinţi şi o fotografie înrămată, înfăţişând binecuvântarea familiei sale de către papă.

Ochii de şopârlă ai lui Peralta păreau somnoroşi în spatele ochelarilor cu lentile rotunde şi ramă de baga. Pe tăblia lucioasă a biroului se afla un pistol într-un toc de piele vechi, dar bine întreţinut. Omul era jovial şi cât se poate de politicos.

— Ştii că suntem dornici să ajutăm cauza justiţiei, spuse el.

— După cum explica asistentul meu, noi, cei de la CBS, ne aflăm acum mai degrabă în competiţie, zise Anna. Se pare că oamenii de la *Dateline* sunt pe punctul de a-l localiza şi demasca pe acest individ. Dacă ajung primii la el, asta e. Eu lucrez cu un producător argentinian care crede că putem realiza reportajul ăsta cu puţin ajutor din partea dumitale. Nu vreau să-i discrediteze pe colegii mei de la *Dateline,* dar ştim amândoi ce fel de reportaj vor face ei – o să fie aceeaşi veche poveste. Argentina văzută ca o ţară înapoiată, care-i adăposteşte pe băieţii răi. Or să facă un fel de reclamă foarte ieftină. Noi ne-am gândit la ceva mult mai sofisticat şi aproape de realitate. Vrem să surprindem *noua* Argentina. O ţară unde oameni ca dumneata au grijă să se facă dreptate. Un loc unde există servicii moderne însărcinate cu aplicarea legii, în limitele democraţiei – făcu un semn vag cu mâna – ceva în genul ăsta. Desigur, eforturile dumitale vor fi generos recompensate printr-un onorariu de consultanţă. Aşadar, domnule Peralta, putem lucra împreună?

Peralta schiţă un zâmbet.

— Bineînţeles, dacă aveţi dovezi că Josef Strasser locuieşte la Buenos Aires. Trebuie doar să-mi spuneţi, să-mi arătaţi dovada. Asta-i tot.

— Domnule Peralta. Cineva o să facă reportajul ăsta, fie echipa mea, fie concurenţa. Zâmbetul Annei dispăru. De

dumneata depinde să fie un reportaj despre succesul dumitale ori unul despre eşecurile dumitale. Ce naiba, trebuie să ai un dosar cu date despre Strasser – vreo indicaţie că se află aici, zise Anna. Dumneata nu te *îndoieşti* că el trăieşte la Buenos Aires, nu-i aşa?

Peralta se lăsă pe spătarul scaunului.

— Domnişoară Reyes, spuse el, pe tonul cuiva care împărtăşeşte o bârfă picantă, cu câţiva ani în urmă biroul meu a primit o informaţie credibilă de la o femeie care locuieşte la Belgrano, unul dintre cele mai bogate cartiere. Îl văzuse pe Alois Brunner, acel *SS Hauptsturmfuhrer,* ieşind dintr-o casă. Am început imediat o supraveghere neîntreruptă a acelei case. Femeia avusese dreptate, faţa bătrânului semăna cu fotografiile din dosarul nostru despre Brunner. Ne-am dus la acel domn. Indignat, el a scos vechiul său paşaport german, imprimat cu vulturul celui de-al Treilea Reich… şi cu un marc E, de la „evreu”. Numele omului era Katz. Peralta îşi îndreptă spatele. Şi cum te scuzi faţă de un om trecut prin lagărele de concentrare?

— Da, recunoscu Anna calm, trebuie să fi fost teribil de stânjenitor. Dar informaţiile noastre despre Strasser sunt temeinice. *Dateline* filmează chiar în clipa asta a doua serie de cadre – cele de fundal. Se pare că sunt foarte siguri.

— Sunt la curent cu emisiunile astea de investigaţii. Dacă voi eraţi siguri că Josef Strasser e, cum vă place să spuneţi, bine mersi şi trăieşte în Argentina, ar fi trebuit să-l găsiţi de mult, nu?

Ochii de şopârlă erau aţintiţi spre ea.

Anna nu-i putea spune că n-o interesa trecutul lui nazist, ci situaţia în care s-ar fi putut implica după ce se despărţise de Furherul lui şi îşi alăturase forţele de cele ale invizibililor arhitecţi ai epocii postbelice.

— Atunci unde îmi sugerezi să caut?

— Imposibil de răspuns! Dacă am fi ştiut că trăieşte aici un criminal de război, l-am fi arestat. Dar te asigur că aşa ceva nu mai *există.* Puse stiloul pe birou, cu un gest categoric.

— Chiar aşa. Ea schiţă nişte semne fără sens în carnet.

— Situaţia s-a schimbat în Argentina. Vremurile vechi, când un Josef Mengele putea trăi liber aici, sub numele lui real, au dispărut. Perioada dictaturii lui Peron s-a încheiat. Argentina e acum o democraţie. Josef Schwammberger a fost extrădat. Erich Priebke, de asemenea. Nici nu-mi mai amintesc când am arestat ultima oară un nazist.

Anna şterse cu o linie mâzgălelile din carnet.

— Dar dosarele de imigrare? Documentele celor care au intrat în ţară în anii patruzeci şi cincizeci?

Peralta se încruntă.

— Există menţiuni ale intrărilor, la Registrul Naţional şi la Departamentul de Imigrări. Sunt cartoteci, toate scrise de mână. Dar linia ţărmului nostru are mii de kilometri lungime. Cine ştie câte remorchere, şalupe şi trailere de pescuit au acostat cu mai multe decenii în urmă la vreuna dintre sutele de ferme. În Patagonia sunt sute de kilometri de coastă nesupravegheate de nimeni. În plus, în 1949, Peron a dat o amnistie generală pentru toţi cei care au intrat în ţară sub un nume fals. În consecinţă, e puţin probabil să existe vreun document de imigrare al lui Josef Strasser, presupunând că el se află aici. Te-ai putea duce la Bariloche, staţiunea de schi, să întrebi pe acolo de el. Germanii au îndrăgit Bariloche. Le aminteşte de iubita lor Bavaria. În ce mă priveşte, nu mi-aş face mari speranţe. Îmi pare foarte rău că te-am dezamăgit.

Nu trecuseră două minute de când Anna Navarro părăsise biroul lui Miguel Antonio Peralta şi omul Interpolului ridică receptorul.

— Mauricio, zise el. Tocmai a fost la mine un vizitator foarte interesant.

Într-o clădire modernă din Viena, un bărbat de vârstă mijlocie urmărea fără interes o echipă de muncitori constructori care demontau şi duceau la un ascensor de marfă nişte panouri de ipsos ce delimitaseră un „spaţiu de primire” şi o „sală de conferinţe”. Urmară o masă din plastic, un birou metalic şi alte echipamente printre care o falsă centrală telefonică şi un computer.

Omul cu ochelari era un american care, în ultimul deceniu, fusese angajat să îndeplinească mai multe servicii în întreaga lume, a căror semnificaţie îi rămânea totdeauna necunoscută. Nici măcar nu-l cunoscuse pe şeful companiei, n-avea idee cine era. Ştia doar că misteriosul patron al firmei era partener de afaceri cu proprietarul acelei clădiri, care fusese bucuros să-i închirieze etajul unsprezece.

— Hei, strigă americanul cu ochelari, cineva trebuie să dea jos indicatorul din hol. Şi lăsaţi stema SUA în grija mea, da? S-ar

putea să ne mai trebuiască.

New York

Dr. Walter Reisinger, fost secretar de stat, primi telefonul pe când se afla în limuzina sa care se târa prin traficul intens al dimineţii, din Manhattan.

Lui Reisinger îi displăcea telefonul, ceea ce era regretabil, de vreme ce îşi petrecea majoritatea timpului cu receptorul în mână. Firma lui de consultanţă internaţională, Reisinger Associates, îi ocupa mai mult timp decât slujba pe care o avusese la Departamentul de Stat.

În sinea lui se temuse că, după retragerea din guvern şi începerea redactării memoriilor, va fi treptat marginalizat, tratat ca o eminenţă cenuşie, invitat din când în când la *Nightline* sau solicitat să scrie câte un articol stupid pentru *New York Times.*

Şi, iată, devenise mai cunoscut şi cu siguranţă mai bogat. Călătorea mai mult decât în timpul carierei de diplomat itinerant în Orientul Mijlociu.

Deschise telefonul.

— Da.

— Doctor Reisinger, sunt domnul Holland.

— A, bună dimineaţa, domnule Holland, zise jovial Reisinger.

Cei doi sporovăiră un minut sau două, apoi Reisinger spuse:

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Am prieteni buni în aproape toate guvernele din lume… dar cred că drumul cel mai scurt duce direct la Interpol. Îl cunoşti pe secretarul general? Un om foarte interesant. Lasă-mă să-i dau un telefon.

Pacientul Optsprezece stătea întins pe un pat de spital, cu ochii închişi şi cu un ac de perfuzie în braţul stâng. Tremura, cum făcuse tot timpul de când începuse tratamentul. În plus, avea greţuri şi vomita periodic în plosca de lângă pat. O infirmieră şi un tehnician îl supravegheau în permanenţă.

Un medic, al cărui nume era Lofquist, intră în cabinet şi se apropie de infirmieră.

— Cum stă cu febra? întrebă el.

Vorbea în engleză, limba pe care el o cunoştea mai bine decât germana, deşi lucra la clinică de şapte ani.

— N-a scăzut, răspunse infirmiera.

— Şi greaţa?

— Vomită frecvent.

Dr. Lofquist ridică glasul, adresându-se Pacientului Optsprezece:

— Cum te simţi?

Pacientul gemu.

— Mă dor afurisiţii de *ochi.*

— Da, e normal, spuse Lofquist. Corpul dumitale se luptă să învingă boala. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Pacientul Optsprezece râgâi, se apleacă spre ploscă şi vomită. Infirmiera îi şterse gura şi bărbia cu o cârpă umedă.

— Prima săptămână e întotdeauna cea mai grea, zise dr. Lofquist vesel. Te descurci minunat.

35

Sfânta Fecioară Preamilostivă era o bazilică înălţată pe abrupta Calle Defensa, vizavi de o modernă clădire ce adăpostea filiala lui *Banco de Calicia.* Faţada bisericii era deteriorată. Un gard de fier forjat împrejmuia curtea pavată cu dale de piatră crăpate. O ţigancă cerşea împreună cu copiii ei.

Ben se uită la mama în pantaloni, cu părul negru strâns la spate, care stătea pe treptele din faţa ruinei şi la copiii ce se jucau la picioarele ei. În fundul curţii moţăia un bătrân, cu un braţ sprijinit într-o cârjă.

Exact la ora unu şi cincisprezece, conform instrucţiunilor, Ben intră în holul bisericii şi pătrunse prin uşile batante de lemn în interiorul care mirosea a lumânări din ceară de albine şi a transpiraţie. După ce ochii i se acomodară cu întunericul, văzu interiorul imens, impozant, dar neîngrijit. Tavanul romanic era înalt şi boltit, iar podeaua pavată cu dale vechi, frumos îmbinate. Litania în latină a unui preot, amplificată electronic, răsuna în spaţiul închis, iar credincioşii răspundeau supuşi. Chemare şi răspuns. Toată lumea sta în picioare.

La ora aceea avea loc mesa săptămânală, iar biserica era, în mod impresionant, aproape plină. *Dar Argentina e o ţara catolică,* îşi zise Ben. Din loc în loc se auzea ţârâitul telefoanelor mobile. Ben privi în jur şi observă capela în partea dreaptă.

Câteva rânduri de bănci erau aşezate în faţa unui tabernacol cu geam în care se afla o statuie reprezentând trupul însângerat al lui Hristos având înscrise cuvintele HUMILIDAD Y PACIENCJA. La stânga lui, era altă statuie a lui Iisus, neîmprejmuită, sub care se puteau citi cuvintele SAGRADO CORAZON EN VOS CONFIO. Ben se aşeză pe banca din faţă, cum i se spusese, hotărât să aştepte.

Un preot în veşminte rituale se ruga lângă o tânără blondă cu fustă mini şi pantofi cu tocuri înalte. Uşile batante scârţâiră deschizându-se şi de afară se auzi claxonatul răguşit al unei motociclete. De fiecare dată, Ben se întorcea să privească. Un om de afaceri cu telefon mobil intră în nartex, se închină, apoi se întoarse către firidă – el să fie? Se părea că nu, deoarece bărbatul atinse statuia lui Iisus şi începu să se roage.

Alte imnuri la unison, alte fraze latineşti amplificate electronic. Ben continua să aştepte, încercând să-şi stăpânească teama.

Cu câteva ceasuri în urmă, formase un număr de telefon pe care-l şterpelise din dosarele lui Sonnenfeld şi care, după cum se părea, aparţinuse cândva văduvei lui Lenz.

Numărul se dovedi valabil.

Era limpede că femeia nu se ascundea, deşi nu răspunsese ea la telefon. Vorbise cu un bărbat cu glas baritonal răstit, ostil, care se recomandase drept fiul ei. Să fi fost fratele lui Lenz? Sau un frate vitreg?

Ben se recomandase drept avocat din New York, venit la Buenos Aires ca să stabilească valoarea unei moşteniri uriaşe. Nu, nu putea dezvălui numele decedatului. Putea spune doar că doamna Lenz primise o mare sumă de bani şi că trebuia să se întâlnească cu ea.

Urmase o lungă tăcere, timp în care fiul decisese ce să facă. Ben mai adăugase o informaţie aparent irelevantă, care spera să se dovedească decisivă.

— Tocmai am venit din Austria, spusese el.

Fără nume, fără menţionarea fiului ei – nimic concret de care să se poată agăţa ori la care să obiecteze. Cu cât mai puţine cuvinte, cu atât mai bine.

— Nu te cunosc, răspunsese fiul într-un târziu.

— Nici eu pe dumneata, zisese Ben cu blândeţe. Dacă dumitale sau mamei dumitale vi se pare inoportun să…

— Nu, spusese fiul repede.

Avea să se întâlnească cu Ben – „domnul Johnson” – la o biserică, pe o bancă anume.

Acum stătea cu spatele la intrare, întorcându-se la fiecare scârţâit al uşilor, la fiecare zgomot venit de afară.

Trecu o jumătate de oră.

Să fi fost o păcăleală? Preotul se uită la el şi-i oferi fără o vorbă două lumânări ca să le aprindă.

— Nu, mulţumesc, zise Ben, întorcându-se către uşă. Intră un grup de turişti cu aparate fotografice şi ghiduri turistice în mâini. Se întoarse către tabernacol şi văzu că preotul se apropia de el. Era brunet, înalt, în vârstă, de vreo cincizeci de ani şi părea bine legat.

El i se adresa lui Ben în şoaptă:

— Vino cu mine, domnule Johnson.

Ben se ridică şi îl urmă. Preotul coti brusc la dreapta pe lângă

un şir de bănci goale, spre un pasaj îngust, paralel cu naosul, până când ajunseră aproape de absidă.

Preotul deschise o uşă mică din lemn, răsuci un comutator şi un bec galben lumină ceea ce părea să fie un vestiar. Un cuier cu veşminte preoţeşti.

Preotul ţinea în mână o armă. Ben se sperie.

— Ai ceva la dumneata? întrebă preotul cu o neaşteptată politeţe. Vreo armă, vreun dispozitiv electronic?

Teama făcu loc furiei.

— Doar telefonul mobil, dacă ăsta poate fi o armă mortală.

— Vrei să mi-l dai, te rog? Ţi-l înapoiez mai târziu.

Ben i-l întinse. Preotul se apropie cu pistolul într-o mână şi îl percheziţiona rapid cu cealaltă.

— Vreau să-ţi văd paşaportul sau un act de identitate.

Ben îşi scoase paşaportul pe numele Michael Johnson şi o carte de vizită. În acea dimineaţă, avusese inspiraţia să se oprească la un magazin de imprimate de pe Avenue 9 de Julio şi să comande cincizeci de cărţi de vizită, plătind suprataxă de urgenţă. O oră mai târziu, avea cărţi de vizită pe numele Michael Johnson, asociat la o firmă de avocatură fictivă din Manhattan. Preotul examina cartea de vizită.

— Uite ce e, zise Ben, arătând mâniat la culme, zău că n-am timp de-aşa ceva. Şi lasă dracului arma aia din mână.

Ignorându-i cererea, preotul îi indică ieşirea.

— Pe-aici.

Deschise uşa spre o curte mică unde staţiona un microbuz negru, fără geamuri.

— Te rog.

Făcu un semn cu ţeava pistolului spre microbuz.

Deci ăsta era fiul văduvei? Nu prea-i venea să creadă: nu semăna deloc cu Jurgen, care ar fi trebuit să-i fie măcar frate vitreg.

— Nici nu mă gândesc, spuse Ben.

Ochii preotului scânteiară.

— Atunci eşti liber să pleci. Dacă vrei s-o vezi pe mama mea, trebuie să faci cum îţi spun eu. Tonul vocii i se îmblânzi. Vezi dumneata şi-acum mai vin oameni la Buenos Aires să vorbească cu ea. Uneori sunt jurnalişti, dar mai sunt şi vânători de recompense, indivizi nebuni şi înarmaţi. Poate chiar agenţi ai Mossadului. De obicei o ameninţă, ca s-o determine să le spună unde e de fapt Lenz. Multă vreme, oamenii n-au crezut că

murise. Ca şi în cazul lui Mengele şi-au zis că era o cacealma. Acum nu mai permit nimănui s-o vadă înainte de a-l verifica eu.

— Ai spus „Lenz” – nu e tatăl dumitale?

Omul se încruntă.

— Tatăl meu s-a însurat cu văduva lui Lenz. Ea le-a supravieţuit ambilor soţi. O femeie puternică. Eu am grijă de ea. Te rog, urcă.

Totul ţine de şansă. Nu venise până aici ca să dea acum înapoi. Omul ăsta putea să-l conducă până la urmă spre adevăr. După ce-l privi o clipă pe preot, se sui în microbuz.

Preotul închise cu zgomot uşa glisantă. Singura lumină din interior venea de la un bec slab din plafon. În microbuz nu se aflau decât nişte scaune demontate.

Totul ţine de şansă.

Ben se întrebă: oare am procedat bine?

Motorul porni, apoi hurui tot drumul în viteza întâi.

Aşa execută ei indezirabili, îşi zise Ben. *Nu-l cunosc pe omul ăsta. Poate că face parte dintr-unul din grupurile menţionate de Sonnenfeld, care-i apără şi-i protejează pe bătrânii nazişti.*

După vreo douăzeci de minute, microbuzul se opri. Uşa se deschise şi în lumina filtrată prin frunzişul arborilor, Ben văzu o stradă pietruită. Durata călătoriei îi dădea de înţeles că se aflau încă în Buenos Aires, însă strada arăta complet diferit de ce văzuse până atunci în oraş. Era liniştită şi retrasă. Se auzea ciripitul păsărilor şi o melodie cântată la pian.

Nu, n-o să fiu omorât.

Se întreabă ce-ar fi spus Anna. Ar fi fost, fără îndoială, îngrozită de riscul pe care şi-l asumase. Şi n-ar fi greşit.

În faţă era o clădire de cărămidă cu două etaje, nu foarte mare, dar elegantă. Din interior se auzea o sonată de Mozart. Un gard înalt din fier forjat împrejmuia casa şi curtea mică.

Preotul îl luă pe Ben de cot şi-l ajută să coboare din microbuz. Probabil că îşi ascunsese arma, sau o lăsase în cabină. Formă un cod şi uşa din faţă se deschise cu un bâzâit.

În interior, casa era răcoroasă şi întunecată. Muzica se auzea dintr-o cameră aflată chiar în faţă. Cineva cânta la pian. Oare bătrâna?

Ben îl urmă pe preot în camera de unde se auzea muzica, o încăpere mică, plină de cărţi. O femeie bătrână, măruntă era aplecată deasupra clapelor unui pian cu coadă Steinway. Părea să nu le fi remarcat prezenţa. Cei doi se aşezară pe o canapea

incomodă şi aşteptară în tăcere.

După ce termină piesa, femeia rămase cu mâinile încremenite în aer, deasupra clapelor, după care şi le lăsă, încet, în poală. Femeia se întoarse încet. Avea o faţă ridată, ochii duşi în fundul capului şi gâtul foarte zbârcit. Trebuia să fi avut vreo nouăzeci de ani.

Ben aplaudă.

Femeia vorbi încet, cu glas tremurător, răguşit:

— *Cine este?*

— Mamă, el e domnul Johnson, zise preotul. Domnule Johnson, ea e mama mea vitregă.

Ben se duse la ea şi-i luă mâna fragilă. Preotul se prezentă:

— Eu sunt Francisco.

Francisco o sprijini cu braţul pe mama lui vitregă şi-o ajută să se aşeze într-un fotoliu. Femeia zise într-o engleză acceptabilă:

— Vii din Austria?

— Tocmai am fost la Viena.

— De ce-ai venit aici?

Ben dădu să-i răspundă, însă ea îl întrerupse:

— Eşti de la companie?

De la companie? Oare se referea la Sigma? Dacă da, trebuia s-o facă să vorbească.

— *Frau... Frau* Lenz, mă tem că am venit aici sub un pretext fals.

Francisco îşi întoarse furios capul spre Ben.

— Te ucid!

— Jurgen Lenz mi-a cerut să te văd, zise Ben, ignorându-l pe preot.

Nu-i dădu altă explicaţie, nu menţiona Austria, nu sugeră că-i câştigase încrederea lui Jurgen Lenz. La nevoie, va improviza. Ajunsese să se priceapă la asta.

— Mi-a cerut să mă întâlnesc cu dumneata şi să-ţi spun că viaţa ţi-ar putea fi în pericol.

— Eu nu sunt Frau Lenz, spuse ea cu trufie. Nu mai sunt Lenz de peste treizeci de ani. Sunt senora Acosta.

— Scuzele mele, senora.

Aroganţa bătrânei lăsase loc fricii.

— De ce te-a trimis Lenz? Ce vrea?

— Senora Acosta, începu Ben, mi s-a cerut…

— De ce? întrebă ea, ridicând glasul tremurător. *De ce?* Ai venit din partea lui Semmering? Noi n-am greşit cu nimic! N-am

încălcat înţelegerea! Lasă-ne în pace!

— *Taci,* mamă! strigă preotul.

La ce se referea bătrâna? *Înţelegerea...* Peste asta dăduse Peter?

— Senora Acosta, fiul dumitale mi-a cerut...

— Fiul meu? gâjâi bătrâna.

— Exact.

— Adică fiul meu din *Viena?*

— Da. Fiul dumitale, Jurgen.

Preotul se ridică.

— Cine eşti dumneata? întrebă el.

— Spune-i, Francisco, zise bătrâna. Francisco e fiul meu *vitreg,* din a doua căsnicie. Eu n-am avut niciodată copii. Chipul îi era schimonosit de frică. *Eu n-am nici un fiu.*

Preotul se apropie ameninţător de Ben.

— Eşti un mincinos, se răsti el. Ai spus că eşti avocat şi te ocupi de o moştenire, iar acum ne minţi din nou!

Ameţit, Ben încercă să dreagă rapid situaţia.

— N-ai nici un fiu? Atunci mă bucur că sunt aici. Acum îmi dau seama că n-am pierdut timpul şi nici banii firmei venind la Buenos Aires.

Preotul îl privi încruntat.

— Cine te-a trimis aici?

— Nu e de la companie! zise mama lui vitregă.

— Exact asta-i înşelăciunea pe care vreau s-o lămuresc, spuse Ben. Deci acest Jurgen Lenz din Viena susţine că e fiul dumitale; dar *nu* e fiul dumitale? *Atunci cine e?*

Preotul se întoarse către mama lui vitregă, care părea pe cale să vorbească.

— Nu spune nimic! îi ordonă el. *Nu*-i răspunde!

— Nu pot vorbi despre el! zise bătrâna. Apoi i se adresă fiului ei vitreg: De ce mă întreabă despre Lenz? De ce l-ai invitat aici?

— E un mincinos, un impostor! spuse preotul. Viena ar fi trimis vorbă înainte de-a expedia un mesager!

Duse mâna la spate şi scoase revolverul, ţintind fruntea lui Ben.

— Ce fel de preot eşti dumneata? întrebă Ben în şoaptă.

Nu e preot. Un preot n-ar îndrepta o armă spre fruntea mea.

— Sunt un cleric care-şi protejează familia. Pleacă imediat de-aici.

Brusc în mintea lui Ben apăru explicaţia:

— Soţul dumitale a avut altă familie. Un fiu cu altă soţie.

— Nu eşti bine venit în casa asta, zise preotul, făcând un semn cu arma. Afară.

— *Gerhard Lenz n-a avut copii!* ţipă bătrâna.

— *Tăcere!* urlă preotul. *Destul!* Nu mai spune nimic!

— Pretinde că e fiul lui Gerhard Lenz, spuse Ben, mai mult pentru sine. De ce naiba ar pretinde că e fiul unui… Monstru?

— Ridică-te! ordonă preotul.

— Gerhard Lenz n-a murit aici, nu-i aşa?

— Ce tot *spui?* icni bătrâna.

— Dacă nu pleci de-aici, te ucid, strigă preotul.

Ben se conformă, uitându-se la bătrâna cufundată în fotoliu.

— Deci zvonurile erau adevărate, spuse el. Gerhard Lenz n-a fost îngropat în cimitirul Chacarita în 1961, nu-i aşa? A fugit din Buenos Aires, a scăpat de urmăritori…

— A murit *aici!* zise bătrâna cu încăpăţânare. Chiar eu am aruncat pământ pe sicriul lui!

— Dar n-ai văzut niciodată cadavrul, nu?

— *Afară!* răcni preotul.

— De ce-mi spui mie toate astea? se plânse bătrâna. Telefonul aflat pe un bufet din spatele preotului sună. Fără să mişte revolverul, el întinse mâna cealaltă şi ridică receptorul.

— *Si.*

Părea să asculte concentrat. Ben profită de neatenţia lui de moment ca să se apropie încet de el.

— Vreau să ajung la Josef Strasser, îi zise el bătrânei.

Ea se stropşi la el:

— Dacă eşti trimis din Austria, *ştii* cum să ajungi la el. Eşti un *mincinos!*

Deci Strasser era *în viaţă!*

Ben se apropie şi mai mult de preot, continuând să vorbească cu mama lui vitregă.

— Şi eu am fost minţit… păcălit!

Nu era nici o logică în ceea ce spunea, dar voia s-o deruteze pe bătrâna, s-o zăpăcească şi mai mult.

— S-a confirmat, spuse preotul. A fost Viena. Omul ăsta e un escroc. Ne-ai minţit, domnule *Hartman!* zise el, privind peste umărul lui o clipă.

Ben tăcu un salt înainte, înşfacă încheietura mâinii drepte a preotului cu care acesta ţinea arma răsucind-o cu toată forţa. Concomitent, cu cealaltă prinse gâtul acestuia. Bătrâna ţipă

îngrozită. Surprins, preotul urlă de durere şi scăpă revolverul din mână.

Ben îl trânti pe preot la podea, strângându-l şi mai tare de gât. Simţi cartilajul laringelui deplasându-se într-o parte. Omul ţipă înăbuşit, cu gâtul îndoit nefiresc, încercând să se ridice, să-şi elibereze mâna stânga, răsucită sub cutia toracică. Se lupta cu disperare. Bătrâna îşi flutura mâinile în faţă, într-un bizar gest de protecţie.

Arma! Trebuie să iau arma!

Ben strânse mai tare gâtul bărbatului cu mâna stânga şi îl izbi cu genunchiul în burtă, ţintind plexul solar. Brusca expiraţie a preotului îl făcu pe Ben să înţeleagă că nimerise ţinta. Ochii întunecaţi ai preotului se dădură peste cap. Pentru moment era paralizat de lovitură. Ben înhaţă revolverul de pe podea, îl răsuci şi-l lipi de fruntea individului.

— Dacă faci o mişcare, eşti mort!

Corpul preotului se înmuie.

— Nu! strigă el sufocat.

— Răspunde la întrebări! Spune adevărul dacă vrei să trăieşti!

— Nu, te rog, nu! Sunt preot.

— Aşa e, zise Ben dispreţuitor. Cum ajung la Josef Strasser?

— E… nu ştiu… te rog… gâtul meu!

Ben reduse puţin apăsarea, ca să-i permită să respire şi să vorbească.

— *Unde-i Strasser?* răcni el.

Preotul trase lacom aer în piept.

— Strasser… nu ştiu cum se ajunge la Strasser… locuieşte la Buenos Aires, asta-i tot ce ştiu!

— Aiurea! strigă Ben. Dă-mi o adresă şi-un număr de telefon, altfel mama ta vitregă n-o să mai aibă pe *nimeni* care s-o îngrijească!

— Nu, te rog! zise bătrâna văduvă, ghemuită în fotoliul ei.

— Dacă… dacă mă ucizi, bolborosi preotul, n-o să pleci viu din Buenos Aires! O să te prindă… o să te tortureze… o să-ţi doreşti… doreşti să fii mort!

— Adresa lui Strasser!

— N-o am! spuse preotul. Te rog! N-am cum să ajung la Strasser!

— Nu minţi, zise Ben. Toţi vă cunoaşteţi între voi. Toţi faceţi parte dintr-o reţea. Ştii cum să ajungi la Strasser, dacă trebuie.

— Eu sunt un nimeni! Nu însemn nimic pentru ei! Or să te

găsească!

Ben se întrebă: cine erau „ei”?

— Cine-i Jurgen Lenz?

Apăsă ţeava pistolului pe fruntea preotului.

— El… te rog, e puternic, controlează… e stăpânul casei ei, al proprietăţii ei, omul care-şi zice Jurgen Lenz…

— Şi cine e de fapt?

— *Pune. Arma jos şi depărtează-te de el.*

Vocea – joasă, calmă, cu accent spaniol – venea dinspre uşa din spatele lui Ben şi aparţinea unui bărbat înalt, care ţinea în mână o carabină cu ţeava scurtă. Era îmbrăcat cu pantaloni verzi, groşi, o cămaşă de lucru din bumbac şi părea să aibă vreo treizeci de ani.

— Roberto, ajutor! strigă văduva. Salvează-l pe Francisco al meu! Scoate-l imediat pe omul ăsta de-aici!

— Senora, să-l ucid pe intrusul ăsta? întrebă Roberto.

Ben îşi zise că tipul ar fi tras fără remuşcări, drept care ezită, neştiind ce să facă. Preotul era ostaticul lui, dar Ben ştia că n-ar fi fost în stare să apese pe trăgaci. Şi chiar dacă o făcea, omul cu carabina l-ar fi ucis în clipa următoare.

Pot, totuşi, să plusez, îşi dădu el seama.

— Pune arma jos sau trag, zise tânărul. Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu tâmpitul ăla – arătă pe preot.

— Da, dar doamnei îi pasă, spuse Ben. O să lăsăm armele jos în acelaşi timp.

— În regulă, acceptă tânărul. I-aţi arma din fruntea lui, ridică-te şi pleacă de-aici.

Tânărul coborî ţeava puştii, iar Ben luă revolverul din ceafa preotului şi se ridică încet, ţinând arma în jos.

— Acum du-te spre uşă, zise bărbatul.

Ben se retrase cu spatele, strângând revolverul în mâna dreaptă, pipăind cu stânga în spatele lui, pentru a evita obstacol în timp ce se deplasa. Tânărul intră şi el în hol, ţinând puşca cu ţeava îndreptată spre podea.

— Vreau doar să pleci din casa asta, spuse calm omul. Dacă mai apari pe-aici, o să te ucid.

Preotul se ridicase în capul oaselor, epuizat şi umilit. Ben ieşi cu spatele pe uşa deschisă, o închise în urma lui şi o luă la goană.

Anna îi plăti taximetristului şi intră într-un mic hotel, situat pe

o stradă liniştită, într-un cartier din Buenos Aires numit La Recoleta. Îşi zise că nu era genul de zonă în care o tânără călătorind singură să treacă neobservată.

Portarul o salută spunându-i pe nume, ceea ce o tulbură. Mai devreme, ea şi cu Ben se instalaseră acolo, în camere separată. Rezervările le făcuseră tot separat şi la ore diferite.

Căruciorul cameristei se afla lângă camera ei. Se grăbise să fie singură, să studieze dosarele, să dea nişte telefoane şi acum era nevoită să aştepte. Când intră, o văzu pe cameristă aplecată deasupra valizei ei deschise. *Scotea dosare din mapa de piele a Annei.*

Anna se opri brusc. Camerista ridică privirea, o văzu şi lăsă dosarele şi mapa în valiză.

— Ce dracu' faci acolo? zise Anna, înaintând spre ea. Camerista protestă indignată în spaniolă. Anna ieşi după ea pe hol, cerându-i să-i spună ce căutase în valiză. Ea încercă să citească numele femeii pe ecuson, dar aceasta o rupse la fugă pe coridor.

Camerista nu furase. *Cercetase documentele Annei.* Dacă ştia sau nu să citească în engleză nu conta; probabil că fusese plătită să fure documente, hârtii, dosare, note.

Dar plătită de cine?

Cine putea să ştie că Anna era acolo sau ce investiga ea? Era supravegheată – dar de cine?

Cine ştie că sunt aici? Denneen, da, oare să fi spus el cuiva, vreunui asociat?

Să-şi fi dat seama Peralta, omul Interpolului, cine era ea? Era posibil?

În clipa în care întinse mâna după telefonul de lângă pat, acesta începu să sune. Ridică receptorul.

— Alo?

Nu se auzea nimic. Ba, nu, se auzea ceva: şuieratul unei benzi de magnetofon. Apoi zgomote slabe de voci, care deveneau mai puternice. O cuprinse emoţia.

— Cine e?

Distinse o voce: *Dar dosarele de imigrare? Documentele celor care-au intrat în ţară în anii patruzeci şi cincizeci?* Era vocea ei. Apoi auzi vocea unui bărbat – Peralta.

Cineva pusese la telefon o bandă înregistrată cu conversaţia dintre Peralta şi ea.

Deci ei auziseră totul şi, indiferent cine ar fi fost „ei”, ştiau

exact unde se afla ea şi ce urmărea.

Se aşeză pe marginea patului, uluită şi îngrozită. În pofida tuturor precauţiilor aflaseră despre prezenţa ei acolo. Camerista hoaţă nu era un jucător izolat.

Telefonul sună din nou.

Cuprinsă de groază, smulse receptorul din furcă.

— Da.

— Vrem să surprindem noua Argentina. O ţară unde oameni ca dumneata au grijă să se facă dreptate. Un loc unde există servicii moderne, însărcinate cu aplicarea legii, respectând totuşi democraţia...

Vocea ei, redată de un echipament de ascultare ce fusese instalat în biroul lui Peralta. Urmă un declic.

În graba ei, lăsase uşa camerei deschisă; alergă s-o închidă. Pe coridor nu era nimeni. Trânti uşa, o încuie de două ori şi puse lanţul de siguranţă. Apoi fugi la fereastră. Draperiile grele erau date în lături şi înţelese că era expusă, o ţintă uşoară pentru un trăgător aflat la fereastra oricăreia dintre clădirile înalte de vizavi. Trase draperiile ca să blocheze o posibilă linie de ochire.

Telefonul sună din nou.

Se duse încet spre el, duse receptorul la ureche, fără să zică nimic.

— Dar eu nu mă aflu unde sunt acum fiind un adversar mărunt...

— Continuă să suni, reuşi ea să spună într-un târziu, simulând calmul. Suntem pe urma apelurilor.

Nu primi nici o replică. Se auzea doar fâşâitul monoton al benzii.

Închise şi, înainte ca telefonul să sune din nou, ea chemă centrala hotelului.

— Primesc telefoane obscene, spuse ea în engleză.

— Obscene…? repetă operatoarea care nu a înţeles în primul moment ce spusese Anna.

— *Amenazas,* zise ea. *Palabrotas.*

— O, îmi pare foarte rău, senorita. Vreţi să anunţ poliţia?

— Vreau să opreşti toate apelurile.

— Da, doamnă, sigur.

Rămase pe gânduri timp de un minut, apoi scoase o foaie de hârtie din geantă, pe care scrisese numărul de telefon al unui detectiv particular recomandat de Denneen. Cineva de încredere, foarte priceput, în bune relaţii cu autorităţile, absolut

onest, o asigurase Denneen.

Formă numărul şi lăsă telefonul să sune.

Se declanşa robotul telefonic. Sergio Machado se prezentă şi spuse numele agenţiei sale. După semnalul sonor, ea îşi lăsă numele şi numărul de telefon, menţionând şi numele lui Denneen. Apoi sună din nou la centrală şi-i spuse operatoarei că o să accepte o convorbire doar cu Sergio Machado.

Avea nevoie de cineva bine informat, descurcăreţ şi mai ales de încredere. Nu puteai spera să ajungi undeva, să afli ceva fără o asemenea persoană, dacă nu aveai o legătură solidă în birocraţia statului, iar ea nu avea.

Se duse la baie şi îşi stropi faţa, mai întâi cu apă rece, apoi cu apă fierbinte. Telefonul sună.

Cu greu, apatică, se duse la măsuţa de lângă pat. Telefonul continua să sune.

Rămase lângă aparat, privindu-l, gândindu-se ce să facă.

Ridică receptorul şi aşteptă.

Tăcere.

— Alo, spuse în sfârşit o voce de bărbat. E cineva acolo?

Încet, cu gura uscată, ea zise:

— Da.

— Eşti Anna Navarro?

— Cine e?

— Sergio Machado – dumneata m-ai sunat? Am ieşit să-mi iau corespondenţa şi-acum îţi răspund la apel.

Anna oftă uşurată:

— O, Doamne, îmi pare rău. Tocmai am primit nişte telefoane obscene. Credeam că e tot individul ăla.

— Cum adică, telefoane obscene – respiraţie sacadată, aşa ceva?

— Nu. Nimic de genul ăsta. E prea complicat să-ţi explic.

— Ai cumva necazuri?

— Nu. Da. Nu ştiu, probabil. Oricum, mulţumesc că m-ai sunat. David Denneen zicea că m-ai putea ajuta.

— Sigur, vrei să ieşim la o cafea? Nu ca porcăria pe care-o beţi în America. Cafea adevărată.

Neliniştea începea deja să-i dispară. Conveniră să se întâlnească la începutul serii, în faţa unei cafenele. Închise şi rămase o clipă lângă telefon, privindu-l de parcă ar fi fost o fiinţă extraterestră.

Trebuia să schimbe hotelul. Poate că fusese urmărită după

vizita ei la Peralta. Poate chiar de la aeroport. Oricum locul unde se afla şi misiunea ei erau cunoscute: ăsta era adevăratul mesaj al acelor apeluri. Avea destulă experienţă ca să nu le ia decât ca nişte ameninţări.

Un ciocănit. Cuprinsă de emoţie, se apropie de uşă. Lanţul de siguranţă era prins de pivotul aflat în locaşul de pe tocul uşii. Nu exista vizor.

— Cine e? întrebă ea.

Vocea care-i răspunse era cunoscută. Nu şi-ar fi imaginat că va fi atât de bucuroasă s-o audă.

— Sunt Ben.

— Slavă Domnului, murmură ca.

36

Ben era ud leoarcă, avea cravata strâmbă şi părul vâlvoi.

— Ia lanţul de la uşă. Ce s-a întâmplat?

Anna îl privea fix.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

După ce-şi povestiră întâmplările ultimelor ore, Anna spuse:

— Trebuie să plecăm de-aici.

— Al naibii de corect, zise Ben. E un hotel în centru, prost şi ieftin, dar cu pretenţii, administrat de nişte expatriaţi britanici. Se numeşte Sfinxul.

La aeroport, Ben cumpărase un ghid turistic. Îl frunzări până când găsi hotelul.

— Putem să ne ducem direct sau să sunăm de pe stradă, de la telefonul meu mobil. În orice caz nu vom suna de aici.

— Poate că de data asta ar trebui să stăm în aceeaşi cameră. Suntem soţ şi soţie, nu?

— Tu eşti expertul, spuse Ben.

Văzuse oare un licăr de amuzament în ochii lui?

— Vor căuta un american şi o femeie care călătoresc împreună, dar stau în camere separate. Cât crezi că o să dureze până când ne vor găsi?

— Probabil că ai dreptate. Ascultă... am ceva.

Scoase o foaie de hârtie împăturită, din buzunarul interior al jachetei.

— Ce-i asta?

— Un fax.

— De unde?

— De la anchetatorul meu din New York. Aici sunt numele directorilor de la Annakon AG din Viena. Proprietarii micului laborator de biotehnologie din Philadelphia care a produs otrava ce i-a ucis pe bătrâni.

Ben îi întinse hârtia.

— Jurgen Lenz, şopti ea.

— Unul dintre directori. Să fie doar o uimitoare coincidenţă?

Arliss Dupree reveni la hârtiile din faţa lui, dar constată că nu putea să se concentreze. Era un raport lung, pregătit de

directorul adjunct al Biroului Executiv al Trusturilor Statelor Unite, care supraveghează proprietăţile după faliment; raportul se referea la corupţia din curţile federale ce declarau falimente. Dupree citi de trei ori aceeaşi frază înainte de-a pune hârtia deoparte, pe urmă îşi luă altă cană de cafea de la automatul aflat pe hol.

Avea altceva în minte – ăsta era necazul. Evoluţia situaţiei agentului Navarro era supărătoare. Mai mult decât supărătoare. Prevestea o agravare majoră. Puţin îi păsa de Anna, dar dacă se făcea vinovată de scurgeri de informaţii, asta se reflecta negativ asupra lui. Ceea ce era cu totul nedrept. Era convins că totul i se datora lui Alan Bartlett, omul de la Serviciul de Cooperare Internă. Indiferent despre ce era vorba. Încercase nişte investigaţii – corecte, interdepartamentale – şi de fiecare dată fusese refuzat de parcă BIS n-ar fi meritat atenţie. De câte ori se gândea prea mult la treaba asta, Dupree trebuia să-şi lărgească nodul la cravată. Era *exasperant.*

Mai întâi, căţeaua aia de Navarro fusese culeasă ca o cireaşă din echipa lui şi trimisă să hoinărească, dracu' ştie pe unde. Pe urmă, se zvonise că era coruptă, că vindea informaţii traficanţilor de droguri, adversarilor şi cine mai ştie cui. Dacă aşa stăteau lucrurile, ea era purtătoarea unui virus teribil; era o veste proastă pentru persoana căreia ea îi dădea raportul şi anume Arliss Dupree. Dupree simţea dincotro bătea vântul şi conştientiza faptul că va intra într-o situaţie foarte încâlcită.

Cariera lui avea să fie afectată de purtarea Annei Navarro sau – deoarece acuzaţiile aduse ei i se păreau nişte tâmpenii – de făţărnicia lui Bartlett. Dupree era, mai presus de orice, un supravieţuitor.

Uneori, să supravieţuieşti însemna să iei taurul de coarne. Avea şi Dupree prieteni, care i-ar fi spus ce voia să ştie. Şi poate că o vizită la Fantomă l-ar ajuta pe bătrân să-şi adune gândurile. Bartlett era o forţă în departament, un mic J. Edgar Hoover. Dupree trebuia să fie foarte atent cu el. Oricum, Bartlett trebuia să afle că Dupree nu era cineva cu care să se joace. Fantoma îşi petrecea vremea dirijând investigaţii asupra colegilor lui; când cercetase cineva ultima oară ce punea *el* la cale?

Dupree desfăcu două pliculeţe cu zahăr şi le vărsă în cafea. Gustul era infect, dar el o bău. Avea mult de lucru. Cu puţin noroc, Alan Bartlett avea să ia o doză din propriul lui medicament.

Camera de la hotelul Sfinx era mare şi luminoasă, mobilată cu un pat dublu, pe care amândoi îl priviră cu prudenţă, amânând pentru mai târziu orice decizie în legătură cu dormitul.

— Nu înţeleg, spuse Anna, cum de-a putut afla cineva că sunt aici şi *pentru ce.*

— Omul de la Interpol…

— M-am întâlnit cu el *după* ce pachetul a fost furat de la American Express. Ticăloşii au ştiut că-l căutam pe Strasser. Tu n-ai spus nimănui că pleci la Buenos Aires cu mine, nu?

Lui Ben nu-i plăcu aluzia ei, dar o ignoră.

— Nu. Spune-mi, ai dat vreun telefon de la hotel?

— Da, am dat, la Washington.

— Nu-i greu să înregistrezi telefoanele unui hotel dacă ai legăturile potrivite, nu?

Ea îl privi, vizibil impresionată.

— Asta ar putea explica şi apariţia falsului agent CIA. I-ai dat lui Jurgen Lenz vreo indicaţie?

— Nu i-am spus lui Lenz nici măcar că intenţionez să plec la Buenos Aires, pentru că atunci *nu mă gândeam* la asta.

— Mi-aş dori să existe o cale de-a obţine amprentele lui Lenz, ca să le confrunt cu mai multe baze de date, să vedem ce iese la iveală. Poate că are şi cazier. Ţi-a dat ceva – vreo carte de vizită…

— Nimic, din câte-mi amintesc. A, da, i-am dat fotografia să se uite la ea. Cea pe care-am luat-o din seiful lui Peter de la Zurich.

— Cui ai mai arătat-o?

— Ţie, unui istoric de la Universitatea din Zurich, lui Liesl şi lui Lenz.

— I-ai dat-o în mână?

— Da. A întors-o pe toate feţele. Amprentele lui sunt pe ea.

— Grozav. O să fac o fotocopie şi-o să trimit originalul la verificat.

— Cum? Am impresia că ţi-au fost retrase privilegiile de la Departamentul de Justiţie.

— Dar nu şi lui Denneen. Dacă pot să i-o trimit, o s-o dea unui prieten de la altă agenţie, probabil FBI. Se descurcă el.

Ben ezită.

— Mă rog, dacă asta ne ajută să aflăm ceva despre Lenz sau să găsim asasinii lui Peter…

Anna se uită la ceas.

— Hai să continuăm discuţia la cină. Ne întâlnim cu detectivul ăla, Sergio nu-ştiu-cum, într-o zonă a oraşului numită La Boca.

Taxiul era condus de o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o bluză fără mâneci, decoltată. Pe bord se afla fotografia înrămată a unui copil, probabil fiul ei. Un mic mocasin de piele atârna de oglinda retrovizoare.

— Un preot purtător de pistol, zise Anna gânditoare. Şi eu care le consideram înspăimântătoare pe călugăriţele dominicane. Ţi-a spus că Jurgen Lenz e proprietarul casei?

— De fapt, a zis: „omul care *îşi spune* Jurgen Lenz”. Ajunseseră într-un umil cartier muncitoresc de la extremitatea sudică a capitalei. La stânga lor se vedea un canal, o întindere de apă stătută în care erau pe jumătate scufundate dragi ruginite şi diverse carcase de vase.

— Ţi-a spus că Gerhard Lenz *nu a avut* copii? Îmi scapă mie ceva?

— Mda. E Lenz şi totuşi nu e Lenz.

— Deci omul pe care l-ai întâlnit la Viena, pe care toată lumea îl ştie drept Jurgen Lenz, e un impostor.

— Asta ar fi concluzia.

— Oricine ar fi, e clar că bătrâna şi fiul ei vitreg se tem de el.

— Fără discuţie.

— Dar de ce naiba ar pretinde Jurgen Lenz că e fiul unui tip atât de odios dacă nu e? întrebă ea. N-are sens.

— Am impresia că noi nu înţelegem prea bine cum funcţionează succesiunea la Sigma. Poate că în asta a constat metoda lui de-a fi confirmat acolo – prezentându-se drept descendentul direct al unuia dintre fondatori. Poate să fi fost singura cale de-a se strecura în organizaţie.

— Asta presupunând că Jurgen Lenz face parte din Sigma.

— În acest moment, aşa se pare. Şi, având în vedere ce spunea Chardin, întrebarea în legătură cu Sigma nu e ce controlează ei, ci ce anume *nu* controlează.

Se lăsase întunericul când pătrunseră într-o zonă aglomerată, slab luminată. Casele vopsite în roz, ocru şi turcoaz aveau acoperişuri din tablă ondulată.

Taxiul opri în faţa unui restaurant plin de clienţi gălăgioşi, aşezaţi la mese ce scârţâiau sau adunaţi la bar, vorbind şi râzând.

În spatele barului trona un portret color al Evei Peron. Ventilatoarele din tavan se roteau încet.

Comandară *empanadas,* un Cabernet Sauvignon San Telmo şi o sticlă cu *aqua mineral gasificada.*

— Văduva credea că vii de la „Semmering”, zise Anna după ce se aşezară. La ce s-o fi referit – un loc? O companie?

— Nu ştiu. Un loc, presupun.

— Şi când a menţionat „compania”?

— Mi-am zis că trebuia să fie Sigma.

— Dar mai există o companie. Jurgen Lenz – oricine-o fi el – e director la Armakon.

— Cât de multe vrei să-i spui acestui Machado, din ceea ce ştim?

— Nimic, răspunse ea. Vreau doar să-l găsească pe Strasser.

— Bănuiesc că tipul de la Interpol n-a fost de mare ajutor, zise Ben.

— A respins posibilitatea ca Strasser să trăiască aici. Mi s-a părut foarte suspicios. Interpolul s-a aflat sub controlul naziştilor înaintea celui de-al doilea război mondial, iar unii cred că instituţia n-a fost niciodată curăţată de ei. Nu m-ar surprinde dacă tipul ăsta ar fi la cheremul unuia dintre mafioţii care-i protejează pe nazişti. Ia spune, preotul purtător de armă…

— Preotul purtător de armă a insistat că n-are cum să ajungă la Strasser, dar nu-l cred.

— Pot să jur că s-a dus la telefon să vorbească cu Strasser în clipa în care ai ieşit pe uşă.

Ben rămase pe gânduri.

— Dacă l-a sunat pe Strasser… şi am putea obţine cumva lista apelurilor de la telefonul văduvei?

— O să-l întrebăm pe Machado dacă poate s-o facă.

— Apropo de Machado – ştii cum arată?

— Nu, dar ne întâlnim cu el chiar în faţa restaurantului.

Strada era aglomerată şi muzica rock se auzea din difuzoarele instalate pe trotuare. Portenos se plimbau pe pavajul de pe Caminito, o arteră pietonală, apoi se opreau să mănânce la tarabele unei pieţe în aer liber. Oamenii intrau şi ieşeau din restaurant, lovindu-se mereu de Anna şi Ben fără să-şi ceară scuze.

Ben observă o şleahtă de tineri înjur de douăzeci de ani, o gaşcă de vreo opt „duri” îndreptându-se către el şi Anna, ameţiţi de alcool şi testosteron. Anna murmură ceva, dar Ben nu

înţelese. Câţiva dintre indivizi îi filau pe el şi pe Anna şi într-o clipă gaşca îi înconjură.

— Fugi! strigă Ben şi fu pocnit cu pumnul în stomac, îşi proteja abdomenul cu ambele braţe în timp ce primi un picior în rinichi. O auzi pe Anna ţipând, dar strigătul ei părea să vină de la mare distanţă. Era blocat, înconjurat de atacatorii care, deşi nişte adolescenţi, păreau antrenaţi pentru luptă. Nu se putea mişca şi încasa pumni. Cu coada ochiului o văzu pe Anna aruncându-l într-o parte pe unul dintre atacatori cu o forţă surprinzătoare, dar alţi doi o înhăţară. Ben încercă să spargă încercuirea, dar fu copleşit de un baraj de pumni şi picioare.

Văzu sticlirea unor lame de cuţit. O senzaţie de fierbinţeală explodă într-o durere cumplită. Înşfacă mâna ce ţinea cuţitul, o răsuci cu putere şi auzi un scheunat. Îşi izbea atacatorii cu picioarele, lovea înnebunit cu pumnii, apoi simţi un cot înfipt în piept şi un genunchi în stomac. Îşi pierdu răsuflarea şi icni neajutorat. Un picior îl trosni în testicule, făcându-l să geamă de durere.

Apoi auzi şuieratul unei sirene şi pe Anna strigând:

— Aici! O, slavă Domnului!

Un picior îl lovi tare în tâmplă şi simţi gust de sânge în gură. Întinse mâinile, ca să se apere şi să înşface tot ce putea, să oprească seria de pumni. Auzi strigăte şi se ridică în picioare împleticindu-se. Doi poliţişti strigau la agresorii lui.

Unul dintre ei îl înhaţă şi urlă:

— *Vamos, vamos por aca, que tos vamos a sacar de aca!* Haide, vino încoace, o să te scoatem de-aici!

Alt poliţist o împingea pe Anna spre maşină. Reuşi să ajungă şi el, văzu uşa deschisă, simţi un ghiont şi se trezi înăuntru. Portiera fu trântită în urma lui şi toate ţipetele mulţimii se estompară.

— Sunteţi teferi? întrebă poliţistul de pe scaunul din faţă.

Ben mormăi ceva. Anna zise:

— *Gracias!*

Ben observă că bluza ei era sfâşiată, iar colierul de perle pe care-l avusese la gât dispăruse.

— Suntem americani… începu ea, apoi zise: geanta mea. La naiba. Aveam bani în ea.

— Paşaportul? întrebă Ben.

— E în cameră.

Maşina pornise. Anna se întoarse către el.

— Doamne, ce-a fost asta? Tu eşti în regulă, Ben?

— Nu sunt sigur.

Durerea năucitoare dintre picioare începea să se atenueze. Simţea o căldură lipicioasă acolo unde fusese tăiat de cuţit. Pipăi locul şi dădu de sânge.

Maşina se înscrise în trafic.

— N-a fost un atac întâmplător, zise Anna. A fost ceva plănuit, coordonat.

Ben o privea amorţit.

— Mulţumesc, le spuse el poliţiştilor din faţă.

Nu primi răspuns. Îşi dădu seama că între scaunele din faţă şi cele din spate era un perete din plexiglas. O auzi pe Anna zicând:

— Paravanul...?

Nu fusese acolo când intraseră în maşină. Ben nu auzea staţia de radio a poliţiei sau poate că sunetele nu treceau prin plexiglas.

Anna se aplecă în faţă şi bătu în plexiglas, dar cei doi poliţişti nu răspunseră.

Uşile din spate se încuiară automat.

— O, Doamne, şopti Anna. Ăştia *nu-s poliţişti.*

Traseră de mânerele uşilor, dar acestea nu cedară. Apăsară pe încuietorile portierelor, însă fără rezultat.

— Unde-i arma ta? şopti Ben.

— Nu *am* armă!

Farurile maşinilor fulgerau pe lângă ei în timp ce goneau pe o autostradă cu patru benzi. Se aflau acum în afara oraşului. Ben bătu cu pumnii în paravanul de plexiglas, dar nici şoferul, nici cel de lângă el nu părea să observe.

Maşina coti pe un drum lateral. După câteva minute se aflau pe o şosea întunecată, cu două benzi, străjuită de arbori înalţi; pe urmă cotiră brusc spre o fundătură întunecoasă, înconjurată de un pâlc de copaci.

Motorul fu oprit.

Cei doi bărbaţi din faţă păreau să discute. Apoi, cel de lângă şofer coborî, se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul.

După câteva clipe reveni strângând în mâna stânga ceva ce părea o bucată de pânză şi în dreapta un pistol. Coborî şi şoferul, înarmat, de asemenea cu un pistol.

Şoferul deschise portiera din dreptul Annei şi-i făcu semn cu pistolul să coboare. Ea ieşi încet din maşină, cu; mâinile ridicate.

Bărbatul se dădu înapoi şi, cu mina liberă, trânti portiera, lăsându-l pe Ben singur pe bancheta din spate.

Drumul de ţară pustiu, armele… semăna a execuţie în stil clasic.

Celălalt fals poliţist – sau poate că erau autentici, ce mai conta? – începu s-o percheziţioneze pe Anna. Mâinile lui zăboviră pe sânii ei. Îşi trecu apoi mâinile de-a lungul trupului, până spre glezne. Când termină luă un sac de pânză şi i-l trase pe cap, strângându-l în jurul gâtului.

Şoferul răcni ceva, iar ea se lăsă în genunchi şi duse mâinile la spate.

Ben înţelese ce intenţiona să facă individul.

— *Nu!* strigă el îngrozit.

Şoferul dădu un ordin şi poliţistul mai tânăr deschise portiera din spate şi aţinti arma spre Ben.

— Coboară încet, zise el într-o engleză fluentă.

Nu aveau nici o şansă de scăpare. Ieşi din maşină, ridică mâinile şi tânărul începu să-l percheziţioneze şi pe el, destul de superficial.

— E curat, spuse omul. Apoi i se adresă lui Ben: Trag la orice mişcare. S-a înţeles?

— *Da, am înţeles. Ne vor ucide pe amândoi.*

Un sac de pânză îi fu tras pe cap şi legat atât de strâns încât îl sufocă. Ben strigă răguşit:

— Hei, fii atent!

— Taci dracului sau te ucid şi nimeni n-o să-ţi găsească hoitul, zise unul din bărbaţi.

Ben o auzi pe Anna şoptind:

— Fă ce-ţi spune. Nu prea avem de ales.

Simţi ceva greu apăsându-l pe ceafă.

— În genunchi, zise o voce.

Îngenunche şi, fără să i se fi cerut, duse mâinile la spate.

— Ce vreţi? întrebă Ben.

— Taci dracului! strigă unul dintre indivizi.

Ceva dur îl pocni în ceafă. Gemu de durere.

Răpitorii lor nu glumeau. El şi cu Anna aveau să moară pe câmpul ăsta uitat de Dumnezeu, lângă un drum întunecat, într-o ţară pe care n-o cunoşteau. Se gândi la felul cum începuse totul, la Bahnhofplatz, în Zurich, unde fusese la un pas de moarte. Îşi aduse aminte cât suferise când fusese ucis Peter în hanul acela de ţară. În loc să-l demoralizeze, amintirea îl întări. Dacă va fi

omorât, cel puţin ştia că făcuse tot ce putuse ca să-i găsească pe asasinii fratelui său. Cel puţin nu lăsa în urmă o soţie şi nici copii.

Se gândi la tatăl lui şi regretă că nu cunoscuse niciodată tot adevărul despre el.

Din întuneric se auzi o voce. Era a bărbatului mai vârstnic.

— Acum răspundeţi la câteva întrebări. Ce dracu' vreţi de la Josef Strasser?

Prin urmare, bătăuşii ăştia îl protejau pe Strasser. Aşteptă să vorbească mai întâi Anna, dar pentru că ea tăcea, zise:

— Eu sunt avocat. American. Vreau să deschid un testament – asta înseamnă că încerc să-i dau nişte bani care i-au fost lăsaţi lui.

Ceva îl lovi cu putere în cap.

— Vreau adevărul, nu *tâmpeniile* tale!

— Îţi *spun* adevărul. Lui Ben îi tremura vocea. Lăsaţi-o pe femeie în pace. N-are nici un amestec. E prietena mea. Am agăţat-o pe drum, n-a fost niciodată la Buenos Aires…

— Taci! răcni unul dintre ei.

Ben primi o lovitură în spate şi se prăbuşi, cu faţa la pământ. Durerea era atât de intensă încât nici nu mai putea geme. Pe urmă primi în faţă o lovitură de picior şi simţi în gură gustul sângelui. Ţipă:

— *Stop!* Ce vreţi? Vă spun ce vreţi!

Se aplecă înainte, ridică mâinile ca să-şi protejeze faţa şi se pregăti pentru următoarea lovitură, care nu veni. Apoi auzi glasul celui mai vârstnic.

— Femeia nu e „doar” prietena ta. E agentul Anna Navarro şi lucrează la Departamentul de Justiţie american. Despre tine vrem să ştim câte ceva.

— O ajut pe ea, reuşi să articuleze Ben, ghemuindu-se. Urmă o nouă lovitură în cap.

Un fulger de durere îi străpunse ochii. Ben îşi zise că nu va supravieţui „interogatoriului”.

Urmă o pauză, o întrerupere a şedinţei de tortură. Se aşternu tăcerea. Cei doi păreau că aşteaptă să-l audă vorbind, dar mintea lui Ben amorţise. Cine… de unde erau oamenii ăştia? Ai lui Jurgen Lenz? Ai Sigmei? Metodele lor erau prea rudimentare. Poate erau de la *Kamaradenwerk?* Era mai plauzibil. Ce răspuns i-ar fi satisfăcut?

Apoi auzi vocea Annei:

— Dacă îl protejaţi pe Strasser, zise ea cu un glas surprinzător

de sigur, o să vreţi să aflaţi ce caut eu aici. Am venit la Buenos Aires ca să-l avertizez – nu să cer extrădarea lui.

Unul dintre bărbaţi râse, dar ea continuă să vorbească.

— Ştiţi că mai mulţi camarazi de-ai lui Strasser au fost ucişi în ultimele săptămâni?

Nu primi nici un răspuns.

— Avem informaţii că Strasser urmează să fie ucis. Departamentul de Justiţie american nu e interesat să pună mâna pe el. Orice ar fi făcut, nu e căutat pentru crime de război. Eu încerc să-l feresc de asasini, ca să pot vorbi cu el.

— Mincinoaso! strigă unul din bărbaţi.

Se auzi o bufnitură şi Anna ţipă.

— Încetaţi! strigă ea. Puteţi să verificaţi că nu mint. Trebuie să ajungem la Strasser ca să-l avertizăm! Dacă ne ucideţi, el o să aibă de suferit!

— Anna! ţipă Ben. Trebuia să ia legătura cu ea. Anna, eşti bine? Spune-mi doar că eşti bine.

Simţea că o să-i explodeze gâtul. Efortul de-a ţipa îi declanşa o durere chinuitoare de cap. Tăcere. Apoi, vocea ei înăbuşită:

— Sunt bine.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a leşina.

37

Ben se trezi într-o cameră spaţioasă, necunoscută, cu tavan înalt şi ferestre mari ce dădeau spre o stradă pe care n-o recunoscu.

Scară, zgomot de trafic, lumini sclipitoare. O femeie zveltă, cu părul castaniu închis şi ochi căprui, îmbrăcată cu un tricou şi un şort negru de ciclism, stătea ghemuită într-un fotoliu şi-l privea.

Anna.

Capul îi vuia.

— Bună, spuse ea pe un ton calm.

— Bună, răspunse Ben. Sunt în viaţă.

Scena de coşmar îi reveni în minte. Încercă să-şi amintească ce se întâmplase, când îşi pierduse cunoştinţa. Anna îl întrebă zâmbind:

— Cum te simţi?

— Ca tipul care cade din vârful unui zgârie-nori, iar cineva scoate capul pe fereastra de la etajul zece şi-l întreabă ce mai face şi tipul răspunde: până acum, bine.

Anna chicoti.

— Mă doare groaznic capul.

— Păi ai fost lovit destul de rău. Am crezut că ai făcut o comoţie cerebrală, dar n-a fost aşa din câte-mi dau seama. Făcu o pauză. M-au pocnit şi pe mine, dar păreau concentraţi asupra ta.

— Nişte gentlemeni, nu? rămase o clipă pe gânduri. Cum am ajuns aici?

— Presupun că au obosit să te bată sau poate că s-au speriat când ai leşinat. În orice caz, ne-au adus înapoi în oraş şi ne-au lăsat undeva în La Boca.

Singura lumină din încăpere venea de la veioza aflată lângă patul în care zăcea el. Îşi dădu seama că era pansat, la frunte şi pe corp.

— Cine-a făcut asta?

— Ce vrei să spui – cine erau ei? Sau cine te-a pansat?

— Cine m-a îngrijit?

— *Moi,* zise ea, înclinându-şi capul cu modestie. Cu medicamente obţinute de la hotel, mai ales peroxid şi Betadine.

— Mulţumesc. Gândea încă cu greutate. Şi cine *erau* tipii ăia?

— Păi, bănuiesc că sunt gorile locale. *Pistoleiros* li se zice, tâlhari plătiţi.

— Dar maşina de poliţie…

— Se ştie că poliţiştii argentinieni sunt foarte corupţi. Mulţi dintre ei lucrează pentru *pistoleiros.* Dar nu cred că au legătură cu Sigma. *Kamaradenwerk* sau aşa ceva – mardeiaşi care au grijă de germani bătrâni. Reţeaua locală putea fi alertată în mai multe feluri. Poate prin prietenul meu de la Interpol – i-am dat un nume fals, dar putea să fi văzut o fotografie de-a mea pe un act de identitate. Poate că a fost detectivul meu, Machado, sau preotul purtător de pistol. Dar ajunge cu presupunerile. Vreau s-o laşi mai moale.

Ben încercă să se ridice în capul oaselor, însă durerea îl făcu să se întindă la loc. Îşi amintea că fusese lovit cu picioarele în stomac, în vintre, în rinichi.

Pleoapele i se lăsau, imaginea camerei apărea şi dispărea şi în cele din urmă adormi.

Când se trezi, era tot noapte. La lumina care venea din stradă, desluşi silueta aflată în pat, lângă el. Îi simţi parfumul şi îşi zise: a acceptat să împartă patul cu mine.

La următoarea trezire, camera era scăldată în lumină. Auzi zgomotul apei curgând în baie şi se chinui să se ridice în capul oaselor.

Anna apăru înfăşurată într-un prosop.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Puţin mai bine.

— Vrei să cer să ne aducă nişte cafea?

— Au servicii de cameră aici?

— Da. E clar că te simţi mai bine, zise ea râzând. A început să-ţi revină simţul umorului.

— Mi-e foame.

— E normal. N-am avut când să luăm cina aseară.

Ben constată că era îmbrăcat într-un tricou curat şi în şort.

— Cine mi-a schimbat hainele?

— Eu.

— Şi şortul?

— Îhî. Erai plin de sânge.

Ia te uită, îşi spuse el, amuzat. *Primul nostru moment ele intimitate şi eu dormeam.*

Anna intră în baie şi după câteva minute ieşi machiată,

îmbrăcată într-un tricou alb şi cu un şort violet.

— Ce crezi că s-a întâmplat? Mintea începea să i se limpezească. A fost interceptată conversaţia ta cu detectivul acela particular?

— E posibil.

— De-acum încolo o să folosim doar telefonul meu mobil. S-ar putea ca centrala de la Sfinx să fie ascultată.

— Te deranjează dacă-l folosesc acum ca să sun la fostul nostru hotel? Prietenul meu de la Washington crede că mai stau acolo şi poate că m-a căutat. Îi aruncă un exemplar din *International Herald Tribune*. Ia-o uşor. Citeşte, dormi, relaxează-te.

Ben se lăsă pe spate şi începu să răsfoiască ziarul. Un cutremur de pământ în statul Gujarat din India. O companie californiană de servicii în proces cu acţionarii. Liderii lumii întâlnindu-se la Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor. Puse ziarul alături şi închise ochii, ca să se relaxeze. Dormise destul. O ascultă pe Anna vorbind cu hotelul din Recoleta, cu glas cântat. Avea un râs molipsitor. Părea încrezătoare şi sigură pe sine. Poate că debilitatea lui actuală îi îngăduia să fie puternică. Poate că îi plăcea să aibă grijă de cineva. Poate că motivul era aventura prin care trecuseră împreună, sau mila faţă de el, ori sentimentul nejustificat de vină. Sau poate că toate astea la un loc.

Anna încheie conversaţia telefonică.

— Hi bine, asta-i ceva interesant.

— Cum?

Ben deschise ochii. Anna stătea în picioare lângă pat, ciufulită, cu sânii profilându-se sub tricoul alb de bumbac. Ben se trezi de-a binelea.

— Am primit un mesaj de la Sergio, detectivul. S-a scuzat că a întârziat. A fost ocupat cu un caz. Părea cu totul nevinovat.

— Probabil că mesajul a fost interceptat la hotel.

— O să mă întâlnesc cu el.

— Ai înnebunit? Nu-ţi ajunge prin ce-ai trecut?

— Eu am stabilit condiţiile.

— Nu te duce.

— Ştiu ce fac. Mi se *întâmplă* uneori s-o dau în bară – dar să ştii că sunt considerată destul de pricepută în meseria mea.

— Nu mă îndoiesc, însă nu te ocupi de crima organizată sau de droguri. Cred că suntem *amândoi* implicaţi până peste cap.

Simţea nevoia s-o protejeze, chiar dacă Anna era, fără discuţie, mult mai pregătită decât el, mult mai antrenată, capabilă să se apere singură. În mod surprinzător, el se simţea în siguranţă în preajma ei.

Anna se aşeză pe pat lângă el. Ben se retrase puţin ca să-i facă loc.

— Apreciez faptul că-ţi faci griji pentru mine, zise ea. Dar sunt antrenată, am fost agent de teren.

— Scuză-mă, nu doream să insinuez…

— Nu-i nevoie să te scuzi. Nu m-am supărat.

Ben o privi pe furiş. Ar fi vrut să-i spună: *Doamne, ce frumoasa eşti.* Renunţă pentru că nu ştia cum ar fi primit ea remarca. Părea încă în defensivă.

Anna spuse:

— Faci asta pentru fratele tău sau pentru tatăl tău?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Răspunsul nu era simplu.

— Pentru amândoi, răspunse el, dar mai ales pentru Peter.

— Cât de bine te înţelegeai cu el?

— Ai cunoscut vreodată gemeni? întrebă el.

— Nu îndeaproape.

— Bănuiesc că e cea mai strânsă relaţie care există. Ne protejam unul pe altul. Aproape că ne puteam citi gândurile. Chiar şi când ne băteam – şi ne băteam, crede-mă – fiecare se simţea după aceea mai mult vinovat decât furios. Eram într-o veşnică competiţie. Când i se întâmpla ceva plăcut, mă simţeam de parcă mi se întâmplase mie. Şi invers.

Spre surprinderea lui, văzu lacrimi în ochii Annei. Lucrul îl impresiona profund.

Brusc îl copleşi un amestec de amintiri şi imagini. Uciderea lui Peter. Uluitoarea lui reapariţie. Ei doi, copii, alergând prin casă râzând. Înmormântarea lui Peter.

Se întoarse stânjenit şi îşi acoperi faţa cu mâinile, incapabil să-şi stăpânească lacrimile.

Auzi nişte suspine înfundate şi înţelese că Anna plângea. Asta îl surprinse şi, mai ales, îl emoţiona. Ea îi luă mâna între palmele ei şi i-o strânse cu putere. Cu obrajii lucind de lacrimi, îi înconjură gâtul cu braţele, atentă să nu-i atingă rănile şi îşi lăsă obrazul pe umărul lui. Era un moment de intimitate care îl uimi, o manifestare a complexei, pasionatei Anna pe care începea încet-încet s-o cunoască. Ben îi simţea inima bătând cu putere lângă pieptul lui, îi simţea căldura impulsului. Ea îşi înălţă capul şi,

încet, mai întâi într-o doară, îşi lipi buzele de ale lui. Se sărutară blând, cu tandreţe, apoi mai apăsat, cu dăruire. El îi cuprinse trupul mlădios în braţe. Depăşiseră o barieră invizibilă, ridicată chiar de ei cu câtva timp în urmă, între instinctele lor fireşti, dar acum intensa încărcătură emoţională se descătuşa. Când făcură dragoste, Ben nu se simţi atât de stingherit pe cât crezuse, atunci când îşi îngăduise să-şi imagineze asta.

Într-un târziu, epuizaţi, aţipiră cam jumătate de oră, strâns îmbrăţişaţi.

Când Ben se trezi, constată că Anna plecase.

Bărbatul cu păr cărunt parcă Mercedesul închiriat pe strada Estomba, coborî din maşină şi trecu pe lângă nişte clădiri din piatră, până când localiza casa. Se afla în centrul unui cartier din Buenos Aires numit Belgrano, una dintre cele mai selecte zone rezidenţiale.

Clădirea pe care o viza era o vilă în stil georgian, din cărămidă roşie. Omul trecu pe lângă ea, lăsând impresia că îi admiră arhitectura, apoi se întoarse şi cercetă cu privirea cabina paznicului aflată pe trotuarul din faţa casei: o gheretă albă cu fereastră, în care stătea un bărbat în uniformă, ce purta o vestă reflectorizantă oranj. Astfel de cabine se puteau vedea frecvent în faţa clădirilor din zonă.

Un cartier foarte liniştit, foarte protejat, îşi spuse Trevor Griffiths. Gardianul îl măsură cu privirea. Trevor se apropie de cabină, de parcă ar fi vrut să-i pună paznicului o întrebare.

Anna împacheta cu grijă fotografia primită de la Ben, o duse la un birou DHL şi o expedie pe adresa de-acasă a lui Denneen, din Dupont Circle. Ceea ce făcea ea acum implica un anume risc, deşi nu vorbise despre DHL la telefon. Nu-i spusese nici lui Ben şi se asigurase că nu fusese urmărită până acolo. Era aproape sigură că fotografia va ajunge la destinaţie.

Acum stătea în pragul uşii unui magazin, sub o reclamă roşie Lucky Strike, privind ferestrele unei cafenele aflate la intersecţia străzilor Junin şi Viamonte, mai jos de *Facultad Medicina*. Numele cafenelei, *Entre Tiempo,* era pictat pe geam. Pe stradă treceau cupluri de îndrăgostiţi şi studenţi gălăgioşi cu rucsacuri în spinare.

De data asta nu vor mai fi surprize.

Anna făcuse o recunoaştere prealabilă a locului. Stabilise să se

întâlnească acolo cu Sergio Machado exact la ora şase treizeci, dar ea sosise cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme. Un loc public, în plină zi. Îi ceruse detectivului să ia loc la masa de lângă fereastră, dacă găsea vreuna liberă, sau cât mai aproape de geam şi să aibă la el telefonul mobil. Machado păruse mai degrabă amuzat decât iritat de precauţiile ei.

La ora şase şi douăzeci şi cinci de minute, un bărbat cu păr argintiu, într-un sacou albastru şi o cămaşă bleu cu guler răsfrânt, semănând cu descrierea pe care şi-o făcuse el la telefon, intră în cafenea. După aproximativ un minut, apăru la o masă de lângă fereastră şi privi în stradă. Anna se retrase în magazin ca să nu fie văzută şi continuă să-l supravegheze prin uşa de sticlă.

La ora şase treizeci şi cinci, Machado chemă un chelner. Câteva minute mai târziu, chelnerul puse pe masă o sticlă de Coca-Cola.

Dacă Machado fusese complice la răpirea din seara trecută, acum ar fi fost cu siguranţă şi alţii prin preajmă, dar Anna nu remarcă nimic deosebit. Nu zăbovea nimeni prefăcându-se că se uită la vitrine, sau stând într-o maşină parcată lângă trotuar, cu motorul pornit. Dar dacă ceilalţi se aflau în cafenea aşteptând sosirea ei? Poate. S-ar putea, însă ea era pregătită şi pentru această posibilitate.

La ora şase patruzeci şi cinci deschise telefonul lui Ben şi-l sună pe Machado. După primul apel, omul răspunse.

— *Si.*

— Sunt Anna Navarro.

— Te-ai rătăcit pe undeva?

— Doamne, oraşul ăsta e aşa de *întortocheat,* zise ea. Cred că am ajuns în altă parte – te deranjează foarte tare dacă vii unde mă aflu acum? Îi descrise o cafenea aflată la câteva străzi distanţă.

Anna îl văzu ridicându-se, lăsând nişte mărunţiş pe masă şi, fără să facă vreun semn ori să se consulte cu cineva din cafenea, ieşi în stradă.

Detectivul traversă strada şi trecu pe lângă ea, astfel că Anna reuşi să-l vadă mai bine. Albise prematur. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani cu ochi căprui, blânzi, încărunţit prematur. Avea o înfăţişare plăcută.

Ea aşteptă câteva clipe, apoi îl urmă. Bărbatul găsi cafeneaua cu uşurinţă şi intră. Anna apăru un minut mai târziu.

— N-ai vrea să-mi explici ce înseamnă toată povestea asta? zise el după ce o salută.

Anna îi povesti ce li se întâmplase seara trecută ei şi lui Ben. Omul părea îngrozit.

— Poliţiştii de-aici sunt corupţi până-n măduva oaselor, ai perfectă dreptate, zise el. Mă angajează să fac investigaţii pentru ei, în chip de colaborator extern, fiindcă nu au încredere în oamenii lor!

— Nu mă miră.

— Vezi dumneata, aici, în Argentina, poliţiştii nu sunt eroi. Sunt nişte nemernici. Am lucrat douăzeci şi unu de ani în Poliţia Federală. Ştiu bine ce spun.

La o masă alăturată, mai mulţi studenţi râdeau zgomotos.

— Toată lumea de-aici se teme de poliţie, continuă el înfierbântat. De brutalitatea poliţiştilor. Cer taxe de protecţie, împuşcă pe cine vor. Îţi plac uniformele lor?

— Seamănă cu ale poliţiştilor din New York City.

— Asta pentru că uniformele lor au fost copiate după cele de la NYPD. Dar asta-i *tot* ce-au copiat. Schiţă un zâmbet blând. Aşadar, ce pot face pentru dumneata?

— Vreau să găsesc un om care se numeşte Josef Strasser.

Machado făcu ochii mari.

— A, mă rog, ticălosul ăsta bătrân trăieşte sub un nume fals. Nu ştiu unde locuieşte, dar pot să pun nişte întrebări. Vrei să-i ceri extrădarea?

— Nu, de fapt, vreau să discut cu el.

— Serios?

— S-ar putea să ştiu cum poate fi găsit, dar am nevoie de ajutorul dumitale. Îi relată întâlnirea lui Ben cu văduva lui Lenz. Dacă Vera Lenz ori fiul ei vitreg se află în legătură cu Strasser şi l-au sunat ca să-l avertizeze – ai putea afla ce număr au format?

— Aha, zise el. Interesant. Da, sigur, cu condiţia să-mi dai numărul de telefon al doamnei Lenz.

Ea îi întinse un petic de hârtie, pe care scrisese numărul.

— Companiile telefonice din Argentina înregistrează începutul şi sfârşitul tuturor conversaţiilor, numărul format şi durata convorbirii. Se numeşte sistemul Excalibur. Pentru o sumă rezonabilă, prietenii mei din poliţie pot să-mi obţină toate apelurile făcute de la numărul ăsta.

Parcă pentru a demonstra ce uşor era, dădu un telefon, vorbi puţin şi citi numărul de pe foaia de hârtie.

— Nici o problemă, zise el. O să aflăm curând. Vino, te invit la o friptură.

Merseră pe jos până la maşina lui, un Ford Escort alb a cărei banchetă din spate lipsea. Detectivul o duse la un restaurant de modă veche de lângă Cementerio de la Recoleta, numit *Estilo Munich.* Pereţii erau împodobiţi cu capete de porc mistreţ şi de cerb. Podeaua era din marmură, însă arăta ca un linoleum maro-gălbui. Chelneri obosiţi îşi târau încet picioarele printre mese.

— O să comand pentru dumneata *bife de chorizo,* spuse Machado. Cu sos *chimichurri,* ce zici?

— Da, mie îmi place mai crud. Faptul că m-ai adus la un restaurant numit Munchen este un apropo?

— Aici se prepară unul dintre cele mai bune cotlete din Buenos Aires. Îi aruncă o privire complice. Cândva existau aici multe restaurante numite Munchen – foarte elegante. Cu timpul au dispărut.

— Nu mai sunt atâţia germani aici.

Machado luă o înghiţitură din paharul cu Carrascat. Telefonul lui mobil sună; vorbi scurt, apoi închise.

— Prietena mea, se scuză el.

— Dacă Strasser a reuşit să trăiască aici atâta timp fără să-l găsească nimeni, înseamnă că are o identitate falsă excelentă.

— Oamenii asemeni lui au reuşit să obţină documente greu de identificat. Doar Jakob Sonnenfeld reuşea să le descopere. Ani de zile a circulat zvonul că Martin Bormann trăia încă în Argentina, până când craniul lui a fost găsit în Germania, în 1972, la Berlin, cu ocazia săpăturilor pentru un pod. Atunci au stabilit că era al lui Bormann.

— Şi chiar era?

— Cu câţiva ani în urmă, au făcut în sfârşit testul ADN. Era craniul lui Bormann.

— Şi restul scheletului?

— N-a fost găsit niciodată. Cred că a fost îngropat aici, la Bariloche, iar cineva a dus craniul în Germania. Ca să-i deruteze pe urmăritori. O privi amuzat şi continuă: Fiul lui Bormann trăieşte aici. E preot catolic. Serios. Mai luă o duşcă de Carrascat. Circulă tot soiul de zvonuri. Ca şi în cazul lui Josef Mengele. După ce a fost îngropat, toată lumea a crezut că şi-a înscenat moartea. La fel s-a întâmplat şi cu Lenz. Mult după anunţarea morţii lui, umbla vorba că e încă în viaţă. Pe urmă i-au găsit oasele.

— S-a făcut testul AND?

— Nu cred.
— Nimeni nu i-a găsit craniul pe undeva.
— Nu există craniul lui.
— Ar putea să mai trăiască pe undeva?
Machado râse.
— Ar trebui să aibă peste o sută douăzeci de ani.
— Mă rog, doar oamenii buni mor tineri. A suferit un infarct, nu?
— Asta-i versiunea oficială, dar eu sunt convins că Lenz a fost ucis de agenţi israelieni. Când soţii Eichmann au venit aici şi-au luat nume false, dar cei trei fii purtau numele Eichmann! Nimeni n-a reuşit să-l găsească pe Eichmann. Apoi a apărut Sonnenfeld.
Sosiră fripturile.
— Pot să te întreb de ce vrei să discuţi cu Strasser? întrebă Machado.
— Scuze. Nu-ţi pot spune.
— Strasser a fost unul dintre inventatorii gazului Zyklon-B.
— Gazul folosit la Auschwitz.
— A fost ideea lui. Un tip isteţ, Strasser ăsta. A găsit soluţia de a-i lichida pe evrei mai rapid.
După cină, merseră pe jos până la cafeneaua *La Biela,* de pe Avenue Quintana, aglomerată şi zgomotoasă. La cafea, Anna întrebă:
— Poţi să-mi procuri o armă?
— Se poate aranja.
— Până mâine dimineaţă?
— Să văd ce pot face.
Telefonul sună din nou şi detectivul îşi notă ceva pe un şerveţel.
— Telefonul lui e înregistrat pe numele Albrecht, zise Machado după ce închise. Şi vârsta se potriveşte. A folosit datele reale de naştere când a completat formularele. Cred că l-ai găsit pe omul dumitale.
— Deci l-a sunat cineva din casa lui Lenz.
— Da. Având numărul de telefon, numele şi adresa au fost uşor de obţinut. Cred că a fost plecat din oraş multă vreme, pentru că din casa lui nu s-au dat telefoane în ultimele cinci săptămâni. Acum două zile apelurile au început din nou.
Asta ar explica de ce nu fusese încă anunţată uciderea lui Strasser, îşi spuse Anna. Era plecat din oraş. Datorită acestui fapt se mai afla încă în viaţă.

— Legătura dumitale, zise ea, cel care a obţinut informaţia.
— De ce crede că te interesează?
— Poate îşi închipuie că urmăresc să storc nişte bani.
— Nu-i va spune lui Strasser că te interesezi de el?
— Poliţiştii pe care-i cunosc sunt prea proşti ca să conceapă astfel de jocuri.
— Să sperăm că-i aşa. Dar bătăuşii care ne-au răpit…
Machado se încruntă.
— Fiii şi nepoţii fugarilor n-or să se pună cu mine. Am prea mulţi prieteni în poliţie. E periculos pentru ei. Uneori, când mă ocup de treburi din astea, mă duc acasă şi găsesc muzică de Wagner pe robotul telefonic – o ameninţare voalată. Alteori, trec pe lângă mine pe stradă şi mă fotografiază. Dar asta-i tot. Niciodată nu-mi fac griji. Îşi aprinse o ţigară. Nici dumneata n-ai motive de îngrijorare.
Nu, n-am motive de îngrijorare, îşi zise ea. *Ţi-e uşor să vorbeşti.*

— Mă tem că domnul Bartlett nu poate să vă primească. Nu v-aţi stabilit nici o întâlnire cu dânsul, spuse secretara.
— Stabilesc o întâlnire – acum, zise Arliss Dupree. Spune-i că o să *vrea* să mă vadă. E o chestiune care ne interesează pe amândoi, o problemă interdepartamentală, pricepi?
— Îmi pare foarte rău, domnule Dupree, dar…
— Nu te deranja, o să bat eu la uşa lui. Poţi să-l anunţi dacă vrei.
Un rânjet apăru pe faţa rotundă, roşcovană a lui Dupree.
— Nu-ţi face probleme, fetiţo. O să ne simţim grozav.
Secretara începu să vorbească grăbită, la microfonul căştii ei. După o clipă, se sculă de pe scaun.
— Domnul Bartlett spune că e încântat să vă vadă. O să vă conduc la dânsul.
Biroul auster al directorului îl făcu să tresară înspăimântat. Nu era vizuina confortabilă a funcţionarului de carieră tipic – a birocratului înconjurat de fotografiile celor dragi şi de teancuri de documente neîndosariate. Puţine lucruri indicau faptul că acolo lucra cineva.
— Cu ce te pot ajuta astăzi, domnule Dupree?
Allan Bartlett stătea în spatele unui birou masiv. Dupree îşi zise că zâmbetul politicos al omului din faţa lui avea ceva glacial, iar ochii cenuşii din spatele ochelarilor nu trădau nimic.

— În multe feluri, presupun, zise Dupree şi se aşeză pe scaunul din lemn gălbui aflat în faţa biroului lui Bartlett. Începând cu afacerea Navarro.

— Recentele dezvăluiri sunt cu totul regretabile, spuse Bartlett. Se răsfrâng negativ asupra tuturor.

— După cum ştii, eu n-am fost încântat de transferul pe care l-ai angajat, zise Dupree.

— Asta a fost clar. Poate că ştiai ceva despre ea, dar n-ai vrut să mă avertizezi.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Dupree se strădui să susţină privirea lui Bartlett. Sincer, autoritatea mea e subminată atunci când un membru al echipei mele e mutat de colo-colo fără ştiinţa sau încuviinţarea mea. Unii ar putea crede că e un fel de promovare.

— Bănuiesc că n-ai venit aici ca să discuţi despre dificultăţile dumitale personale, ori despre stilul de conducere, domnule Dupree.

— Nu, ce dracu', zise Dupree. Uite care-i treaba. Noi, cei de la Justiţie, ne-am ţinut totdeauna la distanţă de voi, de SCI. Voi vă vedeţi de-ale voastre, iar noi suntem bucuroşi să nu ştim nimic. Numai că de data asta aţi început o treabă care lasă pete urâte pe covorul meu, înţelegi ce vreau să spun? Mă pune într-o situaţie dificilă. Nu aduc nici o acuzaţie, spun doar că asta m-a pus pe gânduri.

— O activitate neobişnuită pentru dumneata, fără îndoială. O să constaţi că devine mai uşoară pe măsură ce-o practici.

— Poate că nu sunt cea mai ascuţită unealtă din atelier, spuse Dupree, dar s-ar putea să afli că mai pot tăia.

— Foarte reconfortant.

— Afacerea asta nu mi-a mirosit a bine de la început.

Bartlett pufni.

— E Aqua Velva? Sau Old Spice? After-shave-ul pe care-l foloseşti îţi anunţă apariţia.

Dupree se afla în încurcătură.

— Am devenit curios. Am aflat ceva mai multe despre dumneata, despre situaţia dumitale. Nu ştiusem că deţii o imensă proprietate pe Coasta de Est, lucru destul de ciudat pentru un funcţionar guvernamental.

— Bunicul meu a fost unul dintre fondatorii companiei Holleran Industries. Mama mea a beneficiat de o moştenire. Ăsta nu-i un secret. Recunosc că n-am vrut să atrag atenţia. Nu mă

interesează viaţa în înalta societate. M-am decis să trăiesc simplu, iar gusturile mele sunt, în general, modeste. Dar, ce-i cu asta?

— Corect, mama dumitale a fost o moştenitoare a lui Holleran – am aflat şi asta. Trebuie să spun că a fost o surpriză pentru mine. E măgulitor să ştii că un multimilionar catadicseşte să lucreze printre noi.

— Fiecare trebuie să-şi aleagă o cale în viaţă.

— Mda, cred că ai dreptate. Pe urmă m-am gândit: oare câte alte lucruri nu ştiu despre Alan Bartlett? Probabil multe, nu? Ca, de exemplu, călătoriile alea în Elveţia. Elveţia, pentru că la BIS avem de-a face cu operaţiuni de spălare a banilor, iar locul ăla declanşează întotdeauna alarma. Aşa am ajuns să-mi pun întrebări despre călătoriile dumitale.

— Poftim?

— Păi, te duci des în Elveţia, am dreptate?

— De unde ţi-a venit ideea asta?

Dupree scoase o coală de hârtie din buzunarul de la piept al hainei şi o puse pe biroul lui Bartlett. Pe ea se aflau nişte puncte, aşezate aproximativ circular.

— Scuze pentru stângăcie, eu le-am desenat. Arătă spre punctul de sus. Aici e Munchen. Chiar sub el, Innsbruck. Spre sud-est, Milano şi Torino. Pe urmă, ceva mai la vest şi puţin mai la nord, Lyon, Dijon, Freiburg.

— Urmezi cumva un curs de geografie la o şcoală pentru adulţi?

— Nu, spuse Dupree. Mi-a luat mult timp să obţin datele astea. A trebuit să verific în computerele de la punctele de control ale marilor companii aeriene. A fost foarte greu, te asigur. Aşa am descoperit aeroporturile prin care ai călătorit în anumite perioade din ultimii cincisprezece ani. Deseori plecai direct de la Dulles, alteori luai curse de legătură la Frankfurt sau Paris. Aşa am ajuns la punctele astea risipite la toate aeroporturile astea plictisitoare. Ce-au ele în comun?

— Aştept să-mi spui dumneata, zise Bartlett.

— Păi, uită-te la puncte. Ce concluzie ai trage? E limpede, nu? Toate sunt pe un cerc şi la distanţă de trei sute de kilometri de Zurich. Toate se află la doi paşi de Elveţia – asta au în comun. Sunt locuri unde te-ai duce dacă ai vrea să intri în Elveţia fără ştampila vameşilor elveţieni pe paşaport. Pe *nici unul* din paşapoarte, în cazul *dumitale*: am fost impresionat când am aflat

că ai două paşapoarte legale.

— Asta nu-i neobişnuit la funcţionarii care lucrează în domeniul meu. Eşti absurd, domnule Dupree, dar o să fiu de acord cu dumneata. Să zicem că am vizitat într-adevăr Elveţia – ce-i cu asta?

— Corect, ce-i cu asta? Hoţul neprins e negustor cinstit. Numai că…. De ce mi-ai spus că n-ai fost acolo?

— Faci pe prostul, domnule Dupree, nu-i aşa? Când mă voi hotărî să discut planurile mele de vacanţă cu cineva, dumneata o să fii primul care-o să afle. Purtarea dumitale de astăzi pune sub semnul întrebării capacitatea de-a te achita de responsabilităţile pe care le ai. În plus, ca să zic aşa, frizează insubordonarea.

— Nu sunt subalternul dumitale, Bartlett.

— Nu, pentru că acum şapte ani, când ai cerut transferul la serviciul nostru, ai fost refuzat. S-a considerat că nu eşti apt pentru SCI.

Vocea lui Bartlett rămăsese glacială, dar Dupree înţelese că îl iritase.

— Şi-acum va trebui să pun capăt acestei conversaţii.

— N-am terminat cu dumneata, Bartlett, zise Dupree, ridicându-se de pe scaun.

Bartlett zâmbi sarcastic.

— „Marile lucrări nu sunt niciodată terminate. Doar abandonate.” Aşa spunea Valery.

— Harper?

— Adio, domnule Dupree, zise Bartlett calm. Până la casa dumitale din Arlington e drum lung şi ştiu că vrei să eviţi ora de vârf.

Ben observă mai întâi lumina blânda a dimineţii, apoi simţi răsuflarea uşoară a Annei. Dormiseră în acelaşi pat. Se ridică încet în capul oaselor, cu o durere surdă în membre şi la ceafa.

Se duse la baie. Durerea deveni mai intensă. Dormise toată ziua trecută şi toată noaptea. Luase o bătaie zdravănă, dar era mai bine să se mişte, să-şi recapete forma, nu să zacă în pat. Oricum, refacerea avea să dureze ceva timp.

Se întoarse în dormitor şi luă telefonul. Fergus O’Connor din Insulele Cayman aştepta să-l sune. Deschise aparatul şi constată că bateria se descărcase. Probabil că Anna uitase s-o încarce. O auzi mişcându-se în pat.

Puse telefonul în priză şi-l sună pe Fergus.

— Hartman! exclamă Fergus cu entuziasm, de parcă aşteptase nerăbdător să-l sune Ben.

— Dă-mi nişte veşti, spuse Ben şi porni şchiopătând spre fereastră, pentru a privi afară.

— Am veşti bune şi veşti proaste. Pe care le vrei mai întâi?

— Pe cele bune.

Se auzi un piuit în receptor – primise alt apel – dar el îl ignoră.

— În Liechtenstein există un avocat dubios care s-a dus azi-dimineaţă la lucru şi-a constatat că biroul îi fusese spart.

— Îmi pare teribil de rău să aud asta.

— Da. Mai ales că-i lipseşte un dosar – cel al unui *Anstalt* cu sediul la Viena pe care el îl administrează.

— La Viena.

Ben simţi un nod în stomac.

— Fără nume, din nefericire. Un set de instrucţiuni, coduri de identificare, tâmpenii din astea. Dar sediul e cu siguranţă la Viena. Proprietarii au avut grijă să nu-şi divulge numele, nici măcar faţă de tipul ăsta. Care, apropo, nu cred că o să reclame la poliţia din Liechtenstein dispariţia unui dosar. Fiindcă e vârât în tot soiul de afaceri ilegale.

— Bună treabă, Fergus. Şi care-i vestea proastă?

— Ai o notă de plată cam încărcată. Numai treaba din Liechtenstein m-a costat cincizeci de miare. Tipii ăştia au nişte tarife…

Chiar şi pentru Fergus suma era importantă, dar informaţia oferită merita.

— Sper că nu mai ai şi alte chitanţe pentru mine, zise Ben.

— Nu.

De îndată ce închise, telefonul sună.

— Da.

— Cu Anna Navarro, vă rog! strigă o voce de bărbat. Trebuie să vorbesc cu ea!

— Cine o caută?

— Spune-i că sunt Sergio.

— A, da. Imediat.

Ţârâitul telefonului o trezise pe Anna.

— Machado? întrebă ea cu vocea răguşită de somn.

Ben îi dădu telefonul.

— Sergio. Îmi pare rău, am avut telefonul închis, cred… Da, sigur, asta-i… Ce? … *Ce?* … Sergio, alo! Eşti *acolo?* Alo!

Închise telefonul.

— Ciudat, zise ea.

— *Ce e?*

— Spunea că a încercat să dea de mine toată noaptea. Suna din maşină, dintr-o zonă a oraşului numită San Telmo. Cred că dorea să ne întâlnim la Plaza Dorrego Bar. Spunea că are o armă pentru mine.

— De ce părea aşa disperat?

— Zicea că nu mai vrea să continue investigaţia asta.

— Au ajuns la el.

— Chiar părea înspăimântat, Ben. Spunea... Spunea că a fost contactat de nişte oameni, ameninţat... că nu erau localnicii care-i păzesc pe naziştii fugari. Ridică privirea, tulburată. Convorbirea s-a întrerupt în mijlocul frazei.

Simţiră miros de fum încă înainte de-a intra în Piaza Dorrego. În timp ce taxiul lor oprea lângă bar, văzură o mulţime de oameni, ambulanţe, maşini de poliţie şi de pompieri. Şoferul taxiului li se adresă grăbit.

— Ce spune, întrebă Ben.

— Zice că nu poate merge mai departe, a fost un accident. Să mergem.

Anna îi ceru şoferului să-i aştepte şi, urmată de Ben, fugi spre scuar. Fumul se risipise în mare parte, însă acrul mirosea a sulf, carbon şi benzină. Negustorii îşi abandonaseră temporar tarabele din parcul aflat în centrul pieţei şi veniseră să caşte gura. Locuitorii zonei se îngrămădeau în pragurile uşilor.

O maşină parcată în faţa barului din Piaza Dorrego explodase şi făcuse ţăndări vitrina barului şi geamurile clădirilor de vizavi. Vehiculul arsese, până când maşinile de pompieri reuşiseră să stingă focul.

O bătrână cu părul alb, într-o bluză cafenie imprimată, ţipa întruna: *Madre de Dios! Madre de Dios!*

Ben simţi că Anna îl strânge tare de braţ în timp ce priveau amândoi cum lucrătorii de la ambulanţă tăiau caroseria Fordului Escort, cândva alb, încercând să extragă cadavrul carbonizat.

O simţi pe Anna cutremurându-se când unul dintre lucrători reuşi să smulgă o bucată de metal, scoţând la iveală un braţ; degetele pârjolite ale mâinii ţineau strâns un mic telefon mobil.

38

Şedeau pe bancheta din spate a taxiului, incapabili să scoată o vorbă. Când ajunseră la câteva străzi distanţă de locul accidentului, Ben exclamă:

— O, Doamne. Doamne Sfinte.

Arma se lăsă pe spătarul banchetei, cu ochii închişi. El o luă de umeri, într-un gest de alinare. N-avea ce să-i spună.

— Când am cinat cu el aseară, zise Anna, Machado mi-a spus că, în toată activitatea lui de investigaţii, nu i-a fost niciodată frică. Şi că nici mie n-ar trebui să-mi fie.

Ben nu ştia ce să răspundă. Nu putea scăpa de imaginea corpului carbonizat al lui Machado, de mâna care strângea telefonul mobil. Unii. *Spun că lumea va sfârşi prin foc.* Înfiorându-se, îşi aminti brusc de omul fără chip, de Chardin, care spunea că ororile supravieţuirii puteau fi mult mai mari decât cele ale morţii. Sigma părea să aibă o slăbiciune pentru incendii.

— Anna, poate că ar trebui să mă ocup singur de treaba asta, zise el într-un târziu.

— Nu, Ben, spuse ea pe un ton categoric.

Ben remarcă tonul ei hotărât. Anna privea drept în faţă, cu chipul încordat, cu maxilarele încleştate, de parcă scena pe care tocmai o văzuseră i-ar fi sporit înverşunarea. Era decisă să-l viziteze pe Strasser şi să dea de capătul conspiraţiei care era Sigma.

Se aşternu din nou tăcerea.

— O să facem un ocol, spuse ea apoi. Să ne asigurăm că nimeni nu supraveghează casa, în aşteptarea noastră. Poate că ei cred că, eliminându-l pe Machado, nu mai există nici o ameninţare.

Taxiul gonea pe străzile aglomerate din Buenos Aires către selectul cartier Belgrano. *Acum suntem pe cale să ne riscăm vieţile ca s-o salvăm pe cea a unui ticălos faimos,* îşi zise Ben.

Ei reveniră în minte spusele lui Chardin: *roţi în interiorul altor roţi.*

Nu i-a trecui nimănui prin minte că Occidentul intrase în administrarea unui consorţiu tăinuit. Era ceva de neconceput. Pentru că, dacă ar fi fost adevărat, ar fi însemnat că mai bine de

jumătate din planetă era pur şi simplu o filială a unei unice megacorporaţii – Sigma…

În anii din urmă, a apărut un proiect extraordinar al Sigma. Perspectiva succesului său avea să revoluţioneze esenţa controlului asupra lumii. N-avea să mai fie vorba despre alocarea de fonduri şi orientarea resurselor. Devenea o simplă chestiune de identitate a celor „aleşi”.

Să fi fost Strasser unul dintre „aleşi”? Sau fusese şi el ucis. Ben spuse:

— Am vorbit cu Fergus, din Insulele Cayman. A dat de urma transferurilor bancare; duce la Viena.

— La Viena, repetă ea ca un ecou.

Anna nu mai scosese o vorbă. Ben se întreba la ce se gândea, dar, înainte de-a o întreba, taxiul opri în faţa unei vile din cărămidă roşie, cu obloane albe. Un microbuz alb era parcat pe mica alee din faţă.

Anna îi spuse ceva în spaniolă şoferului, apoi se întoarse către Ben.

— I-am cerut să ocolească cvartalul. Vreau să văd dacă există ceva suspect.

— Cum te-ai gândit să-l abordăm? întrebă el.

— Important e să ajungem la uşă. Să-l avertizăm. Să-i spunem că viaţa lui e în pericol. Am la mine legitimaţia de la Departamentul de Justiţie, care ar trebui să ne confere credibilitate în ochii lui.

— Trebuie să presupunem că a fost avertizat – de bătăuşii din *Kamaradenwerk,* de Vera Lenz, de orice soi de avertizare timpurie de care dispune. Şi mai e ceva: dacă viaţa lui *nu* e în pericol? Dacă el e cel *din spatele* crimelor? Te-ai gândit la *asta?*

După o scurtă pauză, ea admise:

— *E un risc real.*

— Nu ai armă, îi aminti Ben.

— Avem nevoie doar de o clipă de atenţie din partea lui. Pe urmă, dacă vrea să mai asculte, poate s-o facă.

Şi dacă el e cel din spatele crimelor?

După ce făcură un ocol complet, taxiul se opri şi ei coborâră.

Deşi era o zi caldă, însorită, Ben simţi un fior rece pe şira spinării. Probabil că şi Annei îi era teamă, dar n-o arăta.

La vreo opt metri în faţa casei lui Strasser, pe trotuar, se afla o cabină. Paznicul era un bătrân gârbovit, cu păr alb şi mustaţă

pleoştită, cu o tichie albastră aşezată aproape comic pe creştet. Dacă ar fi avut loc un incident serios pe stradă, paznicul ăla ar fi fost inutil, îşi zise Ben. Ca să nu-l alarmeze, îşi continuară calmi drumul, de parcă ar fi locuit în zonă.

Se opriră în faţa casei lui Strasser, înconjurată de un gard din lemn închis la culoare, ce se înălţa până la pieptul lui Ben. Era mai degrabă ornamental şi părea să transmită mesajul că locuitorul acelei case n-avea nimic de ascuns. Anna trase zăvorul porţii de lemn, o deschise şi intrară într-o grădină mică, bine îngrijită. Din spate răsunară paşi pe caldarâm.

Ben se întoarse. Era gardianul. Se întrebă dacă Anna pregătise vreo justificare. Gardianul zâmbi, arătându-şi dinţii îngălbeniţi şi strâmbi şi spuse ceva în spaniolă.

Anna îi traduse: vrea să ne vadă actele de identitate.

Gardianul vârî mâna sub haină de parcă ar fi vrut să-şi arate şi el legitimaţia.

Ben sesiză o mişcare şi se întoarse să se uite. Pe trotuarul opus stătea un bărbat înalt, cu o faţă roşcovană, o claie de păru negru, încărunţit şi sprâncene groase.

Ben tresări. Faţa aceea i se părea foarte cunoscută.

Unde l-am mai văzut pe omul ăsta. La Paris – Rue des Vignoles. La Viena – Graben. Şi în altă parte, înainte de asta. Era unul dintre ucigaşi şi avea în mâini o armă.

Ben strigă:

— Anna, la pământ! Şi se aruncă pe cărarea de beton a grădinii.

Anna se lăsă în stânga, în afara liniei de ochire. Se auzi un şuierat şi pe pieptul gardianului apăru o pată roşie. Omul căzu cu spatele pe dalele de piatră alte trotuarului. Agresorul alerga spre ei.

Curtea lui Strasser devenise o capcană.

Data viitoare, criminalul nu va mai rata. Iar ei nu erau înarmaţi! Îl auziră pe bărbat strigând în engleză:

— E-n regulă! E-n regulă! N-o să trag!

Faţă-roşie lăsase arma cu ţeava în jos şi alerga spre ei.

— Hartman! ţipă el. Benjamin Hartman!

Ben îl privi, surprins. Anna ţipă:

— Am o armă! Dă-te la o parte!

— E-n regulă! N-o să trag!

Bărbatul îşi aruncă arma pe pavaj în faţa lui şi-şi desfăcu braţele lateral.

— Era cât pe ce să te omoare, spuse omul, întorcând corpul bătrânului. Priveşte!

Fură ultimele cuvinte pe care le rosti.

Bătrânul gardian îşi mişcă un braţ trăgând din pantaloni un mic revolver cu amortizor şi trase în bărbatul cu faţă roşie ce stătea deasupra lui. Se auzi un *pfiu* şi un glonţ cilindric cu vârful teşit îl izbi în frunte.

Ce dracu' se întâmplă?

Bătrânul gardian se ridica încet, deşi sângele continua să-i curgă din piept. Fusese rănit, poate mortal, dar arma nu-i tremura în mână.

Un strigăt disperat se auzi din spatele lor:

— *Nu!*

Ben se întoarse şi văzu alt bărbat, postat lângă un stejar, în diagonală, la vreo şase metri în stânga lor. Omul ţinea în mâini o puşcă cu lunetă, folosită de trăgătorii de elită.

Ţeava puştii era îndreptată în direcţia lor.

Ben auzi explozia, dar era paralizat de frică şi nu se mişcă.

Două sau trei gloanţe străpunseră pieptul paznicului şi acesta se prăbuşi.

Încă o dată fuseseră cruţaţi. De ce?

Bărbatul cu păr negru, lucios şi ten măsliniu alergă spre trupul prăbuşit ignorându-i pe Ben şi Anna.

Totul era lipsit de logică. De ce fusese ucis bătrânul gardian? Care era adevărata lor ţintă?

Ben se ridică încet în picioare şi-l văzu pe trăgător căutând în haina bătrânului, de unde scoase un al doilea revolver, cu amortizor.

— O, Doamne, exclamă Anna.

Omul cu ten măsliniu apucă chica de păr alb a paznicului şi smulse peruca, dând la iveală părul cărunt. Trase apoi de mustaţa albă, care se desprinse la fel de uşor. Pe urmă prinse pielea flască de pe faţa bătrânului şi smulse bucata de cauciuc colorat şi zbârcit.

— O mască din latex, zise omul.

Ben recunoscu faţa netedă, fără riduri a omului care încercase să-l omoare la Viena, în faţa casei lui Jurgen Lenz. Omul care-i atacase pe amândoi la Paris. Omul care-i asasinase fratele.

— Arhitectul, şopti Anna.

Ben încremeni.

— Voia să vă ucidă când aţi ajuns în bătaia armei, spuse omul cu ten măsliniu.

Ben privi cu atenţie genele ciudat de lungi şi bărbia pătrată. Individul vorbea cu un vag accent oriental.

— Şi-ar fi făcut-o cu uşurinţă, fiindcă înfăţişarea lui v-a indus în eroare.

— Stai puţin, zise Anna. Dumneata eşti „Yossi”. De la Viena. Omul CIA din Israel. Cel puţin aşa pretindeai.

— *La naiba,* spune-mi cine eşti! interveni Ben.

— Numele meu nu contează, răspunse omul.

— Da? Ei bine, pentru mine contează. Cine eşti?

— Yehuda Malkin. Numele nu-i spunea nimic.

— M-ai urmărit, zise Ben. Ţi-am văzut colegul la Viena şi la Paris.

— Da, a dat-o-n bară. Te-a urmărit toată săptămâna trecută. Eu îl sprijineam din umbră. La urma urmei, pot să-ţi spun: ne-a angajat tatăl dumitale.

— Tatăl meu? Pentru ce.

— Max Hartman i-a răscumpărat pe părinţii noştri din Germania nazistă acum mai bine de cincizeci de ani. Omul care-a fost omorât nu era doar colegul meu, ci şi vărul meu. Închise o clipă ochii. Fir-ar a dracului de treabă. Avi nu trebuia să moară. Dădu cu putere din cap. N-avea să se lase impresionat – nu era momentul. Îl privi intens pe Ben şi văzu confuzia întipărită pe chipul său. Amândoi îi datoram totul tatălui dumitale. Bănuiesc că avea ceva influenţă asupra naziştilor, fiindcă a ajutat şi alte familii de evrei din Germania.

Max răscumpărase evrei. Îi scosese din lagăr? Sonnenfeld spusese acelaşi lucru.

Anna interveni:

— Cine te-a pregătit? Nu eşti antrenat în America.

Bărbatul se întoarse către ea.

— M-am născut în Israel, într-un kibbutz. Părinţii mei s-au stabilit în Palestina după ce-au fugit din Germania.

— Ai fost în armata israeliană?

— Paraşutist. Ne-am mutat în America în ’68, după războiul de şase zile. Părinţii mei erau sătui de lupte. După liceu, am intrat în armata israeliană.

— Toată mascarada aia cu CIA, la Viena – ce dracu’ a fost?

— Pentru treaba aia, am cooptat un prieten american. Aveam ordin să-l facem pe Ben să renunţe, să-l ducem înapoi în State,

sub directa noastră protecţie.

— Dar cum ai… începu Anna.

— Uite, n-avem timp de aşa ceva. Dacă vreţi să-l interogaţi pe Strasser, aţi face bine să vă duceţi acolo înainte să apară poliţia.

— Corect, spuse Anna.

— Stai, o întrerupse Ben. Ziceai că v-a angajat tatăl meu. *Când?*

Bărbatul privi iritat înjur.

— Acum vreo săptămână. Ne-a sunat, pe Avi şi pe mine, ne-a spus că te afli în Elveţia şi că eşti în pericol. Ne-a dat nume şi adrese, locuri unde credea că ai putea să apari. Voia ca noi să facem totul ca să te protejăm, că nu dorea să-şi mai piardă un fiu. Se uită rapid în jur. Era să fii ucis sub ochii noştri la Viena. Şi la Paris. Iar aici ai scăpat ca prin urechile acului.

În mintea lui Ben se învălmăşeau mai multe întrebări.

— Unde se află tatăl meu?

— Nu ştiu. A spus că în Europa, dar n-a precizat unde, iar ăla-i un continent mare. Zicea că o să întrerupă legătura cu toată lumea, timp de mai multe luni. Ne-a lăsat o mulţime de bani pentru cheltuieli de călătorie. Mult mai mult decât am fi avut nevoie, zău.

Între timp, Arma se aplecase peste corpul lui Vogler şi luase o armă dintr-un toc de plastic. Deşurubă amortizorul, îl puse în buzunarul jachetei şi vârî arma sub betelia fustei, ascunzând-o cu jacheta.

— Dar nu ne-ai urmărit până *aici*, spuse ea, nu-i aşa?

— Nu, admise el. Numele lui Strasser era pe lista pe care mi-a dat-o Max Hartman, împreună cu adresa şi numele lui de acoperire.

— Ştie ce se întâmplă! exclamă Ben. Ştie cine sunt personajele. Şi-a închipuit că până la urmă o să dau de Strasser.

— Ne-am ţinut după Volger, căruia nu prea-i păsa că era urmărit. Aşa că, de îndată ce am aflat că pleca în Argentina şi că are adresa lui Strasser…

— Ai supravegheat casa lui Strasser în ultimele două zile, aşteptând să apară Ben, spuse Anna.

El privi din nou înjur.

— Ar fi bine să vă grăbiţi.

— Da, dar mai întâi spune-mi ceva, continuă ea. Dacă tot ai supravegheat casa: Strasser s-a întors de curând la Buenos Aires?

— Aşa se pare. Parcă venea dintr-o vacanţă. Avea multe bagaje.

— L-a vizitat cineva de când s-a întors?

Bărbatul se gândi o clipă.

— Eu am văzut doar o infirmieră. A ajuns aici acum o jumătate de oră…

— O infirmieră! exclamă Anna.

Se uită la microbuzul alb parcat în faţa casei, pe care scria: PERMANENCIA EN CASA.

— Să mergem! strigă ea.

— O, Doamne, zise Ben, urmând-o pe Anna, care alergă la uşa din faţă şi începu să sune insistent.

— La naiba, şopti ea. Am ajuns prea târziu. Yehuda Malkin se plasă lângă ei, în lateral.

După mai puţin de un minut, uşa se deschise încet. În faţa lor apăru un bărbat foarte bătrân, slab şi cocârjat; faţa lui, intens bronzată, pergamentoasă, era plină de zbârcituri.

Josef Strasser.

— *Quien es este?* spuse el, încruntându-se. *Se estet metiendo en mis cosas – ya llego la enfermera que ine ticne que revisar.*

— Spune că infirmiera lui e aici pentru control, zise Anna, apoi i se adresă pe un ton ferm bătrânului:

— Nu! *Herr* Strasser, fereşte-te de infirmiera asta, te previn! O siluetă albă apăru în spatele neamţului.

Ben strigă:

— Anna! În spatele lui!

Infirmiera se apropie de uşă, vorbind repede, aparent certându-l pe Strasser:

— *Vamos, Senor* Albrecht, *vamos para alici, que estoy apitrada! Tengo que ver al proximo paciente todavia!*

— Îi spune să se grăbească, îi zise Anna lui Ben. are şi alt pacient de consultat. *Herr* Strasser, femeia asta nu-i o infirmieră autentică – îţi sugerez să-i ceri legitimaţia!

Femeia în uniformă albă îl prinse pe bătrân de umăr şi încercă să-l tragă în casă.

— *Ya mismo,* spuse ea, *vamos!*

Cu mâna liberă înhaţă clanţa ca să închidă uşa, dar Anna bloca uşa cu genunchiul.

Infirmiera îl împinse deoparte pe Strasser, vârî mâna sub uniformă şi, cu o mişcare rapidă, scoase o armă. Anna fu şi mai iute.

— Nu mişca!

Infirmiera trase. Anna se răsuci într-o parte, trântindu-l pe Ben la pământ.

Rostogolindu-se, Ben auzi o împuşcătură, urmată de un răcnet animalic. Îşi dădu seama că infirmiera trăsese spre Anna, dar ea se ferise şi fusese lovit israelianul.

Anna trase două focuri şi falsa infirmieră se arcui pe spate înainte de a se prăbuşi pe podea.

Preţ de o clipă, se aşternu tăcerea. Apoi se auzi vocea Annei.

— Ben, e-n regulă?

— Da.

— O, Iisuse, zise ea, întorcându-se să vadă ce se întâmplase.

Strasser, ghemuit pe podea în halatul lui bleu, izbucnise în hohote de plâns.

— Strasser, strigă ea.

— *Gott im Himmel,* gemu el. *Gott im Himmel. Sie haben mein Lebengerettet.* Dumnezeule din ceruri. Mi-aţi salvat viaţa.

Imagini imprecise, lipsite de semnificaţie sau claritate, siluete estompându-se în dâre cenuşii, dezintegrându-se în neant. La început apăru doar starea de conştientă. Apoi simţi că-i e frig. Doar pieptul îi era fierbinte. Simţi durerea. Asta era bine. Durerea era bună. Durerea era prietena Arhitectului. Putea stăpâni durerea, o putea alunga la nevoie. Şi, apoi, însemna că era încă în viaţă.

Senzaţia de frig nu era bună. Însemna că pierduse mult sânge. Că organismul lui intrase în stare de şoc. Pulsul avea să încetinească, inima să bată mai lent, vasele capilare, de la extremităţi, să se contracte pentru a micşora circuitul sanguin în părţile neesenţiale ale corpului.

Trebuia să facă un inventar. Zăcea la pământ, nemişcat. Ascultă! Pentru moment, nimic nu tulbura liniştea profundă. Pe urmă, de parcă s-ar fi făcut o conexiune, auzi voci înăbuşite, venind parcă dintr-o clădire…

Dintr-o casă.

Din *a cui* casă?

Se străduia să recupereze amintirile din ultima oră.

Argentina. Buenos Aires.

Strasser.

Casa lui Strasser. Acolo îi aşteptase pe Benjamin Hartman şi Anna Navarro, dar dăduse peste… *alţii.* Peste cineva înarmat cu

o puşcă de mare precizie.

Primise câteva gloanţe în piept. Nimeni nu putea supravieţui unui asemenea atac. *Nu!* Alungă acel gând. Era un gând ineficient. Un gând pe care l-ar fi putut avea un amator.

Nu fusese împuşcat. Era în regulă. Slăbit într-un mod pe care-l putea compensa, dar nu fără şanse de a controla situaţia. Ei *credeau* că n-o mai putea controla, iar ăsta avea să fie atuul lui. Pentru scurt timp reuşi să fixeze, ca pe nişte fotografii de paşaport, imaginile celor trei ţinte: Benjamin Hartman; Anna Navarro; Josef Strasser.

Mintea îi era îngroşată şi opacă însă avea să funcţioneze. Era doar o chestiune de concentrare mintală: avea să *atribuie* rănile altui corp – o sosie intens vizualizată, cineva însângerat şi în stare de şoc. El era în regulă. De îndată ce îşi va aduna forţele, va reuşi să se mişte, să umble, să ucidă. Puterea voinţei triumfase întotdeauna şi avea s-o facă din nou.

Dacă un observator ar fi urmărit cu atenţie corpul lui Hans Vogler, ar fi distins, în toiul acestei cumplite concentrări psihice, slaba tresărire a unei pleoape, nimic mai mult. Fiecare mişcare urma să fie plănuită şi evaluată dinainte, aşa cum un om rătăcit în deşert îşi raţionalizează înghiţiturile de apă din bidon. Nu va face mişcări inutile.

Arhitectul trăia ca să ucidă. Asta era vocaţia lui. Va ucide fie şi numai pentru a dovedi că mai trăia.

— Cine sunteţi voi? întrebă Strasser cu glas ascuţit.

Ben îşi plimbă privirea de la falsa infirmieră în uniforma albă pătată de sânge, răstignită pe podea, la asasinul care era să-i omoare pe amândoi şi la misterioşii protectori angajaţi de tatăl lui, care zăceau pe dalele din curte.

— *Herr* Strasser, zise Anna, poliţia o să apară dintr-o clipă în alta. Avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Ben înţelese la ce făcea ea aluzie: poliţiştii argentinieni nu erau de încredere; ei trebuia să plece înainte ca aceştia să sosească.

Le rămânea foarte puţin timp ca să afle ce voiau de la bătrânul german.

— Eu nu sunt Strasser, protestă el. Vă înşelaţi.

— Îţi cunoaştem atât numele real, cât şi pseudonimul, zise Anna cu nerăbdare. Spune-mi: infirmiera asta venea de obicei?

— Nu. Infirmiera mea a fost bolnavă săptămâna asta. Eu sunt

anemic şi am nevoie de injecţii.

— Unde ai fost în ultimul timp – o lună sau două?

Strasser îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul.

— Trebuie să stau jos, mârâi el şi pomi încet pe hol.

Anna şi Ben îl urmară către o cameră spaţioasă, înţesată de cărţi.

— Te-ai ascuns, fiindcă eşti criminal de război, zise Anna.

— *Nu* sunt criminal de război! şuieră Strasser. Sunt la fel de nevinovat ca un prunc.

Anna zâmbi.

— Dacă nu eşti criminal de război, de ce te ascunzi?

El şovăi o clipă înainte de a răspunde.

— Aici a devenit o modă eliminarea foştilor nazişti. Da, am fost membru al partidului naţional-socialist. Argentina a semnat acorduri cu Israel, Germania şi America – încearcă să-şi schimbe imaginea. Acum le pasă doar de ceea ce crede America. M-ar elimina numai ca să-l facă să zâmbească pe preşedintele american. Şi să ştiţi că aici, în Buenos Aires, depistarea naziştilor e o afacere! Pentru unii ziarişti e o ocupaţie permanentă. Eu nu i-am fost niciodată fidel lui Hitler. L-am considerat un nebun încă de la începutul războiului. Avea să provoace distrugerea noastră, a tuturor. Cei ca mine ştiau că trebuie ajuns la alte înţelegeri. Au căutat să-l ucidă înainte de a mai aduce alte daune puterii noastre industriale. Spre sfârşitul războiului, America deţinea trei sferturi din capitalul investit pe plan mondial şi două treimi din puterea industrială globală.

Făcu o pauză şi zâmbi.

— Individul era pur şi simplu nepriceput la afaceri.

— Dacă te-ai întors împotriva lui Hitler, de ce eşti şi-acum protejat de *Kamaradenwerk?* întrebă Ben.

— Nişte bătăuşi analfabeţi, pufni Strasser. Sunt la fel de ignoranţi ca şi răzbunătorii cărora caută să le pună beţe-n roate.

— De ce-ai plecat din oraş? îl întrerupse Anna.

— Am stat la o *fermă* din Patagonia care aparţine familiei soţiei mele. Familiei fostei mele soţii. La poalele Anzilor, în provincia Rio Negro.

— Te duci frecvent acolo?

— Am fost pentru prima oară acolo. Soţia mea a murit anul trecut şi… De ce-mi puneţi toate întrebările astea?

— De-aceea nu te-au găsit. Voiau să te ucidă, zise Anna.

— Să mă ucidă… Dar *cine* încearcă să mă ucidă?

Ben se uită la Anna, îndemnând-o să continue.

— Compania, zise ea.

— Compania?

— Sigma.

Ben ştia că Anna plusa, dar o făcea cu mare putere de convingere. Pe neaşteptate, îi veniră în minte cuvintele lui Chardin. *Lumea occidentală, avea să reacţioneze la serviciile sale şi să accepte poveştile din ziare ce le însoţeau.*

Strasser rămăsese pe gânduri.

— Noua conducere. Da, asta e. O, da.

Ochii lui luceau.

— Ce e „noua conducere”? îl îmboldi Ben.

— Da, sigur, continuă Strasser, de parcă l-ar fi auzit pe Ben. Se tem că ştiu nişte lucruri.

— *Cine?* strigă Ben.

Strasser îl privi surprins.

— Alford Kittredge, Siebert, Aldridge, Holleran, Conover – toate capetele încornorate ale imperiilor corporatiste. Mă dispreţuiau, dar aveau nevoie de mine. Aveau nevoie de relaţiile mele din guvernul german. Dacă societatea n-ar fi fost multinaţională, n-ar fi avut şanse de succes. M-am bucurat de încrederea oamenilor de la vârful ierarhiei. Ştiau că făcusem pentru ei nişte lucruri care mă situau dincolo de limitele oamenilor obişnuiţi. Ştiau că făcusem acel sacrificiu pentru ei. Eram un intermediar în care aveau încredere toate părţile implicate. Acum încrederea asta a fost trădată, a devenit clar că mă foloseau pentru propriile lor scopuri.

— Vorbeai despre noii lideri – Jurgen Lenz e unul dintre ei? întrebă Anna grăbită. Fiul lui Lenz?

— Nu l-am cunoscut pe Jurgen Lenz. Nu ştiam că avea un fiu. N-am fost un apropiat al lui.

— Dar aţi fost amândoi oameni de ştiinţă, spuse Ben. De fapt, dumneata ai inventat Zyklon-B, nu?

— Eu am făcut parte din *echipa* care a inventat Zyklon-B, răspunse el. Îşi strânse cu un gest nervos halatul în jurul gâtului. Acum, toţi mă-atacă pe mine pentru rolul avut în treaba asta, dar nu se gândesc cât de elegant a fost gazul ăla.

— Elegant? se miră Ben.

Preţ de o clipă, crezu că nu auzise bine. Elegant. Omul ăsta era dezgustător.

— Înainte de Zyklon-B, soldaţii trebuia să-i împuşte pe

prizonieri, zise Strasser. Gazul era atât de curat, simplu şi elegant. Şi să ştii, gazarea i-a cruţat în realitate pe evrei.

Ben repetă:

— I-a cruţat. I se făcu greaţă.

— Da! Erau atâtea boli care bântuiau prin lagărele acelea, încât ar fi suferit mult mai mult. Gazarea lor a fost cea mai umanitară soluţie.

Umanitară. Privesc răul însuşi în faţă, îşi zise Ben.

— Ce drăguţ, spuse Ben.

— De-aceea l-am numit „tratament special”.

— Asta-i eufemismul dumitale pentru exterminare.

— Dacă vrei. Trebuie să ştii că eu n-am selectat victimele pentru camerele de gazare precum doctor Mengele sau doctor Lenz. Îl numesc pe Mengele îngerul Morţii, dar în realitate Lenz era adevăratul înger al Morţii.

— Şi nu dumneata, zise Ben. Dumneata erai om de ştiinţă.

Strasser remarcă sarcasmul.

— Ce ştii dumneata despre ştiinţă? se stropşi el. Eşti cumva om de ştiinţă? Ai idee cât de avansaţi faţă de restul lumii erau cercetătorii nazişti? Vocea îi era ascuţită, tremurătoare. Saliva i se adunase la colţurile gurii. Lumea critică studiile lui Mengele despre gemeni, dar descoperirile lui sunt şi-acum citate de cei mai importanţi geneticieni ai lumii! Datele obţinute din experimentele de la Dachau efectuate prin congelarea oamenilor sunt şi-acum utile! Ce-au descoperit la Ravensbruck în legătură cu ciclul menstrual al femeii în stare de stres – când prizonierele aflau că urmau să fie executate – a fost o mare realizare ştiinţifică! Sau experimentele doctorului Lenz privind îmbătrânirea. Experienţele de înfometare pe prizonierii sovietici de război, transplanturi le de membre – aş putea continua la nesfârşit. Poate că nu-i politicos să vorbesc despre asta, dar voi folosiţi şi-acum descoperirile noastre. Preferaţi să nu vă gândiţi la felul cum au fost făcute experimentele, dar nu vă daţi seama că unul dintre principalele motive pentru care eram atât de avansaţi era tocmai faptul că puteam să lucrăm pe oameni vii. Faţa brăzdată de riduri a lui Strasser devenise şi mai palidă în timp ce vorbea. Respira tot mai greu. Voi, americanii, sunteţi dezgustaţi de felul în care ne efectuăm cercetările, dar folosiţi ţesuturile fetuşilor de la avortoni pentru transplanturi. Asta-i acceptabil?

Anna se plimba cu paşi mari prin încăpere.

— Ben, nu mai discuta cu monstrul ăsta, zise ea.

Dar Strasser nu se mai oprea.

— Sigur că au existat şi multe idei sinistre. De pildă, încercarea de-a le transforma pe fete în băieţi şi pe băieţi în fete. Chicoti. Ori încercarea de-a crea fraţi siamezi legând între ele organele vitale ale gemenilor – un eşec total, am pierdut mulţi gemeni în felul ăsta…

— După ce s-a constituit Sigma, ai continuat să ţii legătura cu Lenz? întrebă Anna, întrerupându-l.

Strasser se întoarse, tulburat de întrerupere.

— Sigur. Lenz se bizuia pe mine, pe experienţa şi relaţiile mele.

— Asta ce-nseamnă? întrebă Ben.

Bătrânul dădu din umeri.

— Spunea că face cercetări – cercetări de biologie *moleculară* – care vor schimba faţa lumii.

— Ţi-a spus despre ce era vorba, ce anume studia?

— Nu. Mie, nu. Lenz era un om ascuns, discret. Îmi amintesc că a spus o dată: „Pur şi simplu nu poţi înţelege la ce lucrez”. Mi-a cerut să-i procur microscoape electronice sofisticate, foarte greu de găsit pe-atunci. De-abia fuseseră inventate. În plus, voia tot soiul de substanţe chimice. Multe erau sub embargou din cauza războiului. Voia ca totul să fie ambalat şi trimis la o clinică particulară pe care o deschisese într-un vechi castel pe care pusese mâna în timpul invadării Austriei.

— Unde în Austria? întrebă Anna.

— În Alpii Austrieci.

— Unde anume? În ce oraş ori sat, îţi aminteşti? insistă Anna.

— Cum mi-aş putea aminti după atâţia ani? Poate că nu mi-a spus niciodată. Ştiu doar că Lenz îl numea „Mecanismul” … fiindcă acolo fusese cândva o fabrică de ceasuri.

— Deci era un laborator? La ce folosea?

— Ca să-şi continue cercetările.

— Care cercetări? întrebă Anna.

Strasser tăcu.

— Spune! zise Anna. Care cercetări?

— Nu ştiu. Nişte cercetări foarte importante, care au început în perioada Reichului. Munca lui Gerhard Lenz.

Gerhard Lenz: Ce spusese Sonnenfeld despre oribilele experienţe din lagăre făcute de Lenz? Experimentase pe fiinţe umane… dar ce anume?

— Şi nu cunoşti esenţa activităţii lui?

— Nu. Ştiinţa şi politica erau acelaşi lucru pentru oamenii ăştia. Sigma a fost, de la început, un mijloc de a canaliza sprijinul pentru anumite organizaţii politice, subminându-le pe altele. Oamenii despre care vorbim aveau deja o influenţă enormă în lume. Sigma le-a demonstrat că, unindu-şi forţele vor fi mult, mult mai puternici. Lucrând împreună, rămâneau foarte puţine lucruri pe care să nu le poată influenţa, dirija, orchestra. Dar să ştii că Sigma era un organism viu. Şi, ca orice organism viu, s-a dezvoltat.

— Da, spuse Anna. Cu fonduri furnizate de cele mai mari corporaţii din lume şi cu bani furaţi de la *Reichsbank*. Ştim cine au fost membrii fondatori. Dumneata eşti singurul membru rămas în viaţă al consiliului director. Dar cine sunt succesorii voştri?

Strasser privea în gol.

— Cine o controlează *acum?* Dă-ne *nume!* strigă Ben.

— Nu ştiu! răspunse Strasser cu glas spart. Pe cei ca mine ne-au redus la tăcere trimiţându-ne regulat bani. Noi eram marginalizaţi, excluşi în cele din urmă din cercurile înalte ale puterii. Trebuia să fim miliardari. Ne-au trimis milioane, dar astea-s doar firimituri. Buzele lui Strasser se lăţiră într-un zâmbet respingător. Îmi dau resturi de la masa lor, iar acum vor să mă omoare. Vor să mă lichideze ca să nu mă mai plătească. Sunt lacomi. După tot ce-am făcut pentru ei, mă consideră o pacoste, un pericol. Deşi uşile lor sunt închise pentru mine de mulţi ani, consideră că ştiu prea multe. Pentru tot ce-am realizat mă răsplătesc cu dispreţul lor.

O furie tot mai mare – efectul nedreptăţii îndurate ani de zile – părea să-l cuprindă.

— Se poartă de parcă aş fi o rudă săracă, o oaie neagră, o epavă. Grangurii se tem că eu o să le stric petrecerea. Ştiu unde se adună. Nu sunt atât de prost, atât de ignorant. Nu m-aş duce la ei în Austria nici dacă mi-ar cere.

Austria.

— Ce vrei să zici? întrebă Ben. Unde se adună? Spune-mi. Strasser îi aruncă o privire prudentă şi totodată dispreţuitoare. Era clar că n-avea să mai spună nimic.

— Ce naiba, răspunde-mi!

— Toţi sunteţi la fel, se stropşi Strasser. Ar trebui ca un om de vârsta mea să fie tratat cu respect! Nu mai am nimic să-ţi spun.

Anna deveni brusc atentă.

— Aud sirene. Ben, e timpul să plecăm de-aici.

Ben se ridică în picioare în faţa lui Strasser.

— *Herr* Strasser, ştii cine sunt eu?

— Cine eşti dumneata…? gângăvi Strasser.

— Tatăl meu e Max Hartman. Sunt sigur că îţi aminteşti numele ăsta.

Strasser îşi miji ochii.

— Max Hartman… evreul, trezorierul nostru…?

— Aşa e. Şi mi s-a spus că a fost şi ofiţer SS.

Sonnenfeld spusese că ar fi fost doar o acoperire, un şiretlic. Inima îi bătea cu putere, se temea să audă din gura lui Strasser confirmarea trecutului oribil al lui Max. Strasser râse, arătându-şi dinţii îngălbeniţi.

— SS! hohoti el. N-a fost în SS. Noi i-am dat documente false de ofiţer SS, pentru ca reţeaua ODESSA să-l ducă din Germania în Elveţia. Ăsta a fost târgul.

Pe Ben îl cuprinse un sentiment de uşurare.

— Însuşi Bormann l-a ales în delegaţia germană, continuă Strasser. Nu doar pentru că se pricepea să umble cu banii, ci şi pentru că aveau nevoie de un… fals.

— Fals reprezentant.

— Da. Industriaşii din America şi de aiurea nu prea se împăcau cu ceea ce făcuseră naziştii. Un participant evreu era necesar pentru a oferi legitimitate, pentru a arăta că noi nu eram fanatici, nici discipolii lui Hitler. În ce-l priveşte, tatăl dumitale a făcut o afacere bună – şi-a scos familia din lagăr, ca şi multe alte familii de evrei şi a primit patruzeci de milioane de franci elveţieni – aproape un milion de dolari americani. O grămadă de bani.

— Ben! striga Anna şi scoase legitimaţia de la Departamentul de Justiţie. Vrei să ştii cine sunt eu, Herr Strasser? Mă aflu aici din partea Biroului de Investigaţii Speciale al Departamentului de Justiţie american. Sunt sigură că ştii ce-i asta.

— Oho, făcu Strasser. Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar eu sunt cetăţean argentinian şi nu recunosc autoritatea voastră.

Sirenele se auzeau mai tare.

— Atunci e cazul să aflăm cum priveşte guvernul argentinian extrădarea criminalilor de război. Ieşim prin spate, Ben.

Faţa lui Strasser se colora de furie.

— Hartman, zise el răguşit.

— *Haide,* Ben!

Strasser îi făcu semn cu degetul lui Ben. Acesta nu putu rezista. Bătrânul începu să-i vorbească în şoaptă:

— Hartman, ştii că tatăl dumitale a fost un neputincios? Un om fără şira spinării. Un laş şi un escroc, care pretinde că e o victimă.

Buzele lui Strasser erau la câţiva centimetri de urechea lui Ben. Bătrânul vorbea tărăgănat:

— Iar dumneata eşti fiul escrocului, asta-i tot. Asta însemni pentru mine.

Ben închise ochii, luptându-se să-şi stăpânească furia.

Fiul escrocului.

Era adevărat? Avea Strasser dreptate? Strasser se bucura vizibil de stinghereala lui Ben.

— O, ţi-ar plăcea să mă omori chiar acum, nu-i aşa, Hartman? Totuşi n-o faci. Pentru că eşti un laş, ca şi tatăl dumitale.

Ben văzu că Anna pornise pe hol.

— Nu, spuse el. Pentru că aş prefera să-ţi petreci restul vieţii într-o celulă împuţită de închisoare din Ierusalim. Mi-ar plăcea ca ultimele dumitale zile să fie cât se poate de neplăcute. Să te ucid ar însemna să irosesc un glonţ.

Spunând acestea o luă la fugă după Anna, în vreme ce sirenele se auzeau tot mai tare.

Târăşte-te, nu te ridica în picioare. Arhitectul ştia că efortul de-a se menţine pe picioare ar fi fost mult mai mare. Era o decizie raţională şi simplul fapt că fusese capabil s-o ia, la care se adăuga şi pistolul Glock pe care-l avea într-un toc fixat la gleznă, îl liniştiră.

Uşa din faţă era deschisă şi în hol nu se afla nimeni. Se târa, ca un infanterist pe câmpul de luptă, neluând în seamă dâra lată de sânge pe care-o lăsa în urmă pe parchetul gălbui. Fiecare metru i se părea un kilometru, dar el continua să înainteze.

Eşti cel mai bun. Avea şaptesprezece ani când sergentul instructor îi spusese asta în faţa întregului batalion. *Eşti cel mai bun.* Avea douăzeci şi trei de ani, când comandantul lui de la Stasi consemnase asta într-un raport oficial pe care i-l arătase tânărului Flans înainte de a-l transmite superiorului său. *Eşti cel mai bun,* rostise şeful direcţiei Stasi după ce se întorsese dintr-o „expediţie de vânătoare” în Berlinul de Vest, unde lichidase patru fizicieni – membri ai unei echipe recunoscute pe plan internaţional, de la Universitatea din Leipzig – care fugiseră cu o

zi în urmă. *Eşti cel mai bun,* declarase un oficial de rang înalt de la Sigma, un american cu lentile roz la ochelari, după ce organizase asasinarea unui important politician italian de stânga. Îl împuşcase dintr-o clădire de vizavi în timp ce omul făcea dragoste cu o târfă somaleză de cincisprezece ani. Nu, el n-avea să renunţe. N-avea să cedeze impulsului aproape copleşitor de-a capitula, de-a dormi, de-a se opri.

Asemeni unui robot, îşi mişca mâinile şi genunchii, înaintând pe hol.

În cele din urmă, ajunse într-o încăpere spaţioasă, înaltă, cu pereţii căptuşiţi de cărţi. Prima lui ţintă nu era prezentă. În schimb, se afla acolo astmaticul, debilul asudat, Strasser, un trădător care trebuia pedepsit.

Arhitectul îl privi cu nesaţ pe Strasser, de parcă, luându-i viaţa, ar fi primit-o înapoi pe-a lui.

Tremurând, se ridică de la podea în poziţie de tragere. Micul Glock din mâinile lui i se părea greu ca un tun, dar reuşi să ridice arma.

În clipa aceea, Strasser, alertat probabil de mirosul de sânge, deveni conştient de prezenţa lui.

Arhitectul văzu cum ochii ca nişte boabe de strugure se măriră pentru o clipă, apoi se închiseră. Trebuia să apese pe trăgaci şi o făcu.

Neauzind împuşcătura, se temu că nu-şi îndeplinise misiunea. Apoi înţelese că simţurile începeau să-l lase.

Aşteptă până când îl văzu pe Strasser prăbuşindu-se, apoi îşi permise să închidă ochii. Avu, preţ de o clipă, conştiinţa faptului că ochii n-aveau să i se mai deschidă niciodată şi îşi pierdu cunoştinţa.

În camera de hotel Ben şi Anna frunzăreau un teanc de ziare cumpărate în drum de la un chioşc. Chardin se referise la o iminentă precipitare a evenimentelor. Strasser vorbise ceva despre Austria.

Anna descoperi un articol în *El Pais,* cel mai important cotidian din Argentina. Era o scurtă relatare despre Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor – o reuniune a liderilor lumii pentru a discuta probleme comune de stringentă actualitate, mai ales în legătură cu ţările în curs de dezvoltare. Annei îi atrase atenţia oraşul în care avea loc întrunirea: Viena.

Ea continua să citească. Pe lista sponsorilor se afla şi Fundaţia

Lenz. Anna îi traduse lui Ben articolul.

— Doamne, zise Ben. Asta e! Asta trebuie să fie. Chardin spunea că era vorba de *zile.* Mai citeşte-mi o dată lista sponsorilor.

După ce Anna i-o citi, Ben începu să dea telefoane. Apelă câţiva oameni încântaţi să audă veşti de la unul din finanţatorii lor. Ceea ce aflǎ era profund descurajant.

— Tipii de la Fundaţia Lenz sunt nişte oameni grozavi, îi spuse Geoffrey Baskin, director de programe la Fundaţia Robinson. Instituţia aceea e copilul lor, dar ei păstrează discreţia. Au suportat majoritatea cheltuielilor, iar nouă ne-a revenit o parte din glorie. Cred că voiau să se asigure că iniţiativa lor o să aibă impact internaţional. Cum spuneam, sunt cu adevărat altruişti.

— Îmi pare bine să aud asta, zise Ben, pe un ton jovial, deşi se simţea tot mai înfricoşat. S-ar putea să ne asociem cu ei într-un proiect deosebit şi voiam să aflu ce crezi despre ei. Mă bucur că te-am auzit.

Demnitari şi lideri din întreaga lume urmează să se întrunească la Viena, sub auspiciile Fundaţiei Lenz…

Trebuia să plece la Viena. Era deosebit de riscant, dar n-aveau altă soluţie.

Anna şi cu Ben se învârteau agitaţi prin încăpere chibzuind la măsuri de precauţie – deghizări, identităţi false, curse aeriene separate.

Riscurile erau imense.

— Dacă e adevărat, înseamnă că toate cursele comerciale spre Viena vor fi cercetate cu mare atenţie, spuse Anna. Vor fi în alertă maximă.

— Cum ai spus?

— Vor fi în alertă maximă. Controlul de la graniţă va deveni deosebit de minuţios.

— Nu, înainte de asta.

— Spuneam că toate cursele comerciale spre Viena…

— Asta e, zise Ben.

— *Care?*

— Anna, o să-mi asum un risc şi socotesc că e cel mai mic dacă se poate spune aşa.

— Te ascult.

— O să-l sun pe un tip, Fred McCallan, moşneagul cu care trebuia să mă duc la schi în St. Moritz.

— Te duceai la St. Moritz să schiezi cu un „moşneag”.

Ben roşi.

— Mă rog, există şi o nepoată.

— Continuă.

— De fapt, există un *avion* particular acolo. Un Gulfstream. Am călătorit o dată cu el. Fred trebuie să fie încă la hotelul Carlton, iar avionul la micul aeroport din Chur.

— Deci o să-l suni şi-o să-i ceri cheile. De parcă ai împrumuta camioneta de la cineva ca să faci cumpărături, nu?

— Păi…

Anna dădu din cap.

— E adevărat ce se spune – bogaţii sunt într-adevăr diferiţi faţă de noi. Îi aruncă o privire. Adică, faţă de mine.

— Anna…

— Sunt speriată de moarte, Ben. Glumele proaste sunt inevitabile în situaţia asta. Ascultă, eu nu-l cunosc pe tipul ăsta. Dacă tu crezi că poţi avea încredere în el – dacă aşa-ţi spune instinctul – atunci sunt de acord.

— Ai dreptate, cursele comerciale vor fi supravegheate de ei…

Anna încuviinţă.

— Câtă vreme nu vin din locuri precum Columbia, cursele particulare obţin uşor cale liberă. Dacă pilotul acestui tip poate duce avionul la Bruxelles, să zicem…

— Mergem direct la Bruxelles, cu speranţa că nu e nimeni pe urmele paşapoartelor pe care ni le-a dat Oscar. Apoi ne suim în avionul lui Fred şi zburăm la Viena. Aşa călătoresc directorii de la Sigma. Sunt şanse mari ca ei să nu se aştepte la un Gulfstream cu doi fugari la bord.

— În regulă, Ben, spuse Anna. Asta se cheamă începutul unui plan.

Ben formă numărul hotelului Carlton şi aşteptă un minut până când centrala îi făcu legătura.

— Doamne, Benjamin, ai idee cât e ora? Nu contează, presupun că ai sunat ca să-ţi ceri scuze. Louise a fost distrusă. *Distrusă.* Voi doi aveţi *atâtea* în comun.

— Înţeleg, Fred şi…

— De fapt, mă bucur că ai sunat. Îţi dai seama că se spun cele mai *absurde* lucruri despre tine? M-a sunat un tip şi mi-a făcut capul mare. Se zice că…

— Trebuie să mă crezi pe mine, Fred, zise Ben grăbit, întrerupându-l, nu-i nimic adevărat.

— I-am râs în faţă, spuse Fred, care nu ascultase intervenţia

lui Ben. L-am zis: poate că asta aflaţi voi la internatele alea englezeşti înfiorătoare, dar eu sunt din Deerfield şi pentru nimic în lume nu cred că…

— Apreciez încrederea pe care o ai în mine, Fred. Dar…

— Campion la tenis, i-am spus. Ai fost, nu?

— Păi, de fapt…

— Sau la atletism? Şi eu am fost atlet – ţi-am arătat vreodată trofeele mele? Louise crede că e ridicol să mă laud cu ele după cincizeci de ani şi are dreptate.

— Fred, vreau să-ţi cer un mare, foarte mare serviciu.

— Ben, tu faci parte din familie, ştii asta. Într-o bună zi, s-ar putea să faci *parte* legal. Spune ce vrei, băiete.

Aşa cum spusese Anna, era începutul unui plan, nimic mai mult. Măsurile de siguranţă aveau să le ia mai mult timp decât dispuneau ei. Un lucru era sigur – trebuia să ajungă la Viena cât mai repede cu putinţă, înainte de a fi prea târziu.

Dacă nu cumva, aşa cum sugerase Chardin, era deja prea târziu.

39

Hotelul se afla în districtul şapte al Vienei. Ben şi Anna îl aleseseră pentru că era suficient de modest ca să nu atragă atenţia. Venind la Bruxelles în uniformă, sub numele de David Paine, Ben ajunse acolo cu câteva ore înaintea Annei care, folosind pentru ultima oară pseudonimul Gayatri Chandragupta, sosise cu altă cursă, prin Amsterdam.

Pilotul lui McCallan, un irlandez simpatic, fusese surprins de veşmintele ciudate ale călătorilor, dar mai ales de faptul că aceştia refuzaseră să-i spună dinainte destinaţia. Cu toate acestea, nu pusese întrebări deoarece bătrânul Fred îi dăduse instrucţiuni stricte: să satisfacă orice dorinţă a lui Ben.

În comparaţie cu luxul din Gulfstream şi cu amabilitatea prietenoasă a lui Harry Hogan, hotelul părea mohorât şi deprimant, mai ales că Anna nu venise încă. Conveniseră că era riscant să călătorească împreună.

Ben se simţea ca într-o cuşcă. Era ora prânzului, afară ploua şi atmosfera i se părea apăsătoare.

Se gândi la viaţa lui Chardin, la modalităţile incredibile prin care conducerea lumii occidentale fusese modelată şi dirijată de către acei manageri corporatişti. Îşi aminti de tatăl lui. Era o victimă? Un călău? Sau şi una şi alta?

Max angajase oameni ca să-l supravegheze – îngrijitori, *bone.* Tipic pentru bătrân: dacă Ben dezgropa vechile secrete, atunci Max ar fi încercat să-l controleze cum ştia el. Era enervant şi emoţionant în acelaşi timp.

Când sosi Anna o îmbrăţişa şi simţi cum o parte din neliniştea care-l cuprinsese se risipea. După ce făcură un duş ca să alunge oboseala drumului, Ben zise:

— Nu vreau să te duci singură la Lenz.

— Serios?

— Anna, spuse el exasperat, nici măcar nu ştim cine e în realitate Jurgen Lenz.

— În clipa asta, nu mai contează. *Trebuie* să vorbesc cu el.

— Ascultă, indiferent cine este, are legătură cu asasinarea a opt bătrâni. Şi a fratelui meu. S-ar putea ca el să fie liderul unei conspiraţii care, conform lui Chardin, nu are practic limite. Lenz

mă cunoaşte şi ştie cu siguranţă pe unde-am fost. Deoarece ai călătorit cu mine, e de presupus că are o fotografie de-a ta. Nu eşti *în siguranţă* dacă te duci să-l vezi pe omul ăsta.

— Nu discut chestiunea asta, Ben. Nu ne putem permite luxul de-a alege între ce e sigur şi ce e periculos. În clipa asta orice am face implică un pericol. În plus, dacă aş fi ucisă la scurt timp după ce o să-i pun întrebări despre o serie de crime petrecute în toată lumea, ar deveni primul suspect – şi mă îndoiesc că vrea asta.

— Ce te face să crezi că o să accepte să te întâlnească?

— Cea mai nimerită cale de a-l provoca e să nu-l provoc.

— Nu-mi place cum sună treaba asta.

— E obişnuit să deţină controlul, să manipuleze oameni şi evenimente. Numeşte-o aroganţă sau curiozitate din partea lui, dar va *dori* să mă vadă.

— Ascultă, Anna…

— Ben, pot să-mi port singură de grijă.

— Evident, zise el. Numai că… Se opri căci Anna îl privea zâmbind. Ce?

— Tu eşti genul de om protector, nu-i aşa?

— Nu prea ştiu multe despre protecţie. Doar…

Anna se apropie şi-l studie cu atenţie.

— Când ne-am întâlnit, mi-am zis că eşti doar un tânăr din lumea bună, bogat, răsfăţat şi egoist.

— Probabil că aveai dreptate.

— Nu. Nu cred. Eşti omul care are grijă de toţi membrii familiei.

Stânjenit, Ben nu ştia ce să răspundă. Poate că ea avea dreptate, dar, din cine ştie ce motiv, nu voia să recunoască. O trase mai aproape.

— Nu vreau să te pierd, Anna. Am pierdut prea mulţi oameni apropiaţi în viaţa mea.

Ea închise ochii şi-l îmbrăţişa strâns; erau amândoi agitaţi, nervoşi, epuizaţi şi totuşi, îmbrăţişarea îi calmă. Anna se desprinse cu blândeţe.

— Avem un plan şi trebuie să-l urmăm, zise ea cu glas scăzut, dar hotărât. Se îmbrăcă în grabă. Trebuie să iau ceva de la biroul DHL şi să dau un telefon.

— Anna.

— Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

— *Iisuse,* exclamă poliţistul Burt Connelly.

Se afla în patrulare pe autostrada Virginia 166 de numai şase luni şi încă nu se obişnuise cu imaginea accidentelor tragice de pe şosea. I se făcu greaţă, alergă la marginea drumului şi vomită.

În lumina amurgului se vedea prea clar parbrizul stropit de sânge şi capul victimei pe bord. Acesta fusese despărţit de trup şi zdrobit de impact.

Partenerul lui Connelly, poliţistul Lamar Graydon, care lucra în patrula de pe autostradă de mai bine de un an, mai văzuse câteva accidente înfiorătoare şi nu-şi pierdu cumpătul.

— Ăsta-i un accident urât, Burt, zise el. Am văzut altele şi mai grave.

— Uită-te la corpul tipului!

— Bine că nu sunt şi copii. Să-ţi zic ceva: anul trecut un sugar a fost proiectat prin geamul unui Ford Impala şi aruncat la zece metri. Ca o păpuşă de cârpă. *Ăla* da, a fost oribil.

Connelly tuşi de câteva ori şi îşi îndreptă spatele.

— Scuze, spuse el. Doar că faţa tipului… Acum sunt în regulă. Vine ambulanţa?

— Ar trebui să ajungă în zece minute. Oricum el nu mai simte nici o durere.

Graydon făcu semn cu capul spre victima decapitată.

— Care-i situaţia în cazul ăsta? ASV?

Statistic, accidentele cu un singur vehicul erau cele mai frecvente.

— Nici pomeneală, zise Graydon. Nici o balustradă de pe şosea nu provoacă aşa ceva. Asta se întâmplă când te izbeşti de unul din camioanele Kenworth şi pe autostrada asta sunt o mulţime. Monştrii ăia au partea din spate mai joasă şi o margine plată de oţel – ca o lamă. Dacă eşti în spatele camionului şi şoferul frânează brusc, trebuie să te ghemuieşti, astfel îţi taie capul. Pariez că aşa s-a întâmplat.

— Dar ce-a păţit celălalt tip? Unde-i afurisitul ăla de camion?

Connelly începea să-şi recapete calmul.

— Se pare că a şters-o, spuse Graydon.

— Crezi că o să-l găsim?

— Am transmis prin staţie. Dispeceratul a primit informaţia, dar, fie vorba între noi, n-aş paria că or să-l găsească. Ce-avem noi de făcut acum e să-l identificăm pe tip. Să-l căutăm în buzunare.

Deşi capota Fordului roşu era zdrobită, portiera dinspre şofer se deschise uşor. Connelly îşi puse mănuşile de cauciuc şi începu să scotocească prin buzunarele cadavrului fără cap; asta era procedura atunci când hainele victimei erau îmbibate cu sânge.

— Spune-mi numele şi o să-l transmit prin staţie, strigă Graydon.

— Pe permisul de conducere scrie Dupree, Arliss Dupree, zise Connelly. Locuieşte în Arlington.

— Asta-i tot ce trebuie să ştim, spuse Graydon. Nu-i nevoie să stai acolo, Burt. Putem aştepta în maşină.

Clădirea care adăpostea Fundaţia Lenz părea construită doar din sticlă şi marmură. Holul luminos era mobilat simplu, cu fotolii şi canapele tapiţate cu piele albă.

Anna îi ceru secretarei să sune la biroul directorului. Verificase deja prin telefon că se află la sediul fundaţiei.

— Pe cine să anunţ? întrebă ea.

— Numele meu e Anna Navarro. Lucrez la Departamentul de Justiţie al Statelor Unite.

Hotărâse să nu-l abordeze sub un nume fals. Aşa cum îi spusese lui Ben, avea să-l provoace neprovocându-l. Dacă Lenz ar fi verificat-o, fie şi superficial, ar fi aflat că avea statut de proscris. Oare asta l-ar fi făcut mai puţin interesat s-o vadă sau mai mult? Dacă ipotezele lor despre Alan Bartlett erau corecte, Jurgen Lenz ar fi trebuit să ştie deja multe lucruri despre ea. În schimb, n-avea de unde să ştie ce aflase ea şi ce-ar fi putut transmite altora. Anna trebuia să se bizuie pe curiozitatea şi aroganţa lui şi, mai presus de orice, pe dorinţa lui de-a controla situaţia. Lenz va dori să ştie dacă ea constituia o ameninţare pentru el şi să se convingă singur de asta.

Secretara vorbi încet la telefon şi apoi îi întinse Annei receptorul.

— Vă rog.

— Mă tem că doctor Lenz are un program încărcat azi. Poate vreţi să stabiliţi o întâlnire în altă zi? Din cauza Forumului Internaţional pentru Sănătatea Copiilor, cei de-aici nu-şi mai văd capul de treburi.

Lenz o evita. Oare fiindcă auzise unde lucra sau pentru că îi cunoştea numele? Poate că femeia nici nu se obosise să transmită mesajul.

— Nu mai pot aştepta, zise Anna. Trebuie să-l văd imediat. E o

chestiune de maximă urgenţă.

— Puteţi să-mi spuneţi ce doriţi să vorbiţi cu doctor Lenz?

— Vă rog să-i transmiteţi că e o chestiune personală.

Puse receptorul jos şi începu să se plimbe nervoasă prin hol.

Pereţii din marmură albă de Carrara erau goi, cu excepţia unui şir de fotografii mari, înfăţişând multitudinea de cauze umanitare sprijinite de Fundaţia Lenz.

Privi fotografia unei familii de refugiaţi – o bătrână gârbovită şi ştirbă, un cuplu cu feţe arse de soare şi aer umil, copii zdrenţăroşi. Era intitulată simplu: KOSOVO.

Asta ce mai înseamnă? Ce legătură are Fundaţia Lenz cu refugiaţii?

Se uită apoi la portretul unei tinere îmbătrânite înainte de vreme, cu nas coroiat şi piele pergamentoasă şi cu o perucă. Zâmbea, dezvelind nişte dinţi neregulaţi, o faţă tânără şi bătrână în egală măsură. Sub fotografie scria: PROGERIA – SINDROMUL HUTCHINSON-GILFORD.

Nu lipsea nici faimoasa fotografie, şocantă şi clară, a prizonierilor din lagărele de concentrare – HOLOCAUSTUL.

O bizară serie de cauze. Care era legătură dintre ele?

Anna percepu o prezenţă şi ridică privirea. O femeie impunătoare apăruse în hol.

— Domnişoară Navarro, zise ea. Aveţi noroc. Doctor Lenz a reuşit să îşi ia liber câteva minute să vă primească.

La un post de supraveghere de la etajul superior, un tehnician stătea aplecat peste un panou de control, manevrând o manşă, pentru a regla obiectivul unei camere de luat vederi montată pe perete. Chipul uşor bronzat al vizitatoarei ocupa acum tot ecranul plat. Apăsând pe un buton, omul fixă imaginea. Cu ajutorul computerului, faţa putea fi comparată cu o serie de imagini din baza de date a sistemului. Tehnicianul îşi zise că nu va dura mult până să găsească o potrivire. Şi avu dreptate. Un ţârâit electronic îl avertiză că imaginea se potrivea cu fişa de pe lista de supraveghere. În timp ce o coloană de informaţii se derula pe monitor, tehnicianul ridică receptorul şi-i telefona lui Lenz, aflat în biroul lui.

Jurgen Lenz era exact aşa cum îl descrisese Ben: zvelt ca un ogar, cu păr argintiu, un tip elegant şi fermecător. Purta un costum perfect croit din flanel gri închis, o cămaşă albă şi o

cravată de mătase.

— Ei bine, m-ai avut, zise el, înapoindu-i legitimaţia.

— Poftim?

— Mi-ai trezit curiozitatea. Mi s-a spus că o femeie din aparatul guvernamental american a venit să mă vadă – cum aş putea rezista unei asemenea ispite?

Anna se întrebă cât de multe ştia despre ea.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, răspunse Anna. Sunt într-o misiune specială şi anchetez o serie de crime petrecute în întreaga lume…

— *Crime?* zise el. Pentru Dumnezeu, ce ţi-aş putea spune eu despre crime?

Anna ştia că avea o singură şansă şi că trebuia să joace tare. La cel mai mic semn de slăbiciune, ezitare, nesiguranţă, jocul s-ar fi sfârşit. Hotărî să se rezume la un singur subiect: omuciderile din cadrul Sigma.

— Toate victimele au avut legături cu o corporaţie numită Sigma, printre ai cărei fondatori s-a numărat şi Gerhard Lenz. Am stabilit o legătură directă între morţile respective şi o filială a gigantului din industria chimică Armakon, în a cărui conducere te afli…

Spre surprinderea ei, Lenz părea să se fi relaxat, căci izbucni în râs.

— Domnişoară Navarro, în toţi anii aceştia în care ara luptat împotriva răului făcut de tatăl meu, am fost acuzat de multe lucruri teribile – lipsă de loialitate faţă de familie, lipsă de loialitate faţă de ţară, oportunism, nesinceritate, dar nimeni nu m-a acuzat vreodată de crimă!

Anna ştiuse că Lenz se va purta echilibrat, va fi evaziv şi n-o va înfrunta. Anticipându-i reacţiile, îşi pregătise şi replicile.

— Domnule Lenz, spuse ea, sper că nu conteşti faptul că faci parte din conducerea firmei Armakon.

— E o funcţie pur onorifică.

— Nu vreau să-ţi irosesc timpul. După cum ştii, Armakon deţine în secret o mică companie din Philadelphia, numită Vortex.

Îl privi cu atenţie şi constată că nu părea impresionat de spusele ei.

— Sunt sigur că Armakon deţine multe astfel de companii în întreaga lume. Şi ce-i cu asta?

— Vortex, continuă ea, a inventat şi produce o substanţă

sintetică folosită în cercetarea fundamentală, pentru conexiuni moleculare. E o otravă mortală care, injectată în circuitul sanguin al unui om, provoacă moartea, prin stop cardiac şi nu poate fi detectată în sânge.

— Ce interesant, spuse Lenz cu o voce plată.

— Această toxină a fost găsită în fluidul ocular al câtorva dintre victime.

— Ai vreun rezultat?

— Am, spuse ea calm, ţintindu-l cu privirea.

Dispreţul pe care îl citi în ochii lui o surprinse, dar nu cedă.

— Am dovezi care te leagă direct de acele crime, spuse ea.

Preţ de o clipă, se auzi doar ticăitul unui ceas. Apoi, Lenz bătu din palme mimând aplauzele.

— Agent Navarro, îmi aduci nişte acuzaţii teribile. Mi-am rupt puţin timp într-o zi extrem de ocupată – timp pe care nu-mi pot permite să-l irosesc – crezând că ne putem ajuta unul pe altul într-un anume fel. Poate că vreun prieten de-al meu are necazuri, mi-am zis. Poate că cineva are nevoie de ajutorul meu. În schimb, dumneata vii aici în ceea ce cred că se numeşte „expediţie de pescuit”. Se ridică din fotoliu. Mă tem că va trebui să pleci.

Nu aşa repede, ticălosule, gândi Anna.

— N-am terminat încă, spuse ea cu o hotărâre care îl surprinse pe Lenz.

— Agent Navarro, zău că nu am ce vorbi cu dumneata. Corectează-mă dacă greşesc, dar oricine mă vizitează în calitate de agent al unei instituţii juridice americane e un oaspete al ţării mele. Dacă doreşti să mă interoghezi în legătură cu trecutul tatălui meu, va trebui să ceri permisiunea guvernului austriac. Ai făcut asta?

— Nu, recunoscu ea, roşind. Dar lasă-mă să-ţi explic…

— *Nu, madame,* zise el, ridicând glasul. Lasă-mă *pe mine* s-o fac. Nu mai eşti în serviciul ţării dumitale. De fapt, dumneata fugi de justiţie. Să punem *amândoi* cărţile pe masă. În investigaţiile dumitale ai depăşit limitele comportamentului legal. Secretara mi-a transmis cererea insistentă a unui agent american de-a mă vedea. Ea ţi-a verificat identitatea şi a descoperit că eşti căutată. Trebuia să te aştepţi la aceste măsuri de precauţie. Totuşi, dumneata insişti să mă vezi. Asta mi-a trezit curiozitatea.

— Era ceva ce spărgea monotonia, spuse Anna.

— Pune-te în situaţia mea, domnişoară Navarro. Un agent

american corupt manifestă un interes ciudat faţă de mine – aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi. E firesc să mă întreb: ai dat peste cineva sau ceva care constituie o ameninţare pentru mine? Ai ignorat ordinele şi-ai venit să-mi vorbeşti despre vreo intrigă ostilă mie din cadrul serviciilor americane de informaţii? Ştiu că prin investigaţiile noastre privind Operaţiunea Agrafa mi-am făcut duşmani în unele cercuri americane. Doreai să mă avertizezi în legătură cu o iminentă ameninţare? Deci, cum puteam refuza să mă întâlnesc cu dumneata. Ştiai că…

— Ne depărtăm de subiect, interveni Anna. Nici una din…

Lenz n-o luă în seamă.

— Aşa că înţelegi ce dezamăgit am fost când am priceput că veniseşi aici doar ca să-mi arunci nişte acuzaţii absurde şi nefondate. După toate indiciile, nu numai că „ai ieşit din rezervaţie”, cum le place compatrioţilor dumitale să spună, dar ţi-ai ieşit şi din minţi. Arătă spre birou. E suficient să ridic receptorul telefonului şi să-l sun pe un prieten de-al meu din Ministerul Justiţiei pentru ca dumneata să fii încredinţată autorităţilor americane.

Vrei luptă, îşi spuse ea, *o s-o ai.* Nu se va lăsa intimidată. Nu, ştiind ce ştia despre el.

— Ai perfectă dreptate, zise ea. Poţi să iei receptorul telefonului şi să faci asta. Însă mă întreb dacă asta ţi-ar servi interesele.

Lenz îi întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire.

— Domnişoară Navarro, jocurile dumitale stupide nu mă interesează. Acum te rog să părăseşti biroul, altfel o să fiu obligat să…

— Chiar înainte de-a veni aici, m-am oprit la biroul local al DHL, unde mă aştepta un document. Conţine rezultatele unei analize pe care am solicitat-o eu. Trimisesem amprentele dumitale şi-am cerut laboratorului să le identifice. A durat mult. Secţia noastră de amprente a trebuit să caute îndelung până să găsească o potrivire. Dar a reuşit. Trase aer în piept. Doctore Lenz, ştiu cine eşti de fapt.

Anna era speriată de propriile vorbe. Ştia că n-avea nici un sprijin.

Lenz se opri brusc, la câţiva paşi de ieşire şi închise uşa. Când se întoarse, chipul lui exprima o furie cumplită.

40

Ben se alătură micului grup de jurnalişti şi cameramani adunaţi în faţa Centrului Civic Wiener Stadthalle, o construcţie masivă, din piatră, unde urma să aibă loc Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor. La un moment dat surprinse privirea unui bărbat burtos, între două vârste, îmbrăcat într-un trenci ponosit. Ben îi întinse mâna.

— Sunt Ron Adams, zise el. De la revista *American Philanthropy.* Stai de mult aici?

— Cam prea de mult, spuse bărbatul, cu un accent londonez. Sunt Jim Bowen, de la *Financial Times*, corespondent european şi un nefericit vrednic de milă. Redactorul-şef m-a convins să vin aici promiţându-mi că o să mănânc şniţele, ştrudele şi tartă Sacher. De două zile mă-nvârt pe-aici sub ploaia asta rece, micile mele economii s-au dus pe acadele şi-am ajuns la ultima ţigară. Tot ce avem sunt aceleaşi comunicate de presă pe care le trimit prin fax la toate birourile.

— Dar trebuie să fi văzut câţiva mari granguri învârtindu-se pe-aici. M-am uitat pe lista de invitaţi.

— Ei bine, asta-i poanta, nu sunt aici. Probabil că, plictisiţi de program, s-au hotărât cu toţii s-o şteargă într-o scurtă vacanţă la schi. Singurii pe care i-am văzut sunt cei de pe lista B.

Marile nume nu erau aici. Oare întrunirea celor din Sigma avea loc în altă parte? Ben era dezamăgit. Să se fi înşelat Strasser? Sau el şi Anna făcuseră la un moment dat o presupunere greşită?

— Ceva zvonuri despre unde pierd vremea barosanii?

Jurnalistul londonez pufni.

— Pe dracu'. E ca într-unui din cluburile alea de rahat, unde tipii cu adevărat tari stau într-o încăpere separată, iar încuiaţii se înghesuie într-un ţarc cu fân pe jos.

Ben reflecta la cele aflate. Era limpede că Jurgen Lenz dirija totul şi că adevărata acţiune nu se desfăşura la conferinţă. Răspunsul îl va găsi cu siguranţă în activităţile Fundaţiei Lenz. Probabil că o abordare indirectă se va dovedi mai eficientă, întors la hotel, începu să dea telefoane, cu ochii pe ceas. Voia să adune cât mai multe date înainte de sfârşitul zilei, când el şi cu Anna aveau să compare informaţiile obţinute.

— Fundaţia pentru combaterea cancerului, din Austria.

— Aş dori să vorbesc cu administratorul care se ocupă cu strângerea de fonduri, zise Ben.

Se auzi un declic, apoi câteva secunde de muzică. O voce de femeie spuse:

— Schimmel.

— *Frau* Schimmel, numele meu e Ron Adams, sunt ziarist american şi lucrez la un material despre Jurgen Lenz pentru revista *American Philanthropy.*

Prudenţa din glasul femeii se transformă în exuberanţă.

— Da, sigur! Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt interesat – mai ales având în vedere Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor – să susţin documentat generozitatea lui, mărimea ajutorului acordat fundaţiei dumneavoastră, implicarea lui, ceva de genul ăsta.

Întrebarea vagă obţinu un răspuns şi mai vag. Dezamăgit, sună la Fundaţia Lenz şi-i ceru unui funcţionar mărunt o listă cu toate acţiunile de binefacere pe care le finanţau. Nu i se puseră întrebări: fiind o instituţie scutită de taxe, fundaţia era obligată să dezvăluie toate donaţiile primite.

Ben nu ştia exact ce căuta, dar trebuia să existe o cale de-a trece dincolo de faţada creată de Jurgen Lenz, filantropul. Părea să nu existe nici o logică în genul de subvenţii pe care le acorda Lenz, nici elemente comune, nici vreun principiu organizatoric. Cancer-Kosovo-Progeria-Dialogul germano-evreiesc? Astea erau cele mai importante. Dacă exista vreo legătură, aceasta trebuia descoperită.

Încă o încercare, îşi zise el şi pe urmă merg mai departe. Se ridică, luă un Pepsi din micul frigider şi reveni la biroul din camera de hotel pentru a forma alt număr de pe listă.

— Bună ziua, Institutul Progeria.

— Pot să vorbesc cu administratorul care se ocupă cu strângerea de fonduri?

Trecură câteva secunde.

— Meitner.

— Bună ziua, *Frau* Meitner. Numele meu e Ron Adams... Fără prea mare speranţă, rosti întrebările devenite standard. Femeia, asemeni celorlalţi administratori cu care vorbise, era o mare admiratoare a lui Jurgen Lenz.

— Domnul Lenz e într-adevăr principalul donator, spuse ea. Fără el, cred că n-am fi putut rezista. E o boală îngrozitoare şi

extrem de rară.

— Nu ştiu nimic despre ea, zise Ben politicos, deşi era în criză de timp.

— În două cuvinte, e vorba despre îmbătrânire prematură. Numele întreg e sindromul Hutchinson-Gilford-Progeria. Un copil care suferă de boala asta îmbătrâneşte de şapte sau opt ori mai repede. La zece ani arată ca un bătrân de optzeci de ani, cu artrită, probleme cardiace şi tot restul. Cei mai mulţi mor pe la treisprezece ani.

— Doamne, spuse Ben, sincer îngrozit.

— Fiind atât de rară, e ceea ce se cheamă o „boală năpăstuită”, asta însemnând că se obţin foarte puţine fonduri pentru cercetare, iar companiile farmaceutice nu sunt interesate să găsească un tratament. De-aceea e atât de important ajutorul domnului Lenz.

Companii de biotehnologie... Vortex.

— De ce credeţi că domnul Lenz e atât de interesat de problema asta?

Femeia ezită.

— Cred că ar trebui să-l întrebaţi pe domnul Lenz. Ben simţi răceala din glasul ei.

— Dacă aţi dori să-mi relataţi ceva, neoficial…

Urmă o pauză, după care femeia spuse pe un ton prudent:

— Ştiţi cine a fost tatăl lui Jurgen Lenz? Era cineva care să nu ştie?

— Gerhard Lenz, medicul nazist, răspunse Ben.

— Corect. Neoficial, domnule Adams, mi s-a spus că Gerhard Lenz a făcut nişte experimente înfiorătoare pe copii ce sufereau de această boală. Fără îndoială că Jurgen Lenz doreşte să îndrepte răul comis de tatăl lui. Dar vă rog să nu publicaţi asta.

— N-o să public, promise Ben.

Dar dacă Jurgen Lenz nu e fiul lui Gerhard, de unde interesul pentru această cauză? Ce soi de farsă bizară mai e şi asta?

— Să ştiţi că domnul Lenz îi trimite pe unii dintre copii la un sanatoriu particular din Alpii Austrieci, administrat de fundaţia sa.

— Sanatoriu?

— Da, mi se pare că i se spune „Mecanismul”.

Ben sări ca ars. Mecanismul: locul unde Strasser îi trimisese bătrânului Lenz microscoape electronice. Dacă Jurgen era fiul lui Gerhard, însemna că a moştenit proprietatea. Oare o folosea

într-adevăr ca sanatoriu?

Adoptă un ton degajat:

— Şi unde-i asta?

— În Alpi. Nu ştiu exact unde. N-am fost niciodată acolo. E un loc privat, foarte luxos.

— Aş dori să vorbesc cu un copil care a fost acolo.

Şi să aflu ce se întâmplă în realitate.

— Domnule Adams, zise femeia pe un ton grav, copiii care sunt invitaţi acolo se află de obicei la sfârşitul scurtei lor vieţi. Sincer, nu cunosc vreunul care să mai trăiască. Sunt însă sigură că vreunul dintre părinţi va fi dispus să vorbească cu dumneavoastră despre generozitatea domnului Lenz.

Apartamentul în care locuia familia căutată se afla la etajul patru al unei clădiri deprimante, fără lift, din al doisprezecelea district al Vienei, o locuinţă mică şi întunecoasă care mirosea a fum stătut de ţigară şi a grăsime încinsă.

După moartea iubitului lor fiu, la vârsta de unsprezece ani, explică bărbatul, divorţase de soţia lui. Căsnicia nu supravieţuise stresului provocat de boala şi moartea băiatului. Lângă canapea era expusă o fotografie mare, color, a fiului lor, Christoph. Era greu să-i ghiceşti vârsta; putea să fi avut opt sau optzeci de ani. Era complet chel, avea un cap mare cu o faţă mică şi ochi bulbucaţi.

— Fiul meu a murit la sanatoriu, spuse bărbatul cu ochii plini de lacrimi. Doctorul Lenz e un om foarte generos. Mă bucur că Christoph a murit fericit.

— L-ai vizitat vreodată pe Christoph acolo, la Mecanism?

— Nu, părinţii nu au voie. De problemele de sănătate ale copiilor se ocupă o echipă de medici specialişti. Mi-a trimis ilustrate.

Se ridică şi se întoarse după câteva minute cu o vedere. Scrisul era lăbărţat, ca de copil. Ben întoarse cartea poştală şi văzu fotografia color a unui munte sub care scria: SEMMERING.

Văduva lui Lenz pomenise de Semmering. Strasser vorbise despre clinica de cercetări a lui Gerhard Lenz din Alpii Austrieci.

Probabil că se afla în acelaşi loc – Semmering. Trebuia s-o găsească imediat pe Anna.

Stabiliseră să se întâlnească la hotel, nu mai târziu de ora şapte.

Dacă nu reuşea să se întoarcă până atunci, Anna urma să-l sune. În caz că nu putea s-o facă, stabiliseră să se întâlnească la ora nouă, la Schweizerhaus, în Prater.

Era ora opt şi Ben nu primise nici un mesaj. Chiar dacă Lenz acceptase s-o primească, ea n-avea de ce să rămână la fundaţie mai mult de o oră sau două. Trecuseră douăsprezece ore de când Anna plecase şi Ben era îngrijorat.

La ora opt şi treizeci de minute, el plecă la Schweizerhaus.

Restaurantul era renumit pentru friptura din pulpă de porc cu sos de muştar şi hrean. Ben se aşeză la o masă liberă şi comandă Budweiser, o bere cehească.

Încercă să se calmeze, dar se gândea doar la Anna şi la ce i se putuse întâmpla.

Se făcuse ora zece şi ea nu apăruse. Sună la hotel. Anna nu venise şi nici nu lăsase vreun mesaj.

Comandă cina pentru doi, dar când chelnerul aduse mâncarea, Ben nu fu în stare să se atingă de ea.

Pe la miezul nopţii se întoarse la hotel. Încercă să citească ceva, dar fu incapabil să se concentreze. Adormi îmbrăcat, cu toate luminile aprinse şi se trezi de mai multe ori, constatând de fiecare dată că Anna nu venise.

Se trezi pe la trei. Încercă să aţipească din nou, dar nu reuşi. Îl chinuia certitudinea că nu putea face nimic ca să dea de urma ei.

La ora şapte, ameţit şi dezorientat, sună la recepţie pentru a cincea oară, ca să verifice dacă nu cumva Anna îi lăsase un mesaj. Făcu un duş, se bărbieri şi comandă micul dejun.

Era sigur că Annei i se întâmplase ceva. Altfel l-ar fi sunat.

Bău câteva ceşti de cafea, apoi se strădui să mănânce un corn tare.

Încet, încet teama îl copleşi.

Pe Wahringer Strasse exista un „Internet Cafe”, unul din multele menţionate în cartea de telefon a Vienei. Acesta se numea „Internet Bar/Kaffehaus” şi se dovedi a fi o încăpere intens luminată, cu câteva computere Macintosh aşezate pe mese mici, rotunde şi cu o maşină pentru cafea espresso. Podeaua era clisoasă şi locul mirosea a bere. Treizeci de minute de acces la Internet costau cincizeci de şilingi austrieci.

Scrise cuvântul *Semmering* în mai multe sisteme de căutare, însă de fiecare dată dădu peste aceleaşi informaţii: staţiuni de

schi, hoteluri şi descrieri gen „cameră de comerţ” ale unui sat şi ale unei staţiuni de schi din Alpii Austrieci, aflate la nouăzeci de kilometri de Viena.

Disperat, conştient că poate comite o eroare teribilă, găsi un telefon public şi sună la Fundaţia Lenz, ultimul loc unde ştia că se dusese Anna. Era o nebunie, o absurditate să întrebe acolo, dar ce altceva avea de făcut?

Ceru biroul lui Jurgen Lenz, apoi o întrebă pe secretara acestuia dacă fusese pe-acolo o femeie cu numele Anna Navarro.

Femeia păru să recunoască numele Annei, dar în loc să-i răspundă la întrebare, îi ceru să se prezinte. Ben îi spuse că era „attache” la Ambasada americană şi îi dădu un nume fals.

— Doctorul Lenz mi-a spus să vă cer numărul de telefon. O să vă sune el mai târziu.

— Voi lipsi de la birou toată ziua. Aş dori să vorbesc acum cu doctorul Lenz, spuse el.

— Doctorul Lenz nu e disponibil.

— Ştiţi cumva când o să fie liber? E important să stăm de vorbă.

— Doctorul Lenz nu e la birou.

— În regulă, am numărul lui de-acasă, o să încerc acolo.

Secretara ezită.

— Doctorul Lenz nu e în Viena, spuse ea.

— *Nu e în Viena,* repetă Ben. Ambasadorul mi-a cerut să vorbesc cu el. E o chestiune foarte urgentă.

— Doctorul Lenz a plecat cu o delegaţie a Forumului Internaţional pentru Sănătatea Copiilor într-un turneu la unele dintre proprietăţile noastre. Dacă domnul ambasador dorea să-i însoţească, era prea târziu.

Prea târziu.

După o pauză, secretara zise:

— Sigur puteţi fi găsit la numărul de telefon al Ambasadei americane?

Ben întrerupse convorbirea.

41

Trenul spre Semmering părăsi gara Sudbahnhof la câteva minute după ora nouă. Ben păstrase camera de la hotel. Purta jeanşi, bascheţi şi un hanorac călduros. Călătoria de nouăzeci de kilometri avea să fie scurtă.

Trenul se năpustea în tuneluri lungi şi ocolea, pe deasupra, abruptele trecători montane. Trecea lin pe lângă pământurile înverzite, în pantă, ale fermelor, pe lângă clădirile din piatră cu acoperişuri roşii, în spatele cărora se înălţau munţii cenuşii, peste viaducte înguste şi traversa uluitoare defilee din calcar.

Compartimentul aproape gol era scăldat într-o lumină chihlimbarie. Ben se gândea la Anna Navarro care se afla în pericol. Era sigur de asta. Considera că o cunoştea suficient de bine ca să fie încredinţat că ea n-ar fi dispărut fără să-l anunţe. Fie se dusese pe neaşteptate într-un loc de unde nu putea suna, fie fusese *dusă* cu forţa undeva.

Dar unde?

După ce se reîntâlniseră la hotelul din Viena, petrecuseră mult timp discutând despre Lenz. Ben îşi amintea ce bâiguise văduva lui Gerhard Lenz: *De ce te-a trimis Lenz? Ai venii aici de la Semmering?* Strasser le spusese că trimisese microscoape electronice la o clinică veche din Alpii Austrieci, cunoscută drept Mecanismul.

Dar de ce Semmering o înfricoşa atât de tare pe bătrână?

Anna era hotărâtă să localizeze acea clinică din Alpi, unde spera să găsească răspunsuri la întrebările ce şi le puneau.

Poate că plecase să caute locul numit Mecanismul, îşi zise Ben.

Studie harta regiunii Semmering-Rax-Schneeberg, pe care o luase de la Viena înainte de a pleca şi încercă să ticluiască un plan. Din păcate nu ştia unde era clinica sau laboratorul de cercetări, deci nu putea plănui cum să pătrundă acolo.

Gara din Semmering era o clădire modestă cu două etaje, în faţa căreia se aflau o bancă şi un automat pentru Coca-Cola. Când coborî din tren, constată că bătea un vânt îngheţat; diferenţa de temperatură dintre Viena şi Alpii Austrieci era semnificativă. După câteva minute de urcuş pe drumul abrupt şi

şerpuit ce ducea spre târg, urechile şi obrajii îl usturau din cauza frigului.

În timp ce mergea, începu să aibă îndoieli: *Ce naiba fac?* se întrebă în gând. *Dacă Anna nu-i aici?*

Semmering era un sat mic, cu *Gasthauses* şi hanuri, aşezate pe partea sudică a unui munte. Deasupra lor se aflau câteva hoteluri de lux şi sanatorii. Spre nord era Hollental, Valea Diavolului, un defileu adânc, săpat în piatră de râul Schwarza.

Pe Hochstrasse era un mic birou turistic, administrat de o tânără femeie.

Ben îi spuse că voia să cunoască regiunea şi îi ceru o *hartă* mai detaliată. Femeia îi dădu una şi petrecu mult timp indicându-i traseele cele mai pitoreşti.

— Puteţi merge, dacă doriţi, de-a lungul vechii căi ferate Semmering, de unde aveţi o vedere panoramică. Vă puteţi opri şi într-un loc minunat, care a inspirat imaginea de pe vechea bancnotă de douăzeci de şilingi. Şi mai e o privelişte magnifică a ruinelor castelului Klamm.

— Serios? făcu Ben, simulând interesul, apoi adăugă într-o doară: Mi s-a spus că e un fel de clinică particulară celebră pe-aici, într-un vechi *Schloss*. Mecanismul, parcă aşa-i zice.

— Mecanismul? spuse ea nedumerită.

— O clinică particulară – mai degrabă un laborator de cercetări, un institut ştiinţific, un sanatoriu pentru copii bolnavi.

Un licăr scurt de recunoaştere păru să apară în ochii femeii, însă ea dădu din cap dezolată.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule, îmi pare rău.

— Cineva mi-a spus că această clinică aparţine unui doctor, Jurgen Lenz…

— Îmi pare rău, repetă ea, cam prea repede, devenind brusc rezervată. Nu există o asemenea clinică.

Ben coborî pe Hochstrasse până când ajunse la ceea ce părea să fie o combinaţie de *Gasthaus* şi cârciumă. În faţă era aşezată o tablă neagră deasupra căreia era o reclamă verde pentru berea Wieninger. Sub ea era scris: *Herzlich Willkommen* – Un sincer bun venit. Specialităţile zilei erau menţionate cu litere groase, scrise cu cretă.

Localul era întunecos şi mirosea a bere. Trei bărbaţi voinici stăteau la o mică masă de lemn şi beau bere din halbe de sticlă. Ben se apropie de ei.

— Caut un Schloss care adăposteşte o clinică de cercetări

medicale deţinută de un om pe nume Jurgen Lenz. Vechiul Mecanism.

Bărbaţii îl priviră bănuitori. Unul dintre ei le murmură ceva celorlalţi, care-i răspunseră tot în şoaptă. Ben auzi „Lenz” şi „*Klinik*”.

— Nu, nu-i pe-aici.

Ben sesiză reţinerea oamenilor. Era convins că-i ascundeau ceva, aşa că strecură pe masă câteva bancnote de o mie de şilingi. N-avea timp de subtilităţi.

— În regulă, mulţumesc, zise el, dând să plece. Pe urmă, ca şi cum uitase ceva, se întoarse. Uite ce e, dacă vreunul dintre voi are prieteni care ştiu ceva despre clinica asta, spuneţi-le că o să plătesc pentru informaţii. Sunt întreprinzător american şi caut nişte oportunităţi pentru investiţii.

Părăsi cârciuma şi rămase câteva clipe în faţa clădirii. Câţiva bărbaţi în jeanşi şi jachete din piele trecură pe lângă el, vorbind ruseşte. N-avea rost să-i întrebe.

După câteva secunde, simţi o bătaie pe umăr. Era unul dintre bărbaţii din local.

— Ia zi, cât vrei să plăteşti pentru informaţia asta?

— Dacă informaţia e corectă, două mii de şilingi.

Bărbatul privi înjur pe furiş.

— Mai întâi banii, te rog.

Ben îl privi o clipă, apoi îi întinse două bancnote. Omul îl conduse câţiva metri pe drum şi arătă spre muntele cu pante abrupte. Aşezat pe o latură a vârfului acoperit de zăpadă şi înconjurat de un pâlc compact de brazi plini de omăt se află un vechi castel medieval, cu o faţadă barocă şi un turn cu ceas. Semmering.

Clinica unde consilierul ştiinţific al lui Hitler, Josef Strasser, trimisese echipament sofisticat, cu multe decenii în urmă.

Locul unde Jurgen Lenz invitase câţiva copii norocoşi, afectaţi de o boală teribilă.

Castelul pe care – punând laolaltă ceea ce ştia el cu ceea ce-i spusese secretara lui Lenz – o delegaţie de lideri şi demnitari din întreaga lume venise să-l viziteze.

Poate că tot acolo se afla şi Anna. Trebuia să încerce, să se convingă.

Mecanismul era de departe cea mai mare proprietate din zonă.

— Magnific, spuse Ben încet. Cunoşti pe cineva care a fost

înăuntru?

— Nu. Nimeni n-are voie. E un loc foarte discret, nu poţi intra acolo.

— N-au angajat pe nimeni din localitate?

— Nu. Toţi lucrătorii sunt aduşi cu elicopterul de la Viena şi locuiesc la castel. Există şi un heliport, îl poţi vedea dacă te uiţi mai atent.

— Ce fac acolo, ştii?

— Am auzit câte ceva.

— De exemplu?

— Fac lucruri ciudate, spune lumea. Poţi vedea copii cu înfăţişări ciudate care sunt aduşi în autobuze.

— Ştii cine e stăpânul?

— Cum ziceai, Lenz ăsta. Tatăl lui a fost nazist.

— De când e proprietar?

— De mult timp. Mi se pare că tatăl lui a obţinut proprietatea după război. În timpul războiului, Schloss a fost folosit de nazişti drept comandament. I se spunea Schloss Zerwald – ăsta-i numele din Evul Mediu al Semmeringului. A fost construit de unul dintre prinţii Esterhazy în secolul şaptesprezece. La sfârşitul secolului trecut a fost o vreme… cum ziceţi voi… abandonat, pe urmă, timp de douăzeci de ani, a existat o fabrică de ceasuri acolo. Bătrânii de pe-aici încă-i mai zis *Uhrwerken.* Cum ziceţi voi…?

— Mecanismul. Ben scoase altă bancnotă de o mie de şilingi. Vreau să-ţi mai pun câteva întrebări.

Silueta unui bărbat se profila ameninţător deasupra ei, un bărbat într-un halat alb, al cărui chip îl vedea când limpede, când estompat. Avea părul cărunt şi vorbea încet, ba chiar zâmbea.

Se întrebă ce se întâmplase cu ea de nu se putea ridica în capul oaselor: avusese un accident? Făcuse un infarct? O copleşi panica.

Auzi: *… Să fim nevoiţi să-ţi facem asta, dar zău că n-am avut de ales.*

Omul vorbea cu accent german ori elveţian.

Unde mă aflu? Pe urmă: *tranchilizant disociativ…* Cineva vorbea în engleză cu ea, cu accent central-european. Şi: *… Cât de confortabil cu putinţă în timp ce aşteptăm eliminarea ketaminei din organismul dumitale.*

Începu să-şi amintească. Locul în care se afla era blestemat,

un loc care-i trezise cândva curiozitatea, dar în care îşi dori să nu fi ajuns.

Îşi amintea vag de o luptă, de faptul că fusese înşfăcată de câţiva bărbaţi puternici şi înţepată cu ceva ascuţit, dar nimic mai mult.

Bărbatul cu păr cărunt, pe care acum îl percepea ca pe un om foarte rău, plecase. Anna închise ochii şi când îi deschise din nou constată că era singură. Mintea i se limpezise. O durea tot corpul şi îşi dădu seama că era legată de pat. Se ridică atât cât îi permise cureaua petrecută peste piept şi constată că era legată de mâini şi picioare de un pat de spital cu centuri medicale din poliuretan, folosite în spitalele psihiatrice pentru cei mai violenţi pacienţi.

La încheieturi avea cătuşe. Braţele o dureau şi avea julituri, dovadă că se luptase din răsputeri.

Centurile aveau un cod de culori: roşii pentru încheieturi, albastre pentru glezne. Erau produse mai recent decât cele din piele pe care le folosise ea la antrenamente, însă era sigură că încuietorile nu se modificaseră. Cheia, îşi aminti ea, era mică şi plată, fără dinţi, dreaptă pe o latură şi curbată pe cealaltă.

Îşi aminti că toate centurile de spital puteau fi desfăcute uşor cu o agrafă pentru hârtie sau ceva asemănător – o bucată de sârmă dreaptă şi rigidă.

Întinse gâtul într-o parte şi examina masivul aparat de anestezie aflat lângă patul ei. În partea opusă, văzu căruciorul metalic, aflat la doar câţiva paşi.

Avea opt sertare. Deasupra erau risipite instrumente medicale, bandaje, forcepsuri, foarfece, dar exista şi o cutie cu ace de siguranţă sterilizate. Din păcate, n-avea cum să ajungă acolo.

Încercă să-şi mişte corpul spre stânga, spre căruciorul lucios, sperând să-şi slăbească legăturile, dar nu reuşi. Se mişcă din nou spre stânga, de astă dată cu o smucitură bruscă, dar fără rezultat. Se mişcă însă patul. Trebuia să fie pe roţi, îşi zise ea.

Roţi.

Rămase liniştită o clipă, pentru a asculta dacă nu se auzeau cumva paşi. Apoi se mişcă din nou sub centuri şi simţi că patul se deplasează încă trei sau patru centimetri.

Încurajată, se mişcă din nou. Patul pe roţi se deplasă încă puţin, dar căruciorul i se părea la fel de departe.

Se odihni o clipă, cu ceafa înţepenită de durere, apoi îşi adună

toate forţele şi, încercând să ignore distanţa până la cărucior, *se smuci* sub centuri câştigând încă doi centimetri.

Doi centimetri din mai multe zeci erau ca un singur pas în maratonul de la New York.

Auzi paşi pe hol şi glasuri tot mai puternice. Anna încremeni, dar vocile se depărtară.

Un salt spre stânga şi patul se mai deplasă cu vreo patru centimetri.

Nu voia să se gândească la ce va face o dată ajunsă la cărucior. Trebuia să acţioneze pas cu pas. Câte doi centimetri odată. Încă vreo doi-trei centimetri. Căruciorul se afla la maximum treizeci de centimetri. Se smulse din nou şi mai câştigă doi centimetri, în clipa în care bărbatul cu păr cărunt intra în cameră.

Jurgen Lenz, cum îşi zicea.

Jurgen-Lenz-care-nu-era-Jurgen-Lenz, gândi Anna.

42

Aproape de capătul străzii, Ben găsi un magazin cu articole sportive bine aprovizionat. Închine o pereche de schiuri de fond şi întrebă unde ar putea închiria o maşină.

„Nicăieri, pe o rază de mai mulţi kilometri”, i se răspunse.

Lângă magazin era parcată o motocicletă BMW, veche şi uzată, dar încă în funcţiune. Căzu la învoială cu tânărul care administra magazinul şi o cumpără.

Cu schiurile legate la spate, Ben parcurse trecătoarea Semmering şi ajunse la un drum de ţară îngust care şerpuia printr-un defileu până la *Castel.* Pământul era îngheţat şi brăzdat de făgaşe – fapt ce dovedea că pe-acolo trecuseră recent camioane şi alte vehicule grele.

După ce reuşi să urce vreo patru sute de metri, ajunse la un indicator roşu pe care scria BETRETEN VERBOTEN-PRIVATBESITZ: Trecerea interzisă – Proprietate privată.

Dincolo de indicator se afla o barieră, al cărui braţ era vopsit în galben şi negru cu vopsea reflectorizantă. Părea să fie manevrată electronic, dar Ben reuşi să sară peste ea şi să tragă motocicleta pe dedesubt.

Nu se întâmplă nimic, nu se auzi nici un semnal de alarmă.

Îşi continuă urcuşul prin pădurea deasă, acoperită de zăpadă şi, după câteva minute, ajunse la un zid de piatră înalt, crenelat, de curând restaurat.

Deasupra zidului la câţiva zeci de centimetri era întins un fir de sârmă. De la distanţă aproape că nu se vedea. Ben merse de-a lungul zidului câţiva zeci de metri, până când ajunse la ceea ce părea să fie poarta principală, din fier forjat. Privind mai atent, Ben îşi dădu seama că fierul era de fapt oţel şi că în spate se întindea un paravan din ţesătură metalică. Era o măsură de maximă protecţie, menită să împiedice accesul intruşilor.

Oare reuşise Anna să pătrundă înăuntru? Şi dacă da, era ţinută prizonieră?

Drumul de ţară se sfârşea după alte câteva sute de metri de la poartă. Mai departe era doar zăpada neumblată, scânteietoare. Parcă motocicleta, îşi puse schiurile şi porni prin zăpadă, ţinându-se aproape de zid. Intenţiona să studieze întregul perimetru al

proprietăţii, în speranţa de-a descoperi o breşă în sistemul de securitate.

Zăpada moale şi groasă îi îngreuna deplasarea.

Solul de lângă zid era acum mai ridicat şi Ben reuşi să privească peste gard.

Lumina orbitoare reflectată de zăpadă îl obliga să-şi mijească ochii, dar reuşi să distingă conturul Castelului, o clădire din piatră, întinsă mai mult pe orizontală decât pe verticală. Apoi observă doi gardieni în uniformă, înarmaţi cu pistoale mitralieră, care patrulau pe teritoriul proprietăţii.

Orice s-ar fi întâmplat între acele ziduri nu era doar cercetare ştiinţifică.

Apoi văzu ceva ce îl şocă profund. Într-o zonă împrejmuită, zeci şi zeci de copii zdrenţăroşi se plimbau în cerc. Se întrebă cine erau şi de ce se aflau acolo.

Putea să jure că acolo nu era un sanatoriu. Copiii păreau prizonieri.

În interior, lângă zid, văzu o suprafaţă îngrădită de mărimea unui cvartal de blocuri din oraş. Pe ea erau ridicate mai multe corturi mari, de tip militar, pline cu copii. Corturile înlocuiseră cocioabele, iar locuitorii săi erau probabil copii din vreo ţară est-europeană. Gardul de oţel care împrejmuia locul avea pe marginea de sus colaci de sârmă ghimpată.

Priveliştea era stranie. Lui Ben nu-i venea să creadă. Privi încă o dată. Da. Erau copii, unii de grădiniţă, alţii adolescenţi, netunşi şi cu aspect neîngrijit, fumând şi strigând unul la altul. Văzu şi nişte fete cu baticuri pe cap, îmbrăcate cu haine sărăcăcioase.

Ben îşi aminti de reportajele filmate despre asemenea oameni. Oricine-ar fi fost, de oriunde veneau, aveau aerul inconfundabil al copiilor săraci, alungaţi de război din casele lor – refugiaţi bosniaci, oameni care fugiseră de conflictele din Kosovo şi Macedonia, poate chiar etnici albanezi.

Adăpostea Lenz refugiaţi de război pe terenul clinicii sale?

Jurgen Lenz, filantropul, cel care alina suferinţele copiilor?

Puţin probabil.

Locul nu prea arăta a adăpost. Copiii înghesuiţi în corturi, îmbrăcaţi nepotrivit, îngheţând de frig şi gardienii înarmaţi sugerau mai degrabă un lagăr de prizonieri.

Auzi un strigăt venind din tabără, vocea unui adolescent. Cineva de-acolo îl zărise. Ţipătul fu curând urmat de altele. Nefericiţii aceia îi făceau semne cu mâna, chemându-l, sperând

că vor fi eliberaţi.

Îi cereau ajutorul. Îl considerau un salvator, cineva de afară care-i putea ajuta să scape.

Apoi, se auzi un răcnet din altă direcţie şi unul dintre gardieni îndreptă arma spre el, făcându-i semn să plece.

Ameninţarea era clară: pleacă de lângă proprietatea privată sau tragem.

Auzi o rafală, se întoarse şi văzu mai multe gloanţe înfipte în zăpadă, la câţiva paşi în stânga lui.

Gardienii nu glumeau.

Copiii erau prizonieri. Dar Anna?

Doamne, sper să fie bine. Sper să fie în viaţă.

Nu ştia dacă să se roage ca Anna să fie înăuntru… ori să-şi dorească să nu fie.

Ben se întoarse şi începu să coboare pe drumul de munte.

— Ei, văd că ţi-ai revenit, zise Lenz, zâmbind prietenos. Poate că acum o să-mi spui cui i-ai dezvăluit adevărata mea identitate.

— Du-te-n mă-ta, spuse Anna.

— Cred că n-o voi face, zise el calm. De îndată ce ketamina o să-şi înceteze efectul – se uită la ceasul de aur de la mână – ceea ce se va întâmpla peste o jumătate de oră, o să fii injectată intravenos cu vreo cinci miligrame dintr-un opiaceu puternic, numit versed.

Anna îl privi indiferentă.

— Cinci miligrame e doza potrivită pentru a te relaxa, fără a-ţi afecta reacţiile. O să te simţi puţin agitată, dar asta trece în vreo zece secunde. Pe urmă orice nelinişte o să te părăsească. E o senzaţie minunată. Lenz îşi înclină capul într-o parte. Dacă ţi-am injecta deodată drogul ăsta, ai înceta să respiri şi, foarte probabil, ai muri. Aşa că trebuie să-l administrăm lent, timp de opt-zece minute. Nu vrem să ţi se întâmple nimic rău.

În pofida calmului indus pe cale chimică, Anna era teribil de speriată.

— Mai curând o să fii găsită moartă în maşina închiriată – altă victimă a şofatului sub influenţa alcoolului…

— N-am închiriat niciodată o maşină, bolborosi ea.

— Ba da, ai închiriat. Sau mai degrabă a fost închiriată pentru dumneata, folosindu-se cartea de credit. Ai fost arestată aseară într-un oraş vecin. Alcoolemia dumitale a fost de doi virgulă cinci la mie. Ai fost ţinută peste noapte într-o celulă, apoi eliberată.

Dar ştii cum e cu băutorii înveteraţi – nu se învaţă minte niciodată.

Anna nu răspunse. Încerca, disperată, să găsească o cale de ieşire din labirint. *Trebuia* să existe fisuri în planul lui, dar unde?

Lenz continuă:

— Vezi dumneata, versed e cel mai eficient ser al adevărului inventat vreodată. Toate drogurile pe care le-a încercat CIA n-au avut nici un efect. Cu o doză corectă de versed, o să devii atât de liberă de inhibiţii, încât o să-mi spui tot ce vreau să ştiu. Şi, după aceea, n-o să-ţi mai aminteşti nimic. O să vorbeşti lucidă fiind, dar din clipa în care o să fii trecută pe perfuzie, n-o să-ţi mai aminteşti ce s-a întâmplat. E ceva de-a dreptul remarcabil.

În cameră intră o infirmieră împingând un cărucior cu instrumente medicale – tuburi, tensiometre, seringi. O privi bănuitoare pe Anna în timp ce umplea câteva seringi din nişte fiole mici, aplicându-le apoi nişte etichete.

— Ea e Gerta, infirmiera-anestezistă. E una dintre cele mai pricepute. Eşti pe mâini bune.

Lenz îi făcu Annei un semn de salut cu mâna şi părăsi încăperea.

— Cum te simţi? întrebă Gerta într-o doară, în vreme ce atârna o pungă cu lichid limpede pe stativul pentru perfuzii din stânga patului.

— Destul de… ameţită… zise Anna şi vocea i se stinse.

Apoi închise ochii.

În realitate, era foarte atentă deoarece îşi făcuse un plan. Gerta trebăluia pe masă, apoi zise:

— În regulă, o să mă întorc. Doctorul vrea să aştepte până se elimină ketamina din organismul dumitale. Dacă începem acum cu versed-ul, s-ar putea să nu mai respiri. Oricum, trebuie să mă duc în laborator. Sonda asta nu-i bună. Infirmiera ieşi şi închise uşa în urma ei.

Anna deschise ochii şi îşi mişcă trupul spre stânga, aruncându-şi braţele încătuşate în aceeaşi direcţie. Era o mişcare pe care începea s-o stăpânească. Patul păru să se deplaseze câţiva centimetri spre cărucior. Repetă mişcarea şi ajunse lângă el. Se ridică atât cât îi permitea centura şi îşi apăsă faţa pe tabla rece a căruciorului. Cu colţul ochiului stâng, zări acele de siguranţă folosite la prinderea bandajelor, într-o pungă pătrată, sterilizată, la trei sau patru centimetri distanţă. Prea departe. Dacă îşi întindea gâtul spre stânga cât de mult *putea,* avea o şansă.

Tendoanele şi muşchii de la ceafă se încordaseră într-atât, încât începură să tremure. Durerea deveni chinuitoare.

Apoi, ca un copil răutăcios, îşi scoase limba cât putut de tare. În cele din urmă îşi lăsă limba pe suprafaţa căruciorului, de parcă ar fi fost lopata unui mecanic de locomotivă. Atinse plasticul pachetului şi îşi retrase încet capul, trăgând pachetul de ace la margine până reuşi să-l apuce cu dinţii. Auzi nişte paşi apropiindu-se de uşă.

Anna se lăsă pe spate în pat, având sub limbă micul pachet cu ace. Infirmiera intră şi se îndreptă spre pat.

— Da, spuse Gerta, ketamina provoacă greaţă uneori. Văd că te-ai trezit.

Anna gemu şi închise ochii. Încercă să respire regulat.

După câteva minute, Gerta părăsi iarăşi încăperea şi închise încet uşa în urma ei.

Anna ştia că avea să se întoarcă mai curând de astă dată. Scuipă pacheţelul care ateriza exact pe dosul palmei stângi. Îşi mişcă amândouă mâinile şi întinse arătătorul mâinii drepte, trăgând pachetul cu ace în pumn. Acţiona cu îndemânare. Ştia ce avea de făcut fiindcă deschisese nu o dată încuietori asemănătoare. Ambalajul se desfăcu mai greu, însă reuşi să scoată acul din siguranţa lui.

Mai întâi cătuşa stângă. Vârî acul în încuietoare, împinse bolţurile din interior spre stânga, apoi spre dreapta şi încuietoarea cedă.

Mâna stângă era liberă! Jubila. Îşi eliberă mâna dreaptă, apoi centura de siguranţă Uşa se deschise din nou cu un scârţâit uşor. Gerta se întorsese.

Anna îşi vârî rapid mâinile în cătuşele de poliuretan şi închise ochii. Gerta se apropie de pat.

— Te-am auzit mişcându-te.

Anna deschise ochii. Avea privirea rătăcită.

— Gata, zise Gerta ameninţător. Am impresia că te prefaci.
Va trebui să ne asumăm riscul.

Doamne, nu.

Infirmiera legă un garou de cauciuc pe braţul stâng al Annei.

Când vena ieşi în relief, introduse acul intravenos, apoi se întoarse cu spatele ca să potrivească robinetul ce regla debitul lichidului. Cu o mişcare rapidă, Anna îşi trase mâinile din cătuşele desfăcute şi încercă să-şi scoată garoul fără să facă zgomot, dar Gerta auzi plesnitura cauciucului şi se întoarse.

Anna se ridică brusc în pat atât cât îi permitea centura de la piept şi prinse gâtul infirmierei cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi încolăci *strâns* tubul de cauciuc în jurul gâtului. Se auzi un scâncet.

Gerta dădu din mâini, le duse la gât, încercă să-şi vâre degetele sub garou, dar nu reuşi şi începu să se zvârcolească înnebunită. Faţa i se învineţi şi încetă să se zbată. Îşi pierduse probabil cunoştinţa.

Anna acţiona rapid: îi puse infirmierei un căluş în gură şi-o legă cu cătuşele de bara patului. Apoi îşi desfăcu legăturile de la glezne, se dădu jos din pat şi o legă pe Gerta şi de aparatul pentru anestezie care era greu de mişcat.

Scoase inelul cu chei de la centura infirmierei şi se uită spre cărucior. Acesta era plin de „arme”. Luă o mână de ace hipodermice şi câteva fiole mici cu diverse medicamente.

Într-un dulap atârnau două jachete albe de medic. Îmbrăcă una dintre ele, îndesă „armele” în ambele buzunare şi ieşi din încăpere.

43

Arhiva regiunii Semmering ocupa o mică încăpere de la subsolul unei clădiri în stil bavarez. Se aflau acolo şiruri de fişete verzi.

— Castelul Zerwald nu e accesibil publicului, zise pe un ton categoric femeia cu păr alb care conducea biroul. Face parte din Clinica Semmering. E strict privată.

— Înţeleg, spuse Ben. De fapt, mă interesează vechile hărţi.

După ce Ben continuă să-i explice că era istoric şi studia castelele din Germania şi Austria, ea arboră o mină vag dezaprobatoare, de parcă tocmai mirosise ceva urât, dar îi ordonă tânărului ei asistent să scoată harta proprietăţii dintr-unul din sertarele de pe peretele lateral al camerei.

Harta fusese tipărită la începutul secolului nouăsprezece. Deţinătorul terenului era identificat sub numele J. Esterhazy. O enigmatică serie de marcaje străbătea parcela.

— Ce sunt astea? întrebă Ben, arătând semnele.

Bătrâna se încruntă.

— Peşterile, spuse ea. Peşterile de calcar din munte.

Peşteri. Poate le va putea folosi.

— Peşterile străbat proprietate de la *Castel?*

— Bineînţeles, zise femeia iritată.

Încercând să-şi stăpânească entuziasmul, Ben întrebă:

— Puteţi să-mi faceţi o copie a acestei hărţi?

— Vă costă douăzeci de şilingi.

— În regulă, spuse el. Mai am o rugăminte: există pe undeva un plan al castelului?

Tânărul de la magazinul de articole sportive privea harta proprietăţii de parcă ar fi fost o problemă insolubilă de algebră. Când Ben îi spuse că marcajele indicau o reţea de peşteri, el îşi aminti.

— Da, vechile peşteri trec chiar pe sub *castel,* zise el. Mi se pare că exista chiar o intrare în *Castel* din peşteri. S-ar putea ca acum să fie blocată.

— Ai fost vreodată în peşterile alea?

Tânărul îl privi speriat.

— Nu, sigur că nu.
— Ştii pe cineva care-a fost?
— *Ja,* cred că da, spuse el după o clipă de gândire.
— Crezi că ar fi dispus să mă ducă acolo, să fie ghidul meu?
— Mă îndoiesc.
— Poţi să întrebi?
— O să întreb, dar nu vă faceţi prea mari speranţe.

O jumătate de oră mai târziu în magazin intră un bărbat de aproximativ şaptezeci de ani, scund şi vânos, cu urechile ca nişte conopide, cu nas lung şi diform. Vorbi repede şi iritat, în germană, cu tânărul, iar când îl văzu pe Ben, tăcu.

Ben îl salută. Omul răspunse la salut înclinând capul.

— E cam bătrân, îi spuse Ben vânzătorului. Nu există cineva mai tânăr şi mai puternic?

— Există mai tineri, dar nu mai puternici, zise bătrânul. Şi apoi nimeni nu cunoaşte peşterile mai bine ca mine. Oricum, nu sunt sigur că vreau să fac treaba asta.

— A, vorbeşti engleza? spuse Ben surprins.
— Mai toţi am învăţat-o în timpul războiului.
— Peşterile mai au vreo intrare în *castel?*
— Era una. Dar de ce te-aş ajuta?
— Trebuie să intru în *Schloss*.
— Nu poţi. Acum e o clinică privată.
— Cu toate acestea, trebuie să intru.
— De ce?
— Să zicem că din motive personale, care înseamnă mulţi bani pentru mine.

Îi spuse bătrânului austriac cât era dispus să-i plătească serviciile.

— O să avem nevoie de echipament, zise omul. Ştii să te caţeri?

Îl chema Fritz Neumann şi explora peşterile din regiunea Semmering dinainte de-a se naşte Ben. În ciuda vârstei, era puternic şi agil.

Spre sfârşitul războiului, spunea el, pe când avea doar opt ani, părinţii lui intraseră într-o celulă a Rezistenţei muncitorilor catolici, care lupta împotriva naziştilor ce invadaseră acea parte a Austriei. Vechiul castel fusese acaparat de nazişti şi transformat în comandament regional.

Ignorat de naziştii care trăiau şi lucrau la *Castel*, exista lângă pivniţă un spaţiu strimt, ce se deschidea spre o peşteră de calcar aflată sub terenul proprietăţii. *Castelul* fusese construit în mod deliberat deasupra acestei guri de peşteră, deoarece primii locatari, îngrijoraţi de atacurile asupra fortăreţei lor, doriseră să aibă o ieşire secretă. Cu trecerea anilor, acea deschizătură fusese dată uitării.

În timpul războiului, când naziştii rechiziţionaseră *castelul,* membrii Rezistenţei înţeleseră că erau în posesia unui mijloc care le permitea să-i spioneze pe nazişti, să pună la cale sabotaje şi diversiuni şi – dacă erau îndeajuns de atenţi – să facă toate astea fără ca naziştii să-şi dea seama cum reuşiseră.

Rezistenţa eliberase zeci de prizonieri din *Castel,* iar naziştii nu aflaseră niciodată cum.

Pe când avea opt ani, Fritz Neumann îi ajutase pe părinţii lui şi pe prietenii lor şi reuşise să memoreze pasajele întortocheate ale peşterii.

Fritz Neumann coborî primul din telescaun, urmat îndeaproape de Ben. Pârtia de schi se afla pe versantul nordic al muntelui. Castelul era în partea opusă, dar Neumann apreciase că era mai uşor să ajungă la gura peşterii pe-acolo.

Schiurile lor aveau legături Randonee, care lăsau călcâiele libere pentru cros, dar puteau fi strânse la coborâre. Şi mai important era că aceste legături le permiteau să poarte ghete de alpinism şi nu de schi. Neumann se ocupase de echipament: crampoane flexibile, preferate de alpiniştii austrieci pentru gheaţa tare; lanterne Petzl; toporişti pentru gheaţă cu curele pentru încheieturi; harnaşamente pentru căţărat; pitoane; carabiniere.

Armele pe care le voia Ben erau mai greu de găsit. Din fericire, existau mulţi vânători în zonă care aveau pistoale şi puşti, iar unul dintre ei acceptă să le vândă.

Purtând glugi de lână, pantaloni de protecţie contra vântului şi jambiere, rucsacuri de alpinism şi mănuşi subţiri din polipropilenă, ajunseră în vârf. Apoi îşi fixară legăturile pentru lunga coborâre pe versantul sudic. Ben se considera un schior bun, dar reuşi cu greu să se ţină după bătrânul care îşi croia drum prin zăpada proaspătă. Aerul era foarte rece şi pe Ben începu să-l usture faţa. I se părea uimitor că Neumann reuşea să găsească drumul, până când văzu linii roşii, vopsite pe câte un

brad, care păreau să marcheze traseul.

După douăzeci de minute ajunseră la o crevasă de la limita, pădurii şi, după scurt timp, la un defileu abrupt. Se opriră la vreo trei metri de margine, îşi scoaseră schiurile şi le ascunseră într-un pâlc de copaci.

— Cum îţi spuneam, e foarte greu de ajuns la peşteră, zise Neumann. Acum o să coborâm cu frânghia. Sper că te pricepi.

Ben încuviinţă şi inspectă marginile stâncii. Evaluă adâncimea prăpastiei ca având vreo treizeci de metri. De-aici putea vedea castelul lui Lenz, departe, în vale, atât de mic încât părea o machetă făcută de un arhitect.

Neumann scoase un colac nou de frânghie. Ben se simţi uşurat constatând că era din fire răsucite de nailon.

— E de unsprezece milimetri, spuse Neumann. Te aranjează?

Ben încuviinţă. Pentru o coborâre ca asta, era tocmai bună. Ar fi făcut orice, numai să o găsească pe Anna.

Din unghiul în care se afla, nu vedea gura peşterii. Presupuse că era o deschizătură în peretele stâncii.

Neumann îngenunche aproape de marginea defileului şi începu să bată pitoanele cu un ciocan. Pe urmă, legă frânghia de cea mai mare piatră şi o trecu prin pitoane.

— Nu-i uşor de ajuns la gura peşterii, anunţă el. O să coborâm în coardă şi o să ne legănăm puţin, ca să ne luăm avânt pentru a putea intra în grotă. Acum ne vom pune crampoanele şi harnaşamentul.

— Dar toporiştile?

— Nu-s necesare aici, spuse el. Nu e gheaţă. Sunt pentru peşteră.

— E gheaţă în peşteră?

Neumann, ocupat cu despachetatul, nu-i răspunse.

Ben şi Peter obişnuiau să exploreze grotele de lângă Greenbriar, dar acelea erau ceva mai mari decât nişte vizuini. Nu dăduse niciodată peste gheaţă.

Preţ de o clipă, simţi un nod în stomac. Până acum, fusese îmboldit de furie şi teamă, concentrându-se asupra unui singur lucru: s-o scoată pe Anna din clinica lui Lenz, unde era convins că se află.

Acum se întreba dacă alesese cea mai nimerită cale de-a ajunge acolo.

Se gândise să ia cu asalt poarta principală, dar gardienii ar fi tras şi l-ar fi ucis. Se părea că peştera reprezenta singura soluţie.

Cei doi îşi fixară crampoanele pe tălpile ghetelor de alpinism, apoi îşi strânseră pe talie centurile din nailon. Erau gata de plecare.

— Aplicăm *dulfersitz,* da? zise Neumann, folosind termenul austriac pentru rapelul fără scripete.

— Fără scripete de rapel?

Pe Neumann neliniştea lui Ben îl amuză.

— Cui îi trebuie?

Fără scripete de rapel, coborârea avea să fie anevoioasă şi mai periculoasă.

— Procedează la fel ca mine, spuse Neumann, făcând un nod dublu la unul din capetele frânghiei; apoi o înfăşură pe după umăr, în jurul coapsei şi-o trecu printre picioare.

Merse cu spatele înainte până la baza prăpastiei, ridică puţin frânghia şi îşi dădu drumul în gol.

Bătrânul atârna în aer legănându-se uşor într-o parte şi alta, cu faţa la peretele stâncii, până când găsi un loc ca să pună piciorul. De-acolo, trăgând de frânghie, Neumann coborî cu picioarele pe stâncă. Apoi, atârnând iarăşi în gol şi legănându-se, dispăru.

— În regulă, strigă el, e rândul dumitale.

Ben înfăşură frânghia în acelaşi fel, merse cu spatele spre margine, îşi ţinu răsuflarea şi se lăsă în gol.

Imediat frânghia alunecă printre picioarele lui, frecarea provocându-i o arsură dureroasă. Acum îşi aminti de ce detesta *dulfersitz.* Folosindu-şi mâna dreaptă în chip de frână, coborî încet, lăsându-se pe spate, cu picioarele pe stâncă, bâjbâind după puncte de sprijin. În câteva secunde, îşi zări ţinta: un mic oval întunecat – gura peşterii. Coborând încă vreo câţiva metri, ajunse la deschizătură şi îşi balansa picioarele spre interior.

Nu era chiar aşa de uşor precum sperase. Gura peşterii se afla la acelaşi nivel cu suprafaţa netedă a stâncii.

— Vino puţin mai aproape! Vino mai aproape!

Ben înţelese imediat ce voia să spună bătrânul. Înăuntru era un prag îngust pe care putea ateriza.

Nu-şi putea permite să greşească. Pragul n-avea o lăţime mai mare de şaizeci de centimetri. Neumann stătea ghemuit pe el, ţinându-se strâns de o ieşitură a stâncii.

Ben începu să se legene. N-avea stabilitate şi se strădui să rămână atârnat până când legănatul se domoli.

Continuă să coboare pe frânghie, frânând mişcarea cu mâna

dreaptă şi începu iar să se legene – în peşteră şi afară. În sfârşit, când ajunse suficient de jos, îşi dădu drumul pe prag, amortizând aterizarea prin îndoirea genunchilor.

— Bravo! strigă Neumann.

Ţinând strâns frânghia, Ben se aplecă şi privi în jos. Soarele pătrundea într-un unghi oblic, luminând golul de sub ei.

Primii treizeci şi ceva de metri de la intrarea în peşteră – o pantă abruptă – erau acoperiţi cu un strat gros de gheaţă, apoasă, lunecoasă şi înşelătoare. Nu mai văzuse aşa ceva.

— Ei bine, îi zise Neumann după câteva secunde, simţindu-i ezitarea, nu putem rămâne pe pragul ăsta toată ziua, nu?

— Să mergem, spuse Ben, cu tot entuziasmul de care era în stare.

Îşi puseră căştile de protecţie. Neumann îi întinse lui Ben două toporişti, pentru gheaţă, din fibră de carbon, cu vârful curbat pe care şi le prinse cu o curea la încheietura mâinilor.

Dând din cap, Neumann se întoarse cu spatele la intrarea în peşteră, iar Ben îl imită simţind un nod în stomac. Făcură un pas înapoi şi coborâră de pe pragul îngust; crampoanele scârţâiră pe gheaţă. Primii paşi fură nesiguri. Ben încerca să-şi menţină echilibrul, înfigând crampoanele adânc în gheaţă, sprijinindu-se pe picioare până când se retrase îndeajuns ca să poată utiliza toporiştile, pe care le înfipse în gheaţa sticloasă, îl văzu pe Neumann agăţându-se de panta înclinată de parcă ar fi coborât nişte scări.

Ben continuă drumul nesigur, coborând târâş, ca un păianjen, cu burta lipită de gheaţă. Scârţâitul crampoanelor, înfigerea toporiştii, iar şi iar. Ajunsese la capătul povârnişului, unde gheaţa lăsa loc calcarului.

Neumann se întoarse, îşi scoase crampoanele şi toporiştile şi începu să coboare panta lină. Ben îl urmă îndeaproape.

Coborârea era domoală, ca o scară în spirală străbătând stânca, iar pe drum lanterna lui Ben lumină mai multe coridoare ce se desprindeau într-o parte şi-n alta, ramificaţii care l-ar fi tentat dacă n-ar fi fost Neumann. Aici nu existau dungi cu vopsea roşie, nimic care să deosebească drumul drept de cele greşite.

Aerul părea mai cald decât afară, dar Ben ştia că e o pură impresie. Gheaţa de pe pereţii peşterii nu se topea niciodată, ceea ce indica faptul că temperatura era sub zero grade.

Fundul peşterii era acoperit cu prundiş şi străbătut de o apă curgătoare. Din timp în timp, Ben aproape că-şi pierdea echilibrul

călcând pe grohotiş. Curând, pasajul se lărgi devenind o galerie. Neumann se opri o clipă şi privi înjur. Lanterna de pe casca lui lumină ciudatele formaţiuni calcaroase: stalactite ca nişte beţe fragile din carbonat de calciu, zvelte şi delicate, ascuţite la vârf ca nişte andrele, stalagmite şi câte o coloană formată din întâlnirea întâmplătoare dintr-o stalactită şi o stalagmită. Apa se scurgea încet pe pereţi şi se prelingea pe stalactite. Carbonatul de calciu întărit forma terase, iar din tavan atârnau plăci translucide de calcit, ca nişte draperii, cu marginile dinţate şi ascuţite. În aer plutea mirosul înţepător de amoniac al excrementelor de liliac.

— A, priveşte! spuse Neumann. Ben se întoarse şi văzu scheletul perfect conservat al unui urs.

Brusc auzi fâlfâitul aripilor liliecilor stârniţi de apropierea lor.

Ben începu să simtă frigul. Apa i se strecurase în ghete şi îi udase ciorapii.

— Vino pe-aici, zise Neumann.

O luară printr-un pasaj strimt – unul dintre coridoarele greu de observat ce porneau din acea galerie. Terenul se înălţa treptat în faţa lor, pereţii se apropiau tot mai mult, îngustând spaţiul de trecere. Tavanul se afla la înălţimea capului, pereţii erau îngheţaţi, iar apa extrem de rece.

Lui Ben începură să-i amorţească degetele picioarelor. Sprintenul Neumann se căţăra prin fisura abruptă cu uimitoare uşurinţă, urmat de Ben care păşea cu grijă pe solul accidentat, conştient de faptul că o cădere ar fi fost periculoasă.

Într-un târziu, terenul păru să se aplatizeze.

— Acum suntem cam la acelaşi nivel cu *Castelul,* zise Neumann.

Pe neaşteptate, pasajul îngust se înfundă. Se opriră în faţa unui perete, în faţa căruia se afla o grămadă de pietriş – resturile unei prăbuşiri petrecute cu mult timp în urmă.

— Iisuse, spuse Ben. Ne-am rătăcit?

Fără o vorbă, Neumann dădu la o parte pietrişul, scoţând la iveală o tijă metalică ruginită, pe care o ridică.

— Nu s-a umblat aici, zise Neumann. Asta-i bine pentru dumneata. N-a fost folosit de mulţi ani. Nu l-au descoperit.

— Despre ce e vorba?

Neumann luă tija de fier, o vârî sub un bolovan şi se lăsă cu toată greutatea pe ea; piatra începu să se deplaseze, dezvăluind un mic pasaj de formă neregulată.

— În timpul războiului, am aşezat piatra asta aici, ca să ascundem ultimul tunel. De acum te descurci singur. O să te las aici. E un pasaj foarte îngust, cu tavanul foarte jos, dar cred că o să poţi trece prin el.

Ben se aplecă şi-l examina.

Asta-i un afurisit de sicriu. Nu cred că o să reuşesc.

— Are vreo două sute de metri. E orizontal în cea mai mare parte, doar la capăt o ia în sus. Dacă nu cumva s-a prăbuşit de când am fost eu acolo, în copilărie, o să ajungi la o deschizătură îngustă.

— Comunică direct cu castelul?

— Nu, sigur că nu. Intrarea are o poartă. S-ar putea să fie încuiată.

— Acum îmi spui?

Neumann scoase din buzunarul hanoracului un şperaclu ruginit.

— Nu sunt sigur dacă o să meargă, dar ultima oară când am încercat, s-a potrivit.

— Ultima oară fiind acum cincizeci de ani?

— Mai mult de-atât. Neumann îi întinse mâna. Acum îţi spun adio, zise el solemn. Îţi urez mult noroc.

44

Tunelul era deosebit de îngust. Luptătorii din Rezistenţă trebuie să fi avut mult curaj ca să-l folosească, îşi zise Ben. Nu era de mirare că apelaseră la un băiat precum tânărul Fritz Neumann, care se putea strecura cu uşurinţă prin acel spaţiu.

Ben mai intrase în asemenea tuneluri, în peşterile de la White Sulphur Springs, dar nu străbătuse niciodată mai mult de câţiva paşi înainte de-a ieşi la lumină.

Abia acum înţelegea ce voiau să spună exploratorii încercaţi ai peşterilor atunci când susţineau că aventurile lor de sub pământ îi puneau în situaţia de a înfrunta frica de întuneric, de-a cădea în gol, de-a se rătăci într-un labirint, de-a fi îngropat de viu.

Dar n-avea de ales. Cu gândul la Anna îşi mobiliza voinţa şi curajul.

Pătrunse în gaură, mai întâi cu capul şi simţi un curent rece de aer. La intrare, pasajul avea vreo şaizeci de centimetri înălţime, ceea ce însemna că trebuia să se târască pe burtă precum o râmă.

Îşi scoase rucsacul, îl aruncă în faţa lui şi începu să înainteze. Pe solul tunelului, apa rece avea o adâncime de câţiva centimetri. Pantalonii i se udară rapid. Pasajul cotea brusc, când într-o parte, când în cealaltă.

După o vreme, spaţiul începu să se lărgească, tavanul înălţându-se până la un metru douăzeci, îngăduindu-i să se ridice şi să meargă ghemuit.

Nu trecu mult şi spatele începu să-l doară. Se opri o clipă şi puse jos rucsacul, sprijinindu-şi mâinile pe coapse.

Când reuşi să pornească din nou, observă că tavanul cobora iarăşi. Se lăsă în patru labe şi începu să înainteze ca un crab. Solul stâncos îi zgâria genunchii. Încercă să reducă apăsarea lăsându-şi greutatea pe coate şi pe vârfurile picioarelor. Când obosi, începu să se târască. Tavanul cobora tot mai mult şi el se întoarse pe o parte, împingându-se cu picioarele şi trăgând cu braţele pentru a înainta. Când înălţimea tavanului ajunse la numai patruzeci şi cinci de centimetri, fu nevoit să se oprească o clipă, ca să-şi alunge panica. Începu să se târască din nou. Lanterna de pe cască lumina la vreo şase metri distanţă; tunelul

părea să nu se mai termine, iar spaţiul dintre pereţi se îngusta.

Cuprins de frică, observă că pasajul şerpuia agale în sus, că apa nu mai băltea pe jos şi că stânca îi zgâria acum atât abdomenul cât şi spatele.

Continuă să se deplaseze împingând rucsacul în faţa lui. Tunelul avea acum doar treizeci de centimetri înălţime.

Panicat, îşi zise că trebuia să se *strecoare* pe-acolo. Inima îi bătea nebuneşte şi fu nevoit să se oprească.

Ştia că panica era cel mai rău lucru. Respiră lent de câteva ori, apoi expiră dând afară tot aerul din plămâni ca să reducă diametrul toracelui şi să poată trece prin pasaj.

Se încăpăţâna să înainteze, încercând să se gândească unde mergea şi de ce. Anticipa ce-avea să facă după ce ajungea la *Castel.*

Panta devenea tot mai abruptă. Inspiră şi simţi pereţii apăsându-i pieptul, împiedicându-l să-şi umple plămânii cu aer.
Speriat, începu să respire rapid şi superficial, având impresia că se sufocă.

Nu mai gândi.

Relaxează-te.

Nimeni nu ştia că el se află acolo. Avea să rămână îngropat de viu în infernul ăsta întunecat.

Partea curajoasă a gândirii lui prelua comanda. Inima începu să-şi rărească bătăile, simţi aerul rece ajungându-i în fundul plămânilor şi calmul răspândindu-i-se în corp.

Îşi împinse trupul înainte şi se târî ca o râmă.

Brusc, tavanul se înălţă şi pereţii se depărtară. Ben se sprijinii în mâini şi pe genunchi şi începu să urce panta în patru labe. Ajunsese la un fel de grotă luminată crepuscular, unde reuşi să se ridice în picioare. Era o lumină foarte slabă şi îndepărtată, dar lui i se părea la fel de strălucitoare ca lumina zilei.

Chiar în faţa lui se afla ieşirea din peşteră. Se caţără pe o grămadă de grohotiş, apoi se ridică pe jumătate, spre buza deschizăturii, împingându-se în mâini până când reuşi să-şi susţină corpul cu braţele încordate. Vedea barele de fier ruginite ale unei porţi vechi, fixată în gura de formă neregulată a peşterii la fel de etanş ca un capac de canal. Nu distingea ce se află în spatele porţii, dar sesiză o fantă prelungă de lumină, care părea să vină de sub ea.

Scoase şperaclul pe care i-l dăduse Neumann, îl vârî în broască şi încercă să-l răsucească.

Nu reuşi. Şperaclul nu se mişca.

Broasca era încuiată şi ruginită. Asta trebuia să fie cauza; vechea broască nu mai fusese descuiată de multe decenii. Răsuci din nou cheia într-o parte şi-n alta, dar fără succes.

Era terminat.

Asta era singurul lucru pe care nici el, nici Neumann nu-l anticipase.

Chiar dacă ar fi avut unelte, n-avea cum să sape în jurul porţii, care era încastrată în stâncă. Oare va fi nevoit să se târască înapoi ca să iasă de-acolo?

Sau poate… Poate că una dintre bare era atât de ruginită, încât putea fi smulsă. Lovi barele de fier cu pumnul înmănuşat până când durerea îl copleşi. Rugina era doar la suprafaţă.

Disperat, înşfacă gratiile şi începu să le zgâlţâie, ca un ocnaş înfuriat. Deodată auzi un trosnet metalic. Una dintre balamale se rupse. Zgâlţâi din nou poarta, mai tare, până când altă balama cedă.

Continuă să zgâlţâie, până când cea de a treia şi ultima balama căzu la pământ.

Înşfacă poarta cu ambele mâini, o ridică, o împinse în faţă şi o lăsă încet jos.

45

Ben simţi ceva tare, neted şi prăfuit: era o uşă din fier masiv, încuiată cu un zăvor greu. Îl trase şi împinse uşa, care scârţâi ascuţit. Era limpede că nu fusese deschisă de zeci de ani. O împinse cu toată puterea. Cu un scrâşnet metalic, uşa se deschise.

Se trezi într-un spaţiu ceva mai larg. Ochii lui, obişnuiţi cu întunericul, începură să discearnă nişte forme. Se îndreptă către fanta îngustă de lumină de sub altă uşă şi începu să bâjbâie căutând un comutator.

Îl găsi şi lumina se revărsă dintr-un bec fixat în tavan. Constată că se afla într-o mică magazie. Pereţii de piatră erau căptuşiţi cu rafturi din oţel vopsite într-un bej nedefinit, pe care erau aşezate cutii vechi de carton, lăzi de lemn şi rezervoare cilindrice de metal.

Îşi dădu jos casca şi gluga din lână şi scoase din rucsac ambele pistoale semiautomate. Strecură un pistol sub centura pantalonilor groşi, la spate. Pe celălalt îl păstră în mână în timp ce studia planul fotocopiat al clădirii. Fără îndoială, castelul fusese restaurat după ce nu mai folosise drept fabrică de ceasuri, dar era puţin probabil ca planul de bază să se fi modificat sau ca pereţii masivi să fi fost mutaţi. Puse mâna pe clanţă, apăsă şi uşa se deschise. Ieşi pe un coridor intens luminat, cu pardoseala de piatră şi tavanul boltit. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

O luă la dreapta. Tălpile ghetelor de alpinism îl ajutau să se deplaseze fără zgomot.

Nu ajunsese prea departe şi cineva apăru la capătul holului, îndreptându-se spre el.

Fii calm, îşi zise el. Poartă-te ca şi cum ai fi de-al casei.

Uşor de spus, numai că hainele lui erau ude, murdare de noroi, iar faţa îi era încă învineţită şi zgâriată după incidentele din Buenos Aires.

Acum, repede.

La stânga lui era o uşă. Se opri, ascultă o clipă, apoi o deschise, sperând să nu fie nimeni înăuntru.

Bărbatul îmbrăcat într-o tunică albă sau un combinezon de paraşutist trecu pe lângă uşă. La şold îi atârna o armă. Era cu

siguranţă un gardian.

Încăperea avea vreo şase metri lungime şi patru-cinci metri lăţime. Era o altă magazie, cu rafturi metalice. Găsi un întrerupător şi aprinse becul.

Ceea ce văzu era prea oribil ca să fie real.

Doamne sfinte, îşi spuse el. *Nu-i adevărat.*

Îi venea să leşine, dar nu-şi putea întoarce privirea.

Pe rafturi erau înşirate borcane prăfuite, unele de mărimea celor în care doamna Walsh conserva fructele, altele înalte de şaizeci de centimetri.

Fiecare borcan conţinea un lichid – Ben presupuse că era un conservant – puţin tulbure din cauza vechimii şi-a impurităţilor.

Plutind în ele, ca murăturile în saramură, se afla câte un embrion.

În cele mai mici se aflau embrioni în primele stadii de gestaţie, mici creveţi de un roz palid, insecte translucide cu capete grotesc de mari şi cozi.

Pe urmă fetuşi, nu mai lungi de trei centimetri: cocârjaţi, cu braţele scurte, îndesate şi capete supradimensionate, suspendaţi în învelişul sacilor amniotici.

Alţi fetuşi, nu mult mai mari, cu picioare îndoite şi braţe fluturând, ochi precum coacăzele negre, plutind în pungi perfect sferice, înconjurate de haloul neregulat al sacului preplancentar.

Copii în miniatură cu ochii închişi, sugându-şi degetul mare, într-o încâlceală de membre complet formate.

Cu cât borcanele erau mai mari, cu atât sporeau şi dimensiunile fetuşilor. În cele mai mari se aflau bebeluşi deplin dezvoltaţi, cu ochii închişi, cu braţele şi picioarele desfăcute, cu minutele deschise ori încleştate, cordoanele ombilicale plutind liber în lichidul translucid din sacul amniotic.

Trebuia să fi fost acolo cam o sută de embrioni şi fetuşi.

Fiecare borcan avea o etichetă, scrisă în germană, pe care erau menţionate vârsta prenatală, greutatea în grame, mărimea în centimetri.

Datele erau cuprinse între anii 1940 şi 1945.

Gerhard Lenz făcuse experimente pe sugari şi copii. Şi nu numai. Individul fusese un monstru… *Dar de ce se mai aflau acolo acele exponate?*

Ben porni împleticindu-se spre uşă.

Lângă peretele din faţă erau rezervoare din sticlă, de la treizeci de centimetri până la un metru şi jumătate înălţime, late

de şaizeci de centimetri, în care erau copii mici.

Copii mici şi zbârciţi, de la nou-născuţi la copii de grădiniţă şi până la puşti de şapte sau opt ani.

Copii, bănui Ben, care fuseseră afectaţi de sindromul îmbătrânirii premature, cunoscut sub numele de progeria.

Se gândi la tatăl lui Christoph.

Christoph al meu a murit fericit, spuse el.

Un sanatoriu privat, spusese femeia de la fundaţie.

Exclusivist, privat, foarte luxos, adăugase ea.

Se întoarse buimăcit, ca să părăsească încăperea, dar auzi zgomot de paşi.

Privind cu prudenţă din pragul uşii, văzu alt gardian în costum alb apropiindu-se şi se retrase în cameră, ascunzându-se în spatele uşii.

Când gardianul ajunse în dreptul ei, Ben îşi drese cu zgomot glasul. Auzi paşii oprindu-se.

Paznicul, aşa cum bănuise Ben, intră în încăpere. Iute ca o cobră, Ben îl lovi cu patul revolverului în ceafa. Omul se prăbuşi.

Ben închise uşa, puse degetele pe gâtul gardianului şi simţi pulsul. Era în viaţă, dar inconştient, fără îndoială pentru mult timp.

Desfăcu tocul armei bărbatului şi scoase un Walther PPK. Apoi îl dezbrăcă de costumul alb.

Îmbrăcă uniforma prea largă pentru el. Din fericire, pantofii îi veneau bine. Cu degetul mare apăsă în stânga cursorului pistolului şi scoase încărcătorul. Toate cele opt cartuşe de alamă erau acolo.

Acum avea trei arme – un adevărat arsenal. Controla buzunarele costumului, dar nu găsi decât un pachet de ţigări şi o cartelă-cheie.

Apoi se întoarse pe coridor şi merse până ajunse la uşa dublă, din oţel, a unui ascensor spaţios. Apăsă butonul de chemare şi, cu un bâzâit, uşile se deschiseră, dezvăluind un interior capitonat cu un material gri de protecţie. Intră, cercetă panoul şi văzu că trebuia introdusă o cartelă-cheie pentru ca ascensorul să pornească. Introduse cartela luată de la gardian şi apăsă pe butonul pentru etajul unu. Uşile se închiseră rapid, liftul ţâşni în sus şi după câteva secunde se deschise dând la iveală un coridor puternic luminat, cu aspect ultramodern. Doi bărbaţi, în halate albe, trecură pe lângă el. Unul împingea un cărucior metalic.

Ben porni cu pas hotărât pe hol. Două tinere asiatice, în

jachete albe, stăteau lângă uşa deschisă a unei camere ce părea să fie laborator, vorbind într-o limbă care lui Ben îi era necunoscută. Absorbite de conversaţie, tinerele nu-i acordară nici o atenţie.

Ben pătrunse apoi într-un atriu spaţios, luminat atât de tuburi fluorescente, cât şi de soarele după-amiezei târzii ce-şi trimitea razele prin ferestrele cu vitralii. Acolo fusese cândva marele hol de la intrarea în castel, transformat acum într-un spaţiu modern. O scară elegantă de piatră ducea la etaj. În hol dădeau mai multe uşi. Pe plăcuţele albe erau înscrise cu negru un număr şi o literă. Accesul se făcea prin introducerea unei cartele în fanta unui decriptor de carduri.

Holul era animat. Oamenii urcau sau coborau scările. Cei mai mulţi purtau halate de laborator, pantaloni albi, pantofi albi sau tenişi. Un bărbat în halat alb trecu pe lângă cele două asiatice şi le spuse ceva: femeile se întoarseră şi intrară în laborator.

Doi infirmieri traversară holul cu o targa pe care zăcea un bătrân într-un halat bleu de spital.

Alt pacient în pijama trecu prin hol, îndreptându-se spre coridorul 2B. Era un bărbat de vârstă medie cu înfăţişare viguroasă, dar care şchiopăta.

Ce dracu' însemnau toate astea?

Dacă Anna se afla într-adevăr aici, unde putea fi?

Clinica era mult mai mare, mult mai aglomerată decât îşi imaginase el. Orice făceau ei aici – oricare ar fi fost rostul acelor specimene de coşmar de la subsol, dacă aveau vreo legătură cu munca de-aici însemna că multă lume era implicată în această activitate.

Ea e pe-aici, pe undeva, ştiu asta.

Dar mai era în viaţă? Dacă descoperise ce lucruri oribile se petreceau, ar mai fi *lăsat-o* ei în viaţă?

Trebuia *să se mişte.* Trebuia să caute.

Trecu grăbit prin hol, afişând o expresie preocupată – un gardian trimis să verifice o neregulă. Se opri la intrarea în culoarul 3B şi introduse cartela-cheie în fantă, sperând că uşa o să se deschidă.

Se auzi un declic şi uşa se deschise. Pătrunse pe un coridor lung, alb, asemeni oricărui culoar de spital. Văzu mai multe persoane, printre care remarcă o femeie în uniformă albă, probabil o infirmieră, care părea să plimbe un copil mic în lesă, de parcă ar fi fost un câine.

Ben se uită mai atent la copil şi înţelese, după pielea pergamentoasă, după faţa ridată şi ofilită, că era un băieţel afectat de progeria.

Băiatul păşea ca un bătrân.

Băiatul se opri în faţa unei uşi şi aşteptă răbdător ca femeia să o deschidă cu o cheie legată de un lanţ ce atârna de gâtul ei. Uşa dădea într-un spaţiu larg, cu geamuri multe, perfect vizibil de pe hol. Încăperea semăna cu o creşă obişnuită, numai că toţi copiii de-acolo sufereau de progeria. La început, Ben avu impresia că toţi erau în lesă, dar privind mai atent, observă că erau conectaţi la un soi de tuburi transparente de plastic. Tuburile erau ataşate la nişte coloane metalice strălucitoare. Copiii n-aveau sprâncene, nici gene, iar pielea era brăzdată de riduri.

Câţiva stăteau pe podea, absorbiţi de jocurile lor. O fetiţă cu o perucă de păr blond şi lung rătăcea fără ţintă prin încăpere vorbind singură, dar cuvintele nu se auzeau.

Fundaţia Lenz.

Câţiva copii suferind de progeria erau selectaţi şi invitaţi în fiecare an la clinică.

Accesul vizitatorilor era interzis.

Asta nu e nici tabără de vară, nici azil. Copiii erau trataţi ca nişte animale. Erau subiecţi ai unui experiment. Copii trataţi ca nişte câini.

Ăsta nu era un sanatoriu şi nici o clinică.

Atunci ce era? Ce fel de „ştiinţă” se făcea aici?

Îngreţoşat se întoarse şi continuă să meargă până ajunse la capătul holului. La stânga lui era o uşă roşie, care se deschidea cu o cartelă-cheie. Spre deosebire de majoritatea uşilor pe care le văzuse aici, aceasta nu avea geam şi nu era numerotată. Trebuia să afle ce era în spatele ei.

Ben introduse cartela-cheie, dar fără efect.

Chiar în clipa în care se întorcea să plece, uşa se deschise.

Un bărbat în halat alb ieşi, strângând în mână o planşetă de scris; dintr-un buzunar îi atârna un stetoscop. Un medic. Bărbatul îl privi cu indiferenţă pe Ben, dădu din cap şi-i ţinu uşa deschisă. Ben trecu pragul.

Ceea ce văzu îl surprinse.

Se afla într-o încăpere cât un teren de baschet. Tavanul înalt şi boltit din piatră şi ferestrele cu vitralii erau tot ce rămăsese din arhitectura originală. Planul castelului indica faptul că acesta enormă încăpere fusese iniţial o capelă, mare cât o biserică. Ben

aprecie că era lungă de vreo treizeci de metri, lată de vreo douăzeci şi cinci şi înaltă de cel puţin nouă metri.

Acum arăta ca o imensă unitate medicală.

Într-o parte se aflau nişte paturi de spital, separate prin perdele. Unele erau goale, pe altele, cinci sau şase pacienţii stăteau culcaţi pe spate, conectaţi la tot felul de monitoare şi stative cu perfuzii.

În altă parte se afla un şir lung de piste pentru alergare, fiecare prevăzută cu un monitor EKG. Pe câteva dintre ele, bărbaţi şi femei în vârstă alergau pe loc, cu electrozi sau sonde ieşind din braţe, picioare şi din cap.

Ici-colo se vedeau puncte sanitare, cu măşti pentru oxigen şi echipament pentru anestezie. O duzină de medici şi asistente observau, ajutau ori se plimbau de colo-colo. Enorma încăpere era înconjurată de o pasarelă suspendată la vreo şase metri de la podea.

Ben îşi dădu seama că întârziase prea mult în pragul încăperii. Trebuia să se poarte ca şi cum ar fi avut o însărcinare. Începu să meargă prin încăpere, verificând o zonă sau alta.

Într-un fotoliu cu rotile, din piele neagră şi oţel, şedea un bătrân. Braţul îi era conectat printr-un tub de plastic la un stativ pentru perfuzii. Bărbatul vorbea la telefon şi ţinea un teanc de hârtii în poală. Pacientul părea un om de afaceri.

În câteva locuri, podoaba capilară a bătrânului avea aspectul pufos al părului unui nou-născut. În părţile laterale, părul era mai aspru, mai des şi mai bogat, alb sau cenuşiu la capete, dar crescând de la rădăcină negru ori castaniu închis.

Bărbatul îi părea cunoscut. Chipul lui apăruse deseori pe copertele revistelor *Forbes* sau *Fortune,* îşi zise Ben. Un om de afaceri sau investitor, un personaj celebru.

Da! Era Ross Cameron, aşa-numitul „înţelept de la Santa Fe”. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

Lângă el stătea un bărbat mult mai tânăr, pe care Ben îl recunoscu imediat. Era Arnold Carr, miliardarul, fondatorul companiei Technocorp. Se vorbea că cei doi erau prieteni.

Carr, conectat la un stativ de perfuzie, vorbea şi el la telefon, dirijându-şi, evident, afacerile.

Doi miliardari stând unul lângă altul. Într-o „clinică” din Alpii Austrieci.

Făceau oare un tratament? Aici se petrecea ceva destul de secret şi de important pentru a pretinde o pază înarmată până-n

dinţi, suficient de important pentru a ucide oameni.

Un al treilea bărbat se îndreptă spre Cameron şi îi adresă câteva cuvinte de salut. Ben îl recunoscu pe preşedintele Rezervelor Federale, aflat în al şaptelea deceniu de viaţă, una dintre cele mai respectate personalităţi de la Washington.

În apropiere, o infirmieră îi fixa tensiometrul lui… ei bine, trebuia să fie sir Bdward Downey, numai că arăta ca în urmă cu trei decenii, când era prim-ministru al Angliei.

Ben continuă să meargă până când ajunse la aparatele de alergat, unde un bărbat şi o femeie fugeau pe loc unul lângă altul, discutând cu răsuflarea tăiată. Purtau treninguri cenuşii şi pantofi albi de atletism. Amândoi aveau nişte electrozi fixaţi pe frunte, la ceafă, pe gât, pe braţe şi picioare. Firele care ieşeau din electrozi erau legate la nişte monitoare Siemens ce păreau să le înregistreze frecvenţa cardiacă.

Ben îi recunoscu. Bărbatul era dr. Walter Reisinger, fost profesor la Yale, acum secretar de stat. Reisinger arăta mai sănătos decât la televizor sau în fotografii. Tenul îi strălucea, iar părul părea mai închis la culoare.

Femeia de la aparatul alăturat semăna cu judecătoarea de la Curtea Supremă, Miriam Bateman. Ben ştia că judecătoarea Bateman era aproape paralizată de artrită, în vreme ce femeia din faţa lui alerga precum o atletă olimpică la antrenament.

Oamenii ăştia semănau doar cu celebrităţile lumii? se întrebă Ben. Erau sosii? Atunci ce rost aveau perfuziile, antrenamentul.

Trebuia să existe altă explicaţie.

Ce *era* de fapt locul ăsta? Un fel de staţiune balneară pentru cei bogaţi şi celebri?

Ben auzise de asemenea locuri din Arizona, New Mexico ori California, uneori din Elveţia sau Franţa. Locuri unde elita se ducea ca să-şi revină după operaţii de chirurgie plastică, să se trateze de alcoolism ori dependenţa de droguri, să slăbească cu cinci sau zece kilograme.

Dar ce era cu electrozii, tuburile de perfuzie, monitoarele EKG?

Aceşti oameni faimoşi – toţi bătrâni, cu excepţia lui Arnold Carr – erau atent supravegheaţi, dar pentru ce?

Ben ajunse lângă alte aparate. Pe unul dintre ele, un bărbat foarte bătrân urca şi cobora cu viteză maximă, aşa cum tăcea Ben la clubul lui de atletism. Omul purta un trening gri a cărui bluză era pătată de transpiraţie.

Ben cunoştea tineri atleţi de douăzeci de ani care nu puteau

menţine un ritm atât de istovitor mai mult de câteva minute. Cum naiba reuşea bătrânul ăsta cu faţa zbârcită şi pete cafenii pe mini?

— Are nouăzeci şi şase de ani, tună o voce de bărbat. Remarcabil, nu?

Ben se uită înjur, apoi ridică privirea. Cel care vorbise stătea pe pasarelă, chiar deasupra lui Ben şi era nimeni altul decât Jurgen Lenz.

46

Jurgen Lenz, într-un costum negru, cămaşă albastră şi cravată argintie, peste care purta un halat alb călcat impecabil, coborî scările din fier forjat. Aruncă o privire spre aparatele de antrenament. Judecătoarea, fostul secretar de stat şi majoritatea celorlalţi coborâseră de pe aparate şi infirmierele desfăceau firele ataşate de corpurile lor.

— Asta-i semnalul pentru următoarea cursă a elicopterului spre Viena, îi explică Lenz lui Ben. E timpul să se întoarcă la Forumul Internaţional pentru Sănătatea Copiilor. Sunt nişte oameni foarte ocupaţi, în ciuda vârstei lor. De fapt, aş zice că tocmai *din cauza* vârstei. Toţi au multe de oferit lumii – ăsta-i motivul pentru care i-am selectat.

Făcu un gest discret cu mâna şi braţele lui Ben fură dintr-o dată înşfăcate de la spate. Doi gardieni îl ţineau, în vreme ce altul îl percheziţiona, luându-i armele.

— Ce-ai făcut cu Anna? întrebă Ben.

— Eram pe cale să te întreb acelaşi lucru, răspunse Lenz. A insistat să viziteze clinica şi n-am putut-o refuza. Am pierdut-o undeva, pe drum. Se pare că ştie câte ceva despre evitarea sistemelor de securitate.

Ben îl examina pe Lenz, încercând să-şi dea seama dacă spune adevărul. Ăsta era felul lui de-a răspunde, în doi peri.

Mă minte? Inventează o poveste pe care ştie că o s-o cred, că o să vreau s-o cred?

Ai ucis-o, ticălos mincinos?

Pe de altă parte, era plauzibil ca Anna să fi dispărut pentru a cerceta ce se întâmplă în clinică. Ben spuse:

— Te previn că dacă i se întâmplă ceva…

— Nu i se va întâmplă nimic, Benjamin. Nimic. La urma urmei, suntem într-o clinică, iar asta e consacrată vieţii.

— Mă tem că am văzut deja prea multe ca să mai cred aşa ceva.

— Cât de mult *înţelegi cu adevărat* din ce-ai văzut? Sunt sigur că, atunci când vei înţelege într-adevăr ce facem noi aici, o să apreciezi importanţa activităţii noastre.

Le făcu semn gardienilor să-l lase pe Ben în pace.

— Asta e încununarea unei munci de-o viaţă, zise el.

Ben tăcu. N-avea cum să fugă. Pe de altă parte, voia să rămână acolo.

Mi-ai ucis fratele. Ai ucis-o şi pe Anna?

— A fost marea obsesie a lui Adolf Hitler, să ştii. Reichul de O Mie de Ani şi toate aiurelile alea care au durat, cât, doisprezece ani? Avea o teorie care spunea că descendenţa arienilor fusese poluată, falsificată din cauza încrucişărilor între rase. De îndată ce aşa-zisa „rasă a stăpânilor” avea să fie purificată, ar fi devenit extrem de longevivă. Prostii, desigur. Dar o să-i acord credit bătrânului nebun. Era hotărât să descopere cum ar putea trăi mai mult, aşa că a dat mână liberă câtorva dintre cei mai străluciţi oameni de ştiinţă pe care îi avea. Fonduri nelimitate. Experimente pe prizonierii din lagărele de concentrare.

— Lucru care-a fost posibil sub generoasa tutelă a celui mai mare monstru al secolului douăzeci, zise Ben mânios.

— Un despot nebun. Iar vorbele lui despre un Reich de o mie de ani erau de râs – un om profund instabil, promiţând o epocă de îndelungată stabilitate. Însă alăturarea celor două deziderate – longevitate şi stabilitate – nu era nefondată.

— Nu înţeleg.

— Noi, fiinţele umane suntem deosebit de prost concepute într-o anume privinţă. Dintre toate speciile de pe planetă, avem nevoie de cea mai lungă perioadă de gestaţie şi copilărie – de dezvoltare. Şi trebuie să ne gândim atât la dezvoltarea fizică, cât şi la cea intelectuală. Două decenii pentru completa maturizare fizică, urmate de alt deceniu pentru a atinge deplina stăpânire a profesiei noastre. Cineva căruia i se cere o mare măiestrie, cum ar fi un chirurg, poate să ajungă în al patrulea deceniu de viaţă până să dobândească o deplină competenţă. Procesul de învăţare şi asimilare progresivă continuă. Şi, tocmai când ajunge la apogeu, ce se întâmplă? Ochii încep să se înceţoşeze, degetele îşi pierd agilitatea. Ravagiile timpului încep să-l văduvească de tot ce acumulase în prima jumătate a vieţii lui. Noi, oamenii, suntem precum Sisif. După ce am împins bolovanul în vârful dealului, acesta se rostogoleşte din nou la vale. Mi s-a spus că ai predat cândva la o şcoală. Gândeşte-te cât de devotată e societatea umană autoreproducerii sale – transmiterii mai departe a instituţiilor sale, a cunoaşterii şi talentelor sale, a aroganţei şi mecanismelor civilizaţiei. E un tribut extraordinar plătit hotărârii noastre de a învinge timpul. Te-ai întrebat cât ar fi

progresat specia noastră dacă liderii ei, politici şi spirituali, ar fi reuşit să se concentreze mai degrabă asupra progresului decât asupra simplei înlocuiri! Cu cât mai departe am fi fost cu toţii dacă unii dintre noi ar fi rezistat până la capăt, ar fi escaladat dramul cunoaşterii şi-ar fi rămas în vârf! Cu cât mai departe am fi fost dacă cei mai buni şi mai străluciţi dintre noi ar fi continuat să împingă bolovanul ăla în sus în loc să încerce să evite spitalul sau mormântul atunci când creasta le-ar fi apărut în faţa ochilor!

Zâmbi întristat.

— Gerhard Lenz, orice-am crede noi despre el, a fost un savant strălucit, continuă Lenz.

Ben se întrebă: era într-adevăr Jurgen Lenz fiul lui Gerhard?

— Cele mai multe dintre teoriile lui n-au dus la nimic. Dar era convins că secretul îmbătrânirii fiinţei umane se află în celulele sale. Şi asta se întâmpla chiar înainte ca Watson şi Crick să descopere ADN-ul, prin 1953! Un om remarcabil, serios. Clarvăzător în multe privinţe. Ştia că naziştii aveau să piardă, că Hitler avea să dispară şi fondurile să se termine. Voia doar să fie sigur că-şi va putea continua activitatea. Ştii de ce era aşa de important, Benjamin? Pot să-ţi spun Benjamin?

Ben nu-i răspunse. Căzuse pe gânduri.

— O iniţiativă extraordinară necesită resurse extraordinare. Hitler vorbea despre stabilitate în timp ce contribuia la distrugerea ei. Aşa s-a întâmplat şi cu alţi tirani din alte părţi ale lumii. În schimb, Sigma putea într-adevăr să contribuie la pacificarea planetei. Fondatorii ei ştiau ce trebuie să facă. Erau devotaţi unui singur principiu: raţiunea. Remarcabilele progrese din tehnologie trebuia să corespundă unor progrese în conducerea rasei noastre – rasa *umană.* Ştiinţa şi politica nu mai puteau fi separate.

Treptat, Ben începea să devină atent.

— Vorbeşti fără noimă. Tehnologia a legitimat şi-a *ajutat* toată acea nebunie. Totalitarismul depindea de comunicarea în masă. Oamenii de ştiinţă au pus umărul pentru ca Holocaustul să fie posibil.

— Un alt motiv pentru care Sigma era necesară – un bastion împotriva acelei nebunii. Poţi înţelege asta, nu? Un singur nebun adusese Europa în pragul anarhiei. De cealaltă parte, o mică gaşcă de agitatori transformase imperiul lui Petru cel Mare într-un cazan în clocot. Nebunia gloatei sporea nebunia individului. Asta ne învăţase secolul. Viitorul civilizaţiei occidentale era prea

important pentru a rămâne în mâinile gloatei. Efectele războiului lăsaseră un vid, unul major. Societatea civilă era peste tot în dezordine. A căzut în sarcina unui grup mic de oameni influenţi, bine organizaţi să impună ordinea. Să conducă indirect. Pârghiile puterii trebuia folosite, chiar dacă acest lucru se făcea discret cu ajutorul guvernelor. O conducere înţeleaptă era necesară – o conducere din spatele scenei.

— Şi cine garanta că acea conducere avea să fie înţeleaptă?

— Ţi-am spus. Lenz era un clarvăzător, ca şi industriaşii cu care s-a aflat. Ajungem din nou la mariajul dintre ştiinţă şi politică.

Ben dădu din cap.

— Iată încă ceva lipsit de noimă. Mulţi dintre oamenii aceea de afaceri erau personalităţi respectate. De ce ar fi acceptat să se alăture unora de teapa lui Strasser ori Gerhard Lenz?

— Da, a fost un grup foarte cuprinzător. Dar uiţi rolul indispensabil al tatălui dumitale.

— Un evreu.

— S-ar putea spune că asta-l făcea de două ori mai indispensabil. Din al Treilea Reich erau scoase sume considerabile; să faci asta fără a fi depistat era o provocare. Tatăl dumitale, un magician în materie de chestiuni financiare, a răspuns provocării. Însă şi făptui că era evreu s-a dovedit extrem de util pentru a-i linişti pe omologii noştri din ţările aliate. Certifica faptul că iniţiativa noastră nu urmărea continuarea nebuniei Fuhrerului. Era vorba despre afaceri. Şi despre progres.

Ben îl privi cu scepticism.

— Tot n-ai explicat interesul deosebit al lui Gerhard Lenz faţă de aceşti oameni.

— Lenz avea să le ofere ceva. De fapt, la vremea aceea avea ceva să le *promită.* Printre magnaţi circula zvonul că Lenz făcuse nişte progrese extrem de edificatoare într-un domeniu de interes pentru ei toţi. Bazându-se pe nişte succese iniţiale, Lenz estimase că se află mai aproape decât era în realitate. Era îmbătat de entuziasm, iar entuziasmul e contagios. Fondatorii corporaţiei n-au supravieţuit pentru a beneficia de cercetările sale, dar merită respect fiindcă le făcuseră posibile. Miliarde de dolari au sprijinit discret cercetarea – un nivel de susţinere care făcea Proiectul Manhattan să pară o oră de laborator la liceu. Dar ajungem la nişte chestiuni care ar putea să depăşească capacitatea dumitale de înţelegere.

— Pune-mă la-ncercare.

— Fără îndoială, întrebările dumitale sunt total dezinteresate, nu? Ca şi cele ale domnişoarei Navarro.

— Ce-ai făcut cu ea?

Ben îşi depăşise furia. Se gândea cum să-l ucidă pe Jurgen Lenz. De asemenea, se gândea cum s-o găsească pe Anna. *O să te ascult, ticălosule. O să fiu civilizat şi supus şi-o să te las să vorbeşti până când o să mă duci la ea.*

Şi pe urmă o să le ucid.

Lenz îl privi fără să clipească, apoi îşi continuă peroraţia:

— Presupun că ţi-ai imaginat scenariul de bază. Ceea ce promitea activitatea lui era oportunitatea de-a explora limitele mortalităţii. Dacă e norocos, un om trăieşte o sută de ani. Şoarecii apucă doar doi ani. Ţestoasele din Galapagos pot trăi două sute de ani. Păi de ce naiba se întâmplă asta? Natura a impus limitele astea arbitrare?

Lenz începu să se plimbe încet prin faţa lui Ben, urmărit atent de gardieni.

— Deşi tatăl meu a fost obligat să se mute în America de Sud, a continuat să dirijeze cercetările de la distanţă. La sfârşitul anilor cincizeci, unul dintre oamenii lui de ştiinţă a făcut o descoperire şocantă – de câte ori o celulă umană se divide, cromozomii ei, acele mici filamente de AND, se scurtează! Microscopic, dar măsurabil. Ce anume *era* ceea ce îi scurta? A fost nevoie de mulţi ani pentru a găsi răspunsul.

Făcu o pauză şi continuă zâmbind:

— Tata avusese dreptate. Secretul se afla chiar în celulele noastre.

— În cromozomi, spuse Ben. Începea să priceapă. Acum îşi dădea seama unde se dusese tatăl lui.

— Mai exact, doar într-o mică parte din cromozomi, spuse Lentz. Chiar vârful lor – seamănă puţin cu terminaţia din plastic a şireturilor de pantofi. Încă din 1938 fuseseră descoperite acele mici extremităţi, numite „telomeri”. Echipa noastră a constatat că, de fiecare dată când o celulă se divide, capetele acelea devin tot mai scurte, până când celula începe să moară. Ne cade părul. Oasele devin fragile. Ni se curbează şira spinării. Pielea ni se zbârceşte şi atârnă. Îmbătrânim.

— I-am văzut pe copiii suferinzi de progeria. Sunt sigur că faci experimente pe ei. Lumea crede că-i inviţi în vacanţă. Ce mai vacanţă.

Nu, se mustră Ben. Trebuie să rămâi calm. *Ascultă-l.* Încurajează-l.

— Adevărat, pentru ei nu e vacanţă, admise Lenz. Însă nici n-au nevoie de vacanţă. Au nevoie de tratament! Sunt de-a dreptul fascinanţi aceşti mici tineri-bătrâni. Se nasc bătrâni. Dacă iei o celulă de la un nou-născut cu progeria şi-o pui sub microscop lângă una recoltată de la un bătrân de nouăzeci de ani – ei bine, nici măcar un specialist în biologie moleculară nu poate remarca diferenţa! La un suferind de progeria, acele mici vârfuri sunt de la început mai scurte. Telomeri scurţi, vieţi scurte.

— Ce le faci? întrebă Ben, în timp ce dr. Reisinger şi judecătoarea Miriam Bateman Stamberg, Arnold Carr şi ceilalţi părăseau încăperea.

— Acele mici vârfuri sunt asemenea unor mici contoare. Nişte instrumente de cronometrat. Avem în organism o sută de bilioane de celule; fiecare celulă conţine nouăzeci şi doi de telomeri – asta înseamnă zece *cvadrilioane* de ceasuri mici care transmit organismului nostru când e momentul să-şi înceteze activitatea. Suntem *programaţi dinainte* să murim!

Lenz era incapabil să-şi stăpânească entuziasmul.

— Dar dacă am putea cumva să potrivim aceste ceasuri? Să împiedicăm telomerii să se scurteze? Ei bine, s-a dovedit că unele celule – de exemplu, anumite celule din encefal – produc o substanţă, o enzimă ce repară micii telomeri, îi reconstruieşte. Toate celulele noastre pot s-o producă, însă din anumite motive n-o fac. Ne-am întrebat cum i-am putea pune în funcţiune? Cum am putea face ca aceste mici ceasuri să ticăie? Te-aş minţi dacă aş spune că a fost uşor. Chiar dispunând de bani şi de o echipă formată din cei mai străluciţi oameni de ştiinţă ai lumii, tot a fost nevoie de câteva decenii şi de un număr de descoperiri ştiinţifice, cum ar fi conexiunea genetică.

Asta justifica toate crimele, îşi zise Ben. Oameni care mor pentru ca alţii să poată trăi mult.

Fă-l să vorbească, să explice. Ascunde-ţi mânia.

— Când ai făcut descoperirea asta? întrebă Ben.

— Acum vreo cincisprezece, douăzeci de ani.

— Şi cum de n-au reuşit alţii?

— Noi avem un avantaj care lor le lipseşte.

— Fonduri nelimitate.

Acordate de Max Hartman, gândi Ben.

— Bineînţeles şi asta a ajutat. Şi faptul că am lucrat aproape

neîntrerupt, încă din anii patruzeci. Marea deosebire constă însă în experimentarea pe oameni. Orice ţară „civilizată” din lume interzice acest lucru. Dar cât de mult poţi afla făcând teste pe şoareci? Primele noastre progrese le-am făcut experimentând pe copii afectaţi de progeria, o boală care nu există la nici o altă specie din lumea animală. Continuăm să-i folosim pe aceşti copii, pentru a înţelege interacţiunile moleculare implicate în acest proces. Cândva, n-o să mai avem nevoie de ei. Deocamdată sunt indispensabili.

— Experimentarea pe oameni, spuse Ben, mascându-şi cu greu repulsia.

Nu exista nici o deosebire între Jurgen Lenz şi Gerhard Lenz. Pentru ei – copiii bolnavi, refugiaţii, prizonierii din lagăre nu erau decât nişte cobai.

— Copiii ăia refugiaţi din corturile îngrămădite de-afară, zise Ben, pe care i-ai adus aici sub pretextul „umanitarismului”. Şi ei sunt folosiţi, nu-i aşa?

Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese Georges Chardin şi le rosti cu voce tare:

— Masacrul inocenţilor.

Lenz se zbârli.

— Aşa îi spun unii *angeli rebelii,* dar e o denumire mai degrabă provocatoare. Da, unii trebuie să moară pentru ca alţii să poată trăi. O idee condamnabilă, fără îndoială. Încearcă să dai la o parte vălul sentimentalismului şi priveşte în faţă crudul adevăr. Aceşti copii nefericiţi ar fi oricum ucişi în război sau ar muri răpuşi de bolile sărăciei – şi pentru ce? Aici, ei devin nişte *salvatori,* care vor schimba lumea. E mai moral să le bombardezi casele, să-i laşi să fie mitraliaţi, să-i laşi să moară prosteşte, aşa cum permite „lumea civilizată”? Sau e mai justificat să le oferi ocazia de-a schima cursul istoriei? Vezi dumneata, tipul de enzimă telomerază, necesar tratamentului nostru, e mai rapid izolat din ţesuturile sistemului nervos central – din celulele creierului mare şi ale cerebelului. Acestea se găsesc în cantitate mult mai mare la tineri. Din nefericire, enzima nu poate fi sintetizată: e o proteină complexă, iar conformaţia ei este esenţială. Ca şi în cazul altor proteine complexe, nu poate fi produsă prin mijloace artificiale. Aşa că… trebuie s-o recoltăm de la fiinţele umane.

— Masacrul inocenţilor, repetă Ben.

Lenz dădu din umeri.

— Ideea de sacrificiu te tulbură, dar n-a tulburat lumea în general. Douăzeci de mii de copii dispar în fiecare an. Oamenii ştiu şi dau din umeri. Au ajuns să accepte acest fapt. Poate că n-ar strica să se afle că acei copii n-au pierit în zadar. Am avut nevoie de mulţi ani ca să perfecţionăm testele, tehnicile, dozajele. *Nu exista altă cale*. Şi nici n-o să existe în viitorul previzibil. Ne trebuie acel ţesut. Creierul unui copil de şapte ani – un litru şi jumătate de substanţă gelatinoasă – e doar cu puţin mai mic decât al unui adult, însă produce o cantitate de telomerază de zece ori mai mare. E cea mai importantă, cea mai valoroasă resursă naturală de pe pământ. După cum spun concetăţenii dumitale, ar fi mare păcat să se piardă.

— Aşa că-i faci să „dispară”. În fiecare an. Mii de copii.

— Asta se întâmplă în zonele sfâşiate de conflicte, unde speranţa lor de viaţă e, oricum, neglijabilă. Măcar nu mor degeaba.

— Nu, nu mor degeaba. Mor pentru satisfacerea unui capriciu. Pentru ca dumneata şi prietenii dumitale să trăiţi o veşnicie, nu-i aşa?

Asta nu-i un om cu care să discuţi, îşi spuse Ben, conştient că îi era tot mai greu să-şi stăpânească mânia. Lenz râse dispreţuitor.

— O veşnicie? Nici unul din noi n-o să trăiască o veşnicie. Tot ce putem face e să oprim procesul de îmbătrânire în unele cazuri. Enzima ne ajută să reparăm anumite vătămări ale pielii, să corectăm neplăcerile provocate de bolile de inimă. Ar fi o pierdere de vreme să încerci să-i redai cuiva de vârsta mea corpul de la patruzeci de ani…

— Oamenii ăştia, zise Ben, au venit aici ca să… ca să devină mai tineri.

— Doar câţiva dintre ei. Cei mai mulţi sunt personalităţi publice şi nu-şi pot schimba radical înfăţişarea fără să atragă atenţia. Aşa că vin aici, la invitaţia mea, ca să stopeze îmbătrânirea şi să repare unele stricăciuni cauzate de vârstă.

— Personalităţi publice? i-o întoarse batjocoritor Ben. Toţi sunt bogaţi şi influenţi!

Începea să înţeleagă ce făcea Lenz.

— Nu, Benjamin. Sunt personalităţi, liderii societăţii noastre. Cei câţiva care fac să progreseze civilizaţia noastră. Fondatorii corporaţiei Sigma au ajuns să înţeleagă lucrul ăsta. Au priceput că civilizaţia este fragilă şi că există o singură cale de a-i asigura

continuitatea. Viitorul statului industrializat trebuia protejat, adăpostit de furtuni. Societatea putea progresa doar dacă puteam împinge mai departe orizontul mortalităţii. An după an, Sigma a folosit toate uneltele pe care le avea la îndemână. Acum, ţelurile iniţiale pot fi depăşite cu mijloace mai eficiente. E vorba despre ceva mult mai eficient, ca să nu mai cheltuim miliarde de dolari pentru viitorii şefi de stat şi grupuri de acţiune politică. E vorba despre formarea unei elite stabile, care să dăinuiască.

— Deci ăştia sunt liderii civilizaţiei noastre.

— Exact.

— Şi dumneata eşti omul care-i conduce. Lenz zâmbi.

— Te rog, Benjamin. Nu mă interesează rolul de şef, dar în orice organizaţie trebuie să existe un… coordonator.

— Şi nu poate fi decât unul.

— În cele din urmă, da.

— Şi ce se întâmplă cu cei care se opun regimului dumitale „înţelept”? Presupun că sunt îndepărtaţi.

— Un corp *trebuie* să îndepărteze toxinele dacă vrea să supravieţuiască, Benjamin.

Lenz vorbea cu surprinzătoare blândeţe.

— Ceea ce descrii dumneata, Lenz, nu e o utopie, ci un abator.

— Părerea dumitale nu e doar superficială, ci şi stupidă, răspunse Lenz. Trăieşti într-o lume în care se cheltuiesc sume mult mai mari pe medicamentele pentru disfuncţia erectilă decât pentru bolile tropicale care seceră vieţile a milioane de oameni anual. Care sunt deciziile dumitale *personale?* Când cumperi o sticlă de Dom Perignon cheltuieşti nişte bani cu care s-ar putea vaccina un sat din Bangladesh. Vor *muri* oameni, Benjamin, drept rezultat al deciziilor şi priorităţilor dumitale. Vorbesc serios. Poţi nega faptul că nouăzeci de dolari, cât costă o sticlă de Dom Perignon, ar putea salva cu uşurinţă vreo şase vieţi, poate chiar mai multe? Gândeşte-te la asta. Sticla conţine şapte sau opt pahare cu vin. Putem spune că fiecare pahar reprezintă o viaţă pierdută. Dacă vei înţelege acest lucru vei începe să-ţi pui întrebări de un nivel superior: întrebări calitative, nu cantitative. Avem ocazia să prelungim mult speranţa de viaţă utilă a unui mare umanist sau gânditor, a cărui contribuţie la bunăstarea generală e indiscutabilă. Comparată cu acest bine, ce mai înseamnă viaţa unui păstor de capre sârb? A unui copil analfabet destinat unei vieţi de sărăcie şi infracţiuni mărunte? A unei

ţigăncuşe care, altfel şi-ar fi petrecut zilele furând din buzunarele turiştilor aflaţi în excursie la Florenţa? Ai fost învăţat că viaţa e sacrosanctă şi totuşi iei zilnic decizii conştient fiind de faptul că unele vieţi sunt mai valoroase decât altele. Fiecare mare realizare din istoria speciei noastre a fost posibilă doar cu preţul multor vieţi omeneşti. „Nu există act de civilizaţie care să nu fie în acelaşi timp un act de barbarie.” Un mare gânditor a spus asta, unul care a murit prea tânăr. Stupefiat, Ben rămase fără grai.

— Vino, spuse Lenz, vrea să te salute cineva. Un vechi prieten de-al dumitale.

— Profesorul Godwin?

— Ben.

Era vechiul său mentor din colegiu, pensionat de mult. Acum însă părea mai tânăr cu câteva decenii. John Barnes Godwin, profesor emerit de istorie a Europei secolului douăzeci, era în plină putere. El îi strânse puternic mâna lui Ben.

— Dumnezeule, exclamă Ben.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Godwin, nu i-ar fi dat mai mult de cincizeci de ani. Profesorul era o spectaculoasă ilustrare a realizărilor lui Lenz. Se aflau într-o mică anticameră de lângă sala mare, mobilată confortabil cu sofale şi fotolii, veioze şi teancuri de ziare şi reviste în mai multe limbi.

Godwin părea încântat de uimirea lui Ben. Jurgen Lenz jubila.

— Probabil că nu ştii ce să crezi, spuse Godwin.

Ben avu nevoie de câteva secunde înainte de-a răspunde.

— E un fel de-a spune.

— E extraordinar ce-a realizat doctorul Lenz. Îi suntem cu toţii profund recunoscători, dar în acelaşi timp conştienţi de semnificaţia, de *importanţa* darului său. În fond, ne-au fost redate vieţile. Nu atât tinereţea, cât… încă o şansă. O animare amorţii.

Rămase o clipă pe gânduri înainte de a continua:

— Să fie împotriva naturii? Poate. Şi tratarea cancerului e împotriva naturii. Emerson spunea că bătrâneţea e „singura boală”.

Ochii îi străluceau. Ben ascultă uluit. Apoi întrebă:

— De ce?

— De ce? Pe plan personal? Mai întrebi? Mi s-a dat încă o viaţă.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, îi întrerupse Lenz. Primul elicopter urmează să plece şi trebuie să-mi iau rămas-bun. Ieşi aproape fugind din cameră.

— Ben, când ajungi la vârsta mea, nu-ţi mai faci iluzii, continuă Godwin. Nu te apuci să scrii cărţi despre care nu ştii dacă o să apuci să le termini. Dar gândeşte-te la câte pot să *fac* acum. Înainte de a mă chema doctorul Lenz simţeam că luptasem, muncisem şi învăţasem zeci de ani ca să ajung unde mă aflu, să ştiu ceea ce ştiu, să capăt *înţelegerea* pe care-o am, dar că în orice moment totul putea să se oprească brusc: „Dacă tinereţea ar şti, dacă bătrâneţea ar putea”, nu-i aşa?

— Chiar dacă toate astea sunt adevărate…

— Priveşte, Ben. Sunt în faţa ta. Uită-te la mine, ce Dumnezeu! Nu eram în stare să urc scările de la Biblioteca Firestone, iar acum pot să *alerg.*

Godwin, înţelese Ben, nu era doar un experiment reuşit, ci făcea parte *dintre ei* – conspira alături de Lenz. Oare nu ştia nimic despre atrocităţi, despre crime?

— *Ai văzut* ce se întâmplă aici – copiii refugiaţi din curte? Mii de copii răpiţi. *Asta* nu te deranjează?

Godwin părea vizibil stânjenit.

— Recunosc că există aspecte despre care prefer să nu ştiu nimic.

— E vorba despre uciderea a mii de copii! Tratamentul *impune* asta. Lenz îi spune „recoltare”, un eufemism drăguţ pentru un masacru sistematic.

— E… Godwin şovăi. Ei bine, e o problemă morală complexă. *Honesta turpitudo est pro causa bona.*

— „Pentru o cauză bună, păcatele sunt virtuoase”, traduse Ben. M-ai învăţat asta.

Deci Godwin trecuse la inamic; se alăturase lui Lenz.

— Important e că această cauză are un real merit.

Se duse încet spre o canapea de piele. Ben şedea în faţa lui, pe o sofa.

— Eşti ataşat organizaţiei Sigma mai de mult?

— Da, de câteva decenii. Şi mă consider privilegiat că mă aflu aici pentru această nouă etapă. Sub conducerea lui Lenz, situaţia va fi cu totul diferită.

— Înţeleg că nu toţi colegii dumitale au fost de acord.

— A, da. Lenz îi numeşte *angeli rebelii*. Îngeri răzvrătiţi. *Au existat* câţiva oameni care voiau să se opună. Fie că nu

avuseseră niciodată încredere în Lenz, fie că se simţeau marginalizaţi de noua conducere. Presupun că vreo câţiva aveau remuşcări în legătură cu… sacrificiile ce se impuneau. De câte ori se schimbă puterea, trebuie să te aştepţi la o formă de rezistenţă. Cu câţiva ani în urmă, când Lenz a decis ca proiectul lui să fie pregătit pentru testările actuale, a spus clar că întregul colectiv va trebui să-l recunoască drept lider. N-a făcut-o din vreo pornire egoistă. Trebuia luate nişte decizii în legătură cu cine urma să fie… ei bine, admis în program, atras în elita permanentă. Riscurile apariţiei unei disidenţe erau prea mari. Lenz era liderul de care aveam nevoie. Cei mai mulţi au recunoscut asta. Câţiva nu.

— Spune-mi, planul vostru prevede ca, până la urmă, tratamentul ăsta să fie accesibil tuturor oamenilor, sau numai celor pe care el îi numeşte „cei mari”?

— Ei bine, ai abordat o chestiune serioasă. Am fost flatat când Jurgen mi-a cerut să mă ocup de recrutarea, ca să zic aşa, membrilor acestui măreţ grup de iluminaţi ai omenirii. *Wiedergeborenen*, cum ne spune doctor Lenz, Renăscuţii. Noi avem legături mult mai puternice şi mai numeroase decât rămăşiţele grupului Sigma. I-am adus pe Walter şi pe vechea mea prietenă Miriam Bateman – judecătoarea Miriam Bateman. Am fost însărcinat să ajut la alegerea celor care par să merite această şansă. Personalităţi din întreaga lume – China, Rusia, Europa, Africa – de peste tot, fără prejudecăţi.

— Dar Arnold Carr nu e mult mai vârstnic decât mine…

— De fapt, el e la vârsta perfectă pentru începerea acestui tratament. Dacă vrea, poate rămâne la vârsta de patruzeci şi doi de ani pentru tot restul foarte lungii sale vieţi. Sau poate să revină la vârsta biologică de treizeci şi doi de ani. Până acum, suntem patruzeci.

— Înţeleg, îl întrerupse Ben, dar…

— *Ascultă-mă,* Ben! Celălalt judecător de la Curtea Supremă pe care l-am ales, un mare jurist de culoare e fiul unui mare dijmaş care a trăit în timpul segregaţiei rasiale şi după. Câtă înţelepciune trebuie să fi acumulat în viaţă! Cine l-ar putea înlocui? Sau pe un pictor a cărui operă revoluţionează deja arta mondială? Imaginează-ţi, Ben, dacă marii compozitori, scriitori şi artişti ai lumii – ia-l pe Shakespeare, ia-l pe Mozart, ia-l…

Ben se aplecă în faţă.

— Asta-i o nebunie! bubui el. Cei bogaţi şi puternici ajung să

trăiască de două ori mai mult decât cei săraci. Asta-i o blestemată conspiraţie a elitei!

— *Şi ce dacă?* i-o întoarse Godwin. Platon a scris despre regele-filozof, despre guvernarea înţelepţilor. El a înţeles că întreaga noastră civilizaţie înaintează şi regresează. Învăţăm nişte lecţii doar ca să le uităm. Tragediile istoriei se repetă – Holocaustul, pe urmă genocidul care a urmat, ca şi cum uitasem totul. Războaie mondiale. Dictaturi. Falşi profeţi. Asuprirea minorităţilor. S-ar părea că nu ne dezvoltăm. Acum, pentru prima dată, putem schimba toată situaţia asta. Putem *transforma* specia umană!

— Cum? Sunteţi puţini. Asta-i altă problemă a elitelor.

Godwin îl privi o clipă pe Ben, apoi chicoti.

— „Noi, cei puţini, noi, cei puţini şi fericiţi, noi, gaşca de prieteni” – da, totul pare fără speranţă şi nepotrivit pentru marile ţeluri, nu? Însă umanitatea nu progresează printr-un proces de cunoaştere colectivă. Progresăm fiindcă un individ sau o mică echipă face o descoperire, de pe urma căreia beneficiază toţi ceilalţi. Acum trei secole, într-o zonă cu un foarte mare procent de analfabeţi, unul sau doi oameni descoperă calculul diferenţial, iar cursul istoriei noastre se modifică radical. Cu un secol în urmă, alt om descoperă teoria relativităţii şi nimic nu mai e ca înainte. Spune-mi, Ben, ştii exact cum funcţionează un motor cu ardere internă – ai putea asambla unul dacă ţi-aş da părţile componente? Ştii cum se vulcanizează cauciucul? Sigur că nu, dar cu toate acestea beneficiezi de existenţa automobilului. Aşa stau lucrurile. În lumea primitivă – ştiu că n-ar trebui să mai folosim cuvintele asta, dar fii blând cu mine – nu există o mare diferenţă între ce ştie un membru al tribului şi ce ştie altul. În lumea occidentală nu se întâmplă la fel. Diviziunea muncii e însuşi semnul civilizaţiei: cu cât mai accentuată e diviziunea muncii, cu atât mai avansată e societatea. La Proiectul Manhattan a lucrat un număr extrem de mic de oameni şi, cu toate acestea destinul planetei a fost schimbat pentru totdeauna. În ultimul deceniu, câteva mici echipe au decodat genomul uman. Nu contează că oamenii nu-şi mai amintesc care e diferenţa dintre Nyquil şi niacin – oricum vor trage foloase. Peste tot, oamenii folosesc computere personale fără să înţeleagă o iotă din limbajul cibernetic. Cunoaşterea deplină aparţine celor aleşi, iar mulţimile beneficiază de pe urma ei. Specia noastră n-a progresat prin eforturi colective, ci prin

indivizi, prin elite foarte restrânse, care au descoperit focul, roata, unitatea centrală de procesare, transformând astfel peisajul vieţilor noastre. Ce e adevărat în ştiinţă şi tehnologie poate fi adevărat şi în politică, cu diferenţa că cunoştinţele se acumulează într-o perioadă de timp mult mai lungă. Asta înseamnă că, atunci când am ajuns să învăţăm din greşelile noastre, suntem înlocuiţi de nişte nou-veniţi mai tineri, care comit aceleaşi erori. Nu învăţăm destul pentru că nu trăim destul. Cei care au întemeiat Sigma au considerat situaţia asta drept o limitare inerentă, una pe care specia noastră trebuie s-o depăşească până la urmă, dacă vrea să supravieţuiască. Începi să pricepi, Ben?

— Continuă, zise Ben.

— Eforturile grupului Sigma – încercarea noastră de a modera politica *erei* postbelice – a fost doar începutul. Acum putem schimba faţa întregii planete! Putem să asigurăm pacea universală, prosperitatea şi securitatea, prin administrarea şi eficientizarea înţeleaptă a resurselor planetare. Dacă asta e ceea ce numeşti tu o conspiraţie a elitei – ei bine, ţi se pare ceva rău? Dacă o mână de nefericiţi refugiaţi de război trebuie să-şi întâlnească Creatorul, mai devreme decât era programat, ca să salveze lumea, e chiar o tragedie?

— Deci tratamentul e doar pentru cei aleşi de dumneata? Vrei să-l interzici tuturor celorlalţi? Asta ar conduce la apariţia a două categorii de fiinţe umane.

— Conducătorii şi cei conduşi. Dar asta-i inevitabil, Ben. Vor fi „înţelepţii” şi masele guvernate. E singura modalitate de-a construi o societate viabilă. Planeta e deja suprapopulată. Multe dintre ţările Africii n-au nici măcar apă curată de băut. Dacă toţi ar trăi de două sau trei ori mai mult, gândeşte-te ce-ar ieşi! Lumea s-ar prăbuşi! Lenz ştie că tratamentul trebuie să fie accesibil doar câtorva.

— Şi ce se întâmplă cu democraţia? Guvernarea de către popor?

Obrajii lui Godwin se îmbujorară.

— Scuteşte-mă de retorica sentimentală, Ben. Relatarea cruzimilor comise de oameni asupra altor oameni e însăşi istoria: *gloatele* distrug ceea ce *nobilii* au construit cu atâta trudă. În politică, principalul obiectiv a fost dintotdeauna salvarea oamenilor de ei înşişi. Treaba asta n-ar fi primită bine de studenţi, dar *principiul* aristocraţiei a fost totdeauna corect:

aristos, kratos – conducerea celor mai buni. Din păcate aristocraţia nu i-a dat mereu pe cei mai buni. Dar imaginează-ţi că, pentru prima oară în istoria umanităţii, ai putea raţionaliza sistemul, ai putea crea o aristocraţie secretă, formată pe merit – cu aceşti *Wiedergeborenen* în chip de administratori ai civilizaţiei.

Ben se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Era ameţit.

— Ben, cât ai tu, treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani? Îţi imaginezi că o să trăieşti veşnic. Aşa credeam şi eu la vârsta ta. Încearcă să-ţi închipui că ai optzeci şi cinci, nouăzeci de ani, poate că ai privi altfel lucrurile. Ai o familie nu-i aşa?

Ben nu-i răspunse. Furat de peroraţia bătrânului uitase de Anna.

Nu, nu mai trebuia să piardă timpul. Cine ştie ce mai punea la cale Lentz. Înainte de a-şi pune planul în practică, auzi uşa deschizându-se. În încăpere intră Lenz urmat de trei gardieni. Cei trei zdrahoni îl imobilizară şi îi puseră cătuşele înainte ca el să poată întreprinde ceva.

Godwin încercă să protesteze, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

Gardienii îl târâră prin sala cea mare, pe lângă aparatele de exerciţii şi monitoarele medicale.

Ţipă cât îl ţinu gura şi se lăsă greu. Dacă mai rămăsese pe-acolo vreun *Wiedergeborenen,* ar fi văzut că-l răpiseră şi-ar fi obiectat. Nu erau oameni răi. Din păcate, nu văzu pe nimeni.

Al treilea gardian îl luă de subsuoară, alăturându-se celorlalţi. Ben dădea din picioare şi se zbătea. Sosi şi al patrulea gardian şi reuşiră să-l imobilizeze pe Ben, deşi el se răsucea în toate părţile şi continua să strige.

Îl înghesuiră într-un lift şi unul dintre gardieni apăsă butonul etajului doi. După câteva secunde, liftul se opri în faţa unui coridor complet alb. În vreme ce gardienii îl duceau pe sus – încetase să opună rezistenţă – trecu o infirmieră care se făcu că nu vede nimic.

Îl duseră în ceea ce părea a fi o sală de operaţii transformată şi-l suiră pe un pat. Un infirmier ce părea să-l fi aşteptat îi prinse nişte legături colorate la glezne şi încheieturi. După ce fu legat de pat, îi scoase cătuşele.

Epuizat, Ben zăcea întins, fără să se mişte. Cu excepţia unuia, gardienii părăsiră încăperea. Cel ce rămăsese stătea de pază lângă uşa închisă, cu un Uzi atârnându-i pe piept.

Uşa se deschise şi intră Jurgen Lenz.

— Îţi admir isteţimea, spuse el. Ştiam că vechea peşteră este blocată, aşa că îţi mulţumesc că ai scos la iveală această fisură în sistemul de securitate. Am ordonat deja dinamitarea intrării.

Ben se întrebă: Godwin îl invitase într-adevăr să li se alăture sau fostul lui mentor încerca doar să-l neutralizeze? Lenz era prea bănuitor ca să aibă încredere în el.

— Godwin mi-a cerut să mă alătur proiectului, zise Ben.

Lenz împinse un cărucior metalic lângă pat şi îşi făcu de lucru cu un ac hipodermic.

— Godwin are încredere în dumneata, spuse Lenz, întorcându-se. Eu nu.

Ben îl privi atent.

— N-ai încredere în ce privinţă?

— În privinţa respectării confidenţialităţii. A persoanelor cu care ai vorbit deja dumneata sau curioasa dumitale prietenă.

Aici era vulnerabil!

— Dacă-i dai drumul fără să-i faci nimic, noi doi putem încheia un târg, zise Ben. Obţinem fiecare ce doreşte.

— Şi, desigur, pot avea încredere că o să-ţi ţii cuvântul.

— Ar fi în interesul meu, spuse Ben.

— Oamenii nu acţionează întotdeauna în propriul lor interes. Dacă aş fi uitat vreodată asta, *angeli rebelii* s-ar afla aici ca să-mi reamintească.

— Hai să vorbim pe şleau. Interesul meu e s-o eliberezi pe Anna Navarro. Al dumitale, să păstrezi secretul asupra proiectului. Putem face un târg.

— Ei bine… spuse Lenz neîncrezător. Poate. Dar mai întâi o să am nevoie de puţină sinceritate provocată chimic, ca să am un termen de comparaţie.

Ben încercă să-şi alunge panica.

— Ce-nseamnă asta?

— Nimic rău. De fapt, e o experienţă plăcută.

— Nu cred că ai timp pentru aşa ceva. Mai ales că oamenii legii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. E ultima dumitale şansă de a negocia.

— Domnişoara Navarro e singură aici, zise Lenz. N-a chemat pe nimeni. Chiar ea mi-a spus.

Continuă să conversezi. Distrage-i atenţia.

— De unde ştii că poţi avea încredere în oamenii de ştiinţă din echipa dumitale?

— Nu am. Totul, toate materialele, computerele, lamelele, formulele pentru perfuzii – totul se află aici.

Ben insistă.

— Şi, totuşi, eşti vulnerabil. Cineva ar putea avea acces la codurile depozitelor exterioare pentru dosarele cu date. Nici un cifru nu e infailibil.

— Exact. Din acest motiv nu există depozite exterioare, zise Lenz, evident satisfăcut că descoperise erorile din supoziţiile lui Ben. Ăsta-i un risc pe care nu mi-l pot permite. Sincer vorbind, n-am ajuns unde mă aflu încrezându-mă prea mult în semenii mei.

— Dacă tot suntem amândoi sinceri, vreau să te întreb ceva.

— Spune.

Lenz apăsă antebraţul stâng al lui Ben până când o venă deveni vizibilă.

— Aş vrea să ştiu de ce-ai pus să fie ucis fratele meu.

Lenz înfipse acul în venă.

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Nişte fanatici din serviciul meu de securitate au făcut-o. Regret profund. O teribilă greşeală. Oamenii se temeau că descoperirea conducerii iniţiale a grupului Sigma avea să ne pericliteze activitatea.

— Şi tatăl meu? Tot „fanaticii” dumitale l-au ucis?

— Pe Max? Lenz părea surprins. Max e un geniu. Îl admir foarte mult. O, nu, nu m-aş atinge de un fir de păr din capul lui.

— Atunci unde e?

— A plecat undeva? întrebă Lenz.

Continuă.

— Atunci de ce i-ai ucis pe toţi bătrânii ăia…?

— Curăţenia casei. Cei mai mulţi erau implicaţi personal în activitatea grupului Sigma şi căutau să se opună inevitabilului. Se plângeau că Sigma intrase sub stăpânirea mea, se simţeau marginalizaţi. O, toţi membrii noştri au fost trataţi cu generozitate…

— Ţinuţi în laţ, vrei să spui. Au fost plătiţi pentru a păstra discreţia.

— Cum doreşti. Dar nu mai era suficient. Cert este că au refuzat, să zicem, să accepte programul. Apoi erau cei care deveniseră inoportuni, poate indiscreţi, care încetaseră de mult să mai ofere ceva. Deveniseră nişte fire slabe şi venise timpul să fie tăiate. Poate că sună dur, dar când miza e atât de mare, nu le tragi oamenilor o săpuneală, nici nu le dai peste mână, nici nu le acorzi o „pauză”, nu? Iei măsuri mai drastice.

Nu renunţa, îşi spuse Ben. *Ţine-l de vorbă.*

— Uciderea acelor oameni a reprezentat un risc stupid, nu crezi? Morţile acelea erau menite să trezească bănuieli.

— Te rog. Toate morţile au părut naturale. Şi, chiar dacă toxina ar fi fost descoperită, oamenii ăia aveau o mulţime de duşmani...

Lenz auzi zgomotul în aceeaşi clipă cu Ben. O rafală de mitralieră în apropiere. Pe urmă alta şi mai aproape. Un strigăt.

Lenz se întoarse către uşă, cu seringa în mână şi spuse ceva gardianului de la intrare.

Uşa se deschise cu o rafală de gloanţe.

Un ţipăt şi gardianul se prăbuşi într-o baltă de sânge.

Lenz se lăsă la podea.

În pragul uşii apăru Anna.

Trăieşte, nu ştiu cum a făcut, dar trăieşte.

— Ben! strigă ea, încuind uşa. Ben, eşti bine?

— Sunt în regulă, răspunse el.

— Ridică-te! ţipă ea la Lenz. Ticălos blestemat, înainta cu mitraliera ridicată. Purta un halat scurt, alb.

Lenz se ridică. Avea faţa roşie şi părul argintiu răvăşit.

— Gardienii mei vor sosi imediat, spuse Lenz, dar vocea îi tremura.

— Nu miza pe asta, răspunse Anna. Am încuiat toate uşile din aripa asta. Sunt blocate.

— L-ai ucis pe gardianul ăsta, zise Lenz încercând să braveze. Ştiam că Statele Unite îşi educă agenţii să ucidă numai în legitimă apărare.

— N-ai aflat? Sunt în afara serviciului, spuse Anna. Ţine-ţi mâinile departe de corp. Unde ţi-e arma?

— Nu am armă.

Anna se apropie de el.

— Nu te superi dacă mă uit, nu? Depărtează mâinile de corp, am zis.

Făcu un pas spre Lenz şi îşi strecură mâna liberă sub sacoul lui.

— Ia să vedem, zise ea. Sper s-o pot face fără să mi se descarce arma. Nu prea sunt obişnuită cu chestiile astea mici.

Lenz păli.

Anna scoase un pistolet din haina lui Lenz.

— Ia te uită, zise ea. Grozavă sculă pentru un bătrân, Jurgen. Sau prietenii tăi tot Gerhard îţi spun?

47

Ben privea scena cu răsuflarea tăiată.

Lenz zâmbi ciudat. Anna puse în buzunar arma lui Lenz.

— Multă vreme am fost nedumerită, zise ea. Laboratorul federal de identificare a verificat amprentele, dar n-a găsit nimic. Au încercat la dosarele serviciului secret al armatei, tot nimic. Apoi au ajuns la vechile cartele din timpul războiului şi imediat după, care nu fuseseră introduse în computere. Amprentele dumitale de ofiţer SS se aflau în dosarele armatei, probabil fiindcă fugiseşi din Germania.

Lenz o privea zâmbitor.

— Tehnicienii au bănuit că amprentele de pe fotografia trimisă erau vechi. Totuşi ceva li s-a părut ciudat şi anume grăsimea de pe amprente, reziduuri de transpiraţie spun ei, era proaspătă. N-avea nici o logică.

Ben se uită la Lenz. Da, semăna cu acel Gerhard Lenz care apărea în fotografie cu Max Hartman. În acea poză din 1945, Lenz avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Asta însemna că acum depăşea suta.

Părea imposibil.

— Am fost primul meu pacient, spuse calm Gerhard Lenz. Acum aproape douăzeci de ani am reuşit pentru prima oară să opresc, apoi să inversez propriul meu proces de îmbătrânire. Cu câţiva ani în urmă am inventat o formulă care acţionează fără riscuri asupra oricui. Privea în depărtare, absent. Asta însemna că tot ce susţinuse Sigma putea fi realizat acum în deplină siguranţă.

— În regulă, îl întrerupse Anna. Dă-mi cheile de la legături.

— Nu le am. Infirmierul…

— Las-o baltă.

Ea mută mitraliera în mâna dreaptă, scoase o agrafa dintr-un buzunar al jachetei şi-i desfăcu legăturile lui Ben. Apoi îi întinse un obiect lung din plastic, pe care el îl privi şi înţelese imediat.

— Nu mişca, strigă Anna, ridicând arma în direcţia lui Lenz. Ben, ia curelele astea şi leagă-l pe ticălos de ceva. Privi grăbită înjur. Trebuie să ieşim de-aici cât mai repede posibil şi…

— Nu, zise Ben hotărât.

Ea se întoarse surprinsă.

— Ce vrei să…?

— Are prizonieri aici – tineri în corturile de afară, copii bolnavi în saloane. Trebuie să-i eliberăm mai întâi pe ei!

Anna acceptă imediat.

— Cea mai rapidă soluţie e să întrerupem sistemul de securitate – electricitatea din garduri, să descuiem… Se întoarse către Lenz. Există un panou central de control, un dispecerat, în biroul dumitale. O să facem o mică plimbare.

Lenz răspunse pe un ton indiferent.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti. Sistemul de securitate al clinicii e controlat din staţia centrală de pază de la primul etaj.

— Scuze, zise Anna. Am „discutat” deja cu unul dintre gardienii dumitale. Arătă cu ţeava armei spre o uşă închisă, nu cea prin care intrase. Să mergem.

Biroul lui Lenz era imens şi întunecat, precum o catedrală. O lumină palidă se strecura prin ferestrele înguste, tăiate în pereţii de piatră aflaţi deasupra capetelor lor. Încăperea era în penumbră, cu excepţia unui mic cerc de lumină aruncat de o veioză din sticlă verde de pe biroul din lemn masiv de nuc al lui Lenz.

— Presupun că n-o să obiectezi dacă aprind lumina ca să văd ce fac, zise Lenz.

— Îmi pare rău, spuse Anna. N-avem nevoie de ea. Du-te în partea cealaltă a biroului şi apasă pe butonul care ridică panoul de control. Să nu ne complicăm.

Lenz ezită o clipă, apoi urmă instrucţiunile.

— Ăsta-i un exerciţiu inutil, spuse el cu dispreţ, ocolind biroul.

Anna îl urmă, cu arma îndreptată spre el.

Ben veni în spatele ei. A doua pereche de ochi, în caz că Lenz încerca ceva, aşa cum era de presupus.

Lenz apăsă pe un buton îngropat în marginea din faţă a biroului. Se auzi huruitul unui mecanism şi din mijlocul tăbliei biroului se ridică o bucată lungă şi plată, ca o piatră de mormânt: un panou din oţel lucios.

În placa de oţel era instalat un ecran plat, pe care erau dispuse nouă mici pătrate ce licăreau albăstrui, în şiruri de câte trei. Fiecare ecran pătrat oferea o imagine diferită din interiorul şi exteriorul castelului. Sub panou se vedea un şir de

comutatoare argintii.

Pe un ecran se vedeau copii bolnavi de progeria jucându-se, priponiţi de nişte stâlpi; pe altul, refugiaţii se plimbau în jurul corturilor. Gardienii stăteau la intrări. Alţi gardieni patrulau prin zonă. De-a lungul gardurilor electrificate, clipeau intermitent nişte lămpi roşii, indicând că sistemul funcţiona.

— Dă-i drumul, ordonă Anna.

Lenz începu să răsucească comutatoarele, de la stânga la dreapta. Nu se întâmplă nimic, nici un semn de întrerupere a sistemului de securitate.

— O să găsim alţi bolnavi de progeria, spuse Lenz în timp ce răsucea întrerupătoarele. Există numeroşi tineri refugiaţi de război, copii strămutaţi cărora n-o să le ducă nimeni dorul. Există mereu un război pe undeva.

Lămpile roşii se stinseră. Un grup de copii refugiaţi se jucau lângă o poartă înaltă de fier. Unul dintre ei observase că lămpile roşii încetaseră să clipească. Altul alergă spre poartă şi trase de ea.

Poarta se deschise încet.

Copilul ieşi, ezită o clipă, apoi le făcu celorlalţi semn. Pe rând, păşind neîncrezători, copiii se strecurară afară.

Lenz privea scena cu o expresie imperturbabilă. Anna îl supraveghea atent, gata să tragă dacă ar fi fost nevoie.

Pe alt ecran, se vedea uşa de la salonul copiilor larg deschisă. O infirmieră le făcea semn să iasă, privind pe furiş înjur.

— Pentru voi nu va fi la fel de uşor să ieşiţi. Patruzeci şi opt de gardieni au fost antrenaţi să împuşte orice intrus.

Întinse mâna spre o lampă din alamă ca s-o aprindă. Ben crezu că intenţiona s-o arunce spre ei, dar Lenz trase de o protuberantă de la bază şi scoase un pistol mic cu care-l aţinti pe Ben.

— Lasă-l jos! strigă Anna.

Ben se afla la câţiva paşi de Anna şi Lenz nu-i putea nimeri pe amândoi.

— Ce-ar fi să pui imediat arma jos, zise Lenz. În felul ăsta, nimeni n-o să fie rănit.

— Nu-ţi dai seama că suntem în superioritate?

— Ba da, dar dacă încerci să tragi în mine, prietenul dumitale o să fie ucis. Gândeşte-te dacă merită.

— Aruncă arma aia, strigă Anna.

— Chiar dacă reuşeşti să mă ucizi, n-o să schimbi nimic.

Cercetările vor continua şi fără mine, însă prietenul dumitale Benjamin va muri.

— *Nu!* se auzi un strigăt răguşit.

Glasul unui bătrân.

Lenz întoarse capul ca să-l vadă pe cel care strigase.

— Lasă-l să plece!

Vocea venea dintr-un colţ mai întunecat al încăperii. Lenz îndreptă arma într-acolo, pe urmă se răzgândi şi o întoarse din nou spre Ben.

— Lasă-mi fiul să plece!

În lumina slabă, Ben distingea o siluetă care şedea. Era tatăl lui şi ţinea o armă în mână.

Preţ de o clipă, Ben rămase fără grai.

Mai calmă acum, tot vocea lui Max se auzi din nou:

— Lasă-i pe amândoi să plece.

— Ah, Max, prietene, strigă Lenz uşurat. Poate că-i faci tu să priceapă despre ce e vorba.

— Destul cu crimele, zise Max. Destul cu vărsarea de sânge. S-a terminat.

Lenz se crispa.

— Eşti un bătrân nesăbuit, spuse el.

— Ai dreptate, zise Max.

Rămase pe scaun, dar arma lui era îndreptată spre Lenz.

— Şi în tinereţe am fost nesăbuit. Am fost ademenit de tine atunci, ca şi acum. Toată viaţa mi-a fost frică de tine şi de oamenii tăi. De ameninţările voastre. De şantajul vostru. Furia îl cuprinse şi ridică vocea. Orice aş fi făcut, voi eraţi mereu acolo.

— Poţi să laşi arma jos, prietene, spuse Lenz cu blândeţe. Arma lui era îndreptată spre Ben, dar o fracţiune de secundă se întoarse către Max.

Voi sări şi-l voi trânti la podea când i se va distrage atenţia, îşi zise Ben.

Max continuă să vorbească de parcă în încăpere n-ar fi fost decât Lenz.

— Nu vezi că nu-mi mai e frică de tine? N-o să-mi iert niciodată că v-am ajutat, pe tine şi pe prietenii tăi. Am încheiat pactul cu diavolul. Cândva, am crezut că e bine ce fac, pentru familia mea, pentru viitorul meu şi al omenirii. Dar m-am amăgit singur. Ce i-ai făcut fiului meu, lui Peter…

Vocea i se stinse.

— *Ştii* bine că asta nu trebuia să se întâmple! protestă Lenz.

Este vina unor oameni din serviciul de securitate, care şi-au depăşit competenţa.

— Destul! răcni Max. Nu mai vreau să aud! Ajunge cu minciunile tale blestemate!

— Dar *proiectul,* Max. Doamne, omule, cred că nu înţelegi…

— Nu, tu nu înţelegi. Crezi că-mi pasă de visurile tale de-a face pe Creatorul? Crezi că mi-a păsat vreodată?

— Ţi-am făcut o favoare invitându-te aici. Ce încerci să-mi spui? Lenz începuse să-şi piardă controlul.

— Greşeală? Dar asta nu-i decât o continuare a ororii. Tu ai sacrificat totul pentru visul tău de-a trăi veşnic. Max respira greu. Eşti pe cale să mi-l iei şi pe singurul copil rămas! După tot ce-ai luat de la mine.

— Acum încep să pricep. Când ai venit la noi, ai făcut-o cu intenţia de-a ne trăda.

— Era singura cale de-a intra într-o cetate ferecată. Singura cale de a vă supraveghea din interior.

Lenz vorbi ca pentru sine:

— Întotdeauna am greşit imaginându-mi că şi ceilalţi sunt la fel de mărinimoşi ca mine – la fel de preocupaţi de binele general. Mă dezamăgeşti, Max.

— Pretinzi că eşti interesat de progresul omenirii! strigă Max. Şi-mi spui *mie* că sunt un bătrân nesăbuit! Dar tu ce eşti? Un monstru.

Lenz întoarse privirea spre Max, aflat în colţul întunecat şi în aceeaşi clipă, când Ben se încorda să sară, se auzi un pocnet sec – riposta unui pistol de calibru mic – şi Lenz păru mai degrabă surprins decât şocat văzând un mic cerc roşu apărut pe buzunarul de la piept al halatului său alb. Ţintind în direcţia lui Max, Lenz apăsă de trei ori pe trăgaci.

O a doua pată roşie apăru pe pieptul lui Lenz. Braţul drept îi atârna inert şi pistolul căzu cu zgomot pe podea.

Anna coborî încet ţeava armei, privindu-l cu atenţie.

Pe neaşteptate, Lenz sări la Anna, trântind-o la podea şi strângându-i laringele ca într-o menghină cu mâna stângă. Ea încercă să se ridice, însă el o izbi cu capul de pardoseală.

Ben, turbat de furie, strângând în mână cilindrul de plastic pe care i-l dăduse Anna, ridică mâna dreaptă şi înfipse acul hipodermic direct în gâtul lui Lenz.

Lenz urlă de durere. Ben apăsă pistonul seringii.

Pe chipul lui Lenz se întipări o expresie de groază. Duse

mâinile la gât, găsi seringa, o smulse şi privi eticheta.

Verdammt nochmal! Scheiss Jesus Christus!

Băşici de salivă îi apărură la gură şi căzu pe spate. Închidea şi deschidea gura de parcă ar fi încercat să ţipe, când de fapt încerca să respire.

Apoi corpul îi deveni rigid.

— Cred că e mort, icni Ben, cu răsuflarea tăiată.

— Sigur că e mort, spuse Anna. Ăsta-i cel mai puternic opiaceu care există. Au provizii destul de mari în dulapurile cu medicamente. Hai să *ieşim* de-aici! Cu *toţii!* Se uită la Max Hartman.

— Duceţi-vă, şopti Max. Lăsaţi-mă aici. Trebuie să plecaţi *imediat,* gardienii….

— Nu, zise Ben. Vii cu noi.

— Fir-ar să fie, spuse Anna. Am auzit elicopterul decolând, aşa că varianta asta cade. Ia spune, cum ai intrat aici?

— Printr-o peşteră… De sub proprietate… Se deschide la subsol. Dar au găsit-o.

— Lenz avea dreptate, suntem terminaţi, nu există cale de ieşire.

— Ba *există* o cale, zise Max cu glas stins.

Ben se apropie de el şi rămase şocat de ceea ce văzu.

Max, îmbrăcat într-o pijama bleu de spital, îşi ţinea mâinile la baza gâtului, unde-l lovise glonţul tras de Lenz. Sângele se scurgea pe sub degetele lui tremurătoare. Veşmântul subţire de bumbac avea imprimat numărul optsprezece.

— Nu! strigă Ben.

— Elicopterul personal al lui Lenz, şopti Max. Ajungi la arcadă prin pasajul din spate, spre capătul din stânga…

Mai şopti câteva instrucţiuni şi apoi i se adresă lui Ben:

— Spune-mi că înţelegi.

Ochii lui Max îl priveau rugători.

— Da, zise Ben, reuşind cu greu să vorbească.

Spune-mi că înţelegi – tatăl lui se referea, desigur, la instrucţiunile pe care i le dăduse, însă Ben se ghidi că vorbele mai însemnau şi altceva. *Spune-mi că înţelegi:* spune-mi că înţelegi deciziile dificile pe care le-am luat în viaţă, ştiind că erau greşite.

Spune-mi că le înţelegi. Spune-mi că înţelegi cine sunt eu de fapt.

De parcă s-ar fi resemnat, Max îşi luă mâinile de la gât, iar

sângele începu să ţâşnească în ritmul regulat al bătăilor inimii lui.

Spune-mi că înţelegi.

Da, îi zise Ben. *Înţeleg.*

Lui Max îi căzu capul pe spate. Era mort.

48

Ben şi Anna porniră în goană pe coridor. În alergare, banduliera Annei se răsucise după ţeava mitralierei, scoţând un zgomot înfundat. În orice clipă puteau fi înconjuraţi, dar gardienii ezitau ştiindu-i înarmaţi. Nici un paznic plătit, oricât de loial ar fi, nu-şi primejduieşte viaţa în mod inutil.

Indicaţiile date de Max se dovedeau exacte.

Cotiră la dreapta şi ajunseră la o scară.

Ben deschise uşa din oţel. Anna trase o rafală spre palier. Când intrară, se auzi o salvă: un gardian aflat la etajul inferior trăgea prin spaţiul îngust dintre scări. Nu se afla într-un unghi din care să ţintească cu precizie, însă puteau fi loviţi de gloanţele ce ricoşau.

— Urcă pe scară, îi şopti Anna lui Ben.

— Dar Max spunea că elicopterul e jos, protestă Ben.

— Fă ce-ţi spun. Ia-o la fugă pe scări. Cu zgomot.

Ben o porni, tropăind pe scări.

Anna se lipi de perete, în afara câmpului vizual al celui aflat pe palierul de jos. După câteva clipe, acesta, auzindu-l pe Ben, o porni în sus, ca să-şi ajungă vânatul din urmă.

Anna rămase în aşteptare, cu degetul pe trăgaci. Când aprecie că omul se afla suficient de aproape, sări pe scară şi trase.

Anna îi văzu tunica umplându-se de sânge în vreme ce descărca arma în gol. Apoi gardianul căzu şi se rostogoli pe scări.

— Anna! strigă Ben.

— *Vino!* răspunse ea. Ben coborî în fugă şi se întâlniră la nivelul hangarelor, în faţa unei uşi din oţel vopsit cenuşiu. Intrară în hangarul cu numărul şapte şi văzură elicopterul care lucea în lumina palidă. Era un Augusta 109 negru, nou-nouţ, de fabricaţie italiană, cu roţi în loc de tălpice.

— Chiar poţi să pilotezi chestia asta? întrebă Anna, după ce se urcară în cabină.

Aşezat în carlingă, Ben privea tabloul de comenzi. Pilotase o singură dată un elicopter, un aparat de antrenament, având alături un pilot profesionist. Cercetă carlinga slab luminată, căutând ecranele instrumentelor de bord.

Preţ de o clipă, gândul îi zbură la tatăl său – un emigrant, un

om chinuit.

Ben îşi scutură capul ca să alunge acea imagine. Trebuia să se concentreze, altfel vor muri amândoi. Hangarul n-avea acoperiş.

— Anna, vreau să ai mitraliera pregătită, în caz că apare vreun gardian.

— Nu vor trage, spuse Anna, exprimând mai degrabă o dorinţă decât o certitudine. Ei ştiu că e elicopterul lui Lenz.

Din spate se auzi o voce.

— Chiar aşa. Bănuiai că Lenz n-o să aibă pasageri care să-l aştepte, domnişoară Navarro?

Se întoarseră amândoi şi-l văzură pe pasagerul ghemuit în compartimentul din spate – un bărbat cu păr alb, cu ochelari mari, cu rame translucide, de culoare oraj. Purta un costum elegant, cămaşă albă şi o cravată oliv din mătase, iar în mână ţinea o armă automată cu ţeava scurtă.

— *Alem Bartlett,* şopti Anna.

— Aruncă-mi arma dumitale, domnişoară Navarro. Pistolul meu e aţintit spre dumneata. Aş regreta profund dacă aş fi nevoit să apăs pe trăgaci. Gloanţele ar distruge parbrizul şi-ar putea deteriora fuzelajul. Ceea ce ar fi regretabil, câtă vreme avem nevoie de aparatul ăsta ca mijloc de transport.

Încet, Anna puse mitraliera pe podea şi o împinse către Bartlett.

— Mulţumesc, domnişoară Navarro, zise Bartlett. Nu ştiu dacă mi-am exprimat cum se cuvine mulţumirile melc pentru că l-ai găsit pe Gaston Rossignol pentru noi. Bătrânul intenţiona să ne provoace multe necazuri.

— Ticălosule, spuse Anna în şoaptă. Ticălos nenorocit.

— Iartă-mă, înţeleg că nu e momentul şi locul potrivit pentru o caracterizare, domnişoară Navarro. Dar e regretabil faptul că, făcându-ne atâtea excelente servicii, ai început să strici tot ce realizaseşi. Acum spune-mi, unde e doctorul Lenz?

— E mort, spuse Ben.

Preţ de o clipă, Bartlett rămase tăcut. Apoi în ochii lui cenuşii apăru o sclipire.

— Mort? Mâna i se încleşta pe puşca automată. *Idioţilor!* Ridică brusc glasul. Idioţi *distructivi!* Vreţi să distrugeţi un lucru a cărui frumuseţe n-aţi putea-o înţelege niciodată. Cine v-a dat dreptul să faceţi asta? Tăcu din nou, vizibil înfuriat. Duceţi-vă dracului amândoi!

— După dumneata, Bartlett, zise Ben.

— Dumneata eşti Benjamin Hartman. Îmi pare rău că ne întâlnim în împrejurările astea, dar vina îmi aparţine. Trebuia să ordon să fii ucis o dată cu fratele dumitale. Probabil că am devenit mai sentimental o dată cu vârsta. Ei bine, tinerii mei îndrăgostiţi, mă tem că voi doi m-aţi obligat să iau nişte decizii dificile.

În parbrizul carlingii se reflecta ţeava lungă a armei lui Bartlett. Ben stătea cu ochii pe ea.

— Mai întâi de toate, continuă Bartlett după o pauză, va trebui să mă bizui pe îndemânarea dumitale de pilot. Există o pistă de aterizare lângă Viena. O să te îndrum într-acolo.

Ben privi automatul lui Bartlett şi ridică întrerupătorul bateriei.

Se auzi declicul bujiilor cuplate, apoi geamătul demarorului şi motorul porni. Aparatul era complet automatizat, înţelese Ben, ceea ce-l făcea mult mai uşor de pilotat.

— Strânge-ţi bine centura, îi şopti Ben lui Anna.

Trase în sus maneta dublă şi auzi rotoarele încetinind. Apoi răsună un fel de claxon; motorul îşi încetini şi el turaţia.

— La naiba, spuse Ben.

— Ştii ce faci acolo? întrebă Bartlett, furios.

— E doar puţin ruginit, răspunse Ben.

Înşfacă cele două manşe ale acceleraţiei şi le împinse în faţă.

Motorul şi cele două rotoare porniră din nou. Elicopterul se înclină în faţă, apoi în stânga şi-n dreapta.

Ben trase brusc înapoi acceleraţia: elicopterul se opri, trepidând. El şi cu Anna fură proiectaţi în faţa, dar centurile îi reţinură; Bartlett, aşa cum sperase Ben, se izbi de grilajul din spatele carlingii.

Când auzi zdrăngănitul făcut de arma lui Bartlett, care se lovise de peretele despărţitor, Ben îşi dădu jos centura şi acţiona.

Bartlett era încă şocat de impact; o şuviţă de sânge îi curgea din nara dreaptă. Cu iuţeala unei feline, Ben se aruncă peste scaun şi plonja peste Bartlett, ţinându-i umerii pe planşeul elicopterului. Bartlett nu opuse rezistenţă. Ben se întrebă dacă leşinase sau murise.

— Mai am nişte curele la mine, zise Anna.

În câteva secunde ea îi legase mâinile şi picioarele, lăsându-l pe fostul ei şef trântit pe spate.

— *Iisuse,* zise Anna. N-avem timp. Trebuie să-i dăm bătaie. Gardienii… sunt pe drum!

Ben împinse cele două manşe în faţă şi răsuci maneta dublă,

ţinând strâns volantul. Maneta dublă controla ascensiunea elicopterului, iar volantul direcţia. Botul elicopterului se întoarse spre dreapta şi aparatul începu să ruleze spre pajiştea înzăpezită, scăldată în lumina rece a lunii.

— *Rahat!* strigă Ben, împingând maneta dublă în jos ca să reducă puterea, pentru a stabiliza aparatul.

Trase uşor maneta în sus, mărind încet puterea. Apoi împinse în faţă manşa, văzu botul lăsându-se şi mări puţin turaţia.

Elicopterul rula pe zăpadă.

Maneta dublă era pe jumătate ridicată.

La viteza de douăzeci şi cinci de noduri elicopterul se desprinse de sol.

Erau în aer.

Ben trase de manşă ca să mărească turaţia; botul aparatului se îndreptă. Continuau să se înalţe.

Mai mulţi gardieni alergau cu mitralierele aţintite spre elicopter. Câteva gloanţe loviră carlinga.

— Parcă spuneai că n-or să tragă în elicopterul lui Lenz.

— Trebuie că au aflat ce-a păţit bunul doctor, zise Anna şi scoase ţeava mitralierei pe geamul de lângă ea.

Trase o rafală. Unul dintre gardieni căzu la pământ. Mai trase una şi un alt gardian se prăbuşi.

— În regulă, spuse ea, cred că deocamdată n-avem probleme.

Acum erau exact deasupra castelului. Aparatul se stabilizase şi îl putea pilota ca pe un avion.

Ben sesiză o mişcare bruscă şi, când se întoarse, simţi o durere ascuţită, la baza gâtului şi în umeri.

Anna ţipă.

După respiraţia fierbinte şi umedă de lângă faţa lui, Ben înţelese ce se întâmplase. Bartlett, cu braţele şi picioarele legate, se aruncase spre Ben, atacându-l cu singura armă rămasă la îndemână – fălcile lui.

Un sunet gutural, precum mârâitul unei jivine din junglă, ieşi din gâtul lui Bartlett, care-şi înfipse dinţii mai adânc în gâtul lui Ben.

Ben lăsă maneta ca să-l înhaţe pe Bartlett şi elicopterul începu să se încline periculos într-o parte.

Nu se terminase! Anna ştia că, dacă ar fi tras în Bartlett, risca să-l omoare pe Ben. Îşi vârî mâinile în părul lui Bartlett şi trase cu toată puterea. Bartlett nu ceda. Părea să-şi fi concentrat toate forţele înfigându-şi dinţii în carnea lui Ben.

Era tot ce-i rămăsese de făcut. Unica şansă de supravieţuire.

În timp ce gura lui ţinea ca într-o menghină ceafa lui Ben, Bartlett se zvârcolea, se zbătea, se răsucea, lovind-o pe Anna cu ambele picioare. O rafală de aer rece umplu deodată elicopterul. În zvârcolelile lui, Bartlett deschisese uşa dinspre scaunul Annei.

O altă mişcare nimeri pedalele care controlau rotoarele de la coadă şi elicopterul începu să se învârtă spre stânga, rotindu-se întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. În timp ce forţa centrifugă sporea, Anna începu să alunece spre uşa deschisă. Se prinse de capul lui Bartlett şi îşi înfipse unghiile adânc, vârându-şi degetul în orbita lui.

— Gura mare, ticălosule! strigă ea, apăsând ochiul lui Bartlett. În sfârşit, cu un ţipăt înfiorător, Bartlett îşi desprinse fălcile din ceafa lui Ben.

Anna şi Bartlett alunecau spre uşa deschisă, riscând să se prăbuşească. Pe urmă, Anna simţi o strânsoare ca de fier la încheietură: Ben întinsese mâna şi-o înşfăcase, trăgând-o înapoi, în timp ce elicopterul continua să se rotească. Bartlett, răcnind, cedă gravitaţiei şi alunecă din elicopter.

Elicopterul se învârtea şi continua să se încline, în timp ce pierdea din înălţime. Pentru a-l repune în poziţie corectă, Ben avea nevoie şi de mâini şi de picioare. Ajusta disperat volantul şi maneta, în vreme ce picioarele acţionau pedalele care coordonau rotorul de la coadă cu cel principal.

— Ben! ţipă Anna, reuşind să închidă uşa. Fă ceva!

— *Iisuse!* răcni el acoperind zgomotul motoarelor. Nu ştiu dacă pot!

Elicopterul plonja brusc. Anna simţi cum i se strânge stomacul, însă observă că, deşi în cădere, aparatul începea să se îndrepte.

Dacă ajungea la unghiul necesar pentru ascensiune, ar fi existat o şansă.

Ben manevra comenzile cu maximă concentrare, conştient că aparatul mai avea câteva secunde până când ar fi devenit imposibil de redresat. Orice decizie greşită ar fi fost fatală.

Anna simţi înainte de-a vedea că aparatul revenise la poziţia orizontală.

Pentru prima oară după mult timp, simţi că începe să se relaxeze. Rupse o bucată din bluza ei şi-o apăsă pe ceafa lui Ben, pentru a opri sângerarea. Ben avea nevoie de îngrijiri medicale, dar nu era o urgenţă.

Anna privi în jos.

— Uite! strigă ea.

Exact sub ei văzură castelul, înconjurat de gardul în serpentină. La baza muntelui se scurgea o mulţime de oameni.

— Ei sunt! ţipă ea. Se pare că au ieşit!

Auziră o explozie şi un crater imens apăru dintr-o dată în terenul de lângă castel.

O mică porţiune a vechii fortăreţe de piatră, aflată lângă deflagraţie, se prăbuşi.

— Dinamita, spuse Ben.

Se aflau acum la mai bine de trei sute de metri altitudine şi înaintau cu 140 de noduri la oră.

— Idioţii au dinamitat gura peşterii. Era aproape de clădire.

— Uite ce-a făcut explozia.

Anna văzu ceva ca un nor alb formându-se lângă vârful muntelui, rostogolindu-se ca o ceaţă deasă pe pantă.

Un nor alb de zăpadă, un val uriaş, avalanşa, o privelişte de o stranie frumuseţe, un teribil fenomen natural din Alpii Austrieci.

În afară de copiii care reuşiseră să fugă din curtea castelului, nu existau supravieţuitori.

Treizeci şi şapte de oameni din întreaga lume, personalităţi în domeniile lor de activitate, citiră şocaţi necrologul filantropului vienez Jurgen Lenz, decedat în avalanşa care îngropase castelul din Alpi moştenit de la tatăl său.

Treizeci şi şapte de bărbaţi şi femei, aflaţi cu toţii într-o excelentă stare de sănătate.

49

Clubul Metropolis – o fastuoasă clădire aparţinând altei epoci – ocupa colţul unui cvartal frumos de pe East Sixty-eighth Street din Manhattan. În interior, balustradele curbate din fier forjat ale scării duble duceau, pe lângă coloane de marmură şi medalioane din ghips, către spaţioasa Schuyler Hali. Trei sute de scaune erau acum aşezate pe pardoseala din dale romboidale, albe şi negre. Ben fu nevoit să admită că era un loc potrivit pentru a găzdui serviciul funebru în memoria tatălui său. Directorul executiv al lui Max Hartman, aflat de douăzeci de ani în serviciul firmei, insistase să organizeze evenimentul, iar rezultatul eforturilor era, ca întotdeauna, ireproşabil.

Scaunele erau ocupate de o curioasă comunitate de oameni îndoliaţi. Ben privi chipurile zbârcite ale bătrânilor bancheri din New York, cu fălcile lăsate şi umerii gârboviţi care ştiau că activitatea bancară, profesiunea căreia îşi dedicaseră viaţa lor, se transforma, competenţa tehnică prevalând relaţiilor personale. Erau bancheri care încheiaseră cele mai mari afaceri pe terenul de golf, nişte gentlemeni sportivi care vedeau cum viitorul afacerilor lor depindea de nişte novici tunşi ciudat, cu doctorate în electrotehnică, unor indivizi care habar n-aveau cum se foloseşte o crosă.

Ben îi privi apoi pe liderii marilor organizaţii de caritate, întâlni privirea directorului executiv al Societăţii de Istorie din New York, o femeie cu un păr bogat strâns într-un coc; faţa ei trăda o recentă operaţie estetică. Pe rândul din spatele ei, Ben îi recunoscu pe şeful lui Grolier Society, pe rafinatul preşedinte al Muzeului Metropolitan, pe nonconformista preşedintă a Coaliţiei pentru cei fără adăpost. Rectori şi decani ai câtorva instituţii importante de educaţie se aflau grupaţi într-o parte a sălii. Toţi îl priveau cu gravitate pe Ben.

Nu lipseau câteva cupluri ambiţioase – soţii suple şi soţi cu început de burtă – care îşi consolidaseră poziţia în societate solicitând sprijinul lui Max Hartman în nesfârşitele lor campanii de strângerea de fonduri pentru alfabetizare, SIDA, libertate de exprimare, conservarea naturii. Se aflau acolo şi vecini de la Bedford, vlăstarul unei vechi şi distinse familii care condusese

cândva un program de egiptologie la o universitate renumită, un bărbat mai tânăr care lansase, apoi vânduse unui conglomerat o companie care fabrica ceaiuri medicinale.

Bineînţeles că nu lipseau oamenii care colaboraseră cu Hartman Capital Management: clienţi preţuiţi, precum bunul Fred McCallan, care se ştersese la ochi cu batista o dată sau de două ori; foşti colegi de-ai lui de la şcoala din East New York, unde predase el; noi colegi de la un liceu la fel de sărac din Mount Vernon, unde tocmai îşi găsise un post. Erau oameni care îi ajutaseră, pe el şi pe Anna, la nevoie. Şi, mai presus de toţi, era Anna, logodnica lui, prietena lui, iubita lui.

În faţa tuturor acestor oameni, Ben stătea la un pupitru, pe o platformă înălţată în capătul sălii şi încerca să le spună ceva despre tatăl lui. În ora ce trecuse, un cvartet de coarde – pe care Max Hartman îl sponsorizase – interpretase un Adagietto de Mahler. Mai devreme, colegi de afaceri şi funcţionari superiori din firmă evocaseră personalitatea tatălui său.

Ben se trezi vorbind, întrebându-se dacă vorbea pentru auditoriu sau pentru sine însuşi.

Trebuia să vorbească despre acel Max Hartman pe care-l cunoscuse el, deşi se întreba cât de bine îl cunoscuse. Înghiţi în sec şi continuă să vorbească:

— Un copil îşi închipuie că tatăl lui e atotputernic şi nu poate accepta că această forţă are limite. Poate că maturitatea începe o dată cu recunoaşterea erorii noastre.

Ben simţi un nod în gât şi tăcu câteva clipe înainte de-a continua:

— Tatăl meu a fost un om puternic, cel mai puternic pe care l-am cunoscut vreodată. Dar şi lumea e puternică, mai puternică decât orice om, oricât de curajos şi hotărât ar fi el. Max Hartman a trecut prin cea mai întunecată perioadă a secolului douăzeci. A trăit într-o perioadă când omenirea a arătat cât de crudă poate fi. Adevărul ăsta l-a copleşit. A trebuit să trăiască cu adevărul ăsta, să-şi organizeze viaţa, să-şi întemeieze o familie şi să se roage ca el să nu ne umbrească vieţile aşa cum a umbrit-o pe-a lui.

Ben se opri din nou, răsuflă adânc, apoi continuă hotărât:

— Tatăl meu a fost un om complex, cel mai complex pe care l-am cunoscut. A trăit o perioadă de uimitoare complexitate. Un poet a scris:

Gândeşte-te.

Istoria are multe drumuri mincinoase, coridoare născocite
Şi ieşiri; ne amăgesc cu dorinţe-abia rostite
Ne-ndrumă prin deşertăciuni.

Tatălui meu îi plăcea să spună că priveşte doar înainte, niciodată înapoi. Asta era o minciună, una curajoasă, sfidătoare. Istoria şi-a pus amprenta asupra lui. O istorie care a fost oricum, numai în alb şi negru, nu. Spre deosebire de adulţi, copiii văd bine tonurile intermediare. Nuanţele de gri. Tinereţea are inima curată. Tinereţea e categorică, nu acceptă compromisuri. Ăsta-i privilegiul lipsei de experienţă. Ăsta-i privilegiul unei curăţenii morale nepuse la încercare şi netulburate de mizeriile lumii reale. Ce faci atunci când n-ai altă soluţie decât să negociezi cu răul? Îi salvezi pe cei dragi, pe cei pe care-i poţi salva, sau rămâi imaculat? Eu n-am fost niciodată nevoit să-mi pun problema asta. Şi mai ştiu ceva. Mâinile unui erou sunt crăpate, zgâriate, roase, pline de bătături şi doar rareori curate. Ale tatălui meu n-au fost. A trăit cu sentimentul că, luptându-se cu duşmanul, făcuse ceva care servise şi interesele lui. Până la urmă, umerii lui largi aveau să fie încovoiaţi de o senzaţie de vină pe care nici una dintre faptele lui bune n-avea s-o îndepărteze. N-a putut uita niciodată că el supravieţuise în vreme ce mulţi dintre cei dragi lui au murit. Repet: după un asemenea adevăr, ce mai poate fi iertat? Urmarea a fost că şi-a dublat eforturile de-a face tot ceea ce credea el că e drept. Abia în ultimul timp am ajuns să înţeleg că n-am fost niciodată mai aproape de el şi de ţelurile lui decât atunci când credeam că mă răzvrătesc împotriva lui. Un tată vrea, mai presus de orice, să-şi ştie copiii în siguranţă. Dar ăsta e singurul lucru pe care nici un tată nu-l poate face.

Privirea lui Ben o întâlni pe-a Annei preţ de câteva clipe şi el găsi alinare în ochii ei căprui, înlăcrimaţi.

— Într-o bună zi, dacă o să vrea Domnul, o să fiu şi eu tată şi o să uit cu siguranţă lecţia asta. Max Hartman a fost un filantrop, iubea oamenii, dar nu era uşor să-l iubeşti. În fiecare zi, copiii lui se întrebau dacă-l făcuseră să fie mândru sau ruşinat de ei. Acum înţeleg că şi el îşi punea aceeaşi întrebare: noi, copiii lui, aveam motive să fim mândri sau nu?

Peter, aş vrea să fii acum aici, să asculţi şi să vorbeşti. I se umplură ochii de lacrimi. Va trebui să treci asta la rubrica „ciudat, dar adevărat”, cum spuneai tu. Tata a trăit temându-se de judecata noastră.

Ben îşi înclină o clipă capul.

— Spuneam că tatăl meu a trăit cu teama că o să-l judec. Incredibil, se temea că un copil crescut în lux şi nepăsare avea să judece un om care fusese nevoit să îndure dispariţia a tot ce avea mai drag.

Ben îşi îndreptă umerii şi, cu vocea răguşită, vorbi puţin mai tare:

— A trăit cu teama că o să-l judec. Şi îl judec. Îl consider muritor. Îl consider imperfect. Îl consider un om încăpăţânat şi complicat, greu de iubit, însemnat pentru totdeauna de o istorie care şi-a pus amprenta pe tot ce-a atins.

Îl consider un erou. Îl consider un om bun.

Şi pentru că era greu de iubit, cu atât mai mult l-am iubit.

Vocea lui Ben se stinse. Nu mai putea spune nimic şi poate că nu mai era nimic de spus. Se uită la Anna, îi văzu obrajii uzi de lacrimi, o văzu plângând pentru amândoi şi se îndepărtă încet de pupitru, îndreptându-se către capătul sălii. Curând, veni şi Anna. Stăteau alături, iar el strângea mâna invitaţilor care ieşeau din sală şi se duceau să stea de vorbă într-o încăpere alăturată. Se rosteau cuvinte de condoleanţe şi de afectuoasă aducere-aminte. Bătrânii îl băteau pe umăr, amintindu-şi de el pe când era copil. Ben îşi reveni curând în fire. Se simţea stors de puteri, dar împăcat cu sine.

Zece minute mai târziu, când şeful departamentului de taxe de la HCM spuse o glumă despre tatăl său, Ben se pomeni râzând în gura mare. În timp ce mulţimea se rărea, un bărbat înalt, cu bărbia pătrată şi păr de culoarea nisipului îi strânse mâna.

— Nu ne-am cunoscut cum se cuvine, zise omul, apoi o privi pe Anna.

— Ben, ne-a ajutat pe amândoi, spuse Anna. Vreau să ţi-l prezint pe noul director al Serviciului de Cooperare Internă de la Departamentul de Justiţie – David Denneen.

Ben îi strânse mâna cu putere.

— Am auzit multe despre dumneata, zise el. Pot să-ţi mulţumesc că ne-ai salvat viaţa? Sau asta face parte din fişa postului dumitale?

Ben ştia că Denneen avusese rolul principal în apărarea reputaţiei Annei; „scăpase” un zvon bine ticluit, conform căruia ea lucrase într-o operaţiune de diversiune, iar acele rapoarte despre infracţiunile ei fuseseră plăsmuite pentru a scoate la

iveală pe adevăraţii răufăcători. Anna primise chiar şi o scrisoare oficială de mulţumiri pentru „devotament şi curaj”, care o ajută să obţină un post de vicepreşedinte, responsabil cu probleme de evitare a riscurilor, la Knapp Incorporated.

Denneen se aplecă şi-o sărută pe Anna pe obraz.

— Datoria va fi plătită, spuse el, întorcându-se către Ben. Cum prea bine ştii, la SCI mă ocup acum de reducerea personalului. Într-o zi, când mama o să mă întrebe din ce trăiesc, mi-ar plăcea să fiu în stare să-i răspund.

— Şi, Ben…

Anna îl prezentă pe bărbatul mărunt, cu ten măsliniu, care-l însoţea pe Denneen.

— Un drag prieten de-al meu pe care aş vrea să-l cunoşti: Ramon Perez.

Ramon zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

— Sunt onorat, spuse el, înclinând puţin capul.

Anna şi Perez se depărtară puţin, ca să stea de vorbă.

— Arăţi precum motanul care-a mâncat canarul, zise Anna. Ce e? Ce-i aşa amuzant?

Ramon se mulţumi să dea din cap. Se uită la logodnicul ei, pe urmă la ea şi continuă să zâmbească.

— A, zise ea într-un târziu. Ştiu la ce te gândeşti. „Ce pierdere”, nu-i aşa?

Ramon dădu din umeri, dar nu negă.

Pe Ben şi Anna îi aştepta afară un Lincoln Town. Văzându-i că ies, şoferul se postă ţeapăn în faţa maşinii, pregătit să deschidă portiera din spate. Ben tresări: şoferul părea ciudat de tânăr, aproape un adolescent, deşi era bine făcut. Prin minte îi trecură imagini de coşmar dintr-o perioadă nu prea îndepărtată. Strânse cu putere mâna Annei.

Şoferul se întoarse spre ei şi lumina ce venea de la ferestrele boltite ale clubului îi dezvălui chipul. Era Gianni, şoferul lui Max, un tip cu strungăreaţă, naiv şi curajos.

Gianni îşi scoase şapca gri şi-o flutură.

— Domnule Hartman, strigă el.

Ben şi Anna intrară în maşină. Gianni închise portiera şi se instala la volan.

— Încotro, domnule Hatman? întrebă Gianni.

Ben se uită la ceas. Nu era târziu şi, oricum, a doua zi n-avea ore.

— Încotro, domnişoară Navarro? întrebă Ben.

— Oriunde, zise ea. Câtă vreme sunt cu tine.

— Porneşte, spuse Ben. E-n regulă, Gianni? N-are importanţă încotro.

50

USA TODAY

INIŢIAŢII FAC SPECULAŢII ÎN LEGĂTURĂ CU VIITOAREA NUMIRE LA CURTEA SUPREMĂ.

Declarând că „regretă profund, dar înţelege pe deplin” decizia judecătoarei Miriam Bateman de a se retrage de la Curtea Supremă la sfârşitul sesiunii de primăvară, preşedintele Maxwell a spus că el şi consilierii săi nu se vor grăbi şi vor lua o decizie „chibzuită şi precaută” în legătură cu persoana propusă drept succesor. „Indiferent cine-i va urma, îi va fi greu să se ridice la nivelul probităţii şi înţelepciunii judecătoarei Bateman, iar noi abordăm această sarcină cu modestie şi fără prejudecăţi”, a spus preşedintele într-o conferinţă de presă. Cu toate acestea, unii alcătuiseră deja o scurtă listă cu numele care puteau fi luate în considerare…

THE FINANCIAL TIMES

NEGOCIERI DE FUZIUNE ÎNTRE ARMAKON ŞI TECHNOSOFT.

Oficiali de la megatrustul de biotehnologie şi agricultură Armakon, cu sediul la Viena şi de la concernul de software Technocorp, cu sediul la Seattle, au recunoscut că firmele lor au început negocierile preliminare de fuziune. „Biotehnologia are tot mai mare nevoie de computere, iar tehnologia software de aplicaţii”, a declarat reporterilor Arnold Carr, directorul executiv al Technocorp. „Am fost parteneri strategici şi în trecut, dar credem că o fuziune ar asigura dezvoltarea pe termen lung a ambelor companii”.

Un membru marcant al consiliului director al Technocorp, dr. Walter Reisinger, fost secretar de stat, a afirmat că, la ambele companii, consiliile de administraţie susţin această decizie. După spusele lui Reinhard Wolff, directorul Armakon, fuziunea ar înlătura necesitatea obţinerii din surse externe a unor programe costisitoare şi ar permite economii de miliarde de dolari.

Numeroşi acţionari de la ambele companii par să aprobe negocierile de fuziune. „În mine stă puterea”, a afirmat Ross Cameron, al cărui Group Santa Fe deţine 12,5% din acţiunile Technocorp, „iar noi credem că, împreună, aceste companii vor oferi lumii realizări extraordinare”.

Un comunicat de presă transmis de ambele companii susţine că firmele reunite vor reuşi să câştige o poziţie de lider în domeniul medical.

„Date fiind extinsele cercetări în biotehnologie ale lui Armakon şi enormele resurse ale Technocorp, a declarat Wolff, companiile reunite vor reuşi să împingă frontierele ştiinţelor legate de viaţă în zone pe care nici nu le putem anticipa.”

Pe Wall Street reacţiile analiştilor faţă de fuziune au fost total diferite.

— Sfârşit —

BESTSELLERURI INTERNATIONALE

De același autor, Trustul Editorial Lider a publicat:

- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- COMPROMISUL
- DRUMUL SPRE OMAHA
- ȚINUTUL MAGIC
- OPERAȚIUNEA OMEGA
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- GEMENII RIVALI
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES
- DECEPȚIA LUI PROMETEU
- CASSANDRA COMPACT

În pregătire:

- OPERAȚIUNEA PARIS
- DIRECTIVA JANSON

EDITURA LIDER
EDITURA LUCEAFĂRUL

